

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHLEEN E. WOODIWISS

Sonsuza Dek Kollarında

Opsilap

Karanlık ve tehlikeli bir yolda, cesur bir İngiliz maceracı, asil soydan gelen bir kontesin hayatını kurtarır. Albay Tyrone Rycroft şimdiye kadar yaptığı yolculuklarında, Synnovea kadar nefes kesici, çekici ve gizemli bir kadınla karşılaşmamıştır. Ancak Rycroft'un bu cesareti, onu tehlikenin, cazibe ve entrikanın kaçınılmaz ağına çekecektir.

Gururlu ve inatçı Synnovea'nın yakışıklı koruyucusu, kraliyetin hain ve zengin eksenindeki güç ve nüfuzun tehlikeli oyununda bir piyona dönüşür. Ona artık sadece cesareti ve zekâsı yardımcı olacaktır. Rycroft'un tutkulu arzusu onun kendi dünyasının güvenliğine dönmesine izin vermeyecektir. Bu gizemli, soylu, güzel kadın, kendini ona özgürce, dürüstçe ve sansuza dek sunmadan Rycroft hiçbir yere gitmeyecektir.

"Bir efsane. Tarihi aşk romanlarının kraliçesi."

Atlanta Journal-Constitution

"Kathleen E. Woodiwiss'in yarattığı dünyada yaşayacak, nefes alacaksınız."

Houston Chronicle

₺28

[instagram.com/kayitlihayat/](https://www.instagram.com/kayitlihayat/)

[facebook.com/kayitlihayat/](https://www.facebook.com/kayitlihayat/)

[twitter.com/kayitlihayat/](https://www.twitter.com/kayitlihayat/)

Sonsuza Dek Kollarında

Kitabın Özgün Adı: Forever In Your Embrace

Yazarı: Kathleen E. Woodiwiss

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Editör: Emirhan Aydın

Çeviri: Cemal Balcı

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2015

ISBN: 978-605-173-068-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1992, 1999, Kathleen E. Woodiwiss.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık San. Tic Ltd. Şti

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No:16053

Tel : (0212) 482 99 10

Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel. 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet Sitesi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Sonsuza Dek
Kollarında*

KATHLEEN E. WOODIWISS

Çeviri
Cemal Balcı

epsilon'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Ailedeki herkese kendini özel hissettiren,
Torunum Amber Erin'e*

Rusya, Moskova'nın doğusunda bir yer
8 Ağustos 1620

Alçalan güneş, minik kum tanelerini havanın kendisi alev almış gibi görününceye dek parlak kızıl tonlarına boyayarak, ağaç tepelerinin üzerindeki ağır sessizlik içinde hafifçe beliren tozlu sisin içinden pırıldadı. Hiç hayra alamet olmayan kızılımı atmosfer, kavrulmuş ve susuz toprağa en ufak bir yağmur vaa-dinde bulunmuyordu. Aşırı sıcaklar ve fazlasıyla uzun kuraklık, uçsuz bucaksız otlakları soldurup, sarmaş dolaş birbirine girmiş köklere çevirerek, ovaları ve çorak bozkırları kavurmuştu. Fakat burada, Rusya'nın kuzeyden ve doğudan Volga Nehri, güneyden Oka Nehri'ne dayanan karışık ağaçlarla kaplı bölgesinde, sık ormanlar yağmursuzluğun etkisinden nispeten korunmuş görünüyordu. Buna rağmen, at toynaklarının havaya kaldırdığı muazzam yoğunluktaki toz bulutunun ortasında, faytonun içindekiler ve asker korumaları, bitimsiz çölleri bir uçtan diğerine geçerken çektikleri zahmete burada da katlanmak zorundaydı.

Kontes Synnovea Zenkovna, hayatının dolu dolu geçen yirmi yılı boyunca, anayurdunun insan karşısına çıkarabileceği her tür simayı görmüştü. Değişen mevsimler kadar benzersizdi hepsi de.

Uzun, acımasız kış ayları en güçlüler için bile bir dayanıklılık sınavı olabilirdi. İlkbaharda eriyen buz ve karlar, geçmişte zaman zaman yağmacı Tatar sürüleriyle diğer işgal ordularını

aydınmaya yetecek kadar korkunç, aldatıcı bir biçimde tehlikeli bataklıklar yaratırdı. Yazlar ise saati saatine uymayan bir cadaloz kadındı. Ilık, teskin edici esintiler ve yağmur bulutunun yumuşak tıptırtısı ruhları yatıştırır ama şu an ülkeyi cehenneme çevirenler gibi kuru, kavurucu sıcaklarla dolduğunda mevsim, yakıcı güneş altında seyahat edecek kadar budala olan herkesten intikamını alırdı; Kontes Synnovea'yı evinden çıkmadan önce asık suratla düşündüren de buydu.

Koşullar, Rusya'nın bir ucundan diğerine uzun bir kağıt yolculuğu için, hele hele kaçınılmaz olduğu kadar gönülsüzce de çıkılmış olan bir yolculuksa bu, katlanılmaz olurdu. Şayet Yüce Ekselansları, Çar Mikhaıl Romanov, o hafta bitmeden önce Moskova'ya teğritlerini rica etmemiş ve Yüzbaşı Nikolay Nekrasov komutasındaki tam bir düzine atlı muhafızı kendisine eşlik etmek üzere göndermemiş olsa, Synnovea sıcaklar makul bir seviyeye düşünceye dek böylesine zorlu bir yolculuğu asla göze almazdı. Kendisine kalsa, babasının yakın zamanlardaki vefatının yasını tutmayı sürdürdüğü Nizhni Novgorod'da kalmayı tercih ederdi. Koskoca Rus Çarı emir buyurmuşken, pek de kıymeti harbiyesi olmayan bir kontes için kendisine seçme şansı bırakılmamasını fazla büyütme de faydasızdı şüphesiz. Emre derhal riayet, her sadık kul için tek akıllı seçenektir ama işin en kötüsü evden ayrılmak değildi. Kederli ruhunu çok daha koyu bir kasvete sürükleyen asıl şey, Majestelerinin, Moskova'ya vardığı anda kuzeninin gözetimi altında olacağını belirtmesiydi.

Ne de olsa, kendisi müteveffa Kont Aleksandr Zenkov'un tek evladıydı ve ne kadar can sıkıcı da olsa artık sarayın vesayeti altındaydı. Çar, ona bir vasi atama niyetinin detaylarına girmemişti. Gerçi babasının bir özel görevli olarak sergilediği dikkat çekici performans ve taşıdığı sayısız onur payesi göz önünde bulundurulduğunda, kendisine derhal bahşedilen lütuf anlaşılabilir. Yine de Synnovea'ya, kendini korunmaya muhtaç, aciz kimsesiz bir çocuk gibi düşünmek zor geliyordu. Çoğu bakirenin evlendiği yaşı geride bırakmıştı ve şimdi hem annesini hem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de babasını yitirmiş biri olarak, muazzam bir varlığın sahibesi olmanın sorumluluğunu üstleniyordu. Tanrı aşkına, neden bir vasiye ihtiyacı vardı ki?

Ne çok gencim ne de yoksul, ama bunlardan biriymişim gibi muamele görüyorum, diye düşündü derin derin Synnovea, somurtarak. Çar Mikhail'in bu tasarrufuna dair daha akla yakın bir gerekçe ister istemez geliverdi aklına ve ruhsal bir burkulma yaşadı. Çar'ın bu kararında, büyük bir ihtimalle Synnovea'nın biraz fazla uzayan evde kalmışlığı etkili olmuştu; hele hele, babasının ölümünden önce bu konunun üzerine layıkıyla gitmekte başarısız olduğuna kanaat getirdiyse. Aleksandr Zenkov, eşi Eleanora ile paylaştığına benzer bir aşkı kızının da bir gün keşfedeceğine dair bir umudu besleyerek, evlenmesi için Synnovea'ya baskı yapmaktan kaçınmıştı. Başkaları, babasının bir sevgili edinme işini Synnovea'yı düşünerek ağırdan aldığına inanabilirdi ama Aleksandr onun için bütün bunlara rağmen kız evlatlar için geçerli standartların çok ötesine geçen hazırlıklar yapmış, Çar'dan kendisinin ölümü halinde hiçbirinin elinden alınmayacağı garantileriyle kızı adına önemli bir toprak ve mal varlığı teminatı koparmıştı.

Aleksandr'ın Rusya'da olduğu kadar yurt dışında da büyük saygınlığa sahip üstatlar eliyle Synnovea'ya özel dersler aldırarak yerleşik gelenekleri alt üst etmesi ise çok daha öncelerine rastlıyordu. Bir zamanlar Kont'un erkek çocuk sahibi olamamasına dövünerek kafa sallayanlar, kızına bir erkek çocuğunkinden hiç de geri kalmayan bir statü sağlama konusundaki gayreti karşısında afallamıştı. Ardından, Synnovea'nın annesinin yaklaşık beş yıl önceki ölümünden sonra, Aleksandr kızından dış işleri ve yabancı diplomasi alanında asistanlık hizmetleri almış, sonunda bu alanlarda onu yoğun bir yurt dışı seyahatler trafiği içine sokacak önemli sorumluluklarla donatmıştı. İngiliz bir annesi olan Synnovea ise bu dili, kendi dili Rusça kadar akıcı konuşabiliyordu ve sağlam bir Fransızca kavrayışıyla birlikte üç dilde de resmî yazışmalar yapabiliyordu. Hiçbir erkek çocuğu daha iyisini yapamamıştı.

Ne var ki yine de burada, daha çok Çar'a ait bir kişisel eşya gibi Moskova'ya postalanıyordu. Ve bunun için zerre kadar istekli değildi.

Birkin bir halde olan Synnovea bir dirseğini koltuğun köşe dirsekliğine dayadı ve ıslatılmış bir mendili, bindiği kıvrandırıcı işkence aracının yol açtığı yeni bir bulantı nöbetinin önünü almak umuduyla titreyen eliyle sıkıca yüzüne bastırdı. Faytonun hoyrat dönüş sarsıntıları, virajların etrafında savrulurken de, derin tekerlek izleriyle dolu yollar üzerinde zıplarken de hiç bitmek bilmedi. Koşum takımı zillerinin tıngırtısı ve atların boyun kürklerinin çingırtısı, aracın gürültüsünü ve nal seslerinin gümbürtüsünü bir dereceye kadar yumuşatsa da, Synnovea bu yolculuğun bir an önce bitmesi dışında hiçbir şeyin şakaklarında zonklayan ağrıyı dindirmeyeceğine ikna olmuştu. Akşamüzeri güneşi bile kör edici ışınlarını pencerelerden içeri yöneltirken, fayton yolu iki yandan kuşatan azametli ağaçların daha serin, ebruli gölgelerine geçinceye kadar onu gözlerini sıkı sıkı kapatmaya zorlayarak, yaramazca bir cezalandırma peşinde koşuyor gibi görünüyordu. Synnovea sonunda tekrar gözlerini açma cüreti gösterdiğinde, benek benek bir kızıl sis, faytonun içindeki her şeyi ve diğer iki yolcuyu belirsizleştirdi.

“Biraz sıkıntılı mısınız acaba, Kontes?” diye küçümseyici bir gülümsemeyle sordu Ivan Voronski.

Synnovea, dik bakışlarını hasbelkader yol arkadaşı ve hesapta geçici koruması olmuş bu adama odaklama çabasıyla birkaç kez göz kırptı. Bütün eğitim hayatı ve seyahatleri boyunca, yabancıların koruması altına verilmenin ve bunun sonucu olarak bir Polonya yanlısı ve Sigismund Cizvitleri artığı bir fanatik olduğundan kuvvetle şüphelendiği bir kişinin kendine refakat edeceğinin kaderinde yazıldığını tahmin edemezdi. Söylediklerine bakılırsa bir papaz ve bilim adamı olan bu adamın mecburi yakınlıkları boyunca yaptığı yorumlar, böylesi düşünceleri giderek artan ölçüde akla getirir cinstendi ve eğilimleri her ne kadar Synnovea'nın tasvip edebileceği türden olmasa da, Synnovea buna rağmen kötü niyet aramamıştı.

“Sıcaktan piştim ve kirliyim,” diye yakındı Synnovea öfkeli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir iç çekişle. “Bu amansız hız beni inanılmaz derecede bitkin düşürdü. Tükendikleri için yol boyunca her durakta atları değiştirmek zorunda kaldık. Üç koca gün boyunca azıcık dinlenmemize bile izin verilmemişken, sıkıntılı olmamam için bir neden var mı?”

Synnovea’nın hemen yanında oturan Ali McCabe, kendi tükenmişliğinin sessiz bir kanıtını sunarcasına huzursuzca kıpırdandı. Yaşlı hizmetçi kadın, şimdi altmış iki yaşının normalde gösterebileceğinden çok daha kırılgan görünüyordu ama o anda Synnovea kendi yüzünün de benzer bir gerilimi sergilediğinden emindi.

“Prenses Anna planları bozulmasın diye bana hiç vakit kaybetmeden dönmemi ısrarla tembihledi,” dedi asık suratlı refakatçisi mağrur bir ifadeyle. “Onun buyrukları ve Ekselansları’nın ısrarlı isteklerine saygı gereği, uymaktan başka çaremiz yok.”

Synnovea, adamın Sparta mantığından rahatsız olmuş halde, ince parmaklarını kabarık eldiveninden hızla çıkardı ve kumaştan buram buram toz yükselirken o hoş, düzgün burnunu buruşturdu hemen. Üzerindeki siyah çizgili koyu yeşil seyahat elbisesini hiç küçümsenmeyecek bir maliyetle Fransa’dan edinmişti ve Anna Taraslovna’yı kendisinin bu yabancı moda giyim kuşamı konusunda Ivan Voronski’nin o zamana kadar sergilemiş olduğundan daha hoşgörülü bulacak olsaydı bile, Synnovea böylesine meşakkatli yolculuktan sonra bu giysinin süregelen kullanışlılığının artık ciddi ölçülerde sona ermiş olduğu sonucuna varabilirdi ancak.

Synnovea bakışlarını kaldırdığında başka bir alaycı sırıtişim hedefi olarak buldu kendini. Bu sırıtişim anlamı konusunda yanlışılması zordu ama zaten adamın hor görüsü de şaşırtıcı olmaktan uzaktı. Karşı koltuktaki karanlık ve hoşgörüsüz mevcudiyetini kabul ettirdikten hemen sonra, Ivan Voronski onunla yaşamı başını almış İrlandalı hizmetçisini huzursuz edici derecede kaba bir eleştirel incelemeye maruz bırakmıştı. Tamamen hak edilmemiş bir onurun mükâfatıymış gibi bir saygı kisvesine büründüğü ve uzun, ince burnuyla onlara baktığı şu anda bile, Synnovea

onları yargıladığı ve ciddi ölçülerde kusurlu bulduğuna dair bariz bir izlenim edindi.

“Belki bu seyahat biçimindeki ısrarınızın gerekçeleri konusunda bizi aydınlatabilirsiniz, efendim,” diye kışkırttı onu Synnovea. “Yüzbaşı Nekrasov’un tavsiye ettiği gibi geceleri yol alsak, belki bu berbat sıcağın ve hatta şu pislikten biraz kurtulmuş olurduk.”

Ivan’ın ışısız gözleri belirgin bir biçimde parladı. “Gece iblise aittir Kontes ve hassas ruhlar şeytanların başıboş dolaşmaya eğilimli olduğu yerlerde adımlarına dikkat etmelidir.”

Synnovea, gözlerini devirip bu had safhada dik kafalı adama gösterdiği nazik sabrı biraz daha sürdürürebilme gücü için ilahi yardım dileyerek gökyüzüne baktı. Daha şimdiden cehennem azabının her türlüşünü çektikleri gerçeğini bu adamın kafası hesbelli almıyordu. “Bu yolculuk programında ısrar eden kişi siz olduğunuza göre, efendim, faydalarını da bizden kat kat daha iyi bileceğinizden kuşku yok.”

Synnovea’nın ıgneleyici sözleri biraz daha yakıcı bir ton kazanırken, Papaz da o ana kadar ileri sürmeye eğilimli olduğundan daha makul bir mazeret sundu. “Moskova’dan ayrılmadan önce, bir haydut çetesinin bu bölgede dolaştığı söylentileri gelmişti kulağıma. Katil ve hırsızlar, kurbanlarının üzerine genellikle karanlık kuytulara çullandığına göre, pusuya düşmemek için gündüz saatlerinde seyahat etmek daha akıllıca göründü.”

“Mantıklı bir karar aslında. Tabii bu bunaltıcı sıcağa tahammül etmenin bir yolunu bulabilseydik...” diye karşılık verdi Synnovea, duygusuz bir ifadeyle.

Ivan ağdalı bir kibirle çenesini kaldırdı ve buz gibi bir mesafeli bakışla Synnovea’ya baktı. “Rahatsızsanız, Kontes, bu mübalağalı kıyafetinizin tümüyle bir hata olduğunu söylememe izin verin. Basit bir *sarafan*, hem genç bir Rus kızının kıyafet geleneklerine mütevazı ölçülerde bağlı kalmanızı sağlar hem de ihtiyaçlarınıza çok daha uygun olurdu.”

“Galiba haklısınız,” diyerek iç çekti Synnovea, tartışma dürtüsünü dizginleyerek. Gevşek hatlarıyla omuzdan yerlere kadar hafifçe kabaran alışlagelmiş bir *sarafan*’ın ona daha iyi bir gö-

rüntim vereceği kesindi ama çoğu zaman külfetli, ağır süslerle donatılmış bu elbiselerin hem üstüne hem altına giyilen o geleneksel katlar, kelimenin tam anlamıyla bunaltıcıydı. “Yurt dışına bu kadar çok gemi yolculuğu yaptıktan sonra, Fransız ve İngiliz saray halkının tarzlarına alıştım ve bunu yakışksız bulanlara aldırış etmeye de bir son verdim.”

“O halde gerçekten hata etmişsiniz, Kontes,” diye konuştu Ivan Voronski. “Gerçekten de, bir azizin disiplinine sahip olmasaydım, Prenses Anna’nın bana verdiği bu görevi anında bırakır ve dönmek için başka bir seyahat aracı arardım. Gerçekten, daha önce hiç bu tür müstehcen, yabancı süsler takmaya böyle düşkün bir Rus kızı görmemiştım.”

Adamın dizginsiz hakaretleri şimdi de, en az verandasına adım attıktan hemen sonra giysilerine yönelik hoşnutsuzluğunu ilk dile getirdiği zamanki kadar Synnovea’nın sabrını taşırmıştı. Synnovea’nın bu adamın o kara kisvelerine uyum sağlasa, çoktan gözüne girmiş olacağına şüphe yoktu.

“Efendim...” Ali McCabe’in sesi, sohbete katılma cüreti gösterirken, güçlkle bastırdığı bir öfkeyle titredi. “Denizler ötesinde kabul edilebilir olanlar hakkında hiçbir bilginizin olmadığı anlaşılabilir, belli ki bu ülkenin dışına çıkmaya hiç yeltenmemişsiniz. Emin olun efendim, oralarda tümüyle farklı bir dünya var. Yani, orada soylu kadınların, ne keşiş ne de yakın akrabası olmayan erkeklerle sokak ortasında konuşmalarına, yürüyüşe çıkmalarına izin verildiğini görseniz dehşete düşerdersiniz. Mesela Kraliçe Elizabeth, ruhu şad olsun. Tek bir kişi bile onun bir *terem**’de kilit altında tutulması ya da bir şatoda birkaç din adamı görevlisiyle birlikte inziva hayatı yaşaması gibi düşüncelerle meşgul olmamıştır. Tahayyül edebiliyor musunuz, hepsi de yakışıklı, yüksek rütbeli lordlardan oluşan kalabalık, rahmetli kraliçenin çevresinden ayrılmazdı ve tek bir Britanyalı bile onun ahlaksız olduğunu düşünmemiştir.”

“Mide bulandırıcı davranışlar!” Ivan sabırsız bir öfkeyle yuttu bu zokayı. “Ashına bakarsanız, hanımınızın o diyara yaptığı

* Terem: Moskova Kremlin’de, 17. Yüzyıl Rus çarlarının ikametgâhı olarak kullanılan tarihi bina. -ç.n.

bunca volcülükten sonra burada ne aradığını bile sorgulamam lazım. Korkarım, umayem faydalı olamayacak kadar geç kalmış.”

Ali’nin şakacı nutku nedeniyle Synnovea’nın hissettiği onca keşif, adamın bu hakaretiyle bir anda uçup gitti. Ali McCabe, müthiş derecede kırgın bir ifadeyle somurtarak aniden sesini keserken Synnovea içi öfkeyle kaynarken itirazını en iyi nasıl dile getireceğini düşünüyordu.

“Tatlı kuzum, tüm hayatı boyunca olduğu kadar masum değil sanki!” Yaşlı kadın her geçen saniye büyüyen bir öfkeyle koltuğunda kıpırdandı. Çocukluğundan itibaren Synnovea’nın yakın sorumluluğunu üstlenmiş biri olarak, Papaz’ın üstü kapalı imalarına fena halde öfkelenmişti. “İster orada, ister burada, efendim. sizi temin ederim ki, bugüne kadar tek bir erkeğin bile münasebetsiz eli uzanmamıştır hanımına.”

“Orası daha belli değil, ilerde göreceğiz, bakalım, öyle değil mi?” diye meydan okudu Ivan ve kalın kaşlarından biri azametle kalktı havaya. “Hanımım böyle daracık elbiseler giydiği sürece, benim de aklıma asıl amacının erkeklerin dikkatini cezbetmekten başka bir şey olmadığı gelir.”

“Ne cüretle böyle bir iddiada bulunabiliyorsunuz, efendim!” dedi Synnovea soluk soluğa, adamın attığı iftiraya içerleyerek.

Ali’nin hıncı derinleşmişti. “Hanımımın faytonuna binip, onun parasını ödediği yemekleri yemeniz, odalarda kalmanız düşünülrse, layık olduğu gerçek saygıyı, en az taşımanız gereken minnettarlık ölçüsünde sergilemeyi düşünebilirdiniz.”

Ivan küşümseyici bir alayla bu vazgeçmek nedir bilmeyen küçük hizmetçiye sabit bakışlarını çevirdi. “Siz azizlere yönelik davranış terbiyesinden yoksunsunuz, yaşlı hanım, yoksa hayırseverlik beklentisinin normal olduğunu bilirdiniz, özellikle de buna gücü yetebilecek olanlardan. Belli ki bu ülkede bizim geleneklerimizi öğrenecek kadar uzun kalmamışsınız.”

Yaşlı kadın başını kaldırıp merakla baktı. Ivan Voronski’nin daha kendisini Kontes’e tanıtır tanıtmaz, sırtındaki elbise ve o siyah valizinde taşıdığı birkaç parça eşya dışında hiçbir malı mülkü olmadığını beyan ederek yoksulluk açıklamasında bulu-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi 2 <https://ranney.org>

nusu zihninde taptaze duruyordu. Bunun ardından sanki ondan yardımseverlik bekleme hakkına sahipmiş gibi bütün geçim masraflarını hanımının sırtına yüklemişti. Daha bir gün önce, beshelli ki Kontes'i kocasının ani ölümü üzerine bir fayton istasyonunda çocuğuyla birlikte ortada kalmış genç bir anneye cömert bir kese dolusu para vermekten caydırınaya çalışmak için, böylesi bir hayırseverliği çok az kişinin hak ettiğine dair inancını dile getirmişti. Ivan'ın, Ali'nin hanımının bu büyük cömertliğini durdurma gayretleri bile dayanılması yeterince meşakkat isteyen bir manzaraydı ama bir de bu hediye ana kiliseye aktarabilmesi için yardımın asıl kendisine yapılmasını önerince. Ali kudurtan mahmuzların o İrlandalı asabiyetinin böğrüne her iki yandan derin derin battığını hissetmişti. Papaz'ın ısrarlı talepleri, bu adamın yoksul ve muhtaçların gereksinimlerini kendi dünyalığı ve geçiminden çok daha az umursadığı yönündeki Ali'nin inancını pekiştirmişti.

“Özür dilerim, haşmetmeapları.” Ali, adama olan ölçsüz güvensizliğine teslim olurken hitap şekli aşırı derecede abartılıydı. “Şu zavallı gözlerimin son birkaç yıldır gerçek bir azize bakmadığı doğrudur; gerçi halkı kendi dindarlıklarına inandırma peşinde koşan birkaç tane olmadı da değil. Kuzu postuna girmiş kurtlardı, sizi temin ederim, ama ne burada ne de orada sizin kadar ince ve mübarek olanına rastlamadım.”

Ivan'ın boncuk gözleri hizmetçiyi delip geçerken, şakaklarındaki kopkoyu damarlar gerildi. Dik bakışları öylesine tehditkardı ki, hizmetçiyi kayıplara karıştıracak tuhaf bir büyü hazırlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. Madem Ali'yi korkutmak gibi bir niyeti vardı, o zaman bu arayışında sefil bir hüsrana uğrayacaktı. Ali'nin Rusya'ya yaklaşık yirmi küsur yıl önce Kont Zenkov'un eşiyle birlikte gelmiş olması ve o günden bu yana da kendisine, bir lordun ayrıcalıklı bir hizmetçiye ihsan edileceği en müşfik hürmetin gösterilmesi, yaşlı kadına, kendisine ve sadakatle hizmet ettiği kişilere sarsılmaz bir güven aşlamıştı.

“Otoritemi sorgulama cüreti mi gösteriyorsun?” diye sordu Ivan sert bir ifadeyle. “Ben kilisedenim!”

“Kiliseden?” diye tekrarladı Ali sorgulayıcı bir edayla. “Çok

fazla kilise var etrafta, efendim. Size resmi onay veren hangisiydi acaba?”

Papaz'ın kalın dudakları tiksinti verici bir alayla büküldü. “Sen usulü bilmezsin, yaşlı kadın. O kilise buradan çok uzakta kurulu.”

Ivan Voronski kilise içindeki konum ve sınıfı konusunda ilk kez kıvırtmıyordu ama kaçamak cevapları Ali'nin merakını uyandırmaktan başka bir işe yaramadı. “Peki ne tarafa düşüyor bu kilise, efendim? Hangi yoldan gidiliyor oraya? Yukarı doğru mu, aşağı doğru mu?”

Bir an için Ivan patlamaya hazır mış gibi göründü. “Benim geldiğim vilayete dair herhangi bir bilgi sahibi olabileceğin konusunda küçücük bir umut taşısam, sana cevap verme zahmetine katlanırdın yaşlı kadın, ama bu tür meseleleri sersem bir besleme kocakarıyla tartışmak için hiçbir neden göremiyorum.”

Ali ciyakladı ve koltuğunda seğirirken kalın kollarını hırs dolu bir öfkeyle üst üste koydu. Aslında pençelerini çıkarıp kendini adamın üzerine atmaya hazır görünüyordu.

Synnovea böyle bir ihtimalin önüne geçmek için elini hizmetçisinin kolunun üzerine koyarak onu dizginledi. Buna rağmen iki düşman birbirlerine sanki ölümüne bir düello için şeytan tarafından dürtülüyormuşlar gibi ters ters bakarak Synnovea'nın bir ateşkese varabilecekleri konusundaki umutlarını yok ettiler. Synnovea öfkelerini bir nebze olsun azaltma ihtimaliyle yüzü kaskatı kesilmiş adama ağlamaklı bir rica yöneltti. “Sinirlerimiz şu son birkaç gündür maruz kaldığımız dehşet verici koşullar tarafından fena halde sınanırken, sürekli kendi aramızda çatışmaların yaşanması anlaşılabilir bir şey ama ben ikinize de bu münakaşaya bir son vermeniz için yalvarıyorum. Çektiğimiz eziyeti artırmaktan başka bir işe yaramaz bu.”

Şayet Ivan daha nazik, daha sevecen ya da erkekçe boyun eğen biri olsa, Synnovea'nın bu ricasından sonra şöyle bir duraklardı, çünkü onun nazikçe yatıştıran ifadesi son derece çekiciydi. Synnovea'nın yanlara doğru ince ince kanat açmış kaşların altında hafifçe yukarı meyleden o kalın perçemli kocaman gözlerin yarı saydam parıltısına Papaz'ın hayran kalması gerekirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

O büyüleyici gözbebekleri görülmemiş bir tonlar harmanıydı: Gözbebeklerinden dışarı doğru ılık saçan ve ılık, açık bir kah-verengine doğru koyulaşan rengârenk yeşim kırıkları... Papaz bir erkek olarak şu an nemli, kızıla çalan bir pırıltı saçan o açık tenin de kıymetini bilir ya da hatta, o narin yüz hatlarının tadını da çıkarabilirdi. Elbette, cinsinin diğer üyeleriyle aynı kalıba dö-külmüş olsa, Synnovea'nın baş döndürücü güzelliği karşısında huşu içinde eğilirdi ama Ivan çoğu erkek gibi değildi. O daha çok, kadınsı zarafetin daha karanlık bir âlemin ince ince tasar-lanmış, öncelikle kendisi gibi olağandışı erkekleri yüce azamete giden yoldan çıkarmak amacıyla icat edilmiş bir araç olduğunu düşünenecek bir zihniyete sahipti.

“Bunların hayırsever hanımınızın kulağına gitmeyeceği-ni düşünüyorsanız, hata ediyorsunuz, Kontes. Hizmetçinizin bana hakaret etmesine izin verdiniz ve yanışmanızın densizliği-ne gösterdiğiniz hoşgörüyü Prenses Anna'ya anlatırken en ince detaylarına ineceğimden kuşku duymayınız.”

Synnovea, Ivan'ın kökenleri konusunda kendi tahminleri-ni yaparken, adamın tıslayan fısıltısı faytonun sınırlarını dol-duruyordu. “Ne istiyorsanız anlatın ona, efendim,” çağrısında bulundu Synnovea resmi bir sesle. Sindirilmeyi reddediyordu. “Eğer böyle bir zihniyette olsaydım, Majestelerini Polonyalı bir taht taliplisine ya da başka bir sahte Dmitri'nin tahtı onurlandı-racağına hâlâ bir miktar umut besleyenler konusunda da uyarır-dım. Eminim ki, Piskopos Filaret Nikitich gibi bir kahraman, yakın zamanlarda bir Polonya hapisanesinden çıktığını da he-saba katarak, beslediğiniz sempatileri hatalı bulurdu.”

Synnovea'nın hayatında yaratabileceği tahribatı farkedene Ivan'ın ufak, karanlık gözlerinde ani kıvılcımlar çaktı. “Hatalı sempatiler mi? Yani, Kontes, bu kadar saçma bir şey duymadım hayatımda. Bu kadar gülünç bir düşünce uydurmayı nasıl başa-rabildiğinizi anlamıyorum.”

“Haksız mıyım?” Synnovea kendi titreyen huzursuzluğuna şaşırmış bir halde, olsa olsa yapmacık olabilecek bir özgüven yansıtmaya çalıştı. “Bağışlayın beni, efendim, ama doğrudan merhum Çar Ivan Vasilievich'in soyundan gelen birinin havatta

olabileceği ihtimali konusundaki bütün o gevezeliklerinizden sonra Polonyalıların Çar Ivan'ın yeniden hayata dönmüş öz oğlu olduğunu iddia ettikleri bir adamı tahta çıkarmaya çalıştıkları önceki iki olayı hatırlamaktan kendimi alamadım. Herkes bir sinir krizi anında babası tarafından öldürüldüğünü bildiği halde, Çarlık tahtı mücadelesi için daha kaç kere sahte bir Dmitri'nin canlanması gerek Tanrı aşkına?"

Ivan, bir kadının, hele hele, dünya olayları ve tarih hakkında tehlikeli olabilecek derecede bilgi edinmiş bir kadının kendisine meydan okunmasından hoşlanmamıştı. Onun kuşkularını hafifletmek zorunda kalmak adamın daha da sinirini bozmuştu. "Beni ciddi ölçülerde incittiniz, Kontes. Söylediklerim, birkaç ay önce duyduğum haberlerden üretilmiş dedikodulardan başka bir şey değildi. İnanın bana, leydim, Çar Mikhail'e duyduğum saygı sonsuzdur. Yani Prenses Anna bana bütün kalbiyle güvenmese burada olamazdım zaten." Synnovea'nın hatırı için, zoraki bir biçimde gülümsemeyi becerebildi. "Bütün kuşkularınıza karşın Kontes, umarım Majesteleri'nin muhafızlarından daha yüksek bir liyakata sahip değerli bir refakatçi olduğumu kanıtlarım. Onlar, ne de olsa kendi bencil arzularının ötesindeki hiçbir özlemi besleme kabiliyetine sahip olmayan sıradan insanlar."

"Peki ya siz, efendim?" diye sordu Synnovea, bir nebze şüpheyle. Ona göre bu papaz, subayın maiyetine uyguladığı cencülmenlik standartlarının çok çok gerisinde kalıyordu. Yüzbaşı Nekrasov, mesleki kariyeri boyunca hiç şaşmayan mertliği ve cesur davranışları nedeniyle övgüler almıştı. Çar Mikhail, Synnovea'ya koruma olarak ondan daha çok görevine layık bir asker gönderemezdi. "Siz hiç ölümlü insanın önüne bir engel olarak çıkan hendeğin üzerinden atlarken ayaklarınızın, azizliğin o ulvi güçlerine dokunduğunu hissettiniz mi gerçekten? Bağışlayın beni, efendim, ama bir çocukken müşfik bir peder tarafından kendimi insanlığa sunulmuş bir tür amirane arımağan olarak görmemem, ama bir zihinsel tevazuyla kırılğan bedenimin geçiciliğini hiç akıldan çıkarmadan bakışlarımı coşkulu bir gayretle besbelli ki yoksun olduğum kusursuzluk ve bilgeliğin

daha yüksek kaynaklarına çevirmem gerektiği yönünde uyarıldığını hatırlıyorum.”

“Kimden bahsediyoruz burada? Aydın bir bilim adamından mı?” dedi Ivan, berbat bir espri girişiminde bulunarak. İfadesiz ses tonunda, olsa olsa alttan alta bir garaz hissediliyordu. Kendini, sapmış insanları etkileme görevine vermiş bir adamdı ve sahip olduğu potansiyellere aldırış etmeyen ya da önemini veya fikirlerini sorgulayan insanlara karşı son derece tahammülsüzdü. “Böylesi bir bilgeliğin bu denli vasat bir genç kıza ayrıldığını hayal edin. Kendi aydınlanmaları için geçmiş çağların o okkalı kitap ciltlerini yanından ayırmamış o kadim yazarlar ne olurdu o zaman?”

Synnovea, Papaz’ın değersiz bulduğu bir mantığı dile getirdiği için kendisini azarlamakta olduğunu duyumsadı. Belli ki bu adamın kendi evren şeması vardı ve onu amaçlarından saptırmaya çalışmak hiçkimseye düşmezdi. Synnovea yine de bir kez denemekten alamadı kendini. “Muhakeme yeteneğine derin bir biçimde kök salmış yanlışları olduğu, bu kusuru beslemeye devam ettiği müddetçe, isterse binlerce filozofun eserini çalışmış olsun, kişi asla önceki halinden daha bilge olmaz.”

Ivan, Synnovea’nın bu akıl yürütmesini kendine yönelik kişisel bir hakaret kabul ederken kalm dudakları da giderek artan bir hiddetle seğirdi. “Ve hiç kuşkusuz, siz o kişiyi tanıyorsunuz.”

Synnovea, adamın ne düşündüğünü gayet iyi bilerek, yapmacık bir hareketle dik bakışlarını pencereden dışarı yöneltti. Adamın asabi durumu göz önünde bulundurulduğunda sessizliğine geri çekilmek ve herhangi bir konuda daha fazla yorum yapmaksızın yol arkadaşına katlanmak ona makul göründü. Bu adamı ikna etmeye çalışmanın boşa nefes tüketmekten başka bir anlamı yoktu.

Dört atlı araba, yolun kenarına dizilmiş azametli köknarlardan oluşan gür bir ağaç topluluğuna sürtünüp geçti ve ardından sağa sola yayılarak kuvvetle sallanan kocaman dallar bıraktı. Terlemiş, üzerleri köpük köpük benekli küheylanlar bir bayırda daha o ağır faytonu çekmek için kasıldı ve hayvanlar aşırı

señt koşullar ve amansız tempodan neredeyse tükenecek hale gelmişse de sürücünün kamçısı onlara rahat vermedi. Kırbaç, ateşten bir tazyikle sırtlarına inmeye devam etti ve onları gece çökmeden önce bir sonraki istasyona ulaşına peşinde, kalan son takatlerini harcamaya mecbur bıraktı.

Askerlerse cengâverce ayak uydurdular bu hıza ama yine de yüzleri ve tunikleri yolun kiri pasıyla kararmış en gözü pek ve deneyimli olanlarında bile derin bir yorgunluğun belirtileri görünmeye başlamıştı. Hiç şüphesiz hepsi de ilerideki köyde geçecek bir gece boyunca soluk alma beklentisi içindeydi. Bitimsizmiş gibi görünen uzun ve yorucu bir yolculuk, sefil koşullar, eyer üzerinde ya da faytonun bel kemiğini sarsan sallantılarına katlanarak geçen onca saat; bütün bunlar, her birinin dayanma gücü ve şevkinden kalan son kırıntıları da tüketmek üzere bir şeytan azabında özel olarak birleşmiş gibiydi. Moskova'nın gözlerinin önüne serilmesinden önce hâlâ zorlu bir seyahat gününün daha kaldığını düşünmek umut kırıcıydı.

Fayton bir başka keskin kıvrımın etrafından hızla dönerken şiddetli bir biçimde yalpaladı ve Synnovea, peluş minderleri hizmetçisinin kucığına fırlamasınlar diye bir kez daha geri yerlerine bağladı. Ağır köknar dalları aracın hemen dibinde ansızın çatırdayarak bir an yolcuların ödünü kopardı ama hemen ardından çok daha dehşet verici bir ses davetsiz bir şekilde içeri doldu. Silahların art arda patlayan cayırtıları, gürleyerek çatırdayan ağaçların ve gümbürdeyen nalların gürültüsünü bastırdı; üçünü birden koltuklarından havaya fırlatarak korkudan zorlukla çıkan soluklarını kesti.

"Saldırıya uğruyoruz!" diye bağırdı Ivan çok tiz bir sesle, paniklemişti.

Bir başka sağır edici yaylım ateş sesi azalan dalgalar halinde orman içinde yankılanırken, Synnovea dehşet içinde buz kesti. Yaylım ateşi daha dayanılabilir bir düzeye geriledi. O anda faytonun arkasından bir silah sesi çatırdadı ve daha uzaktan gelen bir silah sesi buna anında cevap verdikten sonra uşağın acıyla attığı bir çığlıkla birlikte aniden kesildi. Çığlığı güçten düşerken, sürücü de aniden dizginlere sarıldı ve atları sarsılarak durdur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

du. Bir kalp atışı süresinin ardından kapı koparılcasına açıldı ve içerdekiler kendilerini dev bir çakmaklı tüfeğin namlusuna ağızları açık bakarken buldular.

“Dışarı!”

Gümbürdeyen buyruk, üçünden birden fışkıran şaşkınlığı keserken dev gibi bir adam o kocaman tüfeğin tehdidini iyice artırarak içeri eğildi. Yana yatmış gri gözleri hepsine birer birer dokunup geçtikten sonra gelip Synnovea’nın üzerinde durdu. Eşkıyanın uzun, sarkık bir bıyıkla yarı yarıya örtülü ağız yavaş yavaş çarpılıp pis bir sırıtışa dönüştü.

“Şu işe bak sen, ne şirin bir güvercin yakalamışsınız kendimize.”

Synnovea bu onursuz adamın orada bulunuşunun ne anlamı geldiğini tahayyül edebiliyordu ve tamamen dehşete kapılmıştı. Haydutun ırkının ne olduğunu anlamak zordu çünkü daha önce hiç görmediği kadar vahşi bir siması vardı. Kafatasına yakın bir yerden ince bir deri şeritle bağlanarak kulağının üzerinde asılı bırakılmış darmadağınık, esmer bir saç buklesi sayılmazsa keldi. Soluk, gök mavisi asker kabanı bir zamanlar beli geniş bir Polonya subayını onurlandırıyor olabilirdi ama artık şimdiki sahibinin geniş göğsüne uymak için açık duruyordu. Belki yine aynı amaçla kabanın kolları da çıkarılıp atılmıştı ve adamın kollarını çıplak bırakmıştı. Rengi solmuş bir sarı kuşak haydutun belini kuşatıyor, kalınca şeritleri olan, paçaları anlamsız bir şekilde gümüş tokalarla süslenmiş bir çift botun sarkmış tepelerine tıktırılmış bol bir pantolonu sıkı sıkı bağlıyordu.

Synnovea titremesine boyun eğdirmeye çalışarak çenesini kaldırdı ve kendinde olduğunu sandığından daha büyük bir cesaretle, sertçe sordu: “Bu zorbalığın anlamı nedir? Ne istiyorsunuz bizden?”

“Hazineler,” diye boğuk bir kahkahayla cevap verdi hırsız. Güçlü omuzlarını birazcık kaldırarak Synnovea’yı arzu dolu bakışlarla süzerken konuşmaya devam etti. “Şu ya da bu türden... Fark etmez.”

Ivan, kendilerini tehdit eden silahtan gözünü ayırmaksızın boynunu küçük sert yakasının içinden uzattı. Havatta kalma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ihhtimali konusunda endişeliydi; bu arsız yağmacıyı güç sahibi insanlarla yakın bağlantısından haberdar ederse, herifin ona zarar vermekte isteksiz davranabileceği düşüncesinde karar kıldı. Belki de bu onursuz adam fıdye karşılığı onu sağ salım bırakmanın bazı avantajlarını bile görebilirdi. Prenses Anna, Synovca'nın güvenli bir şekilde geri dönüşü için hatırı sayılır bir miktar ödemeye tabii ki istekli olacaktı. Ya da belki Prenses'in kuzeni, Çar Mikhail, bu kanun kaçağının adam gibi davranmasını garanti etmek için servetinin minik bir parçasını sunmaya razı edilebilirdi.

“Size ısrarla tavsiye ediyorum ki, efendim, himayesindeki insanlara zarar vererek Çar'ın nizamına ters düşmemek konusunda dikkatli olmalısınız.” Ivan, zorla durdurulmalarından bu yana sergileyebildiğinden daha haysiyetli bir tavır takınmayı becererek güdük parmaklı eliyle sıkıca kendi kemikli göğsünü kavradı. “Ben Ivan Voronski. Kontes Zenkovna'ya Moskova'ya kadar refakat etmek amacıyla buradayım...” İri kıyım devin ki-birli sırtışı bir saniye bile kesilmedi ve bu zalimi etkilemekte başarısız kaldığını fark eden Ivan'ın vesveseleri yoğunlaştı. Yükselen bir panik haliyle son kelimelerini çılginca bir telaş içinde cırladı. “Çar'ın emriyle!”

Hırsız, derinleşen bir neşe içinde nahoş kahkahalar atmay-ba başlayarak papazın beklentilerini tümüyle çöktetti. İmansız adam sonunda konuşabilecek kadar kendine geldiğinde, uzun parmağını uzatarak diğerinin koyu renk giysili göğsünü dürttü ve onun ürkererek hızla geri kaçmasına neden oldu. “yani, koru-mak için mi geldin demek istiyorsun? Petrov'la dövüşemeyecek kadar sıkskasın sen. Şaka yapıyorsun, herhalde. Biraz büyü sen, sonra belki dövüşürsün.”

Ivan'ın sıkıntılı yüz hatları pek bastırılmamış güçlü duy-gularla titredi. Korku, öfke ve aşağılanmanın karmakarışık bir bileşimi, onu bir anlığına konuşamaz ve hareket edemez hale getirdi. Yine de tüfeğin bir işaretiyle dışarı çıkması işaret edildiğinde, inmesi için ona yer açmak üzere birkaç adım gerileyen haydutun arada bir duyulan kıkır kıkır gülmeleri arasında apar topar bu emre itaat etti. Sendeleye sendeleye yere indiği anda

Ücretsiz PDF Kıtap Arsivi - <https://rantey.org>

da, Papaz beklenmedik bir dehşetle donakaldı. Bakışlarının hızla geçtiği her yerde atlı adamlar görebiliyordu; her türden gösterişli kıyafetleri giymiş, faytonu ve onu koruyan askerleri kuşatmışlardı. Her biri ayrı bir silah taşıyordu; kiminin elinde, kiminin kuşağında ya da göğüslerine çaprazlama takılı halde. Ölüm saçan bir takım görüntüsündeydiler ve papazın tek düşünebildiği onların tutsağı olarak başına neler geleceğiydi.

Aracın arka tarafında, kana bulanmış bir mendili kulağında tutan uşak da temkinli bir biçimde canileri gözlüyordu. Nam-lusundan hâlâ duman tüten misket tüfeği, yaralandıktan sonra düştüğü arka tekerin biraz uzağında tozlar içinde yatıyordu. Bir başka silahlı haydut benekli gri bir küheylanın cılız terkisine oturmuş, horozu kalkık bir piştovun nişangahı üzerinden aç gözlü bakışlarla hizmetçinin kırmızı kıyafetlerini gözlüyordu. Bir sürü yol kesen tarafından yöneltilen benzer bir tehdit. Yüz-başı Nekrasov ve adamlarını hedef almıştı. Herhangi bir karşı koyma girişiminin toplu imhayı davet etmeye eşdeğer olduğu rehinelere tarafından kolaylıkla tahmin edilebilirdi.

Ivan Voronski, Petrov'un etrafta aylak aylak gezinmesiyle iyice pekişen bir tedirginlik içinde titremeye başladı çünkü bu kule gibi yükselen izbandut onun kişiliğine yönelik bir müessir fiil suçu işleyebilir gibi görünüyordu, ama yanından geçip giden eşkiya sadece sırtıtmakla yetindi ve faytonun içine uzandı. Papazın bütün bir yolculuk boyunca cansiperane korumuş olduğu siyah valizi kapığı gibi çıkan Petrov, kıkır kıkır gülererek döndü ve çantanın içindekileri ayaklarının dibindeki toz toprağın içine boşaltıverdi.

Ivan bir dehşet çığlığıyla aniden canlandı ve para kesesi keşfedilmeden özel eşyalarını yakalama çabasıyla, endişeli bir telaş içinde, kollarını sağa sola savurarak ileri atıldı. Anında, tecrübeli kulakları madeni paranın o çok tanıdık şıngırtısını algılanmış olan Petrov tarafından bir kenara itildi. Hırsız, katlanmış elbise yığını arasından keseyi çekip çıkardı ve havaya fırlattı; hatırı sayılır bir ağırlıkta olması nedeniyle keyifli bir kahkaha attı.

"Ver onu bana!" dedi Ivan, küçük keseyi ele geçirmek için koca adamla itişerek. "O kiliseye ait!" Sesi yükselip iç parçalayıcı

bir nilemeye döndü. “Aşar vergilerini Moskova kilisesine götürüyordum sadece! Kilisenin malını çalmamalıyız!”

“Öyle mi? Karga şimdi de koca bir şahin gibi kanat çırpıyor demek!” Petrov arabanın eşiğinden olup bitenleri izleyen iki kadına bir göz attı ve Synnovea’ya pis pis sırıttı. “Bu küçük adam sizden çok altınlarını koruyor, güzel bayan.”

Petrov daha fazla değerli eşya aramak için üzengilerinin üzerine çömeldi, tozun toprağın içinde yatan kara papazın elbiselerini, içlerinde ne varsa toplamak için lime lime etti. Aramalarından bir sonuç alamayınca bir öfke kükremesiyle doğruldu; yakasına yapıştığı Ivan’dan ürkütücü bir inleme yükseldi. “Diğer altınları nereye sakladığını Petrov’a söyle, minik kuş. Belki o zaman seni ezmez.”

Ivan’ın zulalanmış servetinin görüntüsü Synnovea’yı tiksindirirse de, orada öyle sessizce oturup, ne kadar zayıf olursa olsun bir destek sunmadan adamın gözlerinin önünde taciz edilmesine izin vermek mizacına tersti. “Bırakın onu,” diye buyurdu faytonun içinden. “Çanta, ona ait olan tek şeydi. Gördüğünüz diğer her şey benimdir. Artık bırakın onu, yalvarırım!”

Petrov emre uydu; Ivan müthiş bir rahatlamayla dizlerinin üzerine gökerken iri kıyım adam da sinsi sinsi faytona döndü. Bütün dikkatini Kontes’e verirken, kocaman bir sırıtışla elini ona uzattı. Synnovea titreyen parmaklarını gönülsüzce bu devasa pengenin içine koydu ve sarsılan kol ve bacaklarının izin verdiği kadar cesaretli bir edayla aşağı indi. Kanun kaçaklarının görüş alanına girdiği anda da, bu az rastlanır güzellikten aldıkları hazzı dışa vuran hırsızların abartılı hayranlık çığlıkları ve vahşi haykırışlarının sağır edici bir yoğunluğa yükselen gümbürtüsü koptu. Gök gürültüsünü andıran şamata, Synnovea’nın ürpermesini artırdı; etrafında, biraz sonra parçalayıp yutacakları leziz şekerlemenin beklentisi içinde ona ilk ulaşan kişi olmak için daha şimdiden birbirleriyle kaba bir şekilde itişip kakışarak ileri fırlayan bir düzine ya da daha fazla iri yapılı adama derinleşen bir umutsuzluk içinde baktı. Dehşet içindeki gözlerinin bir ok gibi deldiği her yerde, şehvet düşkününü pis sırıtışlar ve dikkatle tetkik eden taciz dolu bakışlardan oluşan derin bir duvar gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yordu. Şehvani gözler, Synnovea'nın elbisesinde dokunmadık tek bir kıvrım, el değmedik tek bir parça bırakmadı. Sıcak, kesik kesik nefesleri ve edepsizce uzanan elleriyle onu havasızlıktan bunaltarak birbirlerini ezercesine etrafındaki halkayı daralttılar.

Synnovea, yükselen panik duygusuna boyun eğdirme çabasıyla sıkı sıkı çenesini kenetledi. Henüz kendine dokunulmamış olsa da, birazdan yaşayacağı aşağılanmayı tahayyül edebiliyordu ve zihni çılgınca bir hızla kaçmanın ya da hiç değilse bu hırsızları onu ve arkadaşlarını sağ salım bırakmaya ikna edecek bazı makul nedenler uydurmanın bir yolunu bulmak için didiniyordu.

Ali McCabe ise kanunları hiçe sayan bu canavarların asil centilmenlere özgü yürekli ilkelere itibar edeceklerine dair bir umut besleyecek kadar idealist bir budala değildi ve böylesine alımlı bir tutsağı avuçlarının içine almışken bunun tınamıyla imkânsız olduğunu bilirdi. Hizmetçi kadın güçlkle faytondan inmeyi başardı ve hızla ileri fırlarken yerden sağlam bir sopa kaptı. Hanımıyla yumuşak kıvrımlara dokunma uğraşı içinde olanların arasına kendini attı ve tehditkâr bir şekilde silahını kaldırdı. Büyük ihtimalle kendi ölümü demek olsa da, kendini tümüyle sahibesini savunmaya adanmıştı. "Hepinizi uyarıyorum, reziller!" diye hafif ve kırılğan, tiz bir ses tonuyla bağırdı. "Pis ellerini Kontes Synnovea'ya süren ilk kişi karşısında beni bulur. Ve yemin ediyorum ölmeden önce onu sakat bırakırım."

Salyalı canavar guruhundan mide bulandırıcı kahkahalar yükseldi. Bu eli ayağı tutmayan kadının tehditlerini umursamadılar bile ve kurtlu elleriyle tutsaklarını yakalamak için uzandılar ama Ali yaşlı bir Tatar muharibi kadar inatçı çıktı. Kemikli pençelerini bastırılmaz bir azimle kenetledi; darbelerini parmak eklemleri ve kafalara adil bir biçimde paylaştırarak değneği süratli ve nefret dolu bir niyetle salladı. Sopasının kötücül vuruşları altında sinirler yanarken dişler de öfkeli hırıltılarla açığa çıktı. Ali'yi ayaklarının altına alıp ne kadar kolay çığneyebileceklerini göstermeye niyetlenen ayak takımı, şimdi yaşlı kadının etrafındaki çemberi daraltmaya başlamıştı.

Yüzbaşı Nekrasov, çıkan arbedenin sınırları ötesinden olup

bitenleri gözlemledikçe unutulduğu sanısına kapıldı. Fırsatı değerlendirerek eyerinde öne doğru eğildi ve sert bir yumrukla en yakınındaki çapulcuyla hakladı. Hırsız yere yuvarlansa da patlayan bir piştovun sağır edici gümürtüsü, yüzbaşının kolunu iç parçalayıcı bir acıyla baştan başa yırtan ve çarpılmış dudaklarından bir ıstırap çığlığı kopartan bir merminin haberini vererek havada çatırdadı. Yüzbaşı bir elini kıpkırmızı kesilen elbise koluna can havliyle kapadı ve aynı anda ani bir ihtiyatla çevresine göz attı, etrafını saran bir yığın silahın metalik tıkırtısını algıladı. En az yarını düzine çakmaklı tüfek üzerine doğrultulmuştu ve eşkıyaların yüzlerindeki keşmekeşe bakılırsa, onu alt etmekten fazlasını düşünüyorlardı.

Adi bir çeteci gözlerini kısarak ona baktı. “Ölürsün, Kapitan! Gözünü bile oynatırsan, geberirsin.” Onu ne kadar kolay haklayabileceklerini göstermek için kirli parmaklarını şaklattı. “İşte tam böyle!”

Birkaç haydut, bu kez lepiska saçlı, temiz tıraşlı ve at binen bir başka izbanduta yol açmak için geriye çekilmek üzere kıpırdanırken, Yüzbaşı dik bakışlarını kaldırdı. Hırsızların bu yeni gelene yer açmak için apar topar dağılmaları ona olan hürmetlerinin açık bir kanıtıydı. Yüzünde iz bırakmış yaralar bu adamın geçmişte birçok savaşta dövüştüğü varsayımını akla getiriyordu. Hâlâ yaşaması bile başarısının kanıtıydı. Birçok kişiyi ölümlerine gönderdiği belliydi.

Adam harekâtı kolaylıkla değerlendirebileceği bir mevkiye hiç acele etmeden dizginledi siyah aygırını ve halen dumanı tüten çakmaklı tüfeğini kuşağına sokuştururken, kendinden emin bir sırıtışla baktı Nikolay’ye. “Böylesine olumsuz koşullara rağmen bayanları savunma çabanız, bir kaçık olup olmadığınızı merak etmeme neden oldu, Yüzbaşı. Size gelecekteki hayatınızda daha dikkatli olmanızı tavsiye ediyorum. Bir dahaki sefer sizi öldürmek zorunda kalırım.”

Hırsızlar sakıngan bir biçimde ruh halini anlamaya çalışarak kumandanlarını dikkatle süzdüler ama üzerlerine yöneltmiş düşünceli gülümsemede gereksiz yere rahatsız edici hiçbir şey bulamadılar. Suskunluğunu sessiz bir onay olarak kabul edip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

taşkın bir cümbüş içinde bir daha kahkahalar atıp büyük bir hevesle ilgilerini Kontes'e çevirdiler ve sahibesini koruma derdine düşmüş İrlandalı hizmetçiyi kaba bir şekilde hırpalamaya devam ettiler.

Öfkeden soluğu kesilmiş bir halde çırpınan Synnovea, kendini zaptetmek için uzanan ellerden kurtulmaya yönelik umutsuz bir çaba içinde bir oraya bir buraya kıvrılıyordu. Haydutların gözleri birazdan yaşayacağı acının sarsıcı dehşetini damla damla içine akıtarak ağgözlü bir şehvetle parlıyordu. Birinden ya da diğerinden kurtulmak için ne kadar didinirse didinsin, paralanmış elbisesi, gözlerden uzak kalan haz kaynaklarını bir an önce ortaya çıkarmadaki sabırsızlıklarını teyit ediyordu. Şapkası darbelerle yana kaymış ve elbisesinin bir kolu omzundan sökülmüştü. Boğazını süsleyen sert kıvrımlı kırma yaka, adamların doymak bilmeyen soyma hırsları karşısında elbisesinin belini süsleyen ağır ipek büzgülerden daha fazla emniyette değildi. Gözü dönmüş bir oburlukla elbisesinin üst kısmını, dantelli bir kombinezonun üzerinde kabaran kremsi dolgunluğu gözler önüne sererek çekip çıkarırlarken nihayet bir çığlık koptu Synnovea'dan. Kadınsı kıvrımlarının bir anlık görüntüsü adamları daha da kıskırtmış gibiydi ve çılginca bir aceleyle avuçlayabildikleri her şeyi lime lime etmek için uzandılar.

"Azgın öküzler!" diye gürledi soluk saçlı çete reisi. anında avlarından geriye doğru sendeleyerek seks manyaklarını yerlerinden sığratarak. Kendilerini silip süpüren buz gibi bakışlar altında büyük bir hızla arzuları soğudu. "Buradan ayrılmadan önce öldürünceye kadar hırpalayacak mısınız kıızı?" diye bağırdı adam. "Nadir bulunan bir ödüle böyle mi davranılır? Kahretsin ve lanet olsun! Canlı halde daha çok altın edeceğini göremiyor musunuz? Hemen bırakın onu ve kenara çekilin! Şu andan itibaren bu kadın benim cariyemdir çünkü belli ki, siz serseriler elinize düşenin kıymetini bilmiyorsunuz!"

Hırsızlar kralı karşı koyabilecek herhangi birine meydan okuyarak küheylanını ileri sürdü. Haydutlar liderlerine memnuniyetle yol açarak sendeleyerek gerileyip iki kadını yalnız bıraktılar. Synnovea ve Ali oradakilerin içinde bulunduğu

korkuyla karışık saygı havasının pek de dışında değillerdi. Bu zorbanın takipçilerinden daha da ürkütücü olacağı şüphesi yüreklerini dehşet tohumlarıyla doldurmuştu.

Çete lideri kaslı kollarından birini eyerinin özenle donatılmış boynuzu üzerine dayadı ve Synnovea'yı tepeden tırnağa yavaş yavaş süzen dikkatli bir tetkike tabi tuttu. Synnovea elbisesinin göğsünün üzerinden yırtılan üst kısmını sıkı sıkı kavrayıp gururlu bir şekilde mesafeli duruşunu koruyarak adamın o zamana kadar tanıdığı bütün kadınlardan çok daha saf ve şahane göründü. Sıradışı güzelliği de aynı derecede eşsizdi.

"Sizi kurtarmakta geciktiğim için bağışlayın beni, Kontes." Adamın gülümsemesi rahat bir özgüven taşıyordu. "Adamlarım buldukları her yerde eğlence aramaya alışkıntır ve şimdiye kadar adaletsizlikten başka bir şey bulamadıkları için de mükâfat talep ederler."

"Adaletsizlik mi dedin sen!" diye bağırды Ali, adamın açıklamasına itiraz ederek. "Bu katil ayak takımına karşı kendimizi savunmak en doğal hakkımız değil mi yani!"

Serseri kumandan hizmetçiyi duymazdan gelmeyi tercih etti. "Etrafınızda gördükleriniz, leydim, ellerindeki gücü sanki iblisler yönetiyormuş gibi kullanan ve onları toprak köleleri haline getirmekte bir sakınca görmeyen soylu sınıfı tarafından bütün malı mülkü çalınmış adamlardır. Biz de o zihniyette olsaydık, Kontes, muhafızlarımızı öldürerek ıstırabınızı katlamış olurduk. Uşağınız ve yüzbaşınız bize meydan okuyacak kadar budalaca davrandı. Hâlâ hayatta olmalarına ve iyi bir nişancı olmama şükredin. Bu hatalı girişimleri nedeniyle onlara kızmış olabilirdim." Atlarından inmeleri emredilmiş askerleri göstermek için bir elini salladı. "Bize zarar verme niyeti taşıyan herkes hayatını tehlikeye atar."

Synnovea bu adamın abidevi ürkünçlüğüne bir an için dahi katlanırken, çenesinin sarktığını fark etti. Eğitilmiş bir dille konuşsa da, Synnovea yine de karşısında duran adamın gök mavisi gözleri ve lepiska saçlarıyla farklı bir soydan gelmesi dışında Cengiz Han ve Moğol ordusunda birçok benzerleri bulunabilecek azılı bir barbar olduğunun tedirgin edici farkındalığıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

durduğu yere çakılıp kalmıştı. Adamın dört köşe çenesinde sakal yoktu ve saçları o kadar kısa kırpılmıştı ki daha çok yırtık pırtık, dar bir takkeyi andırıyordu. Yüzünde çaprazlama kesişen sayısız ufak tefek yara izine rağmen, yine de yontulmamış bir yakışıklılığı vardı. Bu durum Synnovea'nın huzursuzluğunu gidermedi, çünkü adamın davranışlarını kesin olarak ürkütücü buluyordu.

Synnovea soğukkanlılığını az da olsa geri kazanmıştı. "Peki sizin ve arkadaşlarınızın niyeti tam olarak nedir?"

"Servetinizin bir parçasını paylaşmak..." Adam gözleriyle bir kez daha onu okşarken Synnovea'ya denetimsiz bir güvenle gülümseyerek baktı. "Belki bir süreliğine de arkadaşlığınızın zenginliğini." Başını geriye attı ve tutsaklarının tüylerini diken diken eden gürültülü bir kahkaha attı. Kendine geldiğinde, güçlü kollarından birini geniş göğsüne dayadı ve canlı bir selam verdi. "Size kendimi tanıtmama izin verin, Kontes. Ben Ladislaus, Polonya Prensi'nin bir Kazak hizmetçiden olma gayrimişru oğluyum." Ladislaus eliyle, kaba saba giydirilmiş yurttaşlarını çevreleyecek geniş bir yay çizdi. "Ve bu değerli adamlar da benim saray maiyetim oluyor. Bana çok iyi hizmet verirler, öyle değil mi?"

Zorbalar, liderlerinin şakasına kahkahalarla karşılık verdi ama Ali alayla homurdandı. "Piç bir barbar, üstüne üstlük de bir hırsız!"

Ladislaus bu tatarcık sineği kadar kadının gösterdiği yüreklilikle eğlendi ve atını dürtüp sürdürdü, hizmetçiye bilerek hanımından ayırdı. "Doğrudur, yaşlı kadın! Tam olarak öyleyim," dedi yukarıdan dikkatle bakarak. "Babam bana centilmence davranış ve konuşma şeklini öğretsinler diye özel hocalar tutarak üzerine düşen görevi yerine getirdi ama adını ya da sanını kullanmak gibi bir armağan vermek konusunda pek istekli değildi. Bu yüzden de neysem oyum işte."

Elindeki eğreti silahı aygıra doğru sallarken Ali'nin gözleri iyice parladı ama Ladislaus ani bir tepkiyle bir tekme attı sopaya, neredeyse yaşlı kadını yere düşürdü. Ali dengesini korumak için çabaladı; geriye doğru birkaç adım sendeledi ama sadece

bir saniye sonra tamamen tetikteydi ve adamı bir bacağına eyer boynuzunun üzerinden atıp aşağı kaydırdığında da boyun eğecek-nişi gibi görünmüyordu. Ali adama doğru sıçradı ve sopasıyla veni bir saldırı daha yaptı. Adamın kolu adeta nazik bir hareketle savrulup sopayı uzaklaştırdı ama Ali bu kaslı kolu yakaladı ve bir atın kuyruğundan az önce yediği kamçı darbesiyle çıldır-mış bir arının ısrarıyla ona yapıştı. Adam daha onu silkelemeye bile vakit bulamadan da bronz tenine dişlerini geçirdi. Ladislaus irkilerek kendini kurtarıırken kalın gırtlğından alçak bir hırıltı çıktı. Bir saniye sonra yumruğı bir mermi gibi gelip kadının ufak, buruşuk çenesinde patladı. Hiçbir karşı koyma olmadı. Ali'nin gözleri yukarı doğru devrildi ve hissiz bir boşluk içinde yavaşça yere kaydı.

"Seni canavar!" diye haykırdı Synnovea. Hizmetçisine karşı bu zalim davranıştan dolayı çileden çıkmıştı. Parmaklarını bir pençe gibi kıvrıp adamın üzerine uçu, tırnaklarıyla yüzünün her tarafını kan çıkıncaya kadar tırmaladı ama Ladislaus'dan gelen güçlü bir kol darbesi onu da geri savurdu. Ali'den daha iyi halletmişti bu işi ve tir tir titrese de duygularını muhafaza etmeyi başardı. Öfkesi hiç azalmadan sürüyordu ve kırıcı bir tonla payladı adamı. "Seni korkak budala, kas gücünle sergileyebileceğin en iyi şey bu mu? Kendi dengin biriyle kapışacak cesaretin yok mu? Yoksa narin bedenler o içi boş mertliğimize daha mı iyi hizmet ediyor?"

Ivan Voronski, Kontes'in içine düştüğü bu tatsız durumu, hak edilmiş bir şey olarak gönül rahatlığıyla kabul ederek yardımına koşmayışına gerekçe gösteriyor; bütün bu arbedeye olan mesafesini dikkatle koruyordu.

Synnovea üzerine doğru dürüst bir şeyler giyse ve yaptığı ıkazlara itibar etseydi, bu serserinin dikkatinden kaçabilirdi. Onun aptallıkları yüzünden Ivan dikkati kendi üzerine çekip de apaçık bir faciayı davet edecek değildi.

Synnovea, hizmetçisine ulaşmak çabasıyla bu küçük hır-sız lordluğunun yanından hızla seğırtip geçmeyi denedi ama anında yolunun kesildiğini fark etti. Başı yükselen bir öfkeyle hızla kalktı ve dudakları küçümseyici bir tiksintiyle büküldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

Ters bakışlarıyla tepeden tırnağa taradı adamın uzun bedenini. Hayvan postundan pantolonunun üzerinden geniş, kaslı göğsünü açıkta bırakan deri bir yelek sarkıyordu. Kolları çıplaktı ve Synnovea'ya karşı kolaylıkla seferber edebileceği bir gücün kanıtı olarak hafifçe dalgalanan kasları kabarmıştı. Toplamda, muazzam bir kas gücüne sahip ilginç bir adamdı ama o an için acımasız bir canavarın somut örneği gibi karşısında duruyordu.

Ladislaus o zamana kadar görme şansı bulduğu en öfkeli yeşil-kahve gözlere dik dik baktı. Alev alev yanan göz bebekleri Synnovea'nın kızgın hoşnutsuzluğu içinde kelimenin tam anlamıyla onu kavuruyordu. "Üzülmeniz gereksiz, Kontes," diye teselli etti onu adeta haz duyarak. "Hizmetçiniz, övünebileceği kadar küçük bir yara ve ağrıyan bir baştan ibaret olan bu durumu sağ salım atlatacak."

"O halde, bize yönelik nazik davranışlarınız için size minnettar kalmalıyım herhalde, öyle mi, Lord Ladislaus?" diyerek alay etti Synnovea adamla. Kendisi ve maiyetindeki herkesin bu ahlaksız haydutların geçici hevesleri karşısında tümüyle savunmasız oluşları gerçeğinden rencide olmuştu. "Bu ıssız yolda faytonumun yolunu kestiniz ve emriniz altındaki ölüm saçan acımasız çeteye akıllarına gelen her türlü şeytanlığı yapmaları için çirkin onayınızı sundunuz. Muhafız yüzbaşıma acı çektirdiniz ve çarpık akıl yürütmenizle ona bir canı muamelesi yaptınız! Uşağımı yaraladınız, sonra da hizmetçimi... Acaba siz sayın *canavar tiran*, önünüzde dizlerimin üzerine çöküp o kana susamış yılanlarınızın pusuya yattığı bir yerde seyahat etme cüretini gösterdiğim için naçizane özürlerimi sunmamı ister miydiniz? *Çok beklersiniz!*" Synnovea, başını ani bir hareketle geriye atarak, böyle bir fikrin abesliğine olan inancını gösterdi. "Silahlı olsaydım, düzenbaz herif, şu an son nefesini alıyor olurdun! Asil sınıftan gördüğünüzü iddia ettiğiniz insanlık dışı davranışlara sizin kadar üzülmeme karşı böyle bu. Babanız her kimse, hiç kuşku duymuyorum ki, bir gecelik geçici heves sırasında dünyaya getirdiği bu yaratık nedeniyle pişmandır."

Ladislaus o dev yumruklarını sıkıp kalçalarına dayadı ve Synnovea'nın hakaret ve mantığı karşısında yürekten bir eğlen-

me duygusuyla sırttı. "O yaşlı hovardanın sözünü ettiğiniz cylemden pişman olmak için çok nedeni olduğundan ben de eminim, çünkü bana gösterdiği saygıdan daha fazlasını ona göstermedim. Onca kız çocuktan sonra nihayet bir erkek babası olarak hemen her konuda beni eğittiyse, bunun nedeni sadece gururuydu. Karısının ölümünden sonra beni evine götürmeyi bile denedi ama dini bütün küçük kızkardeşlerim isimsiz bir hayvan yavrusuyla aynı çatı altında yaşamamın düşüncesine bile tahammül edemedi. Sonunda beni uzaklaştırmak mecburiyetinde kalıncaya kadar onu aileyi rezil etti diye sürekli suçladılar. Doğru, beni en iyi şekilde eğitmek için elinden geleni yaptı ama başka hiçbir şey vermedi, bir babanın duygusal yakınlığını bile esirgedi."

"Eminim sen de buna karşılık ondan saygını esirgemekten ve rezil bir hırsız haline gelerek onu aynı derecede küçük düşürmekten büyük bir haz almışsındır," diye cevap verdi Synnovea alaylı bir ifadeyle. "Hatta öyle görünüyor ki, başkalarını da o sinsi maceralarında tuzağa düşürerek intikamını büyütüyorsunuz."

"Hayal gücünüz çok zengin, Kontes. Önümüzdeki uzun kış gecelerinde bizi çok eğlendireceğinize eminim. Ama sizin gibi nadir hazineleri ele geçirdiğimde intikam almaktan mest olduğumu söylemek benim kindarlığıma haddinden fazla önem vermek olur. Sizi temin ederim, leydim, yaşlı bir köpekten intikam almak için kendine zarar verecek bir adam değilim ben."

Synnovea yumruklarını sıkıp eteğinin katlarına yapıştırdı, bu hayduta bir histeri gösterisi sunmak istemiyordu. "Bir korkaktan başka bir şey değilsiniz bence," diyerek gülümsedi alayla. "Komutanız altında kırka yakın adam olduğu halde, deliğinden çıkmaya korkan sinsi çakallar gibi ancak tehlike tamamen geçtikten sonra ortaya çıktınız. Şimdi adamlarınızın silahları üzerimize çevriliyken böyle cesur gürültüler sergiliyorsunuz tabii."

Ladislaus omuz silkti; Synnovea'nın eleştirisinden etkilenmemiştir. "Başkaları yitirirken ben aklımı muhafaza ederim. Her şey emniyet altına alınıncaya kadar izlerim."

"Kurt sürünüz dürüst insanların malını mülkünü soyarken
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kıytlara pusu atan isimsiz bir köpekten başka bir şey değilsiniz siz!”

“İstedığınızı düşünün, leydim,” dedi Ladislaus, Synnovea’nın etrafında aylak aylak dolaşırken. “Fikirleriniz zerre kadar ilgimi çekmiyor. Hiçbir şeyi de değiştirmeyecekler.”

Ladislaus kadının gerçekten de istisnai güzelliğe sahip biri olduğu sonucuna varmıştı. Krallara layık asil görünümü, ince yüz hatlarından ve mağrur duruşundan hemen belli oluyordu. Şapkasının yeşil şeritli siperliği, bir yandan zümrüt çivili bir tokayla taç kısmına tutturulmuştu ve yabancı süvarilerin taktıklarını hatırlatıyordu. Synnovea faytondan çıktığı anda şapka ona şık bir görünüm kattı ama şimdi başında gülünç bir biçimde yan yatmıştı. İpeğimsi siyah bukleleri, bir zamanlar şapkasının altında kalan vakur bir topuz halinde örülmüş ama biraz önceki hırpalanması sırasında bozulmuştu. Tüy gibi hafif saç tutamları öfkeyle dikilmiş gibi şakaklarından dışarı kabarıyordu.

“Kader bu akşamüzeri bana gerçekten de cömert davranıyor; bu kadar güzel bir asil kadını himayem altına verdi,” diye sesli düşündü Ladislaus. Bir elini uzatıp Synnovea’nın heyecandan kızarmış yanağını hafifçe ovaladı. “Buradaki varlığınız bana gerçekten onur veriyor, Kontes.”

Synnovea, Ladislaus’un elini üzerinden silkti ve yapabildiği kadar meydan okuyan bir ifadeyle ters ters baktı. “Hissiyatını takdir etmekte zorlandığımı anlayacağından eminim, serseri, çünkü tutsağın olmaktan *tamamen* tiksiniyorum.”

“Zamanla sen de beni takdir edersin, leydim. Çoğu kadın öyle yapar.”

“Gökyüzünden aşağı yıldızlar düşerse belki!”

Ladislaus dönüp pis pis sırttı. Synnovea’nın ateşli ruhu, onun soğuk ve mağrur bir genç kız olduğuna dair her türlü kalıcı izlenimi silip atmıştı. *Uzaktan yakından ilgisi yok*, diye düşündü Ladislaus derin derin, artan bir hayranlıkla. “Benim kehanetlerim tutar, Kontes. Her zaman tutar.”

“Saçma sapan bir böbürlenme bu,” diye alay etti Synnovea, hor görüyle. “Senden ve türünden tiksintim *asla* son bulmayacak! Tek yapabileceğim bir mucizenin beni ve beraberimdeki-

leri senin ve takipçilerinin kafasındaki fenalıklardan kurtarması için dua etmektir.”

“Sizi benim niyetlerimden bir mucizeden başkası kurtarmayacak zaten. İydim.” dedi adam. Sesi ilgisinin derinleştiğini kanıtlayan bir boğuklukla doluydu. “Bana gelince, bu gecenin tadını sizinle birlikte, başka hiç kimseyle olmadığı kadar çıkaracağımdan eminim.”

Synnovea, ırzına tecavüz edilmesinin bu adamın hiç acele etmeden tadını çıkaracağı epey dokunaklı bir ara faslı olabileceği gibi delice bir fikri derhal zihninde öldürmeye çalıştı. “Şunu kesinleştireyim o zaman, ben de elimden gelen her şeyle size karşı koyacağım.”

Ladislaus, onun gözlerinde kabaran tiksinti ve nefreti fark etti ve tehdidi ciddiye almayan şahsiyetsiz bir edayla omuzlarını kaldırdı. “Emin olun, Kontes, gönülsüzlüğünüz, benimle didişip duran kadınlardan sonra seve seve kabul edebileceğim bir eğlence olacak.”

Uzandı, bir el hareketiyle Synnovea’nın başındaki şapkeyi çekip aldı ve siperliğindeki broşu kopardı. Değerli taşlarla süslü parçayı kaldırıp azalmış ışığa tuttu ve dönüp Petrov’u aradı, ona fırlattı. “Sana bir ödül dostum, bayanın faytonunu gözlemen karşılığında.”

İri kıyım haydut, armağanı avuç içlerinin arasında yakaladı ve incelerken neşeyle gürlledi. “Ne dersin Ladislaus? Bu biblo senin için dikkate değer bir parça.”

Hırsızlar kralı Synnovea’yı güvenli bir şekilde yakalayıp yanına çekti ve çelik bir mengene gibi tuttu. “Doğru, Petrov ama Kontes çok daha cazip bir parça, yaklaşan uzun kış boyunca tam beni ısıtacak bir kız.”

Petrov’un kaşı sertçe kalktı yukarı. “Peki sence Alyona kendisini bir başka tutsakla değiştirdiğini öğrenince ne yapacak?”

Ladislaus umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. “Beni paylaşmayı öğrenmek zorunda.”

Petrov inanmadığını gösteren bir ses çıkardı. “Sen Kontes’i yatağa at da bakalım, Alyona seni en az bir düzine kadına yetecek kadar parçaya bölüyor mu, bölmüyor mu görürüz.”

Adamın uyarısını umursamayan Ladislaus, Synnovea'dan ödünc b ir öpücük alma peşine düştü ama Synnovea titretici bir tiksintiyle yüzünü çevirdi. "Beni rahat bırak, domuz herif!"

"Biraz eğlenmeden olmaz." Burnunu Synnovea'nın kulağına sürterek kendine anlık bir tatmin sağlarken, soluk aldı. "Ve belki de... Belki de... Ondan sonra bile."

Ladislaus kolunu hızla aşağı savurarak Synnovea'nın kat kat eteğinin etrafından doladı, kuş gibi kaldırdı onu ve nefesi kesilecek derecede bir şaşkınlığa uğratarak omzuna oturttu. Biraz endişeyle etrafına göz attı; Yüzbaşı Nekrasov'un bulunduğu yerde ansızın çıkan bir itiş kakış gördü. Subay, genç kadını savunma telaşıyla üzerinde bulunduğu hayvanı mahmuzlamış ama birkaç zorba atını süratle yakalayıp sıkı sıkı tutmuş ve boğuşmaya devam eden adamı eyerinden aşağı çekmeye başlamıştı.

"Hadi, Yüzbaşı, herhalde Kontes'i kendine saklamayı ummuyordun. Çar'ın bir hizmetçisinin sadece," diye azarladı Ladislaus, Synnovea'yı sarsa sarsa omuzuna yeniden yerleştirirken. Synnovea delirmiş gibi karşı koyunca o kocaman eliyle kalçalarına sertçe vurdu, öfkeden kudurmuş haldeki kadın avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bırak beni, seni hayvan!" Synnovea pençelerini adamın boynuna geçirdi ama Ladislaus sinir bozucu bir sivrisinekmiş gibi ezercesine vurup uzaklaştırmayı elini. Adamın yakıcı darbesi ısırgan otu gibi sarsmıştı Synnovea'yı ve sinirden delirerek haykırdı. "*Sen... Seni pislik, soysuz canavar!*"

Ladislaus onun hakaretlerine aldırmaaksızın atına döndü ve oradan bağırarak bir dizi emir yağdırdı. Adamlarının aval aval bakarak yanıt verdiklerini görünce de çıkıştı. "Neden dili tutulmuş salaklar gibi öküz öküz bakıyorsunuz? Tekrarlamam mı gerekiyor? Elinizin uzandığı her şeyi alın. Sonra da kampa dönüp beni bekleyin. Moskova'ya yolladığım adamlar yakında yeni yurttaşlarımızla birlikte geri dönecekler, şehir sokaklarında zincire vurulup dolaştırıldıktan sonra geldiklerinde açlıktan ölecek halde olurlar. Yeniden kazandıkları özgürlükleri için şölen ve ziyafet isteyeceklerdir; yani iyi ağırlayın onları. Bu genç kadınla biraz takıldıktan sonra ben de kampa dönerim, ama o

kadar erken beklemeyin. Buna değecek kadar güzel  ıkarlsa  ar kendisine yeni bir metres bulmak zorunda kalır.”

Synnovea siyah aygırın terkisine indirilince, göğsünde bir umut dalgası belirdi. Dizginler atın boynuna asılı halde bırakılmıştı ve kısa, çok dilli bir kamçı da eyer boynuzundan, hemen bir el mesafesinde sarkıyordu. Synnovea hiç beklemeden bir eliyle dizginini, diğeriyle de kamçıyı kaptı ve adamın yüzüne, kollarına savurdu; Ladislaus’tan okkalı bir küfür savruluncaya kadar tekrar tekrar kırba ladı ve adam sonunda kamçıyı elinden çekip almak için uzandı. Synnovea o uzun parmaklardan kurtuldu, terlikli ayağını haydutun sert göğsüne dayayıp geriye yaslandı ve olanca gücüyle itti.

Ladislaus kadının kendisini iten tekmesinin kuvveti karşısında derin bir şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi. Kas gücü yarışmalarında tecrübeli bir adamdı ama böylesine kararlı bir saldırı için fazla kırılgan olan bu çekici kadını da takdir etmişti. Yine de, bir erkek için ciddi rakip olmazdı şüphesiz.

Ladislaus’un attığı ikinci tokat, arkasında çürümüş ve geçici olarak işe yaramaz minyon bir kol bırakarak, kam ıya vurup kenara savurdu ve kamçı Synnovea’nın kucağına düştü. Synnovea zonklarcasına ağrıyan çenesini kenetledi ve diğeri eliyle dizginlere asıldı. Ne yazık ki, uzun parmaklar anında oraya da uzandı ve ipleri kızın elinden çekip aldı. Synnovea gıcırdayan dişlerinin arasından hüsrân dolu bir inleme yükselirken Ladislaus’a tekme üzerine tekme attı. Kısa bir zaman içinde ona karşı koymak için gerekli dayanma gücünden yoksun kalacağını bilmesine rağmen, yine de, bütün şartlar aleyhine olsa da umutsuzca, mücadelesini inatla sürdürdü.

Synnovea bir kalp atışı kadar süren zaman aralığında, didinmelerinin böyle bir adam karşısında ne denli beyhude olduğunu fark ediverdi. Ladislaus o kocaman ellerinden birini eteklerinin altına dayadı ve Synnovea’yı şok edici bir soluk kesilmesine uğratarak dizini sıktı. Synnovea onun göğsünü itirdik e, Ladislaus mengene gibi parmaklarıyla daha da sıkı kavradı dizini ve sonunda acımasız bir biçimde parmakların etine battığını hissetti.

Basınç kısa sürede yoğunlaşarak, Synnovea'yı teslim olmaya zorlayan zalimce bir işkence halini aldı ve sonunda, teslim aldı.

İradelerin savaşından değilse de bu çarpışmadan zaferle çıkan Ladislaus parmaklarını gevşetti ve büyük bir hayranlıkla Synnovea'nın çıplak kalçasını okşamaya başladı. Beyninden vurulmuş dönen Synnovea'nın tepkisi barizdi. Gözleri yakıcı bir gazapla parladı ve alçak, giderek yükselen bir hiddetle kolunu geri çekip adamın yanağına kulaklarını çınlatacak kadar kuvvetli bir darbe vurdu. Synnovea'nın kendi kolu bile sızlamıştı.

"Çek o pis ellerini üzerimden, seni adi yılan!" diye hırıldadı. "Çar, bunu yaptığın için kelleni alacak!"

Ladislaus, elini onun eteklerinden çekip eklemlerinin tersiyle kıpkırmızı kesilen yanağını ovalarken, başını kaldırıp Synnovea'ya baktı. "O gün gelmeden önce, Kontes, kıymetli Çar'ımızın beni yakalayacak kadar hünerli adamlar bulması gerekecek. Her ne kadar ortalıkta kendi Rus askerlerini savaş sanatında eğitecek yabancı süvariler kiraladığı yönünde söylentiler dolaşsa da, onlar beni yenemez. Ordusunda benim zaten alt etmediğim kimse yok. Bana inanmıyorsan şuradakilere bak." Koluyla çevreyi tarayarak silah zoruyla bir araya toplanmış muhafız askerlerini gösterdi. Ladislaus ilgisini tekrar ona yönelterek Synnovea'yı bileklerinden sıkı sıkı tuttu, hızla kaldırarak gözlerinin içine delercesine baktı. "Birkaç cesur kahramanın sizi kurtaracağını ümit edecek kadar budalaysanız, Kontes, o zaman şimdi hemen o inatçı düşüncelerinizi bir daha gözden geçirin." Çenesini ileri uzatarak iplerle sıkı sıkı bağlanmış olan Yüzbaşı Nekrasov'u işaret etti. Sonra bir elini elbiselerini çıkarıp atmaya zorlanmakta olduğu için öfkesinin zirvesinde olan Ivan Voronski'ye uzattı. "Gördünüz mü? Kimse sizi kurtarmaya gelmeyecek. Karşı koymanın bir faydası yok."

Synnovea, haydutun yüzünü bir daha tırmalamaya çalışarak parmaklarını büktü ama gıcırdayan dişlerinin arasından ant içmekten fazlası elinden gelmedi. "Bu saldırının bedelini ödeyeceksin, Ladislaus. Yakalanacaksın, yargılanacak ve asılacaksın. Ben de o anı görmek için orada olacağım. Sana venim ediyorum!"

Ladislaus onun bu zavallı tehditlerine kalıkahalarla güldü. "Tam aksine, Kontes, kaçırılıp kullanılan siz olacaksınız. Ben sizi alıkoymayı tercih ettiğim sürece tutsağım olacaksınız ve..."

Patlayan bir piştovun sağır edici gümbürtüsüyle sözleri birdenbire kesilirken, anı bir gürültü ormanlık alanı doldurdu. Ladislaus şaşkın bir irkilmeyle yerinden sıçradı ve aynı anda da adamlarından üçü yere düşüverdi. Ladislaus bir anlığına dehşetle donakaldı ve bir adamın daha önce eyerinin üzerinde öne doğru yığılmasını, hemen ardından da, artık görmeyen gözleri, kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne dikilmiş, grotesk bir unutuluş içinde boylu boyunca yere yuvarlanışını izledi.

Bir saniye sonra, dar geçit, nal seslerinin gök gürültüsünü andıran takırtısıyla birleşen bir başka yaylım ateşinin gümbürtüsüyle yankılandı ve atlı askerlerden oluşan kalabalık bir müfreze yıldırım gibi görüş alanına girdi. Taarruzun komutası, elindeki kılıcı başının üzerinde tehditkâr bir biçimde sallarken, atı da birliğin çok çok önünde dörtlü korkudan dehşete düşmüş yol kesicilerin tam ortasına dalan, üzeri tozla kaplı, miğferli bir subaydaydı. Çapulcular, bu intikam meleşinden kaçma telaşıyla birbirlerini ezerek korku içinde sağa sola dağıldı.

Bu subayın, arkasından gelenlerden çok daha fazlasına cüret ettiğini fark etmeleri sadece bir saniye aldı. Petrov'un toplanma haykırışıyla hırsızlar döndü ve vahşi bir arzuyla onu eyerinden aşağı çekerek ölümcül bir darbe vurmak için bu budala ölümlünün etrafına üşüştiler. Fakat maalesef onu bu kadar kolay öldürebileceklerini sanarak aptallık ediyorlardı. Subay merhametsiz bir savaşçı gibi, saldırganca, intikamcı bir arayış içinde kılıcını savururken, havayı ölen insanların çığlıklarıyla doldurdu. Korku yeniden kalplerine işleyip de çoğunu kaçmak zorunda bırakmaya kadar kılıcının ölümcül darbeleri altında haydutlar birer birer düştü.

Ladislaus az önce hiç kimsenin onu yenemeyeceğiyle böbürlenmişti ama bu subayın da aynı derecede yenilmesi güç olduğu kısa bir anda belli olmuştu. Sağa sola darbeler savururken etrafındaki saldırganların saçma girişimleri karşısında tümüyle vurdumduymaz bir hali vardı. Ancak arbedeyi kenardan izleyen

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

fiçı göğüslü bir Dev'in bir mızrağı kaldırıp bu cesur davetsiz misafire fırlatmasıyla, hasımlarının yüreğine biraz su serpildi. Mızrak süvarinin miğferini buldu ve kafasından uçurup, onu eyerinde sersemletici bir kararsızlık içinde bıraktı. Düşmanlarından kuvvetli bir tezahürat yükseldi. Çok daha fazla cesaret bularak bir kez daha ona doğru ilerlemeye başladılar.

Synnovea'nın subay ilk gözüne iliştiği anda yaşadığı kıvanç dalgası, muhtemel kurtarıcısının bir kolunu atının omuz başına dayayıp sersemlemiş zihnini toparlamaya yönelik cılız bir çaba gibi görünen bir hareketle başını iki yana sallayışını görünce, derinleşen bir endişeye dönüştü büyük bir hızla. Ayak takımı dalgalar halinde tekrar ona yönelirken Subay'ın hayatı tehlikeli bir dengede aslı kalmıştı ve Synnovea adamlar onu parça parça doğramadan aklını başına toplaması için bütün kalbiyle dua etse de, korkunç yazgı birazdan tecelli edecekmış gibi görünüyordu.

Coşkuları yenilenen hırsızlar, onun pek yakında intikamlarının kusursuz darbesini tadacağından emin halde, avlarının işini bitirmek için ileri atıldı. Belki de hiçbir kavgayı Synnovea'yı esir tuttuğu kenardan izleyen Ladislaus kadar bu son için can atmıyordu. Adamlarından tam bir düzinesi daha saldırılarına başlarken utkularını kutlayarak sağır edici zafer naraları attı ama tıpkı biraz önce olduğu gibi, beklentileri kısa sürede sona erdi. Subay, sersemlemiş haline rağmen içinde bulunduğu tehlikenin tamamıyla farkında, ustaca bir hünerle karşılık verdi. Hasımlarını uzakta tutmak için atının dar bir çember içinde fırl fırl döndürürken, ağır kılıcını en cüretkârların az daha kafasını koparıncasına, geniş bir alanı tarayarak salladı. Nihayet aklım toparlar toparlamaz da, kızıla çalmış kılıcı daha zekice seçilmiş hedeflerle yeniden parladı ve arkasında inleyen ya da yalpalaya yalpalaya yere serilen cansız bedenler bıraktı.

Synnovea subayın bakışlarının etrafını kuşatan meydan kavgasının ötesine geçerek kendini aradığını gördü. O anda, saçları başının hemen ucunda terden keçeleşmiş ve kirle kaplı yüzü hızla yoğunlaşan alacakaranlıkta bulanık bir karalıtdan başka bir şey olmasa da, adam, Synnovea'ya bir erkekten çok daha fazlası gibi göründü. Zırhlı göğsünde lekeler, bereler vardı ve şimdi

her tarafı kana bulanmıştı. Adam kısa bir süre için de olsa Synnovea'nın aklındaki parlak aksesuarlı yiğit şövalye görüntüsüne fazlasıyla uyuyordu.

Düşmanın peşinden gelebileceğini gören Ladislaus, adamlarına bağırtarak oradan ayrılma emri verdi ve atının terkine, tutsağının arkasına attı kendini; sert bedeni olanca hızıyla Synnovea'nın sırtına çarptı. Kadının acı veren yaralarını zerre kadar umursamadı. Şu anda aklı fikri kaçışını halletmekti. Dizginlere asıldı, atını döndürdü ve parlayan sağrılarını mahmuzlayarak hızla kağımaya başladı.

Synnovea kendini bir mengene gibi saran kolun onu tam olarak güvende tutabilecek denli güçlü olmasına bakarak birazcık rahatladı. Aksi halde kendini yere savrulmuş bir halde bulabilirdi, çünkü aygır neredeyse uçuyordu. At bir Frizya melez idi: Kuvvet, uzun bacaklar ve hızlı adımlar. Rusya'da çok rastlanan kısa bacaklı soylara kolayca toz yutturabilirdi. Buna rağmen, Ladislaus arkasında kalan yolu tetkik etmek için dizginlerine asıldığında, Synnovea Subay'ın peşlerinde olduğunu ve hatta aradaki mesafeyi kapattığını görerek rahat bir nefes aldı. Hırsızlar kralı da aynı derecede şaşkındı çünkü sert bir hayret yutkunmasıyla soluğu kesilmişti.

Ladislaus ani bir hareketle bir kez daha atının dizginlerine asıldı, galiz bir küfür kopardı ve ağaçların arasında geçecek tür-kütücü bir koşu için atını tekmeledi. Masif ağaç gövdeleri karmarmakta olan korulukta artık sadece hızla geçen gölgelerdi ve Synnovea kendilerini sinek gibi ezecek bir toslamayla durduracak bir facia endişesiyle felç olmuş bir halde nefesini tutsa da, aklının bir köşesinde kendini küheylanın kıvraklığı karşısında hayrete düşmüş halde buldu. Aygır hiç kuşkusuz süratli ve çok becerikliydi ama binicisi olan adam da ondan daha az hünerli değildi. Yine de peşlerini kovalayan ikili, avını görerek istekle ileri fırlayan tazılar gibi izlemeye devam ediyordu.

Synnovea, alçak dallar vahşi bir oburlukla onları yakalayıp bağlanmış saçlarının buklelerini zalimce kopararak elbisesinin kollarında uzun yırtıklar açınca, irkilerek kendini geri attı. Kamçı gibi vuran dikenli peçelerden yüzünü korumak için bir

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

elini kaldırdı ama bu kez de kolunun her tarafında birbiri ardı sıra kıpkırmızı kırbaç izleri belirdi. Bu yorucu koşuşun birazdan hızlı ve hayırlı bir şekilde sona ermesi içim umutsuzca dua etti ama ilerideki açıklığa bir göz atınca korkusu yoğunlaşıp gerçekten de kaçabilecekleri konusunda beklenmedik bir endişeye dönüştü. Yükselen bir panikle omuzlarının üzerinden arkasına bir bakış attı ama kendini alıkoyan haydutun cüssesi geride bıraktıkları yolun en ufak bir görüntüsünden bile onu yoksun bıraktı. Kendi geçişlerinin hışmından başka bir ses de duyamıyordu. Aygırın gümbürtüyle yere vuran toynakları, kamçılایan dallar ve onu tutan adamın kaba saba solukları, bir araya gelip kulaklarını hissizleştiren bir kükremeye dönüşmüş gibiydi.

Sonunda açıklığa çıktılar ve Ladislaus atını döndürüp arkalarındaki subayın nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Şu ana kadar tek bir küheylan bile kendi canavarının hızına yetişebilmiş değildi. Yolu izi olmayan koskoca bir ormana yaptıkları vahşî dalıştan sonra Ladislaus diğerini çok geride bıraktığından hiç kuşku duymuyordu. Bu nedenle de kendisiyle peşindeki arasında gerçekte ne kadar az bir mesafe kaldığını görmek afallatıcıydı.

Bir an bile geçmemişti ki koyu kestane rengi aygır ve binicisinin karanlık silueti ağaçların arasından hemen arkalarında belirdi. Synnovea korku dolu bir çığlığı içinde boğdu, atın kuvvetli bir atılımının ikisini de öldüreceği belliydi. Sertçe çatılmış kaşların altındaki delici çelik mavisi gözleri bir an için gördü ve berbat bir dehşet içinde, bu acımasız, avcı şahinin süratli saldırısıyla parçalanmak üzere olan çaresiz bir serçenin hissedebileceklerine yakın duygularla çarpışmayı bekledi.

Ladislaus ani bir hareketle Synnovea'yı tutan kolunu bıraktı ve beceriksiz hareketlerle bıçağını aradı ama daha bir saniye bile geçmeden peşlerindeki adam kendini küheylanının üstünden fırlattı. Olanca hızıyla Ladislaus'a çarptı ve tuhaf bir mucize sonucunda Synnovea'yı at üzerinde bırakarak sadece hırsız eycerinden süpürüp aldı. Synnovea iki adam yere çarparken, ağır bir şeyin yere düşünce çıkardığı o tok sesi duydu. Atın yan tarafından aşağı bir göz attı ve Ladislaus'un yukarı kalkmış hançerinin parıltısı gözüne çarptı. Bir başka el hızla yükselip o kuvvetli bi-

leklere sarıldı ve yavaş yavaş gerileterek keskin bıçağı hedefinden uzaklaştırdı. Bir saniye sonra kuru yaprakların hışırtısı ve sert bedenlerle buluşan sınıksız sıkılmış yumrukların patırtısı, iki adam arasındaki vahşi boğuşmanın işareti oldu.

Şimdi ürkmüş durumda olan aygır Synnovea ve Ladislaus altında boğuşurken gergin hareketlerle zıpladı ve yerden küçük toz bulutları kaldırdı. Hayvanın paniklemesi ve fırlaması gibi eli kulağında bir tehditle karşı karşıya kalan Synnovea, sadece kendi yaşadığı derin korkuyu değil ama küheylanın korkusunu da bastırmaya çalışıyordu. Atın siyah boynunu yavaşça okşadı ve yumuşak, yatıştırıcı bir ses tonuyla onunla konuştu; bütün bu süre boyunca eli ihtiyatla asılı kalan dizginleri aradı.

Ansızın, Ladislaus'un kafası yerini iyi bulan bir yumruk darbesiyle geriye savruldu. Küheylanın karnının altına sertçe çarptı ve bir saniye içinde dehşet içinde cıyıklayan at, arka ayakları üzerinde şaha kalkınca Synnovea da kendini oturduğu yeri korumak için boğuşurken buldu. Ellerini atın uçan yelelerine sarıp ümitsizce yapıştı; hemen altında iki adam ellerinde bir bıçakla kıyasıya boğuşurken atın arkasından kayıp yuvarlanma tehlikesinin tümüyle farkındaydı.

Çılgına dönmüş atın ön toynakları kısa bir süre toprağı dövdü ve bu, Synnovea'ya atın sıçrayarak ileri fırlamasından hemen önce eyere yerleşmesi için gerekli zamanı zor da olsa sağladı. Neredeyse eyerden fırlarken, kalbi de atın uzun adımlarıyla boy ölçüşür gibi atıyordu. Daha birkaç saniye önce geçmiş oldukları aynı ağaçların arasından, zikzaklı, korku verici bir uçuştı bu. Nabızı o ürktürücü sarsıntılarla çılgınca sekmelere ayak uydursa da Synnovea paniğe kapılmak gibi bir budalalığa teslim olmamaya çalıştı. Kendini dizginlerinden kurtulmuş isterisinin kurbanı olarak bulmadan önce, aygırın kontrolünü kazanmak zorunda olduğunu biliyordu ama üzerine saldıran o soğuk, iğne gibi batan korkuya sınır çekmesi imkânsız yakındı.

Synnovea, hayvanın boynunun üzerine doğru öne eğildi ve korkusunu yatıştırmak için ahenkli bir çabayla kendini onun hareketlerine bıraktı. Son derece dingin bir sesle konuştu; bir yandan da havada uçan dizginleri yakalamaya çalıştı ama düş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

me tehdidi onlara ulaşmasını engelledi. Tekrar tekrar uçuşan yelelerin güvencesine geri dönmek zorunda kaldı. Sonra, aynı korkulu arayış içinde bir daha elini uzattığı sırada, alçak bir dal, dizgini kolayca erişilebilecek bir noktaya fırlattı. Synnovea yakalamak için endişeyle elini dizginlerin etrafında salladı ve zorla nefes alarak titreyen elleriyle deri kayışları sıkıca kavradı. Şans onun yanındaydı, çünkü bir saniye geçer geçmez aynı şekilde ikinci dizgini de yakalamayı başardı.

Başarı Synnovea'nın gücünü toplamasına yardımcı oldu. İpleri sıkı sıkı kavrayarak hayvanın üzerinde küçük çaplı bir güç denemesinde bulundu. Onları faytonun durdurulduğu yere götürecek patikaya gitse yeterdi. Aygır buna rağmen adımlarını kısaltmakta isteksizdi ve Synnovea giderek yoğunlaşan loşluğun içinden aracın koyu gölgesini görebilse de dik kafalı hayvan üzerinde hiç değilse oraya ulaştıkları zaman onu durdurabileceği güvencesini verecek bir baskı kurmayı başaramadı.

Yüzbaşı Nikolay Nekrasov, kendini koluna bandaj atmakta olan çavuşunun deneyimli ellerine bırakmış, at arabasının yanında oturuyordu. Toynakların gümürdeyen sesi dikkatini patikaya çekti ve yağmaya dönen bir ya da iki hırsız görme beklentisiyle irkilerek etrafına bakındı. Subay, hanımının endişe verici bir hızla yaklaşmakta olduğunu fark etmesiyle birlikte ayağa fırladı ve adamlarına bağırarak hemen yolda bir bariyer oluşturma emri verdikten sonra ileri atıldı ve kollarını açabildiği kadar açarak hızla gelen hayvanı bekledi.

Atın kendi aklı olduğu ortaya çıktı. Bacakları gerildi ve insan kalabalığına kısa bir mesafe kala sarsılarak durdu; ardından da şaha kalktı ve ön toynaklarıyla havayı dövdü. Yere indiginde uçuşuna devam etmek niyetinde gibi görünüyordu, çünkü gözleri kaçacak bir ağaçlıklı yol arayışıyla fıldır fıldır dönüyordu ama bir çavuş ileri atıldı ve dizginleri ele geçirdi. Yüzbaşı Nekrasov yaralı kolunu baştan başa saran ağrıyı umursamaksızın emniyete almak için Synnovea'yı eyerin üzerinden çekip indirdi. At gözü dönmüş bir korkuyla kıpırdıyordu ama çavuşun yatıştırıcı sesi ve güven verici okşamaları kısa sürede hayvanı sakinleştirdi ve nihayet bu nazik ele boyun eğdi.

Rahatlayan Synnovea, sendeleyen bacaklarındaki bütün güç çekilince, tır tır titreyerek Yüzbaşı Nekrasov'a yaslandı. Kendini bir an için onun huzur verici sarılışına bıraktı; dik bakışları yırtık korsesinden içeri kısa süreliğine inip çıkan adamın ona duyduğu ölçüsüz hayranlığı zar zor fark etti. Rus subay sıkışıp kalmış soluğunu yavaş yavaş bıraktı ve birbiriyle yarışan hislerinin kontrolünü yeniden kazandı. Synnovea'yı desteklemeye devam ederken dudaklarının hafifçe onun saçlarına dokunuşu kazara olmuş gibiydi ama Synnovea, Ali'nin zayıf, ağırlıklı yalvarışı kulağına çarpar çarpmaz Subay'a daha fazla aldırılmaz oldu.

"Kuzum," diye miyavladı hizmetçi, onu ayağa kaldırmak için yeterince uzun bir süredir kaşını yıkayan sürücü ara verince. "Gel buraya da, sağ salım geldiğini kendi gözümle bir göreyim."

Synnovea hizmetçisine koşup kendini kadının incelemesine bırakırken yaşlı kadının durumuna da baktı. Kocaman, siyah bir yara buruşuk çenesini lekeliyordu artık ve bu yetersiz ışıktaki bile soluk benzi fark edilebiliyordu.

Sarf ettiği çaba ufak tefek hizmetçiye fazla gelmişti. Miyavlar gibi bir sesle huysuz huysuz inledi, faytoncunun destek veren kollarından birine yığıldı, kendinden çok hanımının perişan haline üzülüyordu. "Ah, kuzum! Kuzum benim! O iğrenç canavar ne yaptı sana?"

Synnovea yanına diz çökerek yaşlı kadının endişelerini giderdi. "Beni kurtarmaya gelen Çar subayı sayesinde birkaç sıyrık ve yaradan başka bir şeyim yok, Ali."

Ali rahatlayıp sessizce ağladı. "Seni esirgediği için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve yardımına koştuğu için Yüzbaşı Nekrasov'a da şükürler olsun."

Synnovea kadının minik elini sıkarak rahatlatmıştı onu. "Beni kurtaran başka bir subaydı, Ali. Adamlarıyla birlikte haydutlara saldırdı. Şu anda güvendeyiz."

"Keşke kendi gözlerimle görebilseydim," diye mırıldandı hizmetçi zayıf bir sesle. "O koca hayvanı hak ettiği cezayı bulurken görmek bana zevk verirdi." Kadın bu sözleri zar zor söyleyebildi, yaşlı göz kapakları kendi ağırlığına dayanamayıp kapandı. Ali güçlükle inilleyerek iç çekti ve uykuya daldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Synnovea ayağa kalkmaya çalışırken ak saçlı sürücünün başlıklarıyla karşılaştı. “Ali’yi artık faytona taşısan iyi olur. Stenka. Biz tekrar yola koyuluncaya kadar orada dinlenebilir.” Synnovea yakından ilgilenerek onların yanında yürürken üzüntüsü devam etti. “Yavaş yavaş gidin. En çok Ali yıprandı bugün.”

“Jozef’le ben ona göz kulak oluruz, Hanımefendi. Siz endişelenmeyin,” diye karşılık verdi Stenka kibarca. “Siz kendinizle ilgilenmelisiniz, hanımefendi, korkunç bir dehşet yaşadınız.”

“İlgilenirim, Stenka,” diye mırıldandı Synnovea ve o anda da uşağın başına sarılmış bandaj dikkatini çekti. Bir elini onun koluna koydu ve onunla ilgilendi. “Yaran nasıl, Jozef, ciddi bir şey var mı?”

Jozef başını iki yana salladı ve gülümsedi. “Hayır. leydim, ama kulağımda bir şişe mantarının girebileceği genişlikte bir delik var.”

“Bir gün bir kadın kullanışlı bulacak onu,” diye karşılık verdi Stenka gözlerinde şakacı bir parıltıyla. “Burnu yerine kulağın-dan tutup sürükler onu artık.”

Synnovea yatıştırıcı bir edayla hafifçe uşağın koluna vurdu ve gülümsedi. “Dikkatli olsan iyi olur, Jozef. Moskova’da bundan yararlanıp seni yoldan çıkaracak bir sürü hoş kadın var.”

“Dört gözle bekleyeceğim onları leydim,” dedi Jozef kıkırdarak.

Ali’nin güvenli ellerde olduğuna ikna olan Synnovea dikkatini derhal oradan ayrılma meselesine verdi. Nikolay’ın adamlarında ufak tefek yaralar dışında bir şey yoktu ve hızla at arabasını yeniden yüklemekle meşguldüler. Onları kurtarmaya gelen müfreze, hırsız çetesinin peşine düşmüştü ve iki takımın da tek bir üyesi bile ortalıkta görünmüyordu. At arabasının biraz uzağında yere cansız bedenler saçılmıştı ve hızla çöken karanlıkta tespit edebildiği kadarıyla da sadece yol kesiciler kayıp vermişti, çünkü Synnovea ölümler arasında hiç Rus üniformalı birisini görmedi. Yağmacıların ganimetlerini yeniden ele geçirmek için geri dönmelerinden önce oradan ayrılma telaşıyla Yüzbaşı Nekrasov’a kuşkuyla yüzünü çevirdi. “Yeniden saldırıya uğramadan buradan gitmemiz gerekiyor mu?”

Nikolay Nekrasov aynı götüşteydi ve iki misli çaba sarf etmeleri için askerlerini zorladı. "Kontes'i güvenli bir yere götürmek için acele etmemiz lazım. Kalanları da hemen yükleyin ve etrafımızı bir kez daha haydutlar kuşatmadan buradan gidelim."

Synnovea oraya geri döndüğü andan bu yana Papaz'ı görmediğini fark etti ve biraz da şaşırarak etrafına bakındı. "Peki ama Ivan Voronski nerede?"

Yüzbaşı Nekrasov, sağlam kolunu kaldırıp uzaktaki uzun ağaç kümesinin ötesindeki yeri karanlık alanı işaret etti. Synnovea gözlerini dikip bir süre onun gösterdiği yöne baktı ve sonunda belli belirsiz, soluk bir karaltı, ufak tefek, çıplak bir adamın yaprakla örtülü silueti ayırt edilebilir hale geldi.

"Giysilerini çaldılar, Kontes, en küçüğüne varıncaya kadar bizim yanıımızdaki eşyaları da. Onunla paylaşacak hiç giysimiz kalmadı."

Synnovea seçenekleri gözden geçirdi. Ivan onun Avrupalı kıyafetlerini o kadar eleştirmişti ki, adamın mecbur bile kalsa o hafifmeşrep, süslü elbiseleri kabul edebileceğine ihtimal bile vermiyordu. Kederle önerisini dile getirdi. "Ölenlerin giysilerini bakmak dışında bir seçenek yok gibi görünüyor."

"O görevi adamlarımdan birine verdim bile, leydim," diye bilgilendirdi onu Nikolay. "Bu seçenek Papaz'ın onayından geçmeyebilir gerçi ama onu giydirmeye yetecek kadarı olmalı."

Synnovea ölülerin elbiselerinin çıkarılması fikri karşısında sessiz bir tereddüt yaşadı ve hemen kendini mazur gördü. "Ben Ali'yle birlikte arabada bekliyorum."

Karanlık süratle üzerlerine çökse de Synnovea ve maiyetinden oluşan küçük takım kısa süre içinde tekrar yola koyulmuştu. Ay, ışığının gölgesini önlerine düşürürken, daha temkinli bir hızda ilerlediler. Yoldaki her kavise daha dikkatli yaklaşıldı. Yine de şimdi daha serin ve bunalıcı gündüz sıcağından çok daha tahammül edilebilir bir hava vardı.

Synnovea, Ivan Voronski'nin varlığına bir daha katlandı ama adam bu denli aşağılandıktan sonra artık tartışmaya hiç hevesli görünmüyordu. Konuşmasa da, ona duydukları garzden dolayı olabilecek en iğrenç, en pis kokan elbiseleri bulup getirdik-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lerine inandığı Yüzbaşı Nekrasov ve adamları aleyhine öfkeli imalar gevelemekten de geri kalmadı. Tuhaf bir biçimde geniş bir pantolon, bayat ter ve sarımsak kokan bir dublet, parfümlü bir mendilin hiç elden düşürülmemesini gerektiren bir giysi kombinasyonu giyiyordu.

Synnovea, pis kokuya tahammül etmek zorunda kalmamak için bezini burnundan hiç düşürmemeyi tercih ederek Ivan'ın şikâyetlerini yatıştırmaktan kaçındı. Giysiyi lekeleyen kan dondurucu lekeler her neyse onları gizleyen karanlığa da müteşekkirdi, çünkü giysinin önceki sahibinin maruz kaldığı ölümcül yaranın türünü tümüyle görmezden gelmeyi tercih ederdi.

Yolda bir kez daha rahatları yerine gelmişti ki, Synnovea peşinden gelip kendini kurtaran o subayı aramak için muhafızlarını göndermeyi akıl bile etmediğini hatırladı. Adamın ormanda yaralı ya da ölü yatma ihtimali özellikle de onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmasından dolayı, gösterdiği ilgisizliği utanç verici bir merhametsizlik olarak yaşamasına neden oldu. Kendi canının telaşına düşmüş ve Subay'ın güvenliği ve rahatını zerre kadar düşünmemişti. Bu kadar mert bir askeri ihmal ettiği için mahcuptu ve şimdi içini kemiren bu huzursuz edici endişeden de bir teselli bulamayacağını biliyordu.

2

Altın sarısı ay, kule gibi uzayan çam ağaçları, köknarlar ve karaçamların koruyucu kolları arasına yeni doğmuş bir çocuk gibi sokulmuştu. Gök cismi yavaş yavaş dünyevi göğüslerin memmesinden kesti kendisini ve karanlık gökyüzü boyunca geniş bir yay çizerek yukarılara tırmandı. Bu ışık saçan küre, parlaklığıyla on binlerce yıldızı mahcup ederek lütfedercesine yeryüzüne ışığını yayarken; yumuşak esintiler köyü baştan sona geçen yola sıralanmış huş ağaçları ve meşelerin dallarını harekete geçirirken, hışırdayan yapraklarını tutuşturup, göz kamaştırıcı ışık parlamaları yarattı.

Renkli oyma ve kafes işi kalkan duvarlarla süslenmiş silik ahşap kır evleri ağaçların ardında birbirine sokulmuştu. Mütevazı meskenlerin arkasında pejmürde varoşlar gibi toplanmış küçük barakalar, kış aylarında bölgeye saldıran acımasız rüzgârlara karşı bir siperlik işlevi gören tahta perdelerle birbirlerine ekleniyordu.

Görkemli at arabası, hırpani muhafızlardan oluşan mürettebatıyla birlikte, yaşlısı genci bütün sakinlerini pencerelere çekerek gürültüyle geçti bu evlerin yanından. Arabanın heybeti ve korumalarının bitkin görünümü bu karanlıkta bile dikkat çekiciydi. Bazıları yaralı ve kanlar içinde olan küçük asker bölüğü, muhtemel nedenler üzerine spekülasyonlar doğurdu ama kimse Yüzbaşı Nekrasov kadar, içinde bulundukları perişan koşulların farkında değildi. Atlı müfreze onun verdiği emirle kafileye yoksun olduğu asalet görüntüsünü biraz da sağlayacak bir hızla kasabanın içinden geçti. Kortej, sert bir sessizlik içindeki tek kubbeli ahşap kilisenin yanından geçti ve nihayet Stenka civardan görülen büyükçe bir han ve hamamın önünde

arabayı durdurduğunda, atlarından aşağı kayan kir pas içindeki askerlerin rahatlayarak derin bir nefes aldıkları duyuldu.

Yüzbaşı Nekrasov, hanımı için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere hana girdi. Sargılı kolu ve kanlı tuniği meraklı bakışları üzerine çekse de kimse azimle görevini yapan bir Çar askerini savsaklayarak geciktirmedi. Synnovea ise, iki yaralı ve saç baş fena halde dağınık kadının varlığıyla hancının şaşkınlığını daha fazla artırmak istemediğinden, Yüzbaşı'nın dönüşünü at arabasının dokunulmazlığı içinde bekledi.

Ivan Voronski'nin ise kilisedekilerden üzerine daha uygun bir kıyafet rica etmek için eli ayağına dolaşmıştı. Sokak boyunca su sıçratarak ilerlerken karanlığı tercih edip, ne kadar uzak olursa olsun tanınma ihtimaline karşı yüzünü kapadı.

Hancı, erkek misafirlerine tesislerini gezdirirken yeni hamamıyla övündü ve sunduğu akıllıca imkânlarla böbürlendi. Bu rehberli tur, Synnovea'ya odalarına çıkan merdivenlerde Ali'ye yardım etmek için ihtiyacı olan gözlerden uzak ortamı sağladı. Artık hizmetçinin başı öyle acı verici bir şekilde zonkluyordu ki, en hafif bir harekette kusacak gibi oluyordu. Benzi, sivri çenesi üzerindeki morarmış şişliklerin iyice belirginleştirdiği soluk bir renk almıştı. Synnovea, hancının karısının getirdiği yemek tepsisini minnettarlıkla kabul etti ama Ali ancak birkaç lokma yiyebildi. Endişe içindeki Synnovea ufak tefek hizmetçisi için bir leğene su doldurdu ve yıkanmasına, sonra da temiz bir gecelik giymesine yardım etti. Sonunda Ali acılı bir iniltiyle yatağına gömüldü ve tam olarak bitkin bir halde uykuya daldı.

Synnovea ise kendisi için göstermelik bir banyodan çok daha fazlasını istiyordu ve fena halde berelenmiş bedeni için tepeden turnağa arındırıcı ve sakinleştirici uzun bir banyoyu kafasına koymuştu. Bununla birlikte teçhizatlarını yukarıya bırakan askerlerin de kafasında aynı fikrin olduğu ortaya çıkmıştı. Kapısının önünden geçerken banyoya ilk ulaşan kişi olmak için gamsız davranışlarla birbirlerini iterek çılgınlar gibi kaçan genç bir tay sürüsü kadar gürültü çıkarmışlardı. Tepinerek aşağı inişlerini dinleyen Synnovea, böylesine meşakkatli bir günden sonra bu kadar enerjiji nasıl bulabildiklerini merak etmişti.

Synnovea'nın bu gecikmeye çok da itirazı yoktu. Sonuçta bu durum ona hamamda arzu ettiği kadar çok boş zaman kalmasını sağlayacaktı; bu özellikle sona kalanlara tahsis edilmiş bir ayrıcalıktı. Askerlerin geri dönmesini beklerken tuvalet malzemelerini ve gece elbiselerini küçük bir çantaya yerleştirdi. Uzun saçlarına takılmış çer çöpü tarayarak temizledi ve siyah ipeksi saçlarını boylu boyunca bırakarak yırtılmış giysilerini üzerinden çıkardı. Kolundaki sıyrıkları tedavi ettikten sonra, aşağı inme hazırlığı içinde geniş bir sabahlığı ince bedenine sardı.

Onu kurtarmak için yetişen o subay geldi aklına, vicdan azabı içinde huzursuzca odayı adımlamaya başladı. Adamın yüzü Synnovea'nın belleğinde karanlık bir boşluktan başka bir şey bırakmış değildi ama avının tepesine binmek için fırsat kollayan acımasız bir alıcı kuş gibi arkalarında dolaşıp duruyormuş izlenimi verdiği her seferinde yaşadığı korkuyla karışık saygı duygularını hatırlıyordu. Bütün kalbiyle hayatta kalmış olmasını ve emniyette olduğuna dair haberlerin kısa sürede kendisine ulaşmasını diledi.

Askerler ikiye üçer yeniden odalarında birikmeye başladılar. Çoğu banyodan sonra uysallaşmış, kendi aralarında sadece arada bir mırıldanarak kapısının önünden yavaş yavaş gezinerek geçip gittiler. Boğuk, neşesiz sesleri bitkinliklerini açık bir şekilde gösteriyordu artık.

Synnovea hepsinin yatmaya gitmesi için can atıyordu ama sabırsızlıkla bakarken, gidenlerin tam üç kat fazlası geri dönmüş gibiydi. Ivan'ın merdivenlerden inerken yanlarından geçtiği askerlere sertçe yol açmalarını emretmesiyle hüsranı daha yoğunlaştı. Ivan, askerlerin onun leş gibi kokan giysilerine yönelik abartılı tiksintilerine karşılık verirken, küçümseyici bir sesle kendine yaptıkları kokuşmuş ikramlardan kalan bütün iğrenç tortuyu yıkayıp temizlemek niyetinde olduğunu bildirdi.

Synnovea bu yeni gecikmenin Ivan'ın alt tabakadan insanlarla, özellikle de rütbesiz askerlerle bir arada olma konusundaki isteksizliğinden başka bir nedeni olmadığını düşünmeye başlamıştı. Ivan'ın onlarla kendini yücelten şahsiyeti arasında dağlar kadar fark olduğunu düşündüğü besbelliydi, çünkü Sy-

Ucrétsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

nnovea'nın yanında da askerleri kaba saba, cahil insanlar olarak alenen aşağılamıştı. Ivan olayların sırasını belirleyebilse oraya adım atmasına izin verilmeden önce kendi banyosunun bitirilmesine imkân tanınmasında ısrar edebilirdi. Böyle bir şeyi denese, askerler hiç kuşkusuz onun aşağılamalarına kahkahalarla gülerdi.

Ivan'ın kalmak için seçtiği küçük, özel bölmeye dönmesinden sonra han, Synnovea'nın aşağı inmesi için gereken güvenli ortamın nihayet oluştuğunu düşünmesini sağlayarak, yavaş yavaş sakin ve sessiz bir hal aldı. Dışarıda serin bir esinti, hamamın ötesinde koruyucu bir istihkâm oluşturan uzun köknarlar arasında hışırdadı ve salınan dallarının taze, keskin rayihasını Synnovea'nın burun deliklerine kadar getirdi. Hızla akan bir akarsunun şırlıtısı gecenin diğer teskin edici seslerine karışıyor. ağaç tepelerinin çok üzerinde pırl pırl bir ay, yüksek ülkesinden aşağı doğru, alçak çatılı binaya giden yolu tüm berraklığıyla ortaya çıkaran harikulade bir kızılıkla parıldayarak, karanlığı geriliyordu.

Synnovea hafifçe itip açarak içeri adımını atarken, kapı o sakin sessizlik içinde gıcırdadı. Odanın dibinde, geniş bir şömine içinde titrek bir ateş yanıyor, içerinin loş havasını sürekli hareket eden kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Varlığı belli belirsiz bir fener, bir halatlı makarayla asılı olduğu çatı kirişinden solgun bir ışık sunuyor, parlaklığı havuzun kasvetli yüzeyinden döne döne yukarı çıkan buğuya ürkütücü bir canlılık kazandırıyor. İçerideki buhar, tavanı destekleyen iri kirişler arasında kaçacak bir delik arar gibi amaçsızca dolanıyor, bulamayınca da içeriği kaplayan yoğun, kabarık pusun içine karışıyor.

Dışarıdaki akarsudan kalay oluklarla içeri alınan su, kendine ait bir ocağın üzerinde bodur ayaklarının üzerine çömelmiş kocaman bir deve benzeyen muazzam büyüklükte bir kazanın içine akıyordu. Durmadan yanan bir ateş bu kazanın şişkin belini yalayarak yukarı geçiyor, kıvrım kıvrımı buhara ve içerinin kovu kasvetine bir kızılık katıyordu. Buharlı sular kazanın bacalı ağızından ana banyo havuzuna damlıyor, karşı tarafta ise taşınan suyu geri dereye gönderen bir gidere akıyordu.

Synnovea ana kapıda durakladı ve orada yalnız olduğu hissinde yanılma korkusuyla içeriyi dikkatle taradı. Hareketli alevler dans eden gölgelerini içerideki buğuya yansıtıyordu. Bunun dışında kımıldayan bir şey yoktu. Çıtırdayan ateş ve damlayan su dışında bir ses de yoktu. Geniş ocağın içinde, ateşin üzerine nispeten küçük kazanlar asılıydı ve yakındaki bir masanın üzerinde sabunla yapılacak bir başlangıç ovalanması için hazır bekleyen maşrapalar ve su leğenleri duruyordu. Ilık bir banyoda hiç acele etmeden adamakıllı ıslanmak için ahşap küvetler de konmuştu.

Havuzla yakın bir bankın üzerinde bir erkek kaftanı bırakılmıştı ve Synnovea sabah Yüzbaşı Nekrasov'u giysinin orada olduğundan haberdar etmeyi aklına not etti. O ya da adamlarından birinin unuttuğunu ümit ediyordu. Ivan'ın kıyafetleri hırsızlar tarafından çalındığına göre, bunun ona ait olması pek muhtemel görünmüyordu.

Synnovea çantasını yakındaki bir taburenin üzerine bıraktı, bir banyo ve diriltici bir havuz dalışı dışında bir şey düşünemeyecek kadar yorgun ve yara bere içindeydi. Ahşap küvet silme suyla doluncaya kadar kendini bunlardan ilkinde hazırladı. Getirmiş olduğu küçük bir şişeden su yüzeyine kokulu yağlardan damlalar serpiştirdi, mis gibi kokan bir sabun kalıbı ve büyükçe bir havlu çıkardı. Birbirine geçmiş saçlarını açmak için ince parmaklarını dolaştırdı, uzunlamasına sararak kabaca bir kuyruk yaptı, başının üzerinde topladı ve orada süslü taraklarla bağladı. Topuzu, buklelerin yumuşak kıvrımlarla aşağı, alınına ve boynuna düşmesine izin vererek gevşedi biraz ama büyük bir bölümü simsiyah bir küme halinde yakalanmıştı.

Belindeki bağları çözdü, bornozunu omuzlarının bir silkinisiyle üzerinden kayıp düşmeye bıraktı ama kolunun hızlı bir dönüş hareketiyle havada yakalayıp bir kenara fırlattı. Giysi kabarık bir bulut halinde yakındaki bir bankın üzerine konarken Synnovea ani bir şüpheyle durdu ve başını yana bükte; ipek giysiden çıkan ve daha çok derin bir nefesin yavaş yavaş bırakılmasını andıran hafif, soluksuz bir iç çekme sesiyle telaşlandı.

Çıtırdayan ateş ve damlayan suyun birbirine karışmış mı-

rılıtı dışında bir şey duyulmayışı Synnovea'nın şüphelerini uzaklaştırdı. Sınırları onun için kabul edilebilir sınırların çok ötesinde bir sınavdan geçmiş ve fazlasıyla renkli hayal gücüne güvenmiş olmalıydı.

Bir ayağını kaldırıp ahşap küvetin kenarına koydu ve Ladislaus'un acımasızca sıkıdığı dizlerindeki koyu morlukları inceledi. Belinde bir başka koyu mavimsi iz daha dikkatini çekti ve morluğu daha dikkatli incelemek için bir göğsünü avucunun içine alarak, yukarı doğru bastırdı. Ağaçların arasında çılgınlar gibi uçtukları sırada bir yığın acı ve ağır hissetmişti, çünkü serseri herif onu öyle sıkı tutmuştu ki, Synnovea göğüs kemiklerinin kırılmasından korkmuştu.

O subayın haydutu işlediği suçlardan dolayı layık olduğu şekilde cezalandırmış olmasını bütün kalbiyle umuyordu; özellikle de Ladislaus'un hiçbir Çar askerinin kendisiyle baş edemeyeceği konusundaki böbürlenmelerinden sonra... Onun yanılmasından had safhada memnundu. Aslında o zalim eşikeyi eli kolu bir kaz gibi bağlanmış halde gözünde canlandırmak Synnovea'nın ruh haline iyi gelirdi ama davetsiz bir endişe onu subayın selameti için sessiz duasını bir kez daha okumaya teşvik ederek kısa sürede yüzünün asılmasına neden oldu.

Kendini kokulu banyonun içine bırakırken uzun. Synnovea'nın dudaklarından zevkli bir iç çekiş döküldü. Buharlı suyun ağrıyan kaslarını rahatlatıp yatıştırmasına izin verdiği keyifli bir ara yaşadı. Sonra yıkanmaya başladı ve sabunu önce omuzlarında, göğüslerinde köpürttükten sonra kol ve bacaklarına doğru ilerledi. Önce bir bacağı, sonra diğerini kaldırdı ve neredeyse tümüyle beyazımsı köpüklerle kaplanıncaya kadar pürüzsüz uzun bacaklarını boydan boya sabunladı. Bu işle zaman öldürmek, üzerindeki gerilimin boşalmasını, adeta unutmasını sağladı.

Synnovea saçlarını da yıkadıktan sonra, başını küvetin kenarına yasladı, sırtını kamburlaştırıp bir kova taze suyla vücudunu duruladı. Küvette yeniden rahatlayınca, sırlıslıkla bir süngerin içindekileri tembel tembel damlattı omuzlarına. Sağılan küçük

dereler beyaz çiçerler üzerinden istekli kanallar halinde dalga dalga aktı. ateşin gül rengi ışığında ıslak ıslak küreler gibi parladı.

Synnovea, saatin çok geç olduğunu fark edinceye kadar hamamın konforuyla kendini şımarttı. Fakat havuzda bulacağı rahatlatıcı keyfi tatmadan oradan ayrılma fikrini de clinin terisiyle itti. Elleriyle küvetin kenarından destek alarak zinde bir hareketle bir çırpıda ayağa fırladı, göğüsleri bir anlığına zıpladı. Havuz tarafından, daha çok sulu bir yutkunmaya benzeyen tuhaf bir ses geldi ve Synnovea derinleşen bir dehşet içinde suyun üzerinde asılı halde fırıl fırıl dönen buharı inceledi. Merdivenlerin yanında bir hareket çarptı gözüne ve korkuyla yutkunarak irkilip başını o yöne doğru çevirdi; oraya tünemiş bir kurbağa gözüne ilişince ferahlayarak güldü.

“İzinsiz girmişsin, minik dostum,” diye gülererek azarladı onu Synnovea ve bir kova suyu atarak kurbağanın sıçraya sıçraya uzaklaşmasını sağladı.

Mahremiyetinin güvencede olduğundan emin bir halde, kafasından aşağı sıcak suyu döküp üzerindeki köpüğü geri küvete yollayarak durulanmayı bitirdi. Artık odanın sıcaklığı gözeneklerinden ince bir ter buğusu çıkaracak kadar artmıştı ve havuzun serin sularının beklentisiyle bir heves çıktı küvetten.

Havuzun kenarındaki taş basamakları inerken, içine girmek üzere olduğu soğuk suyun verdiği dinçliği anında hissederek zevkten neredeyse bir şarkı mırıldanacaktı. Hancının bir hamamın içine bu derinlikte bir havuz koyduğu için özellikle zeki olduğuna hükmetti, çünkü normalde hamama gidenler neredeyse her zaman üzerlerinden buharla tüte tüte sıırıslıklam bir halde kendilerini dışarı atar, hava ve etraf koşulları ne olursa olsun, yakınlardaki bir akarsu ya da kar kümesinin içinde serinlerlerdi. En soğuk aylarda bile kimileri böylesi bir deneyim için donmayı göze alabilirdi. Buna karşılık bir İngiliz olan annesi evlerinde özel bir banyo ihtiyacı için babasının aklına girmiş ve Synnovea yıllar boyunca o mütevazı göreneğe bağlı kalmıştı. Ne zaman halka açık bir hamama gitme fırsatı bulsa, Ali bir yığın para dökerek gerekli düzenlemeleri yapar, mekânı hanımı için kapatır, Jozef ve Stenka ise dışarıda nöbet beklerdi. Bu koşullarda ise

Synnovea'nın ne hizmetçilerini rahatsız etmeye gönlü razı olmuş, ne de zaten buna ihtiyaç duymuştu, çünkü Yüzbaşı Nekrasov hem kendini ve hem adamlarını gayet iyi dizginlemişti.

Synnovea hiç acele etmeden kulaç attı suyun içinde, öbür uca kadar yüzerken giderek yoğunlaşan buğunun vücudunu sarmasına izin verdi. Uzun saçları, uçları ardındaki gölgede kaybolmuş siyah abanozdan bir açık yelpaze gibi, su yüzeyinde arkasından yüzdü.

Aniden Synnovea nefesini tuttu ve irkilip şaşkınlıkla geri çekildi; eli insan gibi, daha çok da bir adama benzeyen bir şeyle temas etmişti. Geniş, tüylü bir göğüstü bu, kesinlikle! Büyük bir şaşkınlık içinde uylukları adamın beline sürtünecek kadar aniden suyun içine battı ve ardından giderek artan bir paniğe kapılarak bu can sıkıcı çıplaklıktan uzaklaşmak için debelendi. Bata çıka yürüyen bir inek zarafetiyle geriye doğru valpaladı. suya daldı ve boğulurcasına aksıra tıksıra anında geri çıktı. Onu kollarından tuttuğu gibi kaldırmak üzere güçlü eller uzandı ama tecavüz edilme tehlikesinin eli kulağında olduğundan emin olan Synnovea karşı koydu.

Yardım için uzanan ellerden başarılı bir şekilde kurtulduktan sonra, Synnovea yine batmaya başladı, bu kez adama değecek şekilde. Başı su yüzeyinin altına girerken kaslı gövdeyi göremedi bile, çünkü ani bir dehşet içinde ehil bir balığın alması gerekenden bile daha fazla su yuttuğunu anladı. Bu kez adam bir koluyla onu belinden kavrayıp da yukarı çektiğinde, iki koluyla birden boynunda bir yerlere sarıldı ve boğucu, iç burkan öksürtükler arasında hava almak için soluk soluğa yutkundu. Yaşadığı dehşet öylesine büyüktü ki, göğüslerini sıkı sıkı adamın iri yapılı göğsüne bastırıyor olması ya da uyluklarını samimi bir şekilde onun erkekliğine yaslamasına aldırmiyordu bile. Adamın yaydığı bedensel sıcaklık da etkileyici değildi çünkü Synnovea rahatça nefes almak için uğraşıyordu.

Burnuna ve boğazına dolan suyu temizlemeyi başardıktan sonra, Synnovea'nın endişesi de bir nebze azaldı. Ciğerlerini doldurmak için, derin derin hava çekerek dikkatle soluk aldı. Sonunda adamın eğlenerek ama yine de belli belirsiz bir şüp-

heyle onu seyretmekte olduğu kafasına dank etti. İçinde bulunduğu zor durumdan gülecek bir şeyler çıkarabilmesine fena halde iğçerlemiş bir şekilde, kuşatıcı kollarında çırılçıplak olduğu gerçeğini umursamaksızın mağrur bakışlarla adamı şöyle bir incelemek için geriye kaydıldı. Saçlarından damlayan su kaşlarından aşağı sızdı ve ıslak sivri kirpiklerine inerek görme gücünü belli ölçülerde azalttı. Kalın buhar tabakası o ana tuhaf bir büyü katıyordu ama Synnovea adamın yüzünde gördüğü çarpıklığın kendi hatalı algılaması ya da görüş kabiliyetindeki azalmanın bir aldatması olmadığından emindi. Adamın insan olduğu konusunda bile kesin bir karar verebilmek için bir kâhine ihtiyaç duyulurdu.

Synnovea, basireti bağlanmış bir halde, adamın fena halde yaralanmış çehresini kısaca inceledi. Geniş bir şişlik yarılıp açılmış kaşının kıvrımını büyük ölçüde genişletiyordu. Kabartı aşağıya, gözüne kadar iniyor ve neredeyse gözünü kapatıyordu. Üst dudağı da şişmişti ve şişin üzerinde bir başka korkunç yara yanağını karartmıştı. Yüzünün tümüyle şekilsiz olmadığına dair birkaç kanıt sunan çenesi granitten özenle yontulmuş gibi görünürken burnu da asil, gagamsı bir zayıflıkla şekillenmişti. Kısa, ıslak, dikensi saçları, koyu maviyle çevrili çelik grisi gibi görünen gözlerini gölgeliyordu. Çarpık bir sırtış dudaklarının küçük uçlarını kaldırırken, bu loş odada bile gözlerinin parlak derinliklerinde yumuşak ışıklar parıldıyordu.

“Bağışlayın beni, Kontes, niyetim sizi korkutmak değildi,” diye mırıldandı adam. “Sizi utandırmak da istemezdim. Gerçekten, leydim, banyomun böylesine kusursuz bir güzellikle kesintiye uğratılacağını en sınırsız özlemlerimde bile kesinlikle hayal edemezdim. Gördüklerim gözlerimi kamaştırıyor ve sona ermesini de hiç istemiyorum.”

Synnovea korku içinde adamın kendisiyle İngilizce konuştuğunu fark etti, ama öfkeli bir telaşla aynı şekilde cevap verdi. “Mevcudiyetinizden beni haberdar etmeksizin beni gözlüyorsunuz,” diye suçladı adamı. “Basit gerçek bu, bayım! Neden buradasınız? Niyetinizin kendi pis emelleriniz için bana yaklaşmak olduğunu mu farz etmeliyim miyim, acaba?”

“Bu düşünceyi atın kafanızdan, leydim. Ancak işlerimden bir fırsat bulduğum zaman gelebildim buraya. Adamlarımdan bir-kaçının bakıma ihtiyacı vardı. Onların yaralarını sardığım sırada askerlerin çoğu da hamamdan ayrılmıştı ve Papaz da çıktıktan sonra burada yalnız olacağımdan emindim, siz de bana katılınca daha fazla memnun oldum. Buraya girdiğiniz anda bir anlığına şaşkına dönüp, donakaldım korkarım. Sonra her şey anlaşıldı. Ben sizi görebiliyor olsam da, siz beni göremiyordunuz.” Adam geniş, pürüzsüz biçimde şişkin omuzlarını kaldırarak umursamaz bir edayla omuz silkti. “Korkarım görüntünüz bir kadın arkadaş ihtiyacı içindeki bir subay için biraz fazla baştan çıkarıcıydı.”

“Öyle mi, bayım!” Synnovea sözcükleri adamın üzerine adeta fırlatmıştı. “Neden böyle bir ihtiyaç içinde olduğunuzu anlayabiliyorum! Bir centilmenin bir kadını soyunmasından önce oradaki varlığından haberdar edeceğinden hiç mi haberiniz yok?”

Adamın gözleri yarı karanlık loşluk içinde Synnovea'ya doğru parlarken çürümüş dudağı keyifle seyirdi. “Maalesef, Kontes, bir aziz olduğumu iddia etmiyorum. Bu andan müthiş bir zevk aldım, sergilediğiniz kusursuzluktan da ve Tanrı sizi inandırсын. bitmesini istemedim. Biraz daha az centilmen olsam, bu had safhada tahrik edici sarılıştan kesinlikle yararlanırdım...” Adam Synnovea'yı biraz daha kendine bastırdı ama o biraz da öfkeyle adamı itip yeniden serbest kalmaya çalıştı. Uylukları sertçe sürtündü adama ve bütün sinir uçlarına kızgın bir demirle ateşten bir fiske atarak, güç bela kazandığı dengesini yitirme korkusuyla kıpırdamaya bile cüret edemeyecek derecede Synnovea'yı soluksuz bıraktı. Adam biraz da zorlanarak alev alev yanan tutkularını dizginlemeyi başardı ve sıcak, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam ederek can evinden vuran kelimelerle Synnovea'nın karşı koyuşlarını bir anda durdurdu. “Sizi bu akşam zaten bir tecavüzden kurtarmışken, bir kez daha güvenli bir yere götürmek benim için onur olur.”

“Beni kurtarmak mı?” Synnovea, bir anda adanın kim olduğunu anlarken, dudakları da sessiz bir şaşkınlık ifadesiyle büzüldü. “Demek...”

"Doğru dürtüst tanışmadan bizi bırakıp gittiniz leydim," diye sitem etti adamı, göğsüne dayanan yumuşak memelerin ıslak, kaygan hissi dikkatini dağıtıyordu. Ulayatı boyunca, bu denli enfes bir işkenceye maruz kalmış olduğu ya da vakur bir soğukkanlılık numarasını sürdürme mecburiyetinin arzuları için mutlak derecede elzem olduğu böyle bir an yaşadığından kuşkuluydu. Budalalık edip de hissettiği hayranlığı olanca çıplaklığıyla sergilemeye kalksa, kadının derhal kollarından uçup gideceğinden emindi. Fakat o zaman, kendisinin uyanmış arzularından haberdar olmayacak kadar saf bir kadın olmalıydı Kontes. Öyle değilse, o zaman da erkekleri baştan çıkarma ve sadece nazlanma sanatında hünerli bir kadındı. "Ve her ne kadar seyri doyumsuz ve sarılması daha da enfes bir manzara sunsanız da, bu yakışsız davranışınızdan dolayı kulağınızı çekmek zorundayım."

"Bayım, şu an uygunsuz davranışları konuşmanın hiç zamanı değil, ne benimkileri ne de sizinkileri! Şimdi hemen beni bırakın!" Synnovea adamın kollarından oluşan çember içinde kısa bir mücadele verdi ve adam kollarını sonuna kadar açınca şaşırdı. Tekrar dibi boylama tehdidiyle anında kollarını adamın boynuna doladı ve daha da sıkı sarıldı. Adamın derinleşen sırtışı altında kıpkırmızı kesildi ve boğuk bir iniltiyle kendini suya atıp uzaklaştı. Havuzun kenarına kadar geri yüzdü, omuzlarının üzerinden bir bakış attı ve adamın hiç acele etmeden onun arkasında bıraktığı sularda kulaç attığını gördü. Apar topar basamakları çıktı ve odayı uçarcasına geçerek gidip bornozunu kaptı. Şöyle bir silkeleyip hızla koruyucu örtüsü altına girdi.

Böylece zırhına kavuşan Synnovea, aynı taş basamakları çıkarken Subay'la yüz yüze geldi. Bir sonraki anın getireceklerinden endişeli, gafil avlanmamak için ihtiyatla onu izledi. Adam her ne kadar yakışıklılıktan uzak olsa da, istisnai derecede biçimli bir vücuda sahipti. Ladislaus kadar uzun boylu olmakla birlikte, onun kadar kalın ve cüsseli değildi. Öyle bile olsa, ona göre çok daha sert kaslı bir görünümü vardı. Adamın o kanun kaçağıyla dövüşürken göstermiş olduğu kıvraklık ve zahmetsiz göçü hatırladığında Synnovea, onun iyi bir savaşçı vücudunu

muhafaza etmek için kendine uyguladığı disiplini tahmin edebiliyordu. Etli, gergin kaburga kemikleri, kıvrıcık tüylerin hasır örgüsü altındaki sınıksız kaslı göğsü, yağsız beli ve dar kalçaları...

Adamın erojen bölgelerinin olduğu gibi ortaya çıkmasıyla birlikte Synnovea'nın dudaklarından kesik bir nefes kaçtı ve alev alev yanan yanaklar ve el değmemiş masumiyetinin derinliklerine kadar sızan bir sarsılışla, hızla geri döndü. Çok fazla seyahat etmiş olsa da, çok da uzun olmayan hayatı boyunca titizlikle bu tür şeylerden korunmuştu. Hatta bir an için de olsa, ardında bıraktığı yirmi yıl süresince ilk kez tümüyle çıplak bir erkek görüyordu. Fakat adam buna rağmen onun gözü önünde sergilediği bu çıplaklıktan zerre kadar utanmış görünmüyordu.

Synnovea adamın hafif, kıkırdayan gülüşünün yaklaştığını duydu ve onunla boğuşmak zorunda kalacağı korkusuyla aniden endişelenip yüzünü ona döndü. Fakat adam sadece güldü ve bankın üzerine bıraktığı kaftanı aldı. Synnovea yine arkasını dönmeden önce kısa ve yukardan tutmaya özen gösterdiği bakışlarla öfkeli öfkeli onu süzdü. Adamın, kendisi soyunmadan önce orada olduğunu haber vermemesi konusunda içi içini yiyerek, birkaç saniye boyunca sesini çıkarmadan dikildi orada.

"Artık dönebilirsiniz," diye haber verdi adam, sesi neşeye doluydu.

"Şu halde buradan ayrılmak için acele edeceğim!" dedi Synnovea, kızgın bir ifadeyle, adamın bu durumdan aldığı bariz keyif onu çileden çıkartmıştı, çünkü kendi açısından korkunç derecede utanç verici bir olaydı. Duyduğu öfkeyi belli eden bir ters bakış daha atarak eşyalarını toplamaya başladı. "Ne kadar tuhaf! Sinsi bir hırsız gibi gizli gizli beni gözetlemek! Bir süredir karşılaştığım en rezil üçkâğıtçısınız siz!"

"Hiç değilse bu öğleden sonrasından beri değil," diye karşılık verdi adam, çarpık bir tebessümle. "Yoksa benim yerime o hırsızın refakatini mi tercih ederdiniz?" diye sorarken miskin bir omuz silkişle kalktı.

"Öyle! Şunu bile söylemeye cüret edebilirim ki, bayım, Laddislaus'un kabalık konusunda sizden öğreneceği çok şey var!"

Synnovea bu arada merakına yenildi ve durup kısık gözlerle dikkatle baktı adama. "O rezil herif ne oldu bu arada?"

Subay öfkeli bir homurtuyla hoşnutsuzluğunu vurguladı. "Korkak zavallı, siz kaçtıktan sonra tüydü. Ve *benim* atımı da aldı! Çok çok da değerli bir attır. İnanın bana, hangisi daha çok canımı sıktı bilmiyorum; o serserinin kaçması mı yoksa atımı kaybetmek mi? Onun atı şaha kalktığında size yardım etmeye çalışsam, o haydutu yakalamış olabilirdim. Peki minnettar mısınız? Yoo, hiç! İyiliğimi zerre kadar umursamadığınız gibi korumalarınızdan birini beni aramak için göndermek için de en ufak bir zahmete girmediniz. Adamlarım ormanı geçip gelme-se hâlâ oralarda olabilirdim! İnanın bana, Kontes, buraya hiçbir şekilde sizin sayenizde gelmedim!"

Synnovea, hem adamın azarlayıcı ses tonundan hem de kendi suçlayan vicdanından rahatsız bir halde, sevimli çenesini yukarı kaldırdı. "Kaybınızdan dolayı çok fena dertli görünüyorsunuz."

"Haksız mıyım sizce? Muhtemelen onun Tanrı vergisi hünerlerinin yarısına bile sahip bir başka küheylan bulamam ar-tık!"

"Sabah Yüzbaşı Nekrasov'a Ladislaus'un atını size bırakma-sını emredeceğim," dedi Synnovea mağrur bir edayla. "Belki sizi biraz yatıştırır bu."

Adam sert bir şekilde dalga geçti. "Biraz zor! Kendi aygırları-mı gemiyle İngiltere'den buraya getirtmek çok ciddi bir paraya mal oldu bana..."

"İngiltere'den mi?" diye tekrarladı Synnovea şaşkınlıkla ve o anda apaçık ortada olanı gözden kaçırmış olduğunu fark etti. Adamın güç algılanan yutarak konuşma tarzı, milliyetini bariz biçimde ele veriyordu. "Siz bir İngiliz'siniz?"

"Bu dili konuşan birisi için bunun hemen anlaşılabileceğini sanırdım!" dedi bariz bir alaycılıkla.

"Ama bir Rus müfrezesine komuta ediyorsunuz..." diye baş-ladı Synnovea apaçık bir biçimde kafası karışmış bir halde. O anda Ladislaus'un Çar'ın birliklerine dövüş sanatlarını öğret-meleri için yabancı süvarilerin kiralandığı konusunda anlattık-

larını hatırladı. “Majesteleri’nin hizmetindeki bir İngiliz subayısınız, o zaman?”

Üzerinde uzun bir kaftandan daha gösterişli bir şey olmasına karşın, adam zarif bir reveransla Synnovea’yı selamladı, daha doğru dürrüst bir şeyler giymiş olsa bir topuk selamının eşlik edebileceği bir jestti bu. “Albay Sör Tyrone Bosworth Rycroft hizmetinizdedir, Kontes. İngiltere’de Şövalye nişanı ve şu anda da Çarlık Ordusu Üçüncü Hafif Süvari Alay Komutanı. Ve siz...”

“Burası tanışmak için pek de uygun bir yer değil, Albay,” diye karşılık verdi Synnovea aceleyle. Ona bir isim vermeye niyeti yoktu. Onu askerleri ve arkadaşlarıyla yaptığı sulu sohbetlerde korkunç dedikodular yayarak itibarını umutsuz biçimde lekelerken hayal edebiliyordu.

Çarpık bir sırıtış yayıldı Tyrone’un şiş dudakları boyunca. “Siz de Kontes Synnovea Altynai Zenkovna’sınız,” diye devam etti istifini bozmadan, “Moskova yolundasınız. Çar’ın kuzeni, Prens Taraslovna’nın vesayeti altına gireceksiniz.”

Synnovea şaşkınlıktan çenesinin düştüğünü hissetti ve apar topar kapadı ağzını. “Hakkımda çok şey biliyorsunuz bayım,” diye fısıldadı.

“Bilmek istiyorum,” diye karşılık verdi Tyrone. Synnovea’nın özgüvenini tuzla buz eden bir güven havasıyla. “Bu akşam buraya vardığımızda, sizin de bu handa kaldığımızı öğrendiğim an, muhafızlarınız arasında küçük bir araştırma yaptım. Yüzbaşı Nekrasov bana yardım etmeyi reddetti ama çavuşu bilgi vermek konusunda çok cömert çıktı. Evlenmemiş olduğunuzu duyunca rahatladım, özellikle de refakatçiniz olarak hizmet eden ve benden hamamı ona bırakmamı isteyecek kadar saygısız olan o sonradan görme minik zıpçıktıyla! Orayı kendisi terk ederek beni minnettar bıraktı. Apaçık hor görüsünden daha çok kendini ve statüsünü düşündüğü sonucunu çıkarttım. Ya da belki sizinle bağlantısı aracılığıyla kendi mevkiini yükseltmek gibi bir umut taşıyordur.” Albay sağlam kaşını kaldırarak anlamlı anlamlı baktı ona, bu adamla ilişkisi konusunda Synnovea’dan bir açıklama bekliyordu.

Synnovea ise Ivan Voronski ile herhangi bir ilişkisi olduğunu reddetme isteği taşısa da, Tyrone'un merakını gidermeyi reddetti. Bu adamın ilerde askıntı olması ya da rahatsızlık vermesi ihtimali nedeniyle kendisi hakkında daha fazla bilgi edinmesini önlemek akıllıca görünüyordu.

Synnovea çantasını topladı ve kapıya doğru hareketlendi ama daha fazla ilerleyemeden hemen bir adımda önüne geçen Tyrone tarafından engellenmiş halde buldu kendini. Adamın yamuk dudakları gevşedi, yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleşti. "Sizi tekrar görmeme izin verecek misiniz, Kontes?"

"Bu imkânsız Albay," diye geri çevirdi Synnovea, soğuk bir ifadeyle. "Yarın Moskova'ya doğru yola çıkmış olacağız."

"Ama ben de öyle," diyerek ikna etmeye çalıştı onu Tyrone yumuşak bir tonla. "Bu bölgede olmamın tek nedeni adamlarıma saha eğitiminde liderlik etmek. Biz de yarın akşam dönmeyi planlıyorduk."

Synnovea onunla daha fazla tartışmaya istekli değildi. "Prenses Anna onaylamaz."

"Nişanlı değilsiniz, herhalde?" Tyrone ondan bir cevap beklentisi içinde nefesini tuttu. Parçalanmış hayatının sızısını neden birdenbire unutup, bir kadının bir kez daha zihninde kıvılcımlar çaktırmasına izin vermesi gerektiğini anlayamıyor, yine de ondan bir başka âşık yüzünden vazgeçmek zorunda kalırsa yaşayacağı hayal kırıklığının derinliğini kuvvetle hissedebiliyordu.

"Hayır, Albay Rycroft, elbette değilim."

"O halde, izninizle Kontes, size teklifte bulunmak benim için bir onurdur." Tyrone meseleyi hemen çözme konusundaki sabırsızlığının tümüyle farkındaydı. Tastamam otuz iki yaşına rağmen azgın bir ateşle bu güzelliğin pençelerine yakalanmıştı ve sabırsız bir yeni yetme delikanlı gibi davranıyordu. Doğruydu, bir kadınla son sevişmesinin üzerinden epey bir zaman geçmişti ama yine de o güzel ve alımlı Angelina da dâhil olmak üzere, hem giyinik hem de çıplak haliyle bu denli büyüleyici görünen bir başkasını hatırlayamıyordu.

"Teklifiniz beni mahcup etti, Albay." Synnovea onun bu

talebi nedeniyle aşırı derecede şaşırılmış durumdaydı ama yine de onun sıcak, biçimli vücudunun havuzda kendi bedenine dayanışını hatırladığı sırada yanaklarına hücum eden ateşi örten karanlığa minnettardı. Tyrone'un teklifi, belki de en belirgini vasisinin yabancılardan kesinlikle nefret etmesi olan birçok nedenden dolayı söz konusu bile olamazdı ama yine de Synnovea bir ihtiyat payı bırakarak reddini yumuşatmanın uygun olacağına hükmetti. "Teklifinizi düşünmem gerekecek, Albay Rycroft. Ve sonra, tabii ki, Prenses Anna'dan da izin almak zorundayım."

"O halde ben de sizin lütfetmenizi bekleyeceğim, leydim. O zamana kadar Tanrı'ya emanet olmanızı diliyorum." Tyrone yerlere kadar eğilerek zarif bir selam daha verdi ve Synnovea yanından geçip giderek aceleyle odadan çıkarken de yavaş yavaş doğruldu. Şimdi Synnovea'nın bir hayli ıslak ve hafif hafif salınan mükemmel kalçalarına sıkı sıkı yapışmış olan ipek sabahlığı, Tyrone'a elinin onun kaba etlerine sürtündüğü ve Kontes'in de telaşlı bir öfkeyle ona yapıştığı havuzdaki anı hatırlattı. Tyrone'un uzun süredir aç olan arzuları o anın etkisinden kurtulamamıştı henüz. Gerçekten de, arzularının yaşayacağı azap ve şehvet dolu görüntülerin acımasız saldırısıyla geçecek uzun, huzursuz bir geceye katlanmak zorunda kalacağını kolayca görebiliyordu.

Kapı, Kontes'in hamama girdiğini haber verirken çıkan aynı hafif gıcırtyla açıldı ve Tyrone'u meşe ahşap döşemelerin üzerinde derin düşüncelere dalmış bir halde gözlerini dikmiş bakarken bırakarak tekrar kapandı. Synnovea'nın aceleyle basamakları çıkışını dinlerken, Tyrone'un gözlerinin önüne bir başka görüntü geldi; bu seferki kasvetli ve tümüyle sıcaklıktan yoksundu. Merhum eşine mezarı başında fısıldadığı o son, yarım yamalak, hüznü ve vedanın acı verici anısı...

Albay Sör Tyrone Rycroft homurtulu bir küfürle döndü. Ne tür bir budalalık onu kendi mahvına giden bu yola sokmuştu? Daha lime lime olmuş duygularını bile toparlayamamış ve akıldan çıkmayan hatıraların kesintiye uğratmadığı bir hayatı devam ettiremezken başka bir kadına güvenebileceğine dair herhangi bir umut beslemeye nasıl cüret edebiliyordu? Zihninin

karanlık kuytularına sürgün ettiği yaralar yenilenmiş bir ıstırap içinde aniden önüne çıkmıştı ve alçak sesli bir homurdanmayla o da hanımı terk etti.

Synnovea muhafız komutanını uyandırıp ayrılış hazırlıkları için acele etmesini emrettiğinde tan vakti güneşi henüz o eziyet veren pırıltısını toprağa dokundurmamıştı. Yüzbaşı Nekrasov'un sersemlemiş bir haldeki sorularını bu yolculuğu artık bir an önce geride bırakma isteğini gerekçe göstererek savuşturdu. İstenmeyen bir talibin ilgisini çekmiş olmaktan korktuğu ve İngiliz kalkıp da yeniden onu aramaya başlamadan önce oradan ayrılmamanın kendisi için bir tedbir olduğu gerçeğini ifşa etmeye cesaret edemedi.

"Atı Albay Rycroft'a bırakın," dedi yüzbaşıya, adam ona bekleyeceği at arabasına doğru eşlik ederken. "Beni Ladislaus'un elinden kurtarması karşılığında hiç değilse bunu yapabilirim."

Ali hâlâ hareket edemeyecek durumdaydı ve Stenka onu araca taşımak zorunda kaldı. Yaşlı hizmetçi hanımının nazik ısrarlarıyla koltuğun bir kenarına alelacele yerleştirilmiş yastıklara sırtını yasladı ve bir daha üzerine çöken uykunun ellerine kendini bıraktı.

Synnovea ise koltuğun diğer ucuna yerleşti ve Ivan'la bir sohbete girme tehlikesine karşı gözlerini kapadı. Sürücüye seyahatlerinin bu son gününde yolda tek bir an bile kaybetmemesini ve kendisinin de uygun görmesi halinde, belli ölçülerde daha tehlikeli bile olsa, onları Moskova'ya daha erken ulaştıracak ıssız bir yolu kullanmakta tereddüt etmemesini emretmişti.

Tekrar yola koyulmalarıyla birlikte Synnovea o İngiliz çapkını bir daha görmeyeceğinden emin, rahat bir nefes aldı. Bir kadının gerçek bir centilmeni ölçebileceği standartlardan daha şimdiden sınıfta kalmış olmasına rağmen, Synnovea, bütün kalbiyle Tyrone'un bir Çar subayına yakışan erdemlere sahip olacağını ve meraklı kulağını uzatan herkesle dedikodu yapmayacağını umuyordu. Böyle bir hikâye kulaktan kulağa Mosko-

va'nın dört bir yanına yayılmasa bile, kendi zihninin o hamamda olup bitenlere takılıp kalması zaten yeterince rahatsız ediciydi.

Bundan bir buçuk saat sonra, Çarlık Kraliyet Süvarileri Üçüncü Kıta Komutanı ağrıyan kaslarını ürke ürke gererek portatif karyolasından kalktı. O geceliğine bir oda olmaya ancak yeten ufacık kabin boyunca sendeledi ve geçerken komutan yardımcısının ayağını dürttü. Bir emir mırıldandı ve yakmak için bir mum ararken esnedi.

Bir yarım saat daha geçtikten sonra şafağın gökyüzünü donuk maviye boğan ilk belirtileri görüldü. Albay Rycroft paralanmış miğferini koltuğunun altına sıkıştırıp çoktan onu dışarıda bekleyen adamlarını teftiş etmek için merdivenleri indi. Açık kapıdan çıkarken gözleri sundurmanın sağ tarafına, leydinin at arabasını son kez gördüğü yere kaydı. Ne yazık ki orada Ladislaus'un bir direğe bağlanmış atı dışında bir şey yoktu. Kontes'in kortejine dair hiçbir iz bulamayacağına zaten bilerek yolu taramak için dönerken dudaklarından homurtulu bir küfür kaçı.

Uçmuş! Bunu fark etmek Tyrone'un ruh halini fena halde bozdu ve alçak sesli bir küfür daha yolladı. Baş belası aceleci tutkusuyla onu korkutacağını bilmesi gerekirdi. Kızıışmış bir dişinin kokusunu almış bir av köpeği gibi yaklaşmıştı ona. Aralarına bir mesafe koymaya yönelik telaşlı bir istekle uçup gitmiş olmasından dolayı çok da onu suçlayamazdı doğrusu.

Tyrone, uzun, yavaş yudumlarla nefesini dışarı vererek, kendisi ve Kontes'e yönelik sıkıntısını dizginlemeye çabaladı. Adamları onu bekliyordu ve onları oradan oraya sürüklediği koca bir haftanın ardından, hele hele kanun kaçakları çetesini de bozguna uğrattıkları için, bugün artık ondan daha iyi bir şeyler görmeyi hak ediyorlardı. Kaldı ki, bir kızın ne önemi vardı? Parasını ödeyip son derece kolay bir şekilde istediği genç kızın hizmetini satın alabilirdi. Aslına bakılırsa, askeri kampları takip eden ya da Moskova'nın yabancılara tahsis edilmiş o bölgesinde cirit atan arsız fahişelerin tekliflerini reddetmekte de epey bir zorlanıyordu zaten. Yine de, Çar ordusundaki hemen bü-

t  n erkeklerin artıklarıyla girilecek bir ilişkiyi kabul etme fikri ona b  t  nt  yle yavan geliyordu. Gelip geçici bir fahişenin sefil, ateşli okşayışlarından daha fazla bir şeylerin peşindeydi. Bir kez daha evlilik tuzağına yakalanma konusundaki isteksizliğıne rağmen, arzularını karşılıklı bir yakınlığı paylaşabileceğı ve hatta belki de üzerine titreyeceğı istisnai türde bir kadınla dindirmek için can atıyordu. Aslında arzu ettiğı, kendisiyle birlikte olmaktan memnun olacak ve baştan çıkarma gücünü bir başka  şık üzerinde denemeye hevesli olmayan bir kadındı.

“Kontes Zenkovna size bir at bıraktı Albay,” diye haber verdi Yüzbaşı Grigori Tverskoy, k  heylanı göstermek için başparmağını omzunun üzerinden geriye atarak. “Sizinki kadar iyi çıkar mı dersiniz?”

“Korkarım bu takastan Ladislaus k  rl   çıktı,” diye karşılık verdi Tyrone. “Ama beni son görüşü olmayacak bu.”

“Peşine düşecek misiniz yine?”

“Münasip bulduğum zaman,” dedi Tyrone, yardımcı komutanına. “Ama her şeyi bırakıp Ladislaus’la uğraşmaktan daha acil işlerim var şu an Moskova’da.”

“T  mende şu ana kadar başka hiçbir kıtanın erişememiş olduğu bir başarıyı rapor edebilmek sevindirici değil mi, Albay? Sıfır kayıpla Ladislaus’un tam on    adamını haklamış bulunuyoruz. Zaferimizin ayrıntılarını doğrudan ar’a nakletmek bana sonsuz bir keyif verecek ama galiba beni asıl sabırsızlandıran, her tatbikattan dönüşümüzde bizimle toplantı yapmaya pek bir hevesli olan General Vanderhout’u beklemek olacak.” Veciz bir tebessüm belirdi yüzbaşının dudaklarında. “General sizin bu ard arda kazandığınız zaferlerden sevinç duyuyor Albay, ama asıl hızla b  y  yenin de onun   n   olması dikkatimi çekiyor.”

“Hollandalı buradaki geleceğinden endişeli.” Tyrone gözlerini kısıp ufka bakarak sesli düşündü. “Vanderhout burada, bugüne kadar aldığı en iyi   creti alıyor ve sözleşmesi bitmeden de bu parayı kaybetmek istemez. Bu nedenle hoş görünmek için çaba göstermek zorunda.”

“Sizin   zerinizden, Albay,” diye hatırlattı ona Grigori.

Tyrone bir elini uzatıp genç subayın omzunu yatıştırıcı bir edayla kavradı. “Bir general her zaman kendi tümeninde olup biten her şeyden sorumludur, ister iyi, ister kötü bir şey olsun, Grigori. General Vanderhout da komutası altındaki yabancı subayların Çar’ın yakın takibi altında olduğunun ve üstün başarılarımızın kendisine yansıtılacağına farkında.” Tyrone omuz silkti ve geri çekilirken şiş dudakları bir gülümseme çabasıyla yarılırcasına açıldı. “Bunun başka yolu yok! Kendi kazanmamış olduğu bir üne sahip çıkmaya yönelik davranışlarına karşı çıkmak, bizi küçük ve değersiz kılar. Yani, *tovariş*,* General’in davranışını normal karşılamak zorundayız çünkü başka bir seçeneğimiz yok.”

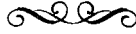
Grigori zorlu bir iç çekti. “General’in saçmalıkları çok canımı sıkıyor, Albay. Bir kıyaslama yapmak gerekirse sizin yetenekleriniz çok daha fazla. General Vanderhout sizin bedava sunduğunuz bilgileri alıyor ve kendininmiş gibi bir araya getiriyor. Ayrıca anladığım kadarıyla da galiba siz sırf onu bedeli ağır hatalardan kurtarmak için kasten üstü kapalı tavsiyelerde bulunuyorsunuz.”

Tyrone buna bir karşılık vermeden önce uzunca bir süre düşünceli bir sessizliğe gömüldü. “Sahadaki tecrübelerim daha fazla dostum, ama eminim ki General Vanderhout da belli yetenekleri olmasa, bugün geldiği mevkide olmazdı.”

Grigori, General hakkında farklı bir intiba edinmiş olarak, alaycı bir ifadeyle homurdandı. “Öyle mi acaba?”

* *Tovariş* (Rusça): Yoldaş. -ç.n.

3

Stenka, bir geçitler labirentinin bulunduğu tonozlu sokak aralarından geçerek Moskova'da dar bir sokak boyunca sürdü faytonu. Kitaigorod pazar meydanında hızla yaklaşan alacakaranlığa rağmen hummalı bir faaliyet hâlâ sürüyordu. Pazar, müdavinlerinin yararına sıra sıra düzenlenmiş bir ürünler koleksiyonu sergiliyordu. Keten, kenevir, ikonalar, ipekler ve kavunların her biri için sadece o ürünün satıldığı özel *riyadi*'ler, ya da reyonlar vardı. Basit yiyeceklerden çok daha pahalı inci, amber hazineleri ve kürklere kadar uzanan diğer ürünler de bulunabiliyordu pazarda.

Yüzbaşı Nekrasov'un müfrezesi, Moskova'nın merkezine doğru yola koyulan faytonunu izledi kontesin ama ayak takımı askerlere etraflarını kuşatan gürültülü velvele içinde aldırış eden yoktu neredeyse. Satıcılar bağıra çağıra mallarını satıyor, *skomorokhi* gruplarıysa maskeli pandomim, müzikal ve kukla gösterilerini sahneliyorlardı. Ayak bileklerinden dev kütüklere bağlı mahkûmlar yol kenarına hapsedilmişler, çaresizlik içinde ekmek ve yiyecek, şehrin karşılayamadığı bir ihtiyaç, dileniyorlardı. Kör ya da kötürüm dilenciler ellerindeki kapları sebatla sallıyor, sadaka için söyledikleri şarkıları, terbiyecileri için zekice oyunlar yapan ayıların hırıltı ve gurultularıyla harmanlıyorlardı.

Zengin asil sınıfının üyeleri, yani *boyarlar*, şatafatlı kaftanlarına ve yüksek siperlikli ya da yuvarlak şapkalarına gömülmüş Rus asilleri, yoksullarla ve kılık kıyafeti biraz daha düzgün köylülerle omuz omuza yürüyorlardı. Her türden insanla karşılaşmak pazar yerlerinde sık rastlanan bir manzaraydı. Muhtaç

olanı varlıklardan ayıran şey genellikle sadece cüzdanlarının kalınlığı olurdu.

Geniş, at arabası ağır keresteyle kaplı yoldaki dikkatli ilerleyişini sürdürürken Stenka da avare avare dolaşan kalabalığın yolu açması için "*Hadii! hadii!*" diye ya da diğerlerini yaklaşan araçtan haberdar etmek için "*Beregis! Beregis!*" diye bağıyordu. Tek atla çekilen küçük, süratli, zarif ve açık *drozkhii*'ler, neredeyse dokunacak kadar yakınlarından inanılmaz bir kolaylıkla geçiyordu. Yazlık kızaklar, her karşılaştıklarında Stenka'nın dört atlısını yolun öbür kenarına kaçmak zorunda bırakarak daha yavaş bir tempoda gidiyordu. Troykalarsa kış aylarında faaliyetlerini tümüyle durdururdu, çünkü üç atın yan yana koşulduğu ath kızaklar yanlarından geçtikleri her şeyi bir battaniye gibi kaplayan kardan kuş tüyleri sıçratarak daracık yollardan aşağı uçarcasına inerdi.

Synnovea çeşitli vesilelerle sayısız defa Moskova'yı ziyaret etmişti ve şehrin güzelliği ile heyecanına karşı duyarlılığında bir azalma yoksa da, babasının himayesi altındaki, uzun süredir üzerinde titredığı özgürlüğünü yitirmeye birkaç saniye kaldığı gerçeğini umursamamak da elinden gelmiyordu. Günün büyük bir bölümünü içi dışı Albay Rycroft'la karşılaşmasının utanç verici detaylarıyla dolu olarak geçirmişti. Şekilsiz yüz hatlarına rağmen bu adamda, ne zaman o fazlasıyla erkeksi bedenini kendi çıplaklığına bastırışını hatırlasa, en azından yüzünün kızarmasına yetecek kadar tuhaf biçimde etkileyici bir şeyler bulmuştu. O panik anında aldırış etmediği heyecan verici ayrıntıların tadına, tıpkı müstehcen düşüncelere dalıp gitmeye meyilli hayal alemi çocukları gibi, şimdi kendi başınayken varıyordu. Göğsünün adamın iri yapılı göğsüne ezilircesine bastırıldığı ve uyluklarının onun sergilediği doluluğu sıkı sıkı sardığı anların tekrar eden ve çoğunlukla bire bir anısını geri çağırarak o kadar baştan çıkarıcıydı ki, yanındakilerin bir şekilde kafasındaki ahlaksız düşünceleri fark edeceği endişesiyle sinirleri yerinden oynuyordu sık sık. Yanakları ne zaman renkten renge girerek koyulaşsa bunaltıcı sığağa şükretmek için iyi bir gerekçe bul-

* *Beregis* (Rusça) : Dikkat

yordu. Bir kereliğine de olsa Ali'nin ağrıyan başını serin, ıslak bir bezin katları altına saklamasından ve Ivan'ın sadece kendini düşünmesinden memnun oldu.

Papaz şu anda, alçalmakta olan güneşten dökülen gül rengi atmosfer içinde, bu ışımayı çok hak edilmiş bir hale olarak hayal ediyormuş, ya da izleyicilerine daha yüce bir çehre sunma özlemi taşıyormuşçasına, bir kedi gibi yalanarak kişisel bakımını yapıyordu. Gerçekten de bu tür bir arayış içindeyse, kemikli yalaklarında çirkin izler bırakmış çiçek bozuğunun ne kadar belirgin bir şekilde öne çıktığını fark etmiyor demektir. Köy kilisesi rahiplerinin bağışlayabildiği tek cübbe içinde sefil bir şekilde giyinse de kendi yükümlülüğünü Synnovea'nın muhafızlarının gözetimine teslim etmek sadece kendinin ulaşabileceği büyük bir başarıymış gibi, çok daha keyifli ve belki de kendine atfettiği önemden dolayı biraz şişkin görünüyordu.

At arabası dar geçitten çıktı ve *Krasnaya Ploscha*'ya, ya da İngilizler'in kullanmaya alışık olduğu ismiyle Kızıl ya da Güzel Meydan'a girdi. Kremlin'in kırmızı tuğladan duvarları, diğer binaların yanı sıra birkaç çok kubbeli katedral, Büyük Ivan çan kulesini, Kristal Saray'ı ve müstakbel çarichenin ikamet edeceği yakınlardaki Terem Sarayı'nı çevreleyerek şehrin üzerinde uçsuz bucaksız, çok kuleli bir taç gibi yükseliyordu. Akşamüzeri güneşinin pırıltısı altında birçok yapıyı süsleyen beyaz cepheler ve altın kubbeler, hemen etraflarında kümelenmiş diğer süslü büyük yapılar, avlular ve bahçelerin koruyucu duvarı ardında saklanmış bir sultan hazinesi gibi parlıyordu.

Frolovskaya Kulesi, bu muazzam kalenin ana girişi olarak belirdi ve yanında mimari ihtişamın bir diğer süsü parladı. *Pokrovski Sobor*, ya da son zamanlarda daha sık kullanılan ismiyle St. Basil Katedrali, güneşin altında bir balığın rengârenk pulları gibi parıldayan sayısız kulesi ve şişkin, benzersiz biçimli kubbeleri ve minareleriyle bakamı çoktan büyülemişti.

St. Basil'in önündeki açık gezinti yerini ve piskoposların insanları kutsadıkları ya da hemen yanındaki bir noktada asilerin, canilerin başlarının kesildiği, suçlarından dolayı işkence gördükleri Lobnoe Mesto, ya da Alın Yeri'ni geçerken Stenka atları

gıdıkladı. Hemen ardından da atları Kremlin'den çevirip, varlıklı boyarların kocaman ahşap konaklarda yaşadığı bir başka dar sokağa soktu. Kontes Nataşa Katharina Andreyevna'nın görkemli rezidansı uzaktan gözüne ilişir ilişmez, Synnovea dikkat kesildi. Bu kadın bir zamanlar annesinin en yakın arkadaşı, şimdiyse Taraslovlar ile işlerin ters gitmesi halinde Synnovea'nın yardım ve danışma için gerçekten güvenebileceği yegâne sırdaşı.

Dört atlı araba, sonunda ana caddeden fırlayarak bir sokağa girdi ve Stenka etkileyici bir köşkün önünde atların dizginlerine asılarak durdu. Synnovea'nın korku ve endişeyle beklediği sonuca nihayet ulaşılmıştı; derin bir nefes aldı ve kendini biraz sonra gerçekleşecek buluşmaya hazırladı.

Yüzbaşı Nekrasov atından indi ve alelacele üstündeki tozları silkeleyerek, hanımının kapısını açmak için arabanın etrafından dolaştı. Aklını başından almış olan genç kadının inmesine yardımcı olmak için bir elini uzatırken dudakları bir tebessümle büküldü.

Synnovea, neredeyse birer yabancı olan insanların otoritesi altına girmesine feci derecede canı sıkkın bir halde, güçlkle iç çekti. Korumasının sağlam kolunda konağa doğru yaklaşırken mumların titreyen parıltısı, bakışlarını ön girişin üstünden dışarı doğru uzanan bir balkonun gerisinde açık bırakılmış pence-reli kapılara çekti. Orada, ipek perdelerin çerçevesi içinde ufak tefek bir kadın duruyordu ve Synnovea yeni velinimetini tanı-yarak çekingen bir gülümsemeyle bir elini kaldırıp selam verdi. Gözden kaybolmadan önce kadından ne bir selamlama, ne de bir baş işareti geldi. Onun arkasından da yarı saydam paneller korkutucu bir şekilde aşağı indi.

Synnovea'nın sıcak bir selamdan çıkarabileceği herhangi bir rahatlama, yerini aniden bastıran marazi bir kasvet duygusuna bırakmıştı. Burada, evinden uzakta, babasının üzerine titredi-ği ve özenle büyüttüğü her şeyden uzakta olmak istemiyordu. At arabasına geri dönmek için büyük bir azim göstermesi gerekti. Oradan ayrılarak Çar'ı çileden çıkarmaktan korkmasa, uzun bir eve dönüş yolculuğunun zorluklarına seve seve katla-nırdı.

Nikolay, işlerin tam olarak olması gerektiği gibi gitmediğini sezerek, derin ilgisini bir soruyla dışı vurdu. "Her şey yolunda mı, Kontes?" İşler ters gitse Synnovea'nın ne yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama aynı şekilde yardım teklif etmek için güçlü bir istek duydu. "Şayet herhangi bir konuda ihtiyaç..."

Synnovea bir elini subayın koluna koydu, onu ve hatta belki de kendini ikna etmeye çalıştı. "Prenses Anna ile üç ayrı vesileyle sadece çok kısa süreliğine karşılaşmıştık, Yüzbaşı. Eminim bu buluşma konusunda o da en az benim kadar tedirgindir."

Subay onun bu söylediğini pek de tatmin edici bulmadı ama mesele üzerinde daha fazla durarak hanımını üzmemenin en iyisi olduğunu düşündü. Yine de teklifini yeniden dile getirme cesareti bulmuştu ve kalbinden geçenleri ele verme korkusuyla ihtiyatlı bir biçimde de olsa bunu yaptı. "Hangi sıfatla olursa olsun, ister istek, ister emir, size hizmet etmeme izin vermeniz benim için bir onurdur, leydim. Önümüzdeki ay terfi edeceğim ve bundan böyle Çar'a saray muhafız subayı olarak hizmet edeceğim. Bana en ufak bir ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz anda, hizmetçinizi gönderip beni huzurlarınıza çağırabilirsiniz." Sonra da adeta altını çize çize ekledi. "Ya ben gelirim, leydim, ya da Majesteleri bizzat gelip size mazeretimi açıklar."

Synnovea pek gerçekçi bulmasa da bu şövalyece açıklama karşısında şaşkına döndü. "Vaadinizden dolayı gerçekten onur duyduğum, Yüzbaşı Nekrasov."

"Size buraya kadar refakat etmek de bir ayrıcalıktı, leydim," diye konuştu Nikolay, fiilen dile getirdiğinden çok daha fazla anlamla yüklü, sıcak bir ifadeyle.

Biraz sonra Anna ile gerçekleşecek buluşmaya sonuna kadar tahammül etmeye azmetmiş olan Synnovea cesaret verici bir şeyler mırıldandı. "Benim ismim Synnovea. Bir dost için teklifsizliği daha uygun bulurum."

"Leydi Synnovea," diye soludu Yüzbaşı, koluna yaslanmış narin eli kibarca sıkarken. "Ben de aynı ölçüde onur duyarım, leydim. Benim adım da Nikolay."

"Nikolay." Synnovea subayın ismini hafif bir iç çekişle söy-

lerken, bu saray centilmeninin onu devasa girişe doğru götürmesine izin verdi.

Parmak eklemlerinin giriş kapısı üzerindeki canlı tıkırtısı geldiklerini haber verdi. Kapı kısa sürede açıldı ve düz bir beyaz kaftan içinde bir kâhya belirdi. Nikolay, emir verme konusuna fazlasıyla vakıf birinin gözüpek hareketleriyle adama baktı. “Prenses Taraslovna’ya vasisi, Kontes Zenkovna’nın burada kabullerini rica ettiğini bildirebilirsiniz.”

Uşak yüzbaşının sargılı kolunu merakla süzdü, ardından kenara çekilip onları içeri davet etti. “Prenses sizi bekliyor, Kontes.”

Synnovea’ya görüşme odası gösterildi ve evin hanımının ona katılacağı kibarca bildirildi. Nikolay ise onun rahatından emin olduktan sonra bavulların indirilmesini sağlamak için hızla dışarı çıktı ama Ivan’ın yanından geçerken kendini kibirli bir ters bakışın hedefi olarak buldu.

“Papaz’ın derdi ne?” diye sordu şaşkınlıkla, adamlarının yanına gidince.

Çavuş burnundan soluyarak konuştu. “Belki de Kontes’e gösterdiğiniz saygıyı ona göstermediğiniz için alınmıştır.”

Nikolay kuşkulu bir merakla bir kaşını kaldırdı. “Herhangi bir saygıyı hak ettiğinden haberdar değildim. Bana kalırsa kendi tarikatının utanç kaynağı biri muhtemelen, hangi tarikat olduğunu hâlâ belirleyememiş olsam da.”

Derin düşüncelere dalan Çavuş çenesini kaplayan hafif sakalları okşadı. “O adamın aksi bir tohumdan biten bir ottan başka bir şey olmadığını söyleyebilirim. Günün birinde tedbirsiz birilerinin başını belaya sokacağı kesin. Bu kişi Kontes olmaz umarım ama adamın bunu deneyeceğini seziyorum.”

“Kontes’in iyiliği için, Çavuş, umarım yanıyorsunuzdur.”

Ivan kapıyı çalmadan girdi ön kapıdan ve sinsice sokulduğu salonda Synnovea’ya ters ters, buz gibi bir bakış attı. “Yüzbaşı Nekrasov size epey bir abayı yakmış görünüyor, Kontes. Bir başka erkeği daha fethetmede elde ettiğiniz zaferle gururunuz müthiş derecede şişmiş olmalı.”

"Bir başka erkeği daha mı?" diye tekrarladı Synnovea iltiyatla. "Özel olarak kastettiğiniz birisi mi var?"

"Canavar Ladislaus'un size yönelik ısrarı düşünülecek olursa, burada olmanız bile bir mucize."

Synnovea neredeyse derin bir oh çekecekti. Korku dolu bir an boyunca, Papaz'ın Albay Rycroft'tan bahsettiğini sanmıştı. "Ladislaus beni kendi insafına terk edilmiş çaresiz bir esirden başka bir şey olarak görmedi. Şu an soyup soğana çevireceği başka bir at arabası ve tecavüz edeceği başka bir kadın bulmuştur büyük ihtimalle. Geçekten de yakalanmaması çok yazık."

Ivan alaycı bir şekilde kafasını salladı. "Kaçışı için o İngiliz'i suçlayabiliriz."

Synnovea, Papaz'a temkinli bir bakış attı. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Ladislaus'la sizin arkanızdan giden subaydan söz ediyorum," diye açıkladı Ivan ters ters. "Adamın dün geceki görünüşünden çıkarabildiğim kadarıyla, dövüşü Ladislaus'un kazandığı gayet açıktı."

Synnovea Papaz'ı düzeltmek için can attı ama hemen bu fikri kafasından kovdu, bu konudaki bilgisinin onun dikkatini cezbetmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. "Tam bir rezalet, elbette."

Prences Anna Taraslovna ince bir zarafetle eşiğin üzerinde süzülürken ikisi birden aynı anda etraflarına bakındılar. Saten sırma *sarafan*'ın model bezemelerine uygun altın işlemelerle süslenmiş, incilerle kaplı zarif bir *kokoşniki** başını örtüyordu. Aynı metal ipliklerle kenarı kıvrılıp dikilmiş incecik ve hafif bir peçe, başlığınan aşağı yanar döner altın dalgaları halinde akıyor ve solgun saçlarının uzun örgülerini adeta bir görev duygusuyla kapatıyordu.

Anna Taraslovna yaklaşık kırk yaşlarındaydı ve olgun ama yine de hiçbir müdahale ve itiraza tahammülü olmayan pragmatik bir güven sergiliyordu. Synnovea kadar uzun boyluydu ve aradan geçen yıllar bir miktar yıpratırsa da, güzelliğine zayıf, kare şeklindeki çenesi ve aristokrat yüz hatları damgasını vurur-

* Kokoşniki: Geleneksel Rus başlığı. -ç.n.

yordu. Koyu kirpiklerin ardında parlak ve tetikte duran gümüş grisi gözleri vardı. Bunların üzerindeki özenle alınmış kaşları, kuş tüyü bir kalemın tek bir taramasıyla çizilmişcesine incecikti. Kaşlarının arasında ve dudaklarının çevresindeki küçük, müzevir kırışıklıklar, endişenin bunalıcı ağırlığı ve bunun sonuçlarının göstergesiydi. Çok hafif bir gerdan belirtisi titreşiyordu, aksi halde uzun ve zarif olacak olan boynunda. Yaşlanmanın getirdiği bu ufak tefek kusurlara rağmen, halen son derece alımlı bir kadındı.

“Sevgili Synnovea,” diye mırıldandı Anna, incecik ellerini onu görünce ayağa kalkan genç kadına uzatarak. “Son görüşmemizden bu yana hiç değişmemişsin. Her zamanki gibi çok tatlısın.”

Synnovea o özel olaya hiç değinmeme cesaretini gösterdi ama karşısındakinin daha yüksek statüsünü kabul ederek eğilip yürekten bir reveransla selam verdi. Rusya’da. Çar Korkunç Ivan’ın yıllar önceki korku imparatorluğu sırasında hiç ayırım gözetmeden birçoğunu yakıp yıkmasından sonra bile, soylu boyarlar ve hanımefendilerinin hiç yokluğu çekilmezdi. “Teşekkür ederim, Prenses. Yolculuk bittiği için çok memnunum.”

“Umarım her şey iyi gitmiş ve Ivan rahatınız için elinden geleni yapmıştır. Bunu yaptığından eminim.”

Synnovea anlık bir tebessümü başarabildi. “Hırsızlar yolumuzu kesti ama Ivan Voronski nakletsin bu saldırının detayını size. Maruz kaldığı hakaret, Yüzbaşı Nekrasov’un yarası kadar derin neredeyse.”

Anna bir açıklama bekleyerek bu haberle ürkmüş bir şekilde Ivan’a döndü ama adamın pejmürde görünümü belli ki daha büyük bir şoka girmesine neden olmuştu çünkü hemen teklifini dile getirdi. “Tabii ki konuşmadan önce şöyle bir kendinize gelmek istersiniz.”

Salona birkaç asker girdi, Anna’nın kaşları içeri taşınan sandıkların çokluğunu fark etmesiyle birlikte duyduğu rahatsızlıkla büzüldü ama o derhal, elinde şarapla dolu kadehlerin bulunduğu bir tepsiyle içeri giren kâhyaya döndü. “Boris, lütfen askerlere Kontes’in yukarıdaki odasına kadar eşlik edin ve sevgili

Voronski'yi de kendisi için ayırdığım ikametgâhına götürün, Temiz elbiseler mavi sandıkta onu bekliyor."

Uşak elindekileri masanın üzerine bıraktı ve askerlere kendini izlemelerini söyledi. Onları epey bir arkalarından izleyen çavuşsa elinde küçük bir çanta ve omzuna yerleştirdiği bir başka dev sandık getirdi. Gözüne Ivan ilişince tozlu valizi Papaz'ın ayaklarının dibine bıraktı ve merdivenlere doğru yoluna devam etti.

"Ama galiba elbiselerinizi de beraberinizde getirmişsiniz," diye bir tahminde bulundu Anna omuz çantasını fark edince.

Ivan başını iki yana sallayınca velinimetinin suratı şaşkınlıkla asıldı. "Tam tersine, ekselansları, yanımda getirdiğim bütün eşyalarımı çaldırdım, sırtımdaki giysileri bile. Aslına bakarsanız canımı kurtardığıma şükrediyorum." Bir elini gevşekçe karşıındaki kadının avucunun içine bıraktı ve bir kaşını kaldırarak söyleyeceklerine dramatik bir vurgu verdi. "Hayatım çok ağır bir tehdit altındaydı Prenses ama gördüğünüz gibi buyruklarınızı başarıyla yerine getirdim ve uğradığım büyük kayıplara rağmen bana yapmamı emrettiğiniz gibi Kontes'e buraya kadar eşlik ettim."

Synnovea adamın abartısı karşısında gözlerini gökyüzüne devirmek için müthiş bir istek duydu. Bununla birlikte Ivan'ın hiç güçlük çekmeden Prenses'i dehşete düşürdüğünü fark etti.

"Bu destek görevi sırasında yoksun bırakıldığınız her şey kesinlikle yerine konacak, sevgili Voronski," diye temin etti onu Anna. "Ama bu dehşet verici olayı en kısa zamanda bana anlatılmalısınız, yoksa merak ve endişeden kahrolurum. İhtiyaçlarınızı giderdikten sonra odama gelin. Olup bitenleri o zaman anlatırsınız."

"Aşırı derecede acı çeksem de leydim, bilincim çektiğim sıkıntıları atlatacak kadar yerinde çok şükür," dedi Ivan ve kısa bir selam vererek odadan çıktı.

Anna sorumluluğu altındaki genç kadına döndü ve üzerindeki yalın ama modaya uygun elbiseyi dikkatle incelerken küçümsemesini gizlemek için en ufak bir çaba bile göstermedi. Bu

kızın onu bir Rus *boyarina*'sından çok İngiliz soyundan bir leydi olarak gördüğü besbelliydi.

Kuzenin'in verdiği buyruğu hatırlayan Anna, anlaşılmaya içereleyerek içten içe adeta kudurdu ama yüzünde sahte olabilecek zoraki bir tebessüm belirdi. "İçecek bir şeyler ister miydin, Synnovea? Boris bu sıcak günde tadını çıkarmamız için birer kadeh soğutulmuş *Malieno* getirmiş. Aşçım Elisaveta şişeleri hizmetçilerin kış ayları boyunca kilere taşıdığı buzların yanında muhafaza eder. Bu şarabı çok ferahlatıcı buluyorum."

Synnovea bu törensel içki davetini kabul etti ve koyu kırmızı sıvıyı çekinerek yudumladı. Yeni velisinin onun kıyafetinden hiç hoşlanmadığını sezmişti ve mayalı içkisini yavaş yavaş yudumlarken gergin bir biçimde bekledi.

"Öncelikle babanın zamansız ölümü nedeniyle hissettiğim derin vicdan azabını ifade etmeme izin ver tatlım," diye devam etti Anna. "Anladığım kadarıyla ateşlendi ve birdenbire vefat etti."

Yakınlardaki bu kaybını ne zaman düşünse, gözyaşları hâlâ Synnovea'nın görüşünü bulandırmaya hazır bekliyordu. "Evet, korkarım öyle oldu. Babam hastalanmadan önce o kadar dinç ve sağlıklı görünüyordu ki, aramızdan bu kadar ani ayrılması bizi de gerçekten çok şaşırttı."

Anna bazı anlamlar taşıdığı umuduyla sadece bu *biz* kelimesini idrak etti. Çar'ın ona dayattığı şeye bir seçenek sunacaklarsa havadaki toz zerrecelerini bile kavrayabilirdi. "O dönemde sizi ziyaret eden başka akrabalarınız oldu mu, tatlım? İngiltere'deki teyzen, mesela? Bildiğim kadarıyla burada, Rusya'da, gidip yanında kalabileceğin hiç yakının yoktu. Öyle değil mi? Yoksa eminim ki, biz neredeyse birbirimize yabancı olduğumuz için, akrabaların ya da bir yakın tanıdığının yanında kalsan çok daha rahat ederdin."

Synnovea Prenses'e yönelik beklenmedik bir empati dalgası hissetti içinde, çünkü Çar'ın yapmasını emrettiği şey nedeniyle Anna'nın kendini kapana kısılmış hissettiği apaçıktı. Ekselansları onları, çocuksuz bir evli kadın olarak Anna ile onu, anne babası olmayan bir genç kadını, bir araya getirerek ikisine de

büyük bir şefkat bahşetmiş olduğunu düşünebilirdi ama hiçbir zaman yakın arkadaş olmamış ve bir kan bağıyla birbirine bağlı olmaktan bütünüyle yoksun, tamamıyla farklı iki insan olarak, birlikte aynı eve hapsolmuş, biri konukseverlik göstermeye zorlanmış, diğeri bunu kabul etmeye mecbur bırakılmış düşmanlar haline gelebilecekleri yönünde kesin bir tehlike olduğunu hesaba katmamıştı. Synnovea sadece, ikisinden birinin Mikhail'in kendileri için düşündüğü bu rahatsız edici düzenlemeden affedilme ricasıyla onun huzuruna çıkabilme cesaretini toplayacağı günün gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Babanız öldüğü sırada ziyaretinize gelen biri oldu mu?" diye tekrarladı Anna, kızın cevap vermekte gecikmesi nedeniyle duyduğu hiddeti dizginlemeye yönelik en ufak bir gayret göstermeksizin.

Synnovea, babasının da kendilerine eşlik ettiği son diplomatik görev sırasında, Prenses'in o arkadaşına yönelik olarak sergilediği garezi dün gibi hatırladı. Anna'nın düşmanlığı, dışa vurduğu hoşnutsuzluğun hedefi olan kişi dışında herkesi şaşırtmış görünüyordu. Aslında, bu düşmanlık o kadar belirgindi ki, Synnovea'nın o günden bu yana azalmış olabileceği konusunda derin kuşkuları vardı. "Kontes Andreyevna o sırada konuğumuzdu."

Anna, bu kadının ismi zikredildiği anda içinde yükselen husumeti bastırmayı beceremeyip soğuk bir ketumiyet içinde dimdik oldu birden. "Nataşa ile arkadaşlık ettiğinizden haberim yoktu. Babanızın annenize beslediği hisleri çalıp onun yerini almaya çalışmasından sonra kendisinden nefret ettiğinizi hayal etmiştim."

Yanaklarının kaban bir öfkeyle kızardığını hisseden Synnovea, gözlerini hızla çevirdiği kadehte fırl fırl dönen koyu sıvıya dikti. "Korkarım babamın Nataşa'yla olan ilişkisini yanlış anlamışsınız. Sevgili ilişkisi olarak addedebilecek bir şey değil ama karşılıklı saygı üzerine kurulu bir dostluktan o. Kontes de bizim dostumuz olmadan çok çok önce annemin arkadaşlığıydı. Ve bildiğim kadarıyla babam ve Nataşa asla sevgili olmadı ve

hiçbir zaman da evlenme planı yapmadılar. Sadece iyi arkadaşlardı, o kadar.”

Synnovea dedikoduların ahlaksız olarak damgaladığı bir kadını savunurken, Anna’nın dudakları gaddarca büküldü. Üç koca ve peşinden koşan erkeklere tam bir ev sahipliğinin ardından, bir dördüncü olması için yanıp tutuşan bir dul! Erkekleri ahlaksız fahişeler gibi kendi eğlencelerine davet eden bir *boyarina* fikri bile kesinlikle duyulmuş şey değildi! “Sizin bildiğiniz kadarıyla,” diye iyice üstüne gitti Anna. Kasılmış tebessümü, içinde köpüren fesatı zar zor gizleyebiliyordu. “Ama o halde, gerçekte arkandan neler döndüğünden de hiçbir şekilde haberdar olmayabilirsin.”

“Öyle bir olasılık var kuşkusuz ama çok küçük,” diye karşılık verdi Synnovea ve öfkesini gizlemeye yönelik bir çabayla düşünceli düşünceli baktı şarabına. Prens bir iftirayı, başlamasına muhtemelen ilk planda kendisinin ön ayak olduğu bir dedikoduyu abartıyordu. Bunu duymak Synnovea’nın hincını yeniden uyandırdı.

“Anneniz öleli ne kadar oldu demiştiniz?”

“Beş yıl,” diye karşılık verdi Synnovea, gergin bir fısıltıyla.

“Yüksek sesle, lütfen,” diye tersledi Anna, bu kadar hırçın bir davranış sergilemenin onun mevkisindeki biri için ne kadar bayağı ve ters görünebileceğini umursamadan; ama bu kızın gelip evinde yaşamasını isteyen de kendisi değildi. Ve kesinlikle istemiyordu onu burada. “Ne dediğinizi güçlükle duyabiliyorum. Ve bir cevap için bekletilip durmaktan da hiç hoşlanmam. Kafasız birisi değilsiniz, o halde öyleymiş gibi davranmaya bir son verin. Bundan sonra söylenen her şeye dikkat kesilmeniz ve cevaplarınızda daha dakik olmanızda ısrarlı olmak zorundayım. Çok mu fazla şey istiyorum?”

“Hayır, Prens.” Synnovea’nın yanıtı yeterince çabuk ve anlaşılır bir tonda geldi ama canlanan öfkesini bastırma işi zor kazanılan bir zafer oldu. Yine de Prens’le bir ağız dalaşına girmenin budalalık olacağını biliyordu.

“Bu daha iyi!” Anna kadehini bir tarafa koydu ve Boris askerleri tekrar aşağı indirirken ayağa kalktı. Synnovea da aynısını

yaptı ve Anna aceleyle onu başından savdı. “Eminim akşam yemeğinden önce biraz rahatlamak istersiniz. Boris size odalarınızı gösterecek.”

Kadın bunu söyledikten sonra gitmek için döndü ama Synnovea onu biraz geciktirme gereği gördü. “Biraz daha zamanınızı rica ediyorum, Prens, eğer bir sakıncası yoksa.”

Anna tekrar ona döndü, soğuk gri gözlerinin üzerindeki kaşları aniden kalkmış bir halde. “Evet, Synnovea, ne vardı?”

“Burada olduğum süre zarfında ihtiyaçlarımı karşılamaları için birkaç hizmetçimi de beraberimde getirdim ve onlara kalacak yer ayarlamak zorundayım. Eğer burada onlara verecek odanız varsa, bu çok makbule geçerdi. Arabam ve atların da bir ahıra bağlanması lazım, şayet yeterince yeriniz varsa.”

Anna’nın ince dudakları sıkıntıyla büküldü. “Onları burada tutmayı düşünüyorsan üzerine fazla iş almış olursun. Odalarda hizmetçin için bile ancak yetecek kadar yer varken, faytoncuların ve ekipmanı için de yer ayarlamamızı bekleme. Onları Nizhni Novgorod’a geri göndersen daha iyi olur. Bizimle kaldığın süre boyunca onlara ihtiyacın olmayacak.”

“O zaman bari bu gece için faytoncularımın burada dinlenmesine izin verseydiniz,” diye karşılık verdi Synnovea, çok daha cana yakın bir ifadeyle. “Kalan düzenlemeleri yarın yaparım. Buradayken at arabasız kalıp, ihtiyaç çıktığında size yük olmak istemem.”

Synnovea, Taraslovlar’la huzur içinde yaşamayı bütün kalbiyle istiyordu, hiç değilse kendini onların himayesinden kurtarmayı başarınca ve kendi efendisi oluncaya kadar ama bu şayet onların evleri içinde hapis kalmak ve ancak onların izniyle dışarı çıkabilmek anlamına gelecekse bu tür kısıtlamalara uzun süre tahammül edemeyeceğini de gayet iyi biliyordu. Çocuk değildi ve Çar’ın da kuzeninden ona böyle davranmasını istemek gibi bir niyet taşıdığına inanmıyordu.

“Peki nerede muhafaza etmeyi düşünüyorsun onları acaba?” diye meydan okudu Anna, iğneleyici bir tonla.

Synnovea önerisinin kadını çileden çıkaracağını bilse de, Anna’nın kafasındakinden çok daha makul bir seçeneği bu. “Na-

taşa'nın burada bulunduğum sürece ahırını kullanmama izin vereceğinden eminim. Buraya çok yakın bir yerde oturuyor."

"Nerede yaşadığımı biliyorum!" diye tersledi Anna, kızını onu bilgilendirme çabasına öfkelenerek. Synnovea'nın ricası karşısında takındığı kesin red tavrını güçlendirebilecek inandırıcı bir gerekçe sunamaması hoşnutsuzluğunu daha da derinleştiriyordu ama Anna yine de kuzeninin insaf duygusunu sınamanın budalalık olduğunun da farkındaydı.

Anna'nın, Çar Mikhail'in buyrukları dışında herhangi birinin isteklerini yerine getirmesi aslında nadiren rastlanan bir olguydu. O durumlarda bile, iradesini kendi istekleri üzerinde bir olgu olarak kabullenmekten nefret ederdi; sağgörülü bir şekilde kendine sakladığı bir gerçektir bu. Şimdi geri adım atışını kocasının otoritesine bir boyun eğiş olarak göstererek kendini iyi göstermeye çalışıyordu. Çok yakında, hizmetçilere konaklama, atlara ahır servisinden doğan bu fazladan masraf için devasa bir bedel talep ederek nasıl olsa intikamını alırdı. Madem Synnovea hizmetçilerini ve arabacılarını bu kadar çok yanında istiyordu, Anna onun bu ayrıcalık için bedel ödemesini sağlayacaktı.

"Arabacılarını burada tutup tutamayacağına ve burada bulunduğu süre zarfında diğer imkânlarımızdan yararlanıp yararlanmayacağına Prens Aleksey'in karar vermesi gerekecek." Bu açıklamayı yapan Anna kaba ve kısa bir baş hareketiyle affını istedikten sonra odadan çıkarken omzunun üzerinde geri dönerek seslendi. "Boris size kalacağınız odaları gösterecek."

Synnovea biraz önce dehşet verici bir savaşı güç bela kazanmış hissiyle rahat bir nefes aldı. Prenses Anna'nın başta tahmin ettiğinden çok daha fazla güçlük çıkaracağı besbelliydi.

Tekrar dışarı çıkarak arabacılarına gerekli talimatları verdi ve onları ahıra doğru yola koyulmaları için bıraktı. Sonra Yüzbaşı'ya veda etmek için durdu. "Gösterdiğiniz özen ve nazık davranışlarınız için teşekkür ederim Nikolay. Umarım ilerde yine karşılaşırız."

Nikolay, Synnovea'nın ince parmaklarına zarif bir öptüçük kondurdu. "Elveda, sevgili leydim, bunun fazla zaman alınaması için dua edeceğim."

Synnovea yarının ne getireceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi ve verecek uygun bir karşılık bulamadı. “Kendine iyi bak, Nikolay... *Druga*, dostum.”

“Dostluğunuz benim için bir onurdur, Leydi Synnovea. Belki yeniden karşılaşırız... Ve yakında... Sizi görmek benim için büyük zevk olur... Her zaman.”

Synnovea iki parmağını hafifçe dudaklarına dokundurdu ve ardından uzanıp aynı parmakları Yüzbaşı'nın zayıf yanağına bastırdı. “Yollarımızın bir daha kesişmesi kaderimize yazılmamışsa bile, Nikolay, benim için güvenilir bir erkek olarak sana hep değer vereceğimi hiç unutma. Majesteleri muhafız yüzbaşısı olarak seni yollayarak bana müthiş bir lütufta bulundu, ona gerçekten borçluyum.”

Synnovea, Nikolay'ın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan uzaklaştı ve diğer askerlere el salladı; onlar da gülümseyerek aynı şekilde karşılık verdi. Ardından bir kolunu Ali'nin ince beline doladı ve nazikçe onu konaktaki odalarına götürdü.

Bir kollu şamdan triosunun tepesinde yanan yaklaşık yirmi mumun titreyen pırıltısında, yeni evlerine bir kusur bulmanın mümkün olmadığı hemen ortaya çıktı. Büyük yatak odasının hemen dışına, Ali'nin rahatı ve temizlik gereksinimlerini karşılamak üzere her türlü malzemeye dar bir yatağın bulunduğu küçük bir kabin yer alıyordu. Synnovea bu ufacık girintinin içindeki camları açtı ve serin akşam esintisinin içeri dolmasını sağladı; sonra da portatif karyola üzerindeki çarşafları katladı. Hizmetçisinin rahatını sağlamaya ve tam olarak iyileşmesine azmetmiş bir halde, hizmetçilerin yemek saatine kadar dinlenmesini ona emretti. İnce mumları üfleyerek söndürdükten sonra odasına çekildi ve arkasından kapıyı sessizce kapattı.

Büyük yatak odası oldukça ferahtı ve bir şezlong, birkaç büyük sandık ve altın ipek lambriyle kaplı sayvanlı bir karyola ile döşenip rahat bir ortam sağlanmıştı. Her tarafı süslerle donatılmış porselen bir soba, kış boyunca iki odayı da ısıtabileceği en uygun noktaya kurulmuştu. Neresinden bakılsa krallara layık bir odaydı ama Synnovea o anda yine de kendini varlık içinde

yoksulluk çeken bir öksüz gibi hissetti. Sonuçta kendi evindeyken, Taraslovlar'dan uzakta yaşarken çok daha mutluydu.

Kapalı kapıların ardında nihayet gözlerden uzak, kendi başına kalabilmiş olan Synnovea tepeden tırnağa yıkandı ve ardından çıplak bedenini uzun bir bornoza sarıp mumları söndürdü. Şezlong çok cazip görünüyordu ve iyice bitkin bir halde minderlerinin adeta üzerine çöktü. Anna'yla karşılaşmasının verdiği eziyeti unutmak için biraz teselli ve dinlenmeye ihtiyacı olsa da, uyku ona, Çar Ivan'ın bir Rus masalında aradığı söylenen efsanevi ateş kuşu gibi, sorunlardan bir kaçış olarak göründü. Zihni çok uzaklarda amaçsızca dolaştı, bir süre eve bakmaları için bıraktığı hizmetçilerde, onların o beklenen geri dönüşü hakkında sorduğu ve ne yazık ki cevap veremeyeceği sorularda oyalandı.

Synnovea, Çar'ın mesajını aldıktan sonra boğuştuğu karamsarlık üzerine çok daha detaylı olarak düşünüp taşındı. Anna, Çar'ın kuzeniydi ve her ne kadar Kral'a yakın bazıları aralarındaki ilişkinin en fazla mesafeli olarak tarif edilebileceği son birkaç yıldan beri birbirlerine düşkünlüklerini abartan tarafın Prenses olduğu iddiasını öne sürse de, Çar'ın gözdesi olmakla övünürdü. Anna büyüdüğü küçük taşra kasabasından Moskova'ya daha birkaç yıl önce taşınmıştı. Mikhail ise, öte yandan, hayatının büyük bir bölümünü henüz küçük bir çocukken annesi tarafından götürüldüğü bir manastırda inziva hayatı yaşayarak geçirmişti. Orası Mikhail için gençliği boyunca ihtirash boyarların karanlık entrikalarından, dalavere ve ayak oyunlarından uzak, güvenli bir sığınak olmuştu. Bütün bu yıllar boyunca birlikte çok az zaman geçirdikleri düşünüldüğünde, kuzenlerin birbirleri için sözümona paylaştıkları derin saygı pek de muhtemel görünmüyordu.

Hayır, aralarındaki ilişki aslında Synnovea'yı Anna'nın Nataşa konusundaki hoşnutsuzluğu kadar rahatsız etmiyordu. Prenses'in zihinsel olarak geçmişe doğru gidildikçe bulanık son kinayeleri aklına geldiğinde, ev sahibi hakkında iyi şeyler düşünmek Synnovea'nın elinden gelmiyordu. Aslında, Anna'nın Nataşa'ya olan kinini dışa vurmaya devam etmesi halinde muht-

temelen aralarında derin bir uçurum açılacak ve birbirlerine düşeceklerdi.

Synnovea bir yanına kıvrılıp başının altına yastığı çekerken, Anna'nın bu yoğun nefretinin nedenleri üzerine derinlemesine düşündü. Nataşa, başından geçen üç evlilik sırasında hatırı sayılır miktarda dost edinerek, yıllar içinde hali vakti yerinde boyarlarla kaynaşmış ama Anna inatla onu önemli bir şahsiyet olarak tanımayı reddetmişti. Daha bu yılın başlarında Nataşa, konuklarından birini küçük düşüren uygunsuz davranışları nedeniyle Ivan Voronski'yi paylamış ve ona kibarca ilerde daha dikkatli davranmasını tavsiye etmişti. Ivan'ın kendi düşünce ve davranışlarını derhal takdir etmeyen herkese yönelttiği aleni hor görüye tanık olmuş biri olarak Synnovea, bu adamın kendine anlayışla kulak veren herhangi birinin önünde dile getireceği sızlanmaları tahmin edebiliyordu. Prenses de bu kolay avlanır adaylardan biri gibi görünüyordu.

Prens Aleksey'e gelince, karısından daha genç kızlar üzerinde gezinmeye alışkın fıldır fıldır dönen gözleri olduğu konusunda yaygın söylentiler vardı. Anna yıllardır kısır bir rahme sahip olmakla ayıplanır, töhmet altında bırakılırdı ama son dedikodular daha çok, Prenses aleyhine dolaşan bu hükmün adil olmadığını düşünme eğilimindeydi. Çünkü Prens Aleksey'in tohumlarını, itibarları kamuoyu nezdinde her zaman tartışmalı olmuş bir dizi genç kadın arasına saçtığına inanılıyordu. Çar buyruğu verdiği sırada, Synnovea bu söylentileri rahatsız edici bulmuştu, zira Taraslov çatısı altında nelerle karşılaşacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Anna'yla çatışmak bir şeydi, ancak bu kadının zampara kocası tarafından taciz edilmek bambaşka bir şey.

Uyku, Synnovea'nın sıkıntılı zihnine nihayet huzur getirdi ama bu ne yazık ki kısa süreli bir soluklanmaydı. Kendini yarı uyanmış bir halde, zihni kendi başına onu rahatsız eden şeyin nedenini aramaya koyulmuşken buldu. Bir şey duyduğunu hatırlayamıyordu ama yine de kendi evreninde pek de düzgün gitmeyen bir şeyin hissiyle dopdoluydu.

Ağır gözkapaklarının altından yeşil-kahverengi gözler mah-

mur bir incelemeye öylesine tavanda dolaştı. Bir ışık huzmesi sağ tarafındaki uzak duvara kadar ulaşarak tavanda boydan boya uzandı. Synnovea uyku sersemliği içinde bir elini kaldırıp parlak ışığa tuttu ve sadece parmak uçlarının pırıltıyı yakalamasının ve dolayısıyla duvara yansıyan gölgelerinin de aynen bu şekilde, bir adamın omuzlarına ve başına çok benzeyen koyu bir suretin üzerinde belirmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

Gölge hareket etti ve Synnovea ani bir telaş içinde bunun hayal gücünün bir oyunu olmadığını fark ederek, sessiz bir çılgılık atıp dimdik doğrularak yatağa oturdu. Yüzünü hızla ışığın geldiği kapıya çevirdi ve büyük bir şaşkınlıkla kapının itilip açıldığını gördü. Uzun bir erkek silueti koridoru dolduran mum ışığı karşısında dikiliyordu ama Synnovea'nın dik bakışları üstüne düştüğü anda bu davetsiz misafir kapı girişinin arkasında sol tarafa doğru hareketlendi ve ardında boğuk bir ayak sesi bırakarak gözden kayboldu.

Synnovea kendine bir göz atınca üzerindeki ipek sabahlığın kalçalarının bir kısmını ve göğsünün üst kıvrımlarını gösterecek şekilde açıldığını fark etti. Şezlongdan fırlayıp ipek sabahlığını kapatırken yanakları öfkeden alev alev yanıyordu. Kapıya ulaştığında ayak seslerinin kıpırtısı dahi duyulmaz olmuştu. Koridor boyunca yerleştirilmiş birkaç duvar şamdanında bodur mumlar, birini orada pusuya yatmaya davet edebilecek her türlü gölgeyi defederek yanıyordu. Holde aralık bırakılmış bir kapı, dışarıdaki gece kadar karanlık bir odaya açılıyordu.

Sakıngan bir karıncalanma Synnovea'nın ensesinden yavaş yavaş yukarı ilerledi. Eğer adam, onun peşinden gelmesini umarak orada bekliyorsa, güvende olabileceği kilitli bir kapının arkasında kalmak kendisi açısından çok daha akıllıca görünüyordu. Geri çekildi, ağır kapıyı iterek kapattı ve gürültüsü sürgüyü çekti ve kadınları baştan çıkarmakla büyük ün yapmış Prens Aleksey Taraslov'a herhangi bir yeni izinsiz girişi tamamen yasakladı.

Synnovea önündeki seçenekleri dikkatle gözden geçirdi. Çar Mikhail'in önünde eğilip ona istemeden yarattığı bu ceza-evinden kendini kurtarması için yalvarmayı ne kadar düşündürse düşünsün, bunun akıllıca olmayacağı açıktı. Kendini Çar'ın değilse bile dile getirdiği varsayımlar nedeniyle gururları zedelenecek Taraslovlar'ın acımasız kınamalarına maruz bırakırdı. Kendilerini Çar'ın güvenine layık değilmiş gibi gösterebilecek şikâyetlere doğal olarak öfkelenirlerdi. Zaten durumu kurtarmak için ne söyleyebileceklerini ya da yapabileceklerini kim öngörebilirdi ki? Onun taleplerini kendi istedikleri gibi çarpıtabilirler, muhtemelen de kendi aleyhine acımasız yargılara yol açarlardı. Synnovea basbayağı nankör ve inatçı olmak gibi iftiralara uğrayabilirdi. Dolayısıyla özgürlüğüne kavuşabilmenin daha akla yakın bir yolunu buluncaya kadar çenesini tutması ve karşılaşabileceği her sıkıntıya katlanması son derece önemliydi.

Synnovea, Taraslovlar'daki ilk akşamında bir Rus kızına yakışır geleneksel kıyafetleri giymenin en iyi seçim olacağına karar verdi. Öyle giyinerek sadece Aleksey'in edepsizce dikizleyen gözlerinden korunmayı ummuyor ama aynı zamanda Anna'nın hoşgörüsünü sınamaya kalkmanın akıllıca olmayacağını da hesaba katmış oluyordu. Şeritlerle süslenmiş bir iç eteği ve geniş, dalga dalga yükselen kolları olan bir şömizye bluz üzerine, ipek ipliklerle incelikle dikilmiş parlak yakut rengi saten bir *sarafan* giydi. Bu nakış işi elbisenin üzerine, yaldızlı ipliklerle, bluzu süsleyen minik çiçek desenlerini çoğaltarak kıyafeti bir sanat eseri katına yükselten gösterişli bir örtü dikilmişti. Aynı ince iğne işleriyle bezeli alçak topuklu yakut kırmızısı terlikler de yine altın rengi bir dolgu topuk oluşturan pençelerle dona-

tlmişti. Uzun, ışık saçan siyah saçları kurdelelerle sarılmış ve bekâr genç kızlar için geleneksel olan tek örgüyle örülmüştü. Synnovea başına hilal biçimli yuvarlak bir *kokoşniki* taktı. Minik mücevherler ve altın sarısı, kırmızı boncuklar incelikli iğne işlerinin ortasında pırıl pırıl parlıyordu. Son olarak zarif yakut salkınlarla süslü ince ince işlenmiş altın telkariden küpelerini taktı.

Synnovea son ilmeğin düğümlenmesi ve son kopçanın bağlanmasından sonra, sonucu değerlendirmek için kendi evinde de tadını çıkardığı ve burada bulmaktan memnun olduğu bir konforun, uzun, yaldızlı bir aynanın karşısına geçti. Anna hiç değilse konuk odalarını dekore ederken misafirlerini nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyordu; aklındaki misafir şu anki olmasa bile. Boyarlar ne zaman önemli bir misafir ağırlayacaklarını ya da konuk edeceklerini hiçbir zaman bilmezlerdi. Yani hazırlıklı olmak, mahcup olmaktan çok daha iyiydi.

Synnovea'nın niyeti, içinde bulunduğu açmazı daha da karmaşık hale getirecek böylesine baş döndürücü bir pırıltı saçmaktan çok uzaktı aslında. Yine de aşağıdaki salona inip de Taraslovlar'la Ivan'a katıldığında, Aleksey'in kısık gözlerindeki sinsi bakış ve etli dudaklarını büken taşkın tebessüm, bir kuşu besbelli ki yalayıp yutmak amacıyla sinsice inceleyen bir yılan izlenimini uyandırıyordu. Synnovea, Anna'ya baktığında, sıkı sıkıya sabitlenmiş bir çehre ve zorlama bir selamlama tebessümü ardında bastırılmış keskin bir hoşnutsuzluk gördü. Prenses'ten buruşmuş dudaklarını aralayan tek bir sözcük bile çıkmazken, Prens daha konuşkan çıktı.

"Sevgili Kontes Synnovea," diye mırıldandı Aleksey samimi bir ifadeyle. Synnovea'nın elini kendi uzun ve ince ellerinin arasına almak için ilerleyerek. İnce nakış işleriyle bezeli kraliyet mavisi bir kaftan içindeki Aleksey, Arabistan çöllerinden çıkıp gelmiş yanık tenli şeyhleri andırıyordu. Dik bakışlarını buyurgan bir mengene içinde zapteden sıcak kahve gözleri, kışkırtıcı bir iştiaqla kor gibi parlıyordu. Özenli bir bakımdan geçmiş bıyıklarının altındaki kırmızı dudakları şehvetli bir gülümsemey-

le açıldı. “Ne kadar şeker bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum, şekerim. Zarif bir kuğu kadar büyüleyicisin.”

Bir suçlamalar salvosu Synnovea’nın dilinin ucuna kadar geldi ve onun bir gece önce mahremiyetini arsızca ihlal etmesinden duyduğu tiksintiyi dışavuran gözleri kısa bir süreliğine donuklaşsa da, sessizliğini muhafaza etti. Yine de üstü kapalı bir intikamdan da imtina edecek değildi. Soluk parmaklarını öpme fırsatından mahrum bırakarak elini ustaca adamın elinden kurtardı ve değerli taşlarla süslü bir yelpazeyi aralarına açıverdi. Anna’nın husumetin kırık buz parçalarıyla parıldayan gözleriyle onları izlediğinin farkında, adamın iltifatlarını da zekice savuşturdu. Dondurucu bakışların hedefi olarak Synnovea, bir başka kadın tarafından nefret edilmenin nasıl bir his olduğunu da açıkça anladı.

“İyilik dolu sözlerinizden onur duydum Prens Aleksey.” Synnovea hüznü bir yüz ifadesi takındı. “Sözlerinizin tatlılığı kulaklarımın imdadına koşa da, nezaketinizin sebebinin bana acımanız olduğundan endişeleniyorum.”

Synnovea’nın bu nazik terslemesi Aleksey’in dudaklarında keyifli ve sıcak bir tebessümün belirlemesine neden oldu. Genç kızın mesafeli duruşundaki öfkeyi fark ediyor ama bu iştahının daha da kabarmasına yol açıyordu. Synnovea’nın tavrı ilgisini çekmişti, çünkü en isteksiz bakireler karşısında fetihler kazanmak ve onların kendi tümüyle geçici heveslerine boyun eğişlerini izlemekten çoğu zaman mest edici hazlar elde etmişti. Muazzam güzelliğinin erişilebilirliği nedeniyle bu özel kız, Aleksey’in gözü dönmüş arzularını şımartılabileceği istisnai tatlılıkta bir yem olmayı vaadediyordu. Zarafeti ve büyüğü, Aleksey’in en azından son zamanlarda tattığından daha fazla, müthiş bir tatmin sağlayacaktı kaçamaklarına.

Prens, ateşli bir baştan çıkarma vaadeden kendi tutkulu bakışları karşısında Synnovea’nın ilgisiz kalan dik bakışlarını yakaladı. Emellerine ulaşacağından emindi. Hangi kadın onun şehvet dolu ilgisine, şahini andıran yakışıklılığına uzun süre karşı koyabilirdi ki? Şakaklarında çizgi çizgi ak düşmüş siyah saçları, yakışıklı çehresini daha bir güzelleştiren ve geride bıraktığı tam

kırk üç yıla rağmen cazibesini öne çıkaran sıcak, esmer tenine kim dayanabilirdi? Aleksey, Synnovea'ya doğru eğilirken boğuk fısıltısı tereddütsüz bir küstahlık taşıyordu. "Bu harikulade güzelliğiniz ve erkekler üzerindeki etkisi konusunda gerçekten de tümüyle masum musunuz, tatlım?"

"Çok naziksınız efendim, ama lütfen bana acıyın ve başımı döndürmeden bu tür iltifatlardan vazgeçin," diye rica etti Synnovea soğuk bir ifadeyle, adamın gizemli bir şekilde parıldayan gözlerinde ışıldayan meydan okumayı fark ederek.

"İltifat mı?" Keyifli keyifli güldü Aleksey. "Hayır! Beni bu şekilde konuşturan, saf ve basit anlamıyla, derin bir hayranlıktır."

Adamın sergilediği cüretin ısrarlı tehdidi altında olduğunu hisseden Synnovea, elindeki yelpazeyi daha da yukarı kaldırıp alev alev yanan yanaklarının önünde öfkeyle salladı. Aleksey'in ününün neden kendisinden önde gittiğini şimdi çok daha açıkça anlayabiliyordu. Baştan çıkarıcı cazibesini gerçek bir zamparanın hüner dolu sanatıyla ortaya koyuyor, suistimallerini dinmeyen bir enerjiyle küstahça geliştiriyordu. Karısının oradaki varlığı bu davranışlarını zerre kadar kısıtlıyor görünmüyordu. Aslına bakılırsa Aleksey karısının duygularına en ufak bir saygı göstermeksizin küstahça haddini aşarken, misafirini, Anna'nın öfkesinin keskin ağzını bir umut başka yöne çevirmek amacıyla onun iltifatlarını ve kur yapmalarını savuşturmak zorunda bırakıyordu.

Synnovea, Aleksey'in bu şehvetli hesaplarına kurban gitmemek konusundaki kararında son derece katıydı. Kendisinin de bir süre sonra Aleksey'in hevesli bir oyuncacı haline geleceği fikriyle eğlenmesine de bir anlığına bile izin vermeyecekti. Onun bu ilk girişimini savuşturarak bilinçli bir şekilde Anna'yı da sohbetin içine çekti. "Lütuflarınızda aşırıya kaçmanıza hiç gerek yok, lordum. Mukayese edilmem gereken müthiş güzelliği gayet açık bir şekilde görebiliyorum ve saçtığı ışıqla güneşi bile mahcup edebilecek olan Prenses Anna'yla karşılaştırılmanın benim yeteneklerimin çok çok ötesinde olduğunun farkındayım."

Aleksey, fesat dolu gözlerle ters ters bakan karısına bir göz atmak için geri çekildi ve zorla da olsa kısaca gülümsemeyi başarabildi. "Elbette," diye karşılık verdi heyecandan tümüyle yoksun bir sesle, sonra da nihayet biraz daha asil ruhlu olmak aklına gelebildi. "Sanırım fazla el altındaki bir mücevher gibi."

"Bazen," diye müdahale etti Anna buz gibi bir ifadeyle, gergin dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan, "daha renkli ama çok daha az değerli biblolar göze alındığında, nadir mücevherler gözden kaçarılır."

Ivan, pencerelerin yanında neredeyse gömülmüş olduğu gölgelerin arasından ortaya çıktı ve hiçbir şekilde bir iltifat taşımayan bakışlarla uzun uzun inceledi Synnovea'yı. "Sonunda kendi ülkenizin kıyafetlerini giymeyi uygun bulmanıza çok çok sevindim, Kontes. Bunları giymeye karşı olduğunuzdan emindim oysa."

"Tam tersine," diye karşılık verdi Synnovea, zoraki bir gülümsemeyle. "Böyle hazinelerin yolculukta yıpranmasına gönlüm razı olmazdı, o kadar."

"Ama seyahat sırasında giyebileceğiniz daha az gösterişli sarafanlarınız da vardır eminim," diye ısrar etti Ivan, Anna'nın daha önce Synnovea'yı bu konuda kınamasının zevkini çıkararak. Bir yandan Prenses'in gözünde bir aziz olarak kalırken, bir yandan da yakaladığı her fırsatta intikam almaya karşı koyamıyordu. "Şimdi bize gerçeği anlatın, leydim, yoksa hedefiniz muhafızınıza en şık halinizle görünmek miydi?"

Ivan'ın sorusu Synnovea'nın içinde ısırgan bir hiddet uyardırdı. "Çok fazla hayal kuruyorsunuz, Ivan."

Synnovea'nın düştüğü öfke tuzağının farkında olan Aleksey, onun adına araya girdi. Karısının düşmanlığından öncelikle kendi uygunsuz arzularının sorumlu olduğu gerçeğini alakasız bularak umursamazdı. Genelde Anna'nın huy haline getirdiği öfke nöbetlerini görmezden gelir ve onun yatağını cepte başka hiç uygun avuntu yoksa ya da belli konulardaki fikrini dalave-reyle yönlendirmek istediği zaman ziyaret ederdi. Birçok kadın gibi Anna da Aleksey'in şehvetine karşı koyamazdı ama dirdir tutkusu çoğu zaman Aleksey'i keşfedilmemiş alanlara yönelik

çılginca bir arayışa iterdi. "Synnovea çok fazla seyahat etme şansına sahiptir ve açık bir şekilde gösterdiği gibi iki kültürde de bir hayli uzmanlaşmıştır. Bizim *sarafanlarımız* içinde de tıpkı o korkunç, baş belası İngiliz fırır yakalarının içinde olduğu kadar rahat eder." Synnovea'ya döndü. "Başkalığınızı yürekten alkışlıyorum, tatlım. Değişimlerin çeşitliliğine uyum gösterebilecek kadar gençsiniz gerçekten."

Anna kocasının amaçlı bir şekilde donuk gözleri kendi ters bakışlarıyla karşılaştığında berbat bir sahte tebessümle dişlerini gıcırdattı. Aleksey'in koyu renk kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırması Anna'nın öfkesini öylesine derinleştirdi ki, gözleri önünde vesayetleri altındaki kızın gençliğine alenen övgüler düzdüğü için, geç saatlerde alışkanlık haline getirdiği gibi papaz evine kaçmazsa Aleksey'i bir güzel azarlamak için kendine söz verdi.

Boris, yemek salonunda konuklar şerefine bir *zakuşki** hazırlanmış olduğunu haber vermek için odaya girdi. Uşağın çekilmesiyle birlikte de Anna, Ivan ve Synnovea'ya döndü. "Çok kısa süre önce o hırsız çetesiyle karşılaşmanız nedeniyle ikiniz de çok bitkin olmalısınız." Anna, Aleksey'in şaşkınlıkla irkilmesini umursamadı ve bu özenle hazırlanmış endişe numarasına devam etti. Odalarının gözlerden uzak ortamında kocasına olan öfkesini kusmak için sabırsızlanıyordu ve konuklarının bir an önce odalarına çekilmesi için gerekli mazeretleri uydurdu. "Müthiş yorgun olduğunuzu akıldan çıkarmamaya ve gevezeliklerimle sizi fazla geciktirmemeye çalışacağım. Ama şimdilik biraz şarap ve birkaç küçük lezzetli lokma açlığını bastırmaya yardım edecektir."

Anna önden yemek salonuna yürüdü ama omuzlarının üzerinden Synnovea'nın arkasına dizilen Aleksey'e ters bir uyarı bakışı yönelmeden de edemedi. Prenses, Aleksey'in uzun süredir evlerine gelen her genç kadına yaptığı gibi, bu kızı da açlığını bir nebze olsun bastırabileceği o açıdan epey yakından bir incelemeye tabi tutacağından emindi.

* Zakuşki: Ruslar'a özgü bir tür karışık aperatif. -ç.n.

Taraslovlar ve konukları, havyar, sardalya, balık, jambon ve konuklar varken genellikle ana yemekten önce servis edilen diğer seçme lezzetlerden oluşan yiyecekleri paylaşmak üzere yemekle kaplı büfenin etrafında toplandılar. Aleksey açık büfeye doğru ilerlerken, lütfedip karısına katılmadan önce Synnovea'dan doğru esen İngiliz menekşesinin tanımlanması zor rayihasını tatmak için bilinçli olarak onun yanından geçti. Boris fırından yeni çıkmış tahıl dilimleriyle dolu karmakarışık örülmüş bir ekmek sepeti getirdi ve erkekler için limon aromalı votka, kadınlar içinse kadehlere daha ılımlı bir yaban vişne *Chereonikina* koydu.

Aleksey, içkisiyle birlikte geri çekilmeden önce Anna'nın cömertçe havyar sürmüş olduğu bir dilim ekmeği kabul etti ve yeni emanetlerine bir soru yöneltti. "Nedir şu hırsızlarla ilgili duyduğum konu, Synnovea? Seyahatiniz sırasında kanun kaçaklarının sana sarkıntılık ettiği doğru mu yani?"

Synnovea tam açıklamak için ağzını açmıştı ki, Anna kendi hikâyesiyle araya girdi. Terbiyeli bir kadın böyle bir durumda ağzını kapatıp dinlemekten başka bir şey yapamazdı.

"İğrenç bir cinayet ve müessir fiil vakası." Prenses'in dudaklarından uzun, kederli bir iç çekiş dökülürken neredeyse üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Zavallı Ivan hayatını kurtaracak kadar şanslıydı. Sevgili Synnovea ise... O sefil adamın onu ele geçirip ormana kaçırdıktan sonra kendisinden talep ettiği şeyi söylemeye dilim varmıyor..."

Synnovea onun bu müstehcen yorumuyla kendini tepeden tırnağa haksızlığa uğramış hissederek kadına ağzı açık bakakalmıştı. Anna'nın dudaklarında beliren cilveli tebessüm ve çakmak çakmak gri gözleri, kinayeli sözleriyle vermek istediği zararı açık bir biçimde aksettiriyordu. Gerekçeleriye Synnovea için açıktı. Sırf yakışsız bir utanca yol açmaya yönelik bir üçkâğıt olmanın ötesinde, Anna belli ki kocasının koleksiyonuna yeni bir bakire daha ekleme umutlarına set çekmeyi hedefliyordu. Synnovea işin bu kısmını dert etmezdi ama onurunun ayaklar altına alınmasına kesinlikle içerlemişti.

Aleksey açık bir biçimde afallamış durumdaydı. "Bu da ne

demek? Synnovea, sevgili çocuğum, bu haydutlar taciz etti mi seni gerçekten?”

Synnovea, bu son iftirayı yumurtlamış olduğundan hiç kuşku duymadığı Ivan'a doğru örtülü bir ters bakış fırlattı. “Korkarım bu hikâye dedikodularla epey bir renklendirilmiş, lordum. Telaşlanmaya gerek yok. Çar Mikhail Süvari Ordusu'na mensup, tam zamanında yetişen bir subay tarafından tecavüzden kurtarıldım. Albay Rycroft burada olsaydı, muhtemelen üstlerine de rapor etmesi gereken olan bu iddialarımı teyit edeceğinden eminim.”

Aleksey gülümseyecek kadar rahatlamıştı. Kendinden menkul bir kahraman olsa da, her türlü cinsel etkinlikle bağlantılı o nemrut hastalıklardan kaçınma konusunda gösterdiği titizlik nedeniyle her zaman gurur duyardı. Bizzat kendi babası o hastalığın neden olduğu bir yığın acı ve belayı çekmiş ve sonunda işkence gibi azaplar ve delirtici halüsinasyonların ortasında kendi hayatına son vermişti. O çıldırmış gibi bakan gözlerle, salyaları aka aka kendi boğazını kesen yarattığın anısı Aleksey'in bugün bile aklından çıkmazdı. O iğrenç manzaranın dehşetiyle neredeyse aklını yitiren genç bir adam olarak, öylesi bir kara vebaya asla av olmayacağı üzerine kendine yemin etmişti. Bir bakirenin körpe, el değmemiş bacaklarının arasına girmek ve başka bir yerde eğlenme peşine düşecek kadar sıkılıncaya değin bir süre onunla oynamak çok daha tatmin ediciydi.

“Peki şu albay?” Aleksey ilgisini güzel konuklarının üzerine yöneltti. “Sana buraya kadar muhafızlık eden kişiydi herhalde?”

“Ekselansları o özel göreve Yüzbaşı Nekrasov'u atamıştı. Beni kurtarmaya gelense Çar'ın hizmetindeki bir İngiliz'di. O ve adamları yolu kesilen aracıma rastlayıp da hırsızları bozguna uğrattığında bölgede eğitim tatbikatı yapıyorlardı.”

“Bir yabancı Rusya'da nasıl albay rütbesi alabilir?” diye sordu Anna aşağılayıcı bir ifadeyle.

Synnovea Prenses'in aleni küçümsemesine kızarak boynunun karıncalandığını hissetti. “Albay Rycroft sanırım Çar'ın hizmetine girmeden önce o rütbeyi zaten almıştı.”

“Ama o bir İngiliz!” dedi Anna yüksek sesle. Meseleyi uzatmaya istekliydi. “Kuzenim neden birliklerine bir İngiliz katmayı düşünür ki? Bu aslında babasının bir işi olmasın? Piskopos Filaret yabancı paralı askerleri şehre sokarak hepimizi yataklarında öldürtecek!”

“Tatlım, iyi bir piskopos hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?” diye dalgasını geçti Aleksey, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle.

“İvan sana anlatabilir! Filaret, oğlu üzerinden çarlık yetkilerini üstlenmiş durumda. İhtirasları piskoposluk görevinin çok ötesine geçiyor. Kesinlikle! Boris Godunov kendi çarlığını kurtarmak için onu bir keşiş olmaya zorlamasa, bugün oğlunun yerinde oturuyor olurdu.”

Aleksey kaşlarını çatıp, ilgisini beklenebileceği gibi tümüyle yemeğe yönlentmiş olan Papaz’a sert sert baktı. “Bu tür konuşmalar tehlikelidir, Anna, sen de benim kadar biliyorsun ki, Majesteleri babasının danışmanlığı olmasa Rusya’yı yönetmeye hiç ilgi duymazdı. Polonya’yla yaptığı barış görüşmeleri sayesinde sadece ateşkes elde etmekle kalmadı, ama Filaret’in salıverilmesini de sağladı. Doğru, antlaşma bize birkaç Rus kasabası ve kentine maloldu ama öte yandan çok daha değerli bir servet de kazandırdı. Şayet huzurumuzu korumak ve birliklerini eğitmek için yabancıları buraya getiriyorsa, ben bunda yeteneklerimizi ve savunmamızı güçlendirmek isteyen bir insan adına hiçbir yanlış göremiyorum. Buna ihtiyaç var!

“Neden bahsediyorsun sen, Aleksey?” diye sordu Anna, kocasının böylesi bir fikri bu kadar kolay benimsemesine şaşırmış bir halde. “Albay Rycroft bir İngiliz!”

Synnoeva, Albay’ı savunmak için toparlandı; kendisinin de yarı İngiliz olması ve Anna Taraslovna’nın olmayı hayal bile edemeyeceği kadar zarif bir kadın olan annesinin anısına duyduğu derin bağlılık dışında, neden albay adına bu kadar içerlediğinden tam olarak emin değildi. “O hırsız Ladislaus, Albay Rycroft onun ve emrindeki it sürüsünün karşısına çıkıncaya kadar, Çar askerlerinin yeteneklerini önemsemedi bile. Sonra da İngiliz’in kılıcıyla düşen adamlarının yasını tutmak zorunda

kaldı o namussuz. Ben, özellikle, Albay'a ve bir asker olarak hünerlerine en minnettar olanlardan biriyim. O olmasa, Şu anda burada evinizin güvenli ortamının tadını çıkartıyor olamazdım."

Anna, misafirinin söylediklerine i ten i e dudak b ktr . "Böyle birine minnettar olmanı anlayabilirim. Ne de olsa, annen İngiliz'di ama diğer *boyarınalar* bir yabancının buradaki varlığına kıymet vermek konusunda daha seçicidir." Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrılırken bir de tahminde bulundu. "Sen, tabii, Albay'ı çekici buldun."

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Synnovea resmi bir sesle, hissettiği gönül borcunu Anna'nın yalnızca bir erkeğin dış görünüŐüyle iliŐkilendirebilmesine de kızmıŐtı. Fakat  te yandan böylesi bir düşünce, muhtemelen ancak Ivan'ın, kıyafet seçimindeki tek amacının erkeklerin ilgisini cezbetmek olduğu yolundaki iddiasından türetilmiŐ olabiliirdi. "Doğrusu Yüzbaşı Nekrasov, elinde kılıç varken o kadar gözü pek olmasa da, çok daha cazip bir görünüme sahip bence. Yüzbaşı'nın varlığı kesinlikle çok önemliydi benim için ama yaralandıktan sonra, beni kurtarma fırsatı kendine verilmedi."

"Böylesi bir kurtarma, Şans eseri olayları yönlendiren daha gizemli bir el yoksa, ancak rastlantı olarak yorumlanabilir," dedi Anna, mağrur ve mesafeli bir edayla. "Albay Rycroft'un, tesadüfen, yardımınıza koŐabilecek kadar yakınlarda olması gerçekten büyük Şans. Belki de orada sadece, kahramanlığı konusundaki takdirlerinizi kazanmak için bekliyordu."

"İ ine atıldığı tehlikeyi hesaba kattı ımda, bu saldırıyı kendi hesapları için düzenlemiŐ olabileceği yönündeki imalarınızı destekleyecek tek bir kanıt bile göremiyorum," diye itiraz etti Synnovea, uzlaşmaz bir gayretle. "Tasavvur dahi edilemez bir Şüphe bu. Beni kurtarmak için bir insanın ödeyebileceği en yüksek bedeli ödüyordu az daha ve devamında Ladislaus'un birçok adamını öldürdü. Ben özellikle, haydutların elinden kurtulmuş olmam nedeniyle son derece müteşekkirim ve Albay Rycroft'un bu işten sa  salim kurtulmasına da aynı derecede seviniyorum."

Anna, insana hemen yarın çok uzun süreli bir perhize başlama niyetinde olduğunu düşündürecek bir oburlukla havayla dolu bir krepî ağzına tıktırarak Ivan'a anlamlı bakışlarını çevirdi. "Siz de mi böyle düşünüyorsunuz, sevgili Voronski?"

Boncuk gözler ani bir hareketle şaşkınlık içinde yukarı kalktı ve bir anlığına Prenses'in üzerinde kaldı. Kendisinden bir yanıt beklendiğini fark eden Ivan, ağzındaki yiyeceği bitirmek için sıska çenesini büyük bir enerjiyle çalıştırdı. Zorla yuttuğu yığını hemen koca bir votka yudumuyla yıkayıp temizledikten sonra, Synnovea'ya bir bakış attı ve kendini onun meraklı bakışları altında buldu. Elinin tersiyle ağzını boydan boya sildi, boğazını temizledi ve şayet Synnovea'nın söylediklerine karşı çıkarsa kendine yalancı damgasını vuracağını anlayarak ilk kez onunla aynı yönde konuştu. "Kontes'in söylediklerine büyük ölçüde katılıyorum." Gümüş gözlerdeki hiddet kıvılcımını fark etti ve telaşla ev sahibesini yatıştırdı. "Her ne kadar İngiliz'in kalbinde o an neler olduğunu kestirebilmek benim için imkânsız olsa da. Ama hırsızlara saldırırken oldukça acımasızdı."

Synnovea duyduklarına inanamaz haldeydi. "Bayım, Albay Rycroft'un onlara yaramaz çocuklarmış gibi davranıp popolarına birer şaplak atmasını ya da saldırıya geçmek için içimizden birilerini öldürmesini beklemesi gerektiğini mi ima ediyorsunuz acaba? Hırsız çeteleri kurbanlarına pek merhamet göstermez. Ele geçirir ve erkek, soylu ya da alelade olup olmadıklarını bakmaksızın vahşice katlederler. Sağ salım kurtulmamızın büyük bir şans olduğunu söylüyorum. Ve bu konuda sizin de, açgözlülüğünü doyuracak miktarda parayı çıkarıp kendine verinceye kadar Petrov'un şahsınıza yönelttiği dehşet verici tehditleri hatırlamak için nedenleriniz olduğundan eminim."

Velinimetlerinin daha büyük bir ilgisine mazhar olma şansını gören Ivan bu konuda Synnovea'nın iddiasını destekledi. "Bu da doğru kesinlikle. O öküz benim canımı almaktan başka bir şey düşünmezdi."

Aleksey sinsice bir art niyetle din adamına baktı. "Bir dövüş yarısı falan görmüyorum üzerinizde, Ivan. Hatta istisnai derecede sağlıklı ve iştahlı görünüyorsunuz. Yemek süresince misafirliğinizin tadının çıkaramadık pek sanki."

Aleksey'in alaycı sözlerindeki iğneyi hissetmesiyle birlikte Ivan'ın çiçek bozuğu suratu kıpkırmızı kesildi. Prens, belki de ikisi birden Ivan'ın kimin koruması altında bulunduğunu gayet iyi bildiği için, onun bu zavallı zaafına çamur atmaya pek bir hevesliydi. Prens'in lütfuna mazhar olmanın tabii ki bir ödüllü olacaktı. Onun mevcudiyeti Ivan'a fiziksel saldırı karşısında dokunulmazlık sağlıyor, gururlu ve küstahça bir kibrin keyfini çıkarma imkânı veriyordu. Prens üzerindeki konumuyla böbürlenmekten, hatta ara sıra bu konuda onu iğnelemekten geri duracak değildi. Aslında bu fikir o anda kendine bir hayli cazip geldi. "Merak etmeyin, lordum, bir süreliğine beni bol bol görme şansınız olacak zaten burada."

"Öyle mi?" Aleksey'in koyu renk kaşları, papazdan açıklama beklerken keskin bir şekilde yukarı kalktı.

"Prens, akıllıca bir karar alarak beni yeni emanetinizin günlük eğitimliğine atamış bulunuyor."

"Ne?" Synnovea'nın dudaklarından tek bir kelime çıktı kendiliğinden ve Ivan'ın verdiği haberle cesareti kırılmış bir halde, dehşetle Anna'ya çevirdi dik bakışlarını. "Herhalde böyle bir görev verdiğinizizi kastetmiyorsunuz bu... Bu..."

"Synnovea!" dedi Anna sertçe, şaşkınlıktan dili tutulmuş kadının ağzından kazara çıkabilecek muhtemel hakaretlere mani olarak. "Haddini bil!"

Synnovea, öfkeden tüyleri diken diken bir haldeyken daha fazla ısrar etmeye yeltenmeyerek derin bir sessizliğe gömdü kendini ama daha şimdiden bir kaçış yolu arayışına giren zihni oradan çok uzaklardaydı artık. Her gün Ivan'la baş edebilmek tahammül sınırları içinde olan bir durum değildi. Moskova'ya birlikte yaptıkları yolculuk kendini bu konuda çoktan ikna etmiş durumdaydı.

Anna, duygusuzluk sınırlarında sakın bir kayıtsızlık sergileyerek genç kadına gülümsedi. "Bana eğitim için gönderilmem. sonunda senin yararına olacak, Synnovea. Baban tarafından hiç tartışmasız biraz fazla nazlı alıştırılmışsın ve nahoş huylar geliştirmene izin verilmiş. Bu sona erecek, hiç kuşkusuz. Hoyrat davranışlara... Ya da münakaşacı eğilimlere müsamaha etmem.

haberini olsun. Kafanı çalıştırıyorsa, tatlımı, bu huylarını dizginlemeyi öğreneceksin. Anlaşıldı mı?”

Synnovea için dile getireceği her türlü itirazın bir huysuzluk belirtisi olarak değerlendirileceği yeterince açıktı. Zihni, konuşmaya karşı bu şekilde uyarılmış olarak dilini tuttu ama içten içe kaynamaya devam ediyordu.

Ivan'ın keyif dolu sırtışı, Kontes'in hak ettiği biçimde boyun eğdirilişi olarak gördüğü bu olaydan duyduğu memnuniyetin açık bir kanıtıydı. Yere düşene bir tekme de kendisi vurmaktan çekinecek değildi. “Talimatlarımın eksiksiz olacağına güvenebilirsiniz, Prenses. Kendimi vesayetiniz altındaki bu kızın davranışlarını terbiye etmek için özenli bir çaba göstermeye adayacağım.”

Aleksey ise bu manzaradan derin bir üzüntü duyuyor gibiydi. “Bu herhalde bir tür şaka, Anna. Synnovea'nın daha fazla eğitime ihtiyacı yok. Ülkenin en iyi alimlerinden bazıları eğitti onu zaten. Bu zorlu bilgi tırmanışını uzatmayı amaçlıyor olmazsın.”

“Bu kızın hayatın zorlukları ve adabı-ı muaşeret konusunda eğitilmeye ihtiyacı var,” diye belirtti Anna inatla, kararlarına itiraz edecek herkese meydan okuyarak.

“Bana sorarsan lanet olası bir saçmalık,” diyerek cevabı yadırttı kocası. Elindeki kadehi çarparak bıraktı, sert bir bakış atarak döndü ve herhangi bir açıklama yapmadan ve mazeretsiz, salona açılan çifte kapıya doğru ilerledi, vurup açtı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Anna, bir gece daha onun refakatinden yoksun kalacağını sezerek.

“*DIŞARI!*” diye bağırdı Prens Aleksey omzunun üzerinden geriye doğru. Salonun ortasında durakladı, ellerini beline koydu ve ciğerlerinin yettiğince kükredi. “*BORIS!*”

Efendinin çağrısını izleyen derin sessizlikte telaşlı ayak sesleri duyuldu. Bir saniye içinde ak saçlı uşak nefes nefese ortaya çıktı. “Buradayım, Ekselansları.”

Aleksey adama döndü ve daha alçak bir sesle talimatlarını vermeye devam etti. “Hemen ahıra git ve söyle Orlov'a, arabama en hızlı atlarımı koşsun. Bu gece dışarıda olacağım.”

“Hemen şimdi mi, efendim?”

“Konuklarımızı yemeğini bitirmesini bekleyecek kadar sabrın olsa, acele etmen için seni sıkıştırır mıyım?” diye gürledi Aleksey sertçe. “Herhalde hemen şimdi!”

“Nasıl isterseniz, efendim.”

Synnovea bakışlarını kaldırdığında Anna’yı gözlerini dikmiş, daha bir saniye önce kocasının dikildiği yere sertçe bakarken buldu. Normalde solgun olan yanaklar şimdi kırmızının en parlak tonlarıyla kaplıydı ve ağzının kenarındaki küçük bir kıpırtı dışında bir taşın özelliklerine bürünmüş gibi görünüyordu.

Ivan daha fazla bir yorumda bulunmaya cüret edemedi ve kısa süre sonra başlayan yemeğe bir çileci sabrıyla tahammül edildi. Ivan’ın kendine hocalık edeceği düşüncesi, Synnovea’nın tam anlamıyla çileden çıkmasına neden olmuştu ve her ne kadar normal koşullarda her tabağın ayrı ayrı tadını çıkaracak olsa da, yabımersini soslu kızarmış keklik, ona buharda pişirilmiş sebzeyle doldurulup üzerinde hafif bir sos gezdirilmiş gevrek börek kadar tatsız gelmişti. Ivan’sa cömert iltifatlarını aşçıdan hiç esirgemedi ve Synnovea’yı şaşkınlıktan şaşkınlığa düşürerek her bir lokmayı büyük bir zevkle yalayıp yuttu. Papaz’ın narin bünyesi tükettiği miktarla baş edemeyecek kadar çelimsiz görünüyordu ve çatlayıp patlamadan bunu nasıl başarabildiğini Synnovea’nın aklı bir türlü almıyordu.

Yemek, Tanrı’ya şükür, sona erdiğinde iki konuk ayrı ayrı odalarına çekildi. Anna ise Aleksey ile artık çok nadiren paylaştıkları suit odalarına doğru tek başına yollanmak üzere geride kaldı. Aralarındaki münakaşa bile kendisini orada karşılayan yalnızlıktan ve zihninin kocasını bir başka kadının kollarında resmeden acımasız görüntülerinden daha dayanılabilir

Gece Synnovea için daha yeni katlandığı yolculuk kadar bezdirici oldu. Yatak odasının boğucu karaltısında endişelerini hafifletecek hiçbir şey yoktu, gelecek gün ve haftalarda üzerine çökecek kıyameti öngörebiliyordu. Bu koşullar altında sakin ve kibar bir tavır nasıl sürdürebilirdi ki, Tanrı aşkına? Daha başlamadan hüsrana uğramıştı çünkü, şayet Ivan’ın ustası gibi göründüğü bir konu varsa, o da sinirlerini ayağa kaldırmaktı.

Synnovea çaresizce kendini yatağına attı ve zihni tam bir çalkantı içinde öfkeden kudurmaya devam ederken doğal olarak uyumayı başaramadı. Ne zaman ki düşünceleri kendiliğinden Albay Rycroft'a ve onun kendini pürüzsüz, erkeksi bedenine dokunacak kadar yakında tuttuğu ana sürüklendi, o zaman tuhaf bir biçimde yatıştı ve huzurlu bir uykuya daldı.

Gece sıcaklığı bunalıcıydı; sabah güneşi yanan yüzünü ufkun üzerine kaldırıncaya ve terletici ışınlarını şehri kuşatan vadi ve tepeliklerin çok ötesine salıverinceye kadar bölgeyi kıpırtısız baskısı altında tuttu. Sabahın o erken saatlerinde bile tozlu yollar gökyüzündeki ateş topunun tok ışığı altında inip çıkan dalgalar içinde parıldıyor gibi görünüyordu. Yapabilenler, bu ister ihtişamlı bir ev olsun, isterse ayakta kalma savaşı veren fersiz ağaçların altı, bulabildikleri her sığınağa saklanıyordu.

Ali, evin içinde sessizce ilerleyen sinsi sıcaklığa ilgisiz, uzun bir gece uykusunun ardından çok daha dinç bir halde ufak tefek karyolasından kalktı. Dar odada kendine meşguliyetler buldu; yıkandı, giyindi ve bavullardan eşyalarını çıkardı ve nihayet büyük odadan kıpırdanma sesleri geldi. Hızlı bir kapı vuruşu ve neşe saçan bir gülümsemeyle bitişik odaya daldı ama hanımının bir dirseği dizine dayalı halde yatakta oturup kayıtsız bakışlarla boş boş odaya baktığı gözüne ilişince ani bir şaşkınlıkla durakladı. Hanımının ciddi çehresi sıkıntılı bir ruh halini ima ediyordu ve Ali Kontes'in kederinin nedenini anladığını düşünerek teskin edici elini onun incecik kolunun üzerine nazikçe koydu. "Kuzum, yine baban için mi kederleniyorsun?"

Synnovea zoraki bir tebessümü başarsa da, gözlerinde pırıldayan gözyaşları endişeli ruhunu kolayca ele veriyordu. Efkârlı bir iç çekti. "Biraz aklım olsaydı Ali, babam henüz hayattayken bayıla bayıla evlilik peşinde koşardım. O zaman şimdi burada olmaz, yabancıların buyruklarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım."

Ali bunca yılı hanımının yanında boşuna geçirmemişti; genç kadının ruh halini kuvvetli bir biçimde sezmeyi bilirdi. Belli ki

vahim şeyler yaşanmıştı. “Kuzum, Taraslovlar mı kaba davrandı sana yoksa?”

Synnovea endişelerini uzun uzadıya ortaya koymaya cesaret edemedi. Hizmetçisi bir zamparanın onu gizli gizli gözetlemesine sessiz kalamayacak kadar sadıktı. Ali, Ivan’ın ona hoca olarak atanması karşısında da nezaketini koruyamazdı ama bu gerçek diğeri gibi saklanabilecek bir şey değildi, çünkü kısa süre sonra günlük rutinlerinin bir parçası haline gelecekti.

“Hata bende Ali, Ivan’ın kısa süre sonra hayatımızdan çıkacağını sandım.” Synnovea, hizmetçisinin kaşlarının şüpheyle yukarı kalktığını gördü ve umursamaz bir omuz silkişiyle devam etti. “Burada olduğum sürece bana eğitim verecek. Anna bildirdi bunu.”

“Ne diyorsun!” Ufak tefek kadın yumruklarını sımsıkı sıkıp dar kalçalarının üzerine koydu ve küğümser bir edayla homurdandı. “Peki ne öğretecekmış o sinsi sansar sana, söyler misin? Sağ elinin ne yaptığını sol elinden nasıl gizleyeceğini mi? Aa-aahhh!” Derin bir tiksintiyle başını iki yana salladı. “Daha verandana sıçradığı anda o sigilli kurbanın fenalığını iliklerimde hissetmişim.”

“Yine de Ali, Prenses’le ters düşmemek uğruna onun pislikleri karşısında sessiz kalmak zorundayız. Prenses korkarım ona çok düşkün.” Synnovea bu minik kadının dik bakışlarını yakalarken, belli belirsiz kanatlanmış bir kaş şüpheyle yukarı kalktı. “Anladın mı?”

“Evet, anladım, tatlım. Yine de Prenses Anna onun sana hocalık yapmasını dayatırken aklından ne geçiriyor olabilir ki? Kafasından geçenleri anlamak için yakından bakmaya bile gerek olmayacak kadar basit bir adam o. Açık söylüyorum eğer o bir din adamıysa ben de kasabın amcasıyım. Prenses’in aklı başında mı merak ediyorum işin doğrusu.”

“Anna’nın onda ne gördüğünü belki zamanla anlarız. O zamana kadar, bizi paylaşması için eline bir bahane verme sakın. Kendisinin nahos bulduğu davranışlara uyduruk cezalar vermeye çok aşina olduğu hissini edindim. Bana gelince, gözümü dört açıp Ivan’ı fazla sinirlendirecek davranışlardan kaçınmak

zorundayım.” Çok geçmeden Synnovea’nın dudaklarının kenarı haylaz bir ifadeyle havaya kalktı ve gözlerinde muzır bir ışıık parıladı. “Ama tabii, dersler başlamadan önce birkaç günlük dinlenme süresi talep edebilirim.”

Synnovea’nın niyetini anlayan Ali, neşeli bir kıkırdamayla karşılık verdi. “Tabii ki, tatlım! Ta Nizhni Novgorod’dan buraya bu kadar rahatsız bir yolculuk ve ilaveten bir de hırsızların saldırısına uğrayarak bunu fazlasıyla hak ettin! Yani, düşüp bayılmadan bu kadar uzun süre dayanmış olman bile bir mucize.”

Böylece ikisi oturup Prenses Anna’nın dalaveresini, hiç değilse o gün için, boşa çıkaracak planlarını yaptı. Synnovea ev halkının kalkıp hareketlenmeye başladığından emin olur olmaz, İrlandalı hizmetçiyi aşağı yollayıp kısa süreliğine şiddetli bir baş ağrısından muzdarip olduğu ve Ivan’ın derslerine dikkatini veremeyeceği mesajını iletti. Bu kesinlikle Synnovea’nın uydurduğu bir yalan değildi, çünkü ne zaman o Papaz’ın bakış açısını öğrenmeye zorlandığı aklına gelse yoğun bir tiksintiye göğüs germesi gerekiyor ve başı zonklamaya başlıyordu.

Anna bu mazereti kabul etmek ya da Synnovea’yı alenen karşısına alarak onu yalancılıkla suçlamak zorundaydı. Fırlayıp yeni emanetinin odasına girerek şüphelerini dile getirmek için müthiş bir istek duysa da, biraz daha düşününce kızın ertesi gün ne yapacağını görmek için zaman kollamaya karar verdi. Synnovea’nın koca bir gün boyunca yatak odasına katlanmayı başarması gerçekten bir mucize olurdu.

Yukarı kata yerleşen Synnovea, Anna’nın sorgulamasından nasıl kıl payı kurtulduğunun da farkına varmadı. Ama öğleden sonraki saatlerde, Ivan’ın derslerinden kaçma fikrini sorgulamaya başlamıştı bile. Kendine kasten işkence çekirtmeyi planlayacak kadar kötü niyetli ve namussuz birilerinin olabileceğinden ya da kendine ayrılan odaların yerinin hiç düşünülmemesinden tam olarak emin olamıyordu ama çok geçmeden koca konakta kendisi için bundan daha dayanılmaz bir yatak odası olmadığına kesinlikle ikna olmuştu. Evin batı tarafında bulunan odalar daha güneş zirvesine ulaşır ulaşmaz cehennem gibi bir fırın haline gelmişti.

Synnovea seçeneklerini değerlendirdi ve üzerinde durmaya değer bir şık olmadığını fark etti. Anna'nın dikkatini çekmeden ya da meydan okuyan sorularına maruz kalmadan odasından kaçması mümkün değildi ve o kadına bu keyfi vermek istemiyordu. Bu nedenle de sıcakla bir nebze olsun baş edebilme çabasıyla, kısa süre içinde terleyen teni üzerinde saydam bir zara dönüşen incecik elbisesinin içinde aylak aylak dolaşmaya başladı.

Ali odaları güneşten korumak için batı tarafındaki ağır perdeleri kapattı ve sıcak esintinin içeri akması için de evin ön tarafındaki pencereleri ardına kadar açtı. Yaz güneşinin acımasız ve ateşten dilleri buna rağmen boyun eğmedi ve Synnovea sıcaktan ter içinde kaldı. Hanımının sıkıntısıyla mücadele etmenin bir yolunu bulmaya çalışan hizmetçi, mutfığa indi ve kilerde depolanan stoklardan biraz buz almak için Elisaveta'nın izni istedi. Yukarıya elinde koca bir buz topağıyla döndü ve onu küçük parçalar halinde kırdıktan sonra da keten bir havlunun içine sardı.

Synnovea geçtiği yerde ferahlatıcı ıslak izler bırakan serinletici havluyla çıplak tenini ovalarken minnettarlıkla dolu derin bir oh çekti ama öğleden sonrası bir türlü geçmek bilmeyince, kendi odasının sıkıcılığına tahammül edemeyeceğini hissederek gidip evin önündeki büyük bir ağacın gölgeleyip caddeden koruduğu bir pencere eşiğine bağdaş kurup oturdu. Orada, buzla dolu kumaşla tembel tembel kollarını ovalarken, bir an önce işlerini tamamlayıp bir gölge bulmak ister gibi görünen gelip geçen trafiğini gözetledi. Bir başkasının anlaşılması güç mevcudiyetiyle meşgul olamayacak kadar kendi sıkıntılarının derdine düşmüş, kavrulan caddeyi neredeyse boş bırakarak süratle görüş alanından çekilmeye girişmiş insanlar.

Synnovea buzla dolu havluyu boynuna doladı ve başını arkadaki pencere çerçevesine yasladı. Gözlerini kapatarak düşüncelerini kendi evinde aylak aylak dolaşmaya bıraktı. Daldığı derin düşünceler yalnızlığının hafiflemesine yardımcı oldu ve zaman zaman Nizhni Novgorod yakınlarındaki nehirlerden sürüklenip gelen esintilerin neredeyse kokusunu alabileceği kadar da

gerçek gibiydi. Tekrar tekrar gözüntün önüne getirdi evlerine çıkan yoldan çıkışını babasının, hatta atının ağır ağır ilerleyen nal seslerini ve deri bir eyerin, yaz aylarında her zaman evlerinin önünde attan inişine eşlik eden o tanıdık gıcirtısını duyabildiğini hayal etti. Hatıraları heyecan verici derecede detaylı olmasına rağmen belli ölçülerde eksikti. Yaklaşıkları belli bir mesafeden duyulsun diye binek hayvanlarını gümüş çanlarla, boyun kürkleriyle ve gösterişli koşum takımlarıyla süslemek Rus centilmenlerinin bir adeti idi. Synnovea buna karşılık, anılarını canlı bir biçimde hatırlamayı çok arzulamasına rağmen, o minik çanların şingirtısını duyabildiği konusunda kendini ikna edemiyordu.

Topuklu çizmelerin taş kaldırım üzerindeki boğuk tıkırtısı, o anda anılarını gözden geçiren Synnovea'nın biraz kafasını bulandırdı. Bu sesin o çok iyi tanıdığı babasının uzun adımları olmadığı açıktı. Gözlerinin açarak başını bükte ve cadde-nin iki ucunu taradı. Gelip gidenlerden eser kalmamıştı ama bakışlarını Taraslovlar'ın konağına biraz daha kaydırduğunda, ön kapıya doğru çıkan patıkayı büyük adımlarla çıkan uzun boylu bir adam gördü. Ayak sesleri hiç tartışmasız biraz önce kafasını bulandıran seslerdi.

Ziyaretçinin geniş siperlikli şapkası, yüzünün net bir şekilde görünmesini engelliyordu ama Synnovea bir subayın mağrur duruşunu ve uzun adımlarla zinde, kararlı yürüyüşünü derhal tanıdı. Anna'yı kraliyet fermanı olmadıkça bir Avrupalı'nın malikânesini ziyaret etmesine izin verecek biri olarak tarif edemeyeceği için bu olgu Synnovea'yı hayrete düşürse de, bu kendine has adam, yabancı süvarilere özgü bir tarzda donanmıştı. Yüz-başı Nekrasov ya da ona benzer birinin Rus kıyafetleri dışında bir şey giyme hakkını saklı tutacağını da tahayyül edemiyordu. Ziyaretçinin koyu kahverengi kısa balon pantolonuna bir kılıç asılıydı. Adam onun altına, üzerinde dizüstüne kadar çizmele-rin çekili olduğu daha açık renkli çoraplar giymişti. Boyarların giydiği etekli kaftanlarla Rus askerlerinin uzun tunik ve bol pa-çalı pantolonlarıyla karşılaştırıldığında, böylesi bir dapdar çorap ve pantolon, neredeyse edepsizlik gibi görünüyordu. Buna rağ-

men bu adam bacaklarının uzunluğu ve daracık kalçasıyla belki de çok az kişinin yapabileceği şekilde giysilerini tamamlıyordu. Gümleği güneşin altında göz kamaştırıcı bir pırıltıyla parlıyordu. Geniş bir yaka, deri ceketin üzerinde bükölerek açılıyordu ve geriye bükölöl kol ağızları gibi dantelle işliydi. Bir bütün olarak adamın giyim tarzı fazlasıyla bir İngiliz süvarisini hatırlatıyordu...

Synnovea, adamın kim olabileceği birdenbire aklına geliverince, çığlık atmamak için kendini son anda tuttu. Ağacın alçak dalları arasından dikkatle bakmak için ihtiyatlı bir şekilde dışarı eğildi ve şüphelendiği en kötü ihtimalin gerçekleşmesiyle birlikte de az daha bağıırıyordu. Orada, araba yolunun girişine yakın bir direğe bağlanmış halde, belleğine sonsuza kadar kazınmış bir hayvan duruyordu. Ormanda o dik kafalı aygırın sırtında öyle vahşî bir yolculuk yapmıştı ki, belli bir süre boyunca bir başka küheylana yaklaşmaktan korkacağından adı gibi emindi. Bir zamanlar Ladislaus'un gururu olan siyah at, şimdi şu anki sahibinin kendine gösterdiği özen ve bakımla pırl pırl parlıyordu.

Endişe verici şüpheler, Albay Rycroft'un Taraslovlar'ı ziyaret gerekçeleri üzerine en karanlık güvensizlik perdelerini çekmişti. Synnovea giderek artan bir panik içinde, kendisiyle flört etmesine izin vermeksizin bırakıp gittiği için bilinçli bir rövanş peşinde koşarken onu hayal edebiliyordu. Albay eğer onu mahcup etmeye niyetliyse, soluğu kuzeninin yanında alacak olan Anna'ya kesinlikle her şeyi anlatırdı. Synnovea ondan sonra olacakları tahmin bile edemiyordu.

Yoksa Albay Rycroft'u buraya getiren gerekçeler konusunda çok mu şüpheli davranıyor ve ona bir centilmen olduğunu kanıtlama şansı vermiyor muydu? Her şey bir yana, orada Tyrone ona zorla sahip olma fırsatı yakalamış ama kendini dizginlemişti. Sırf bu İngiliz konağa gelecek kadar gözü pek diye hemen endişeli bir ruh haline geçmek ya da korkak bir sıçan gibi bir deliğe gizlenmek bir hayli budalaca görünüyordu.

Kemirici endişeleri, Synnovea'nın onları hizaya getirmeye yönelik ısrarlı çabalarıyla hafifleyip katlanılabilir bir seviyeye

indi. Şüphelerini bir kenara bırakarak, sadece kendine de olsa itiraf etmeliydi ki, düştüğü tatsız durumun umutsuzluk ve bezginliği içinde yuvarlanmaktan başka bir şey yaşamadığı şu anda, bu subayın oradaki varlığı, dikkatini kapatılmışlığının sıkıcılığından bir nebze olsun uzaklaştırma konusunda şu ana kadar bulmayı umduğundan daha parlak bir oyalanma sunuyordu.

Nezakat kuralları genç bir kızın bir yabancıнын ziyaretinden duyduğu keyfi dışavurmaktan kaçınmasını ve bu tür birine mesafeli davranmasını gerektirse de, Synnovea yüzünde bir tebesümle arkasına yaslandı ve zihninin mahremiyeti içinde birkaç hazzın keyfini çıkarma özgürlüğünün lüksünü yaşadı. Albay'ı yavaş yavaş, hiç acele etmeden incelemeyi özellikle tahrik edici buldu. Synnovea, belleğinde onun hayranlık verici çırlıçiplak görüntüsü ve gözlerinin yavaş yavaş aldığı sıcak pırıltıdan bihaber, dik bakışlarını kılı kırk yaran bir dikkatle Albay'ın üzerinden akıp gitmeye bırakmıştı şimdi. Adamın daha yakışıklı olmayışı, gerçekten de o olağanüstü fiziğinin bir israfı gibiydi. Uzun, kash baldırları, parlak, eldiven gibi saran çizmelere hiç zorlanmadan razı olmuştu ama onların birinci elden bilgisini edinmiş Synnovea'yı pek de şaşırtmadılar. Kısa balon pantolonu müstehcen olabilecek derecede dar ve masum bir genç kız için de en az o kadar göz alıcıydı. Merakının kaynağı aklına gelmez Synnovea'nın ağzından utangaç bir kıkırdama kaçtı ama Ali'nin yakınlarda olabileceğini fark eder etmez de derhal eğlencesine son verdi. Dehşet içinde yüzünü buruşturarak, hizmetçisinin oralarda olup da verdiği tepkiyi görüp görmediğini anlamak için etrafına göz ucuyla ihtiyatlı bir bakış attı. Müthiş bir rahatlamayla odalarda kendisinden başka kimsenin olmadığını keşfetti.

Ön kapı açıldı ve Synnovea, ne tür bir meselenin bu İngiliz'i Taraslovlar'ın konağına getirmiş olabileceğini öğrenme arzusuyla, güvenli bir şekilde sarkmaya cesaret edebileceği yere kadar dışarı doğru sarktı. Albay'ın aşağılık bir adam çıkarak kendisini hayal kırıklığına uğratmamasını umdu bütün kalbiyle.

"Dobri dyen,"* diye selamladı, şapkasını koltuğunun altına sı-

* Dobri dyen (Rusça) : İyi günler. -ç.n.

kıştıracak. “*Pazalusta**,” diye rica ettikten sonra büyük bir özenle telaffuz etti heceleri. “Gu-vu-ri-ye le vi po-Ang-LES-ki?”

Synnovea onun uşağa İngilizce anlayıp anlamadığını sorma gayreti karşısında içten içe utandı. Beklenebileceği gibi bunu uzun bir sessizlik izledi. Hiç İngilizce bilmeyen Boris, gidip bunu yapabilecek hanımını getirmekte tereddüt etmedi.

“Yardımcı olabilir miyim, bayım?” diye sordu Anna ön kapağıya gelir gelmez.

Albay Rycroft zarif bir reveransla şapkasını salladı. “Prenses Taraslovna, sanırım?”

“Benim. Ne istiyordunuz?”

“Bir iyilik, eğer lütfederseniz, tabii,” diye yanıt verdi Albay ve ardından hafif bir gülüşle, özürlerini sundu. “Çok uzun bir süredir ülkenizde değildim. Rusçam zayıf ve korkarım uşağınızın kafasını karıştıracak kadar da demode. Davetsiz gelişimi bağışlayın lütfen ama ben Albay Rycroft, Majestelerinin Üçüncü Süvari Birliği Alay Komutanı. Kontes Zenkovna’ya Moskova’ya yolculuğu sırasında hizmet etme şansım oldu ve kendisiyle birkaç dakika görüşmeme izin verebilir misiniz diye soracaktım.”

“Korkarım bu imkânsız, Albay,” diye karşılık verdi Anna sertçe. “Anlarsınız, Kontes Zenkovna bugün ziyaretçi kabul edecek kadar iyi hissetmiyor kendini. Odasına çekilmiş durumda ve sadece hizmetçisinin onu görme izni var.”

“O halde belki yarın gelmeme izin verirsiniz.”

“Onu rahatsız etmek için herhangi bir nedeniniz mi var?” Anna’nın ses tonu belirgin biçimde bayat ve cansızdı.

“Askerlerimden biri Kontes’e ait olduğuna inandığımız bir broş buldu. İzin verilirse kendisine onu sormak isterdim..”

“Onu bana vermenizde bir sakınca yoksa, Albay, kendisine gönderebilirim derhal.” Anna söz konusu broşu alma beklentisiyle ince elini ileri doğru uzattı.

Tyrone parçayı teslim etti ve ardından, Prenses kapıyı kapatırken bir adın daha yaklaştı ve çizmesinin ayak ucunu kapı eşiğine koyarak Anna’nın onu dışarıda bırakmasını engelledi. Anna bu aşılması zor takoza ağzı açık bakakaldı ve ardından şaş-

* *Pazalusta* (Rusça) : Girebilir miyim lütfen? -ç.n.

kınlıkla, çılgılık atıp atınamak arasında bocalayarak adama bir göz attı. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

Tyrone durumu açıklığa kavuştururken sevimli sevimli gülümsedi. "Bir sakıncası yoksa Prenses, bir cevap bekleyeceğim. Anlarsınız, broş Kontes Zenkovna'ya ait değilse, hiç şüphesiz onu bulana iade edilmesi gerekir."

"Madem öyle istiyorsunuz," diye karşılık verdi Anna buz gibi bir sesle.

"Mecburum," diye cevapladı Albay.

"O halde burada bekleyin," diye tersledi Anna. "Gidip hizmetçisini getireceğim size. Eminim ki o kadın bu parçanın hanımına ait olup olmadığını bilecektir." Anna sertçe bakışlarını Albay'ın ayağına indirdi ve sonra da anlamlı bir şekilde kaşını kaldırdı, çelik kadar soğuk gözlerle karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı. "Boris ben gelinceye kadar kapıda durur."

Tyrone kadına üstünkörü bir baş işaret yaptıktan sonra birkaç adım geri çekildi. Beklerken şapkasını tekrar başına taktı ve rahatça kapıdan uzaklaşarak hiç acele etmeden bir ağacın gölgesine doğru, tam da Kontes'in yatak odası pencerelerini gizleyen ağacın altına ilerledi.

Ağızından çıkmak üzere olan küçük çılgılığı son anda engelleyen Synnovea sırtını sıkı sıkı pencere çerçevelerine yasladı ve Albay gölgenin dış çeperlerine geldiğinde duraklarken de nefesini tuttu. Adamın onu göreceği endişesiyle kıpırdamayı bile göze alamıyordu ama Albay'ın yukarı şöyle bir göz atması halinde yaşayacağı derin utanç gözünün önüne gelirken, kalbi de artık çılgınca atmaya çoktan alışmış gibiydi. Üzerindeki iç gömleği bedenini örtmeye hiç de uygun bir giysi değildi ve onun dikkatini çekme korkusuyla aşağı bakmaya bile cesaret edemese de, incecik patiskanın ıslak tenine iğrenç bir biçimde yapıştığını hissedebiliyordu.

Synnovea tam da kendisini mahmuzlayan bir tespit edilme endişesiyle adama bakarken, sanki bir tür keskin içgüdü Tyrone'u gözetlendiği konusunda uyarmış gibi oldu. Adam ani bir hareketle başını kaldırdı ve Synnovea kendisini yakalanmış halde bulunca tiz bir telaş çılgılığı attı. Bunu anlamış olmanın

şokuyla donmuş bir halde, elinden yalnızca ona şaşkınlıkla bir kez daha bakmak gelirken, albay da o kısacık süre içinde Synnovea'nın güzelliğini en küçük detaylarına kadar içti adeta; başının üzerinde gelişigüzel toplanmış simsiyah saç öbeğini, boğazına degecekmişçesine ıslak ıslak bükülen yumuşacık saç tellerini, çıplak kollarını ve ince bir renk farkıyla ayrılan göğüsleri üzerine puslu bir film gibi yapışmış incecik elbisesini dikkatle inceledi. Çarpık dudaklarında yavaş yavaş beliren bir sırıtış, onun güzelliği karşısında hissettiği derin minnettarlığın göstergesiydi. Synnovea'nın görünmesi, keskin bir biçimde bilenmiş merakını gidermiş ve geliş gerekçesini tamamıyla karşılamıştı. Gerçekten de bu emsalsiz güzelliğin görünüşü, Kontes Synnovea'yı münasebetsiz bir rüyada zihninden uydurmadığı konusunda Albay Rycroft'u kesinlikle ikna etmişti.

Synnovea oturduğu yerden boğuk bir çaresizlik iniltisiyle fırladı ve kendini pencereden uzağa atarak odanın ortasında nefes nefese dikildi. Yanakları, içinde bulunduğu hapishanenin boğucu darlığından çok, Albay'ın dikkatli incelemesinin kavurucu harareti nedeniyle alev alev yanıyordu. Şimdi kalbi de çılgıncasına işleyen zihninin hızına ayak uydurmuştu. Albay şimdi kim bilir ne düşünecekti hakkında? Arsız teşhiri konusunda kim bilir ne hikâyeler yayacaktı? Hamamda zaten ikinci bir kez kendisinden utanmasına gerek kalmayacak kadar uzun bir süre vücudunu seyretmesine izin vermemiş miydi? Keşke hemen giyseydi buralardan! Ait olduğu İngiltere'ye dönseydi? Onu daha fazla küçük düşürmeseydi!

Ön kapı açılırken gıcırdadı ve Tyrone gönül işlerine dalmış zihnini toparlayarak başından şapkasını çekip alarak bakışlarını pencereden çevirirken, soğukkanlı bir özgüven sergilemeye odaklandı. Artık günün geri kalanı ne getirirse getsin, Kontes'e attığı o anlık bakış, karargâhından buraya at üstünde yaptığı o uzun, zorlu yolculuğa çoktan değmişti.

Ali gün ışığına çıktı, başı ve omuzları kendisinden yüksekte duran yabancıya başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı. Biraz da meraktan, ihtiyatlı bir ifadeyle sorusunu sormadan önce, ada-

mın fena halde yara bere içindeki çehresini süzdü. “Hanımımı kurtaran sen misin?”

“Bu şekilde tanınmak benim için onurdur,” diye karşılık verdi Tyrone cana yakın bir tatlılıkla ve yaşlı kadına gülümsemeye çalışırken biraz geriledi.

Ali, artık kendi avucunda gömülü duran zümrüt broşa dikkatle baktı ve boğum boğum işaret parmağıyla hafifçe üzerine vurdu. “Bu, Kontes Synnovea’nın, doğrudur. Bunu bulman karşılığında ne ödül istersin?”

“Ödül bana ait değil. Bu parça, adamlarımdan biri tarafından yerde bulundu. Kontes arzu ederse ona bir iyilikte bulunabilir. Ama şimdi bir yanıt almak için onu rahatsız etmene gerek yok. Yarın geri döneceğim. Belki o zaman Kontes’le yüz yüze görüşme ayrıcalığı bana bahşedilir.”

“Zahmet etmenize gerek yok bence,” diyerek lafa girdi Anna sertçe, ufak tefek kadının omzunun üzerinden. “Ödülü kıtanıza göndeririz biz.”

“Hiç zahmet olmaz,” diye temin etti prensesi Tyrone, keyifle. “Kontes’i bir kez daha görmek, yani sağlığının iyi olduğundan emin olmak şüphesiz, beni avuturdu.” Gözleri, Prenses’in dondurucu dik bakışlarıyla karşılaştı ve tekrar gelmesi için bir gerekçe göstermesini ustaca ima eden o bakışları bilinçli bir şekilde görmezden geldi.

Tyrone, İrlandalı hizmetçinin gülümseyen bir onayla kendi üzerinde duran ısıltılı mavi gözlerini görmek için aşağı kısa bir bakış attı ve bir müttefik kazandığını anladı. Yara bere içindeki şişmiş dudaklarını her gerdiğinde yol açtığı rahatsızlığa rağmen, düzenbaz bir gülümsemenin arkasında pırl pırl parlayan bembeyaz dişlerini sergileyerek bu minik hizmetçiyi hedef alan en iyi denemesinde bulundu.

“Yaralarınızın bakıma ihtiyacı var mı, bayım?” diye bir teklifte bulundu Ali ve hemen ardından Anna’nın sabırsızca boğazını temizlemesi üzerine hayal kırıklığı içinde etrafına bir göz attı.

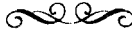
“Eminim kendisinin görünebileceği doktorlar vardır,” diye bildirdi Prenses, bu ikiliye yönelik rahatsızlığını saklama zahmetine bile girmeksizin.

“Korkarım velinimetinizin gönülsüzlüğü, sözünü ettiğiniz bakımı kısıtlıyor,” diyerek bir başka acı verici sırtışıla karşılık verdi Tyrone. “Yola çıkmak zorundayım ama arzu ederseniz, hızla şifa bulması yönündeki temennilerimi kendisine iletebilirsiniz. Umarım, yarın geri geldiğinde kendini daha iyi hissediyor olur.”

“Olur, olur,” diye güvence verdi Ali ona. “İleteceğim.”

Tyrone kadınlara kısa bir reverans yaptı, şapkasını başına taktı; kaldırımı doğru gerilerken hafifçe kıkırdadı. Kontes'in saygısına mazhar olamamışsa da, en azından onu kendisi hakkında daha iyi düşünmeye ikna etmede büyük faydası olabilecek, ona çok yakın birinin desteğini kazanmıştı.

5

Ertesi sabah Synnovea'nın incecik ayakları kelimenin tan anlamıyla uçuşarak merdivenlerden aşağı indi. Canlı canlı kızarmaya hiç de niyetli olmadığına karar vererek bir gün daha hasta numarası yapmaktan bütünüyle vazgeçmişti. Papaz'ın bıktırıcı derslerinin bile odasındaki yalnızlığı içinde katlandığı cehennem benzer rahatsızlık kadar yorucu olabileceğinden kuşkuluydu. Böylece, neşeli bir havada ve Ivan Voronski'ye yönelik yeni keşfedilmiş bir hoşgörüyü yemek salonuna daldı ve mutlu mutlu gülümseyerek adama günaydın dedi.

Ivan salona sadece birkaç saniye önce girmişti ama sanki Synnovea ortaya çıkıncadan stratejisini iyi belirlemiş gibiydi. Hiç kuşkusuz Synnovea'nın daha o karşısına çıktığı anda şeytana uyup, yaramaz bir öğrenci gibi kaçmasından korkarak kendini onun odadan çıkmasını önleyebileceği yere fırlatırken az daha tökezleyip düşüyordu. Fakat Synnovea eline bir tabak alıp da açık büfeye doğru gidince, o da kendi büyük düz tabağını alıp onu izledi ve tıka basa kahvaltı yiyecekleriyle doldurdu.

"Bu sabah, Kontes, tevazu ve nefesine hâkim olma konularını irdeleyeceğiz," diye haber verdi, başparmağına bulaşan sosu yalayarak.

Eğilip adamın tıka basa dolu tabağına bakan Synnovea, gülümseyerek sormaktan kendini alamadı. "Hangi konuda nefesine hâkim olmak, efendim?"

Ivan bir karış havadaki burnunu çekti. "Evet, başlangıç olarak. giyim tarzınız konusunda."

Synnovea, belli ki görevinin ciddiyetine uygun bulduğu kara giysileri içinde adamın son derece aksi ve kendini beğenmiş göründüğünü düşündü. Öte yandan, üzerinde hiçbir giysi olmasa

da aynı izlenimi verirdi muhtemelen. Tabii Synnovea'nın bu kuşkusunun doğru çıkıp çıkmayacağını denemekle ilgili hiçbir isteği yoktu. Kaderinde çıplak bir adam görüntüsüyle bir daha şoka gireceği yazılıysa, o erkeğin buna çok daha değen biri olmasını tercih ederdi doğrusu; Albay Rycroft'un ki kadar dikkate değer bir fiziki olan ama daha yakışıklı yüz hatlarına sahip birisi mesela.

Synnovea elindeki tabağı kaldırıp kenara çekti ve Ivan'ın bu kez ne hata bulduğunu merak ederek gözlerini indirip turkuaz ipekten *sarafanı*na baktı. Ülkesinin geleneksel tarzına tam olarak uygun tepeden turnağa örtülü ve bileklerine kadar kapalı olduğu ortadayken, Papaz'ın itirazını anlamakta güçlük çekiyordu. "Kıyafetimde yanlış bir şey mi var?" diye sordu, merakla. Ne giye adamın karşı çıkacağından şüphelenmeye başlıyordu. "Bir Rus *boyarinasına* yakışır bir giysi değil mi?"

"Biraz tüylerini kabartmış tavus kuşunu hatırlatıyor, gibi geldi bana. Ashına bakılırsa vakur sayılmayacak kadar renkli. Hiçbir genç kız öyle süslü elbiseler içindeki şık bir yosma gibi kurum sata sata ortalıkta yürümez."

Synnovea, Papaz'ın ancak Anna'nın sergileyebileceği bir kıymetbilirlikle dolu yorumlarını kabul etmeye isteksiz ve adamın böylesi eleştirileri Prenses'e de yapabileceğinden ciddi olarak kuşku duyarak masum rolü yaptı. Akıllı biri kendini besleyenin gözünü oymazdı. "Sanırım tüylerini kabartanlar erkek tavus kuşlarıdır. Yoksa siz dişi tavuskuşu mu demek istediniz? Onlar da o kadar süslü olmaz, erkek tavus kuşları gibi degillerdir."

"Konumuz bu değil!" diye tersledi Ivan, hiddetle burnunda soluyarak. "Ayrıca genç bir kız ve şu anda benim bir öğrencim olarak, hocanıza doğru dürüst saygı göstermeyi ve hem ruhen hem de tutum olarak alçakgönüllü olmayı öğreneceksiniz. Her şey bir yana, Çar kendine bir gelin arıyor ve sonunda hangi kızın seçileceğini bugünden kim söyleyebilir?"

Synnovea derhal bu fikre karşı çıktı. "Majestelerine saygısızlık etmek istemem ama, o özel mevkiyle ilişkili entrika ve kıskançlıklara konu olmak için en küçük bir istek duymuyorum. Bir kulenin sınır ve kısıtlamalarının dışında ve yemeğine

ne tür bir zehir karıştırıldığı korkusundan uzak, kendi hayatını yaşamaktan son derece memnunum. Majestelerinin kendine bir gelin bulmak için çabalarken çektiği acı, karısının onunla evlendiği anda çekmek zorunda kalacağı kadar çok değil.”

Ivan gözlerini kısarak dikkatle ve mantığını anlamaya çalışarak ona baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Synnovea gelişigüzel bir biçimde masanın yanındaki bir sandalyeye yerleşti. “Maria Klopova bir zamanlar Çar’ın müstakbel geliniydi; başına gelenleri görmüyor musunuz?”

Ivan, ağzına kadar dolu tabağını önüne koyarak, Synnovea’nın yanına oturdu. Ona göre öğrencisine hile ve düzenbazlıkla dolu bir kadının başına neler gelebileceği konusunda bir örnek göstermek gerekiyordu. “Maria mahvoldu, çünkü Çariçe olma ihtirasiyla hastalığını Çar Mikhail’den saklama peşindeydi. Şayet hiç beklenmedik bir anda Ekselansları ve konuklarının önünde şiddetli bir kasılmayla ağzından köpükler saçarak yere yığılmasa, hilesinde başarılı da olabilirdi. Klopovlar’ın Sibirya’ya sürülmesi, planladıkları entrika karşısında ceza bile sayılmaz.”

Synnovea bilgisizliğine şaşırmış bir halde, adama gözlerini dikip baktı. Besbelli ki saraydaki son olaylar dikkatinden kaçırmıştı. “Ama duymadınız mı siz? Piskopos Filaret, Polonya’dan dönüşünden hemen sonra Saltykovlar’ın Maria Klopova ve ailesini gözden düşürmek için tezgâhladıkları bir komployu ortaya çıkardı. Saltykov ailesinden birileri Maria’nın yemeğine bir kusturucu karıştırmış ve gelen doktorlara da kızın tedavisi mümkün olmayan bir hastalığı olduğu yalanını yaymaları için rüşvet vermiş galiba. Piskopos Filaret onların bu dalaverelerinin öğrendi ve oğluna söyledi. Majestelerinin geçenlerde Saltykovlar’ın saraya girmelerini yasaklaması ve topraklarına el koymasının nedeni de bu.” Synnovea iç çekti. “Gerçi bunun zavallı Maria’ya hiç faydası olmadı ama.”

“Ama Saltykovlar, Çar Mikhail’in annesinin akrabalarıdır,” diye itiraz etti Ivan. “Marfa akrabasına karşı böyle bir yaptırıma asla tahammül etmez, oğlundan gelse bile. Yanılıyor olmalısın.”

Synnovea, Papaz’ın sevecen bir tebessümün tadını çıkarmasına izin verdi. “İşte şimdi oğlunun Maria Klopova’yla ev-

lenmesine ısrarla onay vermeyişinin nedeni de tam olarak bu zaten. Marfa oğlunun akrabasına yönelik davranışı konusunda tam bir isyan halinde.” Synnovea dikkatini kısa bir süre kendi tabağına yönelttikten sonra bakışlarını kaldırıp şaşkınlıktan konuşamaz haldeki adama baktı. Bilgelik ihtiyat gerektirse de bilgisinin bu adaminkinden hiç de geri kalmadığını, hatta onu geride bıraktığını zarif bir biçimde gösterme fırsatı, karşı koyulamayacak kadar cazipti. Bu da ancak yumuşak bir dokundurma olurdu. “Bugünlük yeterince ders verdiğini düşünmüyor musunuz, Ivan? Bu sabah sıcak basmadan Kontes Andreyevna’yı ziyaret etmeyi çok istiyorum. Belki tartışmamıza yarın devam edebiliriz.”

Ivan bakışlarını yemeğine indirirken çiçek bozuğu yanakları kıpkırmızı kesildi. Dalga geçilmek ve bir ahmak yerine konmak ağırına gitmişti. Hele hele, kendisi, Ivan, gençlik yıllarından beri aklından çıkmayan hakaretamiz alayları ezebilme çabasıyla edinebildiği en ufak bir bilgi kırıntısına ulaşabilmek uğruna, en vasıfsız görevler için yaltaklanmayı ve kendisini küçük düşürmeyi her zaman bir mecburiyet olarak görmüşken, babası eğitimi için en iyi bilgeleri ve usta hocaları tutacak kadar varlıklı olan Kontes Synnovea tarafından küçük düşmek katlanılamazdı. Ivan annesinin ölümünden sonra, sırf yazılı metinleri öğrenmek ve o ağır ciltli kitaplarıyla kadim arşivlerini didikleyebilmek amacıyla *staretlerle** kilise papazlarına askıntı olmuş, zaten çok az olan yemeklerini ve yırtık pırtık cübbelerini paylaşmıştı. Şimdiyse, nüfuzlu bir mevkiye sahip zengin bir patroniçeye kavuşmuş birisi olarak, ekmek elden su gölden yaşamak dışında bir şey bilmeyenlere karşı cömert davranacak değildi. Bu parlak tüylü kuşun da kendisiyle dalga geçip, ondan sonra vurdumduymaz bir coşku içinde ortalıkta uçuşmasına izin vermeyecekti. Ya onun büyüklük ve üstünlüğüne saygı göstermeyi öğrenirdi, ya da...

“Tam tersine, Kontes, *benim* tavsiyem olmadığı sürece, ne bugün ne de bir başka gün mazur görülemezsiniz.”

Ivan şiddetli bir sitem içindeymiş gibi arkasını döndü ona ama bu, Synnovea’nın şaşkınlıktan buz keserek kocaman açıl-

* Staret (Rusça) : Rus Ortodoks dervişleri. -ç.n.

miş yeşil kahverengi gözlerin merakından kendini korumaya yönelik bir numaraydı. Ivan bir daha sinirle seğiren bir göz kapığının ve lanet olası ısırapların ortasında, tutmaya cesaret edebileceği herhangi bir bardağın içindeki sıvıyı dökebilecek kadar şiddetle titreyen ellerin çaresiz kurbanı olmuştu. Annesinin, doğurduğu bu küçük piçe keskin bir hor görüyle aşağı bükülmüş dudaklarıyla en nefret dolu hakaretleri yağdırırkenki hiç akıldan çıkmayan görüntüleri, çocukluk anılarının en derin, en karanlık kuytularından çıkıp gelerek tepesine dikildi. Bu ısırap verici görüntüleri kalbinden ve beyninden ova ova temizlemeye yönelik sayısız girişimine rağmen, yine de onların anımsattığı zapt edilme duygusunun işkencesini yaşıyordu.

Moral bozucu kasılma nihayet geçti ve Ivan yüzünü genç kıza dönmeden önce rahat bir nefes aldı. Synnovea cana yakın bir edayla dikkatini yemeğine yöneltmiş, geri çevrilmekten hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Genç kızın sergilediği bu kaygısızlık Ivan için tatmin edici olmaktan çok uzaktı. Aslında daha çok, etine geçmiş keskin zehirli dişler gibiydi. Rövanşın tatlı lezzetini tatmak için yapıp tutuşuyordu ve Synnovea'ya iki misli bedel ödetmek için bir plan yaptı.

Ivan'ın ince dudakları sertçe gerilip alaylı bir gülüşe dönüştü. "Kontes Andreyevna gibi şaibeli tiplerle görüşerek vaktinizi boşuna harcamak yerine, Kontes, mutfağa kendinizi vakfedebileceğiniz işler olduğunu fark etmiş bulunuyorum."

Synnovea adamın arkadaşına yaptığı saygısızlıkla donakalmış bir halde sandalyesinde geriye yaslandı ve artık ateş saçan gözlerle ona dik dik baktı. Ivan ve Prenses'in paylaşmadığı tek bir hassasiyet yok gibiydi. "Kontes Andreyevna halis karaktere sahip olan bir kadındır, bayım. Onu tanıyan birisi olarak bu konuda size en içten teminatlarımı sunabilirim."

Ivan dudak büktü. "Onun verdiği davetlerden birinde bulundum. Zengin boyarlar ve yüksek rütbeli subaylar. Asıl derdinin ne olduğunu herkes biliyor. Üç koca eskitmiş bir dul, ölünceye kadar lüks içinde yuvarlanmasını garanti edecek kadar zengin birinin peşinde sadece."

Synnovea iki gün önce Anna'nın dile getirdiği bu hakare-

ti hemen tanıdı. Ama Ivan'ın kinle dolu oluşunu da sezdi ki, bu hiç kuşkusuz Synnovea'nın onunla alay etme budalalığında bulunmasından kaynaklanıyordu. Ivan belki de Nataşa'ya kara çalarak onu kıskırtıp öfkelenlendirmeye çalışıyordu ama Synnovea kendini bu küçük dalavereler karşısında bozguna uğramış bir halde görme zevkini ona tattırmamaya yemin etti. "Mutfak mı dediniz? Olur, tabii. Bana eğitimimin bir parçası saymam gereken hangi görevi yaptırtacaksınız acaba?"

"Herhangi bir Rus centilmeni tarafından evlilik kurumuna uygun görülmeden önce bir uşağın alçak gönüllülüğünü öğrenmeniz lazım. Prenses Anna, sizi uygun gördüğüm şekilde eğitime işini bana bırakmış durumda. Ben de bugünün ilk sırasına size o küçültücü uşaklık kavramıyla serf ve köylülüğün zorluklarını öğrenebileceğiniz bir ders koydum." Ufak gözleri yavanlığından hiçbir şey kaybetmeksizin, Synnovea'nın pahalı kıyafetlerine şöyle bir dokunup geçti. "Eminim siz de mutfakta çalışacağınıza göre şu üzerinizdekileri daha az gösterişli bir şeylerle değiştirmek istersiniz artık."

"O zaman müsadenizle," diye rica etti Synnovea nazikçe. "Tahmin edeceğiniz üzere odama geri dönüp hazırlanmak zorundayım." Bütün bu süre boyunca gülümseyerek kalktı ve tabağını masadan kaldırdı. Papaz'ın belli ki anlamadığı şey, Synnovea'nın annesinin ölümünden sonra, baba evinde sadece evin hanımı olarak kalmayıp, aynı zamanda özellikle evin konuklara hazırlanması için detaylara özen gösterilmesi ya da konuklar veya babası için özel yemekler pişirilmesi gerektiğinde çoğu zaman hizmetçilerle birlikte bizzat çalışmış da olduğuydu. Bahçıvanlara yardım etmektense özel bir zevk alırdı. Çiçeklerin, bitkilerin ve sebzelerin bakımını yapmaya ve masadaki yemeklerde bunun sonuçlarını görmeye ve çoğu zaman vazolara koyup içeri getirdiği kocaman, rengârenk çiçeklerine bayılırdı.

Ivan ona çalışmasını emrederek bir tür avantaj sağladığını sanıyorsa, bir kez daha cehaletini sergilemekten başka bir şey yapmıyordu.

Ivan'ın onun bu işbirliğine hazır görüntüsüne yönelik kuşku-
luları giderek artıyordu. "Şayet kendinizi bugün de yine odanı-

za kapatmayı düşünüyorsanız, Kontes, bu fikri bir daha gözden geçirmenizi öneririm. Prenses Anna, size özel görevler verdiğimde aylaklık etmenize asla izin vermez.”

“Asla! Böyle bir şey aklımdan bile geçmez.” Synnovea kapıya giderken azarlayan bir ifadeyle güldü omzunun üzerinden. “Gerçekten Ivan,” dedi, ona olan hürmetsizliğini açığa vurmak için bile bile ismiyle hitap ederek, “niyetlerim konusunda suratınızı asıp endişelenmenize hiç gerek yok. Ben sadece sizin sözünüzü dinliyorum.”

Ivan’ın yelkenlerini bir anlığına doldurmuş olan neşe rüzgârları balon gibi sönüp, boğarcasına üzerine kapanan bir hayal kırıklığı örtüsüne dönüştü. Hiç değilse adamakıllı sinirlenmiş bir kadının öfke patlamasını beklemekteydi.

Synnovea odasına döndü ve üzerindeki elbiseleri çıkardı. Bunların yerine kendini ev işlerine verdiğinde hep giydiği köylü kıyafetlerini giydi. Ani dönüşü Ali’de hafif bir kuşku uyardırmıştı ama elbiselerini değiştirmesi bu kuşkuları iyice pekiştirdi. Synnovea çok geçmeden hizmetçisini karşısında buldu ve görevinin artık ufak tefek mutfak işlerini de kapsadığını ve Ivan’ın derslerine katlanmaktansa bunun çok daha keyifli bir iş olduğunu özenle izah etse de, Ali, Papaz’ın gösterdiği cüret nedeniyle küplere binmişti.

“Ne! Sanki sıradan bir köleymişsin gibi sana emirler vermek o kurbağanın ne haddine? Bu adama şimdi bir küfür ederdim ama...”

“Evde yaptıklarından farklı bir şey değil,” diye mazur göstermeye çalıştı Synnovea ve bir tavuk kadar ufak tefek olmasına rağmen biraz önce yavrusuna saldırılmış bir anne ayıya yakışan bir gözü peklilik ve öfke sergileyen hizmetçiyi sakinleştirmeye çalıştı. “Zerre kadar incitmez beni, emin ol.”

“Yaa tabii, tatlım, ama ev işlerine bulaşmak senin kendi tercihin olduğu sürece, yoksa kendini beğenmiş küçük lordlar gibi sana emirler veren bir başkası için değil.” Ali müthiş bir öfke ve hışım ile yürümeye başladı odanın içinde. “O kurbağa, sana eziyet etmeyi kafasına koyduğu güne lanet edecek, görürsün bak!”

“Ali McCabe! Ivan ya da Prenses Anna’ya bizi bu adamın lanet eğilimlerinden canı sıkılmış halde görme zevki vermenden men ediyorum seni! Ivan’ın buyruklarına elimizden geldiğince iyi niyetle katlanacağız, anladın mı?” Synnovea bir karşılık almayınca, bu ufacak hırçın kadından bir yanıt alma beklentisiyle ayağını sertçe yere vurdu. “Ali! Anladın mı dedim?”

Hizmetçi aksi aksi kavuşturdu kollarını dümdüz göğsünün üzerinde ve hâlâ tam olarak ikna olmamış bir halde somurttu. “Sefil bir pislik o adam, o kadar.”

Synnovea içinden gelen gülme isteği dayanılmaz bir hal aldığından o çatık kaşlı onaylamaz halleri sürdürmekte güçlük çekiyordu ama yine de uyarı parmağını kaldırıp kadının burnuna dayadı. “Bana söz vermeni istiyorum, Ali McCabe, burada bulunduğumuz süre zarfında huzuru korumak için elinde gelen her şeyi yapacaksın.”

Ali o tehditkâr parmağa ters ters baktı ve en üzgün haline büründü. Gözlerini kısa bir süreliğine, azizlere yakarıyormuş gibi gökyüzüne doğru kaldırdı ve durumdan duyduğu derin rahatsızlığı dışavurmak için dişlerinin arasından bir soluk aldı. Nihayet, buruk bir ifadeyle başını salladı ve gönülsüzce pes etti. “Tamam, sırf sen söyledin diye bunu yapacağım ama aklın hiç yatmadı, bilersin!”

Synnovea hafifçe kıkırdadı ve teselli etmek için bir kolunu kadının dar omuzlarına dolayıp, İrlanda aksanını taklit etti. “Tamam, biliyorum, Ali, tatlım, ama böyle daha iyi olacak. Belki de birazcık nezaketle onları hınçlarından vazgeçirebiliriz.”

“Çok beklersin! Kesin olmaz öyle bir şey. Asla. Papazlar beni mucizelerin bugün gerçekleşmesinin bir yolunu bulacaklarına inandırırsa bile, yine de bir kurt ininden yün toplayabileceğine dair şüphelerimi korurum.”

Synnovea gözleri neşeyle parıldayarak ufak tefek kadının bu düşüncesindeki hataya işaret etmeye yeltendi. “Belki de kurdun inine süruklediği gövdeden geriye bir tek o kalmuşsa toplayabilirsin.”

Ali, hanımının akıl yürütme biçimindeki doğruluğu derin derin düşünerek ağzı açık halde bir süre sustu. Sonunda hu-

zünlû bir iç çekti. "Ama bunlar senin için hayra alamet değil, kuzum."

"Giyinmeme yardım et," diye tatlı tatlı zorladı onu Synno-vea. "Sonra da ben aşağı inip aşçıyı bulurken, sen de kıyafetle-rimi kaldırabilirsin." Ardından da súsúp Ivan'ın verdiği emrin hikmetini düşündü. "Zavallı Elisaveta, şimdi küçük bir şok ge-çirebilir. Bir *boyarinayla* mutfakta birlikte çalışmak o kadar gere-cek ki onu, yemekleri bile yakabilir."

"Fena mı olur?" diye karşılık verdi Ali, ekşi bir suratla. "O karga Ivan. Nizhni Novgorod'a geldiği günden bu yana kursa-ğını öyle bir dolduruyor ki, midesine bir süre yanmış yemek indirmek zorunda kalsın da cezasını çeksin."

Beklediği üzere, kederli kederli bakan aşçı Elisaveta, Syn-novea'nın tam olarak bir hizmetçi kıyafetiyle olmasa bile asil bir leydininkine de pek benzemeyen giysilerle onun nüfuz alanına girdiği anda apaçık bir şaşkınlıkla bakakaldı. Synnovea'nın, be-yaz, dantel işli bir bluz, orman yeşili bir yelek ve sayısız renkli çiçekle savurganca bezeli koyu bir eteğin üzerine giydiği, sıra sıra renkli süslerle donatılmış, geniş beyaz önlüğüyle alımlı bir kostüme dönüştürdüğü kıyafeti, Ivan'ın hizmetkârlık konu-sundaki aksi kanaatlerini bile darmadağın edebilecek cinstendi. Ayak bileklerine kadar uzanan eteğinin altında, terlikli minicik ayakları ve bir erkeğin görmeyi umabileceği kadar biçimli ve endamlı koyu renk çoraplı bilekleri gözlenebiliyordu. Koca-man, kenarları işli bir başörtüsü koyu renk saçlı başını örtüyor-du ve sade bir biçimde aşağı bırakılmış tek bir örgü kalçalarına kadar iniyordu.

"Kontes!" diye çığlık attı Elisaveta, şaşkınlığını dışa vurarak. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Yardıma geldim, Elisaveta," dedi Synnovea neşeyle. "Yapa-bileceğim bir şey var mı?"

"*Nyet, nyet, spasibo!*" diye viyakladı tombul kadın ve dört bir yandan fena halde endişeyle kuşatılmış gibi ellerini başının üzerinde çılgınca salladı. Bu kadar abes bir şeyi hayatında duy-mamıştı. "Prenses böyle bir şeye asla izin vermez. Siz konuk-sunuz!"

* *Hayır, hayır, teşekkürler.* -ç.n.

“Ama bu kadar ustalıkla pişirdiğin o şahane yemekleri nasıl yaptığını öğrenmeyi çok isterim, Elisaveta. Öğreneyim ki, evime döndüğümde kendi hizmetçilerime de öğretebileyim.” Kadına yalvaran bir bakış atarak, dil dökmeğe devam etti. “Bana öğretmez misin?”

Kadın dudaklarına şöyle bir dokunup geçen temkinli bir tebessümle ak saçlı başını salladı. Bu tebessüm derinleşip sonunda yuvarlak yanaklarında gamzeler oluşturan bir sırıtışa dönüştü. Kocaman kollarını önlüğünün altına sokan Elisaveta, leydinin iltifatlarından memnun bir edayla geniş göğüslerinin altında onları birleştirdi. “Bildiğim birkaç şeyi size gösterebilirim tabii, Kontes.”

“Ben de yemek pişirmekle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenirim o zaman, herhalde,” dedi Synnovea gülümseterek. “Bana ilk olarak ne göstereceksin?”

“Şey, şu anda yaptığım yemek olabilir,” dedi Elisaveta, temizlemekte olduğu ve üzerine ayrı ayrı kümeler halinde havuç, soğan, yer mantarı ve yabani mantar yığıldığı uzun ahşap masaya doğru paytak paytak yürürken. “Bunları doğramayı bitirince, *piroşki* yapacaktım. Efendi, o küçük içli çörekleri çok sever.”

Synnovea kadına bir göz attı. “Prens Aleksey bu akşam evde mi olacak?”

“Genellikle bir iki günden fazla gitmez.” Elisaveta derin bir iç çekti. “O olmasa, yemek yapmama da gerek kalmaz zaten. Hanımefendi buradayken bir serçeden daha az yer, Prens yokken o kadar da yemez. Bunca yemeğin israf olduğunu görmek çok yazık.”

“Herhalde efendinin masasına servis edilmeyen yemekleri yiyecek yeteri kadar ev işlerine bakan hizmetli vardır,” diye tehlikeli bir soru sordu Synnovea, kaynayan bir yığın kap ve açılımayı bekleyen koca bir hamur çanağını dikkatle inceleyerek.

Kadının ak saçlı başı kederle hareketlendi. “*Nyet*, yasaktır.”

“Yasak mı? Nasıl olabilir ki?”

“Hanımefendi kendisi için hazırlanmış ve bir kez masasına getirilmiş yemekleri hizmetçilerin yemesine izin vermez,” diye izah etti Elisaveta. “Onların basit yemeklere alışkın ağız tatlarını

şımartacağını söyler. Hâlbuki bundan nasiplenecek o kadar çok kişi var ki, keşke..."

Yeşim-kahverengi gözler, kadının kederli yüzünü izledi. Elisaveta bir elini alelacele yanağına dokundurdu ve yavaş yavaş aşağı doğru süzülen bir gözyaşı damlasını sildi.

Synnovea, Taraslovlar'a hiçbir fazladan maliyet çıkarmaksızın bir yığın insana yararı dokunabilecekken bu kadar yemeğin israf edilmesinin üzüntüsünü burkulan yüreğinde hissetti. Kadının ıstırabını paylaşmak için bir elini nazıkçe onun iri kolunun üzerine koydu. "Özel olarak tanıdığın muhtaç insanlar var mı, Elisaveta?"

Aşçının çenesi onu kıpırtısız tutmaya yönelik bütün çabalarına rağmen, titredi. "Kardeşim, Kontes. Kocasını geçtiğimiz kış öldü, kendisinin de sağlığı iyi değil. Bakması gereken üç yaşında küçük bir kızı var ama geçimini sağlamak için çalışmıyor. Gözümün önünde eriyip gidiyorlar ve ben burada, bu güzel evde bütün bu güzel yemekleri pişiriyorum ama onlara bir şey götürmem yasak. Onlara yardım etmek için bile buradan ayrılamıyorum."

"Tamam, anladım!" Synnovea ellerini kısılanılacak derecede dar beline koydu. Madem Taraslovlar'ın konağında işler bu vaziyetteydi, o da elini kolunu bağlayıp bir kenarda sessizce oturacak değildi. "Benim yiyecek ve başka her ne lazımsa almaya gönderebileceğim bir hizmetçim ve onları kız kardeşine götüreceğim bir arabacı var. Özel izin almadan dışarı çıkmama izin verilmiyorsa da..." Synnovea umursamaz bir ifadeyle omuz silerken Elisaveta da şaşkınlık içinde ona bir göz attı. "Herhalde hizmetçimin yokluğu nedeniyle çok fazla sıkıntı çekmeyeceklerdir."

"Yani hanımım söylemeden evden ayrılmıyor musunuz?" diye sordu aşçı hayretle.

"Eminim tamamen benim güvenliğim içindir," diye karşılık verdi Synnovea, teskin edici bir edayla kadının koluna hafifçe dokundu.

"Öyle demek!" Elisaveta, gözlerini dikip mutfak kapısına doğru, aklından onun bir hayli ötesinde gezinen kadını geçire-

rek ters ters bakarken, Synnovea'nın söylediklerinden kendi çıkaracağı sonucu çıkarmıştı. Bu işe bir zamanlar Prenses Anna'yı dünyaya getiren aile tarafından alınmıştı ve doğup büyüdüğü bu evde kocasıyla baş başa yaşamayı tercih ettiği için kendi yaşlı ana-babasını bir manastıra göndermiş bu kadın hakkında kesin kanaatler oluşturalı da çok zaman oluyordu. Prenses Moskova'ya taşındıktan sonra bile, evin düzenini bozarlar korkusuyla anne ve babasının eve dönmesine izin vermemişti.

Akşamüzerine doğru Synnovea mutfaktaki işlerini bitirmiş, bunun üzerine de onun üzerindeki otoritesini sergilemeye pek hevesli olan Ivan okuması için kalın bir cilt kitap vermişti. Evin arkasındaki bahçede bir ağacın alacalı gölgesi altına, Synnovea'nın hayırseverlik görevleri için biraz önce ayrılmış olan Ali ile Stenka'nın geri dönüşünü gözleyebileceği bir koltuk konmuştu. Elisaveta ikide bir arka kapıya gelip aralıktan dışarı bakıyor ama konağın önünden geçip giden birkaç atlı sürücü ve küçük atlı araba dışında bir şey görmemiş olan Synnovea sadece başını iki yana sallamakla yetiniyordu. Sonra bunları bir kenara bırakıp, Ivan'm yere göğe sığdıramadığı sıkıcı satırlara gönülsüzce dikkatini verdi. Kitap öyle saçmalıklarla doluydu ki, Synnovea, Papaz'ın övgülerinde gerçekten de ciddi olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Nihayet tanıdık bir at arabası Synnovea'nın gözüne iliştiğinde akşam karanlığı gökyüzünü kasvete bulamıştı. Elisaveta'ya, Ali'nin geri döndüğünü söylemek için aceleyle mutfığa gittiğinde, aşçı işini bırakamadığı için öfkeyle ayaklarını vurdu. Synnovea orada neredeyse hiç durmadan yemek salonuna doğru hareketlendi, salonu hızla geçip giderken Anna da incecik çekilmiş kaşlarını bir araya getiren asık bir suratla ön kapıdan geri dönüyordu.

"O kendini beğenmiş İngiliz'le daha ilk karşılaşmanızda buraya gelmemesi için cesaretini kırmış olmalısınız," diye azarladı Prenses, Tyrone'un sorularına cevap vermek için bir daha kapıya çağırılmasına öfkelenmişti. Adam belli ki burada istenmediğini anlama yetisinden yoksundu ya da sadece bu gerçeği kabullenemeyecek kadar dik kafalıydı. "Albay Rycroft bu kez

sızı görme konusunda oldukça kararlıydı ve bana yarın geri geleceğini bildirme küstahlığında bulundu, sanki bir daha gelmesinin ona bir faydası olacaktı gibi.”

Synnovea’nın bakışları kapıya döndü. Albay Rycroft’un gün içinde onu ziyaret etme niyetini açıklamasından dolayı o sabah erken saatlerde içi tuhaf bir sevicele dolmuştu. Buna rağmen Elisaveta’nın kız kardeşi ve minik yeğenine yardım etmek için hizmetçilerini hayır işi için ayarlarken, Albay’ın beklenen ziyareti aklından çıkmıştı. Anna’nın kendini beğenmiş öfkesi, üzücü bir biçimde, Albay’a çok kötü davranıldığı konusunda hiçbir kuşkuyla yer bırakmıyordu. Synnovea adeta ihtiyatla sordu. “Albay Rycroft hâlâ burada mı?”

“Birkaç saniye öncesine kadar öyleydi ama şimdi çoktan gitmiştir.” dedi sertçe Anna. Albay’ı verandasından uzaklaştırdığı kadar sinirli bir ruh haliyle elini yukarı doğru savurdu. “Bir daha asla onun tarafından rahatsız edilmek istemediğini kendisine bildirdim! Ödül meselesini buraya geri gelmenin bahanesi olarak yine kullanmaya kalkınca da adamına götürmesi için eline biraz para tutuşturdum. Şahsen o parayı bir başkasına vereceği konusunda da ciddi kuşkularım var. Bana sorarsan basit bir para koparma hilesi.”

Anna’nın önce ona haber vermeksizin adamı defetmeyi kendisine vazife edinmesine öfkelenen Synnovea, hiddetini dizginlemek için büyük çaba sarf etti. Albay Rycroft ona kur yapma peşinde koşan bir İngiliz olsa bile, Synnovea adamın onu görmesine izin verme ya da yüzgeri etmenin kendi bileceği bir iş olduğunu düşünüyordu. Albay’ın onu tecavüz ya da daha kötüsünden kurtarmak için hayatını tehlikeye attığı hesaba katıldığında, Anna’nın ona reva gördüğü besbelli olan davranıştan çok daha iyisini hak ettiği apaçıktı. “Albay Rycroft’un yarın geri geleceğini mi söylemişsiniz?”

“Söylediklerimi gözardı etmeye cüret ederse gelebilir tabii ama bunun kendisine bir faydası olmaz,” diye ilan etti Anna, altını çizerek. “Onu görmene izin vermeyeceğim!”

“Albay Rycroft’a birazcık nezaket göstermenin ne tür bir zarar olabileceğini anlayamıyorum,” diye karşılık verdi Synnovea

soğuk bir ifadeyle. Hamamda varlığından kendisini haberdar etmediği için adamı henüz affetmemediği gerçeğini gözardı etmişti. Öyle bile olsa, Tyrone'u bu kusurlarından dolayı kendi uygun bulduğu bir tarzda paylama hakkını saklı tutmak isterdi. "Albay'a bir şükran borcum var."

"Bu, evde kabul göreceği anlamına gelmez," dedi Prenses sertçe. "O adamdan hoşlanmadım ve sen de isteklerime saygı gösterersen iyi olur. Aksi halde, inan bana, pişman olursun."

"Saygı göstereceğim o zaman," dedi Synnoea gergin bir te-bessümle. Albay Rycroft'un ziyareti meselesi gürültü patırtıya geçecek bir konu değildi. Fakat Synnoea yine de, emirlerinin harfiyen yerine getirilmesini sağlamak için kadının berbat tehditler savurmasına öfkeleniyordu.

Anna sergilediği bu şahane tavrın bir de bedelini istedi. "Adama senin adına verdiğim paranın iadesini de bekliyorum bu arada...ki böylece bir başka benzer konuya geliyoruz. Burada kalışının bize olan maliyetini telafi edecek servetin var, beraberinde getirdiğin hizmetçilerin de tabii. Buna uygun bir ödeme yapman adil olur. Buna hak ettiğimi düşündüğüm kiralari da ekleyeceğim ve sana haftalık bir masraf listesi çıkaracağım. Bu tür ödemeleri de her haftanın başında yapman beklenecek."

"Nasıl arzu ederseniz," diye karşılık verdi Synnoea, kadının kira isteme kararının açgözlülükten mi yoksa kendisinin konaktaki mevcudiyetine yönelik giderek artan bir hoşnutsuzluktan mı kaynaklandığını merak ederek.

"Bu kadar uyumlu olmanız beni memnun ediyor, Kontes."

Synnoea ters bir yorumu elinin tersiyle iterek rica etti. "Şimdi gidip akşam yemeği için giyinmek isterim izninizle."

Anna başını sertçe indirerek lütfetti bu izni ve genç kadının salonu geçişini izledi. Ama Synnoea merdivenlerin yanından geçip giderek arka kapıya doğru devam edince Anna telaşla arkasından koştu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ani bir şüpheye ve olması gerekeni bildirdi. "Senin odan yukarıda!"

Synnoea uzun adımlarına ara vermedi ama girişe geldiğinde cevabını savurdu. "Giyinmeme yardım etmesi için Ali'yi alıp geleceğim. Stenka'yla birlikte ahırdalar."

Synnovea arka kapıdan çıkarken Anna da ön kapıya endişeli bir bakış attı. Albay'ı geri gönderdikten sonra geçen zamanı hesap etme şansı yoktu ama hâlâ oralarda bir yerlerde oyalanıyor olma ihtimalini de göze alacak değildi.

Dudaklarını sıkı sıkı bastırıp öfkeli bir somurtkan ifadeye bürünen Anna sinsice ön kapıya doğru yöneldi ve adamı gitmekte geciktiği için adamakıllı paylamaktan daha fazlasına hazır bir halde hızla açtı kapıyı. Öfkesini boşaltabileceği hiç kimse bulamayınca verandada gelişigüzel dolaştı bir süre ve oradan geçiş yoluna bir göz attı. Bağlama direğinde at falan yoktu, sokaksa konağın önünden geçip yoluna devam eden tek bir at arabası dışında bomboştu. Anna kibirle gülümsedi ve kapıyı tekrar kapattı; İngiliz'in oradan ayrıldığından emindi artık. Belki de bu eve kabul edilmeyeceği konusunda onu *gerçekten* ikna etmeyi başarmıştı. Öyle değilse bile, Albay'ın zengin bir Rus kontesinin ilgisini kazanma özlemini ezmenin daha etkili bir yolunu bulurdu nasıl olsa.

Synnovea ise evden ahırlara giden dar patika boyunca hızla ilerledi ve tam çiti dönüyordu ki, arka kapı yanındaki korkuluklara bağlı tanıdık bir at gözüne ilişti. Sendeleyerek durdu; gözleri bu inatçı albayı arayarak sağı solu taradı. Tyrone deri miğferi bir kolunun altına sıkıştırılmış, diğer eli gelişigüzel bir şekilde kılıcının kabzasına dayalı halde at arabasının yanında dikiliyordu. İstek dolu kıkırdamaları, muzip görünüşü ve solgun ellerinin neşeli hareketleri birbirine karışan Ali'yle sohbet ederken, Albay'ın oldukça cana yakın bir hali vardı. Fikir ne kadar ihtimal dışı görünse de, yaşlı kadın bu subayla flört ettiğine dair her türlü belirtiyi sergiliyordu.

Albay Rycroft'un kıyafeti, görevdeki bir askerin tarzına bir gün öncesine kıyasla daha fazla uygundu. Taba rengi çorapların üzerine bir ölçüde kaba saba, yıpranmış ama aynı ölçüde zarif çizimler çekilmişti. Aşırı kullanmaktan rengi atmış boz kahverengi bir balon pantolon kalçalarını örterken, kalın bir deri zırh da göğsünü sarıp sarmalıyordu. Gözlerinin çevresiyle yanağındaki koyu morluklar hâlâ görülebiliyordu ama bir zamanlar dudığına ve kaşına kadar yayılan şişlikler, ona daha yakışıklı değil-

se bile daha insani bir görünüm kazandırarak bir miktar inmişti. En son ensesine yakın kırpılmış olan saçları şimdi düzgün bir biçimde taranmış, güneşten sararmış saç telleri sarımsı bir kah-verenginin ortasında ortaya çıkmıştı.

Ali etrafına bir göz attı ve hanımını hevesli bir halde çağırdı. "Hanımefendi! Bakın sizi o haydutlardan kurtaran subay buradadır!"

Albay Rycroft apar topar Synnovea'ya döndü; gözleri çökmüş alacakaranlığının gölgesinde kalsa da, dokundukları her şey üzerinde oyalanıyor gibilerdi. Synnovea için Albay'ın aklından neler geçtiğini anlamak imkânsızdı ama belki de kendi gönül rahatlığı açısından böylesi çok daha iyiydi, çünkü hiç bu İngiliz'in ona baktığı andaki gibi bir çırpıda yenilip yutulmuş halde hissetmemişti kendini.

Tyrone Rycroft'sa, Kontes'in elbiseli haline de neredeyse onu üzerinde hiç elbise yokken gördüğü anda olduğu kadar hayran olduğuna bir an için ikna olmuştu ama öte yandan da kendine karşı çok dürüst olamıyordu. Olsa olsa birbirlerine yabancı iki insandılar gerçi ama Synnovea'nın o ahşap küvete girişi ve çıkışına dair capcanlı anılar tekrar tekrar zihninden akıp geçiyor ve en derin uykulardan koparıp alabiliyordu.

Synnovea, gözlerindeki derin açlığı gizleme zahmetine bile girmeyen bir talibine nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Albay'ın, biçimli bilekleri ve onu aheste aheste ilerleten minik ayaklarından, saçının başörtüsünden kurtulmuş ve şimdi yüzüne doğru hafifçe bukle yapan demetlerine kadar her detayını ince ince süzen bakışları karşısında, yanaklarına hızla yayılan kızartının ateşini hissedebiliyordu. "Albay Rycroft, sizi görmeyi beklemiyordum," dedi. Sesindeki hafif titremeye kendisi de şaşırılmıştı. "Prens Anna biraz önce ziyaretinizi haber verdi ama gittiğinizi de söylemişti."

"Ali'nin at arabasıyla geldiğini görünce ayrılışımı geciktirdim biraz ve kendisiyle sohbet etmek için geri döndüm." Tyrone miğferini bir kenara koydu ve aralarındaki mesafeyi biraz daha kısaltırken sırtıttı; Synnovea artık onun gülümsemesindeki çarpıklığın doğuştan olduğuna inanmaya başlamıştı. "Sizi gör-

duğum ve özellikle de sağlığınızın gayet iyi olduğuna tanıklık ettiğim için kendimi çok ayrıcalıklı hissediyorum, Kontes. Bir kez daha sizi görme fırsatı bulamadan buradan gitmeye mecbur bırakılmaktan korkuyordum. Şimdi gördüm ve yüreğim yeniden canlandı. Size şöyle bir göz ucuyla bakmak bile ruhumu besliyor.”

Gözleri aşırı uzun koyu kirpiklerinin arkasından öyle bir kor ateşiyle parladı ki, Synnovea bir erkek tarafından o güne kadar kendisine yöneltilen hiçbir tebessümün bu kadar hızlı bir biçimde bir tür kesişmeye dönüşmediğini düşünmek durumunda kaldı. Adam beş duyusunu birden onun tek tek en küçük detaylarıyla besler ve bu ipek yumuşaklığındaki sözlerle sıkıştırırken yanaklarındaki kavurucu ateş bir türlü sönmüyordu. Albay’ın bu aynı tatlı sözleri başka genç kızlar üzerinde de denediğine dair ani bir şüphe, derhal soğumayı sağladı. “Onca yolu sırf ödülü alıp gitmek için aşmak zorunda kalmanıza üzüldüm, Albay. Onu size ulaştırması için Stenka’yı göndermeliydim.”

Tyrone iki parmağını kemerinden sarkan küçük bir çantaya daldırdı ve bir para kesesi çıkarttı. Synnovea’nın minik elini tuttu, çevirdi ve yumuşak deriden keseyi avuç içine bastırdıktan sonra parmaklarını üzerine kapadı. Kısa bir an Synnovea’nın ufacık yumruğunu kendi elinin sıcaklığı içinde sarmaladı. “Dostluğunuzdan aldığım hazzın göstergesi olarak o askerin parasını büyük bir memnuniyetle kendim ödeyeceğim, leydim,” dedi samimi ve ikna edici bir gözüpeklikle. “Ben bu ödül meselesini sizi bir kez daha görmenin bahanesi olarak kullandım. Gelmek istemeseydim, bir adamımı yollayıp aldırırdım zaten.”

Synnovea, adamın telaşla atan nabzını fark edeceği ve büyüyen tedirginliğinden daha fazlasına yoracağı korkusuyla temkinli bir hareketle elini çekti. Adamın sadece varlığı bile kendisiyle arasının bozulmasına yeterken, Synnovea onun dokunuşunun yol açtığı inatçı huzursuzluğu nasıl hissetmezdi ki? “Ödülün ceremesini sizin çekmenize izin veremem, Albay.” Synnovea para kesesini ısrarla iade etmeye yeltendi ama Albay’ın reddetmesiyle hevesi kursağında kaldı. “Korkarım durumunuz bu kadar masrafa el vermez.”

“Masrafın hiçbir önemi yok, leydim,” diye karşılık verdi Tyrone şövalyeye bir tavırla, sesi ipek kadar hafifti. “Peşinde olduğum mükafat çok çok daha değerli.”

Ali’ye attığı kısa bir bakış, ufak tefek kadının, kalbini kazanmak için meydan okuyan bu adamı içten içe takdir ettiğine Synnovea’yı ikna etmeye yetti. Yaşlı hizmetçiyi düş kırıklığına uğratmaktan hiç mi hiç hoşlanmasa da, bu İngiliz onun ne yakın ne de uzak gelecek planlarında kesin olarak yer almıyordu. Yakışıklı olduğunu düşünse bile, ki şimdi o kadar da inanılması güç görünmüyordu bu, yine de besbelli ki hiçbir ülkeyi, İngiltere’yi bile, vatanı saymayan gezici bir maceracıydı. Synnovea ise daha fazlasını, hiç değilse evliliklerinin büyük bir bölümünde elinin altında olacak bir koca isterdi. “Özveriniz yararsız, Albay Prenses Anna bir daha geri dönmemenizi tercih edecektir.” Synnovea onu reddedişinin tüm yükünü Anna’nın üzerine vıkarırken vicdanında hafif bir karıncalanma hissetti ama gerçeğe çok yakın bir şey söyleyerek bu dürtüyü duymazdan geldi. “Onun himayesi altındayım ve isteklerine saygı göstermek zorundayım. Siz de öyle.”

Tyrone sorgulayıcı bir edayla bir kaşını kaldırdı ve karşısındaki rengârenk gözbebeklerini gergin bir karmaşa içine düşürünceye kadar dikkatle inceledi. Uzun süren bir aranın ardından, Synnovea’nın kızaran yanakları ve yere doğru bakan kederli kirpikleri üzerinde düşünüp taşınırken, dalgın dalgın iç çekti. Göz ucuyla Ali’ye kısa bir bakış attı ve hizmetçinin sıkıntıyla asılan yüzünü ve gözlerine bir bulut gibi çöken düş kırıklığını gördü. Tyrone, mizacı elverse, bu ufak tefek kadının neşesini artırmak için ona biraz umut verebilirdi. Önemli bir konuda emin olacak kadar kendini iyi tanıyordu. Bir şeyi yeterince şiddetle arzu ederse, hiçbir şansının kalmadığı mutlak anlamda kesinleşinceye kadar peşini bırakmaya yanaşmazdı. Hamamdaki karşılaşmalarından sonra Synnovea’nın öyle kolay kolay unutamayacağı bir kadın olduğunu yavaş yavaş fark etmişti. Prenses Anna kendisinden duyduğu rahatsızlığını açığa vurmuştu ve Synnovea’nın da o yaşlı kadının zorlamasıyla bu yanıtı vermeye mecbur kaldığına inanmak istiyordu ama hamisiyle hemfikir

olsa bile reddediliş nihai hedefi açısından küçük bir engelden daha fazlası değildi ve bu hedef de, basitçe söylemek gerekirse, genç kızı kazanmaktı.

"Prenses Anna'nın bana dair düşüncelerini zamanla değiştireceğini ummaktan fazlası elimden gelmez," dedi Tyrone. Söylemek üzere olduğu şeyin kızı muhtemelen ürküteceğini bilerek, ona yakınlaşmasıyla birlikte büyülenişinin alevleri yemiden tutuşsa da, sesini yumuşak ve tatlı bir tonda tuttu. "Ama itiraf etmeliyim ki, Kontes, ben başkalarının bana dair hissettiklerinden çok, sizin istek ve arzularınızla ilgileniyorum. Bana burada gördüğüm en parlak arkadaşlık umudunu sundunuz ve bir daha gelmemem emredildiği için zorlukla burada bulduğunuz gerçeğini gözardı etmeye de pek istekli değilim. Sadece görüntünüz bile yüreğimde söndürülemez bir sevinç uyandırıyor. Gerçekten, Kontes, size umutsuzcasına hayran olmamak elimden gelmiyor." Bir anlığına sustu ve Synnovea'ya sözlerini hazmetmesi için zaman tanıdı, ardından ağırkaulı bir ifadeyle omuz silkerek devam etti. "Hayatın bana öğrettiği gerçeklerden birisi, ödülün büyük bir çaba ve emek harcanarak kazanılması-nın, kolayca elde edilmiş olmasından çok daha derin bir saygıya layık olduğuydu." Tyrone acısını göstermeyecek şekilde tebesüm etmeyi başardı. "Leydim, sadece şunu teyid edebilirim ki, dostluğunuzun onuru için savaş vermeye henüz başlamadım bile."

Synnovea onun bu şaşmaz ısrarı karşısında donakalmıştı. Adama kendisiyle flört etmek için onu çok memnun edecek özel bir izin verse, ancak bu kadar şımarık ve özgüveni yüksek olabilirdi. Yine de bu aşk ilanında Synnovea'yı heyecandan adeta soluksuz bırakan bir şeyler vardı. Ama Anna'nın ikisi için de çıkarabileceği sıkıntıları bildiğinden onu caydıracak son bir çaba daha bulundu. "Albay, şu an bağlı olduğum vesayeti göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Canımın istediği gibi davranma özgürlüğüm yok. Benim adıma karar verenlerin isteklerine uymak zorundayım."

"Çar'dan bir lütuf göstermesini talep etsem bir yararı olur mu peki?" diye sordu Tyrone, gözlerinde parlayan muzip bir

imayla. Synnovea'nın vereceği tepkiyi yakından gözlemliyordu. Sahiden soğuk ve mağrursa, kısa süre sonra cevabını alırdı.

O sevimli ağız büyük bir şaşkınlık içinde açılıp öylece kaldı ve Synnovea böyle bir öneride bulunabilmekten dolayı afallamış bir halde, adama dik dik baktı. Sorunun yol açtığı ilk şok. Synnovea telaşla bu ihtimali reddederken bile neredeyse hiç hafiflemeyen devam ediyordu. "Kesinlikle olmaz, bayın! Tanrım, sakın! Yani, bütün Moskova bu haberle çalkalanır! Sakın! Men ediyorum sizi bundan!"

Keyiften kıkır kıkır gülmek için kendi çapında büyük bir mücadele veren Ali, elinin arkasından öksürdü. Albay'ın dile getirdiği taleplerin ateşli bir tanığı olmuş ve hanımına cesaret verme isteğini güçlükle dizginleyebilmişti. İngiliz'in istediklerini elde etmek için dövüşme kararlılığı onu tam anlamıyla kendinden geçirmişti. Sözleri ve yaptıklarıyla kanıtlandığı gibi, bu seferki öyle her ters rüzgârda savrulacak iradesiz bir âşık değildi. Bu adam ne istediğini biliyordu ve sahip olmayı arzu ettiği şeyleri elde etmek için uğraş veriyordu. Ve Tyrone gibi bir ismi olduğuna göre de, içinde bir yerlerde hatırı sayılır bir İrlandalı kanı taşıyor olmalıydı.

"Endişelenmenize gerek yok, leydim," diye yüzünde bir gülümsemeyle güven verdi Tyrone, Synnovea'ya. Genç kızın tepkisi şevkini zerre kadar kırmamıştı. "Önce onun teveccühünü kazanıp, sonra ricamı dile getireceğim."

Synnovea, adamın evlenme teklifini sahiden de tahta kadar ulaştırma ihtimalinin dehşet verici korkusuyla bir elini boğazına bastırdı. Şaka yapıyor olmalıydı! Synnovea'nın korkması için herhalde bir neden yoktu! Tabii ki Albay böyle bir şey yapmazdı!

"Sizi bırakıp gitmekte ne kadar gönülsüz olsam da, leydim, artık görev için geri dönmek zorundayım," dedi Tyrone sıcak, içten bir sesle. "Geç saatlerde bir tatbikatım var ve yarın da bütün gün eğitim sahasında olacağım. Gerçi Prenses Anna beni uzak durmam konusunda uyardı ama ben yine de uzun süre sizi ziyaret etmeden durabileceğim konusunda kuşkuluyum, ama endişeye mahal yok," diye de ekledi, bir göz kırparak, "beni çok yakında yeniden göreceksiniz."

Synnovea'ya kısa bir selam verdi ve deri miğferini yeniden alıp başına taktı. uzun adımlarla atına doğru yürüdü. Eyerinin üzerine atladı, dizginlerine asılıp yüzünü iki kadına doğru döndü ve iki parmağını gelişigüzel bir biçimde şapkasının kenarına dokundurarak veda selamı verdikten sonra döndü. atını topukladı.

"Cesur bir adam." dedi Ali, adamın atıyla uzaklaşmasını izlerken. Kırış kırış ağzının kıvrımlarında alaycı bir tebessüm belirdi ve bunu izleyen sessizlikte, dili tutulmuş haldeki hanımına kaçamak bir bakış attıktan sonra kendinden memnun bir edayla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biliyor musun, bana annene kur yaptığı zamanki babamı hatırlattı. O da aynı bu şekilde, cevabı falan kaale bile almamıştı. Sonunda annenin ailesini kızlarına onunla evlenme izni vermeye ikna edinceye kadar ısrar etmişti. Ama zaten, benim sevgili Eleanora'm da, ruhu şad olsun, güneş ve ayın özellikle Kont Zenkov için doğup battığını düşünürdül!"

"Fakat ben güneş ve ayın Albay Sir Rycroft için doğup battığını hiç düşünmüyorum!" dedi Synnovea kızgınlıkla ve kararlılığını önemli ölçüde yeniden kazanmış bir halde. "Ama bu adamın güneşe de aya da ne yapacaklarını söylemeye yeltenebileceğini hayal edebiliyorum!"

"Peki ne bekliyordun, tatlım?" Ali azgın bir keyitle başını salladı. "Adamı Majesteleri Süvari Ordusu'nun komutanı. Üstelik bir de İrlandalı. Bahse girerim!"

Synnovea suçlayıcı bir ifadeyle dolu gözlerini bu bir deri bir kemik kadına dikip, öfkeyle baktı. "Ali McCabe, senin benim tarafında olman gerekiyor, onun değil. Onu nasıl dikkatle süzdüğünü gören birisi, kocam olarak başvurusunu değerlendireyorsun sanırdı!"

"Hadi ama kuzum, böyle telaş yapman için hiçbir bir neden yok," diye onu teskin etti Ali. "Adamı sevdim, hepsi bu."

Burnundan solumayı andıran huzursuz bir iç çekişe tam bir güvensizlikle dolu ters bakışlar eşlik etti. "Seni fazlasıyla iyi tanımıyorum, Ali McCabe ve bu çılgınca ısrarında ayak direyecek olursa Albay'a suç ortaklığı edeceğinden de hiç kuşku yok. Etrafta böyle bir adam varken sana güvenilmez!"

“Kaliteli bir erkeği seçebilecek keskinlikte gözlerinizi varsa ben ne yapayım?”

Synnovea ellerini beline koydu ve sessiz bir öfke içinde homurdandı. Ali McCabe’i ikna edemediği durumlar pek de fazla olmazdı aslında. “Albay’ın ziyareti nedeniyle yaşadığınız zevkten sonra, seni nereye gönderdiğimi hatırlamamı da beklemiyorum doğrusu.”

Ali enikonu sersemleştirdiği düşüncesiyle ciyakladı. “Evet, tabii ki hatırlıyorum!” Acıma duygusu ruh haline hâkim olurken Ali’nin öfkesi de yumuşadı. “İçler acısı bir manzaraydı gördüğüm. Elisaveta çok da haksız değilmiş. Kardeşi gerçekten de zor durumda. Ona ve küçük kıza, Sophia’ya yemek pişirdim, bakımlarını yaptım biraz. Sonra ellerine birkaç kuruş para verdim. komşu bir kadına da ben tekrar gelinceye kadar onlara bakması için daha fazlasını vaat ettim. Azıcık bir ilgiyle iyi olurlar aslında ama Danika’nın yataktan kalkar kalkmaz çocuğuna bakmak ve geçimini sağlayabilmek için bir iş bulması şart.”

“Anna’nın onun buraya gelip çalışmasına izin vereceğini sanmam, hele hele eteklerine yapışmış bir çocukla.”

“Ama yapabileceğimiz bir şeyler vardır herhalde,” dedi Ali endişeli bir ifadeyle.

O anda Synnovea’nın aklına bu anneyle çocuğunu Nizhni Novgorod’daki kendi evine göndermekten daha iyi bir çare gelmiyordu ama onlar için çok zor bir yolculuk demekti bu; özellikle de sağlık durumu pek de iç açıcı olmayan bir kadının katlanamayacağı kadar zor. Ama aniden aklına yeni bir fikir geldi ve birden umutlandı. “Belki de Kontes Nataşa onu işe almak ister.”

“Yani, Kontes Nataşa’ya bu ricada bulunacak kadar uzun bir ziyarete Prenses Anna’nın izin vereceğini mi sanıyorsunuz?” diye sordu Ali, bu ihtimale şüpheyle bakarak.

“Anna kiliseye gitmemi asla kısıtlamaz,” dedi Synnovea hiç tereddüt etmeden. “Onunla bu meseleyi orada konuşurum.”

“Peki Prenses, Kontes’le konuştuğunuzu öğrendiği anda, sizi geri eve almazsa ne olacak?”

"Her şeyi de yasaklayacak hali yok herhalde?" diye karşılık verdi Synnovea. Yine de söylediklerine kendi de pek inanmıyordu.

Ali alaycı bir kalıkhayla cevap verdi. "Bir çarışenin *terem*'inde kilit altında tutulsanız en az burada olduğu kadar özgür olabileirdiniz. Kesin olarak söylüyorum, Kontes Nataşa'yla böyle gizli gizli görüşmeniz Prens'in hiç hoşuna gitmeyecek."

"Şimdi bunun için endişelenmenin sırası değil," diye ısrar etti Synnovea, Ali'nin kolunu tutarak. "Elisaveta kardeşinden haber bekliyor ve ben de Prens Anna bizi aramaya çıkmadan akşam yemeği için giyinmek zorundayım."

Synnovea kısa bir süre sonra büyük salonda Ivan ve Prens Anna'ya katıldı. Anna, daha Synnovea oraya gelir gelmez bir fatura sundu ama genç kadın bu faturadaki ödülle ilgili rakamın Tyrone'un ona ahırda iade ettiği parayla hiç alakası olmadığını ancak odasına geri döndüğünde fark etti. Ya Albay bir miktar parayı cebe atmıştı ya da Prens ona verdiğini iddia ettiği miktarı ciddi ölçülerde abartmıştı. Ama ilk seçenekte Albay'ın keseyi iade etmesi mantıksız oluyordu. Öyle bir niyeti olsa, bütün parayı kendine saklayabilir ve Synnovea da aradaki farkı asla bilemezdi. Albay'ın bu ödül meselesini yalnızca Synnovea'yı ziyaret etmenin bir bahanesi olarak kullandığını hararetle bildirmesi de, Synnovea'nın Prens'in açgözlülüğü seçeneğine ağırlık vermesine neden oldu. Anna ihtiyacından çok daha fazla bir servete sahipti, neden daha fazlası için yalan söylésindi ki?

Ertesi sabah Synnovea yemek salonuna indiğinde Ivan çoktan tabağını doldurmaya başlamıştı. Sergilediği katı disiplinci performanstan oldukça memnun görünüyor ve hemen üzerine atılabileceği başka türlü tacizleri kolluyordu. Ön kapı çarpılarak açılıp da iri kıyım Petrov kadar ürkütücü görüntüsüyle Aleksey uzun adımlarla yürüyerek odaya girince, Synnovea neredeyse rahat bir nefes aldı. Yüzü tıraşızdı, kıpkırmızı gözleri sefiş bir hayat ve çok miktarda içkiyle harcanmış sayısız saatlere delalet ediyordu. Görüntüsünün işaret ettiği kadar da öfkesi burnundaydı.

"Demek buradasınız!" diye kükredi Ivan'a ve ufak tefek

adımı yerinden sıçrattı. Tabak Papaz'ın kemikli ellerinden kayıp düştü ve inişli çıkışlı daireler çizerek döne döne giderken üzerindeki yemekleri de sağa sola saçtı. Aleksey fırl fırl dönen tabak nihayet duruncaya kadar büyülenmiş gibi kalakalmıştı. Sonra gözlerini kaldırdı ve Ivan'ın üzerinde sabitledi. "Eşim buradayken epey cesur görünüyordunuz." diyerek aşağılayıcı bir alayla sataştı. "Şimdi neden korkudan titriyorsunuz?"

Ivan kaskatı kesilmiş bir halde yutkundu ve karşısındaki adamın bu intikamcı kışkırtmasını görmezden gelmeye çalıştı. Patroniçesi yanındayken sergilediği arsızlıktan geriye çok az bir iz kalmıştı. Sonunda konuşabildiğinde, sesi dehşetten çatallaşmıştı. "Prenses Anna henüz uyanmadı, Ekselansları. Sizin için gidip onu getirmemi arzu eder miydiniz?"

"Eşimi yanımda istediğinde gidip onu kendim getiririm!" diye kükredti Prens, Papaz'ı topuklarının üzerinde gerileterek. Aleksey ancak endişe içindeki Synnovea'ya bir göz attığı anda öfkesini kontrol etme girişiminde bulundu. Burun delikleri hâlâ öfkeyle kabarmış bir haldeydi ama hiddetli bir homurtuyla ya-vaşça nefesini bıraktı ve sonunda oldukça makul bir ses tonuyla Ivan'la konuşabilmeyi başardı. "Biraz önce bir ulaktan Anna'nın babasının manastırda hastalandığı haberini aldım. Annesi onun mümkün olduğunca çabuk gelmesini arzu edecektir muhtemelen. Gitmeye karar verdiğinde Prenses'in sizi en uygun refakatçi olarak göreceği kanısındayım. Genellikle ne zaman gideceği konusunda karar verirken hiç acele etmez ama en azından siz bu ihtimalden haberdar edildiniz."

Ivan kendisini bekleyen bir başka uzun, zorlu seyahat olasılığıyla, özellikle de bir kez daha kanun kaçaklarının pususuna düşebilecekleri düşüncesiyle, buz kesmiş gibiydi. "Ama ben daha yeni dönmüş..."

"Hazırlanmak için gereğinden fazla zamanınız olacak," diye kesti lafını Aleksey, bezdirici bir umursamazlıkla. *"Hiçkimsemin emriyle acele edecek birisi değildir."* Ivan'ın huzursuzluğuna yönelik en küçük bir ilgiyi bile çok görerek sessiz bir tavırla başını kaldırdı ve Papaz usul usul odadan ayrılınca dek gözlerini boşluğa dikti.

Aleksey bir tabak aldı ve Elisaveta'nın açık büfe için hazırladığı servis tabaklarından lezzetli lokmalar seçmeye başladı. Kontes'in tepkisini ölçmek üzere göz ucuyla bir bakış attı ve Synnovea'nın kaşlarını bir araya getiren kaygı dolu somurtuşu yakaladı. "Tarlı yüzünüzde bir üzüntünün belirtilerini mi görüyorum acaba, sevgili Synnovea?" Onu rahatsız ettiğinin tümüyle farkında, sinsi sinsi gülümsedi. "Ya da belki eşimin ikimizi bu evde yalnızca hizmetçilerin refakatinde, bütünüyle yapayalnız bırakacağına dair endişeleniyor musunuz?"

Synnovea gözünü karartıp yanıtladı. "Eminim o zaman geldiğinde Anna kendi yokluğunda benim Nataşa'yla kalmama izin vermeye daha istekli olacaktır. Sizinle benim bu evde bir refakatçi olmadan birlikte kalmamız yakışık almaz. Ağızların gevezeliğe ne kadar yatkın olduğunu bilirsiniz ve doğrusu o saygın şahsiyetinizin buradaki varlığımla lekelenmesini hiç arzu etmem."

Aleksey başını arkaya attı ve Synnovea'nın önerisinin saçmalığına şamatacı bir keyifle güldü. "Zeki bir espri yeteneğiniz var, Synnovea. Buradaki varlığımız bana kendimi çok daha zinde hissettiriyor." İşaret parmağıyla bıyığının altını sıvazlayıp uçlarını düzeltirken kahverengi gözleri heyecanla parladı. "Seni daha yakından tanımak bana büyük zevk verecek."

"Yanımızda başkaları da varken, şüphesiz," dedi Synnovea, meydan okuyan canlı bir gülümsemeyle.

Synnovea kısa ve küstah bir reveransla selamladı ve Aleksey'i tek başına yemek yemek üzere yalnız bırakarak odasının yolunu tuttu. Prenses öfkeyle bağırmaya başladığında bu adamın yakınlarında durmayı istemiyordu. Belki de Anna'nın öfkesi sadece bir tahminden ibaretti ama Synnovea her halükarda, geceyi dışarıda geçirdiği için Aleksey'in azarlanacağını hissetmişti.

Synnovea irkilerek uyandı, yüreği nerdeyse göğsünden fırlayıp çıkacakmışçasına atıyordu. Tüm kalbiyle rüya görmekte olduğunu, bir yerlerdeki bir zindanda kilit altında tutulmadığını ve duyduğu tuhaf tıkırtı sesinin hücresinin demir parmaklıklarına Aleksey'in alaycı bir tonla hafif.hafif vuran kılıcının ucundan gelmediğini umarak, endişeyle yatak odasının loşluklarına bakındı. Prens'in zindanın kilitli kapısı önünde dikilen ürkütücü görüntüleri, rüyalarından fırlayıp çıkmış dehşet verici bir tür hayalet gibi, hâlâ gözlerinin önünde, havada asılı duruyordu. Adamın tekdüze bir tonla salıveriliş koşullarını sıralayan sesi kanatlanıp ona doğru gelirken, esmer yüzü de karanlığın içinden parlayarak yansıyor. Prens, mağrur bir ifadeyle, ondan istediği her şeyi yerine getirmediği sürece karanlık, nemli hücreden, bir kemik yığını halinde dışarı taşımuncaya kadar, hiçbir şekilde çıkamayacağına onu inandırmaya çalışıyordu.

O hayal meyal tıkırtı bir daha duyuldu ve Synnovea yatağında doğrulurken ağzından çıkan korku dolu çığlığa engel olamadı. Artık boğazında çarpmaya başlayan kalbi kulaklarında öyle bir gürültüyle zonkluyordu ki ona bu eziyeti çektirenin varlığına dair bir kanıt kulak kesilmesi faydasızdı. Endişe içinde, görüş ve erişim alanının hemen ötesinde saklanan birini umutsuzca arayarak, koyu gölgelerle dolu loşluğu yokladı. Ay ışığını aydınlatığı odası çok yavaş da olsa rahatlatıcı bir aşinalık kazanmaya başladı ve Synnovea tarifsiz bir rahatlamayla Taraslovlar'ın konağındaki yatağında oturduğunu fark etti.

Pencere pervazındaki o belli belirsiz tıkırtı bir daha irkilmesine neden oldu ve gözleri bir çırpıda sesin geldiği pencereye kaydı. Odadaki diğer üç pencere gibi bu pencere de akşam esin-

tilerimin kıpırdattığı her şeyi yakalayacak genişlikte bir açığa sahipti. Ay ışığının gümüş huzmeleri hafif akınlarla içeri doğru kanat çırpıp ipek perdeleri aydınlatıyordu ama Synnovea insanı andıran bir şey görmedi.

Bacakları titreyerek yatağından çıktı, bir hırsız gibi sessizce süzülerek yatak odasını geçti ve pencerenin önündeki ağacın altında dikilen Aleksey'i görme beklentisiyle dopdolu bir halde dikkatle dışarı bakmak için opak paneli kenara itti. Sayısız yıldızla parıldayan gece gökyüzü, ağacın yaprakları arasından ışıyan parlak bir ayla birlikte, gerçekten de o ağacın altında bekleyen birini görmesine yetti. Synnovea, orada bekleyen Aleksey değil, Tyrone Rycroft olduğunu anladığında, rahatlatma ile şaşkınlık karışımı tuhaf bir duygu taşmasına uğradı. Şimdi perdeleri kenara çekmekte hiç tereddüt etmeksizin, bu şekilde peşine düşecek kadar gözü kara olması karşısında donakalmış bir halde, Albay'ın karşısına çıkmak için aşağı sarktı.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu, büyük bir dikkatle alçaltılmış bir sesle. Adamın budalalığına yönelik hatırı sayılır derecede bir kızgınlık taşıyordu soru soran sesi. "Gecenin bu saatinde geldiğiniz için vurulabileceğinizin farkında değil misiniz?"

Tyrone gösterişli bir hareketle bir hamlede şapkasını çıkardı ve gözleri hemen orada, ulaşılabilir mesafedeki manzaranın tadını çıkararak Synnovea'nın üzerinde dolaşırken, ona doğru sırtıttı. Gümüşü bir atmosfer içinde yıkanan Synnovea, tam da o tutkulu ateş içinde uyandığı rüyasının bir benzeriydi. Harikulade bir biçimde göğüslerinin o müstehcen dolgunluğunun biçimini almış yumuşak, hafif ve ince sabahlığı, güçlkle gizlediklerini ortaya çıkarmak için yapıp tutuşur gibiydi. Bu kadar göz kamaştırıcı bir manzara karşısında rüyaları çok sönük kalıyordu. "Leydim," diye seslendi kısık bir sesle. "Olağanüstü güzel görünüyorsunuz."

Synnovea o arsız halinden birdenbire utanarak bir koluyla önünü kapadı ve uzun, dalga dalga dökülen giysi koluyla yarı çıplak göğüslerini örttü. "Prens Aleksey'in odası evin hemen karşısında," diye fısıldadı Synnovea, İngiliz'in tedbirsizliğine

öfkelenerek. "Uyanır da sizi aşağıda görürse, orada ne aradığınızı bile sormadan topraklarını işgal etmiş biri olarak vurur sizi."

"Sizi düşünmekten gözümde uyku girmedir," diye açıkladı Tyrone, Synnovea'nın uyarılarına kulak asmaksızın. "Buraya gelip bir daha sizin sahiden de gerçek olduğunuza, hayal gücümle sizi uydurmadığıma kendimi inandırmak zorundaydım."

"Madem kendi içinde bulunduğunuz tehlikeyi ciddiye almayacaksınız, Albay Rycroft, o halde burada yakalanmanız halinde bana verilecek cezanın ne olabileceği konusunu düşünmenizi size ısrarla tavsiye ediyorum! Prenses Anna büyük bir ihtimalle size benim cesaret verdiğimi düşünecek ve pencerelerimin çivilenerek kapatılmasını emredecektir. Bu odalar benim için bir cezaevine dönüşecek ama o bununla da yetinmeyecektir. Tutuklandığınızı, hayatınızın geri kalanını bir zindanda, bir daha asla gün ışığı görmeden geçirdiğinizi görmek isteyecektir."

Tyrone onun ikazlarına zerre kadar aldırmandan, evin ön cephesine sarılmış kalın bir asma kütüğünü sıkıca yakaladı ve bir merdivenden çıkıyormuşçasına zorlanmadan tırmandı. Pencereye ulaşır ulaşmaz başının üzerindeki pervazları kavradı ve ayakları önde kendini içeri savurdu. Synnovea'nın şaşkınlık çığlığına, söz dinlemez sırtışıyla karşılık verirken çizmeli ayakları yere indi ve pencere pervazının üzerine oturdu.

Synnovea, herhangi bir giysinin kendini Albay'ın atılğanlığından koruyabileceğine dair derin kuşkular taşısa da, hemen bir sabahlığın altına sığındı ve gayri ihtiyari titreyen parmaklarıyla bir mumu yakmayı başarabildi. Zayıf bir alev, titreyen soluğunun altında dans etti ve incecik mumu başının üzerine kaldırarak temkinli bir şekilde konuğuna doğru yaklaştı. Albay'ın yarı saydam gözlerinde mumun titrek ışığı yansdı, o ışık saçan derinliklerde yanıp tutuştuğu görülebilen aklık adeta elle tutulabilir bir yoğunluğa sahipti.

Tyrone zorla da olsa nefesini salıverdi. Synnovea'nın yanındayken ciğerlerine hava çekmek gibi basit bir eylem bile güçleşiyordu. Aslında Synnovea'nın o gece hamamda yalın ayak ve çıırılçiplak, havuz kenarındaki sessiz yürüyüşünü izlerken hissettiklerini şimdi de fazlasıyla hissediyordu. "Korkmanıza gerek

yok, leydim,” diye ikna etmeye çalıştı Synnovea’yı, boğuk bir tısıltıyla. “Size zarar vermek gibi bir niyetim yok.”

“Sanırım sizi o hamamda ahlaksız bir çapkın gibi gizli gizli beni izlerken yakalamamdan hemen sonra da bunu söylemişsiniz,” diye fısıldadı Synnovea. Albay’daki açlığının derinliğini duyumsamadan o alev alev yanan gözbebeklerine bakamıyordu. Daha önce hiç bu denli bariz bir arzuyla tutuşan bakışlara maruz kalmamıştı.

“Bu gece varlığımdan sizi haberdar etmedim mi?” diye usulca sordu Tyrone, konuyu daha önceki suçundan uzaklaştırarak. “Böyle düşünseniz, pencerenizi kapatabilir, beni de içeri almazdınız.”

“Küstahlığınız karşısında sersemlemiştim!” Synnovea yüzü kızarak karşı çıktı. Yine de, söz konusu olan Aleksey olsa, eline geçen her türlü araçla içeri girmesini önleyeceği konusunda en ufak bir tereddütü yoktu. Oysa İngiliz’i durdurmak aklının ucundan bile geçmemişti. Acaba sırf Albay o hamamdan sağ salım çıkmasına izin verdi diye onun yanında güvende olduğuna inanarak kendini mi kandırıyordu? Yoksa Albay’ın o çıplak güzelliğine ait görüntüler her gözünün önüne gelişinde içinde bir nabız gibi atmaya başlayan o tuhaf, coşkulu heyecan bu kadar mı başını döndürmüştü de, o nefis hisleri uyandıran kişinin yakınlığını kazanmak için akılsızca peşinden koşuşturan sersem bir budalanın seviyesine düşürmekten kendini alamamıştı?

Synnovea bir daha göze aldığı tehlikelerden onu haberdar etmeye çalıştı. “İster kötü niyetli olun, isterseniz olmayın, burada odamda yakalanmanız halinde büyük bir ihtimalle tertemiz isminizi lekelemiş olacaksınız. Burayı terk etmeniz için ısrar etmek zorundayım. Muhtemelen ciddi sonuçlar doğuracak bir şeye cüret ediyorsunuz. En iyi ihtimalle Taraslovlar sizi bana sarkıntılık etmeye teşebbüs etmekten hapse atarır ve beni de bir manastıra yollarlar.”

Albay sakın bir ses tonuyla Synnovea’yı yatıştırırken, gülümseyen mavi gözleri de genç kadının gözlerini arayıp buldu. “Gerçekten ısrarlıysanız, giderim leydim ama bana sizi hatırlatacak bir hatıra verseniz çok daha canı gönülden giderdim.”

Synnovea birdenbire huylandı ve mahcup bir soru sormayı başardı. "Ne gibi?"

Tyrone'un gözleri, yetersiz ışığın elverdiği ölçülerde çok detay kaydederek, tembel tembel genç kızın üzerinde gezindi. Bir omzunun üzerine düşmüş tek bir saç örgüsü. Albay'ın bakışlarına sabahlığın hafifçe yuvarlak göğüslerin şeklini aldığı yere kadar yol gösterdi. Başboş kusursuzluklarıyla Synnovea'nın kıvrak, biçimli vücudunun hiç zihninden çıkmayan anısı. Tyrone'a günlerce musallat olmuş ve gecelerini keyifli bir eziyete çevirmişti. Bu kadar nadir, bu denli mükemmel bir manzarayı bir an için bile gören bir erkeğin, böyle bir tanrıçaya sahip olmadıkça bedeni nasıl rahatlar, zihni nasıl huzura kavuşabilirdi?

Synnovea, Albay'ın onun bedeninden ayrılmayan bakışlarını görmezden gelmekte güçlük çekiyordu ve her ne kadar göğüsleri onun dik bakışlarının ağır ağır okşayışı altında ürperse de, onu uyarmanın akılcıca olacağını düşündü. "Gözleriniz düşüncelerinizin yönünü açığa vuruyor, Albay, bu yüzden size tavsiyem, ben çığlık atmaya başlamadan burayı terk etmenizdir, çünkü siz üzerime çullanırken sakın kalma niyetinde değilim."

"Herhangi bir erkeğin sizi istediğiniz dışında bir şeye zorlaması dehşet verici bir ayıp olur, leydim," diye mırıldandı Tyrone. böylesi bir yabaniliğe feda edilecek tutkuyu hayal ederek. "Ben sizden kokulu bir mendil ya da bir saç tokanızdan daha fazlasını istemiyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Cömert bir günündeyseniz, renkli bir minyatür resim de güzelliğinizin tatlı bir hatırası olarak iş götürdü. Bir öpücükse beni mest olmuş bir halde bir başka âleme gönderirdi."

Albay'ın bu isteği, Synnovea'nın damarlarına koşuşturan tuhaf bir heyecan dalgası göndermiş ve parlak bir renk yanaklarına hücum etmişti ama o, Albay'ın yatak odasına girmesine izin vermesinin ne kadar yakışksız olduğuna bakmaksızın, apu topar, şaşkına dönmüş bir genç kız numarasına yattı. "Böyle bir şey önerecek kadar arsız bir adamsınız, bayım. Daha sizi tanımıyorum bile."

Tyrone, gelişi güzel bir ifadeyle bu mantığı reddederek genç omuzlarını kaldırdı. "Bunu nasıl söyleyebilirsiniz, leydim, bız,

birbirine evlilik bağıyla bağlı olmayan çok az kişinin tatmaya cüret edebileceği hazlar paylaştık.”

“Siz tatmış olabilirsiniz o hazları. Albay, ben değil,” dedi Synnovea, kendini neredeyse soluksuz bırakan yüz kızartıcı harareti dizginlemeye çalışarak. Kim bilir kaç kez hamamdaki karşılaşmalarının baş döndürücü detaylarının tadını çıkarmaktan kendini alamamasının bir önemi yoktu: Synnovea artık böylesi bir olaydan hoşlandığı düşüncesine derhal bir son verme peşindeydi. “İnanın bana, bayım, o havuzda kurbanını yok etmek için bekleyen düzenbaz bir deniz yılanı gibi pusuya yatışınız her aklıma geldiğinde. utançtan iki büklüm oluyorum.”

Tyrone son birkaç saattir envai çeşit tutkulu biçimlerde Synnovea’yı yiyip bitirerek hayal gücünün tadını çıkarıyor olsa da, deneyimsiz bir genç kıza itiraf edilemeyecek kadar müstehcen fantezilerdi bunlar. Hafif bir kahkahayla kollarını göğsünde kavuşturdu ve inatçı bir kararlılık havasına büründü. “Madem bana bir öpücük vermiyorsunuz, o halde ben de daha kalıcı bir hatıra elde edinceye kadar burada oturacağım. Bir saç tokası, bir mendil... Ufakık bir portre...”

Synnovea’nın, bu inatçı Albay’ın tehdidini gerçekleştireceği ve odasında kalacağı her dakikanın zevkini çıkaracağından hiç kuşkusu kalmamıştı. Anna’nın geri çevirme çabalarına karşın kendini ziyaret etme konusundaki kararlılığını zaten kanıtlamıştı. Peşinde olduğu armağanı ona vermezse, ne huzura ne de uykusuna kavuşabilecekti.

Synnovea ihtiyatla ona yaklaşıırken sürekli değişen ışık altında çehresini inceledi. “Size ona benzer bir şey veririm, buradan süratle ayrılacağınıza söz veriyor musunuz? Burada daha fazla kalırsanız birinin bize kulak misafiri olmasından korkuyorum.”

Synnovea’nın yumuşak sesindeki ağırlıklı rica tonunu fark eden Tyrone, o tehditkâr biçimde yarı saydam gözbebeklerinin içiyle güldü. “Bir portreniz de neredeyse bir öpücük kadar hoş olabiliirdi aslında.”

“Size bir tanesini veririm, başkalarına övünmezsiniz onunla, değil mi?”

“Kalp atışlarımı hızlandırırsın diye onu göğsümün tam üzerinde saklarım,” diye söz verdi Tyrone, sıcak bir ifadeyle. “Benden başka kimse görmez onu, bir şövalye ve bir asker olarak yemin ederim.”

Synnovea bu sözü kabul ederek başını indirdi. “O halde ricanızı yerine getireceğim ama sadece beni Ladislaus’un elinden kurtardığınız için.”

Tyrone’un gözleri Synnovea’nın hafifçe aydınlanan yüzünü okşadı. Synnovea’nın zarif yüz hatlarının şahane güzelliği karşısında, o gece hamamın loş ortamında olduğundan daha az keyifli değildi. O güne kadar hiçbir genç kız karşısında aklı bu denli sıkı bir kapana kısılmamıştı ve uzun süren bekârlığının tetiklediği geçici bir heves olarak düştüğü bu kara sevdadan kurtulmaya çabalasa da, Synnovea önündeki aylar ve yıllar içinde tutkularını yatıştırmak için özlemini çektiği biricik kadındı. “Bana o armağanı birazcık sıcak duygularla verseniz çok daha fazla üzerinde titrerdim, Synnovea.”

“Size cesaret vermeye yeltenmiyorum,” diye karşı çıktı Synnovea. “Başınıza gelebilecekleri umursamadan gecenin körtünde yatak odama girerek kabalığınızı yeterince açığa vurdunuz zaten.”

“Sizinle birlikte geçirdiğim birkaç saniye, davet ettiğim her türlü tehlikeye fazlasıyla değer,” diye fısıldadı Albay, sevgi dolu bir ifadeyle.

“Bir daha bu şekilde buraya gelmemelisiniz,” diye bir kez daha vurguladı Synnovea. “Beni ziyaret etme ısrarınız siz daha tehlikenin farkına varmadan hayatınıza mal olabilir. Madem başınıza gelebileceklerle aldırmiyorsunuz, o halde ben de pen-ceremden içeri kocaman kayalar atsanız bile bu gizli davetlerinizi görmezden geleceğim konusunda sizi temin ederek benzer riskler alma hevesinizi kırmak zorundayım. Anladınız mı beni?”

“Evet, anladım.”

“İyi!” Rahat bir nefes alan Synnovea elindeki mumu yakınındaki bir masanın üzerine yerleştirdi ve gidip en büyük sandığının üst gözetini alt üst ederek resmini aramaya başladı. Bir zamanlar babasına ait olan minyatürü bulunca, anne- babasının

nerede güseler onu da yanlarında götürdüklerini anımsayıp, resim elyle sıkıca kavrayarak kalbine götürdü. Bu resim aslında bir yabancı olmaktan öte gitmeyen bir adama vermek babasının muhabbetine ihanet etmek gibi göründü gözüne bir an ama onun onurunu ve muhtemelen hayatını kurtarıncı biri olarak bu İngiliz böylesi bir armağanı hak etmiş olmuyor muydu?

Synnovea pencereye geri döndüğünde bile, Albay'ın onun her hareketinden beslenen mavi gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tyrone'un pırıl pırıl gözbebekleri, sabahlığının içini görebildiği kuşkusunun uyanmasına neden oldu çünkü bedeninin yumuşak kıvrımları üzerinde biraz fazla oyalanıyor gibilerdi. Synnovea, Albay'a portreyi uzatırken, adamın elindeki resme duyduğu hayranlığı uzunca bir süre izledi.

Albay nihayet başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Bunun her zaman üzerine titreyeceğim, leydim."

"Lütfen giderken kimseyi uyandırmamaya dikkat edin," diye ısrarla uyardı onu Synnovea temkinli bir ifadeyle. "Boyarların çoğu yabancıardan kuşkulandır ve o üzerinizdeki İngiliz kıyafetleriyle sırf zevkten vururlar sizi muhtemelen."

Armağanını ceketinin içine götüren Tyrone, kalbinin tam üzerindeki bir cebe sokuşturdu onu. "Benim için endişelenmeniz bana cesaret veriyor, Synnovea," diye karşılık verdi boğuk bir fısıltıyla. "Hiç değilse bir kereliğine de olsa gerçek bir onay görmüş olan iltifatlarımı düşünecek kadar benden hoşlandığınız konusunda umut veriyor bana. Belki de bir gün kendi isteğinizle kollarıma bile atılırsınız."

"Prences Anna buna asla izin vermeyecektir," dedi Synnovea üstüne basa basa. "Yabancıardan nefret ediyor ve cüretiniz size olan nefretini derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır."

"Yüreğim pişmanlıktan kan ağlıyor," Tyrone esitle iç çekti ama yüzündeki sırılsık bu iddiasını tümüyle yalanlıyordu.

Synnovea'nın dudaklarına da bir gülümseme yayıldı. "Evet, şahınıza sergilediği hüsnetsizliğin sizi ne kadar derinden yaraladığını görç biliyorum; o kadar ki, neşenizi kontrol etmekte zorlanır gibisiniz."

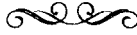
Albay'ın kolları hafifçe yukarı doğru hareketlendi. "Aslına

hakarsanız, hakkında ne düşündüğü zerre kadar umurunda değil ve okyanusun bir ucundan diğerine uzun bir yolculuğa çıkacak olsa, onun müdahalesi olmadan size kur yapabileceğini için çok daha neşeli olurdum.”

Synmoeva buna yakın bir olayın kısa süre içinde pekâlâ gerçekleştirebileceğini ona söylemeye cesaret edemedi. Anna'nın kendisinden kurtulmaya yönelik önceki çabalarına aldırmanmışsa, yol açıltır açılmaz ne kadar efretkârlaşacağını hayal edebiliyordu. “Daha fazla ileri gitmeyin, lütfen.” diye uyardı adamı ve parmaklarının dışarı doğru hafif bir fiskeyle onu gitmeye zorladı. “Şimdi sözünüzü tutun ve daha fazla sabrımı taşımadan gidin buradan.”

“Sadece bir saniye daha zamanınızı alacağım.” diye mırıldandı Albay, ellerini hafifçe onun daraçık beline koydu ve iyice açılmış bacaklarının arasına çekti. Synmoeva'nın ani bir korkuyla kaskatı kesildiğini hissetti ama Albay kulağına onu menmetmeyeceğine dair bir başka söz fısıldayarak öne doğru eğildi ve hafifçe aralanmış dudakların genç kadının dudaklarına bastırdı. Synmoeva o kadar şaşkındı ki, karşı koymayı bile düşünemedi ve giderek artan bir dehşet içinde adamın öpüldüğüne katlandı; ne dudaklarının onun dudakları altında geveyediğini, ne de adamın diliyle içerde minik dokunuşlar yapmasına izin verdiğinin farkına varabildi.

Tyrone ayrıldıktan çok uzun bir süre sonra, Synmoeva tir tir titreyen parmaklarını kendi gülümseyen ağzına bastırarak dikilirken Albay'ın verdiği armağana şaşırdı. Bir nedenden dolayı gece daha tatlı bir görünümü kazanmıştı. Ay daha parlak, hava daha bir serin ve Synmoeva'nın yüreği daha sıcaktı.

Erken bir sabah rüzgârı şehrin üzerinden esip geçerken, Çar Mikhail Fyodoroviç Romanov, Kremlin'in yüksek duvarları üzerinde uzanan yürüyüş yolunda yavaş yavaş geziniyordu. Koyu gözleri, hemen aşağısında kalan Kızıl Meydan'ın uçsuz bucaksız açık alanında binicilik hünerlerinin talimini yapan atlı süvari alayını dikkatle izliyordu. Seçkin süvari birliği komutanının at binme meziyetleri hemen dikkatini çekti. Gözüpek binicilik yetenekleriyle herhangi bir gözlemciyi büyüleyebilecek Kazaklar dışında belki, Mikhail bu İngiliz'in yeteneklerine yaklaşabilen çok az binici görmüştü ve üstelik bu, Albay'ın ilk dikkatini çekşi de değildi.

General Vanderhout, birkaç Rus generalle konuşurken yabancılar tarafından yönetilen kendi tümeninden bir müfrezeyi, şehre bir günlük mesafede büyük bir hırsız çetesine karşı düzenlenen operasyonda güya yönlendiren taktiklerin tasarlanmasındaki başarılı icraatlarıyla böbürlenmiş ama Mikhail, Kontes Zenkovna'nın Moskova seyahatiyle ilgili olarak terfisi yeni gerçekleşen Binbaşı Nekrasov'dan istediği bir rapordan çok daha fazlasını öğrenmişti. Bir Polonyalı ve Kazak soyundan piçin yönettiği eşkiyaların genç *boyarına* ve maiyetine saldırdıklarını ve sonra da bu malum İngiliz albay ile kendisinin eğittiği ve şu an Çar için, kendilerinin haberi olmaksızın, bir performans sergileyen o aynı alaydan bir müfreze tarafından kovalandıkları hikâyesini duymuştu.

Süvarilerin performansı ve nabız gibi atan ritmi, onları büyük bir coşkuyla tepeden seyreden Mikhail'i tam kalbinden vurmuştu. Miğferli kafalar komutanlarının sert emriyle aynı anda dönüyor, bir anlığına yukarı kaldırıp ardından kör kenar-

larını omuzlarında şaklattıkları kılıçları sabah güneşinin yaldızlı ışığı altında göz kamaştırıcı bir ihtişamla parıltıyordu. Bu Mikhail'in daha önce tanık olmadığı bir takdim ama müthiş bir zevk aldığını henüz fark etmeye başladığı bir talimdi. Bu İngiliz'le yakın gelecekte bir buluşma ayarlamayı ihmal etmemeliydi, buna karar verdi. Subay'ın açık bir alanda göz alıcı gösteriler düzenlemek konusunda olduğu kadar askeri cesaretini gerçek bir savaşta kanıtlama konusunda da özel bir yeteneği olduğu apaçıktı.

Mikhail düşünceli düşünceli başını kaldırdı ve göz ucuyla mareşalin hemen ötesinde bekleyen muhafız subayına dikkatle baktı. "Binbaşı Nekrasov?"

Bu çağrı üzerine subay derhal yaklaştı ve çaka gibi bir selam vererek bir askerin hükümdarına göstermesi gereken hürmeti sergiledi. "Emredin, Bütün Rusya'nın Büyük Çarı."

Mikhail ellerini arkasında kavuştururken gözleri de tertemiz üniformalar içindeki bu subayın üzerinde hafifçe gezindi. "Binbaşı Nekrasov, İngilizce biliyor musunuz?"

Nikolay bu soru karşısında biraz şaşırdı ama hiç tereddüt etmeden cevabını verdi. "Evet, Yüce Ekselansları."

"İyi! O zaman şu an izlediğimiz alay komutanını önümüzdeki birkaç gün içinde görme fırsatı bulmaktan memnun olacağımı kendisine kibarca bildirebilirsin. Müracaat kutusuna huzura kabul talebinde bulunmasını söyleyin ona. Cevabım birkaç gün içerisinde kendisine bildirilecektir. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Hayır, Ekselansları."

"Bu adam bir yabancı," diye belirtti Mikhail düşünceli bir edayla. "Saray diplomasisi konusunda onu bilgilendirin ki, orada mahcup olmasın ya da bir başkası rencide olduğu için gereksiz yere cezalandırıldığını görmek zorunda kalmayayım."

"Emredersiniz, Ekselansları."

"Bu kadar."

Nikolay sert bir hareketle bir kolunu göğsüne yapıştırdı ve kayıtsız bir ifadeyle çekilmesine izin veren Çar'ın önünde bir dizi üzerinde eğildi. Binbaşı bunun ardından büyük bir süratle

oradan ayrıldı ve en yakındaki kulenin içinden geçerek zemin kata indi. Boş alanı aceleyle geçip binicilerin tatbikat yaptığı yere doğru yöneldi ve Süvari Alayı komutanını selamladı.

“Albay Rycroft!” diye seslendi, bir yanıt almayı başaramayınca bir daha seslendi; nal takırtıları ve keskin komut çığlıkları arasından sesini duyurmak için bir kez daha denemeden önce uzunca bir alanı daha geçti. “Albay Rycroft!”

Çağrılar nihayet ortalığı birbirine katan şamataya baskın çıktı ve Tyrone atının dizginlerine asılarak kendine doğru yaklaşan kişiye yüzünü döndü. Binbaşı’yı tanıdı ve Yüzbaşı Tverskoy’a bir baş işaretini yaparak süvari bölüğünün eğitimini geçici olarak yardımcısına devretti. Tyrone aceleyle kendine doğru yaklaşan subayı beklerken deri miğferini geriye itti ve parmak boğumlarıyla terden sıırsıklam olmuş alnını sildi.

“Albay Rycroft!” diye bağırdı bir kez daha Nikolay, heyecan içinde İngiliz’in atının hemen yanında dururken. “Majesteleri. Çar, sizi görmek ister!” Bir kolunu kaldırdı ve yarım dönerek, yüksek duvarı işaret etti; Albay’ın dik bakışlarını insanların dikildiği yukarıya doğru yönlendirdi. “Bir süredir sizi izliyordu da!”

Tyrone güneşe karşı gözlerine kalkan yapmak için bir elini kaldırdı ve orada toplanmış yüksek rütbeli subaylardan oluşan küçük kalabalığa gözlerini kısarak baktı. “Sence benden ne istiyor olabilir ki?”

“Onu etkilediniz!” diye yanıtladı Nikolay şaşkınlıkla; bu başarıyı gerçekleştiren birinin duyabileceği hayreti yaşıyordu adeta. “Önümüzdeki birkaç gün içinde huzura kabul edilmek üzere hazırlanacaksınız!”

Tyrone dizginleri parmaklarının arasında hafifçe yoklayıp gevşetti, bir araya getirdi ve elini eyer kayışına dayarken bir kaşını kaldırıp Binbaşı’ya baktı. Çar’ın kabulü, elde etmek için uğraştığı bir şeydi ama dikkatini bu denli hızlı cezbetmiş olmasına da şaşırıyordu. “Peki bu ziyareti gerçekleştirmek için ne yapmam gerekiyor?”

“Sizden beklenenler konusunda şahsınızı bilgilendirmek için ben görevlendirildim, Albay. Eğer bu akşam müsaitseniz,

konutunda buluşabiliriz. Ne kadar çabuk yanıt verirsiniz Majestelerine o kadar çok saygı göstermiş olursunuz.”

“Elbette,” diye onayladı Tyrone, gecenin daha sonraki saatlerinde Taraslovlar’ın konağına doğru at sürme planından vazgeçerek. Son on beş gündür, Synnovea’yı bir daha görüp Ali aracılığıyla derdini duyurarak arzularını yatıştırarak zaman bırakmayacak kadar yoğun bir gayretle kendini adamlarının eğitimine vermişti. Bu hiç kuşkusuz o koyu saçlı afetin onu son gördüğünden bu yana dayanılmaz bir ısrarla zihnini işgal etmediği anlamına gelmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Tyrone’un, Synnovea’nın yatak odasına ay ışığı altında yaptığı ziyaret, içinde bulunduğu açmazı daha da derinleştirmişti. Şimdi her zamankinden daha fazla düzensiz uykulardan, gözlerinin önünde onun yüzü ve çıplak yumuşaklığının tem üzerinden hiç çıkmayan o unutulmaz hissiyle uyanıveriyordu. Bu inatçı ama bir o kadar da nefis anıları aklından çıkarmanın zorluğu, Tyrone’un uykularını kaçırıyor ve zihnini daha az rahatsız edici bir şeyler üzerine odaklama çabasıyla yatak odasını bir enine bir boyuna adımlamasına rağmen, başarısızlığı Synnovea’ya yönelik artan tutkusunun acı verici eziyetine onu martız bırakıyordu. Gözlerini dikip uzun uzun Synnovea’nın resmine bakmak ise özlemine artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bir keresinde Çar’ın huzuruna çıkma talebinde bulunacağını söyleyerek Synnovea’yla dalga geçmişti gerçi ama bu konuda herhangi birine itiraf edemeyeceği kadar ciddiydi aslında. Majestelerinin ilgisi-ne mazhar olmak, istediklerini elde etmek açısından hayati bir öneme sahipti kuşkusuz ve sadece bu nedenle Binbaşı Nekrasov’la buluşmayı Taraslovlar’ın konağını ziyaret etmekten daha önemli buldu. Çar Mikhail, hiç tartışmasız, Rusya’da suratına kapatılmış bütün kapıları açabilirdi.

Moskova’ya gelmesinin üzerinden iki haftayı aşkın bir süre geçmişti ve Synnovea bu süre boyunca Ivan’ın duygusuz derslerine, Anna’nın sert eleştirilerine ve Aleksey’in, her zaman karısının duyuna ve görme mesafesi dışında gerçekleşen gayretli

takiplerine katlanmaya mecbur kalmıştı. Synnovea artık kendini bir kuzgunun keskin, tetikte bekleyen gözlerinin altındaki minik bir kuş kadar gergin hissetmeye başlamıştı. Geçtiği her loş mekânda Prens tarafından şaşırtılma tehlikesi, ya da daha da rahatsız edici olanı, ya bir punduna getirerek ya da daha planlı bir şekilde düpedüz fiziksel taciz tehdidi pusuya yatmış bekliyordu sanki. Kendini onun bu av oyununda kurban olarak bulmak Synnovea açısından delirtici bir durumdu ama Aleksey, hazır Anna zaman ve dikkatinin büyük bir bölümünü Ivan'ın şöhret tırmanışı hirsına yardım etmeye adanmışken ortaya çıkan her türlü fırsattan yararlanmayı kafasına koymuş görünüyordu.

Anna, Ivan'ın onuruna bir davet verme planlarının çok daha önemli olduğuna karar vererek, babasına hasta yatağında yapacağı ziyareti ertelemişti. Prenses ve Papaz ayrılmaz bir bütün haline gelmişti. Aleksey sağda solda aylak aylak dolaşırken onlar kendilerine benzer insanları yoldan çıkarma peşinde koşarak büyük nüfuz ve varlık sahibi boyarları ziyaret ediyorlardı. Durum uygun düşerse, Piskopos Filaret Nikitiç'e karşı olan muhalif duyguların açığa vurulmasını ihtiyatlı bir biçimde teşvik ediyorlardı. Synnovea, Anna'nın konağa davet ettiği boyarlarla yapılan bir toplantı sırasında kalması tembihlenen yatak odasında bunlardan fazlasıyla derlemişti. Aslında bunlara kulak misafiri olmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu ama Ivan'ın telkinleriyle pervasızca kışkırtır görüldüğü öfkeli bağırımların duymazdan gelinmesi üst kattan bile imkânsızdı. Papaz'ın Moskova yolculuğu sırasında dışa vurduğu tuhaf görüşleri de düşündüğünde, Synnovea bu adamın Çar Mikhail'i tahtından alaşağı etme özlere taşıyıp taşımadığını bile merak etmekten kendini alamıyordu. Anna'nın, Mikhail'in kuzeni olarak böylesi bir emelin parçası olması gerçi kuşkulu görünüyordu. Ama buna rağmen giderek güçlenen şüphelerini de aklından çıkaramıyordu.

Bir çarşamba sabahının erken saatlerinde Aleksey karısına yakın şehirlerden birinde bir iş toplantısına katılacağını ve ertesi gün geç saatlere kadar onu beklememesi gerektiğini haber verdi. Bu haber ve ardından ayrılışı, Anna'yı Synnovea'yı konakta bırakabileceği ve Ivan'la birlikte çıkuklarında ters bir şey olma-

yacağı konusunda rahatlatmıştı. Bu ikisi de evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Synnovea, Ali'yi Stenka'yla birlikte Elisaveta'nın kardeşinin ihtiyaçlarını karşılamaya gönderdi. Hizmetçilerinin geri dönmesini beklerken de Taraslovlar'ın bahçesine çekildi ve Ivan'ın hiç kuşkusuz ona yokluğunda bile otoritesini hatırlatmak için sabahın köründe verdiği bir kitabı gözden geçirmeye başladı.

Öğleden sonrasının son saatleriydi ki, Boris biraz şaşkın bir halde efendisine kapıyı açtı. "Yarına kadar dönmenizi beklemiyorduk, lordum."

"Planlar değişti, Boris." Aleksey umursamazca etrafa göz attı. "Eşim evde mi?"

"Hayır, lordum. Prenses Anna bir saatten daha fazla bir süre önce..."

"Sevgili Ivan'la birlikte çıktı," diye tamamladı Aleksey yaşlı kâhya yerine cümleyi, adamın hatırı için ses tonuna birazcık da öfke katarak.

Boris telaşla muhtemel bir koca kıskançlığını yatıştırmaya çalıştı. "Prens Dimitrieviç'i evinde ziyaret etmeye gittiler, lordum. Eğer siz de onlara katılırsanız eminim Prenses Anna çok memnun olacaktır."

"Ne? Gidip de o yaşlı boyarın ömrünün son yıllarında birkaç çocuk daha yapma umutları konusundaki sıkıcı münakaşaya bir kez daha mı maruz kalayım yani?" Aleksey güldü ve başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, Boris. Vladimir artık iyice ilerlemiş yaşlarında, kendisine yeni çocuklar verebilecek yeni bir eş peşinde koşacağına, servetini varolan çocukları arasında paylaşımaya düşünse daha iyi olur."

Yaşlı boyarın bu tür beklentilerine bizzat kulak misafiri olan Boris kıkırdadı. "Yaşı ilerleyen her erkeğin Prens Vladimir'in yaşına geldiğinde onun kadar muktedir olmayı arzu edeceğinden eminim."

Aleksey kâhyanın kendi özlemlerini dile getirdiği kaygısızla başını aniden kaldırıp adamı meraklı bakışlarla inceledi. "Belki de yaşlı prens herkesin inanmasını istediği kadar muktedir değildir, kimbilir."

“O da doğru olabilir, efendim.” diye hak verdi Boris ve ardından bir iç çekti. “Ama bir erkek için birazcık umut olduğuna inanmak bile güzel bir şey.”

Aleksey onaylayan bir ifadeyle sırttı. “Kesinlikle.”

Sadece birkaç saniye sonra Prens bahçeye girdi ve Synnovea’yı çenesini elleri arasına almış otururken buldu. Çalışmasına daldığından konuşuncaya kadar fark etmedi prensi.

“Sevgili çocuğum, neye daldın bu kadar?”

Synnovea’nın saçları hafifçe yapılı başı şaşkınlık içinde aniden kalkıverdi ve Aleksey kendisini dehşet içinde irkilmiş yeşil-kahve gözlere dik dik bakarken buldu. Synnovea’nın bu ani huzursuzluğunun derinliklerini keşfederken gülümsedi. Synnovea kurnaz bir tilkinin köşeye sıkıştırdığı bir yabani tavşan kadar ürkekti.

“Prens Aleksey!” Synnovea gergin bir şekilde ayağa kalktı. “Yarına kadar sizi beklemiyorduk. Tanrım, Anna çok şaşıracak!” Soluk soluğa çıkan sesi zirveye çıkmış güvensizliğini kolayca ele veriyordu. “O da şimdi gelir zaten bence...”

Aleksey’in koyu gözleri kuşku verici bir zevkle parlayınca, Synnovea’nın sözleri de huzursuz edici bir sessizlikte söndü. “Hadi, Synnovea,” diye hafifçe sitem etti Aleksey. “İkimiz de biliyoruz ki Anna, o minik şöhret turlarında Ivan’a eşlik ederken aşırı derecede yavaş hareket eder. Onun da Ivan’inkinden farklı olmayan ihtirasları var, bilirsin.”

Aleksey’in bakışları adeta büyülenmişçesine bir odaklanmayla genç kızın göğsünün üst kısımlarına, kare şeklindeki kenarları işli yakalığının utangaç bir biçimde sergilediği bölgelere daldı. Bu kadar kısa süreli bir ilişme bile ona Synnovea’nın yatak odasının kapısını açıp yatağında uyurken gördüğü günden bu yana sağlanmış olanlardan daha fazlasını sunmuştu. Genç kız o zamandan beri en sakıngan *sarafan*lara bürünüyordu... Bugüne kadar. Şimdi tertemiz, dantelli bir kırma yaka, bir sütun gibi inen incecik boynunu süslüyor ve çiçek desenli keten elbisesine de rengine veren lavanta rengi bir kurdeleyle zarif bir biçimde bağlanıyordu. Bu büyüleyici boyun bağının altında vücuda sıkı sıkı yapışan bir yelek, belinin inceliğini üstüne basa basa vurgu-

hıyor, dekoltesinin sergilediği kreın rengi teninin gençliğe has parlaklığı ise Aleksey'i hayran bırakıyordu.

"Size katılabilir miyim?" diye yokladı Aleksey, en nazik haline bürünerek.

"Elbette," diye karşılık verdi Synnovea. Onu nasıl geri çevirebilirdi ki? Hayır dese, adam bu sefer büyük bir ihtinalle doğrudan üzerine atlardı.

Aleksey aralarındaki mesafeyi kapattı ve Synnovea ani bir tepkiyle, kendini buz gibi bir sulandırılmış şarap bardağıyla oyalanmaya verdiği masanın etrafından dolaştı. Adamın giderek ısınan bakışları altında ürkek bir gülümsemeyi zar zor başaran Synnovea, koca bir yudum aldıktan sonra görgü kurallarını hatırladı. Elinin hızlı bir hareketiyle şarap maşrapasını ve Elisaveta'nın ona hazırladığı küçük kek tabağını gönülsüzce işaret etti. "Yiyecek içecek bir şeyler almaz mıydınız?"

İsteksiz bir genç kızın numaralarına gayet aşina olan Aleksey, onun nazik ev sahibesi kisvesine bürünüşü karşısında kendini gülmekten alamadı. Sanki o ufacık masa kendisini ateşli bir aşığın tecavüzünden koruyacakmış gibi aralarına bir bariyer koymaya pek hevesli görünmüştü Synnovea gözüne. "Belki bir kadeh sulandırılmış şarap."

Aleksey, başını kaldırıp dik bakışlarını itinayla düzenlenen bahçeye çevirerek kadehi Synnovea'nın elinden kabul etti. Normalde kendini böyle basit hazların keyfine kaptıracak bir adam değildi ama yanbaşında Synnovea varken orman içindeki bu açık alanın huzur dolu sükûneti içinde kendini rahatlamış hissedebiliyordu. Belki de, her şeyin en iyisine sahip olmak gibi doymak bilmez bir hırsın pençesinde sürüklenen biri yerine sahip olduğu servet ve hatırı sayılır mülkle yetinebilen bir kadınlı evlenseydi, ilgisinin daha büyük bir bölümünü ona yönelik bir aşkı beslemeye adanarak doyuma ulaşabilirdi. Şimdi ise giderek artan bir sıklıkta, kazandığı sayısız zaferle Anna'nın önünde hava atmak mecburiyetinde hissediyordu kendini. Bu belki de Aleksey için, Anna'nın içinde uyandırdığı huzursuzluktan bilinçsizce bir intikam alma biçimiydi.

"Benimle bahçede yürür müsün, Synnovea?" diyerek bu

davette bulundu, masanın etrafından dolaşmaya devam ederek, Synnovea'yı kolundan tuttu ve serbest elini çiçeklerle çevrili patikalara doğru salladı. "Böyle bir çiçek cümbüşünü hayran hayran izlemeye zaman ayırmayalı seneler oldu."

Synnovea hemen yanındaki dar yola doğru tereddütlü bir halde hareketlenirken bir yandan da temkinli bir bahane uydurdu. "Elisaveta şu an beni mutfakta bekliyor. Ona ekmek yaparken yardım edeceğime söz verdim, yani buradan fazla uzaklaşmam. O da şimdi bana bakmaya gelir zaten."

"Bahçede şöyle basit bir yürüyüş fazla zaman almaz," diye ikna etmeye çalıştı Aleksey onu. "Zaten benim de kısa süreliğine tekrar gitmem gerekiyor. Bu sabah ayrılırken bazı önemli belgeleri burada bırakmışım ve onları almak için geri dönmek zorunda kaldım. Herkesin gittiğini sanıyordum ama o sırada senin burada olduğunu fark ettim." Başını kaldırdı ve yakınlardaki bir çalılığı süsleyen kocaman birkaç çiçekten esen tatlı, çarpıcı rayihayı usul usul içine çekti. "Böyle hazların varlığını unutmuşum neredeyse."

Synnovea omzunun üzerinden kısa bir bakış attı ve bir ağacın sarkan dalları arkalarında kalan patikayı kapadığı için artık evin görüş alanı dışında olduklarını fark etti. "Artık geri dönmem gerekiyor."

"Henüz değil, Synnovea." Aleksey'in eli aşağı doğru kayıp onun elini sıkı sıkı kavradı ve Synnovea bir şaşkınlık çığlığı atıp ellerini geri çekmeye çalışırken de gülerek ilerideki patikayı gösterdi. "Hiç güvercinlik görmüş müydün daha önce? Hemen ilerde var bir tane."

Önlerindeki kumru seslerini duyan Synnovea ona önemli bir galibiyet teslim etmek zorunda kaldı ve kendisini çekip oraya götürmesine izin verdi. Aleksey, bir düzine ya da daha fazla güvercinin tünediği beyaz, dairevi bir yapıya yaklaştıklarında Synnovea'nın elini bıraktı. Diğerleri başlarının üzerinde sağa sola uçuşuyordu. Çırpınan kanatlar bir başka kuşun yaklaştığı uyarısında bulundu onlara ve Synnovea döndüğünde bir kumrunun boş bir gözden uzanan ufacık bir tüneğe uçuşunu gördü.

"Tehlikeli olabilir," diye tuhaf bir gözlemlerde bulundu Alek-

sey, diğer kuşlar başlarının üzerinde uçuşurken. “Hadi o şık elbisen berbat olmadan uzaklaşalım.” Bir kez daha Synnovea’nın elini kavradı ve keskin bir virajla dönerek güvercinlikten uzaklaşan bir keçi yolundan aşağı doğru onu arkasından sürükledi.

Synnovea konaktan giderek daha fazla uzaklaştıklarını fark ederek, büyük bir çabayla parmaklarını onun elinden kurtarmaya çalıştı. “Lütfen, artık geri dönmek zorundayım.”

Aleksey bir yandan hızlanırken, bir yandan da omzunun üzerinden ona teklifte bulunmayı sürdürdü, “Korkma, Synnovea. Gel, sana göstereceğim bir şey daha var.”

Synnovea’yı bulundukları arazinin etrafında bir bariyer işlevi gören yüksek bir tahta perdeye sokulmuş küçük bir kulübenin görüş alanı içine getirdi. Sundurmanın tahta döşemeleri üzerine onu çekti ve kapıyı itip açtı; içeri de girecekti ama Synnovea bir zamparayla karanlık bir barakaya sürüklenme düşüncesi karşısında durakladı. Kolları ve bacaklarıyla olanca gücüyle karşı koydu ve inatçı bir buzağı gibi ayak direyerek bir adım daha sürüklenmeyi reddetti.

“Hayır!” diye bağırdı. “Bırakın beni! Eve dönmek zorundayım!”

Aleksey parıl parıl parıldayan koyu gözleriyle ona doğru bir geri adım atarken kıkırdadı. “İçeri gel, Synnovea,” diye dil döküyordu, başını açık kapıya doğru hafifçe yatırarak. “Bırak, seni artık olmayı hak ettiğin kadın yapayım. Bu anları birlikte geçirdiğimizi hiç kimse bilmeyecek.” Kıpırmızı dudakları yatıştırıcı bir gülümsemeyle aralandı. “Hizmetçiler bana sadıktır. Hiçbirisi bugün geri döndüğümü Anna’ya söylemez, yani ona bir bahane uydurmamıza bile gerek yok.” Kısa bir baş işaretile tekrar kapıyı gösterdi. “Kimse buraya gelmez. Kışın burada yaşayan yaşlı oduncu da sonbahara kadar dönmez. Tamamen bize ait bir odamız var. Utanmana ya da korkmana gerek yok.”

“Asla!” Synnovea şiddetli bir iştiaqla başını iki yana salladı. “Benden istediğiniz şey son derece yakışsız, Aleksey! Bunu teklif etmeye bile hakkınız yok.”

“Öyle mi? Yanlış mı bu?” Aleksey şarkı söyleyen küçük bir oğlan gibi başını bir yandan öte yana attı. “Biz birbirimiz için

yaratılmışken kim bunun yanlış olduğunu iddia edebilir, Synnovea?

“Ben!” diye bağırdı Synnovea hiddetle. “Bunun bir parçası olmak istemiyorum!”

Aleksey, onun isteksizliğini zerre kadar umursamadığını gösteren bir ifadeyle omuz silkti. “Sana istediğim gibi sahip olurum, Synnovea. Karşı koyman benim için bir şeyi değiştirmez. Zamanla okşayışlarımdan senin de zevk alacağını biliyorum.”

Aleksey bir kolunu onun beline doladı ama Synnovea vahşi bir şiddetle parıldayan gözlerle ters ters ona bakarak bir hamlede uzaklaştı. “Eğer beni istemediğim bir şeye zorlarsanız, Aleksey,” diye ikaz etti onu alçak, cırlak bir ses tonuyla, “size yemin ederim intikamımın sonuçlarına katlanırsınız. Ele geçirip heveslerinize alet edeceğiniz o küçük fahişelerinizden biri *değilim*! Anna şikâyetlerime kulak asmayacak olursa, gider Çar Mikhail’e her şeyi anlatırım. Ama şunu iyi bilin, Aleksey: Bana yapacağınız her türlü taciz, hak ettiği cezayı bulacaktır!”

Aleksey tamamlanmamış bir kahkahayla bu tehditleri küçümsediğini gösterdi. Onu hâlâ bileklerinden tutmayı sürdürerek, kararlı bir özgüvenle sırtıttı. “Kızım sen gerçekten beni tehdit edip kendi zevkine göre dans edebileceğini mi sanıyorsun? Boşver, bunları duymamış olayım. Anlatacaklarını kimse dinlemez bile, çünkü onları yalanlar ve doğru söylemediğin konusunda şerefimi ortaya koyarım. Anna senin iftiralарına kulak asmaz. Şimdi anladın mı tehditlerinin ne kadar boş olduğunu? Gerçekten, Synnovea, bana karşı koymanın sana bir faydası yok.”

Aleksey mağrur bir kendini bilmezlikle gülerek Synnovea’nın elbisesinin üst kısmını sıkıca tuttu ve genç kız korkuyla bağırırken aşağı doğru hızla çekerek göğüsliğini koparıp aldı; geride yırtılan yerin arasından göğüslerini saklayan bir iç gömleği dışında bir şey bırakmamıştı. Ortaya çıkan bu nefis dolgunluğu yoklamak için Aleksey bir elini ileri uzattı ama Synnovea öfkeden çıldırmış bir canhıraş çığlık atarak hızla dönüp uzaklaştı. Ne yazık ki bu kaçma girişimi sonuçsuz kaldı çünkü Aleksey parmaklarıyla onu başının üzerindeki kıvrımlı saç demetlerin-

den yakaladı ve geri sürükleyerek karşı koyan vücudunu kollarının arasında havaya kaldırdı.

Omzuyla yüklenerek açtı kapıyı, kulübeden içeri girdi ve bir tekmede kapıyı arkasından kapadı. Hiç duraksamadan köşede duran dar bir portatif karyolaya doğru geçti ve Synnovea'yı yatağın üzerine bıraktı. Genç kızın üzerine düştüğü kurt postları onu sarıp sarmaladı, Synnovea'nın yüzünün üzerinde uçuşurken boğuculukları dayanılmazdı. Synnovea bir yolunu bulup kurtulmak için boğuştu; dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi ve bu arada da etrafı hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Gözüne bir anlığına Aleksey ile karyolanın başına yakın bir yerde duran küçük masa arasındaki bir aralık ilişti ve o açıklıktan kayıp kurtulmak niyetiyle oraya saldırdı. Aleksey hemen davranıp bir adımda yolunu kesti ama Synnovea onun kendisine doğru uzanan ellerinden son anda kurtulup bir yay gibi fırlayarak yatağın karşı tarafına, oradan da hızla açık bir girintiye doğru süründü. Ama Aleksey onu karşılamak üzere oradaydı, genç kızın bütün çabalarını tekrar tekrar boşa çıkardı. Nihayet, Synnovea topuklarının üzerine oturdu, ciğerlerini havayla doldurdu ve ona ters baktı.

Aleksey kaftanını rahat hareketlerle çıkardı. "Gördün mü? Kaçabileceğin bir yer yok, güzelim."

Üzerindekileri bir kenara fırlattı ve yüzünü Synnovea'ya döndü; üzerinde ince bir gömlek ve sıska bacaklarına sımsıkı yapışmış tozluklar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Geniş omuzları ve bol kaftanı onu gerçekte olduğundan çok daha cüsseli ve kaslı gösteriyor olmalıydı çünkü aslında cılızlık sınırındaydı ve sarkık göğüsleri daha da fazlasını söyler gibiydi. Synnovea'nın yakın zamanlarda hayranlıkla baktığı fizik özelliklerinden çok uzaktı.

Aleksey, gözleri endişeli bir kaçış arayışı içinde barakayı inceleyen tutsağını dikkatle izledi. Synnovea bir başka aralığa doğru ok gibi fırladı ama Aleksey onu yine yakaladı ve bu kez arka üstü itti onu postların. Genç kız öfkeyle dişlerini gıcırdattı ve onu cırmaklamayı denedi ama adam onun bu çabalarına keyifle gülererek kollarına vurup geri itti. Bir yandan onu bu durumda

tutarken, karyolayı hızla çekip duvardan uzaklaştırdı; dar yatağın üzerine ata biner gibi yerleşip Synnovea'yı altında sabitledi ve çılgın gibi çırpınan kol ve bacaklarını zaptetti.

Synnovea'nın teslim olmaya niyeti yoktu. Adam eteklerini çekip çıkarmak için doğrulduğunda kıvrılıp altından kaymaya niyetlendi. Aleksey bunu bekliyordu ve hemen yeniden genç kızın bacaklarının arasına yerleşti.

Aleksey altında yatan Synnovea'nın iç etekliklerini sabırsızca çekip çıkarma telaşı içinde, narin bir elin yatağın yanındaki masanın üzerine bırakılmış sipsivri bir taşın üzerine kapandığını fark etmedi. Synnovea'nın sınıksız yumruğunun yukarı doğru bir kavis çizerek başucu sehпасından uzaklaştığını da görmedi. Genç kız kalan gücünü sonuna kadar zorlayarak darbeyi indirdi; aniden indirdiği taşın kenarı tecavüzcü bozuntusunun burnunun tam kenarında patladı.

Aleksey kulübeyi neredeyse temellerine kadar sarsan acı içindeki bir ulumayla geriye doğru yalpaladı. Elleriyle yüzünü tuttu: gözlerine inen parlak bir renk yelpazeyle serseme dönerken, dayanılmaz bir ıstırapla adeta körleşti. Beyaz gömleğinin üzerine birkaç kırmızı damla saçıldı; ellerini iki yana açıp yeniden görmeye başladığında çarpık çenesiyle dehşet içinde gömleğindeki lekelerle bakıyordu. Bu kadar narin bir genç kızın kendi kanının döktüğüne inanamaz bir hali vardı ama duyduğu şiddetli acı da, öte yandan, olayın gerçekliğine dair hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar yoğundu. Bir inilti kopardı, bir parmağını burnunun altına bastırdı ve damla damla akan kanı durdurmaya çalıştı ama ne yazık ki sızıntı durdurulamıyordu. En ufak bir dokunuş bile o eziyet verici acının keskin, kırık cam parçaları halinde burnundan alına doğru akan etmesine neden oluyordu. Duyduğu ıstırap oradan yayılıyor ve en ufak sinir uçlarına kadar ulaşıyordu sanki. Eziyet dayanılmayacak kadar büyüktü ve şehvetli arzularını gerçekleştirme tutkusunu yok etmişti; yataktan kalktı ve azap verici bir baygınlık içinde sendeleye sendeleye lavaboya kadar gitti, bir havlu kapıp sıkıca burnunun altına bastırdı.

Synnovea bir saniye bile tereddüt etmeyi göze alamadı. Te-

laşla uçuşan etekliklerinin ortasında yataktan fırladı ve kendini kapıya attı. Konaktan içeri çıldırmaşcasına girişini kimse görmemişti ama yatak odasının kapısını arkasından sıkı sıkı kilitleyinceye kadar da kendini Aleksey'in elinden ve muhtemel intikamından kurtulmuş hissetmedi. Odanın sıcaklığına hiç aldırmadan, sonunda Aleksey'in arabasının gürültüyle ayrıldığını duyuncaya kadar soluk soluğa bekledi. Ancak o an bakmak için pencereye gitti ve Aleksey'in atının bir ipin ucunda yavaş yavaş arabanın arkasından gittiğini gördü. Bu görüntü, ona Aleksey'in birkaç gün boyunca dönmeyeceği umudunu verdi.

Synnovea'nın oraya gelişinden sonraki üçüncü pazarda serin rüzgârlar, sonunda sıcak ve bunaltıcı yaz günlerine dört gözle beklenen bir ara verdi. Rüzgârla sürüklenen gri bulutlar sabahın erken saatlerinde gökyüzünün bir ucundan diğerine koşuşturuyor, yağmura hasret yüreklere biraz olsun ümit veriyordu. İ lava yalnızca birkaç hafta içinde dondurucu bir hal almış, kavurucu sıcaklarsa sadece bir anı olarak kalmıştı.

Aleksey iki gün önce dönmüş, atından düştüğünü söyleyerek kırık burnunu inandırıcılıktan uzak bir gerekçeyle izah etmişti. Biçimli profilini korumak uğruna burnunun bir doktor tarafından düzeltilmesinin verdiği ıstıraba göğüs germişti ama şu an itibarıyla, orada kalan belirgin bir yumrunun burnunun önceki parlaklığına gölge düşüreceği ve hiç kuşkusuz yüzünde bu yara izini bırakan eli hatırlatacağı düşünülebilirdi. Burnunun çevresi ve gözlerinin altındaki koyu mor şişlik yarasının derinliğine işaret ederek yakışıklı çehresini lekeliyordu ve yakasını hâlâ bırakmamış ağrıları hafifletmek için de güçlü içkilerin cömertçe tadına bakmaya alışmıştı. Aleksey'in, Synnovea'nın ona zarar verebileceğinden artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı ve şimdilik, benzer, başka bir darbenin kendisini tümüyle perişan edeceği korkusuyla kızın yapmacık kayıtsızlığına meydan okuma konusunda isteksizdi.

O pazar günüyse, Aleksey evde kalacağını haber verdi; çünkü gururu, şiş burnu biraz inip de yüzündeki çürükler kaybolun-

caya kadar onu başka aşkların peşinde koştırmaktan alıkoymuyordu. Anna daha önceden Ivan'la birlikte son derece varlıklı bir boyara, Prens Vladimir Dimitrieviç'e ait bir özel kiliseye gitme planı yapmıştı. Bu yaşlı dulun kalbi yeni bir evlilik için yanıp tutuşuyordu ve ne Anna ne de Ivan verecekleri nutuk sırasında son derece alımlı bir genç bakirenin onun dikkatinin dağıtmasını arzu edeceğinden, Synnovea'nın *chasovnyas*'a* giderken onlara eşlik etme ihtimali söz konusu bile olamazdı. Ama kocasının günü yatağında geçireceğini duyan Anna'nın Synnovea'yı evde bırakmayı göze alması da aynı derecede ihtimal dışıydı. Bu nedenle de Synnovea'ya Taraslov Konağı'ndan ve çürüğe çıkmış Aleksey'den yeterince uzak olduğu sürece, kendi ibadetini yapma izni vermekten başka seçeneği kalmamıştı.

Anna hangi gerekçeyle çıkmasına izin verirse versin, Synnovea kendine nihayet birazcık özgürlük bahşedildiği için ferahlamıştı. Kadının hava kararmadan önce geri dönmesi konusundaki sıkı tembihleri bile coşkusunu azaltamamıştı. Hatta erkenden dışarı çıkıp Stenka'nın at arabasını, araba yoluna çekmesini beklemiş ve Aleksey'in üst kattaki yatak odasının penceresine gelip dikilmesi bile sinirlerini bozmamıştı. Aleksey bugün ona zarar veremezdi artık.

Synnovea dışarısı için kıyafet olarak kendisine inci taneleri ve zarif beyaz dantel aplikeleriyle cömertçe bezenmiş buz mavisi satenden bir *sarafan* seçmişti. Başında bir o kadar süslü bir *kokoshniki* ve üzerine aynı güzellikte inciler dikilerek tek bir siyah saç örgüsüne bağlanmış mavi bir kurdele vardı. Bunlara uygun bir pelerin de ona eşlik ediyordu ama gideceği yere vardığı sırada, tam arabadan inerken onu geride bırakmaya karar verdi. Hava hâlâ çok sıcaktı ve bulutların arasından ara ara yüzünü göstermeye başlayan güneş de onu havanın gün boyunca açık olacağına ikna etmişti.

Stenka at arabasını Kızıl Meydan'daki bir kiliseye çok da uzak olmayan, Kontes Nataşa Andreyevna'nın kendi arabasının da hemen önünde beklediği bir yerde durdurdu. Daha Jozef hanımının inmesi için kapıyı açar açmaz, yaşlı kadın arkadaşını

* Chasovnyas: Küçük köy kilisesi. -ç.n.

selamlamak için aceleyle karşıya geçti. Synnovea onu görünce neşeli bir telaşla basamakları inerken Nataşa da mutlu mutlu gülerek kollarını sonuna kadar açtı. Üç adım sonra kadınlardan genç olanı daha yaşlı olanın kolları arasındaydı.

“Beni görmeye gelmediğin için sana darılmam gerekir,” diye sitem etti Nataşa ve gözyaşı seli arasında geriye çekildi. “Yoksa Taraslovlar’da pek iyi karşılanmadığımı unuttun mu?”

“Nataşa, unutmadığımı biliyorsun,” diye karşılık verdi Synnovea, gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. “Ama Anna bugüne dek konak sınırlarının dışına çıkmama izin vermedi.”

Nataşa, Synnovea’nın yaşlı kahve-yeşil gözlerini dikkatle inceledi. “Bütün İngiltere ve Fransa’da kadınlara tanınan eşit özgürlükleri tatmış biri olarak bu tür kısıtlamalar altında yaşamak sana çok zor gelmiş olmalı. Annen, Aleksandr’a bir İngiliz centilmenin soylu davranışlarını öğreterek senin için çok güzel temeller atmıştı. Baban da bir Rus olarak onun itikatlarını benimsemeye şaşırtıcı derecede açıktı. Ama zaten Eleanora’nın son derece müşfik bir tarzı vardı.”

“Çok yakında durumlar değişebilir.”

“Nasıl yani, tatlım?”

Synnovea yaşlı kadını uyarmak için bir elini kaldırdı. “Lütfen unutmayın, şu ana kadar Anna’nın gerçekten hasta babasını ziyarete gideceğine dair hiçbir gösterge yok. Sizi ziyaret etme- me izin vereceğini varsaymam için de bir neden görünmüyor ama beni evde Aleksey ile yalnız bıraktığında içinin rahat edeceğinden de bir hayli kuşkuluyum.”

“Doğrusu o konuda Anna’yı suçlayamam. Adam birinci sınıf bir zampara.” Nataşa kaşlarını hafifçe kaldırarak kinayeli sözlerinin altını çizdi ve genç arkadaşının eline hafifçe vururken de ısrarla tavsiye etti. “Sen uyarılarımı dikkate al, evladım.”

Synnovea’nın kaşları da onunla hemfikir olduğunu göstermesine havaya kalktı. “Onun ne tehlikeli bir çapkın olduğunu bizzat yaşayarak öğrendim. Aç gözlü karga benimle kozlarını paylaşmak için beklerken yatak odamdan çıkmaya korkuyorum. Burnu iyileşir iyileşmez muhtemelen intikam peşinde koşacak.”

Nataşa'nın zarif kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne oldu ki bur-nuna?"

"Bana sarkıntılık ederken kırdım."

Yaşlı kontes bir an için gözlerini dikip genç kıza baktı, tam anlamıyla şaşkına dönmüş bir haldeydi. Sonra, işin komik yanı aklına geldi ve keyifle gülmeye başladı. "Zavallı Aleksey, daha önce hiçbir kadın ona ağzının payını vermemişti. Bu kez onun için ayılıp bayılmayan az görülür biri karşısına çıktı. Umarım bu tür girişimlerini boşa çıkarırsın da, bundan sonra sana yakla-şırken daha dikkatli olur."

"Bir tür diyet talep etmeden ona yaptığım küçük düşürücü hareketi unutup gideceğini aslında hiç sanmıyorum. Bu misillemenin nasıl ve ne zaman geleceği konusu gerçekten sinirlerimi alt üst ediyor."

Nataşa onun hissettiklerine karşı anlayışla iç çekti. "Bir an önce evlerinden ayrılabilsen durumun biraz kolaylaşabilirdi. Anna'nın ne zaman gideceği konusunda bir bilgin var mı?"

"Gidecekse bile önümüzdeki cumartesiden önce olmayacağı kesin. O gün Ivan Voronski onuruna büyük bir davet verecek."

"Ivan Voronski?" Nataşa kulaklarına inanamıyormuş gibi ismi tekrarladı ve daha da artan bir anlayışla genç kıza baktı. "Ah, sevgili Synnovea'm, durumun gerçekten çok zor, yazık sana. Keşke Majesteleri seni benim gözetimim altına vermeyi uygun görseydi ama eminim ki, yakın arkadaş olduğumuzdan hiç haberi yok; hele hele bir de Anna ona benim sadece babanla ilgilendiğimi söylemişse... Hiç kuşku yok ki Çar Mikhail seni Anna'mın yanına göndererek bir iyilikte bulunduğunu sanıyor. Her şey bir yana o kadın onun akrabası ve normal koşullarda Çar'ın kuzeninin vesayeti altında olmak onur verici bir durum olarak görülür. Mikhail babana büyük bir hayranlık beslerdi ve Aleksandr'ın aramızdan ayrıldığı günlerde de senin rahatının yerinde olduğundan emin olmak onun çok sevindirir eminim; bu yüzden lütfen onun hakkında çok sert yargılarda bulunma-maya gayret et, tatlım."

"Tabii ki bulunmam. Yüzbaşı Nekrasov'u Moskova yolcu-luğunda bana eşlik etmesi için göndererek na kadar yakından

ilgilendiğini gösterdi zaten. Ama söyle bana Nataşa, Anna babasını ziyaret etmeye giderse, o yokken seninle kalmama izin verir misin?”

“Çocuğum, sormana gerek var mı?” Nataşa neşeyle güldü. “Elbette kalabilirsin! Tabii ki! Senin başka birinin yanında kalmanın düşüncesine bile katlanamam!”

Kuledeki çanlar çalmaya başladı ve sonuncusunun sesi yavaş yavaş kaybolurken kiliseden bir ilahinin inişli çıkışlı sesi duyuldu. İki kadının da ilgisi bu tatlı, melodik ve içeri davet eden seslere döndü; kol kola kilisenin son derece görkemli süslerle bezeli iç mekânına girdiler. Kadınlarla çocuklara ayrılan bir bölümde birlikte dururken mika pencerelerden hafifçe dökülen umut verici bir atmosfer etraflarındaki havayı doldurmuş gibiydi. Orada dualar mırıldandılar, şarkılar söylediler, rahipler korosunu ve beyaz cübbeler giymiş küçük çocukların meleksi ilahilerini dinlediler. Aynı kilisede paylaştıkları birçok diğer zaman olduğu gibi huzur verici bir andı bu ama artık ayın bitmiş, sadece ikisi kalmıştı. Aleksandr Zenkov’un tatlı hatırası ikisinde de devam etti ve gözlerini buğulandıran yaşlarla birbirlerinin elini tutup, sessizce onun yasını tuttular.

Üç saat sonra kiliseden çıkan iki kadın, şehrin üzerine kapkara bulutların çöktüğünü gördü. Hafif hafif çiseleyen yağmur damlaları dışarıdakilere tatlı bir zaman tanıyor ve havaya ferahlatıcı bir koku yayıyordu ama Synnovea’nın bir elbisesinin daha berbat olduğunu görmeye pek niyeti yoktu; bu yüzden de kilise ile at arabası arasında sonsuzcasına uzuyor gibi görünen mesafeyi endişeyle gözleyerek revakın altında bekledi. Araçlar daha şimdiden yolcularını gecikmeden kapma telaşı içindeki sürücülerin yarattığı arap saçını andıran bir labirent içinde kapana kısılmış haldeydiler. Her nasılsa boş kalmış yerlerse aynı bölgedeki diğer kiliselerden aceleyle çıkan kalabalık tarafından hızla dolduruluyordu.

“Bunu hiç beklemiyordum,” dedi Synnovea ümitsizlik içinde. Böylesi bir özgürlük hissi yaşamayalı bir asır olmuş gibiydi ve yağışsız geçen onca haftadan sonra yağmurun tam da şu an başlamış olmasına inanamıyordu.

“Stenka yakında,” diye haber verdi Nataşa. “Onun bu hengâmeden çıkmasını çok beklememiz gerekineyecek.”

Synnovea kara bulutlara endişeli bir bakış attı. “Evet, ama yolun onun geçebileceği kadar açılması bir saat daha alabilir. O zamana kadar da, gökyüzüne bakılırsa, her durumda sıırıslıklam olacağız.”

“Sanırım tek seçeneğimiz oraya kadar koşmak.” Nataşa pelerinini havaya kaldırdı ve ikisine de korunak olacak genişlikte açtı. “Bence hemen gitsek iyi olur yoksa sağanağa yakalanacağız.”

İkisi birlikte revakın korumasından ayrılırken, Synnovea girdiği o pahalı tentenin altında Nataşa’ya sokuldu. Daha yeni yola koyulmuşlardı ki, ağır bir sağanak önlerindeki kalabalığın sağa sola kaçışmasına yol açarak üzerlerine boşaldı. Synnovea’nın gözüne, oraya vardıklarında kapıda olma telaşıyla uşak koltuğundan aşağı fırlayan Jozef ilişti. Aynı anda Stenka ise o azametli koltuğundan aşağı sarkmış, at arabasının önünde duran başka bir adamla konuşuyordu. Sürücü bir kolunu kaldırıp gösterince konuştuğu adam dönüp kalabalıkta onu gözleriyle aradı. Vücudunu bir kabuk gibi saran pelerini ve geniş kenarlıklı şapkasıyla bu adamı tanımamak imkânsızdı. Bu erkeksi çehreyi bir anlığına görmek bile Synnovea’nın cam sıkılmış bir halde aniden duraklaması için yeterli oldu. Gözüpek Albay Rycroft bir kez daha onu aramak için işe koyulmuştu.

Albay onlara doğru koşa koşu gelirken Synnovea ne bir geri hamle yapma fırsatı ne de bir tepki gösterme şansı bulabildi. Bir güç ansızın arkasından sertçe sırtına çarptı ve onu sere serpe ileri doğru fırlatarak ellerinin ve dizlerinin üzerinde yere serdi. Suçlu kişi, kendisini birden ona yol gösterenlerden ayrı düşmüş bir halde bulunca paniğe kapılan dev gibi, yarım akıllı bir budalaydı ve Synnovea’yı neredeyse ezip geçerken aşağı doğru kısaca bir göz atmakla yetinmişti. Hepsini iliklerine kadar sıırıslıklam ısılatan kör edici sağanağa rağmen atlarını bulmak için yarışan iri yarı gençlerden oluşan bir grupsa, bu sakarını hemen ardından adeta birbirlerini ezercesine geliyordu. Synnovea’yı gördüklerinde sakınmak için artık çok geç kalmışlardı. Üzerinden, etra-

fından atladılar ama sonunda bir tanesi düştü ve Synnovea'nın ayağının üzerine bastı; genç kızın dudaklarından bir acı çığlığı döküldü.

Çılgına dönmüş olan Nataşa tehlikeli biçimde üzerlerine gelenleri geri itmeye çalıştı ama gücünün böylesine iri cüsselere yetmesi mümkün değildi. "Önünüze baksanıza!" diye haykırdı pelerinin altından. "Nereye gittiğinizi görmüyor musunuz?"

Bir saniye sonra bir karaltı Synnovea'nın üzerine kapandı; genç kalabalığı aniden duraklatırken bir yandan da Nataşa'nın biraz da dehşet içinde geriye sendelemesine neden oldu. Pelerinli adam genç kızın etrafında geçici bir koruma perdesi oluşturdu ve aynı anda eğilip nazik bir biçimde onu ayaklarının üzerine kaldırdı.

Synnovea, ileri doğru ağır aksak bir adım atarken Albay Rycroft'un beline sarılan kolunu ve üzerine abanarak kendisine hem koruma hem de destek sağlayan sert bedenini iliklerinde hissetti. Ayak bileğine vuran yırtıcı acı yalpalamasına neden oldu ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bir saniye içinde, çelik kaslı ve son derece becerikli, genç bir kızın hayallerini süsleyebilecek kollar, Synnovea'nın ayaklarını yerden kesmişti. Albay onu kavrayıp kendine doğru çekerken Synnovea'nın kalp atışları tuhaf bir biçimde hızlandı ve Synnovea boğulma tehdidiyle yüz yüze geldiği zamanki kadar güçlü bir biçimde kollarını adamın güçlü kuvvetli boynuna doladı. Albay'ın şapkası şakır şakır inen yağmur bombardımanına karşı bir nebze koruma sağlıyordu ve Synnovea davranışının yakışksız olup olmadığına zerre kadar aldırmaksızın yüzünü onun yanağına bastırdı. Tyrone bir omzunu hafifçe kaldırıp onun daha güvenli bir şekilde kendine yaslanmasını sağladı ve kucığındaki bir çocukmuşçasına hiç zorlanmadan, uzun, hızlı adımlarla at arabasına doğru koştu.

Adamın bu şövalyece korkusuzluğu ve Synnovea'nın onun yardımını kabul etmekte sergilediği hiç de aşağı kalmayan istekliliği karşısında had safhada şaşırmış olan Nataşa da, arkalarından bakakaldığı kısa, hayret dolu bir anın ardından, arkadaşını bir çırpıda kaldırdığı gibi götüren adamınkine kıyasla çok daha

kısa adımlarla da olsa, apar topar at arabasına koştu. Pelerini ve bir işe yaramaktan çok ayak bağına dönüşen sırlıslıkla pabuçları, diğer ikisi araca ulaştığı anda orada hazır olma gayretlerini boşa çıkarmıştı.

Jozef kapıyı ardına kadar açarak Albay'ın sevimli yüküyle birlikte hiçbir engelle karşılaşmadan basamakları çıkmasını sağladı. Tyrone basamağın üzerine bir yay gibi fırladıktan sonra içeri eğilip Synnovea'yı güvenli bir şekilde koltuğa yerleştirdi. Dudakları göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde Synnovea'nın ıslak yanaklarını okşadı, ardından oralarda gelişigüzel dolaşarak şaşkınlıkla aralanmış yumuşak ağzının tadını çıkardı. Dili hafiften kıskırtıcı bir şekilde genç kızın dudaklarının üzerinden geçip, yine çok kısa bir süreliğine nemli boşluğun içine bir fiske atarken, Synnovea hızlı bir soluk alışla şaşkınlığını dışavurdu. Genç kız bir saniyeden bile daha kısa bir süreliğine ona eğilerek dudaklarını tadına bakmaktan kendini alamadığı adamın kendine yaklaşmasına boyun eğdi ama hemen arkasından kendine geldi ve çekildi. Utanç içinde davranışının ne denli yakışsız olduğunu fark etti ve alev alev yanan yüzünü yana çevirdi.

"Beni herkesin içinde öpmemelisiniz!" diye sitem etti fısıltıyla. "Ya bir gören olursa?" Sağanak yağmur at arabasının etrafında koruyucu bir kalkan işlevi görse de, gün ışığı halen hâkimdi ve Jozef'in pencere pervazlarıyla yağmur içeri girmesin diye indirilmiş gölgeliklerin arasından görebileceklerinin hiçbir izahı olmazdı.

"Baş başa görüşmeme izin vermezseniz, tatlım, sizi başka nasıl öpebilirim acaba?" diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı Tyrone. Yüzünde genç kızın kaçamak bakışlarını üzerine çeken alaycı bir tebessüm vardı. Şapkasının üzerinden sular damlayan siperlikleri, Tyrone'un gözlerini ve kısmen de yüzünü gölgeliyordu ama Synnovea'nın dudaklarına kenetlenmiş dik bakışları görmezden gelmesi mümkün değildi. Tyrone, daha fazlasını arzu ederek, bir daha ona doğru eğildi. "Bir kez dudaklarınızın tadına varan hangi erkek, böylesine sarhoş edici bir nektara kolay kolay yüz çevirebilir ki?"

Synnovea minik bir korku çılgılığı atarak üzerine gelmesini önlemek için bir eliyle adamın göğsüne bastırdı. Albay'ın aklından geçenleri dinlemesine gerek yoktu çünkü bunu onun gözlerinde görebiliyordu. İçinde yol açtığı tarifsiz kargaşa temkinli olması için yeterli nedendi. Kendi duygularını ve içine düşürüldüğü durumu gözeterек bu adama uzak durması çok daha iyi olurdu, çünkü o yanındayken, kendi iradesi yokmuşçasına, her türlü akli başında düşünceyi ve geleneksel görgü kurallarına boş vermeyi alışkanlık haline getirmiş gibiydi. "Her neyse, Albay, ama beni rezil etmeden heveslerinizi kontrol altında tutmanızda ısrar etmek zorundayım."

"Güneşi gökyüzünde durdurmak bile bundan daha kolay bir iş olabilir, leydim," diye mırıldandı Albay, sıcak bir sesle; bir yandan da parmaklarıyla onun kolunun içini okşuyor, zayıf parmak eklemleri göğüslerine yapışmış sırlıklam elbisesine hafif hafif dokunurken Synnovea'nın kalp atışları hızlanıyordu.

Genç kız soluksuz kalışı karşısında kendi kendine şaşırmış halde, rahatsız edilen bir *boyarına*'ya yakışır bir öfkeyi dışavurmaya çalıştı. "Bana dokunmaya biraz fazla alıştınız, bayım, ama geri çekilmezseniz çılgılık atmak zorunda kalacağım."

"Diğerlerini yardıma çağırmadan önce, leydim, kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedin." Tyrone, Synnovea'nın elini yakaladığı gibi göğsüne bastırdı. "Bu sıradan bir âşık kalp atışlarına benziyor mu?"

Ona dokunmak, yere düştüğü anda bir yıldırımın yakınlarında olmak gibiydi. Synnovea içinde cızırdayan kudreti ve tetikte bekleyen her bir sinir ucunu hissedebiliyordu. Yaşadıklarından derin bir huzursuzluk duyarak adamın vücudunu hararetle kavrayan titrek parmaklarını açmaya çabaladı. "Lütfen bırakın beni, Albay," diye fısıldadı. "Arabacımın ne yaptığınızı merak etmesine neden oluyorsunuz."

Tyrone onun giderek artan paniğini hissederek bu isteğe uydu ama Synnovea gözlerinde yanan ateş karşısında başını diğer yana çevirinceye kadar da arzusuyla bakmaya devam etti. Synnovea kadife koltuğun öte yanına kaymak için elinden geleni yapıyor ama ıslak elbisesi buna engel oluyordu. Dikkatli bir

şekilde minderin kenarını kavrayıp kalkmaya çalışırken, Tyrone onun acıyla ırkıldığını gördü ve artan bir merakla elbisesinin çamura batmış kenarlarını kaldırarak şişmiş, ciddi derecede bereleşmiş ayak bileğini ortaya çıkardı. “Vay canına, yaralanmışsınız.”

“Gerçekten, Albay, önemli bir şey değil!” diye ısrarla vurguladı Synnovea, Tyrone’un bu kadar ileri gidişi karşısında yüzü kıpkırmızı olmuştu. Albay bileğini tutmaya kalkışınca, Synnovea hızlıca ayağını çekti ve bir daha koltuğun öbür ucuna doğru kaçma ihtiyacı duydu. “Küçük bir sıyrık sadece, bir şey yok. Kısa sürede iyileşir.”

Tyrone’un aklı bütünüyle karışmıştı. Sadece bir ayak bileğinden çok daha fazlasını gördüğü ve tuttuğu halde, basit bir muayenenin Synnovea’yı neden bu kadar utandırdığını anlamıyordu. Fakat Jozef hâlâ kapının yanında dikiliyordu ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmur at arabasının çatısını döverken adamın kendilerini duymasından neden korktuğunu Synnovea’ya hiç sormamak Tyrone’a daha makul göründü.

“Bir soğuk kompres şişmeyi azaltabilir,” dedi Tyrone, askerlik yılları boyunca birçoğunu bizzat yaşadığı her türden yarayla karşılaşmış biri olarak. “En az bir ya da iki gün ayağınızı oynatmayıp, iyileşmesi için ona zaman tanımanız lazım.”

“Size bir daha borçlandım galiba, Albay.” Synnovea kirpiklerinden inen yağmur damlalarını savuşturmak için gözlerini kırıştırdı ve isteksizce Tyrone’un sabit bakışlarıyla karşılaştı. Suyun göğüslerinin arasındaki yarıktan aşağı sızdığını hissedebiliyor, bedenine sımsıkı yapışan sarafanı çıkarıp atmak için can atıyordu ama bu hiç mümkün görünmüyordu. Synnovea, Albay dik bakışlarıyla onun gözlerinin içinde derin araştırmalar yaparken ne aradığı konusunda hiçbir fikri olmaksızın, kocaman açılmış gözlerle bekledi.

“Bir sorun mu var?” Synnovea görüntüsünden endişelencerek başlığını çıkardı ve yüzünden damlayan suları sildi. “Darmadağın bir görüntüm olmalı, farkındayım.”

“Evet, öyle, leydim,” diye fısıldadı Tyrone, boğuk boğuk, gözlerinin dokunduğu her şeye hayran hayran bakarak. “Nadiren karşılaştığım bir görüntü.”

“O kadar korkunç mu görünüyorum?” diye sordu Synnovea adamın sözlerini yanlış anlayarak; biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tyrone hafifçe kıkırdadı. “O kadar güzel mi, diye sormalısınız, leydim”

“Benimle alay ediyorsunuz, bayım,” diye sitem etti Synnovea, dudaklarında güç de olsa algılanan kıvrıma engel olamayarak.

Adamın yüzündeki sıcak tebessüm teskin ediciydi. “Elinizi sadece bir daha bana verseniz, kalbimin çarpışı sözlerimin doğruluğunu kesin olarak onaylardı.”

“Sanmıyorum,” diye fısıldadı Synnovea, sesinin hiç de güçlü çıkmadığının farkındaydı.

“O halde her ne ise o görüntüye olan düşkünlüğümü kabullenin.”

Synnovea güçlükle çekmekte olduğu setleri aşındıran bir sıcaklığın içinde yayıldığını hissetti. Bu engeli ayakta tutmak ön-görebildiğinden daha zor olmuştu ve kendini onun kurlarına razı olmuş halde bulma korkusuyla alelacele konuyu değiştirdi. “Sizi bir yere bırakabilir miyiz, Albay?”

“Hiç gerek yok,” diye teklifi geri çevirdi Tyrone, gözünü onun güzelliğinden alamıyordu. “Aum yakınlarda bir yerde.” Ama hiçbir şekilde gitme zahmetine katlanmıyor ve gözlerini dikip ona bakmayı sürdürüyordu. Tyrone genç kızın karakterinin, bir ipliğe dizili değerli inciler koleksiyonu gibi şöyle bir görünüp kıymetlendirilmeyi bekleyen daha kaç veçhesi olduğunu bilme isteğiyle doluydu. İlk önce tecavüzcüsünün kolları arasında kapana kısılmış öfkeli bir kontes görmüştü; ardından sakınmasız, sere serpe banyo yapan ve daha sonra da pencere pervazına tünemiş bir baştan çıkarıcı. Köylü kıyafetleri içindeki o alımlı periye, yatak odasındaki incecik elbiseli bakireye ve şimdi de kendini savunacak becerikli birine ihtiyaç duyan bu kırılğan genç kadına hayran olmuştu.

Synnovea şu son yaşanan hadiseden dolayı ne kadar mahcup görünürse görünsün, Tyrone genç kızı ayaklar altında ezilme tehlikesi altında gördüğü anda içinde kabaran güçlü. koruma-

ci içgüdülerinin gayet farkındaydı. Gösterdiği tepki, kendine bile akılcı bir biçimde açıklayamayacağı kadar karmaşıktı. Daha düne kadar bir erkeğin bir kadına besleyebileceği bütün o yumuşak, kırılgan hislerin yalan ve ihanetle tam anlamıyla yok edildiğinden en ufak bir kuşkusı yoktu ve Synnovea'nın eşi olmasını ne kadar derin bir arzuyla isterse istesin, yüreğinin şu ana dek yalnızca azgın bir heyecan olarak gördüğü bir ilişkiye bulaşmasını istediğinden hiç de emin değildi.

Tyrone bu derin düşüncelerden zihinsel olarak kendini kopardı ve kendi ıslak elbiselerine bir göz atarken güldü. "İkimiz de bir diğerini rahat ettirecek koşullar içinde değiliz, leydim, en azından gerçek anlamda bir konfor sunmaktan bahsediyorum." Kesin olarak reddedileceğine bütünüyle inanmasa da, Synnovea'yı kendi odasına davet ederdi ama onu sıkboğaz etmenin budalalık olacağını biliyordu. Her türlü arzusunu yerine getirmeye istekli olduğuna ikna oluncaya kadar beklemek ve içindeki ateşi soğutmak çok daha hayırlı olacaktı.

Tyrone şapkasının siperliğine hafifçe dokunarak, büyük bir dikkatle kendisini izleyen sıkıntılı gözleri yakaladı. "Bir başka sefere... Synnovea."

Hızla dönüp ayaklıktan aşağı adımı atar atmaz Tyrone kenara sıçramak zorunda kaldı, çünkü az daha, pelerininin koruması altında, şiddetli yağmurun içinde başı aşağıda ilerleyen Nataşa'yla çarpışıyordu. Tyrone'un gizlice sokulan cüssesi yaşlı kadının şaşkınlık içinde başını kaldırmasına neden oldu. Aynı hızla da çenesi aşağı sarktı. Nataşa kendini bir kez daha, sırlıklam olmuş yağmurluğun altında da aynı derecede muazzam görünen omuzların ve bir karaltı halinde beliren yükseltinin karşısında bulmuştu. Hatırı sayılır bir dehşet ve huşu içinde, anlaşılabilir bir selam sözcüğü bile edemeden o ince yüz hatlarına ve gölgeli gözlerle ağzı açık bakakaldı.

Tyrone kaskatı bir tebessüm eşliğinde özürünü fısıldadı. Ardından şapkasını yüzünün üzerine indirdi, omuzlarını yumruk gibi inen yağmur damllarına karşı kamburlaştırdı ve bir hamlede atının sırtına atladı. At arabasına doğru dönüp kısa bir bakış attı, sonra uzaklaştı.

Synnovea'ya sanki gün biraz önceki pırılısını yitirmiş gibi geldi. İsminin Tyrone'un dudaklarından çıkan yumuşak bir okşayıcı iç çekiş içinde fısıldanışını anımsamak, yüzünü gülümseten gizli bir hazla doldurdu içini ama Jozef'in elini uzatıp arkadaşını içeri alması üzerine bu tebessümü apar topar bastırdı.

Nataşa yağmurdan sırlıslıkla olmuş etekliklerini kapıdan çekiştirerek arabaya binip koltuğa, genç arkadaşının yanına oturduğunda, kendini sudan çıkmış bir fare gibi hissediyordu. Sığınacak yere ulaşmakta çektiği güçlük hesaba katıldığında en azından bir soluk almak için durması gerekirdi ama güzel arkadaşına yardım etmek için hızır gibi yetişen yabancının kimliği şu an daha fazla ilgisini çekiyordu. "Tanrım, tatlım, kesinlikle en becerikli koruyucunun dikkatini çektin. Sana bir zarar gelemezsin diye gerekirse yeri göğü oynatacak gibi görünüyordu."

Synnovea'nın gerilip, aniden ve kararlı bir biçimde ayak bileğiyle meşgul olmaya başladığını fark eden yaşlı kadın sustu. Genç kızın hadiseyi konuşma konusundaki isteksizliğini tahmin etmek çok da zor değildi ve Nataşa usta bir manevrayla sohbetin yönünü değiştirdi. "Bugün gelip beni evimde ziyaret etme planı yapmadıysan, Synnovea, sana gerçekten çok kızarım. Babanla ziyaretime geldiğiniz son seferinde birkaç kıyafetini bırakmıştın ve hemen geri dönmek zorunda da olmadığına göre, olabildiğince kalıp benimle sohbet edersen çok memnun olacağım."

Synnovea, rahatsızlığının bir nebze hafıfladığını hissederek güldü. "İzin verirseniz öğleden sonrasının geri kalanını sizde geçirmekten büyük zevk duyarım," diye teskin etti kadını. "Taraslovlar'a geri dönme fikrinden nefret ediyorum, hele hele Aleksey orada pusuya yatmış beni beklerken. Sizinle vakit geçirmek, çok ihtiyacım olan şifalı bir merhem gibi gelecek bana. Yine de geç kalmamam gerek, yoksa Anna beni disipline etmek için yeni yollar bulur."

Nataşa'nın yüreği genç kıza karşı sevgiyle doldu. İkisine de iyi gelecek bir ziyaret olacak gibi görünüyordu bu, hiç kuşkusu yoktu. İyice ıslanmış arabacıya döndü ve gülümseyerek bir baş işaretini yaptı. "Hanımımız benim evime gelecek Jozef. Dolayı-

sıyla bu tufandan ayrılmaya niyetliysen artık kapımızı kapatabilirsin.”

“Hem de nasıl, leydim,” diye karşılık verdi adam gülererek ve kapıyı kapattı. Arka koltuktaki yerine tırmanırken araba hafifçe sallandı ve kısa bir süre sonra da Stenka atları sürmeye başladı.

Synnovea başlığını çekip başından aldı ve zilni dağılmış bir halde, etkârlı etkârlı derin bir iç çekti. “Beni hep en kötü halimde yakalıyor.”

Şakır şakır yağın yağmura rağmen hafifçe fısıldanan bu şikâyet Nataşa’nın kulaklarına ulaştı ve merakını iyice alevlendirip gürleyen bir ateşe dönüştürdü. “Kim, tatlım?”

Sesli düşündürken yakalandığını fark eden Synnovea, göz ucuyla Nataşa’ya bir bakış attı ve kaçamak bir ifadeyle omuz silkti. “Hiç kimse, Nataşa. Kimse değil.”

“Öyle demek,” diye söylendi yaşlı kadın somurtarak, hayal kırıklığı içinde koltuğuna geri gömüldü. Genç kızın değer verdiği bir mesele söz konusu olduğunda asla konuşmayacağını bilirdi ve besbelli ki burada söz konusu olan da Synnovea’nın kendine saklamayı tercih ettiği o yabancıydı. Madem genç kızın gösterdiği tepki bir göstergeydi, o zaman Nataşa da o uzun boylu adam her kimse, daha şimdiden genç arkadaşı üzerinde bir hayli derin etki bıraktığına inanma eğilimindeydi. Nataşa ümitsizce iç çekti. “Samırım seni arabaya taşıyan o cesur centilmenin kimliğini bilmemem gerekiyor. Bana itimat edip de sırlarını açmaya hiç niyetin yok çünkü.”

Synnovea inatçı bir huzursuzlukla konuyu kestirip attı. “Önemli bir şey değil Nataşa. Gerçekten.”

Yaşlı kontes tebessümle karşılık verdi. “Yine de, o adamın seni epey bir sarsmış olduğunu görebiliyorum.”

Synnovea’nın yanakları kızardı ve Nataşa’yı merakından vazgeçirme çabasıyla, ıslanmış elbisesi nedeniyle sıkıntılıymış gibi yaptı. “Berbat olmuş! Kesinlikle mahvolmuş! Ve en sevdiğim elbiselerden biriydi!”

“Onun içinde kesinlikle çok zarıfsın,” dedi Nataşa. “Ama zaten, tatlım, ne giysen zarif görünüyorsun. Arkadaşının da seni

öncelikle bu nedenle çekici bulduğundan eminim. Sana kendini epey bir kaptırmış görünüyordu.”

“Benim arkadaşımı değil,” diye ısrar etti Synnovea.

Nataşa kendini beğenmiş bir ifadeyle güldü. “Pekâlâ, tatlım, ikinizin yağmur altındaki görüntüsünden anlayabildiğim kadarıyla, senin düşmanın olmadığı da açık. Söyle bana, Anna ne düşünüyor onun hakkında?”

“O bir İngiliz. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?”

Nataşa genç kızın kızarmış yanaklarını da hesaba katınca, bazı şeyleri anlamaya başladı. “O zaman Anna, seni görmesini yasaklamıştır.”

Synnovea sessizce başını salladı ve rahat rahat konuşabilecekleri başka bir konu bulma arayışıyla umutsuzca düşüncelerini taradı. Arkadaşını görmek istemesinin asıl nedenini hatırlayınca rahatladı adeta. “Sevgili Nataşa, bu kadar küstah olmanı başıyla lütfen ama Anna’nın aşçısının, her ne kadar şu anda yatalak hastaysa da, iyileştiğinde bir işe ihtiyaç duyacak olan bir kardeşi var. Ona bir iş verebilir misin acaba?”

Nataşa hiç zaman kaybetmeden sordu. “Yemek yapabiliyor mu?”

Synnovea belli belirsiz omuz silkerek yanıt verdi. “Korkarım Danika’nın yetenekleri konusunda çok az bilgi sahibiyim; tek bildiğim muhtaç durumda oluşu ama Eliseveta’ya derhal sorup iş tecrübesini öğrenirim.”

“Aşçılığı varsa, iyileştiğinde gönder bana,” diye teklifte bulundu Nataşa. “Beni son ziyaret edişinizden sonra eski aşçım öldü ve bulaşıkhanedeki kıza nasıl su kaynatacağını öğretmeye çalışırken aklımı yitirmeden yerine birini bulmam lazım. Biliyorsun, çok konuğum olur ve el altında gerçek bir aşçı olmadığında yemekler bir faciaya dönüşebiliyor.”

“Kadının yanında getireceği bir de çocuğu var,” diye uyardı Synnovea arkadaşını. “Üç yaşında bir kız.”

Natasah güldü. “Etrafta küçük bir çocuğun kahkahalarını duymak keyifli olabilir. Bazen, sahip olduğum onca dosta rağmen o koca evde kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki. Evim o karanlık atmosferini aydınlatacak minik kıvılcımlara ihtiyacı

var. Ve seni benden saklarsa, sevgili Synnovea, o zaman ben de üzerine titreyecek bir başka minik kız bulmak zorunda kalırım.”

Uzun uzun iç çekişi nostaljik bir ruh durumunu ima ediyordu. “Keşke kendi çocuklarım olabilseydi. Biliyorsun üç koca eskitimi, hiçbiri de bana bir çocuk veremedi. Üstelik o kadar da istediğim halde. Bu meyvesiz halimden umudumu keseli çok oluyor.”

Synnovea içten duygularla bir elini uzatıp yaşlı kadına yasladı. “Ben seni her zaman neredeyse annem kadar çok sevdiğim bir kadın olarak göreceğim, Nataşa.”

İşıltılı gözyaşları büyük bir şefkatle genç kıza bakan yaşlı kadının koyu gözlerini bulandırdı. “Ve sen de, sevgili, tatlı Synnovea’m benim, bu kadar umutsuzca özlemimi çektiğim halde sahip olamadığım kızsın benim.”

Synnovea’nın Nataşa’yla bu ilk buluşmasının ardından birkaç gün geçmişti ki, genç kızın konak sınırları dışına çıkmasına bir kez daha izin verildi. Albay’ın ayak bileğiyle ilgili tavsiyelerini dinleyen Synnovea’nın ağırları bir-iki günde dinmişti. Şu andaysa evde Ivan’ın daveti için hazırlıklar yapıyordu ve bu hengâme içinde Anna onu Kitaigorod’daki pazardan yiyecek bir şeyler almaya göndermişti. Ne alacağı, nereden alacağı ve ne kadar ödeyeceği konusunda Anna kesin talimatlar vermişti. Bütçeyi aşması halinde kendi cebinden ödemek zorunda kalacaktı. Prenses bu konuyu üzerine basa basa vurgulamış ve Synnovea’ya hesabını bilmesini tavsiye etmişti. Ayrıca Synnovea’yı vakit kaybetmemesi, aksi halde cezalandırılacağı konusunda da uyarmıştı.

Stenka arabayı Kızıl Meydan’da, Kitaigorod pazarının yakınında durdurdu ve Synnovea da Ali ve Jozef’le birlikte yolun geri kalanını yürüyerek, ihtiyaç listesindeki yiyecekleri aramaya koyuldu. Genç kız, varlıklı olduğu izlenimini vermekten kaçınmak için dışarıda köylü kıyafetleri giymeyi tercih etmişti. Pa-

zarcılar zenginliğinden emin olamazlarsa, daha azla yetinmeye yatkın oluyorlardı.

Synnovea, Anna'nın tehditlerini ciddiye aldı ve başladığı saati kaydetti. Hem Ali'nin hem de Jozef'in verdiği akıl ve tavsiyeleri dinleyerek verimli bir alışveriş yaptı. Sepetler her dolduğunda, uşak koşa koşa arabaya geri dönüp yükü boşaltıyor, iki kadınsa en iyi sebze ve av kuşlarını arayarak *nyadi* içinde göz gezdirmeye devam ediyordu.

Sonunda alışveriş tamamlanmış, Synnovea ve Ali, Jozef'in bir çift kafese tıktığı hindi ve kazların öfkeli viyaklamaları arasında at arabasına geri dönüyorlardı. Tam bir köşeyi dönmüşlerdi ki, şaşaalı kıyafetleri içinde bir atlı süvari grubunun cadde-nin karşı ucundan yaklaştığını gördüler. Birliğin en önündeki Albay Rycroft'un gözüne ilişmesiyle birlikte, Synnovea'nın kalbi göğsinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Üzerine bindiği koyu kırmızıya çalan kestane rengi aygır, Synnovea'nın bugüne kadar gördüğü en güzel attı. Albay'ın İngiltere'deki atlarını gemiyle getirtebilmek için dünyanın parasını ödediği konusunda söyledikleri Synnovea'nın aklına geldi ve bu küheylanın ona Rusya'ya gelişinde eşlik ettiğini farz etmekle yetindi. Adamın o süslü püslü, gösterişli üniforma içindeki görüntüsü o kadar etkileyiciydi ki, Synnovea gözlerini dikerek hayran hayran bakmayı istedi. Ancak adamla göz göze gelmeyi kafasına koymuş olan Ali, yaklaşmakta olan bir at arabasının etrafından şen şakrak koşuşturup elini kolunu sallamaya, adamın dikkatini çekme hevesiyle yanıp tutuşarak ismini bağırmaya başladı.

"Albay Rycroft! Hey! Albay Rycroft!"

"Ali! Kes şunu!" dedi Synnovea soluk soluğa, hizmetçisinin bu hafif davranışından dolayı kıpkırmızı olmuştu.

Ali derhal bu emre uydu ama Albay'ın dikkatini çoktan çektiğini de müthiş bir keyifle fark etmişti. Tyrone, kayıtsız bir selamla hizmetçiye onurlandırırken, dudaklarının kenarları kendinden hoşnut bir sırıtişle kıpırdandı. Ardından başını kaldırdı ve bakışlarıyla yüzü ve endamı şimdilerde uykusuz geçirdiği saatlerin büyük bir bölümünü, tutkulu rüyalarınınsa tümünü dolduran birini arayarak Ali'nin arkasındaki kalabalığı inceledi.

Birkaç tavuk kafesinin ortasında yüzü neredeyse tümüyle kızarmış ve tepeden tırnağa mahcup haldeki Kontes'in yerini saptadığında, mavi gözleri, pırıl pırıl parlayan miğferinin gölgesinde kalmasına rağmen, kendi ışığıyla parladı.

Synnovea bütün kalbiyle ayaklarının altındaki yerin yarılmamasını ve kendisini yutmasını diledi. Yer falan yarılmadı ve genç kız öylece dikilip Albay'ın atıyla yaklaşırkenki inceleyen bakışlarına boyun eğmek zorunda kaldı. Albay ona başıyla selam verince, o da aynı şekilde son derece resmi bir karşılık verdi. İnatçı sırtışın belirgin bir biçimde daha fazla göze çarptığı ve dört bir yanındaki insanların dönüp dik dik baktığı gerçeğini görmezden gelmesi kesinlikle olanaksızdı. Kafalar dimdik inen dar ve derin bir çukura yuvarlanan kavunlar gibi bir araya toplandı. Ciyak ciyak gıdıklayan tavuğun gürültüsü olmasa, Synnovea yakınlarda duran bir grup kadından çıkan benzer bir gürültüyü de duyabilirdi.

Synnovea tümüyle habersizdi ama Anna Andreyevna bütün bu karmaşanın bir kenarında, yüzünde o sakin gülümsemesiyle dikiliyor, hadiseyi ve asil dostunun lezzet dolu yorumlarını sindiriyordu. Kavalyesi çok kısa bir süre önce Çar'ın maiyetindeki idarecilerden biri olmuştu ve saraydaki son gelişmeler hakkında detaylı bilgilere sahipti. İngiliz'in sarayın bir ucundan diğerine dolaşan söylentilerin merkezinde olması tabii ki Anna'nın ilgisini çekmişti ve Prens Jerkov'dan Çar'ın bu kadar yakın ilgisine mazhar olmuş bu kişiyle kendini tanıştırmasını istemekten geri kalacak değildi.

"Ali McCabe!" diye inledi Synnovea perişan halde, pazardaki bir yığın satıcının merakını celbettiklerini fark edince. "Annenin seni işe aldığı günü esefle anmama neden oldun!"

Stenka ve Jozef kıkıltılarını son anda zapt edip kendilerini kasten yükü boşaltma işine verirken, İrlandalı kadın da kıkırtmalarını sıkı elinin tersiyle silerek yok etti. Bir azizenin masumiyetine bürünen Ali, hamınının suçlayan dimdik bakışlarıyla karışlaştı ve ince omuzlarını şaşkınlıkla silkti. "İyi de, ne yaptım ki?"

"Lanetlenmesi gereken her şeyi!" diye kükredi Synnovea ve bir elini yakarırcasına gökyüzüne kaldırdı. "Şöyle normal, ne

zaman sessiz kalacağını bilen basit bir hizmetçi için sana yalvarıyorum!” Ateş püsküren, meşum gözlerini kadına indirdi ve suçlayan parmağını bu kez daha görüldür biçimde Ali’ye salladı. “Bugün beni tahmin bile edemeyeceğin kadar büyük bir sıkıntıya soktun, Ali! Albay Rycroft’ın ilgisinden kaçınmaya ne kadar mecbur olduğumu anlamıyor musun? Peki sen ne yapıyorsun, onu taverna kızları gibi ciğerlerini patlatırcasına bağırarak selamlıyorsun? Üstelik duyma mesafesindeki her türden düşük geneli dedikoducunun ekmeğine yağ sürerek. Bana ne yaptığını anladın mı? Kesin, daha biz eve varmadan bu olanlar Anna’nın kulağına gidecek. İnan bana, dırdırlarının asla sonu gelmeyecek!”

“Öyle mi!” Ali sıkı kollarını aksi aksi bağdaştırdı. “Sanki doğduğun günden beri arkamı kundaklayan ben değilim ve neye ihtiyacın olduğunu bilecek kadar akıldan yoksunum! Davranışlarıma mızımlanıp duracağına önce bir kendine bak bakalım! Tyrone tam bir centilmen ama ben kendim söylüyor kendimi dinliyorum! O güzel kafanda bir çift göz taşısan, benim canım güzelim, sen de böyle düşündürdün!”

“Tyrone, demek? Peki, söyler misin Tanrı aşkına, sen kimden izin aldın da onun vaftiz adını kullanabiliyorsun?” Synnovea arsızca taklidini yaptı kadının. “Onunla o kadar aynı seviyesin ki, şimdi de yoldaşı mı oldun, öyle mi? Tyrone’muş!”

“Bu gerçek bir İrlandalı ismi, değil mi yani?” diye iddia etti Ali. “Gururlu bir isim, kesinlikle.”

“Albay Rycroft bir İngiliz!” diye belirtti Synnovea inatla. “İngiliz topraklarında şövalyelik aldı! Bir İrlandalı değil!”

“Büyük Sör Tyrone, değil mi? Etekliklerim üzerine bahse girerim ki annesi bir erkeğin kalbini kazanan gerçek bir İrlandalı genç kızdı.”

Synnovea bezmiş bir halde ellerini yukarı kaldırdı. “Sennin gibi küstah bir kadınla tartışacak ne sabrım var, ne de vaktim. Ali McCabe, Hizmetçiler bizi getirmek için yola çıkıncadan Taraslov Konağı’na dönsək iyi olacak.”

“Albay’ın bütün o süslü elbiselerle donanmış adanlarını nereye götürdüğünü biraz olsun merak etmiyor musun?” diye

sordu Ali, birazcık merak uyandırmayı umarak. "Bunu öğrenmek için azıcık izleyemez miyiz yani?"

"Asla!" Synnovea kadının hevesini kursağında bıraktı. Albay'a, onun peşinden koştuğunu düşünme ayrıcalığı bahşedecek değildi. Ona bu cesareti verme düşüncesi bile ürpermesine yetmişti. Adam daha şimdiden ne kadar inatçı olduğunu göstermişti. Synnovea azıcık bir cesaretlendirmenin Tyrone'a nasıl bir güven vereceğini gayet iyi tahmin ediyordu.

Prens Vladimir Dimitrieviç fıçı göğüslü, ak saçlı, bıyıklı, kendi iddiasına göre yetmişini devirmiş bir boyardı. İki kere evlenmiş, iki kere dul kalmış ve bu evliliklerinden, toplam yedi erkek çocuğu olmuştu. Kendisinden yeni bir mahsul elde edebileceği üçüncü bir ihtimal için bir gözünün sürekli dışarıda olduğu iyi bilinirdi ve birçok baba, Prens'in servetine bir şekilde erişebilme umuduyla kızını müstakbel bir gelin olarak sunmaya çoktan razıysa da, yaşlı adam malını mülkünü vicdansız bir çapkına kaptırmaktan korkan zengin dul kadınlar kadar ihtiyatlı ve seçiciydi. Kırılmış saçlarına rağmen Vladimir cinsel yünden kendisinin yarı yaşındaki birçok erkek kadar kuvvetliydi ve cinsel işlevlerini yerine getirme gücünü kanıtlaması söz konusu olduğunda gözü hiçbir şey görmezdi. Bu sağlam kudretinden açıkça gurur duyar ve biraz cesaret bulduğunda neçelenir, hünerlerinin kurbanına alenen açık saçık imalarda bulunmaktan çekinmez ve özellikle genç, alımlı bir genç kız gözüne iliştiğinde kendisini derhal o çok övündüğü eğilimlerine adardı.

Vladimir'in çocukları içki alemlerine ve kavgâ dövüşü meyilli, güçlü kuvvetli genç erkeklerdi. Birbirlerine karşı bile tahammülleri yoktu. En basit olaydan bile diğer zorbalarla kapışmak için bir bahane üretebilirlerdi. Kas gücü yarışlarındaysa, onlar için rakiplerinden, arkadaşlarından ve aynı şekilde ailelerinden oluşan bir orduyu yenmekten daha fazla zevk veren bir şey yoktu. Bunların en hafif deyimle ele avuca sığmaz bir ayak takımı güruhu olduklarını söylemek abartı sayılmazdı. Yine de birçok bakımdan hoş tarafları da yok değildi. Sadece bu özel niteliklerini görebilmek için insanda çok keskin bir algı yeteneği olması gerekirdi.

Anna Taraslovna, Ivan Voronski'nin onuruna verdiği davete Prens Vladimir ve oğullarını da çağırmanın risklerini biliyordu. Bu aksi aile, tahrik edilmeleri halinde bütün partiyi bir rezalete çevirecek kadar saldırgandı ama Anna, dostları akrabalarından, ya da daha uygun bir ifadeyle, babayı evlatlarından ayırmanın daha geçerli bir yolunu da bulamamıştı. Aslına bakılırsa bu hırçın ailenin bütün bir akşamı yumruk yumruğa kavgaya başvurmadan atlatması bir mucize olurdu ki, Anna'nın da en büyük endişesini bu oluştıruyordu. Onları hep birlikte davet etmeyi düşünmesinin tek nedeni, Vladimir'in özel kilisesine alıp da birkaç ay sonra kovduğu rahibin yerine geçme arzusu taşıyan Ivan'ın hatırıydı. Ivan, votka düşkünlüğü başta olmak üzere Vladimir'in aşırılıkları konusunda bir yığın kusur bulan bu keşişin bağınazlıklarıyla ilgili olarak yaşlı adamın dile getirdiği şikâyetlere kurnazca bir anlayış göstererek kulak vermişti. İhtiyarın sınırsız servetini hiç aklından çıkarmayan Ivan, babanın oğullarının dışlanması güceneceğinden korkarak Anna'nın bütün aileyi davet etmesi için ısrar etmişti.

Bu belalı kabileyi davet etmenin tehlikeleri Anna'nın canını sıkıyordu ama onu bundan da daha fazla endişelendiren konu, vesayeti altındaki genç kızın bu davete katılmasına izin vermesinin riskleriydi. Kızı kişisel olarak tanıyan ya da merhum babasıyla ilişkileri dolayısıyla ondan haberdar olan konukların merakını uyandırmadan Synnovea'yı bu şölene katılmaktan men etmek mümkün olabilse, Anna sırf genç kızın yol açabileceğı hasardan kaçınmak için hiç tereddüt etmeden yapardı bunu. Synnovea'yı tanıyanların çoğı onun bir sorun kaynağı olabileceğine ihtimal vermeyebilirlerdi ama Anna böylesi bir düşünceye yüz vermezdi. Synnovea'nın bizzat kendi gözleri önünde ayırt edilme ve farkında olmadan bu akşamın yıldızı haline gelerek kendine rakip olma özlemlerini daha şimdiden sezebiliyordu. Kızın güzelliğı sadece Aleksey'in ateşli ilgisini çekmekle kalmaz, ihtiyar Vladimir'in tereddütsüz hayranlığını da cezbedebilirdi.

Synnovea'nın iki alanda da etkin olmasını kesinlikle istemeyen Anna, genç kızı misafirler gelmeden odasında bularak

konusmaya karar verdi. Niyeti, ondan gece boyunca beklenen adaba uygun davranış kurallarını detaylı olarak tarif etmekte ama kapısını bile çalmadan Synnovea'nın odasına dalınca, kendini karşılayan manzara karşısında şaşkınlıktan bir anlığına donup kaldı. O kısa süre zarfında bütün endişeleri katlaşıp buz gibi bir dehşet yumrusuna dönüştü. Kış beyazlarına bürünmüş Synnovea, Rus söylencelerinin efsanevi kar kraliçeleri kadar göz kamaştırıcı görünüyordu.

Mümkün değilmiş gibi görünse de, Synnovea'nın karşısına dikilmek için odanın bir ucundan diğerine azametle yürürken Anna'nın genç kıza duyduğu kin on misline çıkmıştı.

"Seni akıllı bir karış havada küçük budalalar gibi konuklarının arasında hoplayıp zıplarken göreceğim ya da hareketlerin konusunda en ufak bir şikâyet fısıltısı işitecek olursam, yemin ederim beni tahrik etme ahmaklığının önemini tamamiyle kavrayıncaya kadar bu evden çıkmaya izin vermem. Babanın gevşek otoritesi altında özgürlüğün tadını çıkarmaya alışmış olsan da, senden makul bir tevazu içinde hareket etmeni ve gerçek bir Rus kızı kadar vakur olmanı bekliyorum. Yeterince açık anlatabildim mi, acaba?"

Synnovea kadının verdiği gözdağına boyun eğmedi. "Her zaman olduğu gibi Anna, beni taleplerinizden haberdar etmek konusunda çok özenlisiniz."

Bir öfke kıvılcımı gri gözleri tutuşturdu. "Cevabında bir alay mı sezdim?"

Synnovea'nın dudakları zoraki bir tebessümle büküldü. "Hal ve hareketlerim zaten oldukça ağırbaşlıdır, bu nedenle bir leydinin nasıl davranması konusunda bana tavsiyelerde bulunmanız da oldukça manasız. Ailem ya da diğer yakınlarımı yakışsız mahcubiyetlere uğratmadan bu tür toplantılarda bulunmuş birisiyim."

"Fransız ya da İngiliz saraylarındaki davranışlarından değil, burada, benim evimde takınman gereken davranışlardan bahsediyorum!" diye sertçe yanıtladı Anna. "Konuklarının yanındaymışken o sinsî hoppalıklarını hoş görmem, haberin olsun!"

"Sizi küçük düşürecekimden bu kadar korkuyorsanız, Anna,

neden kapıyı kilitleyip meseleyi kapatmıyorsunuz?” Anna ters ters ona bakarken, Synnovea öfkesini dizginlemek için büyük bir çaba sarfediyordu. “Odamda kalmaktan büyük memnuniyet duyurum.”

Anna incecik bedenini amirane bir ifadeyle doğrulttu. “Ne yazık ki kuzenimin maiyeti olarak kabul gören senin bazı tanıdıklarını da davet etmeyi zaruri buldum. Orada olman beklenecektir.” Anna dayatınacı bir kibirle burnunu çekti. “Anladığımı kadarıyla Prenses Zeldâ Pavlovna ile yakın dostsunuz. Kocasını kendine mareşal tarafından verilen görevleri bırakamadığı için bu akşamki toplantıya anne-babasıyla katılacak. Onları benden daha iyi tanıdığından eminim.”

Synnovea genç arkadaşıyla konuşabilecek olmanın iç rahatlatıcı umuduyla sakinleşti ve kadının emirlerini samimiyetle kabul etti. “Rahat olun, Anna, isteklerinize uyacağım.”

“Makul davranmaya karar vermen beni memnun etti,” diye sert bir cevap verdi Prenses, mağrur bir ifadeyle.

Synnovea’nın aklından, Anna’ya asıl davranışlarını ciddi ölçülerde inceltmesi gerekenin *kendisi* olduğunu söylemek geçti ama suçlamalarının onları bir başka münakaşanın içine sokacağını bildiğinden, düşüncesini dile getirmekten vazgeçti.

Anna can sıkıcı bir ifadeyle iç çekti. “Yanlış olduğunu bile bile, Kontes Nataşa’ya da bir davet sundum.” Anna genç kızın yüzünde birden beliren memnuniyet tebessümünü görmezden geldi ve gerekçeleri konusunda herhangi bir şey söylemekten kasten kaçındı. Aslında umudu, Nataşa’nın genç kızın ilgisini büyük ölçüde kendi üzerine çekmesi, böylece de diğer konuklarla ilişki kurma şansını azaltarak duygusal alanlarda yaşanacak bir faciayı önlemesiydi. “Görüyorum ki, memnun oldum ve olmalısın da. İkizin genel olarak aynı zihniyette görünüyorsunuz.”

Synnovea, Prenses’in bu sözleri bir hakaret olarak sarf ettiğini biliyordu ama tabii ki o bu şekilde anlamayı tercih etmeyecekti. Gülümseyerek derin bir reverans verdi. “Beni onurlandırıyorunuz, Anna.”

Bir leydiye hiç yakışmayan bir kahkaha, kapıya doğru uzun

adamlarla yürüyen Prenses'in borgörüsünü dışavurdu. Orada durup geriye doğru, Synnovea'ya baktı. Pahalı, inci işlemeli *sarrafan* ve *kokoşniki* Anna'nın hiç görmediği güzellikteydi ve kendi altın-sarı kreasyonuna kocaman bir cüzdan dolusu para sarf etmesine rağmen bu kızın yaydığı ışığın yanından bile geçmeyi başaramaması gerçeğiyle çarpıldı. Buna rağmen, ne kadar istese de, Synnovea'ya kıyafeti değiştirmesini emredemezdi. Böyle bir emir, duyduğu kıskançlığı tüm çıplaklığıyla ortaya sererdi. Yapabileceği tek şey kızı geciktirmek ve sonunda davete katıldığına çok dikkat çekmemesini umut etmektir.

"Aşağı inmek için acele etmene gerek yok, Synnovea. Konuklar daha yeni gelmeye başlıyor ve hepsinin burada olmasına daha zaman var. Nataşa da zaten biraz geç geleceğini söylemişti."

Anna daha fazla yorum yapamadan ayrıldı. Nataşa'nın gelmesinden ürküyor ve duyduğu nefreti, bu kadına güleryüzlü bir selama benzeyen bir şeyler sunacak kadar dahi kenara koyma isteğini içinde bulamayacağından endişeleniyordu.

Synnovea, geç kalışının Anna'nın arzuladığı bir şey olduğunu anladı ve bir saat daha yukarıdaki odasına kapanıp kaldı. Nihayet odasından çıktı, aşağı inmek niyetiyle merdivenlere yaklaştığı sırada, zemine yakın gölgelerin içinden Aleksey'in çıkıp, kendini beğenmiş bir edayla ona gülümsediğini görünce birdenbire durdu. Belli ki Aleksey onun ortaya çıkmasını bekliyordu. Synnovea'ya geri çekilme dışında bir hiçbir çare bırakmayarak basamakları zıplaya zıplaya çıktı. Yavaşça ilerledi, yanarı dik bakışları genç kızın saten terliklerinin pahalı mücevherlerle süslü ayak uçlarından yukarı, üstlüğünün incilerle süslü göğüs kısmına kayarken, kıpkırmızı dudakları da ateşli arzularını yüz-süzce ima eden ağır, tutkulu bir gülümsemeyle aralandı.

"Bir süredir seninle konuşmayı düşünüyordum, Synnovea," diye mırıldandı Aleksey. Hâlâ hassas burnunu, Synnovea'ya onu yaralayarak yaptığı ahmaklığı hatırlatırcasına, ince parmak eklemiyle hafifçe yokladı. "İffetini koruma konusunda gösterdiğin kararlılık bazı insanları rencide etse de, tatlım, mizacımın belki de kadınların çoğununkinden farklı olmasını hoş görmek zorundayım. Burada içinde bulunduğun koşullarda,

endişelenmek için haklı nedenlerin var. Diyelim ki yakalansak, dostlarının aşağılamasına, Anna'nın nefretine maruz kalırsın. Korkutucu ihtimaller, kabul etmek zorundayım. Yine de yakalanmanın cezası, beni reddetmeye devam edersen kesinlikle katlanmak zorunda kalacağın sonuçlarla karşılaştırıldığında çok küçük...”

Synnovea daha fazla tehdit dinlememeye kararlıydı. Sinirlerini tepesine çıkaracak kadarını zaten Anna'dan dinlemişti. Hiddet dolu bir suskunlukla yanından geçmeye yeltendi ama Aleksey onu kolundan yakalayıp hızla çekerek kendine çevirdi. Synnovea'nın kalp atışları korkuyla hızlansa da, toplayabildiği tüm cesaretle sert bakışlarını kaldırdı ve kırılğan gözleriyle adamın sessizce alay eden tebessümüne baktı. Buz gibi sükuneti, Aleksey'i kızdırmış gibi görünüyordu ve adamın neredeyse başını omuzlarından kopartan öfkeli bir silkinişle fırlattığı karşı duvara, zihin sarsıcı bir şokla çarptı. Çarpmanın etkisiyle bir anlığına sersemleyen Synnovea sallanarak sendeledi, fırl fırl dönen dünyasını durdurma çabasıyla bir eliyle başını tuttu. Aleksey arkasından geldi ve yüzünde yılışık bir sırıtişla, onu boğazından neredeyse kibar bir biçimde ama acımasızca itip duvara yasladı.

“Acele etmene gerek yok, şirin kuğum,” dedi alayla. Yüzünü Synnovea yanaklarını kavuran sıcak nefesini hissedinceye kadar indirip yüz hizasına getirdi. “Aşağıda bir süre daha özlemezler seni. Anna tüm ilgisini Ivan'ı konuklarıyla tanıştırmaya vermiş durumda. Bu da bize birbirimizin tadına bakma fırsatı verir.”

Synnovea değerli taşlarla bezeli yaka şeridi etrafında yavaş yavaş sıkılarak nefes alma imkânını ciddi ölçülerde kısıtlayan uzun parmakları tırmaladı. Artan bir panikle kendini kurtarmaya çalıştı. Çabaları adamın pençelerini daha da sıkıya kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Etraflarındaki salon yavaş yavaş kararıyordu. Aleksey'in hafif, alaycı kahkahası çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Görüyor musun, Synnovea? Bu minik gösteriyi sırf beni reddetmeye devam etmenin ne kadar beyhude olduğunu sana göstermek için sakladım. Sen arzularıma boyun eğinceye kadar,

güzelim, bana karşı koyarak davet ettiğin tehlikelerden seni haberdar etmek zorunda kalacağım.”

Ansızın, Aleksey ellerini gevşetti ve Synnovea'nın bir nebze rahatlayarak duvarın dibine çökmesine izin vererek geriledi. Genç kız yutkunup hava aldı, tir tir titreyen eliyle çürümüş boğazını kavradı ve işkencecisi bir elini başının hemen arkasında duvara dayayıp ona doğru eğilirken geri çekilecek gücü bulamadı.

“Oduncunun kulübesinde sana karşı nazik olabilirdim, Synnovea, ama artık sabrım taşmıştı ve işi bir an önce bitirmek için can atıyordum.” Kollarından tutup kızı kaldırdı ve bileklerinden yakalayarak başının iki yanından duvara dayayıp ağır ağır yüzünü inceledi. “Yüzün gümüş bir ayın ışığıyla parlıyor, Synnovea, ama sen el değmemiş bir kraliçe... Kalbimi fethetmiş bir kar bakiresi kadar uzak duruyorsun. Sana böyle diyorlar, değil mi? Birçok kez duydum bunu dediklerini. Kontes Synnovea Zenkovna, kar kraliçesi. Buz bakiresi! Söyledikleri kadar soğuk musun, Synnovea? Yoksa kollarımda eriyip, bulmak için bütün bu dünyayı aylak aylak dolaştığım o ateş kuşu mu olacaksın?”

“Seni uyarıyorum, Aleksey!” dedi Synnovea, sıkılan boğazından çıkan kulak tırmalayıcı bir sesle. Başı sersemletici bir hızla dönerken gözlerini kapadı ve duyularının ve azminin yeniden berraklık kazanması için uzun bir sürenin geçmesi gerekti. Sonra, ateş gibi bakışlarla yemin etti. “Beni hemen burada öldürmen gerekecek çünkü sana asla boyun eğmeyeceğim. Bu pis hareketlerinde ısrarlı olmaya niyetliysen şunu sakın unutma. Kalan son nefesimle çılgılı basar ve bütün evi başına toplarım. Yemin ediyorum yaparım bunu!”

“Ah, Synnovea. Ne zaman öğreneceksin?” diye çıkıştı Aleksey, başını keder dolu bir ifadeyle iki yana sallayarak. “İsteklerime razı olmaktan başka çaren yok.” Bir kez daha ama daha sert bir güç gösterisi yapma ihtiyacı duydu. Bir elini genç kızın boynunu arkasına doladı ve acımasızca sıkarak onu parmaklarının ucunda yükselmeye zorladı. Karanlık bakışları Synnovea'nın acıyla dolu gözbebeklerini deldi geçti. “Bana direnmeye devam et, tatlım, *ben* de yemin ediyorum ki, öcümü alacak kadar yaş-

lı ilk bunak ihtiyarla seni nişanlarımı. Belki böyle bir izdivaca mecbur kalırsan, daha işinin ehli bir talibin erkeksi dürtmelerini sıcak karşılamaya da istekli olursun.” Aleksey, Synnovea’nın sırtını sertçe duvara çarpıp kalçalarını ezerek sözlerini vurguladı.

“Uzak dur benden!” Synnovea ellerini kaldırıp adamı o inatçı göğsünden geri itti ama gücü yetmiyordu. “Beni rahat bırak!”

“Seni rahat bırakacağım, merak etme!” diye hırladı Aleksey, Synnovea’nın ellerini tuttuğu gibi onu kenara savurup kendisine çekti. Dudaklarını gemi azya almış bir ağgözlülükle onun dudaklarına kapatmak üzere eğildi; kolları acımasız bir menge-ne gibi kızı eziyordu.

Taşmış bir öfkeye sürüklenen Synnovea bir kolunu arkaya uzatıp duvarda asılı olduğunu bildiği ağır apliği aradı. Titrek ışıklı mumları yağlarını sıçrata sıçrata alçalan ağır parçayı büyük bir kinle adamın kalın kafasına indirdi.

Aleksey, şaşkınlıktan afallamış bakışlarla geriye sendeledi ve kıpkırmızı bir hava tabakası görüşünü bulanıklaştırırken bir elini yüzüne kapadı. Synnovea bu kart zamparaya kaçışını engelleme fırsatı vermedi. Aniden fırlayıp kurtuldu ve kendini merdivenlerden aşağı attı; onun bu yakışksız kaçışı dikkatini çekince alt kat antresinde kalan ve yarım dönerek şaşkınlık içinde ona bakan Boris’in görüş alanına girdiğinde telaştan az daha yuvarlanmak üzereydi.

Aleksey’in bu son saldırısı nedeniyle tüm varlığı titremesine rağmen, Synnovea bunu dışavurmamak için kaskatı kesilmişti. Bilinçli bir biçimde soluğuna hâkim oldu, dört yanını saran depremin sarsıntularına rağmen bir sükûnet kisvesine büründü. Daha yavaş ve zarif hareketlerle merdivenlerden inmeyi sürdürdü ve kulağı pür dikkat arkasından gümbürdeyerek inen ayak seslerinin uyarısında olmasına rağmen uşağa gülümsedi.

Synnovea alt kata ulaşır ulaşmaz, mantıken Aleksey tehlikesi ve Anna ile konuklarının meraklı bakışlarından uzak olacağını bildiği mutfağa gitti. Orada, sırtını Elisaveta’ya dönüp akan göz yaşlarını sildi ve kadının kibarca uzattığı bir mendile burnunu sildi. Aşçı kadın soru sormaya yeltenmedi ama Synnovea’nın

tir tir titreyen ellerine bir kadeh şarap tutuşturdu. Synnovea bedeninin şiddetli sarsıntılarını hafifletecek yatıştırıcı etkisine duyduğu ihtiyaçla, minnettarlıkla içkiyi yudumladı.

Telaşlı titreyişi nihayet azalan Synnovea üstüne başına çekidüzen vermeye koyuldu. Gösterdiği cesaretin Aleksey'in boğazına çökerek açtığı hasarı gidermekten çok daha kolay olduğunu anladı. Çünkü gırtlığındaki yakıcı sıyrık şimdi canını acıtıyor ve sesinde kulak tırmalayıcı bir boğukluk hissediyordu.

Synnovea, üzerinde siyah, ipek bir kaftanla Anna ve sinsi hesapları ne olursa olsun Çar'ın kuzenini yaltaklanıcı bir tapınmayla şımartmaya pek hevesli konuklarının cömert övgüleriyle kendinden pek bir hoşnut görünen Ivan'ın bulunduğu büyük salona tahmin ettiğinden daha geç girdi. Adama hayranlıklarını sunmakta daha temkinli ve ketum davranan diğerleri ise olayları sessiz bir sabırla uzaktan izliyor ve dinlemekle yetiniyorlardı.

Synnovea konuk kalabalığının arasına girmeden bir kenarda durdu ve gözlerini dikip bakışlarını bir süre Prenses Zelda'ya yöneltti. Genç kadının, ebeveynlerinin yanında, salonun öbür ucuna yakın bir yerde durduğunu fark etti. Üçünün de sergilediği sahte resmiyetten, orada duyduklarından hiç de hazzetmedikleri açıkça anlaşılabiliyordu. Synnovea, kendisi de Ivan'ın konuşmalarına kulak misafiri olunca, bunun nedenini anlamakta gecikmedi. Prens Bazhenov, Çar'la şu an Ivan'ın aleyhinde konuştuğu ülke arasında yapılan görüşmelerde görev alan elçilerden biriydi.

"Size söylüyorum, dostlarım, ülkemiz şu an bir açmaz içinde," dedi Ivan, olağandışı derecede ihtiraslı bir sesle. "İsveç'le yapılan antlaşma yüzünden Baltık'a olan erişimimizi kaybettik ve daha şimdiden Novgorod ve diğer önemli şehirlerle ticaretimize el koymuş durumdalar. Anlaşılmaz bir şekilde Beyaz Göl'de avlanma hakkı elde ettiler ve bahse girerim çok yakında burada, kendi ülkemizde Lutherci aşırıları karşısında azınlığa düşeceğiz. Hemen karşı koymazsak muhtemelen torunlarınıza babalık yapacaklar! Bu sözlerimi bir kenara yazın!"

Konukların birkaçından karmakarışık sesler yükseldi ama hiçbirisi İsveçliler'in ülkelerine bu denli sinsiçe sızmalarına izin

vermiş bir otoriteye olan hoşnutsuzluğunu dile getirme cesareti göstermedi. Prens Bazhenov ise, buna karşılık, onu yüksek sesle yığıtçe savunacak kadar gözü pekti.

"Çar Mikhaıl, yıllar süren savaşların ardından Polonyalılar'la tanışmış olduğumuz tek barışı bize İsveç'in yardımıyla getirdi. Ne yapmanızı tavsiye ederdiniz şu anda?" diye sordu alaycı bir sesle. "İsveç'e karşı silaha mı sarılalım?"

Yaşlı prensin Çar'a olan bağlılığını anlayan Ivan ihtiyatlı bir yanıt verdi. "Öncelikle kimseyi hiçbir şekilde Çarlık makamından dışlamamalıyız, çünkü hayat suyumuzun kalbi tam da orada atar." Güdük parmaklarının uçlarını bir araya getirerek derin düşüncelere dalmış pozlarına bürünürken, konuşmasına kısa bir etki arası verdi. "Belki de bu tür meselelere hakim bir başka stratejistten tavsiye almaya çalışsak, İsveç'e karşı uygulamamız gereken diplomasi ve taktik konusunda biraz olsun vizyon kazanabiliriz."

"Piskopos Filaret'ten başka birini kastediyorsunuz galiba?" diye dalgasını geçti Prens Bazherov.

Ivan heybetli bir saflıkla kollarını açtı. "El elden üstündür, değil mi?"

Yaşlı adam kuşkusunu derhal dile getirmekten çekinmedi. "Siz, bayım, bu pozisyona uygun bir aday olabileceğinizi mi ima ediyorsunuz?"

"Ben yalnızca Çar'ın sadık bir kuluyum lordum," diye karşılık verdi Papaz, yerinde bir tevazu içinde. "Yine de göreve zorlanırsam, yurtaşlarımızın içinde bulunduğu kötü durumu hafifletecek tatmin edici çözümler sunabileceğimi düşünüyorum."

"Ona ne şüphe," diyerek kısa ve özlü bir cevap yaptırdı Prens Bezharov. "Her şeye bir yanıtınız var gibi görünüyor ama tavsiyelerinizin bizi bir ulus olarak götüreceği yeri merak ediyorum, ışın doğrusu."

"Akıbetimizi merak etmeyen var mı acaba?" diye devam etti Ivan. "Şu an bile koca bir ulusa tek bir kişinin akli yol gösteriyor. Bu size güvenli geliyor mu? Piskopos Filaret'in bu ülke ve geleceğimiz konusundaki hedeflerine dair somut bir garanti sunabilir mısınız?"

Prens tartışmanın aldığı biçime yönelik hoşnutsuzluğunu göstererek, gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Hemen ardından da Anna'dan izin isteyerek mazeretini ve ailesiyle birlikte ayrılmak zorunda olduğunu bildirdi; sabah erken saatlerde Çar'la birlikte bir teftişe katılması gerekiyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayrılmak için hazırlanan anne ve babasının peşinden giden Prenses Zelda, Synnovea'yı görmek için etrafına bakındı ve genç kadın nihayet kalabalığın arasında belirince ani bir neşeyle gültümsedi.

"Konuşmaya zaman buluruz diye düşünmüştüm. tatlım." diye fısıldadı Zelda arkadaşının kulağına üzüntüyle, birbirlerine sarılırlarken. "Kocam bir süredir bana duymayı çok isteyeceğinden emin olduğum bazı şeyler anlatıyordu. Vassili, Kremlin çevresinde dolanıp duran dedikoduları bilmek isteyip istemediğini merak ediyordu ve benden de öğrenmemi istemişti. Keşke bunlar hakkında biraz konuşabilseydik ama gördüğün gibi ayrılmak zorundayız. Babam adeta sinirden kendini kaybetti. Bu Ivan Voronski her kimse, babama kendini pek sevdiremedi!"

"Elimden geldiğince çabuk gelirim ziyaretine," diye söz verdi Synnovea hafifçe kulak tırmalayan bir mırıltıyla. "O zaman konuşabiliriz."

"Kendine iyi bak," dedi Zelda, dudaklarını hafifçe ötekinin yanağına dokundururken.

Synnovea kapı girişinde onları izleyerek Prens Bezharov'un ailesini faytona bindirişini izledi; araç hareket ettikten sonra da geri eve girdi ve Boris de kapıyı arkasından kapattı. Büyük salonun girişinde, Ivan'ın hiç durmaksızın homurdanan sesini dinleyerek bir süre durdu ama adamın dile getirdiği görüşler rahatsız ediciydi ve Synnovea da yemek için boğazını tırmalamayacak yumuşak bir şeyler bulabileceğini unuduğu yemek salonuna çekildi.

Daha içeri girer girmez, birkaç boyar etrafına doluştu. Toplam yedi kişiydiler ve üçü açık kahve, daha genç olan dörtü ise siyah saçlı olan bu adamların boyları, posları, yüzleri birbirine

benıyordu. Hızla büyüyen sırtışlarında bile akraba olduklarını ima eden bir şeyler vardı.

“Büyüleyici!” diye mırıldandı içlerinden birisi ve abartılı bir iç geçirerek arkadaşlarından birinin kollarına düşüp bayıldı şakadan.

“Baş döndürücü! Kesinlikle göz kamaştırıcı!” diye itirafta bulundu bir diğeri coşkuyla, Synnovea’dan gözlerini ayırmaksızın.

“İzin verin kendimi tanıtayım, *boyarına*,” dedi en uzunları. “Ben Prens Feodor Vladimiroviç, Prens Vladimir Dimitrieviç’in en büyük oğlu ve bunlar da...” Hempalarını göstermek için eliyle etrafına baktı. “Kardeşlerim, bir küçüğüm Igor, sonra Petr, Stefan, Vassili, Nikita ve Sergey, en küçüğümüz.”

Adam kendilerini tanıtırken, kardeşlerinden her biri kocaman bir sırtışla ve kısa, kesik bir topuk selamıyla karşılık verdiler. En büyükləri, Feodor, sözcü rolünü üstlenirken, kardeşleri de genç kızın etrafında toplanmıştı. Hep birlikte Feodor’un sorusuna cevap vermesini beklediler. “Peki ya sizin isminiz, *boyarına*?”

Zarif bir edayla gülümseyen Synnovea, sesindeki kulak tırmalayıcı çatallaşmayı birazcık olsun engelleme gerginliği içinde, derin bir reverans yaparak eğildi. “Kontes Synnovea Altnay Zenkovna, Nizhni Novgorod’dan yeni geldim.”

Sergey, büyük kardeşin etrafında kasıla kasıla yürüyerek, büyük bir şevkle sordu, “Bir kardeşiniz var mı acaba?” Sonra da omuz silkerek şikâyet etti. “Biz bir sürüyüz, sizse sadece bir kişi.”

Synnovea o akşam ilk kez endişesiz bir neşeyle gülümseyebildi ve tüm sevinliliğiyle adamlara omuz silkti. “Maalesef yok, Prens Sergey. Kadere bakın ki, ailenin tek çocuğuyum.”

“Peki eşiniz?” diye sordu nefesini tutarak, esmer kaşlarından birisi havada. “O nerede?”

Synnovea yanıt vermeden önce hafifçe, boğuk boğuk güldü. “Affedersiniz, Prens hazretleri ama eşim yok.”

“Ne yazık!” diye hayıflandı adam, mutlu mutlu kıkırdayarak. Kendinden emin bir tavırla kaftanını düzeltti, Synnovea’ya

doğru bir adım attıktan sonra şaşaalı bir reverans yaptı. Doğrulduktan sonra, ricasını sundu. "Lütfen, Kontes, güzelliğinizi tüm kalbimle takdir etmeme izin verin. Yirmi yaşına geldim, böylesine olağanüstü derecede alımlı bir genç kıza ilk kez rastlıyorum. Size arkadaşlık teklif etmeme izin verirseniz bana büyük bir onur bahşetmiş olur..."

Aniden, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kardeşinin biraz önce işgal ettiği yeri alan koyu gözlü Stefan tarafından kenara itildi. "Sergey daha bir çocuk, Kontes, deneyimsiz bir genç. Oysa ben, otuz yılı geride bıraktım ve her ne kadar benim de sizin kadar ışık saçan birini daha önce hiç görmediğim bir gerçekse de, Sergey'den daha yakışıklı olduğumu kabul edeceğinizden eminim."

"Ha!" diye dudak büktü iri yarı Igor ve kolunu savurduğu gibi Stefan'ı sendeleye sendeleye arkaya gönderdi. Bakımlı sakalını sıvadı ve mavi gözleri ışıltılı parlarken gözü pek bir tavırla Synnovea'nın önünde dikildi. "Kardeşlerimden hiçbiri benim kadar deneyimli değildir..." Bir kaşı meydan okuyan bir edayla havaya kalktı, bir uçtan diğerine kardeşlerine kısa bir bakış atarken böbürlenmeye devam etti. "Ya da benim kadar yakışıklı."

Bu sözlerine, kendi aralarında tartışmaya başlayan kardeşlerine duyduğu şüpheyi açığa vuran yürekte bir kahkaha eşlik etti. Girdikleri ağız kavgasının arasında birbirlerini şiddetle itip kakıyor, canlarını acıtacak derecede dirsek atıyorlardı.

"Hadi oradan! En yakışıklı benim!"

"Git işine be! Ben burada, gözlerinin önünde dururken Kontes'in bu yalanlara inanacağını mı sanıyorsun?"

"Ayıp, ayıp, sen son zamanlarda doğru dürüst aynaya bile bakmıyorsun, belli ki. Bir ayının poposunun bile senden daha yakışıklı olduğunu garanti ederim!"

Synnovea kendini tutamayıp gülmek üzereydi ama iyice kızan bir kardeşin yumruğunu sıkıp kendisine hakaret eden diğerinin burnuna indirmesiyle yutkunup kaldı. Kardeşler hiç zaman kaybetmeden meseleyi kas gücüyle çözmeye koyulmuşlardı ki, arkalarından gelen öfkeli bir homurtuyla durdular. Sesin kardeşler üzerindeki etkisi Synnovea için de şoke edici

turdendi. Öteklerini üzerlerine bir kova buzlu su dökülmüşçesine soğutmuştu. Telaş içinde sendeleye sendeleye geri çekilip, bütün hayatını bir geminin güvertesinde geçirmişçesine bir o yana bir bu yana sallanarak ilerleyen yaşlıca bir adama yol açtılar. Albay Rycroft ya da Ladislaus bile bunun cüssesiyle boy ölçüşemezdi, çünkü o iki iri yarı adandan en az on beş santim daha uzun bir adamdı. Synnovea bu kır saçlı ihtiyar ona yaklaşıırken şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekti. Yaşlı adam Sergey'in yanında durdu ve kocaman ellerinden birini delikanlının omzuna koydu.

"Yine ne diye didişip duruyorsunuz?" diye gürledi derinlerden gelen bir sesle, bir yandan da dikkatle genç kıızı inceliyordu.

"Kontes Zenkovna'nın kardeşi yokmuş, Baba," diye cevap verdi genç adam. "Hangimizin ona eşlik edeceğine karar vermeye çalışıyorduk."

"Öyle mi?" Bu yeni genç kız yaşlı adamın çoktan ilgisini çekmiş ve oğlunun verdiği bilgi cesaretini daha da artırmıştı. Onun zevklerine göre birazcık ufak tefek de kalsa, yine de doğru yerlerde doğru kıvrımları olan bir kızdı ve üstelik kendisinin devasa cüssesine uygun bir boyu bosu da vardı. Bu düşünce hoşuna gitti, gözlerinde parlak kıvılcımlar çakarken işaret parmağıyla kalın bıyıklarını sıvazladı, kıvrık uçlarını yukarı doğru büktti. Bembeyaz dişlerini olduğu gibi sergileyerek en ateşli güllüklerinden birini sundu. "İzin verirseniz Kontes, kendimi tanıtmak isterim. Ben Prens Vladimir Dimitrieviç ve bunlar da muhakkak ki zaten tahmin etmişsinizdir, oğullarım. Kendilerini tanıttılar mı size?"

"En iyi şekilde, Sayın Lordum," diye karşılık verdi Synnovea, bir kez daha nazik bir reverans yaparak. Bir saniye sonraysa, adamın kolunun ötesine tesadüfen bir göz atıp da soylu ailenin antika eşyalarını görmek için kapı girişinde aylak aylak dolaşan bir misafir topluluğu arasından kendine yol açarak ilerleyen Anna gözüne ilişince, kendini olabileceklerin en kötüsüne hazırladı.

"Neler oluyor bakalım burada?" diye sordu Prenses, zarif bir etki bırakmaya çalışmış ama başaramamıştı. Nerede bir rahat-

sızlık ortaya çıksa, sorunun kaynağı olarak Synnovea'yı işaret ediyordu. Genç kızın bulunduğu yöne doğru attığı bir yan bakış da, muhatabına yoldaki cezanın ne olduğunu düşündürerek, açıkça bu durumu gösteriyordu.

"Oğullarım ve ben bu zarif genç kızla tanışıyorduk," diye açıkladı Vladimir. "Acaba Kontes Zenkovna'nın varlığından daha önce neden haberdar edilmediğimizi sorabilir miyiz?"

Anna makul bir gerekçe bulmaya çabalayarak birkaç kez ağzını açtı ve sonunda soğuk bir tebessümle karşılık verdi. "Onunla tanışmak istediğinizden haberim yoktu."

"Saçmalık! Her erkek güzel bir kadınla tanışmak ister. Hiç değilse içimi baymaz!"

Bu sözleri Ivan'ın nutuklarına yönelik rahatsızlığını olanca ağırlığıyla yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda Anna'nın düşüncelerini Papaz lehine etkilemeye yönelik didinmelerine de sert bir ihtar içeriyordu. Bazılarına göre çok yaşlı bir adam sayılıyor olabilirdi ama Vladimir ince zekasını yitirmiş değildi. Bu gece duyduklarından sonra, Ivan'ın kimlere sadık olduğu konusunda kafasında şüpheler belirmişti.

Anna uğradığı geçici bozguna rağmen dudaklarındaki tebessümden vazgeçmedi ve olanca şirinliğini takınarak Synnovea'ya döndü. "Sanırım Nataşa'nın at arabasının evin önündeki dar yola girdiğini gördüm. Lütfen onu karşılar mısın, tatlım?"

"Evet, elbette." Synnovea bir daha yaşlı prensin önünde hürmetle eğildi. "Kusuruma bakmazsanız, Prens Vladimir, arkadaşım gelmiş bulunuyor ve onu görmeyi çok istiyorum."

Yaşlı adam ona gültümsedi ve başını eğerek izin verdi. Synnovea, yolunun üzerine çıkan arkadaşlarına ve tanıdıklarına selamlar vererek konukların arasında süratle kaydı. Ana salona girdiğinde Aleksey merdivenlerden henüz iniyordu. Bir yaranma izi görmedi Synnovea ama Aleksey başı dehşet verici bir biçimde boynundan aşağı düşüverecekmiş gibi, büyük bir dikkatle merdivenlerden iniyordu. Synnovea'nın tereddütlü bir ifadeyle bakması karşısında, adam tehditkâr ve örke dolu bir bakış attı ve intikamını almadan *ya da* onunla birlikte olmadan rahat etmeyeceği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmadı.

"Synnovea, sevgili çocuğum!" Nataşa sevinç dolu bir gülüşle evin girişinden bağırdı ve Synnovea'nın dikkatini oraya çekti. "Gel buraya da sana bir bakayım."

Aleksey'in tehdidini sakın bir ifadeyle aklından atan Synnovea döndü ve aceleyle ilerlerken ellerini coşkuyla uzatıp konuğuna hoş geldin dedi. "Nataşa, kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz!"

Yaşlı kadın güldü ve genç arkadaşı için kendi çevresinde zarif bir dönüş yaptı. Gümüş işlemeli siyah *sarafanı* porselen tenini öne çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda koyu kirpikli simsiyah gözlerine de dramatik bir vurguda bulunuyordu. Siyah saçları örtülmediğinde üzerine kır renkli bir çiğ yağmış gibi görünürdü ama şu an, pırıl pırıl parlayan gümüş renkli bir başörtüsü ile ustaca işlenmiş gümüş telkariler ve kıymetli taşlarla süslenmiş bir *kokoşniki* ile örtülüydü.

"Çok şirinsin!" diye cıglık attı Synnovea, kadını dikkatle inceleyerek. O an aklına aniden, Anna'nın Nataşa'ya beslediği husumet her neyse, basit bir kıskançlık tohumundan filizlenebileceği geldi. Üç yaş daha genç olmasına rağmen Prensese'in soluk saçlı güzelliği, teni yumuşak, diri bir parıltıyla kor gibi parlayan Kontes'e göre çok daha hızlı çökmüştü. Zarif dulun yüzünde de çok az kırışıklık görülebiliyordu. Gerçekten de, bu olgun yıllarında bile, her kadının olmayı ümit edebileceği kadar, tepeden turnağa büyüleyiciydi.

"Çok aydınlatıcı bir hafta oldu doğrusu," diye belirtti Nataşa, sıcak bir gülüşle. "En şahane dedikoduları duyacak kadar kismetliydim."

"Prens Aleksey hakkındaysa, lütfen ben almayayım," diye rica etti Synnovea apaçık bir ilgisizlikle. "O adamdan tiksiniyorum artık!"

"O süprüntüyle canını sıkacak değilim, tatlım. Benim kulağıma çalınanlar, onun bugüne kadar konu olduğu olaylardan çok daha heyecan verici."

"Zelda da benimle bazı haberler paylaşmak istedi ama ne olduğunu söyleyemeden ayrılmak zorunda kaldı." Synnovea bir kolunu kadının dirseğine doladı ve onu kocaman odanın ses-

siz bir köşesindeki bir kapitone kanepeye göttürdü. “İşte şimdi karşındasın, anlat bakalım, niye neşelisin bu kadar? Yoksa Çar Mihhail müstakbel eşini falan mı seçti?”

“Hayır, tatlım.” Nataşa hevesle öne eğildi ama Boris elinde gümüş bir tepsi, envai çeşit içki sunmak üzere yanlarına gelince, uygun zamanı beklemek zorunda kaldı. Bir kadeh meyveli şarap alıp uşağa teşekkür ettikten sonra adamın diğer konuklara doğru uzaklaşmasını bekledi ve tekrar genç arkadaşına döndü. “Şu son haftalarda Kremlin içinde yaşanan sansasyonlara inanamazsın. İçerideki hava bile bir İngiliz’le ilgili rivayetlerin uğultusuyla dolu sanki...”

Synnovea’nın sevimli dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kalp atışları hızlansa da sorusunu sorarken sesindeki gergin titremeyi engellemeyi başardı. “Albay Rycroft’u mu kastediyorsunuz?”

Nataşa kaşlarını kaldırıp yüzüne kafası karışmış bir görüntü vererek sordu, “Bu adam, seni şu Polonyalı haydutun elinden kurtaran subay değil mi... Aaa, neydi ismi?”

“Ladislaus mu?” Synnovea dikkatle kadının yüzünü incelerken Nataşa’nın bir kaşı keskin bir şüpheyle havalanıp büküldü. Yaşlı kadın sürprizi patlatmak için doğru anı bekliyormuş gibi, kendinden çok hoşnut görünüyordu. “Ladislaus’u nereden duydunuz? Arabama düzenlediği saldırı hakkında bir şey anlatırdımı hatırlamıyorum.”

Nataşa üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana sallayıp kederle iç geçirirken gümüş simli başörtüsü mum ışığı altında parladı. “Demek, anlatılacak son kişi olduğumu düşünüyorsun. Bana ne kadar az önem verdiğini düşündükçe çok kırılıyorum.”

Synnovea’nın endişesi giderek artıyordu. “Mecbur kalmadıkça o hayduttan kimseye bahsetmedim.”

“Onun hakkında da söylentiler geliyor kulağıma,” diye rahatlatı onu Nataşa. “Galiba sana saldırdıktan sonra bir-iki kez Moskova’da görülmüş ama her defasında Çar’ın askerlerinden kurtulmayı başarmış. Hatta, Ladislaus’un kendisi ve adamlarının uğradığı kayıpları İngiliz’e ödetmek istediği hakkında da bazı gürültüler kopuyor.”

Synnovea da bir barut fıçısının üzerinde oturuyor olabilir-
di. Kadına sunabileceği en iyi şey tarafsız bir tahmin olabilir-
di. “Eğer Ladislaus’un kendisinden çaldığı atın iadesi anlamına
gelecekse Albay Rycrof büyük bir ihtimalle böyle bir karşılaş-
madan memnuniyet duyacaktır ama ben daha çok, ödlelerin
bir kenara çekilip rahat rahat izleyebileceği bir kaba güç yarışı
olarak kalacağından şüpheliyim bu karşılaşmanın.”

“Albay’ın şu an Ladislaus’u çok da dert ettiğini sanmıyorum
aslında, tatlım,” dedi Nataşa. “Bana kalırsa kafasında çok daha
önem verdiği başka meseleler var.”

Synnovea yan gözle Nataşa’ya dikkatli dikkatli baktı, karşı-
sındaki kadının belli ki açıklamak üzere olduğu haberi kaldı-
rıp kaldıramayacağını bilemiyordu. Belki de kulaktan kulağa
yayılan dedikoduyu duymadan önce saklanacak bir yer bulmak
çok daha akıllıca olacaktı. Yine de titrek bir sesle kurcalamak-
tan kendini alamadı. “Onun için Ladislaus’u yakalamaktan daha
önemli ne olabirmiş ki?”

“Mesela, Çar’dan bir konudaki ricası,” diye karşılık verdi
yaşlı kadın, yüzünde büyüyen bir tebessümle.

Synnovea yutkundu ve çekingen bir ses tonuyla tekrarladı.
“Çar’dan bir rica mı?”

Nataşa keyifli bir gülüşü dizginledi, arkadaşının utanması-
nı uzatmaktan olağanüstü bir keyif alıyordu. “Albay Rycroft’un
ricasını hiç duymamış olmanız, Synnovea, beni had safhada şa-
şırttı doğrusu.” Neşeyle omuz silkti. “Ama tabii, Anna’nın size
hapis hayatı yaşattığını unutmamalıyım, öyle değil mi? Ne ya-
zık.”

“Albay’ın dileği beni neden ilgilendirsin ki?”

Yaşlı kontes yapmacık bir şaşkınlıkla Synnovea’ya bakarken
bakımlı kaşlarını yukarı kaldırdı. “Nedeni, Çar’dan seninle ni-
şanlanma talebinde bulundu çünkü.”

Synnovea, yanaklarını kaplayan kızartının ateşini hissederek,
tir tir titreyen eliyle boğazını kavradı. “Buna gerçekten cüret et-
medi herhalde, değil mi?”

Genç kadının o serinkanlı tavrının, hele hele Synnovea’nın
bir talibinin cüretkâr niyetleriyle ilgili bir haber karşısında, bu

denli baştan sona parçalanmasını görmek herkese nasip olmazdı ama Nataşa'nın yüreğinde, bu güzel buzdan bakirenin kanını eritebilen bir erkeğin gerçekten de var olduğuna ilişkin birtakım umutların uyanmasına yol açtı. "Evet etti!" diye büyük bir istekle inandırmaya çalıştı genç arkadaşını. "Hem de en ikna edici bir şekilde, duyduğum kadarıyla! Seni o hırsız çetesinin elinden kurtardıktan sonra görme fırsatı bulduğunu anlatmış ve sonra da seninle nişanlanmasını engelleyen bir yasa olup olmadığını sormuş."

Nabız atışlarının yarışarcasına hızlanması üzerine Synnovea kendini yelpazeleyerek serinletti. Nefes nefese konuştu. "Mahvoldum!"

"Tam tersine, tatlım. Mikhail, Albay Rycroft'a konuyu gözden geçirdikten sonra talebini ciddi ciddi düşüneceğini söylemiş. Ama tabii, yine de Majesteleri'nin ne yönde karar vereceği konusunda en ufak emare yokmuş, çünkü Albay Rycroft ricasını dile getirdikten kısa bir süre sonra Binbaşı Nikolay Nekrasov da Çar'dan aynı konuda istekte bulunmuş. Bir tahminde bulunacak olsam, Nikolay'ın İngiliz'in talebini duyduğunu ve sana yönelik kendi talebini bildirmeye karar verdiğini söyledim. Aslına bakarsan, bu iki adam kendilerini seninle ilgili rekabet içinde buluncaya kadar yakın arkadaş olma yolunda bir hayli yol katetmişti."

Synnovea, bu iki erkeğin, Çar'ın zamanını, düşünecek başka bir şeyi yokmuş gibi, kendisine kur yapmak için izin isteyerek aldıklarını düşününce, sefil bir perişanlık içinde inledi. "İsmimi benim iznimi almadan ne cüretle Çar'ın önüne sürebilirler!"

Nataşa şüpheli bir merakla düşünceli düşünceli genç arkadaşına baktı. "Synnovea böyle işlerin burada nasıl yapıldığını unutacak kadar kendini başka ülkelerin adetlerine mi kaptırdın acaba? Burada, Rusya'da nişanlanma yolunun öncelikle genç kızın iznini almaktan geçmediğini bilmen gerekir. Ayrıca Albay Rycroft ya da Binbaşı Nekrasov, Prens Aleksey'in kendilerine onay vereceğinden emin olsalardı ona giderlerdi; ama Anna, özellikle de İngiliz'in bu evde hoş karşılanmayacağını açıkça belirttiği için, o da daha yüksek bir otoriteye gitti." Kahkahası-

mı atarken kaşları bir anlığına kalktı. “Bizzat Çar’ın huzuruna, daha azına değil. Binbaşı Nekrasov ise sadece onun açtığı yolu izledi.”

“Ben Albay Rycroft’a hiçbir şekilde cesaret vermedim!” diye izah etmeye çalıştı Synnovea ani bir kendini savunma refleksiyle ama daha bu kelimeler dudaklarından döküldüğü anda gerçeği tam olarak ifade etmediklerini de biliyordu. Tyrone’a Taraslov Konağı’na bir daha gelmemesi gerektiğini söylerken tüm suçu Anna’nın üzerine atan kendisi değil miydi? Gecenin bir yarısı odasına girmesine izin verirken diğerlerine haber vermeyen de kendisi değil miydi? Ona kendi resmini vermemiş miydi, ayrılırken dudaklarını onun öpücüklerine teslim etmemiş miydi? Albay’ın Çar’dan bu konuda izin isteme ihtimalini, üstelik adam tam da bu şekliyle açık açık kendisine bildirmiş olduğu halde, üstünkörü bir tavırla dikkate almamışken, şimdi neden bu kadar üzülüyordu? Neden böyle tir tir titriyordu? Ona mı kızılıyordu yoksa cesaretini kırma konusunu savsakladığı için kendine mi?

Synnovea’nın kendi davranışına dair benzer bir teminatı Binbaşı konusunda dile getirmemesi Nataşa’nın dikkatinden kaçmamıştı. Bu kız ya Nikolay’a cesaret vermiş ve bu gerçeğin ortaya çıkmasını umursamıyordu ya da Binbaşı’yı duygusal bir yakınlığın ciddi adayı olarak düşünmüyordu. Nataşa gerçeği tüm çıplaklığıyla öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. “Peki Binbaşı Nekrasov’a cesaret verdin mi?”

Bunun düşüncesi bile Synnovea’yı çileden çıkarmıştı. “Tabii ki, hayır! O bir arkadaş, asla daha fazlası değil.”

Nataşa keyifle güldü. “Albay Rycroft gibi bir adam cesaret almaya falan ihtiyaç duymaz zaten, değil mi? O sadece arzularını gerçekleştirmenin peşindedir ve seni arzuladığını açıkça ortaya koydu tatlım.”

“O adamı doğru dürüst tanımıyorum bile!” diye ısrar etti Synnovea, Albay’ın onu kazanma girişimlerinde bir günahı olabileceği ihtimalini savuşturmaya yönelik cılız bir çabayla.

“Sen ne anlatıyorsun acaba şu an, çocuk? Seni o Ladislaus serserisinin elinden kurtaran o değil mi? O tufanda seni araba-

na kadar taşıyan o değil mi?" Arkadaşının yanakları kıpkırmızı kesilirken, Nataşa'nın dudakları heybetli bir tebesümle büküldü. "O zaman onu kesinlikle tanıyor gibi görünüyordun çünkü seni kollarına alıp taşıırken en ufak bir itirazda bile bulunmadın. Bir yabancının seni kucaklayıp götürmesine bile isteye izin vermişsin?"

"Hayır, tabii ki, vermem," dedi Synnovea zayıf bir ifadeyle.

"O zaman daha önce karşılaşmıştınız."

"Çok kısa süreliğine!" dedi Synnovea, arkadaşını inandırma çabasıyla sözcüklerin üzerine basa basa. "Asla resmi olarak değil!"

Yaşlı kontes sakın sakın gülümseyerek başını salladı. "Belli ki Albay'ın ilgisini tetiklemeye yetmiş."

"Ben onun cesaretini kırmaya çalıştım," dedi bir daha Synnovea, tam olarak yapması gerekenin bu olduğu konusunda kendini ikna etme peşindeydi sanki.

"Ne yazık." Nataşa'nın özenle tasarlanmış kederine hafif, efkârlı bir iç çekiş eşlik etmişti. "O subay için ölüp biten kadınlar arasında olduğumu itiraf etmeliyim. Sahte Dmitri'nin çarlık iddiasında bulunup da kalıntılarının bir topla havaya uçurulmasından bu yana geçen yirmi senedir hiçbir erkek bu denli müthiş bir heyecan yaratmamıştı. Sana söylüyorum, Synnovea, Albay Rycroft beni heyecanlandırıyor!" Gelecek cevabı zaten biliyordu ama aceleyle atıp tutmaya devam etti. "Filinta gibi dimdik at biniyor ama akıcı hamleleri onu atın bir parçasıymış gibi gösteriyor. Böyle bir adamı yatağında hayal edebiliyor musun?"

Synnovea, Albay'ın vücuduna abanan sert, çıplak bedenini hatırlayınca kavurucu bir sıcaklığın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. "Kesinlikle hayır!"

Nataşa onun bu soluk soluğa verdiği yanıtı aldırış etmedi. Synnovea bu tür düşünceleri aklından geçirmiş olma ihtimalini inkâr etse de, Nataşa farklı düşünme eğilimindeydi. Genç kızın yanaklarına giderek artan dalgalar halinde hücum eden kızartı, hayal gücünün zenginliğini kanıtlamaya yetiyordu. İluandırıcı

olamayacak kadar çok itiraz ediyordu. "Eee? Onu hiç düşünmedin mi yani?"

Yaşlı kadının gülümseyen bakışlarıyla karşılaşınca Synnovea'nın o sevimli ağzı dondu. Sonra incilerle süslü başlığı, çok hafifçe de olsa, bir kabullenme içinde öne düştü. "Çok kısa süreligine."

"Ah, Synnovea." Nataşa nazikçe azarlayan bir sesle iç çekti. "Yirmi yıl daha genç olsaydım, böyle bir erkeğin layığıyla aklımı başından alırdım kesinlikle."

Synnovea yaşlı kadına hayretle baktı. Nataşa olsa olsa Albay Rycroft'tan on yaş daha büyüktü ve arzulasa onun dikkatini çekebilecek kadar da alımlı bir kadındı. Daha genç, daha deneyimsiz bir kadının, kendini umutsuz bir biçimde Albay'a vurulmuş, ama onun Nataşa'dan başkasını görmez oluştundan kaygılanmak için haklı nedenleri olurdu. Muhtemelen herhangibir rekabetin lafı dahi edilmezdi.

"Merhamet gösterir de Albay'ın huzuruma çıkmasına izin verecek olursam, onu sizinle tanıştırmak için acele ederim," dedi Synnovea.

"Buna hiç gerek yok, tatlım." Nataşa rahatlatmıştı onu, neşeli bir kıkırdamayla. "O olay çoktan gerçekleşti. Albay Rycroft'un geçen gün Kremlin'de sergilediği gösterinin ardından Prens Jerkov tanıştırdı bizi. Muhteşemdi, tatlım. Görmen lazımdı. Albay ve birliğinin binicilik hünerleri beni tam anlamıyla büyüledi. Sanıyorum Çar da çok memnun kaldı. En azından öyle görünüyordu."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Synnovea dikkat kesilerek, albayı gördüğü gün olmasından kuşkulandı.

Soğukkanlılığına karşı verdiği küçük savaş sırasında hafifçe seyirdi dudakları Nataşa'nın. "Şey, tam olarak emin değilim ama galiba Kızıl Meydan yakınlarında seni de gördüğüm gündü. Alışveriş yapmak için Kitaigorod'a falan gitmiş olabilir misin? Ve o gün köylü kıyafetleri giymiş olabilir misin acaba bir ihtimal?"

Synnovea, neredeyse bütün bir pazar yerinin durup dik dik bakmasına neden olan olaya yaşlı kadının da tanık olmasından korkarak, inlemek istedi. "Oradaydım, ama sizi görmedim."

“Önemli değil aslında,” dedi Nataşa ona, arkadaşının huzursuzluğu dikkatinden kaçmamıştı. “Önemli olan, Albay’ı subaylarından bazıları ve birkaç en yakın dostumla birlikte ötmüzdeki hafta evime davet etme fırsatı bulmam. Prens Jerkov da orada olacak ve şüphesiz, tatlım, sen de davetlisin. Anna’yı katılmana izin vermesi için ikna edeceğimi umuyorum. Nihayet babasını hasta yatağında ziyaret etmek için acele etmeye karar verdiğine dair kulağıma rivayetler geliyor. Bu doğruysa, o zaman belki de Albay ziyarete geldiğinde sen benimle kalıyor olacaksın. Senin davet sırasında orada olman hiç kuşkusuz bir yakışıklı erkek sağanağına yol açacaktır.”

Synnovea kaşlarını sonunda kadar kaldırarak dikkatle yaşlı kadını süzdü. “Siz benim arkadaşlığımın mı peşindesiniz, yoksa Albay’ın mı?”

“Her ikisinin de!” diye yanıtladı Nataşa umursamaz bir neşeyle ve gülümseyerek gönlünü alırken de bir elini genç kızın koluna koydu. “Ve bu kez, tatlım, lütfen müşkülpesent ve uzak olma; şu ‘buz bakire’ isminin bir daha senin için kullanıldığını duyarsam, sana uygun bir koca bulma girişimlerine kesinlikle son vereceğim, haberin olsun. Bir keresinde babana, ‘Aleksandr,’ dedim, ‘bu kız bebek sahibi olamayacak kadar yaşlanmadan evlenmeli!’ O da bana, ‘Nataşa,’ demişti, ‘kes şu dırdırı, ben onun âşık olmasını bekliyorum!’” Yaşlı kadın ellerini hüsrana uğramışçasına havaya kaldırdı ve o kadınlara has bilgelikten bir parça paylaşmak üzere Synnovea’ya doğru eğildi. “Senin için âşık olmak, tatlım, Albay Rycroft gibi bir erkekten çocuk yapmaktır. Onunla yatağını paylaşıırken böyle soğuk ve mesafeli davranmayacağına bahse girerim.”

Bunun düşüncesiyle bile yüzü kızaran Synnovea soluk soluğa yanıt verdi. “Nataşa, siz kelimenin tam anlamıyla rezil birisiniz.”

Yaşlı kontes arzulu bir edayla iç geçirdi. “Bunlar son kocamın laflarıydı ve en uzun evliliğimi onunla yaptım.” Gözleri tatlı bir anımsamayla hafifçe parlarken sırrını açığa vurdu. “Ama yine de, Kont Emelian Andreyev...” Nataşa ismi aşkla dolu bir hafiflikle dökülürmüştü dilinden. “Bildiğim kadarıyla, evli kal-

dığımız bütün o süre boyunca dönüp de bir başka kadına asla ciddi anlamda bakmamıştır.”

Synnovea, Nataşa'nın son kocasını ilk ikisinden daha fazla sevdiğini çoğu kez hissetmişti. Böylesi bir adanmışlık düşüncesi onun da yüreğini ısıttı. “Bir gün evlenirsem, Nataşa, tavsiyeni dikkate alırım. Bir kocayı mutlu ve memnun tutmanın bütün sırlarını bildiğinden kuşku yok.”

Nataşa bu sözlerle güldü. “Sana da bir-iki şey söyleyebilirim belki.” Konuyu daha enine boyuna düşünüp taşınmak için konuşmasına ara verdi, sonra ikna olmuş bir halde başıyla onayladı. “Aslında, bir kocanın ilgisini canlı tutmanın en geçerli yolunu söyleyebilirim sana belki de. Ve benim tasvip ettiğim bir erkekle evlenirsen, seni bu konularda eğitmek için elimden gelen gayreti de gösteririm.”

Synnovea aniden şüphelendi. “Ve tabii ki tercihlerini dikkate almam konusunda da yönlendirirsin beni.”

“Doğal olarak, tatlım.” Nataşa'nın dudaklarının kenarları sinsi sinsi yukarı kalktı. “Benim evimde kaldığın süre içinde Albay Rycroft'u seninle konuşmaya davet ederek işlemi başlatmak hoşuma giderdi.” Gelmesi muhtemel bir itirazı durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. “Sormak da mı suç? Her şey bir yana, Albay Rycroft seni o kanun kaçağı hırsızın tacizinden kurtardı. Adama birazcık yakınlık göstersen ölür müsün?”

“Kabul edinceye kadar kafamı şişireceksiniz,” diye suçladı Synnovea abartılı bir iç çekişle, daha önceki karşı çıkışlarının taşıyor görüldüğünden çok daha büyük bir istekle. “Tamam ama, çok da hoşuma giden bir şey olmayacak bu. Seni uyarıyorum bu konuda!”

Nataşa soylu bir hoşnutlukla ellerini kavuşturdu. “Bakalım adamı hor görme inadın ne kadar sürecek, göreceğiz tatlım.”

“Sizin hakiki ve samimi bir *svakhi** olduğunuzu kabul etsem de, Nataşa, çöpçatanlık çabalarınız bir sonuç vermeyecek,” diye uyardı Synnovea. “Anna albayın bana kur yapmasına asla izin vermeyecektir. Yabancıardan tiksiniyor o.”

Nataşa'nın dudaklarındaki tebessüm derinleşti. “Sana söyle-

* *Svakhi* (Rusça): Çöpçatan. -ç.n.

diğim gibi, tatlım, adam Çar'ın dikkatini cezbetmiş durumda. Söylentilere bakılırsa albay ve adamlarının sergilediği bütün o savaş ve baskın tatbikatlarıyla talimler Majesteleri'nin o kadar hoşuna gitmiş ve merakını uyandırmış ki, bugünlerde hafta içi her sabah çıkıp Kremlin'in surlarında dikilerek onları izliyor-muş. Durum böyleyken, tatlım, onun albayı kalbini kıracak de-recede uzun bir süre reddedeceğini mi sanıyorsun? Sevgili Synnovea, ben olsam, Çar olur da Albay'ın ricasını yerine getirirse Anna'nın kuzenini vazgeçirme gücüne fazla şans tanımazdım."

"Bu adam sahiden aklınızı çeldi, değil mi?" dedi Synnovea, Nataşa'nın karşı cinsten birine beslediği hayranlığı bu denli rahat bir şekilde dile getirmesi karşısında şaşkındı. Oysa kadınların Nataşa'nın yaşına geldiklerinde artık birine öyle kolay kolay abayı yakmadıklarını sanırdı.

Nataşa kafasından geçenleri zihninde bir an ölçüp biçtikten sonra, düşüncelerini hafifçe düzeltti. "O adama *rurulmak* desek, hislerimi daha doğru tarif etmiş olurduk, tatlım. Benim fikrim-ce Albay Rycroft gibi erkekler nadir bulunan bir cinstir." Başıyla onayladı. "Gerçekten nadir bulunan bir cins."

Şiddetli bir fırtına, sabahın çok erken saatlerinde, ağaçları çilgıncasına kırbaçlayıp neredeyse bütün pencerelerin kepenklerini gürültüyle çarparak şehrin üzerinden esti. Ardından gelen huzurlu dinginlikte herkes rahatladı ve usulca iç geçirdi; fırtına hiç değilse bir süreliğine onları geçip gitmiş görünüyordu. Ama bu dingin sükûnet, daha üç saat bile geçmeden, bütün bölgeyi vahşi rüzgârlar ve şakır şakır yağan bir yağmurla kamçılayan bir başka acımasız saldırıyla bir daha paramparça oldu.

Sürekli değişen hava koşulları, Synnovea'nın hayatında gerçekleşmek üzere olan olayların mutedil bir alameti olmaktan ileri gidemiyor gibiydi, çünkü bölgeye nihayet çöken sükûnetle daha yeni rahatlamaya başlamıştı ki, bu huzuru, bu kez Anna tarafından, kaba bir biçimde bozuldu. Gardiyanının kilitli kapısının ardında dikilip bir yandan ısrarla ahşap kapıyı çalarken bir yandan da çileden çıkmış bir sesle içeri girmeyi talep etmesi bunun için yetmezdi. Böyle basit fiiller olsa olsa içerdekini ruh halinin ciddiyeti konusunda önceden ikaz etmede etkiliydi ama Synnovea'nın telaşla kapıyı açmasıyla birlikte Anna'nın içeri dalışı, patlamak üzere olan başka bir ani kasırgaya benzetilebilirdi.

Tek bir ürkünç kıyamet habercisi bile, en uğursuz kehaneti ulaştırırsa, Prenses'in bu davetsiz misafirliğinin nedenlerini açıklarken alenen yaşadığı kadar müthiş bir tatmin duygusu alamazdı. "Madem Prens Vladimir'i ayartıp ilgisini daha asil alanlarından uzaklaştırmayı başardın, bana da Aleksey'in önerisini kabul etmektan başka bir yol kalmadı. Öyle görünüyor ki bu yaşlı zampara ve oğullarının akıllarını epeyce bir başlarından almışsın; hatta o kadar ki, Vladimir geçen gece evden ayrılmadan önce Aleksey'den evlenme teklifini düşünmesini rica etti."

“Ama ben onunla doğru dürüst konuşamadım bile,” dedi Synnovea ısrarla, başına geleceklerden ürkerek.

“Yine de abayı yakmış sana,” diye belirtti Anna, haince. Dantelli bir mendili hafifçe burnuna şöyle bir dokundurdu, ardından buyurgan bir tavırla devam etti. “Hiç şüphesiz şu an karşı karşıya bulunduğumuz durumda başka bir çıkış yolu da yok zaten. Albay Rycroft itibarımızı iki paralık etmeden harekete geçmek zorundayız. Konuklarımız o kaşarlanmış İngiliz’in küstahlığı konusunda vızıldanıp durdular. O aşağı tabakadan dolandırıcının seninle nişanlanma izni almak için Çar’a başvurması ne tuhaf, sanki böylesi bir lütfâ layıkımı gibi! Yani, affedilmez bir şey! İnan bana, tatlım, bu mesele sonunda bir şekilde tamamına erdiğinde, bir konu hakkında seni temin edebilirim. Bu Albay’ın ihtiraslarının bir sonuca ulaşmasına izin verilmeyecek. Bunu göreceğim. Şu saat Vladimir’e onunla evlenmene onay verdiğimizizi bildiren bir mektup yolladım. Böyle bir sözleşme ister senin o İngiliz hayranından, isterse, Binbaşı Nekrasov da dahil olmak üzere, seni elde etmeyi umabilecek bir başkasından gelsin *her türlü* müdahalenin yolunu kesecektir.”

Synnovea, bu durumun onun etrafını örmeyi amaçlayan bir Aleksey tuzağı olduğunu çok iyi bilerek, tır tır titreyen eliyle boğazını kavradı. Aleksey bunu yapacağı konusunda onu uyarmıştı ama Synnovea o intikamını almadan Tarasovlar’ın yetkisi altından çıkabileceğini ummuştu.

Synnovea, Ali’nin minicik odasının girişinde dikildiğini fark etti. Yaşlı hizmetçi tam anlamıyla dehşete kapılmış bir halde bakıyor, hanımın kuşatan endişeler, onun da gözlerinde yansıyor. Yılgın bir sessizlik içinde hem hanımı hem de hizmetçisi Prenses’in hâlihazırda açığa vurduğu planları dinliyorlardı.

“Prens Vladimir evlenmek için yanıp tutuşuyor ve Albay Rycroft’un seninle nişanlanma hevesini göz önünde tutarak, yaşlı adamın aceleciliğini hoş görmeye karar verdik; ben yokken düğün için gerekli düzenlemelere başlamasını onayladık. İvan ve ben babamı ziyaret etmek üzere yarın sabah yola çıkıyoruz ama Papaz’ın Moskova’da bu ay çıkmadan yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülükleri var. Yolculuğu on beş gün sonra

geri dönmek üzere düzenledim. Sen de sonraki hafta evleneceksin.”

Synnovea bu meselenin alelacele sonuçlandırılması karşısında afallamıştı. Belli belirsiz bir sesle sordu. “Bu kadar çabuk mu?”

Anna vesayeti altındaki genç kıza soğuk, duygusuz gözlerle dik dik baktı. “Bence düğünü uzun uzun geciktirme çilesine katlanmak için bir neden yok, sence?”

Synnovea birkaç şey düşünebildi. “Birkaç gün daha verilse daha iyi bir hazırlık yapabilirdim. Hatta yeni bir kıyafet yaptırabilir, bana eşlik edecek *boyarınalar* için de mendiller diktirebilirdim. Geleneklerimize göre onlara bu mendillerden verememe mi tuhaf karşılayabilirler.”

“Vladimir fazla uzun beklemeye dayanamayacak kadar yaşlı,” diye karşılık verdi Anna, cılız elini gelişiğüzell sallayıp genç kızın gerekçelerini reddederek. “Sana sağlanan zamanla idare etmek zorundasın, Synnovea. Ayrıca İngiliz’in çevirdiği dolaplar engellenecekse, olabildiğince süratli ilerlememiz gerekir.”

Synnovea göz pınarlarında biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırpsa da, ruhuna doluyorlardı sanki. Taraslovlar haine onun geleceğiyle oynamıştı, kendisininse bu dayatmalarını kabul etmek dışında başvurabileceği bir yer yoktu. Bir nişan ya da yakındaki düğün için olağan kutlama ve törenlerin keyfini çıkaracak zaman bile kendine sağlanmamıştı.

Anna çileci bir tavırla ön pencerelere yürüdü ve dik bakışlarını ana yola dikti. Bir gece önce olup bitenlere kafa patlatarak hareketli bir tempoyla geçip giden at arabalarını, sabah ayazıyla yerinde duramayan atlarını süren boyarları izledi. Anna, konuklarının ayrılmasından sonra bile, Ivan’ın daha nüfuzlu boyarlar arasında yitirdiği itibarını telafi etme becerisinden umutluydu. Ivan için Vladimir’in kilisesine yerleşme hırsı bile, Çar’a yol göstermeye yardımcı olacak bir ikinci danışman olarak, sahip olduğu özellikleri sunmak için hedeflediği bir pozisyona atanmasına yönelik referanslar kazanmanın yanında önemsiz kalırdı. Muhakkak ki diye düşünmüştü Anna, gelecekteki günler ve

haftalar içinde boyarlar Ivan'ın ortaya koyduğu bilgeliğin hakkını verecekti.

Aleksey'in yatak odasına girmesi ve her zamanki ikna gücüyle bir kocanın tutkularını sergilemesinin verdiği iyimserlikle Anna'nın kalp atışları daha da hızlanmıştı. Yaşadığı kusursuz mutluluğun ardından alev alev yanarak bu dünyadan bütünüyle hoşnut bir halde kocasının kolları arasında uzanmış yatıyordu ama o yumuşak duygular, Aleksey'in davetten önce Synnovea'nın kendine asıldığı yönündeki şikâyetlerini dile getirmesiyle birlikte, yerini öfke dolu bir cezalandırma ihtiyacına bırakarak bütünüyle uçup gitmişti. Kocasının Vladimir'in evlenme teklifini kabul etmeleri yolundaki önerisi de işte o anda aniden gözüne makul görünmüştü. Böylece Synnovea'yı evinden ve Aleksey'den uzaklaştırmakla kalmayacak ama genç kızın ihtiyar prensle muhtemelen sefil bir evlilik yapmasını da sağlayacaktı. Ama öte yandan, bu düğüne onay vererek, Ivan'ın iktidara yükselişi için Vladimir'in sağlayacağı maddi desteğe dair her türlü umudu yerle bir ettiğinin, dolayısıyla da o otoritenin nimetlerinden yararlanmaya yönelik kendi özlemlerini boşa çıkardığını da farkındaydı.

"Nataşa ben burada yokken onda kalmana izin vermemi rica etti," dedi tekdüze bir ses tonuyla Anna. omuzlarının üzerinden. "Senin kabul edeceğinden de hiç kuşku duymadığımdan, onay verdim. Nataşa'nın senin düğün hazırlıklarına yardım etmekten büyük keyif alacağına eminim."

"Gerçek anlamda kotarılmış bir şey görmeyi bırak, birkaç kutlama düşünmek için bile yeteri kadar zaman yok," diye karşılık verdi Synnovea, sıkıntılı bir ifadeyle.

Anna bu soğuk ifadeyi kulak ardı ediyormuş gibi yaptı ama içinden hoşnutlukla güldü. Synnovea'nın hayatına dair hadiseleri belirleyerek, genç kontes üzerinde sahip olduğu gücü açık bir şekilde göstermişti. Ertesi akşam genç kızın bu gerçeği daha derin fark etmesini sağlayacaktı. "Prens Vladimir nişan hazırlıkları ve yakın tarihteki düğünle ilgili fikir alışverişinde bulunmak üzere bu akşam bizi yemeğe davet etti. Senin de katılacağın konusunda onu temin ettim."

“Ne kadar nazıksınız.”

Anna, genç kızın sesinde bir çatlak sezerek yapmacık bir edayla gülümsedi; Synnovea’nın ıstırabı ona tam bir doyum hissi yaşatmıştı. “İvan’ın seyahatimizle ilgili hazırlıklarla meşgul olduğu ve bugün sana ders verecek vakti olmadığını bilmek seni belki rahatlatır. Synnovea. Vladimir’in dinsel konulardaki danışmanı olma planlarını bozmak için bilinçli bir şekilde hareket ettiğine inanmış durumda kendisi ve sana çok öfkeli. Yerinde olsam, bu akşam şu senin müstakbel kocanla buluşmadan önce, onunla aramı düzeltme fırsatını kaçırmazdım. Papaz’ın bize eşlik etmesine izin verdiğime göre, böyle bir şey yapman bu akşamın çok daha uyum içinde geçmesine yardımcı olurdu. Bu İvan’ın, yaşlı boyarın ilgisini sana beslediği azgın içgüdüleri doyurmaktan daha saygın bir hedefe yönlendirebilmek için son şansı olabilir.”

“Keşke İvan’ın bu çabasında şansı yaver gitse,” diye karşılık verdi Synnovea, asık suratlı bir içtenlikle. “Vladimir’in ilgisini üzerimden uzaklaştırmayı başarması zerre kadar beni üzmezdi.”

Anna şaşırmış gibi yaparak döndü. “Demek öyle, Synnovea! Nişanlanacağın düşüncesi üzmüş olabilir mi seni acaba...”

“Siz yokken Nataşa’nın yanında kalmama izin verdiğinizi söylemişsiniz,” diyerek kesti sözünü kadının Synnovea, Anna’nın o kendini beğenmiş tatmin duygusunu tümüyle fark etmişti. “Ne zaman gitmeyi bekleyebilirim acaba?”

Anna usanmış bir ifadeyle omuz silkti. “Sabah... Eğer gerçekten de gitmeyi arzuluyorsan.”

Synnovea kadınının şimdi ne tür bir can sıkıcı imada bulunduğunu merak ediyordu. “Neden arzulamayacakmışım ki? Bir manastıra gönderilsem, özgürlüğümün buradakinden daha fazla kısıtlanacağından kuşkuluyum.”

Anna’nın dudakları küçümseyici bir alayla dikildi. “Elbette, babanın velayeti altında yaşarken Nizhni Novgorod’daki evinizi ziyaret eden çok fazla hayranın vardı ve çoğu *boyarina*’yı şoke edebilecek serbestlikler içinde şınarmıştın. Buradaki davranışların da erkekler konusundaki yetki belgeni kesin olarak ispat-

lamış durumda. Aleksey'den birazcık yüz bulsan, ben yokken burada kalmanın bir yolunu bulacağından da hiç kuşlum yok."

Synnovea, kadının bu iması üzerine gözle görülür bir biçimde çileden çıkmıştı. "Beni affedin Anna, ama burada o... Şeyle birlikte kalarak itibarını lekeleme *rüyaları* görmüyorum." *Irz düşmem* kelimesi dilinin ucuna kadar gelmiş ama Ali'nin söylenen her sözü dinlediği aklına gelince, sırf kendini daha sonra bu adlandırma tercihini yaşlı hizmetçiye izah etme çilesinden kurtarmak için o düzenbaz tilkiyi bire bir tarif eden bu lakabı kullanmaktan kaçınmıştı. Lafını düzeltirken gevrek gevrek güldü. "Yani, Aleksey'yle birlikte demek istedim."

Anna'nın incecik dudaklarının alaycı kıvrımları üzerindeki gri gözler düşmanca bakıyordu. "Hayır, tabii ki hayır. Sen arkamdan asla yakışksız *bir şey* yapmazsın."

Synnovea, bu kadının hor görüsü ardında yatan aklı anlamaya çalışırken başını hafifçe yana yatırdı. "Vladimir'in ilgisini cezbetmem mi sizi bu kadar rahatsız etti acaba, Anna? Yoksa bu dargınlığınızın bir başka gerekçesi mi var?"

Anna, onları çirkin bir ağız dalaşına sürükleyecek bir münakaşadan kaçınmanın akıllıca olacağına hükmederek gezine gezine uzaklaştı. O yeşil-kahve gözleri bir pençede yuvarlarından çıkarmak için yampı tutuşuyordu zaten. Bu kıza duyduğu husumeti dizginlerinden kurtarsa şeytana uyup neler yapabileceğini söylemeye bile gerek yoktu. Şiddetli bir kapışma, hedeflemiş olduğu intikamı almasını sağlayacak o yüksek otoritesine zarar vermekten başka bir işe yaramazdı.

"Sakin şunu aklından çıkarma, Synnovea. Üç hafta içinde Vladimir'e gelin gideceksin," diyerek cadaloz bir edayla üzerine gitti. "Böylesine varlıklı bir boyarla evlenecek olmayı bilmenin seni memnun etmesi gerekir. Muhtemelen o yaşlı kurt köpeğini kandırıp elinde arzu ettiğin ne varsa alabileceksin." Dikkatli dikkatli genç kıızı incelerken dudakları duygusuz bir tebessümle kıvrıldı bir an için. "Ama yine de, şu vurdumduymazlığımı sınırlamaya yönelik herhangi bir eğilim dikkatimi çekmedi sende gerçekten. Kıyafetlerin ve mücevherlerin o doymak bilmez açgözlülüğünü bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor zaten. Yine de

Vladimir'in karısı olarak, şu an olduğundan kat kat daha zengin olacaksın. Bu gerçek, yataкта onun yakışıksız teşebbüslerine göğüs germe zamanı geldiğinde bir nebze olsun rahatlamamı sağlar belki. Bir bakirenin üzerine binme yeteneğini henüz kaybetmediğine dair rivayetler duymuş olsam da, senin için çok da keyif verici bir deneyim vaat etmiyor bu durum. Genç bir erkekle, hele hele Albay Rycroft gibi kadınlar konusunda hünerli biriyle evlensen, yaşayacaklarına benzemez doğal olarak.”

Tehdit edici bir gizemle kalkan bir kaş keskin bir yay çizdi, Synnovea odada dolaşıp duran prensesi izlerken. “Albay Rycroft'u hakkında *herhangi* bir fikir ileri sürecekt kadar iyi tanıdığınızdan haberim yoktu, Anna. Ona on dakikadan fazla zaman ayırmamıştınız. Ama şimdi öyle görünüyor ki, kendisinin en mahrem sırlarını biliyorsunuz.”

“Arada bir kulağıma gelen şeyler bunlar.” Anna mağrur bir ilgisizlik edasıyla yüzünü öte yana çevirdi. “O İngiliz kendini bir kez görmüş bütün ahmak *boyarınaların* sevgilisi olmuş görünüyor. Bir şekilde bu ülkeye girmiş bütün o diğer ipsiz sapsız serserilerle birlikte Alman bölgesinde yaşaması da, erkeksi arzularını en sefil yöntemlerle doyurma şansını artırıyor tabii. Orada bulunan her yabancıya en az yarım düzine fahişe düştüğünü bilenlerin diline düşmüş bir konu bu. Albay'ın seni elde etmek için yarışırken kendisini onların mevcudiyetinden mahrum bırakacağını akla getirmek bile inandırıcılıktan uzak görünmüyor mu, sana da, Synnovea? Yoksa sen gerçekten o cingöz İngiliz şahininin pençelerini batırmak için yanıp tutuştuğu tek güvercinin kendin olduğunu mu sanıyorsun?”

Şayet Synnovea'dan tam o anda bu kadından duyduğu rahatsızlığı açıklaması istense, bu karalamanın İngiliz'i yakından uzaktan tanımayan birinden gelmesi dışında makul bir gerekçe gösteremezdi. “Bunlar sizin varsayımlarınız yalnızca, Anna. Kendisini gizlice gözetlemiyorsanız, Albay Rycroft'un özel yaşamında neler yaptığını bilme ihtimaliniz olamaz.”

Anna kibirli bir kahkahayla başını salladı. “Öyle bir adamın o fahişelerden kendi payına düşenlerin tadına bakmadığını dü-

şünlüyorsan, tanı bir budalasın Synnovea. Bu sözlerimi yaz bir kenara. O adam İngiltere'ye geri dönmeden önce tohumlarını ülkenin dört bir yanına saçacaktır. Ama mademki onun Majesteleri'ne seninle nişanlanma izni almak için başvururken iffetli kalacağına inanacak kadar safsın, o halde ben de o adamın bayağılığının vardığı nokta üzerine seninle tartışmaktansa zamanımı daha iyi şeyler için harcamayı tercih ederim.”

Anna kapıya kadar gittikten sonra kısa bir süre durup, gerçekleştirmeyi başarmış olduğı şeyden dolayı oldukça büyük bir sevinç duygusuyla dolu bir halde, dikkatli bakışlarla inceledi genç kızı. Synnovea'nın uğradığı çöküntü tartışma götürmeyecek kadar açıktı. Kasten tasarlanmış olan bu nişan onun kendi geleceğı için düşlediğı beklentileri paramparça etmişti. Aslında Anna vesayeti altındaki bu kız adına neredeyse üzüntü bile duyabilirdi... *Şayet* ondan bu kadar nefret etmese.

Kapı menteşelerinin zar zor işitilebilen gıcırıtısı, Anna'nın ayrılışını takip eden o kasvetli sessizlik içinde adeta bir matem çanı etkisi bırakmıştı. Yakında gerçekleşecek evlilik haberiyle beyninden vurulmuşa dönen Synnovea, cansız bir beden gibi yatağına yığıldı ve tarifsiz bir keder içinde gözlerini dikip boş boş bakakaldı. Hayatını kaybedeceğı bildirilmiş olsa ancak bunları hissedebilirdi. Umutsuzluğu sessiz bir bedbahtlık içinde taşınamayacak kadar ağırdı ve sert bir hıçkırıkla kendini şiltenin bir ucundan öbür ucuna savurdu. Bitkinlikle tekrar tekrar yatak örtüsünü yumrukladı, ağladı ve Taraslov Konağı'na içeri adımını attığı günü lanetledi.

“Ah, kuzum! Kuzum benim! Bu kadar ağlama!” diye yalvardı Ali acıyarak ve hanımını teskin etmek için hızla oraya doğru seğırtti.

Synnovea avutulmayı reddederek başını iki yana salladı. Kederli yüreğı göğsünün içindeki tatsız bir yük gibiydi; hiçbir tatlı söz onu sıkıştıran kapkara hüznü hafifletemezdi. “Bize ait olan her şeyi bavullara koy,” diye bağardı boğuk bir sesle. “Tanrı'nın merhameti üzerimdeyse, sabah buradan ayrıldıktan sonra bir daha asla bu evin kapısını çalmayacağım!”

"Sana yaptıkları bu şeyi durduramaz mısın?" diye sordu Ali, öfkeyle. "Majestelerinin huzuruna çıkıp merhamet dileyemez misin? Ya da İngiltere'ye kaçıp dul teyzenin yanında kalsan?"

"Kimseye gidemem," diye mırıldandı Synnovea umutsuzca. "İngiltere'ye hiç gidemem. Bir gemiye binip oraya gitmeye kalksam, Anna Majesteleri'ni bana karşı öfkeliendirmenin bir yolunu bulur ve geri dönmeme asla izin vermezler. Evlilik için her türlü anlaşma yapılmış Ali ve bu sözleşmenin meşruluğunu onaylayacak imzalar dışında bir şey geriye kalmamış. Prens Vladimir'in vaat edilmiş gelini oluyorum."

Anna'nın Vladimir'i onun nişanlısı olarak onaylaması Synnovea'nın kıyamet mührü niteliğindeydi ve sözleşme bir kere düzenlendikten sonra Aleksey bile başlattığı bu işlemi geri alamazdı. Yalnızca Çar Mikhail ya da Prens Vladimir bu anlaşmayı bozabilirdi. Majesteleri takdir edebileceği herhangi bir nedenle, yaşlı adamsa Synnovea'nın liyakatı aleyhine bir kanıt sunarak. Anna Vladimir tanışmalarından hemen sonra onu istediği için böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali uzak görünüyordu. Aleksey'in ise potansiyel gelini olarak onun liyakatını göklere çıkarmaktan büyük bir haz almış olduğu kuşkusuzdu.

Synnovea'nın düşünceleri ağır aksak bazı kaçış yollarına saptı. Yarım düzine seçenek geldi aklına ama Vladimir'e hakaret etmek veya onun karısı olmaktan nasıl kıyasıya tiksindiğini söylemek gibi düşünceler geldiği hızla gittiler. Özgürlüğünü feda etmek anlamına gelse bile sırf kendi amaçlarına ulaşmak için yaşlı adamı bu kadar ağır bir biçimde üzemezdi. Böyle bir şey onu mezara götürebilirdi ve Synnovea onun ölümüne yol açmanın vicdani yüküne razı olamazdı. Üstelik Vladimir *olur da* onunla birlikte evlilik yemini etmeyi reddederse, bu ancak onun Synnovea'da bir kabahat bulması nedeniyle olurdu.

Synnovea gözlerini kapattı, bir yanağını yatak örtüsüne yasladı, son zamanlarda artık bir hayli tanıdık hale gelmiş olan bir yolda zihnini zorlayarak gerilimini bir nebze hafifletmeye çalıştı; o sıyrık ve berelerle dolu miğferinin altındaki İngiliz kahramanının görüntüsü. Anna'nın onun hakkında yaptığı yorumlara hâlâ çok kızgın olsa da, bunların doğru olup olmadığını

merak etmekten de kendini alamıyordu. O hamamdaki anadan üryan haline normal bir şeymiş gibi gösterdiği kayıtsızlık, bir kadının önünde çıplak olmaktan hiçbir rahatsızlık duymadığını kesin olarak kanıtlıyordu. Ama öte yandan, onunki kadar istisnai bir fiziğe sahip bir erkek, bundan neden utansındı ki? Gerçekten de, şayet yüzü de aynı derecede görkemli olsa, Tyro-ne Rycroft, kendisi de dahil olmak üzere, nerede olursa olsun bütün kadınların tartışmasız hayranlığını kazanırdı.

Bu İngiliz'le yaşadığı müstehcen anılarla kendine işkence etmesinin bir yararı yok gibi görünüyordu ama yine de, ne yüzü ne de vücudu dikkate değer olan bir erkekle izdivaç yapmaktan bir haz ve heyecan duymadığı için, evliliğinde büyük bir ihtimalle özlemini duyacağı şeylerin bir telafisi olarak bu anılardan mümkün mertebe faydalanabilirdi. Bu hayaller, bazı kadınlara bir ömür boyu bağışlanabileceklerden de fazlaydı belki. Synnovea buna rağmen böylesi muhteşem bir örneği kısacık da olsa görmesinin onu bozup, dünyevi ve sıradan bir hale getirmiş ve kısa süre sonra başına geleceklere karşı daha tahammülsüz kıldığından endişeliydi.

Synnovea kendini nişanına adamak için çok güçlü bir çaba içine girerken kederli bir iç çekiş çıktı ağzından. Vladimir hiç değilse bazı bunak ihtiyarlar kadar itici değildi ama kendi babası çok daha genç olduğundan, bunun bir dedeyle yatağa girmekle eş olmasından korkuyordu. Buna karşılık adamın oğulları da onlarla birlikte kalırken sıkılması çok çok küçük bir ihtimaldi. Kardeşlerin yaramazlık ve şeytanlığa olan yatkınlıkları göz önünde bulundurulduğunda, zaman zaman birazcık huzur ve özel hayat hakkı için yalvarmaya alışacağı da kuvvetle muhtemeldi.

Synnovea, zaten kırılgan sabrını da yok etme tehdidinde bulunan bu amansız huzursuzluğa karşı kendini bilerken, gözündeki yaşları silip yataktan kalktı. Ali'nin bavulları hazırlamasına yardım etti ve yakında Taraslovlar'dan geri dönmek üzere ayrılacak olması ihtimaliyle avundu. Vladimir'le evlenmek hayallerini süslemese bile, yine de bir ilerlemeydi.

Synnovea, Ivan'ın odasından çıkması ve ona okumasını söy-

lediği kitapları iade etmek için bekledi. Artık bu adamın bağınaz görüşleriyle tartışmak zorunda kalmayacak olması da biraz daha rahatlamasını sağlamıştı.

“Umarım artık mutlusunuzdur, Kontes.”

Adamın yiyecekmiş gibi bakan gözleriyle karşılaşınca bıkkın bir ifadeyle iç geçirmekten alamadı kendisini Synnovea. “Ol-maya çalışacağım.”

“Kontrolünüze geçecek onca servetle nasıl mutlu olmayacaksınız ki zaten?” diye alay etti Ivan, onur kırıcı bir edayla.

“Mutluluk kişinin servetine bağlı bir şey değildir, Ivan,” diye belirtti Synnovea, boğuk bir sesle. “Bir insan dünyanın bütün zenginliklerini elde etmiş ama yine de had safhada sefil olabilir. Mal mülk, arkadaş ve aile sevgisinin yerini tutmaz.”

Ivan bu denli basmakalıp bir fikirle dalgasını geçti “Ailem benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. Annemden nefret ettim. Babam? Evet, bana onun doğumumdan kısa süre önce öldürüldüğü söylendi ama bana herhangi bir piç evlat gibi annemin ismi verildi. Babamın ardından bırakmakta olduklarını zerre kadar umursadığına dair en ufak bir kanıt bile görmedim. Kendimi geçindirebilecek yaşa gelinceye kadar idare edebileceğim bir miras bıraksaydı onun anısına çok daha fazla düşün olurdum.”

“Buna gerçekten üzüldüm, Ivan,” diye mırıldandı Synnovea sahici bir empati duygusuyla, adamın neden bu kadar azap çektiğini henüz anlamıştı. “Yetişkinliğe kadar çok zor bir hayat yaşamış olmalısınız.”

“Zordu,” diye onayladı Ivan, gururlu bir sırtıyla. “Ama üstesinden geldim ve bir yerlere gelmeyi başardım. Kendimden başka hiç kimsenin yardımı olmaksızın buradayım.”

“Zaman zaman yalnızlık hissetmez misiniz?”

“Neyin yalnızlığı?” diye sordu sert bir ifadeyle Ivan, bu soruya şaşırmıştı.

“İnsanlar? Arkadaşlar? Anna gibi birileri belki, size siz olduğunuz için ya da olduğunuz haliyle veya yapmış olabilecekleriniz için kıymet veren...”

“Kimse benliğime ve başardıklarına benden daha fazla kıymet vermez.”

Synnovea bu tartışmayı sürdürmekte bir fayda göremiyordu, çünkü Ivan Voronski'nin dost ve aile sevgisinin kişinin esenliği için önemli olduğu düşüncesini çok zaman önce reddettiği apaçıktı. Böylesine yalnız bir varoluşun yaşanmaya değer olduğunu hayal etmek bile ona zor geliyordu.

Synnovea için Prens Vladimir'in uçsuz bucaksız mülkünü ilk kez ziyaret etmeye hazırlanma vakti gelmişti. Bu hazırlığa, kendilerine katılmakta geciktiği için Anna'yı ne kadar öfkelen-direbileceğini umursamaksızın, hiç acele etmeden bir saat harcadı. Nihayet aşağı salona teşrif ettiğinde, evden çıkmak için belirlenen saat, on dakika geride kalmıştı ve Prenses öfkeden mosmordu.

“Pekâlâ! Bizi yeterince beklettin!” dedi sertçe Anna. “Ama zaten korkunç bir kızsın. Bunu bilerek yaptığından hiç kuşku yok!”

Synnovea, Anna'nın alev alev yanan öfkeli bakışlarıyla Ivan'ın çatık kaşlarını umursamadı. Aleksey'in vücut kıvrımlarına edepsizce değer biçmesi ise öfkeden delirmesine neden oldu. İntikam için hayatında yol açtığı yıkımdan sonra bile, onu hâlâ bir potansiyel metres olarak görüyormuşçasına, gözlerini Synnovea'nın pırıltılı yeşil ipek sarafanından aşağı doğru kaydirmaktan alamaz gibiydi. O güneş yanığı suratına bir tokat atma dürtüsünü zorla dizginleyen Synnovea, yüzünü Anna'ya çevirirken yapmacık bir adaba uyma tavrı gösterdi. “Vladimir'in karşısına en şık halimle çıkmamı siz istemiştiniz, öyle değil mi?”

Anna, Synnovea'nın kıyafetlerine çoğu kadının hünerlerinin çok ötesine geçen bir kıymet verdiğini haftalar önce keşfetmişti. Pürüzsüz bir biçimde kıvrımlı endamı, parlak kumral teni ve şu an kahverengiden çok yeşil görünen gözleri kusursuz özelliklerdi. Bunlar en rüküş kıyafeti bile benzersiz gösterebilirdi ama şu anki giysisi kendi başına mükemmeldi. Elbisenin sert yakasını, kol altlarını ve *sarafan*'ın etek kenarlarını olduğu kadar,

mücevherlerle bezeli *kokoşniki*'sini de cömertçe süsleyen yaldızlı iğne işlerindeki ince sanat, öylesine canlı ve zarıftı ki, ancak doğuştan yetenekli bir zanaatkârın işi olabilirdi. Yine de Anna, genç kızı kıyafetinde bazı düzeltmeler yapmaya zorlama konusundaki arzuları açısından bir kereliğine de olsa benzer bir ruh hali içinde görünen iki adamdan ısrarla bir kusur bulmalarını istemekten kendini alamadı.

“Aslında bu kadar beklememize değecek bir sonuç göremiyorum ortada. Sen ne dersin, Aleksey?”

Eşinin duymak istediklerini gayet iyi bilen Prens müsama-hakâr bir tebessüm göstermeyi başardı. Synnovea neredeyse eşi benzeri olmayan bir güzelliğe sahip olsa da, Aleksey onun kendisine çeki düzen verecek bir boyunduruğa ihtiyacı olduğuna bir kere inanmıştı. Kendini Synnovea'nın Vladimir'le evlendiğini görmeye adanmıştı ve zamanı geldiğinde onun tadına bakmaya da aynı derecede kararlıydı. Şimdiyse, karısının Synnovea'yla alay etme tarzı ne kadar bayağı olursa olsun, istediklerini yapmak daha erken gitmesi için ona güven verirdi, çünkü sadece evdeki değil şehirdeki mevcudiyetiyle de planlarını suya düşürmesini hiç istemiyordu. “Belki de azıcık daha geç kalmayı göze alarak bu kıza görüntüsünü düzeltmesi için biraz daha zaman tanımalıyız.”

“Zaten fazlasıyla dayandık,” diye sızlandı Ivan, kısaca. “Sizden rica ediyorum, gidelim artık.”

Aleksey sert bir reverans yaptı karısına. “Sen nasıl istersen, tatlım.”

Anna, Synnovea'ya sürtünerek geçti ve Ivan'ın uzattığı eli kabul etti. Onlar önden gidip ön kapıdan çıkarlarken, Aleksey kafilenin arkasında bakışlarıyla Synnovea'yı serbestçe süzebileceği her zamanki yerini almak için bekledi. Papaz, Anna'nın arabaya binmesine yardım ederken de genç kıza arkadan dayanarak cinsel fetişlerinden birini tatmin etmekten geri kalmadı. Synnovea'nın için için yanan ters bakışları karşısında hiç istifini bozmadan kaldı ama genç kızın küçük topuğuyla yumuşak deriden çizimlerinin ayak ucuna acı verecek bir şiddetle bas-

tırması, onu daha edepli bir mesafeye geri çekilmenin akıllıca olacağına ikna etti.

Vladimir, arabalarının konağına ulaşmasıyla birlikte onları karşılamak için çıktı ve Synnovea'yı indirmek için elini uzatırken genç kızın ince parmaklarını tutkulu öpücüklere boğdu. Güzelliği üzerine cömert laflar ederek onu oğullarının en terbiyeli davranışlarını sergileyip rengârenk kaftanlar içinde dizildikleri büyük salona götürdü. Ivan ve Taraslovlar çiftin izinden gitmek üzere orada bırakıldılar ve ihtiyar adam Symovea'ya kendi koltuğunun hemen yanındaki bir koltuğa kadar gururla eşlik ederken de diğer üçü yine oralarda kendi oturacakları yeri bulmaya bırakıldı.

Ivan'ın kanı beynine sıçramak üzereydi. Bu kız tarafından utanmazca pabucu dama atılmadan önce Vladimir'in onur konuğu olarak başarının o az bulunur tadına varmıştı. Şimdive yaşlı adamın dikkatini çekme çabalarına olsa olsa tesadüfen, o da bir ilgi kırıntısıyla karşılık veriliyordu. O zamankinin tain tersine, ihtiyar boyar kibarca gülümseyen dudaklarından dökülmeye hazırlanan her kelimeye bir nokta koyarak, kursağında bırakıyordu.

Synnovea ise kötü talihinden azami derecede yararlanmayı tercih ediyor ve Ivan'ın öfkeli bakışlarını da, Anna'nın giderek keskinleşen somurtmasını da hiç umursamaksızın, gelecekteki ailesiyle güle oynaya sohbet ediyordu. Taraslovlar bir süre ihtiyarla birlikte bir kenara çekilip düğünü, Aleksandr'ın kızı için bir kenara ayırdığı çeyizi ve evlilik sözleşmesine atılacak imzaları konuştular. O üçünün yokluğunda Vladimir'in oğulları akrabalarının bolluğuyla ilgili gürültülü esprilerle Synnovea'yı eğlendirdiler; onlar geri dönünce de Ivan'ın öfkesi zirvesine çıktı, çünkü o anda yaşlı adama Synnovea'ya üzerinde kocaman elmas ve zümrütler bulunan bir gerdanlık seti, ondan aşağı kalmayan küpeler ve gazez, korku ve saygının tuhaf bir karışımıyla bakan üçünün de aklını başından alacak kadar etkileyici bir nişan yüzüğü hediye etti.

"Sevgili Synnovea, lütfen bu yavan ikramları sana olan sevgimin sembolleri olarak sunmama izin ver," diye haykırdı Vla-

dimir neşeyle. “Gelinimi olduğun zaman sana altın ve rengarenk değerli taşlarla süslü elbiseler giydireceğimi. Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak.”

“Yapmayın, Prens Vladimir,” diye çıkıştı Anna yüzünde gergin bir tebessümle, yaşlı boyarın niyetinin genç kıza kötü muamele etmek olduğuna inanabilirse daha kötü bir intikam alacağını biliyordu. “Böyle abartılı hediyelerle Synnovea’yı yoldan çıkarırsınız. Düzenli bir evlilik arzu ediyorsanız, onu daha az şımartmanızı ve daha itaatkâr olmasını sağlamanızı tavsiye ederim.”

Anna’nın bu yorumları Aleksey’in içkisini aşağı indirip şaşkınlık içinde ona bakmasına neden oldu ama Anna, Aleksey’in bu müphem bakışlarında saklı olan ve kendisini sessizce kendi kocalık otoritesine itaat etmeye davet eden imayı görmezden geldi. Anna hiç şüphesiz her zaman ondan daha ihtiraslı olmuştu. İstediklerini elde etmek için iddialı olmayı daha çocuk yaşlarda öğrenmişti. Şimdiyse rakibinin hayatın zorluklarıyla ezilmesi için yanıp tutuşuyordu, ince hediyelerle değil.

“Saçmalık,” diye yapıştırdı cevabı Vladimir, artık dillere düşmüş dedikodulara bakılırsa kocası evden çok uzakta sürten bir kadından nasihat alma düşüncesi karşısında hafif bir yaygara koparak. “Önceki evliliklerimden topladığım bir hasat varsa o da kadınların ihtimam gösterilip, şımartıldıklarında benim gibi bir yaşlı hovardayla yetinmeyi çok daha kolay öğrenebilmeleri olmuştur. Minnettarlıklarını göstermek için eşlerim beni sevgileriyle beslediler, evde kalmaktan memnun olmamı sağladılar.”

Synnovea dudaklarında gizemli bir tebessümle kendisine doğru dönerken. Anna’nın solgun yanakları kıpkırmızı bir tona büründü. O yumuşacık dudaklardaki belli belirsiz kıvrımı okumak mümkün olsaydı, Anna, Vladimir’in kendisine ağzının payını vermesi nedeniyle Synnovea’nın kelimenin gerçek anlamıyla zevkten dört köşe olduğuna inanabilirdi. Bu şüphe, bir de üstüne bu denli şaşıaalı mücevherlerin tiksinti duyduğu birisi için hesapsızca israf edildiğini düşününce, Anna’yı iyice delirtti. Rakibi için herhangi bir şeye razı olmaktan nefret ediyordu, özellikle de Ivan yaşlı adamın desteğini kazanmaya bu kadar

yaklaşmışken. Vladimir'in yapabileceği cömert bağışlar Ivan'ın girişimlerinin hızla yol almasını sağlayabilirdi.

Synnovea'nın mücevherlerin Vladimir'in himayesi altında muhafaza edilmesini ısrarla rica etmesi, hem Anna'yı hem de Ivan'ı şaşkına çevirdi. Synnovea tatlı tatlı sözlerine devam ederken heyecan içinde bakakaldılar. "Buraya, sizinle yaşamaya gelinceye kadar sadece, çünkü olur da bir yerlerde kalırlarsa kaybolmalarına dayanamam."

Synnovea, Papaz'ın karanlık ve öfkeli bakışlarının farkına varıp ağırbaşlı bir edayla gözlerini indirdi. Ivan'ın mesleği, daha yüksek bir düzene hizmete adanmışların sahip olması gereken her türlü onurlu sıfatı bünyesinde barındırsa da, Synnovea onun cübbesini, bütün din adamlarının alçakgönüllü ve onurlu insanlar olduğunu kabul etmeye cömertçe hazır olanlardan elde edilebilecek her türlü serveti iç etmenin bir kisvesi olarak kullandığından şüphelenme eğilimindeydi.

Vladimir, Synnovea o nazik elini elbisesinin koluna koyup da yalvaran gözlerle kendisine bakınca memnuniyetle genç kızın ricasını kabul etti. İnce parmaklarına ateşli bir öpücük kondurduktan sonra, ziynet eşyalarını güvenli bir yere götürmesi için Igor'a verdi.

"Annem eşine az rastlanır bir cazibeye sahipti," dedi Sergey, Synnovea'ya bir kadeh *Vishoua* sunarken. "Ama sanırım babam sizi müstakbel eşi seçerek bu kez kendini aştı."

"Sergey, ne güzel sözler bunlar," diye zarif bir karşılık verdi Synnovea. "O halde acaba, babanıza hiç benzemediğinize göre, yakışıklılığınızı annenizden mi miras aldınız?"

Sergey tatlı bir kahkaha atarak Synnovea'nın parmak uçlarını öptü. "Babam da hep bunu söylemiştir, Kontes. Ama sizin güzelliğiniz babama vereceğiniz çocukların bir işaretiyse, onlar beni gölgede bırakacak demektir."

Synnovea böylesi bir iltifata minnettarlık içinde hafifçe başını eğdi, Vladimir'in oğullarının kendisini aileye kabul etmeye bu kadar istekli oluşundan memnundu. Sergey ona bakmaya devam ederken gümüş kadehten bir yudum aldı. İçkisi ona

Fransa'da her zaman zevkle içtiği bir kırmızı şarabı hatırlattı ve ikinci bir kez tadına bakacak kadar hoşuna gitti.

"Netis, değil mi?" diye sordu Sergey.

"Kesinlikle!"

Kardeşlerden en küçüğü kıkırdayarak bir adım geriledi. Feodor öne çıktı ve derin bir reveranstan sonra Synnovea'ya koca bir buket çiçek sundu. "Tıpkı bu değerli çiçekler gibi, leydim, güzelliğiniz ve rayihamızla bize şeref verdiniz."

Synnovea içi boş bir sevinç görüntüsünden daha fazlasını veremediği için üzgündü. Hediyesini kollarının arasında tuttu ve yüzünü çiçeklere doğru indirdi, tatlı kokusunu derin derin içine çekti. Başını tekrar kaldırdığında yüzünde zarif bir gülümseme vardı. "Lafım bile etmeye değmez görünüşümü bu muhteşem doğa harikalarıyla kıyaslayarak beni müthiş onurlandırdınız, Prens Feodor."

Gözleri yaşlarla buğulanırken, Feodor elini alıp dudaklarına götürdü ve hafif bir öpücük de o kondurdu. Kendisine verdikleri değerini hiçbir şekilde hak edilmemiş olduğu duygusunun derin kederi, Synnovea'nın içini en yakın kapıdan koşarak kaçma isteğiyle doldurdu. Gönülsüzlüğü ve önyargılarına kıyasla, onların nazik kelimeleri ve armağanlarının katıksız bir samimi-yetin ürünü olduğunu acı içinde fark ediyordu.

En büyük oğul geri çekilirken Stefan yaklaşp boynuna yeşil bir kolye taktı. "Sizin yanımızda olmanızın bizim için yakut ve altınlardan çok daha büyük bir değeri var, Synnovea. Hiç kuşkunuz olmasın ki, cazibenizle Prens Vladimir Dimitrieviç'in oğullarını büyülediniz. Sizi ailemizin bir üyesi olarak görmek bizi en az babamız kadar heyecanlandırıyor."

Synnovea göz pınarlarında yeniden biriken suçluluk göz yaşları arasından güldü. Kardeşlerin sergilediği yürekli davranış karşısında ister istemez büyülenmişti ama övgüleri olanca ağırlığıyla yüreğine inen pişmanlık yükünü çok az hafifletiyordu. "Sevgili, kıbar baylar, bu güzel havadisler ve güzelliklerine eş cümleler kurmaya dilimin dönmeyeceğinden korktuğum dokunaklı konuşmalarla beni gerçekten baştan çıkardınız."

Vladimir bir kez daha uzanıp Synnovea'nın parmaklarını

aldı eline ve dudaklarına götürdü. "Aslını istersen Synnovea, dilin sonsuza kadar sussa bile, yine de senin buradaki, bizim bu kaba saba ortamımızdaki tatlı mevcudiyetin bizi kendine âşık ederdi. Biz senin zarif, dönüştürücü dokunuşuna ihtiyaç duyan yaban topraklardan başka bir şey değiliz."

Oradaki varlığının kendilerini ne kadar çok memnun ettiğini göstermek için sergiledikleri şövalyece davranış ve dostluktan büyük bir zevk almasına karşın, Synnovea bu evliliğin Aleksey tarafından inşa edilen bir hapishaneden başka bir şey olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Nihayet vedalaşma zamanı geldiğinde, müstakbel eşinin kendisini dudaklarından öpme niyetini fark edince kısa bir panik yaşadı. Kaçma dürtüsünü bastırdı ve yanaklarına hücum eden kızartı her ne kadar iffetli bir genç kızın vermesi gereken tepki doğrultusunda normal olsa da, sırf yaşlı adamın kendisini öptüğü süre zarfında olduğu yerde kalabilmek için gözünün önüne Tyrone Rycroft'un gölgeli yüzünü getirdiğine dair en ufak bir emare hissetse, Vladimir'in geçireceği şok konusunda Synnovea'nın hiç kuşkusu yoktu.

Böyle bir maskaralığı evlilik yatağına kadar sürdürme düşüncesi Synnovea'yı çılgına döndürüyordu ama kendini her türlü sabrı göstererek Vladimir'e adamaktan başka bir yolu olmadığını da biliyordu. Aslında yaşlı prens ondan kızı olmasını rica etse, bir zamanlar çok çok sevdiği ve yakınlarda yitirdiği babasının yaşayan bir muadili olarak kendisine bu onuru memnuniyetle verirdi. Ama Vladimir'i kocası olarak düşünüp bu özel konunun icap ettirdiği şeyler aklına gelince, bu nişandan kurtulmayı da en az Taraslov Konağı'ndan kaçmak kadar arzuluyordu.

Synnovea'nın kaale bile alınmadan yastığına dökülen göz yaşları gece yarısına kadar durmak bilmedi. Gözlerini başının üzerindeki ay ışığıyla aydınlanan sayvana dikerek bitkin bir halde cennetteki iyi ruhlara yorgun düşmüş beynine biraz huzur getirmeleri ve ne yapıp edip yaşlı adamı incitmeden özgür kalabileceği bir yol göstermeleri için yalvardı. Kendini rahatsız edici bir açmaz içinde bulmuştu, çünkü geçimsizlikleriyle ün yapmış olmalarına karşın Vladimir ve oğullarının dostluğuna değer veriyordu ama ne yazık ki bu, içinde yaşlı adama bir evli-

lık bağı yeminiyle bağlanmak için bir istek uyandırmaya yeterli değildi ve sonunda dulluk gelip de kendisini kurtarıncaya kadar da olmayacaktı. Gözünü Vladimir'in ölümüne dikmiş değildi. Aşk ve gönül ferahlığı hayallerine bir teselli bulamayacağı bir evlilikte, adam için böyle bir akıbetin özlemi içinde olmak da istemezdi asla.

Ali hanımının başucuna gelip de onu uyandırdığında, şafak güneşinin ilk ışıkları bölgenin bir ucundan diğerine daha yeni yeni uzanıyordu. Fazla uzun bir süre geçmeden Synnovea odadan ayrıldı ve merdivenlerden son kez indi. Anna, kendi seyahati ile ilgili bir takım son dakika detaylarıyla meşgul olmak üzere yukarda kalmıştı. Hazır o yokken, Aleksey de ön kapının hemen önünde bekleme vaziyeti almıştı. Synnovea görüldüğünde hâlâ oradaydı ve bir eliyle genç kıızı kolundan tutup durduracak kadar da cüretkârdı ama gökyüzünün doğusunda pırıl pırıl parlayan güneş, gök kubbenin o özel noktasındaki varlığıyla canını yakarak, acı içinde gözlerini kışmasına neden oldu.

Vladimir'in konağında başlayan çok derecede içkiyle dolu uzun bir gecenin ardından Aleksey'i acı çekerken görmek, Synnovea'nın şu an onun için hissettiği husumetin küçük bir telifisi olmuştu. Okkalı bir şekilde ağzının payını verme isteğiyle dolu bir halde, Synnovea isteksizce ona bir parça zaman tanıdı. En azından Ali, Jozef ve Stenka gözlerinin önünde dikilirken şahsına yönelik yeni bir tacizde bulunma ihtimali yoktu.

"Buradan ayrılmanı sağlamak Anna'nın fikriydi, benim değil." diye haber verdi Aleksey cesurca.

"Anna'nın gideceğini bildirdiğiniz gün, beni bu şehvet düşününü ininizde tutma niyetinizin farkına varmıştım zaten," dedi Synnovea soğukkanlı bir ifadeyle. Sırf hizmetçilerin hatırına ona karşı nazık görünmek için çaba sarfediyordu. "Yine de bunun aksini nasıl umabildiğinizi merak ediyorum doğrusu. Anna bir aptal değil. biliyorsunuz. Benim Vladimir'le evlendirilmemi bu kadar çok arzu etmesinin nedeni bu zaten. Benim bu evden ve sizden epey bir uzakta olmamı istiyor." Omuzlarının yukarı

doğru hafif bir hareketi bir sonraki yorumunun anlamını belli ediyor. “Tabii ki, kocası olarak sizinle ilgili haklı nedenleri var.”

“Anna’nın senden nefret etmek için daha başka nedenleri de vardı,” diye sataştı Aleksey. “Geçen gece dostça davranışlarımı nasıl istismar ettiğini ona anlattıktan sonra, seni evli görme arzusu zirveye çıktı.”

Synnovea’nın kaşı havaya kalktı. “Öyle mi, muradınıza ermek için komik hikâyeler uydurmaktan geri kalmadığınızı görüyorum, Aleksey ama itibarımı lekelemeye yönelik bu küçük entrikanız davranışlarımı hiçbir şekilde etkilemeyecek, uyarmış olayım.”

“Asıl ben *seni* uyarayım, kızım,” diye hırladı Aleksey, kenetlenmiş dişlerini gıcırdatarak. “Çoktan kararı verilmiş bir şeyden kaçmana izin vermeye hiç niyetim yok; Nataşa’nın kendi geçici heveslerinin tatmini için görgü kurallarını hiçe saymak gibi pis bir alışkanlığı olsa da...”

Synnovea’nın kaşı en üst noktasında meydan okurcasına keskinleşti. “Peki ya siz, bayım? Siz de aynısını yapmadınız mı?”

Aleksey onun müdahalesini umursamadan alaycı bir şekilde devam etti. “Nataşa’nın senin itibarını lekeleyecek erkekleri davet ederek nişanın altını oymaya çalışacağından eminim...”

Synnovea giderek artan bir şaşkınlıkla ona dik dik baktı; onurunu zedelemeyi Vladimir’le evlenmekten kaçınmanın bir yolu olarak düşünmek aklının ucundan geçmezdi. Böyle bir hile, özgürlüğü karşılığında ödenecek çok ciddi bir bedel ve bulunmayı istediğinden pek de emin olmadığı bir feda olurdu. Bunun düşüncesi bile saf ilkeler konusunda öğrendiği her şey ters düşerdi ama durumu umutsuzdu. Yapması gereken tek şey durumunun ne kadar umutsuz olduğuna karar vermektir.

“İtibarımı için endişeli olmanızı anlayabiliyorum. çünkü Vladimir iffeti lekelenmiş bir genç kıza bağlanma konusunda isteksiz davranacaktır,” diye yanıt verdi aşağılayıcı bir tavırla. “Ama ne kadar uğraşsam da, Aleksey, benden daha fazla kefaret kopardırmaya çalışmadan bir başkasıyla evlendirmeye razı olacağınızı hayal bile edemiyorum. Bu da beni bir başkasına kaptırdığınız kurbanınız olarak hâlâ üzerimde hak iddia etmeyi nasıl düşün-

bildiğimiz konusunda merak içinde bırakıyor. Bakirelere düşkünlüğünüz herkesin diline düşmüş durumda, ama öte yandan, Vladimir de öyle. Kusursuz bir meyvenin tadına ilk onun bakmasına izin vermeye gönüllü müstünüz?”

“Senin için bir istisna yapacağım,” diye vaatte bulundu Aleksey, bir küçümseme imasıyla.

“Ne kadar iyisin,” diye alay etti Synnovea. Hızla alevlenen öfkesinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken uzaklara doğru kısa bir bakış attı, sonra Aleksey’in o aşırı kendinden emin kibrini hiç değilse o anlığına paramparça etme isteğiyle tazelenmiş bir zindellikle tekrar ona döndü. “Amaçlarına ulaşmamı engellemeye gücüm yetseydi, Aleksey, seni temin ederim ki planlarının suya düştüğünü görmek için elinden gelen her türlü hileye başvururdum; bunun için Albay Rycroft’u yatağıma almak zorunda kalmam gerekse bile.”

Kara gözler bastırılmayan bir öfkeyle alevlendi. “Nefes almadığım sürece böyle bir şeyin olmasına izin vereceğimi sanıyormusun gerçekten, küçük kız? Kendin için böyle yanıltıcı hayaller uydurarak hata ediyorsun, çünkü bir başka erkeğin sana sahip olmasına asla izin vermem!”

“Vladimir’e bile mi?”

“Beni yaralamanın intikamını onun eliyle alacağım! O yaşlı boğanın birkaç zorlayıcı girişimine dayandıktan sonra geri dönecek, seni tatmin etmem için bana yalvaracaksın.”

“Kadınlar üzerindeki gücünden biraz fazla eminsin, Aleksey,” diyerek cevabı yapıştırdı Synnovea, dikkat çekici derecede soğuk bir ifadeyle.

“Fark etmediğin şey, senin o iğrenç ilginle bir an bile kirlenmektense Vladimir’e önümüzdeki yüz yıl boyunca teslim olmayı tercih edeceğimdir.”

“Onunla evlenmekten kaçamayacaksın!” diye eziyetini sürdürdü Aleksey. Synnovea’nın sapmaz inadıyla çileden çıkmıştı. “Evlilik yemini edilinceye kadar seni ve girip çıktığın bütün evleri izlemeleri için adamlar tuttum. Hiçbir çaren kalmayacak, güzelim. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, şu kıymetli İngiliz’in bile.”

“Bunu zaman gösterecek, değil mi?” Synnovea sevimsiz bir ifadeyle ona gülümserken kirpikleri dimdik bakışlarının üzerinde asılı kalmıştı. Uzandı, haylaz bir öğrenciyi paylarcasına, işaret parmağıyla hafifçe Aleksey’in elbise koluna dokundu. “Yerinde olsam, Aleksey, karın evden ayrılmadan kendisine bu meseleden bahsetmekten kaçınırdım, çünkü bundan böyle kötü niyetli temayüllerinden kendimi korumaya kararlıyım. Gerekirse şikâyetimi Çar Mikhail’in bizzat kendisine ulaştırır, ikinizle de hak ettiğiniz şekilde ilgilenmesini sağlarım. Yemin ederim yaparım bunu!”

Parmağının son bir sinir bozucu dokunuşundan sonra Synnovea ona arkasını döndü ve at arabasına yürümeye koyuldu. Çok daha büyük olan Andrejevna Konağı fazla uzakta değildi ve kafilenin araba yoluna girmesiyle birlikte Nataşa onları karşılamak için kollarını açarak aceleyle çıktı. Sabah, iki kadına da aniden daha parlak göründü. Synnovea’nın öfkesi yumuşadı, yaşlı kadına gelince, bir zamanlar en yakın arkadaşı ve sırdaşı olarak büyük değer verdiği bir kadının kızıyla yoldaşlık etmenin tatlı vaatlerinde yakananabilecek keyfin beklentisi içindeydi.

Sonraki günlerde Synnovea olabildiğince çabuk bir tercihte bulunmak zorunda olduğunu fark etti, aksi halde seçenekleri Anna’nın dönüşüyle birlikte ciddi ölçüde sekteye uğrayacaktı. Nişan sözleşmesine bağlı mı kalacaktı, yoksa kendi onuru pahasına özgürlüğünün peşine mi düşecekti? Hayatı için yanıt vermek zorunda olduğu soru buydu. Erdem sahibi sorumlu bir genç kızı yakışan yol, onu Vladimir ile derhal saygın bir evlilik yapmaya götürecek Anna’nın buyruklarına boyun eğmek olurdu. Bunun alternatifi zorlayıcıydı. Kaçmaya yeltenirse muhtemelen ismine leke sürülecek ve akranları tarafından dışlanma tehdidiyle yüzleşmek durumunda kalacaktı. Toplum günahkâr kadınları sertçe yargılamaya alışık ve kendi durumu da en tiksindirici fahişeden daha az riskli olmazdı. Yine de yaptıklarının gizli kalmasını bir şekilde korumayı başarabilir ya da hatta iftetsiz rolüne yatarsa (bunu başarabilmek mümkünse), o zaman

belki çevirdiği dalavere, özlemini çektiği her şeyi kendine sağlayabilirdi.

Karşısındaki seçeneklerin berraklığına rağmen karşı karşıya kaldığı açmaza kabul edilebilir bir çözüm bulmak Synnovea'nın düşündüğünden çok daha çetrefil ve karmaşıktı. Güçlük, Tyrone, bu işe uygun bulduğu tek erkek, karşısında arkasından gizlice iş çevirerek oynamak zorunda olduğu baştan çıkaran kadın rolüne dair içinde yeni yeni filizlenen endişelerde yatıyordu. Tyrone sadece şu an tanıdığı herhangi birinden daha makbul biri olmakla kalmıyor ama aynı zamanda ne kadar gerçek dışı olsa da bir çapkın olarak sahip olduğu şöhet bu konudaki yeterlilik belgesini pekiştiriyordu. Öte yandan, planlar ne kadar iyi tasarlanırsa tasarlansın, olayların ters gitme ihtimali de vardı. Hiçbir şey olmasa, bekâretini yitirme tehlikesine göğüs germek zorunda kalabilir, daha da fecisi, dokuz ay sonra gayri meşru bir çocuk doğurması bile gerekebilirdi. Bir koca seçme özgürlüğü bütün bu riskleri almaya değer miydi?

Synnovea'nın korkuları, amaçlarına ulaşma adanmışlığına ağır basıyor ve temkinli bir şekilde en yakışık alır olanı yapmak zorunda olduğu düşüncesine yaklaşıyordu. Ailesi hayatta olsa ondan düğün gecesine kadar saf kalmasını beklerlerdi ve Vladimir'le evlenmek zorunda kalsa bile muhtemelen ondan daha çok yaşayacaktı. O zaman kimle isterse onunla evlenme özgürlüğü de olacaktı. Tek yapılması gereken, yaşlı bir adamın ölmesi için haftalar, aylar ya da hatta yıllar boyunca bekliyor olmaktan ibaret olacaktı.

Synnovea bir insanın ölümü için can atmak gibi şeytani bir düşünce karşısında irkilip geri çekildi ve kendini bir anda yine içinde bulunduğu açmazın düğüm noktasında buldu: Ya kocasının bir hastalığa yakalanması için alçakça bir özlem duyacaktı ya da dürüst olmayan yollardan geçerek bir aşk evliliği yapabileceği özgürlüğünün peşine düşecekti.

Synnovea, Nataşa ve Ali'yle birlikte şehrin kenar mahallelerinin de ötesine kurulu küçük, kaba saba yapılmış bir kiliseye

gidinceye kadar Aleksey'in onu evlendirmek konusunda ne kadar ısrarlı olduğunu ve bu hevesle, geliş gidişlerinin o ve diğerleri tarafından ne kadar yakından gözlendiğinin gerçek anlamda farkında değildi. Üç kadın, kendini hayır işlerine adanmış yaşlı keşişe iyi niyetle yardım etmek için diğer işlerini bir kenara bırakıp gelmişti. Yaşlı, kör, perişan, eli ayağı tutmaz ya da topal, muhtaç durumda olan kim varsa Rahip Philip'in onların ihtiyaçlarını karşılamak için büyük bir iyi niyetle çırpındığı bu mütevazı, yıkılacak gibi duran ibadethaneden asla geri çevrilmezdi. Asıl ilgi alanı, yiyecek, giyecek ya da manevi huzurdan yoksun olarak gelen herkesin içinde yer aldığı *kendi cemaatiydi*. Zavalıların ıstırapı, onun ya da bu özverili çabalarında ona yardım edenlerin merhameti sayesinde genellikle katlanılabilir bir seviyeye inerdi. Takipçilerince Aziz Philip olarak bilinirdi ama eski püskü cübbeler giyer ve çoğu Josephçî'nin* ısrarla savunduğu kilisenin servet edinme hakkını alenen eleştirirdi. O kendine has tarikatın bir dizi güçlü üyesi, Rahip Philip'in çabalarını kendi çıkarlarının peşinde koşmak olarak yaftalayarak aşağılamış ve asıl güdüsünün kendi kindar isteklerini tatmin etmek için atanmış kulların daha yüksek düzenini yok etmek olduğunu idda etmişlerdi. Hiç durmaksızın adamcağızı suçlu çıkaracak kanıtlar peşinde koşuyorlardı.

Nataşa da Rahip Philip'in davası için arkadaşlarını harekete geçirmekte bir o kadar kararlıydı ve Synnovea'nın da istekli bir katılımcı olduğunu keşfetmişti. Bu sabah erkenden oraya varır varmaz kadınlar kendilerini kilisenin arkasına bitişik mutfakta yemek hazırlama görevine vakfettiler. At arabaları servetlerini ele verse de, soylulara karşı temkinli davranmak için haklı nedenleri olan yoksulların endişelerini hafifletmek için alelade bir kumaştan dikilmiş sade elbiseler giymişlerdi. Yemek pişirildikten hemen sonra, Synnovea ekmek somunu dağıtma ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyerek geçen pejmürde kıyafetler içindeki köylülerin uzattığı tahta çanaklara bol kepçe yahni doldurma

* Josephçî: Rusya'da kilisenin toprak sahipliği, toplumsal etkinlikler ve hayır işleri düzenleme hakkını savunan Ivan Sanin'in -Joseph Volotski- başını çektiği ortodoks tarikat. -ç.n.

ışını üstlendi. Nataşa birkaç bohça içinden kendi diktiği ya da arkadaşlarından topladığı giyim eşyalarını çıkarıp ayırırken, Ali de pandomimler ve cırtlak sesli şarkılarla çocukları eğlendirerek yaklaşan kış için ailelerini takviye etme çabası içindeki annelerine bağışlanan kıyafetler arasından kendilerine uygun olanı bulma olanağı sağlıyordu.

Aleksey işte bu yoksul insanlar kalabalığı içine, kasıla kasıla yürüyerek ve kibirle daldı; besbelliydi ki hayallerindeki o kudretli prens gibi davranıyordu. Göz zevkini bozan halk tabakasından insanları önünden hızla sağa sola kaçmaya zorlayarak uzun adımlarla iki kontesin yanına gitti ve şaşaalı bir alayla tam önlerinde bir reverans yaptı. Doğrulduktan sonra da mağrur bir küçümsemeyle etrafına bir göz attı. “Siz hanımefendilerin zamanlarını bu değersiz varlıklara hizmet etmeye harcaması ne cömertlik. Ivan Voronski görse çok etkilenirdi.”

Aleksey gökyüzünde sadece bir güneş olduğunu ilan etse, Synnovea ne yapar eder, bu iddiasını çürütecek bazı cümleler bulurdu. “İvan’ın kendi cebine girenler dışında herhangi bir hayırseverlik algısına sahip olduğundan kuşkuluyum.”

Synnovea yemek sırasında bekleyen köylülerin, zarif kıyafetler içindeki Prens’in yanından geçme korkusuyla şimdi geri durduklarını fark etti. “Uzak durun buradan, Aleksey!” Bir elini sallayarak yavaş yavaş uzaklaşanları işaret etti. “Ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Sizden korkuyorlar!”

“Benden korkuyorlar mı? Niye ki?” Şaşkınlığı berbat derecede sahteydi. “Ben sadece bu iğrenç kokan sersemlelere gösterdiğiniz merhamete tanıklık etmeye geldim. Sizi bu iyilikseverlik yoluna teşvik eden nedir bu arada? Günahlarınızın kefareтини ödeme peşinde misiniz yoksa?”

Synnovea’nın gözleri tehditkâr bir ifadeyle kısıldı. “En büyük günahımı henüz işlemedim, Aleksey. O, seni ipe çekecek adamlar kiraladığımda gerçekleşecek. Burada ne arıyorsun acaba, sorabilir miyim?”

“Seninle aynı nedenle, yoksulların acılarını hafifleten iyiliksever bir lord olarak buradayım.” Döndü ve Rahip Philip’e seslendi. “Buraya bak, Philip, ya da ismin her neyse! Davana

bağış yapmaya geldim.” Cebinden çok da değerli olmayan birkaç madeni para çıkardı ve yaşlı adamın sandaletli ayaklarının dibine saçtı.

“Tevecühün için Tanrı’ya şükredeceğim, oğlum,” diye mırıldandı ak saçlı keşiş, paraları toplamak için dizüstü çökerken. Bu boyarın kendisini aşağılık bir biçimde ayaklarına kapanmış halde görmek istediğini sezmişti ama küçük kilisesinin başına bela olan yetersizlikleri de gözardı edemezdi.

“*Bana* şükretsen daha iyi olur, ihtiyar,” diye küçümseyerek güldü Aleksey, yaralı burnundan aşağı doğru dik dik Rahip’e bakarak. “Seni şimdi burada durup dururken hırsızlarla düşüp kalkmaktan hapse gönderme gücüne sahibim.” Boyar’ın niyetleri konusunda giderek endişelenerek bir araya toplanan paçavralar içindeki insanları gösterdi. “Bu hırsız kılıklı adamların ekmeğe çaldıklarını görmedim mi sanıyorsun?”

“Ama yaptılarsa da bu sadece bir iki lokmadır ve siz bu tatsız kusurlarından dolayı onları affedersiniz zaten,” diye apar topar yakardı keşiş, bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu. “Burada verilen bir lokma yiyecek olmasa çoğu açlıktan ölür.”

“Kitaigorod’da boyunduruğa vurulmuş o iğrenç mahkûmlara yemek verdiğini de biliyorum. Kim bilir belki de el altından serbest kalmaya uğraşan o hırsızlarla işbirliği de yapıyorsunuzdur. Firar eden canilerin eşkiya ve çapulcu çeteleriyle düşüp kalkmak için şehre akın ettiklerini duydum. Belki de kendilerini yol boyunca ayakta tutacak yiyecek içeceği sağlamak için burada bir mola bile veriyorlardır.”

Din adamı ellerini yalvarırcasına iki yana açarak anlayış diledi. “Doğrudur, beni orada prangaya vurulmuş hükümlülere yardım ederken görmüş olabilirsiniz ama kanun onların ihtiyaçları için hiçbir karşılık ayırmıyor. İster acınası kabahatler işlemiş, isterse daha dünyevi yargıçlar arasında ceza ertelemesini hak etmedikleri ilan edilsin, hepsi de bir tas suya ya da bir lokma ekmeğe aynı derecede muhtaç bırakılmış durumdadılar. Yemek dağıtırken onlara suçlarını sormam. Sadece sevgiye ve ne yaparlarsa yapsınlar bağışlamanın varlığına onları inandırmaya çalışırım. Ama affınıza sığınarak, oğlum, siz o kadar kusursuz

ve musum musunuz ki, ilk taşı bu zavallı garibanlara atabiliyorsunuz?”

Aleksey mağrur bir kibirle başını kaldırdığında yüzü kıpkırmızıydı. “Ben bir prensini! Doğuştan aristokratım!”

Yaşlı adamın buruşmuş dudakları içten bir tebessümle kıvrıldı. “O’nun gözünde herkes eşitken, siz aristokratiğinizle Tanrı’yı etkilemeye mi uğraşıyorsunuz, evladım? Hiç kimse kusursuz değildir, ister prens olsun, isterse yoksul.”

Aleksey başını hor görüyle bir yandan öbür yana savurdu ve alaycı bir tavırla din adamının üstüne gitti. “Tanrı hırsız ve katillerin suçlarına kör müdür?”

“Tanrı her şeyi görür, oğlum. Ama bağışlar da. Yeter ki biz tövbekâr bir kalple bunu isteyelim.”

Aleksey dalgasını geçti. “Eğer bir Tanrı varsa!”

“Her insan buna kendisi için karar vermeli, oğlum.”

Prens’in kaşları kaygı verici bir biçimde indi. “Göremediğin bir şeye inanmak budalalıktır!”

Yardımsaver rahip kibarca konuştu. “Özür dilerim, oğlum, ama inancın buysa burada ne aradığını anlamadım. Bir budalanın nasihatlarını mı istiyorsun?”

“Tarikatınızı duymuştum,” diye alay etti Aleksey. “Bundan emin olabilirsiniz! *Bozhie lyudi!* Tanrı’nın Adamları! Kutsal budalalar! Size verdikleri isim bu! *Skitalets!* Kutsal gezginler! Bu tür bölgelerde o budalalar budalası Nilus Sorski’nin sözde düzeni ile *skity*’lerinizi kurdunuz! Ame siz de en az benim kadar bilirsiniz, Rahip, kilisenin mal varlıkları aleyhine tezleri Joseph Sanin tarafından iptal edildikten sonra Nilus öldü ve bunun ardından da takipçileri Joseph’çiler ve Moskof büyük dukleri tarafından idam edildi. *Sizin* de edileceğiniz gibi!”

“Tarih bilginiz epey bir sağlam görünüyor, oğlum, ama hâlâ soruma cevap vermemiş durumdasınız. Benden nasihat alma peşinde misiniz?”

Aleksey aşağılayıcı bir tavırla güldü. “Zavallı bilgeliğinizle bana bir şey öğretebilmeniz ihtimal dışı, kutsal adam. Buraya sadece pis köylüler arasında olduğu sürece vesayetim altındaki kişinin güvenliğini sağlamak için geldim.”

Keşif bakışlarını o sabah erkenden hizmetçisi ve Kontes Andreyevna ile birlikte gelen genç kontese doğru kaydırıldı. Kontes Andreyevna son yıllarda en merhametli ve en cömert hayırsever olarak kendini ispatlamıştı. Kendisi yoksulların gereksinimlerini karşılamak için bir bahçe ve küçük bir koyun sürüsünün bakımını üstlense de, yardımlarını esirgemeyen böyle iyi niyetli ve hayırsever gönüllülere minnettardı. Gelenlerin tümüne yetecek kadar ırzak olmadığı ortaya çıktığında arabacılarını gönderip daha fazla yiyecek satın aldırıldığı bile olurdu. Şimdiyse, onların sayesinde hiç değilse bugünlük herkes doyacaktı.

“Burada kimse ona zarar vermez,” dedi Rahip “Bu insanlar *boyarina*’nın kendileri için yaptıklarının kıymetini bilirler.”

Aleksey alaylı bir kahkahayla karşılık verdi “Bu aşağılık ayak takımıyla arkadaşlık etmek Kontes’in sosyal konumuna uymaz kıl.”

“Onun ne tür insanlarla arkadaşlık ettiğini ima ediyorsunuz?” diye sordu din adamı, Prens’in derdini anlamaya başlamıştı. “Niyetiniz onu beraberinizde geri dönmeye ikna etmek olmasın, sakın?”

Synnovea, Aleksey’e doğru keskin bir ters bakış atıp dikkatini üzerine çekti. Tek kelime bile etmeden uzun adımlarla ön kapiya yürüdü ve onu yaşlı adamdan uzaklaştırdı. Orada, gözleri alev alev, Aleksey’e döndü. “Zerre kadar nezaket gösterme yeteneğine sahipsen, Aleksey, sana yalvarıyorum buradan git ve bizi kendi halimize bırak,” Giderek yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. “Asıl derdinin ne olduğu apaçık. Aziz Philip bile artık çevirdiğin dolapları görüyor.”

“Sözümü dinlemek zorundasın, Synnovea,” diye ısrar etti Prens. “Planlarımı suya düşürmene izin vermem.”

“Ben de seni uyarıyorum o zaman, Aleksey! Sen de benim sözümü dinlesen iyi edersin! Yalanlarından ve beni yatağa atmaya yönelik pis teşebbüslerinden bıktım artık! Şimdi elime kamçıyı almadan defol git! Ve bir daha da *hiç* geri dönme!”

Nataşa yüzünde neçeli bir gülümsemeyle Synnovea’nın tehdidine kulak kabartarak onlara yaklaştı. “Dikkat et, Aleksey! Bence bu kız ciddi.”

Aleksey'in delip geçen sivri bakışları genç kontese saplandı adeta. "Nereye gidersen git izleyecek adamlar taktım peşine, Synnovea. Kaçamayacaksın! Seni onlardan kurtarmam için gelip ayaklarına kapanıncaya kadar kovalayacaklar seni."

"Bu yakın ilgin konusunda Vladimir'e şikayette bulunsam mı acaba?" diye iğneledi Synnovea. "Beni senin gazezinden kurtarmak için kendi muhafızlarını yollayacak kadar parası var."

"Olur! Bizzat kendisini yolla!" diye meydan okudu Aleksey. "Sırf seni kiraladığım zorbaların elinden kurtarmak için bir an önce evlilik yemini etmekte ısrar edecektir. Böylece ben de intikamımı daha erken almış olurum." Başka bir şey söylemeden, üstünkörü bir reverans yapıp ağır adımlarla uzaklaştı.

Synnovea onun uzaklaşan silüetinin arkasından ters ters baktı ve Aleksey uzun adımlarla atının yanından geçip kalabalık bir atlı grubunun kendisini beklediği açık alana doğru yoluna devam edince de bir hayli şaşırdı. Uzaktan, her türden acayip kılıklara bürünmüş bir kanunsuz gruhdan başka bir şey gibi görünmüyorlardı. Synnovea'nın elinden, böylesine şaibeli muhafızlar tutan Aleksey'in aklından şüphe etmekten fazlası gelmiyordu, çünkü adamlar kanun dışı caniler gibi görünüyordular.

Aleksey'in yeni edindiği muhafızların oldukça şaibeli sıfatlarına rağmen, Synnovea çok geçmeden adamların en azından asap bozmakta usta olduklarını fark etti. Aleksey'in ayrılmasından hemen sonra gözetleme görevlerine kilisenin daha da yakınında devam edip dev bir ateş yaktılar, çok miktarda kvas ve votka, sular seller gibi aktı ve kendilerine katılan birkaç hafif-meşrep kadınla birlikte müstehcen tepinmelere, danslara başladılar.

Grubun kontrolsüz eğlencesiyle utançtan yerin dibine geçen Synnovea, Rahip Philip'ten af diledi. "Buraya gelerek bu utanç verici gösteriyi de davet edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu inanın."

"Utanacak olan sen değilsin, evladım," diye teskin etti onu yaşlı adam kibarca. "Bugün çok yardımcı oldunuz. Verdiğiniz para bu zavallı insanlar için yiyecek almamıza büyük katkıda bulunacak." Gözleri kısa bir süreliğine kiliseye sığınan insanlara

sataşan kabadayılara doğru gitti. “Onların, bugün burada yaptığınız hayırlı işleri lekelemesine izin vermemeyin.”

Synnovea adamın kaba saba, çalışmaktan sertleşmiş elini tuttu ve öptü. “Onlardan kurtulunca geri döneceğim. O zamana kadar, kapınıza gelenlere yiyecek sağlayabilmeniz için hizmetçim düzenli olarak para getirecek size.”

“İyilikseverliğin için Tanrı seni kutsasın, evladım.”

Synnovea Rahip Philip’in önünde diz çökerek güvenlik ve esenliği için ettiği duaları kabul etti. Sonra da arkadaşlarıyla birlikte Nataşa’nın at arabasına geri döndüler. Gürültüyle yoldan aşağı inerken, zorbalar da eyerlerine tırmanıp, arkalarından hayal kırıklığı içinde yumruklarını sallayarak bağıra çağıra küfreden fahişeleri yalnız bırakarak, peşlerine takıldılar.

Arabanın sürücüsü hızlanması gerektiğini fark etti ve atları olanca hızlarıyla koşturmak için sık sık kamçısını kullandı ama bu zorbalar güruhunun daha da küstahlaşmasına neden oldu sadece; yanlarına kadar gelerek, naralar ve neşeli kahkahalarla eyerlerinin üzerinde ve dışında tehlikeli akrobasi numaraları yaptılar. At arabasının Andreyevna Konağının emniyetine ulaşmasıyla birlikte, güruh ön tarafta toplanınca hizmetçiler de bir haneye tecavüz olasılığına karşı koşuşturup kapıları ve pencereleri sürgüledi, kâhya silah kuşandı ve serserilerin yaklaşmamasını sağlamak için nöbet tutmaya başladı.

Konak sakinleri, uşağın gelip de Vladimir ve oğullarının gelmekte olduğunu haber vermesiyle bir başka telaş yaşadı. Nataşa derhal uşaklarına talimat vererek silah, pusat, alet-edevat ne bulabiliyorlarsa donanıp, saldırıya uğramaları halinde prenslere destek vermelerini istedi. Prenslerin kavga gürültüye olan hevesleri düşünüldüğünde, ciddi bir arbede çıkma ihtimali yüksekti.

Çok kısa bir süre sonra, bir hizmetçi hanımına ayak takımının gittiğini bildirdi. Nataşa ve Synnovea bunu kendi gözleriyle görmek için pencereye koşuşturduğunda haberin doğru olduğunu görüp rahat bir nefes aldılar. Boyarları karşılamak için kapılar hemen sonuna kadar açıldı. Buna rağmen hiç kimse,

prensler peşlerine takılır korkusuyla, kadınlara eve kadar eşlik eden seraserilerin lafını ağzına almadı.

Sonraki birkaç gün içinde de bu başıbozuk çetesi, Synnovea'ya arabasıyla dışarı çıktığı birkaç kez varlığını hissettirdi. Adamlar peşinden geldi, arabasından bile çıkmadan geri dönmeye onu zorladılar. Synnovea ne zaman arkadaşlarını ziyaret etse, o ciğeri beş para etmez adamların Rahip Philip'in kilisesinde sergilediklerine benzer bir sahne yaratmalarından korktu. Sonucun ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Üçüncü günün bitiminde Aleksey, yüzünde kendinden hoşnut bir sırıtsıyla konağın kapısında dikildi. Synnovea'ya gözünün içine baka baka alay ediyormuş gibi gelmişti. Synnovea'nın son hamlesi konusunda nihayet karar vermesi için de bu kadarı yeterli oldu. Aleksey'in nihai zaferine izin vermektense, asılıp dört parçaya bölünmeyi tercih ederdi.

Yaşadığı sorunun çok hafif bir çözümü bile, Anna'nın nişanı haber verdiği gündün bu yana Synnovea'nın dört bir yanını kuşatıp kara kara düşünmesine neden olan kararsızlığı dindirmeye yeterliydi. O geçerliliği su götürür kaçış çaresine teslim olmuş, bütün ilgisini dünyevi zevklere düşkün Albay Rycroft'u kendini baştan çıkaran adam olarak hizmet etmesi için kandırabileceği bir plan tasarlamaya vermişti. İşin bu kısmı pek de büyük bir engel çıkarmıyordu. Asıl tüyler ürpertici olmaya aday olan kısım, bu işten iffetini koruyarak çıkmaktı çünkü adamın tam da onun korumayı arzuladığı şeyi talep etmeyi kafasına koyacağından hiç kuşkusuz yoktu. Albay'ın hamamda sergilediği ukala gözü peklilik bir gösterge olarak yeterliyse, Synnovea kendisinin çok az bildiği bir oyunda Albay'ın oldukça usta olduğuna inanabilirdi ve şayet onun ateşini kendi istediği şekilde kontrol edemezse, kendini onun yatağında değil de nerede bulacaktı?

"Yardımaınıza ihtiyacım var ama isterseniz," diye rica etti Nataşa'dan, kafasındaki fikri büyük bir dikkatle açıkladıktan sonra. "Planlarım ters giderse bu ikimiz içinde kesin bir tehlikeye demek, bu nedenle yapmaya çekinirseniz kesinlikle anlayışla

karşılarım. Aleksey, benim Vladimir tarafından uygun bir gelin olmadığım gerekçesiyle reddedilmeme yol açacak her türlü müdahaleyi engelleme konusunda son derece kararlı ama yine de yaşlı adamı boynuzlamadan bu işin peşini bırakmayacağı palavrasını sıkıyordu. Bu konuda bana yardım edecek olursanız, siz de kendinizi onun intikamından koruyamayabilirsiniz.”

“O süslü kargadan korkacak değilim ama çevirdiğin bu dolap sonucunda asıl senin başına gelecekler konusunda ciddi endişeler taşıyorum.” Nataşa, genç arkadaşının şu an tutunduğu son umut kırıntısını da yerle bir etmek istemediğinden kelimelerini özenle seçiyordu. Fakat genç kıızı uyarmazsa çok ciddi bir zarar verirdi. “Seni sadece devam etmen için yüreklendirip tatlım. davet ettiğin tehlikeler konusunda uyarmazsam, gerçek bir dost olamam. Açıkçası, bana göre senin Aleksey'den daha çok o İngiliz'den korkman lazım. Aleksey belli ki, senin iffetini Vladimir için saklaman yönünde çaba göstererek açıkça kendi karakterine aykırı davranıyor ve bana göre bu, evlendikten sonra sana sahip olma konusundaki kararlılığını gösteriyor. Ama dikkat et. Albay Rycroft'un bu tür bekleme oyunları oynamak için herhangi bir nedeni yok. Bir kez onu cesaretlendirdiğin anda, başlattığın şeyi derhal tamamına erdirmekten vazgeçirmekte zorlanabilirsin. Sen bir erkeği dürtebilecek ihtiraslardan habersiz bir kızsın sadece. Aşırı derecede kanına girersem, korkarım Albay'ı gütmemin ne kadar zor olduğunu da göreceksin.”

“Yaşadığı yerde etrafının hafifmeşrep kadınlarla çevrili olduğu kesin. O fahişelerin eşi dostu olmadan buraya gelmiş yabancıları bulmak için birbirlerini ezdikleri söylentilerini duydum. Albay Rycroft da şimdilerde onların ilgilerinden bitkin düşmüş olmalı.”

“Kim yumurtluyor o adam hakkında bu tür dedikoduları?” diye sordu Nataşa kızgınlıkla.

Synnovea arkadaşının öfkesine şaşırılmıştı. “Anna, Albay Rycroft'un kendini onların servisine cömertçe açtığından kuşku duymuyor.”

“Öyle olsa *bilebilirmiş* gibi!” diye dalga geçti Nataşa, alayla. Bir el işaretiyle Synnovea'yı yanına çağırıp kalabalık bir odada

kıssal bir sırtını ifşa ediyormuşçasına fısıltıyla konuştu. “Kulağıma çalınanlara bakılırsa, Albay Rycroft ve onu sevgililerini yapmak için yanıp tutuşan birkaç yakın zaman dulu *boyarın*ın davetini geri çevirerek meslekdaşı subayların çoğunu şaşkına çevirmiş. Varlıklı oldukları kadar çekici de olan bu kadınların bedava tekliflerini reddettiğini düşünեեքsem, açlığını fahişelerle gidermek için üstüne bir de para harcadığına ihtimal veriyor musun? Kendisini o işine ve seni kazanmaya adanmış görünüyor, bu nedenle de onu oyuna getirmeyi planlıyorsan, seni uyarmalıyım. Onu boş yere ayartıp sonra da reddederek eziyet etmeni pek de dostça davranış olarak görmeyecektir.”

Synnovea, Nataşa’nın anlattıklarıyla tuhaf bir biçimde sakinleşmiş olduğunu hissetti ama yine de kadının yüzünü merakla incelemekten alamadı kendini. “Yani güya beni kandıran kişi olarak bir başkasını seçmemi mi öneriyorsunuz?”

“Bu saçma komediyi gerçekten de hayata geçirmek niyetinde misin?” diyerek karşılık verdi Nataşa şaşkınlık içinde ama o yarı saydam göz bebeklerine dikkatle bakıp da genç kızın ne kadar azimli olduğunu fark edince, bir elini sallayarak cevap falan beklemediğini işaret etti. “Boş ver. Kendi adıma bu konuda bildiğini okumakta kararlı olduğunu görebiliyorum ve her ne kadar o İngiliz’in duygularını vahşi oyununa kurban ettiğini görmek istemiyorsam da, amacına Albay Rycroft kadar hizmet edebilecek birini de tahayyül edemiyorum. Hiç değilse onu uzak tutmayı başaramazsan, büyük bir ihtimalle kendisi gittikten uzun yıllar sonra sana onu hatırlatacak güzel bir çocukla ödüllendirilmiş olursun.”

Synnovea huysuzca kaşlarını çatı. “Çok da beni yüreklen-dirmiş olmuyorsun.”

“Hayır, ama dürüst oluyorum,” diye belirtti Nataşa. “Evlilik dışı bir çocuk taşıma düşüncesi seni korkutuyorsa tatlım, hiç değilse Albay’ın ileri gitmelerini uzak tutmada yaşayacağın güçlükleri hesaba katman lazım. Seni, Çar’a nişanlanmanıza izin vermesi için ricada bulunacak kadar çok istediğini açıkça ortaya koymuş durumda. Bunu herhangi bir başka kadın için yapmadı. Bir kere onu ayartıp odasına gittikten sonra uçkuruna sahip ola-

cağına hangi akla hizmet edip de inanabilirsin? Bana sorarsan, işlerin ters gitmesi halinde maruz kalacağın acımasız sonuçları hesaba katmamışsın.”

“Kattım! Günler ve geceler boyunca! Ama bir kez Vladimir’in yatağına girersem büyük bir ihtimalle hissedeceğim dehşeti de hayal ettim. Bu tam da Aleksey’in beni onun kucağına atarken bel bağladığı türden bir tepki ama Albay Rycroft’un benimle işleri yoluna koyduğunu düşünürse, bu konuda şöhret sahibi bir erkeğin arkasında nasıl bir mikrop bırakmış olabileceğinden çekinecektir.”

Nataşa, Synnovea’nın sözlerini teslim olarak, sıkıntıyla bir iç çekti. “Planın ne?”

Synnovea düşünceli bir tavırla planının başarılı olması için gerekli şartları ortaya koydu. “Aleksey ve paralı askerlerinin hatlarını anlamaları için buradan ayrılmandan sonra yaklaşık bir buçuk saat gerekecek. Bu süre Albay’la bana onun evine gidip bir iki kadeh şarap içmemiz için, ancak bu kadarı için. zaman tanıyacak. Alman bölgesi buradan epey bir uzak. Geçen gün o serseriler at arabamı takip ederken, süreyi ölçmeye yeltendim. Yine de Stenka’ya arabayı durdurmasını söylemekte geç kalırsan, ya da bir şeyler ters giderse, çaresiz kalacağım. Bu işin istediğim yönde gitmesi için güvenebileceğim tek kişi sensin. Albay’ı sonsuza kadar kendimden uzak tutamam. Aleksey başıbozuk çetesiyle gelir gelmez, durumların aslında olduğundan çok daha kötü görüneceğini umuyorum. Aleksey nişanlıma benim düşüncesiz davranışımı anlatmak dışında çok az çaresi kaldığına inanacak. Vladimir’in beni reddetmesi de işin geri kalanını halledecek.”

Bütün bu dalavereyle ilgili kafa kurcalayan bir endişe hissedilen Nataşa, bir kez daha genç arkadaşına nasihat verme peşine düştü. “Albay Rycroft ve Aleksey birbiriyle karşılaştığında ne olacağını bekliyorsun peki? Albay’ın dövüşmeden teslim olacağına aklın yatıyor mu gerçekten?”

“Aleksey’le kavga etmenin faydasız olacağını bilecek kadar zeki olacağını umuyorum ve ben de o yönde ısrar edeceğimden kaçmayı başaracaktır.”

“Tam seninle iş pişirmenin eşiğindeyken hevesi kursağında bırakıldığında pek de mantıklı düşünecek halde olacağından kuşkuluyum.”

“Aleksy’in beraberinde getirdiği çeteyi görünce kaçmaktan başka çaresi olmayacak ki.”

“Sevgili çocuğum, bu planın baştan sona çok tehlikeli,” diye karşılık verdi Nataşa, aksi aksi. “Bir zaman sonra itibarını iki paralık ettiğin için üzülebilirsin ama bu iş bir kere gerçekleş-tirildikten sonra işleri düzeltmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin bir şey olmayacak. Ve her şeyin umduğun kadar pürüzsüz gideceğini de hayal etme sakın. En iyi planlarda bile genellikle bir şeyle ters gider ve bunun bedelini ödeyecek olan sen değilsen, o zaman Albay Rycroft’u düşün biraz. O bu ülke-de bir yabancı. Alınıp götürülürse kim onun yardımına gidecek ya da savunacak? Çar, bekâretinin elinden alınmasını babanın anısına bir hakaret sayabilir ve Albay’dan ciddi bir intikam alma peşine düşebilir.”

“O zaman gider onun adına konuşurum,” dedi Synnovea inatla ve yaşlı kadının inanamayan dik bakışları altında iç karartıcı bir tavırla omuz silktili. “Gerekirse, Çar Mikhail’e her şeyi anlatır ve Vladimir’le evlenmekten kurtulmak amacıyla İngiliz’i bilerek ayartanın ben olduğumu itiraf ederim.”

“İşte *bu*, birkaç kaşığı havaya kaldıracak bir hikâye olmalı,” diye karşılık verdi Nataşa, kuşkusunu göstermek için kendi kaşlarını hafifçe kaldırarak.

Synnovea kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve yalvaran gözlerini kaldırıp ona dikti. “Nataşa, bunu denemezsem hiçbir şekilde kurtuluşum olmayacak. Aleksy kendimi ona teslim etmediğim sürece bana asla rahat vermez ve evlenirsem de, ikimizden biri mezara gidinceye kadar Vladimir’e bağlı kalırım.”

Nataşa kasvetle iç çekti. “Bir antikayla evlenme konusundaki isteksizliğini kesinlikle anlayabiliyorum. Ben çok daha gençken, kendimi ilk kocama adama düşüncesinden nefret ederdim. Çok iyi bir insan olmasına, yıllar içinde müthiş birine dönüşmesine ve Vladimir’den beş yaş küçük olmasına rağmen, yatağımızda hiç eğlenmedim.”

Synnovea yanağını kadının dizine koydu. “Ben Vladimir’den nefret etmiyorum, Nataşa. Kendisine daha fazla zaman verilmiş olsa bile Aleksey’in olmayı tercih edebileceğinden çok daha iyi bir insan o. Mesele sadece...”

“Biliyorum, Synnovea. Açıklamana gerek yok. Kafan aşk ve evlilikle ilgili, annen ve babanın birlikte paylaştığına benzer pırıl pırıl görüntülerle dolu. Eğer sarıldığın umutlar için birileri seni kınayacaksa, onlar da Aleksandr ve Eleanora’dır. Senin de kendilerinin paylaştığı aynı haz ve adanmışlığı tatmanı isterlerdi.”

“Belki de Anna haklıydı,” diye mırıldandı Synnovea karamsar bir ifadeyle. “Belki de hayatım boyunca biraz fazla şımartıldım.”

“Eğer bu doğruysa, tatlım, o zaman ben de bütün çocukların aynı şekilde üzerinde titrenmesi gerektiğine inanma eğilimindeyim, çünkü sen benim bir kız çocuğunda görmek isteyebileceğim bütün özelliklere sahipsin.” Nataşa şefkatle genç kızın esmer başını okşadı. “Anna’ya ve sana edebileceği hakaretlere kafanı takma. O kendi özel cehenneminde yaşıyor ve kaderini başkalarıyla paylaşma peşinde. Şimdi onu unutup zihnimizi daha önemli meselelere vermeliyiz, mesela senin zekâ dolu planını geliştirmek gibi. Ne kadar az şeyi şansa bırakırsak, sen –ve Albay Rycroft- için o kadar hayırlı olur. Elbette biliyorsun ki, bu olaydan sonra senden nefret etme ihtimali olacak kesinlikle. Duygu ve düşünceleri bir kadın tarafından düşüncesizce kullanıldığında bir erkeğin gururu had safhada hassaslaşır.”

Tyrone’un kendisinden nefret edebileceği düşüncesi, Synnovea’nın huzurunu kaçırmıştı ama yürümek zorunda olduğu yola çoktan girmişti ve artık dönmesi de söz konusu değildi. “Albay o özgüveniyle bu darbeyi, özellikle kendisine yönelik isteksizliğini açıklasam Vladimir’in yaşayacaklarına kıyasla, çok daha kolay atlatacaktır. Ona bu gerçeği anlatayım da yataklara mı düşünün yaşlı başlı adam, hele hele bir ayağı bu kadar çukurdayken?”

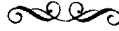
Nataşa sıkıntılı bir itirazla başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, çocuk! Yaşlı prensi bu şekilde incitmeni asla istemem. Yine

de, Albay gibi bir adamın duygularını heba etmene de gönlüm razı olmuyor.”

Synnovea başını kaldırdı ve yaşlı kadının kederli gözlerine baktı dikkatle. “Sırf onun gururu kurtulacak diye gidip kendimi ona vermeme göz yumar mıydın?”

Hiddetli bir bakış Nataşa'nın kaşlarını kaldırdı. “Kafandakileri gerçekleştirmenin bir başka yolunu bulabilseydik. Böylesi büyük umutlar besliyorum Albay Rycroft için. Eminim ki sana hayranlık duyan onca erkek içinde seni kazanan o olacak.”

Synnovea yüzünü başka bir yöne çevirdi, Albay'da şu ana kadar bir başkasına ifşa etmek istediğinden çok daha fazlasını gördüğünü kabul etmek istemiyordu. Zihnini kendi endişelerinden koparıp alıncaya kadar birkaç saniye geçti ve yukarı doğru kısa bir göz attığında gözyaşlarıyla buğulanmış koyu gözlerle karşılaştı. Kadının ümitsizliği tasarladığı komplonun ciddiyetini görmesini sağlasa da, Synnovea zamanın bu kaçarmakta kendi amaçlarının gerçekleştiğini gösterecek hızlı akışını duraksatmak için bir neden bulamıyordu.

Geceler gündüzleri, gündüzler geceleri takip ederken sarı-kaç uzun saatler boyunca sallandı ve nihayet ayartma planının vakti geldi. Tyrone'un geceye katılacağı ve kendisinin de etkili olabilecek her yolu kullanarak onun aklını çelme girişiminde bulunacağını gerçeklik kazanmasıyla birlikte, Synnovea düğün gecesini yaşayan genç bir gelin kadar gergin bir ruh haline girmişti. Kurnazlıktan ve daha deneyimli kadınların baştan çıkarıma hünerlerinden yoksundu ve böyle bir olaya hazırlanmak için nereden başlanması gerektiği konusunda doğru dürüst bir bilgi sahibi de değildi. Kadınlara has ayartma meselelerinde kendi içgüdülerine dayanması gerektiğinden haberdardı ama kıyafet seçimi konusunda Nataşa'nın rehberliğine başvurdu. Açık tenine vurgu yapmak ve göğüs dekoltesini sadece zarif bir biçimde davetkar olmaya yetecek kadar sergilemek için, Avrupa tasarımı bir koyu mavi kreasyon seçildi.

"Albay Rycroft dışarı taşan bir göğüse direnemeyecek olsaydı tatlım," diye akıl verdi yaşlı kontes, "eminim hafif meşrep kadınlarla düşüp kalkmakla yetinirdi. Bunun yerine gözlerini sana dikmiş ve niyeti de kötü değil, ama ben senin ona anlık bir görüntü, zarif bir kulak ya da kaymak gibi bir enseden çok daha fazlasını sunduğundan kuşkulaniyorum. Bundan dolayı kadınlar ve kıyafetleri konusunda daha ince bir beğeniye sahip olduğumu düşünüyorum."

Synnovea alındaki inatçı bir saç kıvrımını tarayıp yatırma bahanesiyle bir elini kaldırıp yanaklarını basan ateş rengini gizlemeye çalıştı. Arkadaşının iddiasına sözle karşı çıkmaya asla yeltenmezdi ama Tyrone Rycroft'un da şayet kendisinde görülecek olan şeylerin hemen hepsini çoktan görmese, kendi-

sivile nişanlanmaya bu kadar hevesli olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Neler planladığını Ali'ye anlatın mı?" diye sordu Nataşa, bir şezlonga yerleşip arkasına yaslanırken. Synnovea da banyo teknesinden kalkıp yeraltı suları ile doldurulmuş geniş bir havuza girdi. İrlandalı kadın, hanımının sırtını ovalamak için kullandığı menekşe balsamını unuttuğundan, birkaç dakika önce ayrılmıştı. Synnovea'nın yatak odası evin banyoya en uzak ve en uç kısmında yer aldığı için de kadının kısa bir süre sonra dönme ihtimali azdı. "Ali, Albay Rycroft'un bu akşam geleceği düşüncesiyle havalara uçtu. Onun bu kara sevdasını görünce, bu akşam adama yapacakların konusunda bir fikri olup olmadığını merak ettim."

"Ne? Bir de o mu paylamalarıyla mahvetsin beni yani? Sonra susturabilene aşk olsun!" Synnovea bu ihtimali reddederek başını iki yana salladı ve sonra da ansızın Nataşa'nın kelime seçimine olan itirazını dile getirdi. "Albay'a *ben* bir şey yapmıyorum, Nataşa. *Onun* bana bir şey yapmasına izin veriyorum! Siz galiba kendimi onun kollarına atmaya mecbur kalacağımı falan hayal ediyorsunuz. İnanın bana, Albay Rycroft'un elleri de gözleri kadar hızlı ve serbestçe hareket ederse, her türlü riski göze alıp onu orada yalnız bırakırım."

Nataşa, genç kızın hırçın tepkisine bir son vermek için elini kaldırdı. "Daha fazla konuşmayacağım, çünkü hayıflanmalarımın seni kolayca sinirlendirdiği çok açık."

"Evet öyle!" diye onayladı Synnovea arsızca bir baş işaretiyle. "Albay'ı savunmak için sergilediğiniz hevese benzer bir şefkat göstermediniz benim için çünkü."

Nataşa bir dirseğinin üzerinde öne doğru eğildi ve Synnovea'nın küçük, sivri çenesini incecik parmağıyla desteklerken genç kızın düşünceli gözlerine dikkatle baktı. "Ona gösterdiğim merhamete öfkelenip istediğin kadar yüksek perdeden atıp tutabilirsin, Synnovea ama senin elindeki silahları gördüm ve o adamın hayatında yol açabileceğin hasar karşısında korkuyla titriyorum."

Synnovea, Nataşa'nın bu değerlendirmesindeki anlamlı do-

kundurmayı hissedince kıpkırmızı kesildi ve hiddetli bir iniltiliyle minik dalgalar çenesinin altına hafif hafif vuruncaya kadar girdi su yüzeyinin altına. “Bana karşı onun tarafını tutarak hiç de adil davranmıyorsunuz.”

“Tam tersine, tatlım. Sen bir erkeği sırf kendi yararına bir piyon olarak kullanmak amacıyla baştan çıkarmak için bile isteye yola çıkarsan, o zaman ben de senin davranışlarını işinin ehli bir fahişenin hareketleriyle kıyaslamakta hiçbir zorluk çekmem; ama çevirdiğin bu dolabın sakıncalı olmanın çok ötesine gitmesinden korkuyorum. Bir fahişe hiç değilse kalır ve ödemesi gereken bedeli öder. Ya senin durumun? Adam sana sahip olmaya çalıştığı anda, kaçıyorsun.”

“Nataşa, insaf edin biraz!” dedi Synnovea. “Beni can evimden yaralıyorsunuz.”

“İyi!” diye cevabı yapıştırdı kadın ve parmağını itham eder bir ifadeyle ona uzattı. “Çünkü sen de *ona* tam olarak böyle yapacaksın.”

Synnovea’nın yüzü iç karartıcı bir somurtkanlıkla bulandı, gözlerini dikip dikkatle Nataşa’ya bakarken. “Bu kadar çok mu seviyorsunuz bu adamı?”

“Evet, bu kadar çok seviyorum!”

Synnovea zarif burnunu kaldırıp, kadının hiç bıkmaksızın, dönüp dolaşıp aynı şeyi söylemesi karşısında yaşadığı kırılganlığı hissettirdi. “Peki tasarladığım bu plan için de benden o kadar iğreniyor musunuz?”

Nataşa kendini yenilmiş hissederek bezgin bir yakarış hareketiyle kollarını havaya kaldırdı. “Sevgili Synnovea’m, bunu yapmaya neden yeltendiğini anlıyorum.” Yaşadığı hüsrân altında ezilmiş bir halde başını iki yana salladı. “Sadece el üstünde tutulan bir sevgili olmanın potansiyeliyle dolu bir şeyi heba etmene gönlüm razı olmuyor.”

“Albay Rycroft’la birlikte olmanın bana neler getirebileceğini hiçbir şekilde bilmiyorum,” diyerek kabul etti Synnovea sıkıntıyla. “Ama bir ihtiyarla evlenmeye mecbur kalır ya da kendimi Aleksey’in o inatçı heveslerinden korumak için aklımı fikrimi ona karşı tetikte durmaya vermek zorunda kalırsan ne

kadar acı çekeceğimi de biliyorum. Özgürlüğümü kazanamazsam, beni bekleyen tam olarak bu olacak. Bu akıbetten kaçarken anlayış ve lütfünüzü benden esirgeyecek misiniz?”

Nataşa’nın hareketsiz başı bir daha iki yana salladı. “Hayır, Synnovea, bunu yapamam ama senin için dua edeceğim, çünkü buna ihtiyacın olacak. Senin ve Albay Rycroft’un. Aleksey şeytana uyup ikinizi de öldürebilir.”

“Bu denli korkunç olmak zorunda mısınız?” diye homurdandı genç kontes.

Nataşa uzun, düşünceli bir an boyunca gözlerini dikip karşısında ışılan güzelliğe baktıktan sonra zahmetli bir iç geçirdi. “Synnovea, evladım, başına nasıl bir bela sardığın konusunda en ufak bir fikrin yok.”

Arkalarındaki kapı açıldı ve iki kadın etraflarına bir göz atarken Ali su sığrata sığrata içeri girdi. “İşte sonunda geldim,” dedi, nefes nefese, hizmetçi kadının belirgin bir biçimde soluğu keşilmişti. “Ammma koşuşturdum. Yani bu ev biraz daha büyük olsaydı, Taraslovlar’ın konağını hafif bir düzeltineyle tam ortasına yerleştirebilirdik ve yine de bir ziyafet masasına yer kalırdı! Zavalılı Danika, kendisine ve küçük Sofia’ya verilen oturma odaları şöyle dursun, hayatında bu kadar büyük bir kiler bile görmemiş. Ama çok mutlular, kesinlikle.”

Nataşa güldü. “Danika’nın bu kadar mükemmel bir aşçı çıkmasından ben de çok memnunum. Çalışanlarım arasına çok hünerli biri katıldı. Konuklarımız birazdan onun yeteneklerini görünce çılgına dönecekler.”

“Elisaveta da çok hünerli ama verdiği emeğin Taraslovlar’da büyük ölçüde heba olmasına üzülüyor,” diye araya girdi Synnovea, zihnini Tyrone Rycroft için planladığı feda oyunundan daha az sıkıntı veren bir şeyle meşgul etmeye çalışıyordu Yaşlı hizmetçi havuzun kenarına gelince Synnovea’nın aklına bir öneriyi getirdi. “Neden bu akşam Elisaveta’yı ziyarete gitmiyorsun, Ali? Danika’nın iyi haberlerini almak onu da çok memnun ederdi. Stenka seni Taraslovlar’a kadar götürüp, daha sonra almak için geri dönebilir.”

“Çok iyi fikir, tatlım, ama senin için bir sakıncası yoksa git-

meden önce Albay Rycroft'u şöyle bir iki dakika görmek isterin, sadece o giyinmiş kuşanmış haline bir bakmak için yani. Baban annenle nişanlanmaya geldiği günden beri gördüğüm en yakışıklı adam neredeyse."

İngiliz yüzünden zaten gereğinden çok uyarı almış olan Synnovea, kadının övgülerini kaldıramayacak bir ruh hali içindeydi. "Korkarım her zamankinden de çok abartıyorsun, Ali. Eli yüzü düzgün bir adam kabul ama bir leydinin başını döndürecek kadar da değil."

Nataşa'nın kaşları şaşkınlık içinde kalktı, dikkatle genç konuşğunu izliyordu. Tek merak ettiği, Albay'ın yakışıklılığını bile bir kalemde reddeden bu kızın, sıra dışı bir erkek bulup bulamayacağıydı.

Konukların gelme saati hızlı bir şekilde yaklaşmış, artık dakikalar kalmıştı. Nataşa onları karşılayacağı aşağıdaki uzun giriş salonuna indi. Synnovea oraya gelip de kıyafetinin kat kat etkilerini açarak yaydığına, yaşlı kadın gülümseyerek onayladı.

"Teftişi geçtim mi?" diye sordu Synnovea alımlı bir tebessümle ve kendi etrafında bir daire çizerek yavaş yavaş döndü.

"Hayranlık verici!" diye hararetle onayladı Nataşa. "Annenin kolyesi, teninin ışıltısına nasıl yakışmış, inanamazsın. Ya o elbise? Tek kelimeyle muhteşem, tatlım!"

Fildişi rengi sert yakanın fistolu dantel işi, İngiltere Kraliçesi Elizabeth'in saltanatı boyunca giymeye çok düşkün olduğu *rabatonun** küçük bir versiyonuydu. Üzerine hafifçe minik inci taneleri serpiştirilmişti ve boyun çizgisinden yelpaze biçiminde açılarak dışarı çıkışı, koyu mavi giysiyi ve Synnovea'nın zarif bir biçimde tepede toplanmış saç kesimini öne çıkararak, daha çok bir çiçeğin süslü taç yapraklarını andırıyordu. İçeri doğru dönerek göğüslerini kapatan dantelinse, ilk bakışta epey vakur görünse de, yakından incelendiğinde açık mavi korsenin üzerinde kabaran yuvarlak göğüslere gönderilecek anlık bakışlara izin veren, son derece kışkırtıcı bir parça olduğu anlaşıyordu. Kolye ise muazzam bir tasarımdı; arasına elmaslar serpiştirilmiş

* Rabato: 16. yy. Sonlarından 17. yy ortalarına kadar moda olan genellikle dantel işli, geniş, sert elbise yakası. -ç.n.

ve alt kenarı inci damlalarıyla bezeli kocaman safir kakmaları vardı. Bu özenle hazırlanmış setten aşağı doğru, çok daha iri bir inci kolye ucu, baştan çıkarıcı göğüs çatalının üzerinde cilveli cilveli sallanıyordu.

“Korkarım, zavallı albay seni gördükten sonra aklını başına toplamakta güçlük çekecek tatlım,” diye yorumda bulundu Nataşa, kederli bir ifadeyle. “Mezbalaya sürüklenirken meleyen bir kuzu kadar savunmasız olacak.”

“Nataşa, lütfen,” dedi Synnovea. “Ben bin parçaya bölünmeden bir son ver artık şu laflara.” Yukarı kalkmış kaşların altından Nataşa’ya, surat asan güzel bir çocuk gibi dikkatle bakıyordu. “Aynı şeyleri tekrar tekrar söylemeni gören biri annem olduğunu düşünebilirdi.”

Nataşa başını arkaya savurdu ve içten gelen bir keyifle güldü. Nihayet neşesi dindi ve sıcak ışıltısı kendi gözlerinin içinde parlayan o heybetli yeşil-kahve gözleri yakaladı. “Senin için bir annenin endişelerini taşıdığım bu kadar ortadaysa, Synnovea, mutluluğuna her şeyin üzerinde değer verdiğimi de anlamışsındır. Bu yüzden sana bu gece tuzağa düşüreceğin adamın gururuna özen göstermen için yalvarıyorum zaten.”

Minik zillerin çingirtısı bir arabanın sundurmanın önüne ulaştığını haber veriyordu ve kısa süre sonra da birkaç adamın birbirine karışan sesleri duyuldu. Synnovea, Nataşa’nın koyu gözlerine baktığında yüzüne ürkek de olsa bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı. “Albay Rycroft’un bu işten olabildiğince az darbe alarak çıkması için elimden geleni yapacağım.”

Nataşa başını hafifçe yana yatırarak Synnovea’nın verdiği bu güvenceyi kabul etti ve ilk konuklarını karşılamak için girişe doğru hareketlendi. Bu söz şimdilik endişelerini hafifletmeye yetmişti.

Yaklaşık on beş dakika geçtikten sonra da Tyrone Rycroft, yanında komutan yardımcısı Yüzbaşı Grigori Tverskoy ile birlikte giriş salonundan içeri adım attı. Rus subay kırmızı ipekten bir kaftan giymişti ve epey sık görünüyordu. İngiliz ise kendi ülkesinin tarzına uygun bir kıyafet seçerek parlak renkli bir dublet, dize kadar uzanan bir pantolon ve uzun çoraplar giymişti, hepsi

de simsiyahtı. Bu kasvetli renkler sadece beyaz, kenarları işli kol ağızlarıyla benzer şekilde süslenmiş düz yakada ferahlıyordu. Boyarların rengârenk giysilerinin aksine onun kıyafetinin zarif basitliği oldukça ölçülü görünüyordu. Buna rağmen görüntüsü hiç de daha az muhteşem değildi.

Merdivenlerin üzerinde bir karaltı gibi beliren çok gösterişli bir şekilde süslenmiş tonozlu tavan, avizeli şamdanlarla pırl pırl aydınlatılmış ve konağın girişik bezemelere boyalı çinileri, motifleri baştan sona lambri kaplı duvarlarıyla bu devasa odasını çevreleyen kemerli sırasütunların yanında kendilerini bekleyen Nataşa'ya doğru ilerleyen konukların bu güzel tavanı görmesi sağlanmıştı. Ali ikinci merdiven boşluğunda nöbetteydi ve Tyrone içeri girişinin hemen ardından, onu orada fark etti. Kadının çok hoşuna gidecek şekilde gösterişli bir reverans yaptı. "Neşeli gülüşünüz sayesinde bu akşam her şey daha bir parlak görünüyor, Ali McCabe. Şu ana kadar yüreğimi bundan daha fazla kutsayan bir şey görmedim."

"Ama göreceksin, Albay, bu sözümü bir kenara yaz," dedi neşeyle Ali ve gidip şalını almak için merdivenleri koşu koşu çıktı. Centilmeni olanca şıklığı içinde en yakışıklı haliyle görmüştü artık, gönül rahatlığıyla gidip Taraslovlar'ın mutfağında Elisaveta'yı ziyaret edebilirdi.

"Ali'nin aklını başından almanız boşuna değil, Albay," diye bir gözlemde bulundu Nataşa, yüzünde sıcakkanlı bir gülümsemeyle. "Tyrone gibi bir isim ve Lord Branley'in şatosunu un ufak edecek bir cazibeyle kendinizi kadına hayran bıraktırmayı başarmışsınız. Sizin İrlanda kanından geldiğinize ikna olmuş."

"Aslına bakarsanız, büyükannem İrlandalı'dır," diye onayladı Tyrone tebessüm ederek. "Ama zaten beni büyüten de oydu, çünkü annem çoğunlukla babamla birlikte denize çıkmış olurdu."

"Ne iş yapardı babanız?"

"Bir zamanlar bir denizci olarak ticaret yapar ve yabancı dilyarlara yolculuk ederdi ama şimdi aynı ticarete kullanılan kendine ait küçük bir filosu var."

"Asker değil mi yanı?" diye sordu Nataşa. "Oysa ben onun

da tıpkı sizin gibi mağrur bir şövalye olduğunu düşünebilirdim, Albay. Babanız da değilse, böylesi bir binicilik yeteneğini kimden aldınız?”

“Büyükanne Meghan atlara çok düşkündü, leydim.” Dişlerindeki anlık bir beyaz parlaması cevabına eşlik etti. “Ben süttten kesildikten kısa bir süre sonra beni eyere oturtan odur. Yetmiş üç yaşında olmasına rağmen hâlâ her sabah bir saat ata biner.”

“Büyükanneniz sizin yabancı topraklarda olmanıza karşı çıkmıyor mu peki? İlerleyen yaşlarında sizi elinin altında bulmayı tercih etmez mi?”

“Evet, öyle ama korkarım bunun bir yolu yok. En azından şimdilik.”

Nataşa’nın kaşları merakla kalktı. “Bunun çok meşum bir nedeni varmış gibi sanki, Albay.”

Tyrone işin ciddiyetini inkâr etmek için hiçbir neden görmedi. “Düelloda bir adam öldürdüm ve ailesi hem makam hem de güç sahibi olduğundan, oysa benimkiler sadece servet sahibidir, öfkeleri yatışınca ya da olayın aslını anlayınca ya da kadar ülkeyi terk etmem tavsiye edildi.”

“Olayın aslı derken?” korku içinde nefesini tutup cevabı bekledi Nataşa.

“Bir kadın meselesiydi,” diye mırıldandı Tyrone açık yüreklilikle.

“Öyle demek.” Nataşa gözle görülür biçimde sarardı ve bu adamı tuzağa düşürmek üzere olan Synnovea için duyduğu endişeyi gizlemek için zayıf bir tebessümü güçlülükle başardı. “Kadınlar için çatışmaya eğilimli biri misiniz, Albay?”

“Her zaman değil, Kontes.”

“Peki ya o kadın? Sizi kaybetmiş olmaktan mutlu mu şimdidi?”

“Onun için artık fark etmiyordur, korkarım. Ben İngiltere’den ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldü.”

“Sizin için ne kadar acı, Albay. Onu, kendisi için dövüşecek kadar çok sevmiş olmalısınız.”

“Bir zamanlar ona olan düşkünlüğümün her türlü zorluğa

göğüs gereceğine çok inanırdım.” Dudakları bir anlığına seğirip kasvetli bir tebessüme dönüştü. “Yanılmışım.”

Nataşa daha fazla soru sormaya cesaret edemedi çünkü Albay’ın verdiği yanıtların kısalığından bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini sezmişti. Ürkek bir tebessüm dudaklarını şekillendirirken ilgisini Albay’ın arkadaşına yöneltti. “Bu akşam buraya gelmeniz ne incelik, Yüzbaşı Tverskov. Konuklarımdan en az ikisiyle tanıştığınızı düşünüyorum. Doğal olarak, burada olacağınızı duyunca Prens Adolphe ve kızı Tanya’nın da geceye katılmayı planladıklarını teyit ettim. Yanılıyorsanız siz ve Zherkoflar hemşehrisiniz, değil mi?”

Rus subay gözle görülür bir biçimde canlandı. “Şey, evet, öyleyiz, Kontes. Aslında ben o saygıdeğer aileyle birkaç yıl önce tanışmıştım, Majesteleri’nin hizmetine atanmadan epey bir önce kesinlikle. Ama lütfen, leydim, bana ilk ismimle hitap etmenizden özellikle şeref duyarım, Grigori.”

“Teşekkür ederim, Grigori,” diye karşılık verdi Nataşa nazikçe ve her iki adama da rica etti, “ve tabii ki, her ikiniz de bana Nataşa diyebilirsiniz.”

“Ancak siz de bana Tyrone diye hitap ederseniz leydim,” dedi Albay ikna edici bir gülümsemeyle.

Kontes başını sallayarak bu teklifi onayladı. “Tabii ki, Tyrone.” İnce kemikli elini hafifçe Albay’ın kolunun üzerine bıraktı. “Ben dönünceye kadar burada bekler misiniz? Zherkoflar dostlarıyla tanışıklıklarını tazelemeyi çok istiyor ve ben de kendisi gelir gelmez onlara götüreceğime söz verdim. Size gelince, Albay, sizi en genç konuğumla resmi olarak tanıştırmak isterim.”

Tyrone bu beklentiyle sırttı. “Dönüşünüzü büyük bir hevesle bekleyeceğim, leydim.”

Prens Adolphe Zharkov ve güzel kızıyla yakın dostluğundan yararlanarak, Nataşa onlarla yüzbaşı arasında bir sohbet ayarladı ve ardından İngiliz’e doğru yöneldi. Albay’ın uzattığı koluna girdi ve onu Synnovea’nın o anda iki zengin dul kadına *zakuski* ve *Amarodina* servisinde yardım ettiği yemek dolu masalara götürdü.

“Bir dakikanı alacağım, Synnovea,” diye mırıldandı Nataşa ve beraberindeki subaya kısa bir atış atarken Synnovea da yaşlı kadınlardan izin istedi. “İkinizin daha önce tanıştığını biliyorum, Albay ama benim haberdar olduğum kadarıyla pek de uygun biçimde olmamış.”

Synnovea dudaklarına yapışmış bir gülümsemeyle, İngilizle karşılaştığı anda tır tır titreyen ellerini saklamak için şarap kadehine daha bir sıkı sarıldı. İçten içe, gözlerinin fiilen karşılaşacağı anın endişesiyle ürperdiğini hissedebiliyordu ve bunu mümkün olduğunca geciktirmek için dik bakışlarını tokalı ayakkabılardan yukarı sımsıkı, ince beli ve geniş omuzları saran dublete doğru kaydırdı. Tetkiki daha da yukarılara çıkıp, artık en ufak bir çarpılma izi kalmamış dudaklarına kadar gitti. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişler çapkın bir tebessümün arkasında parladı ve Synnovea kendine doğru parlayan irkiltici derecede güzel mavi gözlerle karşılaşmak için kendini zorlarken nefesini tuttu. Çenesi, iradesi dışında sarkmıştı.

Nataşa konuyu tanıtmak için bir elini kaldırdı. “Synnovea, bu Albay Sir Tyrone Rycroft, Majestelerinin Kraliyet Süvari Ordusu’ndan...”

Tyrone bir adım atıp şövalyece bir reverans yaptı. “Sizinle resmen tanışmak benim için yüce bir zevktir, Kontes Zenkovna.”

Synnovea apar topar ağzını kapadı ve şaşkınlığını gizlemek için elindeki yelpazeyi kullandı. “Yani, Albay Rycroft, siz asla tanıyamazdım,” diye karşılık verdi soluk soluğa, Albay’ın kalemle çizilmiş gibi görünen yakışıklılığı karşısında birazcık bocalamıştı. Albay doğrulup kule gibi yükseldi üzerinde ya da Synnovea’ya öyle geldi. Adamı bu kadar uzun boylu olarak hatırlamıyordu. Kalbi müthiş bir hızla çarpmaya başladı ve sarsak, darmadağın bir telaş içinde konuşmasını detaylandırdı. “Son karşılaşmamızda ciddi şekilde yaralıydınız... Ama zaten ben, aslında sizi pek de iyi görememiştim. Yani yağmuru kastediyorum. Öyle fena ıslanmıştım ki, başka hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildim.”

Mavi gözlerde parıldayan ışıltı aniden çapkın bir ışımaya dö-

nüştü. “Son karşılaşmışımızda, Kontes, korkarım ikimiz de çok ıslanmıştık ama yine de sizi görmenin bana yaşattığı sırlısıklam hazzın yanında lafi bile edilmezdi.”

“Öyle mi!” Synnovea havanın soğukluğunu hiç umursamadan elindeki yelpazeyi telaşlı bir aceleyle salladı. Aslında yüzüne hücum eden kanın harareti onu neredeyse havasızlıktan boğmak üzereydi. Albay’ın bu yorumunu nasıl karşıladığını görmek için Nataşa’ya yandan bir göz atma riskini göze aldı ama hiçbir yaramaz durumun arkadaşının dikkatine takılmadığından emin olduktan sonra bile, kalbinin gergin ritmi yavaşlamadı. “Evet, neyse,” diye ekledi aceleyle, aralarındaki bu keyifsiz yorum alışverişinin boşluklarını doldurmak için. Dağılmış bir haldeydi. “Sanki çok uzun bir zaman geçmiş üzerinden! Haftalar akıp gitmiş.”

“Öyle mi gerçekten?” Tyrone’un sesi yumuşayıp sıcak bir hal alırken bakışları da Synnovea’nın gözlerinin derinliklerine indi. “Daha dün yaşandığından emindim ben oysa, ama zaten o hatırayı her gün, her gece... Ve uyanık olduğum her saat yeniden yaşıyorum.”

Synnovea en kolay kaçış yolu neredeyse o yöne doğru kaçıp kurtulurdu aslında ama çılgıncasına yalvaran gözlerle Nataşa’ya bakıp da kadının kendinden hoşnut bir tatminle gülümsediğini görünce, Albay’ın kendisinin bütün savunma duvarlarını yerle bir edip aklını başından alma konusunda sergilediği yeteneğin ev sahiplerini kesin olarak çok mutlu ettiğini fark etmesi için fazla düşünmesine gerek kalmadı.

Dişini sıkarak kaybolan dengesini yeniden toparlayan Synnovea, elindeki yelpazeyle Albay’ın koluna hafifçe dokunarak onu bu küstah anımsatmasından dolayı payladı. “Belki de hayal gücünüzü biraz dinlendirmelisiniz Albay. Tam bir kıızışma haline yakalanmış gibi görünüyor.”

Tyrone’un dudakları neşeye seğirirken, gözleri de Synnovea’yı hafifçe okşadı. “Sizi temin ederim, Kontes, hayal gücüm çok geniş bir alana yayılır ama genellikle aynı konunun sınırları içinde kaldığında çok iyidir.”

Synnovea yanaklarına doğru akın etmeye devam eden kavu-
rucu ateşe boyun eğdirmek için didindi. Albay zihninin çoktan
gördüğü şeyler üzerinde saplanıp kalmasına izin verdiğine göre,
Synnovea da onun söz konusu hayallerinin o özel içeriğini algı-
layabiliyordu. Adamın fantezilerinde yirmi ya da daha fazla kez
fena yatağa atıldığı kesindi.

Synnovea yorulmaya başlayan iradesini kamçılayarak sakin-
leşmek için verdiği küçük savaşı kazandı ve yelpazesini Albay'ın
kolunda okşarcasına ileri geri hafif hafif gezdirdi. Oysa gerçek
duygularını açığa vursa, daha intikamcı bir arayış içinde hassas
aygıtlar kullanır ve adamın dudaklarındaki o çileden çıkarıcı sı-
rıtışı koparıp alırdı. Bu kadar ileri gittiği için bu edepsiz şöyle
suratının ortasına yapııştırılacak bir tokadı kesinlikle hak etmiş-
ti ama bu Synnovea'nın amaçlarına hizmet etmezdi. "O kadar
çok imdadıma yetiştiniz ki, Albay, korkarım sayısını unuttum.
Daldığınız o derin hayallerde bana karşı nazik olduğunuzu um-
maktan başka bir şey gelmiyor elimden. Kaba sabalığınızdan
dolayı kulağınızı bükme istemezdim doğrusu."

Tyrone, onun bu lafına karşı hafifçe güldü, Synnovea'nın
kızarmak için haklı nedenleri olmasını hoş gördü çünkü fan-
tezileri gerçekten de tutkuluydu ve genç, masum bir kızla pay-
laşılacak cinsten şeyler değildi. "Kendimi bazen hayallerimin
kurbanı olarak bulduğum oluyor, Kontes, ama sadakatim ko-
nusunda bir teminat versem kaygılarınızı hafifletebilir miyim
acaba?"

"Bir teminat pek yeterli olmaz sanırım," diye karşılık verdi
Synnovea, büyüleyici derecede hoş bir somurtuşla onunla dalga
geçmeyi başararak. Onun bu cılız özüyle hıncını zerre kadar
bile almış hissetmiyordu ve daha acımasız bir intikam peşin-
deydi. "Benim bu iddiamızla ilgili bir kanıtı ihtiyacım var, Albay
ve sizi bu yakınlarda görmediğim için yalnızca duygularımla
eğlendiğinizi düşünebileceğimi muhtemelen anlayışla karşıla-
yabilirsiniz."

Nataşa bu arsız flörte tanıklık ederken inanamaz bir ifadeyle
gözlerini devirme dürtüsünü bastırdı. Haklı nedenlerle İngi-
liz'in kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi ama Syn-

novea savaş toplarını ağzına kadar doldurup da adamcağızın tam göğsünün ortasında patlatmaya hazırlanınca, bir kenarda tarafsız kalmak zor geldi. Kendini bir şekilde müdahale etmekten alıkoyamayacağını düşünerek, çiftten ayrılmak için affını rica etti; Synnovea'nın çevireceği dolabın bir başka ölümcül düelloyla sonuçlanmamasını bütün kalbiyle ümit ediyordu.

"Synnovea'ya göz kulak olursun, değil mi Tyrone? Prenses Anna'ya onun en iyi şekilde korunacağı sözünü verdim." Nataşa hafifçe omuz silkerek gülümsedi. "Kendimi bunu yalnız başıma yapmaya adanmadım asla."

Çarpık bir sırtış, hayatı boyunca yakışıklı erkeklerden epey bir nasibini almış olan Nataşa'yı adeta büyüleyerek, bir daha kendini gösterdi. Tek umudu, bütün bu karışıklık sona erdiğinde, erkek cinsinin bu birinci sınıf örneğinin genç arkadaşı karşısında, bulabildiği ilk gemiyle İngiltere'ye geri dönecek kadar büyük bir yenilgi almamasıydı.

"Kendimi tümüyle bu göreve adanmak benim için büyük bir zevk olacaktır, Leydi Nataşa," dedi Tyrone, yüce gönüllü bir tavrıyla.

Kadın neredeyse şefkatle hafifçe adamın koluna vurdu. "Kendine iyi bak, Tyrone."

Tyrone bir reverans olarak da yeterli olacak sert bir baş selamı verdi. "Sizi temin ederim, Leydi Nataşa, hayatımın büyük bölümünde bunun için elimden geleni yapmışımdır."

"Lütfen devam edin," dedi Nataşa teşvik edici bir ifadeyle ve Synnovea'ya anlamlı bir bakış attı. Çifte arkasını döndü, şimdi şaraplarından bir yudum alıp eski günleri yad ederken ergenler gibi kıkırdayan iki yaşlı kadına katıldı.

Tyrone, kendisine uzun süredir can attığı bir armağanın lütfedildiğini gayet iyi biliyordu. O ana kadar Synnovea'nın yakınlığından yoksun kalmışken, şimdi kendini onun heyecan verici güzelliğiyle gözünü gönlünü doyururken bulmuştu. "Düşünce ve hayallerimi birbirine kattığınız bir gerçek, Synnovea," dedi usulca, nefes nefeseydi. "Her erkek görmüş olduklarımı unutmakta çok zorlamırdı."

Synnovea onun bu arsız hatırlatması karşısında içinden inledi. "Erkeklerin önünde kendini gözler önüne sermeye alışkın birisi değilim. Albay ve o hamamda ya da odamı ziyaret etmeniz gibi beni utandıracak herhangi bir başka yerde olanlardan birisine söz etseydiniz, bunu gerçekten yanlış anlardım."

"Korkmanıza gerek yok, Synnovea. Mümkün olan en büyük özenle sırrımızı korumaya devam edeceğim," dedi Tyrone usulca.

Synnovea'nın huzursuzluğu bu nazik teminatla hafıfledi ve şarabından bir yudum alma fırsatı buldu. "Korkarım etrafım biraz fazla endişeyle çevrili Albay," diye kabul etti Synnovea. "Annem bir İngiliz'di, bilirsiniz, ortalık yerde banyo yapmaktan nefret etme alışkanlığını o aşıladı bana. Siz buna ters yöndeki ilk örnektiniz."

Mavi gözler alev alev yandı. "Başka bir erkeğin benim seyrettiğim hazineyi görmemesine sevindim."

Gerek yurtdışına yaptığı, gerekse Rusya sınırları içinde gerçekleşen bütün o seyahatlerde Synnovea bundan daha güzel gözler tarafından seyredildiği bir tek an bile hatırlamıyordu. Bu gözler, ormanda ilk kez gözüne iliştiği zaman ve daha sonra o loş hamamda daha da derinine indiğinde sandığı gibi gri değillerdi kesinlikle. Etraftaki mumların parıltısında, kenarları daha koyu bir safirle süslenmiş gök mavisi renginde gibiydiler neredeyse. Bronzun sıcak tonlarına bürünmüş yüzüyle karşıtlık içinde daha bir canlılık kazanıyorlardı ama tenini esmerleştiren o aynı güneş, düzgün kesimli saçlarını da ağartmıştı. Daha açık renkli saç telleri başının tepesini kapatıyor ve şakaklarındaki daha koyu bölgeyi yol yol çiziyorlardı. Yara berelerden eser kalmamıştı ve Synnovea'nın şu an önünde gördüğü, Ali tarafından ilan edilen gerçeğe artık itiraz edilemez olduğunu fark etmesine yol açtı. Tyrone Rycroft istisnai derecede yakışıklı bir adamdı.

Synnovea ayartıcı bir gülümsemeyle ona baktı. "Anna'nın ödünüzü koparmayı başarmış olduğundan emindim."

Mavi gözler Synnovea'ya doğru parladı. "O sadece benim Majesteleri'ni etkileme konusundaki kararlılığımı pekiştirdi."

"Tanrı aşkına söyleyin bana bayım, bu girişiminiz nasıl so-

nuşlandı?" diye sordu Synnovea. Yarı dolu kadehini yakındaki bir masanın üzerine koymak için öne doğru eğilirken kollarının duruşunu bilinçli bir şekilde konumlandırmıştı. Pırıltılı ahşap yüzeyin üzerinde asılı duran kollu büyük bir şamdan, bir düzine ince mumun konik ışımasını yaydı dışarıya; göğüslerinin üzerine puslu bir örtü gibi uzanan fistolu beyaz danteli delip geçen hararetili bir akış.

"Tam olarak emin değilim," diye karşılık verdi Tyrone boğuk bir sesle, dik bakışları yarı saydam elbiseyi derinlemesine inceliyordu. Synnovea'nın körpe göğüsleri kendine has bir ihtişamla parlıyordu sanki ve tıpkı Tyrone'un hatırladığı kadar baştan çıkarıcıları. "Majesteleri henüz ricamı kabul etmedi."

Synnovea geçmişte de erkeklerin hayranlığını uyandırса da, bu seferki onun daha önce hiç yudumlamamış olduğu bir tür kudret nektarı gibiydi, göğüslerini sızlatan, duyularını canlandıran dolu dolu, sert bir arzu. Bu yeni, tarif edilemez isteğin zevkini çıkararak, Albay'ın onun içinde canlandırdığı gıdıklayıcı heyecanı dizginlemekten hoşnutsuz, incelik parmağını kadehinin kenarında gezdirdi. "Peki ne ricasıydı bu, Albay?"

"Prenses Anna beni kapısından kovduğunda size ilan ettiğim şeyin aynısı... Sizinle nişanlanmak." Tyrone, onun okşadığı kadehi almak için öne doğru eğilirken dekoltesinin içine doğru daha tatminkâr bir bakışla anısını tazeledi. Bardağı ve bakışlarını kaldırıp da birasından bir yudum alırken hararetle parlayan gözleri Synnovea'nın gözlerini derin derin kazdı adeta. "İşin doğrusu, leydim, artık benim kalbimin tutkusu oldunuz."

Synnovea, Albay'ın dantelli kol ağzını düzeltirken, parmaklarıyla onun zayıf elinin arkasını hafifçe okşamaktan kendini alamadı. "Kaç genç kıza aynı yemini ettiğinizi sorabilir miyim acaba, Albay?"

"Sorun," diye fısıldadı Tyrone, bir adım daha yaklaşarak. "ben de 'Hiç' diye cevap vereyim."

"O halde bu kadar uzun süre evlilikten nasıl kaçabildiniz? Tahminimce yaşıyorsunuz..."

"Kırk iki, leydim," diye mırıldandı Tyrone, Synnovea'nın güzel kokusunun tadına bakarak.

“Uygun bir evlilik yapmak için yeterince yaşlısınız, yani... Tabii şayet bana son zamanlarda bahsettiğiniz kadar ilgiyi diğer genç kızlara da göstermişseniz. Ya da belki de peşinden koşulan sizdiniz ve yakalanma fırsatlarına izin vermediniz.”

“İtiraf etmeliyim ki, avı başlatmaktan hoşlanırım, leydim.”

“O zaman hayalini kurduğunuz başka kadınlar da oldu yani,” diye onun ağzını aradı Synnovea kibarca. Tyrone’un yakın ilgisi altında, kendisini eldeki bir kuş kadar akli havada hissediyordu.

“Bir erkeğin ilgisine sizin kadar değer başka genç kızlar var mıdır, acaba?” diye fısıldadı Tyrone. “Varsa bile benim dikkatimi çekmedi hiç.”

“Benimle nişanlanmaya gerçekten bu kadar kararlı mısınız?”

“Evet,” diye fısıldadı hiç tereddüt etmeden Tyrone, bir yandan da uyluklarını genç kızın geniş eteklerinin doluluğuna bastırıcaya kadar yaklaştı. İçin için yanan mavi korlar Synnovea’nın dudaklarına dokundu ve genç kız titrek bir nefes alırken hafifçe araladığı o dudakların yumuşaklığını farkında bile olmadan onun görsel okşamasına teslim etti. Albay’ın onun üzerinde hangi büyücünün sihrini kullandığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Adamın orada kalan bakışları altında, neredeyse ağzının kendi ağzı üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Fena halde kendinden geçmiş bir halde, kadehin kendi yudumladığı kenarının tadına bakışını bir kez daha izledi.

“Nefis bir yudum.” Tyrone kadeh kenarının üzerinde iç geçirdi. “Arabanızda bunun bir eşini tattığım günden bu yana yıllar geçti sanki.”

Synnovea zihinsel olarak silkinerek onun bitimsiz bakışlarının büyüünden kurtuldu ve içindeki tatlı karmaşaya boyun eğdirebilme çabasıyla odaya şöyle hızlı bir bakış attı. Birkaç kadeh şarap yuvarlamış olsa ancak bu kadar baş dönmesi hissedirdi.

Bütün etrafları canlı sohbetlere dalmış konuklarla doluydu. Aralarından bazıları en fazla yirmi yaşında gösterirken diğerlerinin üç kat daha yaşlı oluşu bir sorun değil gibiydi; hepsi de coşku ve yaşam tutkusuyla dolu görünüyordu. Yaşça daha olgun olanlar servetlerinin olduğu kadar hayatlarının da büyük bir bölümünü doyarsıya tüketmiş ve başkalarının serüvenlerinden,

başarılarından ya da meselelerinden yardım almaya hiç ihtiyaç duymamışlardı. Genç olanlarsa kendi hayatlarını kayda değer kılma yolunda yürüyorlardı ve yaşlıların tecrübelerinden ders çıkarmaya hevesliydi. Gönül rahatlığıyla gecedan ayrılanlar ise şöyle leziz bir söylenti parçasına aç dedikoduculardı.

Tyrone, onun önünden uzanıp kadehi masanın üzerine koydu ve kadife elbiseli kolunun küstahça göğüslerine süründüğünü hisseden Synnovea'nın soluğunu tutup, şaşkınlık içinde geriye doğru sendelemesine neden oldu. Bu tesadüfi bir karşılaşma olabilirdi ama Synnovea'nın bütün içgüdüleri bu ihtimali reddediyordu. Bundan da rahatsız edici olanıysa, özenle tasarladığı o havalı itidal görüntüsünde yakıcı delikler açarak bütün bedenine yağan tatlı heyecan oldu.

Synnovea'nın kocaman açılan gözleri hızla yukarı doğru kalktı ve Albay'ın onu yakından dikkatle inceleyen bakışlarıyla karşılaştı. Synnovea, Tyrone'un çehresini incelerken, esmer bir kaş meydan okuyan bir keyifle kalktı; her ikisi de Synnovea'nın ona kasten sataştığının farkında olduğu halde Tyrone'un sanki genç kızı, kendisini adice bir suçla itham etmeye davet eder gibi bir hali vardı. Synnovea için bu, buz gibi, sert bir gerçeklikle karşı karşıya kalmak gibi bir şeydi. Bu İngiliz, onun tatlı sözler ve işveli gülümsemelerle keyifle peşinden sürükleyebileceği deneyimsiz bir genç değildi. Tyrone bu oyunu ondan çok daha iyi biliyordu ve Synnovea'nın dalaveresini bir davet olarak kabul etmişti. Bu farkındalık, Synnovea'yı çevirdiği dolap için böyle bir adamı seçmenin ne denli doğru olduğu konusunda aklını iyice bir sorgulamaya sevk etti. Tyrone Rycroft onun numarasını olanca açıklığıyla görmeyi başardığında, Synnovea onu kandırmayı başarıp uzlaşmacı bir tutuma ikna etmeyi nasıl umabilir ve adamın onu bu kadar ısrarla kaçınmayı arzu ettiği bir akıbete doğru götürme niyeti apaçıkken, bu işi kazasız belasız, iffetini koruyarak atlatmayı nasıl bekleyebilirdi?

Albay'ın cüreti karşısında, Synnovea'nın stratejisinin kusurları ansızın ortaya çıkmaya başlamıştı çünkü Tyrone, genç kızın olanca saflığıyla güvenli bir şekilde başa çıkabileceğinden çok daha büyük bir süratle ilerliyordu. Tyrone'un bu hevesiyle, Sy-

nnovea daha onun evine gitme fırsatı bile bulamadan kendini suu üstü yatağa fırlatılmış ve bekâretini kaybetmiş halde bulurdu.

“Bir dakika izninizi istemek zorundayım,” diye rica etti sarsak bir ifadeyle. Bu meseleyi, kendisini şimdi çok daha net görünen tehlikelere atmayı istediğinden emin oluncaya kadar, baştan sona bir kez daha düşünmek zorunda olduğunu anlamıştı. Kurduğu tezgâhı hayata geçirmeye kararlıysa, cesaretinin kesinlikle bir desteğe ihtiyacı vardı. Gerçekten de, kendini biraz önce top güllerinin yaylını ateşine tutulmuş gibi hissediyordu.

“Bir yardımın dokunabilir mi. leydim?” diye sordu Tyrone abartılı bir nezaketle. Dokunuşu Synnovea’yı öylesine perişan etmiş görünüyordu ki, onun cilvelerini yanlış anlamaktan endişelenmişti. “Rahatsız olmuş gibisiniz.”

Tyrone’un o hep kendi bildiğini okuyan gülümsemesindeki espriyi fark eden Synnovea bir elini kaldırıp onu durdurdu. Aklını başına toplayıp sükûnetini korumak zorundaydı, aksi halde her şey yitebilirdi. Cesaret kisvesine yeniden bürünebileceği bir tür sığınağa kaçmak zorunda olduğu şu anda, onun dokunuşuna ya da kur yapmasına hiç ihtiyacı yoktu. Başını iki yana salladı ve yanından geçip gitmeye çalıştı. “Gitmem gerek.”

“Belki bir kadeh şarap yatışmanıza yardımcı olurdu,” dedi Tyrone. Synnovea’nın parmaklarını ustaca bir hareketle kendi parmaklarının arasına alıp üzerlerine bir öpücük kondurdu. Synnovea’nın gittiğini görmek istemiyordu, çünkü geri döneceğinden hiç emin değildi ve şimdi elinden kaçırırsa bir daha onu görmesine izin vereceği de pek muhtemel görünmüyordu.

“Gitmem gerek!” dedi bir daha Synnovea hızla nefes alıp vererek. Parmaklarının Tyrone’un dudakları altında tır tır titremesinden şaşkındı. Sonra onları adamın pençelerinden kurtardı ve engellenmenin giderek artan sakıncasıyla avuç içini onun geniş göğsüne bastırdı. “Lütfen kenara çekilin, Albay.”

“Geri gelecek misiniz?” Tyrone’un kaşı bir kez daha kalkmıştı. “Yoksa tanıştığımızı bile unutmam mı gerekiyor?”

Bu soru usulca sorulmasına rağmen, Tyrone’un sesindeki kırılgan hayal kırıklığı Synnovea’nın yüreğini parçaladı. Du-

rakladı, şaşkınlık içinde gözlerini ona dikti. Kederli bir ihtiyatla karşılık vererek onu gözleyen yarı saydam gözbebeklerinin derinliklerine dalarken, bunun Tyrone Rycroft için hiç de gelişigüzel bir oyun olmadığını fark etti. Synnovea'ya sahip olma konusunda ciddi idi.

Synnovea'nın yaşadığı panik, Albay'ın onu kazanmaya yönelik kararlılığını fark edince azalmaya başladı. Bir kadını kaybetme ihtimaline bu kadar duyarlı görünen bir erkek nasıl olurdu da onu kendi ateşli arzularına boyun eğmeye zorlayabilirdi? Titreyen parmağını Albay'ın ceketini süsleyen ipek kordon boyunca gezdirirken, Synnovea'nın dudakları çekingen bir tebessümle kıvrıldı. "Kendim için birkaç dakikaya ihtiyacım var Albay, hepsi bu, ama geri döneceğim. Size bu kadarını vaadediyorum," diye söz verdi boğuk bir sesle. "Beni bekleyecek misiniz?"

"Son ana kadar," diye karşılık verdi Tyrone, genç kızın parmaklarını bir kez daha kendi parmakları arasına alıp üzerlerine eğilerek.

Öpücüklerinin bir süre teni üzerinde heyecanla oyalanması Synnovea'da tam olarak açıklayamayacağı duygular uyandıırıyordu. Şefkat ve tuhaf bir haz hissiyle sel gibi kalbine akan inanılmaz coşkuydu bu. Synnovea içinin eridiğini hissetti, ona doğru eğildi ve adeta aşkla, Tyrone'un özenle kesilmiş saçlarına hafifçe dokundu. Albay onun yüzünü incelemek için doğrulduğunda Synnovea, yanakları kıpkırmızı bir halde hemen geri çekildi. Synnovea sesinin gücünü denemeye cesaret edemedi ve derdini anlatmaktan aciz bir mırıltıyla ayrıldı. Salonu uçarcasına geçerken Tyrone'u kafası karışmış bir ifadeyle gözlerini dikmiş arkasından bakar bir halde bırakmıştı.

Ali'nin yokluğu, Synnovea'ya odasında bulmayı umutsuzca gereksindiği yalnız kalma olanağını sağlamıştı. Düşüncelerini bir nebze olsun berraklaştırma peşinde olsa da, yaşamakta olduklarına hiçbir akılcı çözüm bulamadan kafesteki bir hayvan gibi adımlayıp duruyordu odayı. Albay, sadece mevcudiyetiyle, onun varlığını ince bir beğeniye tıpa tıp benzeyen hislerle dolurabiliyor ve ardından, bir an sonra, duygularını baş döndürücü bir şekilde çığırından çıkarabiliyorsa, içinde uyandırdığı bu

duygularla Synnovea'nın evleneceği kişiye karşı yaşadığı hissizlik arasında kesin bir uçurum vardı. Bu ise her zaman bildiği bir şeyi bir daha doğruluyordu: Vladimir'le, kocası olarak, asla mutlu olamazdı.

Synnovea bir pencereyi açtıktan sonra sırtını çerçevesine dayadı ve gözlerini yıldızların aydınlatığı gökyüzüne dikti. Zihnini temizlemek ve Tyrone'un öpücüklerinin ateşinden sonra tenini serinletmek için gecenin o buz gibi havasının zindeleştirici etkisine ihtiyacı vardı. Ama ay bir bulutun arkasından ortaya çıkarken caddedeki bir hareketlilik dikkatini çekti. Gözlerini odasında yanan mumların titrek ışığından koruyarak, sokak lambasıyla aydınlanan karanlığın içinde hayal meyal görünen bir şeylere dikkatle baktı ve yan yana dikilen iki karaltıyı fark etti. Kısa olanın Prens Aleksey olduğunu anlaması bir saniye bile sürmedi. Yanındaki iri yarı arkadaşının kendisini izlemesi için kiraladığı serserilerden biri olduğunu ancak tahmin edebirdi ama adamın görüntüsünün tuhaf derecede rahatsız edici olduğunu fark etti. Adamın başında, eskiden Moğollar tarafından takılan başlıklara benzer bir *karakul* olmasına rağmen, güçlü fiziği hiç akıldan çıkmayacak kadar tanıdık gelmişti.

Aleksey ölçsüz bir özgüvenle kasıla kasıla yürüdü ve ellerini o dar kalçasının üzerine koydu. Synnovea'nın pür dikkat izlediğinden emin bir halde başını arkaya attı ve neşesini karanlık gökyüzüne doğru kükredi. Synnovea bu alaycı sesle başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissederek kaskatı kesildi. Aleksey, Synnovea'nın ondan kurtulmaya yönelik bütün umutlarını aşağılayarak ona gülüyordu.

Synnovea aniden, mükemmelleşmesine sağladığı katkıyı bilmiş olsa Prens'i şoke edecek bir yoğunlukta, metanetini geri kazandı. Ustalığının zirvesindeki bir baştan çıkarıcı kadın gibi tüm ilgisini dış görünümüne yöneltti ve onu daha kusursuz bir kuşatma için hazırladı. Kendini evlenmiş ve hemen ardından yatağa atılmış bulmamak için en ufak bir merhamet gösterme konusunda kararlı bir halde, elbise bağcıklarını yeniden ayarladı, incecik belini biraz daha sıkı ve korsesini daha baştan çıkarıcı olacak şekilde gevşetti. Tyrone'un kadın cinsiyle yaşa-

dığı deneyimlerin derecesi önemli değildi artık; Synnovea daha ateşli bir yakınlamayla onu topuklarının üzerinde bekletmeye kendini adanmıştı. Ve madem Nataşa'nın bir erkeği sınırlarının ötesine zorlamanın tehlikeleri hakkındaki uyarıları doğruydu, o halde Synnovea da Albay'ın hevesini kursağında bırakarak, kendini onu da alıp dairesine uçmaya mecbur hissedinceye kadar adamakıllı sarsmaya sessizce yemin etti.

Synnovea uzun bir boy aynasında bu tepeden tırnağa yenilenmiş görüntüsünün sonuçlarını inceledi. Formda ve sık olduğuna hükmetti. Tabii ki bugüne kadar denize açılmaya hazırlanan hiçbir kalyon, savaş için onun zulasında tuttuğu teçhizat ve silahlarla donatılmamıştı ama kadınsı yumuşaklığın bu narin gemisi olabilecek en sıra dışı yarışa uygun olarak allanıp pullanmış ve fiyakalı bir yeniyetmeyi değil, ayartma sanatında son derece hünerli bir erkeği tuzağa düşürüp, geri püskürtmek üzere hazırlanmıştı.

Synnovea merdivenleri ölçülü adımlarla inerken bakışları da sütunları kayarak geçip büyük salona yöneldi. Odanın dış çeperi boyunca sıralanmış şamdanlar sönmüş, güzel bir bakireyle soylu bir savaşçının hikâyesini seslendiren kör bir ballad şarkıcısını çevreleyen ince mumlardan bir alev halkası öne çıkmıştı. Konuklar onun sesinin şiirsel iniş çıkışlarına kendilerini kaptırmıştı ve adamın kendi sihiriyle dokuduğu her kelimeye sıkı sıkı sarılmış gibilerdi.

Bunun tek istisnası, Tyrone Rycroft'du. Büyük salonda birkaç adamın sohbetine katılmıştı ama Synnovea onun gözlerinin kendisini yakalama hızını fark edince, adamın dört gözle geri dönüşünü beklemekte olduğuna inanabildi. Albay derhal yanındaki arkadaşlarından izin istedi ve aklında sadece tek bir hedef varmışçasına konukların arasından ilerledi, çünkü gözleri Synnovea'dan başkasını görmüyordu. Merdivenleri çevreleyen tonozlu cumbaya girdiğinde, koyu tonlu gözbebekleri, daha çok kıymetli bir parçaya değer biçen bir sanat koleksiyoncusu gibi, Synnovea'nın her ayrıntısını dikkatle inceledi. Synnovea için Albay'ın onun hakkında bu güne kadar başka hiç kimse- nin göremeyeceği şeyler görmüş ve hatta belki de anladığını

anımsamak hiç de zor olmadı. Tyrone'un gözleri saçlarına temas ettiğinde, Synnovea onun bu saçların çıplak sırtından aşağı dökülüştüğünün ihtişamını gördüğünü biliyordu. Tyrone dik bakışlarını göğüslerine doğru çevirdiğinde, sanki aslında sokak lambalarının ılık parıltısı altında ıslak ıslak ışıldayan bu solgun kıvrımların görüntüsünü anımsamaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi. Dikkatli incelemesi Synnovea'nın etekleri boyunca aşağı doğru kayarken bile, bir defasında seyretmiş olduğu pürüzsüz bacakların kimi emarelerini bulmak için bu doluluğu derinlemesine araştırıyor gibiydi.

Synnovea, Albay'ın bu yavaş, titiz incelemesinin uyandırdığı duyguların zenginliğiyle ürperdi. Son basamakta duraksayarak kendini onun düşüncelerinin esaretinden koparıp almayı denedi ama Albay'ın onu karanlık suların kasvetli derinliklerinden çıkarttığı, kendisinin de onun erkeksi bedenine sımsıkı sarıldığı ilk karşılaşmalarının anılarıyla birbirine karışan izlenimler kaldı. Tyrone'un çelik gibi sert göğsüne çekildiği anın canlı anısıyla göğüsleri sızladı adeta. Synnovea, Tyrone'un kaslarının geniş omuzları boyunca uzanan büyüleyici oyununu, kas kirişlerinin göğüs kafesi üzerinde hafif hafif dalgalanışını ve aşağı doğru, onun saf erkeksi ateşine doğru inen tüylerin zihinsel olarak gözlerine yol gösteren iziyle sadece bir anlığına gözüne ilişen ama yine de tüm ayrıntılarıyla zihnine kazınmış o sımsıkı, dümdüz karnı hayalinde görebiliyordu.

Synnovea derin bir nefes aldı ve uzun, ürpertici bir iç çekişle soluğunu verdi; şu an yaşamakta ve el altından sürdürmek zorunda olduğu şeyin ahlak dışılığıyla tuhaf bir biçimde heyecanlı ama öte yandan bu adamı geri dönüşün hiç de kolay olmayacağını bildiği bir eşğin ötesine geçmeye ayartmaktan dolayı kaygılıydı. Cesaret ve azmini çekebildiği kadar yukarı çekerek, buzla kaplı bir bakireden beklenebilecek sükûneti sergilemeye uğraştı ama içten içe de bu baştan çıkarma oyununa kendini giderek daha fazla kaptırışının girdabına yakalanma tehlikesiyle tir tir titriyordu.

Tyrone gelip önünde durunca, Synnovea o gizemli yarı saydam gözbebeklerine teslim olmaktan başka bir şey yapamadı.

Adam bir elini onun belinin arkasına atınca, neredeyse soluğu kesildi. Tyrone ince parmaklarıyla Synnovea'nın korsesinin arkasındaki bağcıklarla hafif hafif oynamaya başlayıncaysa, tatlı bir ürperti omurgasından yukarı doğru hafif hafif dalgalandı.

"Bir asır önce ayrıldığınız zamankinden de daha güzelsiniz," diye fısıldadı Tyrone, kendini genç kızın sarhoş edici rüyahasına vermek için eğilip, kışkırtıcı derecede yakınlaşarak. "Yoksa bu kadar zaman sonra ben mi unuttum detayları?"

Synnovea o ipeksi kirpiklerinin arasından yukarı doğru bir bakış attı. Bir basamak yukarda durmasına rağmen Tyrone'un dik bakışlarını yakalamak için başını kaldırması gerekmişti. "Bir kadının detaylarına dış görünümüne yaptığı ufak tefek rötuşları hemen fark edecek kadar hâkim bir erkekle daha önce tanışmadım," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Size elimden geldiğince güzel görünmekle mi suçlanıyorum?"

Albay'ın uzun parmaklarının sanki kordonları tutan düğümün sağlamlığını test etme düşüncesiyle eğleniyormuşçasına Synnovea'nın elbise bağcıkları üzerinde duraksamasıyla birlikte, genç kızın kalp atışları da hızlandı. Baş başa kaldıkları bir mekânda olsalar, adamı her şeyi deneyecekti demek.

"Hangi erkek kusursuzluğu suçlayabilir?" Tyrone'un gülümsemesi sempatikti, Synnovea'nın boş bakışlarına hükmediyordu. "Gerçekten, Synnovea, tüm benliğimi ele geçirmiş durumdasın. Keşke baş başa kalabilseydik de arkadaşlığımı ne kadar şiddetle arzuladığımı sana kanıtlayabilseydim."

Çevirdiği dolabın etkili olmaya başladığını sezen ama Tyrone'un cazibesi karşısındaki kendi kırılganlığının da farkında olan Synnovea, kalbinin çıldırmaşçasına, kesik kesik ve kuvvetli vuruşlarını yavaşlatma mücadelesi veriyordu. "Beni kaldığınız yere götürmeyi arzu ettiğiniz sonucunu mu çıkarmalıyım bundan, Albay?"

Tyrone, elini genç kızın omuz kanatları arasından bir yere çıkarıp, göğüsleri hafifçe kendi göğsüne dayanıncaya kadar kendine çekerken, dudaklarıyla da hafifçe saçlarına dokundu. "Bana böyle bir lütufta bulunacağınızı umınaya bile cüret edemesem de, itiraf etmeliyim ki bu en tutkulu arzumdur, güzeliim. Sizinle

baş başa kalmanın düşüncesi bile soluğumu kesiyor, çünkü havuzdaki karşılaşmamızın bahtiyarlığı bir türlü aklımdan çıkmıyor ve böyle bir karşılaşmanın tekrarını tutkuyla arzuluyorum.”

Midesindeki tuhaf düğümlemeye rağmen Synnovea bir tür zafer duygusu yaşadı ama onun kale duvarı gibi sert göğsüne dayadığı eli dikkat çekici bir biçimde titriyordu. Albay'ın, onun dizlerinin bağını çözüp kadını iradesinin son kalıntılarını da silip süpüren bazı sert içkilerden hiç geri kalmayan parfümünün zar zor algılanan bir esintisi bile, Synnovea'da garip bir baş dönmesine neden olmuştu. Kendini onun üzerine bırakıp hızlanan bir arzuyu doyurmak son derece kolay olurdu. Synnovea yine de, aralarında uçarcasına atan kalbi için daha güvenli bir mesafe koyma düşüncesiyle, bu iri kıyım cüseyi iterek biraz uzaklaştı. “Sanıyorum böylesi bir olaya ihtiyatlı yaklaşmalıyım, bayım,” diye mırıldandı, naz yapmaktan çok içtenlikli bir ifadeyle. “Bir kez kazasız belasız kaçmama izin verdiniz ama ikinci kez bu kadar cömert davranacağınızı düşünmem doğru olmaz.”

“Bir daha öylesi bir kontrol gösterebileceğim çok çok şüpheli gerçekten de,” diye gülümsedi Tyrone, artık Synnovea'ya tanıdık gelen bir çekicilikle. “Yine de, böyle bir fırsatla tekrar karşılaşsaydım, sizin de hiç değilse artık bana ismimle hitap etmeyi düşüneceğinizi umardım. Her şey bir yana, bir sürü şey yaşadık birlikte, Synnovea, böylesi size de daha uygun görünmüyor mu? Bana Tyrone diye hitap etmek senin için de çok zor değil mi? Oysa, sen de arzu edersen Ty, ya da Tyre diyebilirsin bana. Bu ikincisi büyükannemin bana seslendiği isimdi.”

“Ty... Tyre... Tyrone.” Synnovea, lezzetli bir meyve seçiyormuş gibi, isimleri test etti. “Seni daha yakından tanıyıncaya kadar, Tyrone yeterli olmak zorunda sanırım. Aslında birbirimizi daha doğru dürüst tanımıyoruz bile.”

“Dudaklarında tatlanınca, isim de bal likörü kadar nefis bir etki bırakıyor.” Tyrone'un gözleri aç aç oyalandı genç kızın ağzında, onun soluğunu keserek. “Onlardan lezzetli lokmalar çaldığım aklıma geldikçe, senin için duyduğum arzuya inanmanı sağlayacak bastırılmaz bir öpme arzusu kuşatıyor beni ama öte

yandan, nasıl karşılık verileceğini sana öğretmek de benim için büyük bir haz olurdu.”

Kopkoyu bir kızartı, duyduğu hayal kırıklığının göstergesi olarak Synnovea'nın yanaklarına hücum etti. Genç bir kız için öpüşme sanatına aşinalık pek uygun görülmesi de, ona öptüğü bütün o diğer kadınlara kıyasla kendisinin sakar bir velet olduğunu düşündürmek istemezdi. “Bu konuda eğitime mi ihtiyacım var yani?”

Tyrone'un dudakları neşeyle büküldü. “Olmasa kıskanırdım.”

Synnovea onun gülümseyen bakışlarını kocaman açılmış, soran gözlerle karşıladı. “Sana bunu öğreten bütün o kadınları da kıskanmalı mıyım?”

“Kıskanman gerekmez, tatlım,” diye yatıştırdı onu Tyrone. “İlk karşılaşmamızdan bu yana senin mutlak kölen oldum.”

“Gerçekte kimin kölesi olduğunu merak ediyorum Tyrone,” diye itiraz etti Synnovea, samimiyetine hiç ikna olmamış bir ifadeyle kaşını şüpheyle kaldırarak. “Madem iddia ettiğin gibi benim kölemsin, son zamanlarda seni ortalıkta neden görmedim acaba?”

İçtenlikli bir esef içinde bir elini göğsüne bastırdı Tyrone. “Bu, Çar'a iletmen gereken bir şikâyet, çünkü onun emirlerine hizmet etmekteydim. Buna rağmen onun isteklerini yerine getirirken bile, her zaman aklımdaydın.”

“Dedikodular duyuyorum ve iddialarının hiçbir karşılığı yok bende,” dedi Synnovea, çocuksu bir ifadeyle.

Genç kızın hayatı boyunca kur yaptığı diğer kadınlar hakkında giderek büyüyen merakını sezen Tyrone, ustaca bir manevrayla konuyu başka bir yere getirdi. “Güzelliğini benimki dışında bütün erkek gözlerden özenle saklamayı tercih etsem de, tatlı Synnovea, seni yakın bir dostumla tanıştırmam gerekiyor.”

Onu dirseğinden tuttu, son basamaktan inmesi için yardım etti ve kolunu kendi koluna taktıktan sonra da büyük salona doğru ona eşlik etti. Oraya vardıklarında, Synnovea'nın birlikte içeri girerlerken gördüğü genç bir Rus'a doğru ilerledi. Adam karşı duvarın yanında Nataşa'nın alışlagelmiş kavalyesi Prens

Adolphe ve onun kızıyla birlikte duruyordu ama Tyrone'un işaret ederek çağırması üzerine hemen izin istedi yanındakilerden. Tonozlu cumbaya geri dönerlerken de onlara katıldı.

"Sizi komutan yardımcım, Yüzbaşı Grigori Tverskoy ile tanıştırmalıyım mı?" dedi Tyrone, baladın dizelerini rahatsız etmeyecek şekilde yumuşatılmış bir sesle. "Grigori, Bu da Kontes Synnovea Zenkovna."

Yakışıklı Rus bir adım atarak gösterişli bir reverans yaptı. "Sonunda sizinle tanışmak benim için gerçek bir onur, Kontes," diye nazik bir karşılık verdi, komutanının hatırına İngilizce konuşarak. "Muhitemelen tanımazsınız beni çünkü o sırada başınız Ladislaus'la dertteydi ama ben at arabanız kanun kaçakları tarafından durdurulduktan hemen sonra maiyetinizin yardımına koşanlar arasında bulunacak kadar şanslıydım. Hiç şüphesiz, övgüyü tek başına hak eden, müfrezemize duyduğumuz silah seslerinin kaynağını araştırma emri veren Albay Rycroft'tur."

"Sizin de yer almanıza minnettarım, Yüzbaşı," diye karşılık verdi Synnovea, kibarca, "ve hiç kuşkusuz, görevine gösterdiği özen için de komutanınıza."

Grigori amirine kısa bir bakış attı. "Belki haberiniz yoktur leydim. Albay Rycroft sizi başarıyla kurtarmaktan büyük bir keyif duydu. Gerçi yaşadığınız saldırıdan sadece birkaç gün önce, bir at arabası istasyonunda zorbalar tarafından taciz edilen bazı *boyarinalar*'a da aşağı yukarı aynı hizmeti vermişti ama, Albay Moskova'ya dönüşünde onların kendisini babalarıyla tanıştırmaya davetini ısrarla reddetmiştir."

Tyrone yüzünde kendine has aksi tebessümle, bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı adama doğru ve tüm iyi niyetiyle aksi yönde bir dokundurmada bulunarak yorumlarını Synnovea'dan tarafa yöneltti. "Bu kardeşler arasında kapı aralarından geçmekte güçlük çeken özellikle biri vardı ki, Grigori'yi eşi olarak ele geçirmeye pek bir hevesliydi. Adamcağız kendisini kurtarmak için, kız sonunda aramaktan vazgeçip de akrabasıyla birlikte gidinceye kadar tütsühanede saklanmak zorunda kaldı."

"Zor kurtuldum," diye doğruladı Yüzbaşı sevimli bir kalkanla atarak.

Tyrone'un dikkatini Prenses Tania'nın büyük salondan ürkek ürkek onları izlemesi çekti. "Büyük bir hevesle dikkatini çekmek isteyen bir başka leydi algıladım, dostum. Tatlı ve genç hanımları büyülemekte *gerçekten* özel bir yeteneğe sahip gibisin."

Grigori göz ucuyla kısa bir bakış attı ve bakışları gözlerinde bir arzu emaresinden çok daha fazlasıyla ona dönüp dikkatle tekrar bakan birine takılınca, yüzündeki tebessüm büyüdü. Apar topar komutanına döndü. "Yarın sabah serbest olacağımız için, Albay, ben de Prens Adolphe'nin akşamı onun evinde geçirme teklifini kabul etmeye karar vermiştim. Ben onların at arabasıyla giderim, dolayısıyla siz de bu akşam için kendinize bir kiralık at bulacaksınız galiba."

Tyrone arkadaşının genç kıza geri dönme telaşını düşünerek, arkasından bakakaldı. "Prenses kendini çok fazla sevdirmiş olmalı Grigori'ye," dedi, Synnovea'ya bir göz atarak. "Aksi halde saklanmak için ahıra doğru koşuyor olurdu."

"Burada yanımda durup bir yerlerde saklanmamanız beni cesaretlendirmeli mi, Albay?"

Tyrone, davetkâr bir tebessümün üzerinden parlayan gözlerle ona döndü. "Yerinizde olsam, Synnovea, kendimi peşinde koşulan biri olarak düşünürdüm. Daha basit söylemem gerekirse, gözü dönmüş bir halde benim kadını olmanızı istiyorum."

Synnovea onun parmaklarının kendilerinininkine dolandığını hissetti ve duygularının bu denli hızla coşmasına şaşırdı. Yine de hafif bir sataşmayla onun bu ifşaatına karşı koydu. "Basit sözler isteklerinizi meşru kılmaya pek yetmiyor, bayım."

Tyrone bir elini sahiplenici bir tavırla Synnovea'nın minicik sırtına koydu ve onu bir daha kendine çekerken kulağına doğru eğilip soluğunu kesti. "Sizi görmek için gösterdiğim bunca çabadan sonra hâlâ bir kanıt mı görmeniz gerekiyor, leydim?" diye heyecanla sordu. "Aslında bunun için burada gördüğüm-den daha özel bir mekân lazım. Bana eşlik etmek isterseniz, daha fazla gecikmeden bu meselenin üzerine gitmek isterim."

Tyrone onu da yanına alıp büyük salonu baştan sona geçti ve bahçeye bakan birkaç kapısı açık, kapalı bir verandaya girdi.

Geç çiçek açmış fundalıkların rüyihası serinletici rüzgârla birlikte içeri esiyordu ama Synnovea'nın yaşadığı ürpertinin bu hafif batı rüzgârıyla bir ilgisi yoktu. Karın boşluğunda kanat çırpınan bir endişe ona Nataşa'nın bu adam hakkındaki vahim uyarılarını hatırlattı. Tyrone öyle elinden tutulup muzip tebessümler ve cilveli bakışlar eşliğinde dile getirilmemiş bir cinsel tatmin vaadine götürülüp sonra da cılız mazeretlerle uzak tutulacak bir muhallebi çocuğu değildi. Peki o zaman neden bütün bu uyarı sinyallerini görmezden geliyor ve kendisini gerçekten, içtenlikle isteyen bir adamı kandırmaya çalışarak iffetini ve muhtemelen hayatını körü körüne riske atıyordu?

Tyrone genç kızın titreyen parmaklarını elinin içine aldı ve onu kendine çekerek dudaklarını bir kelebek kanatlarının dokunuşu kadar hafif bir okşamayla yüzünde gezdirdi. Beklenmedik derecede yumuşaktı ve Synnovea bu anın tadını çıkarırken, kurduğu bu tezgâhta Tyrone'un oluşturabileceğini bir anlığına da olsa düşündüğü tehdit her neyse, bilincinden uçup gitti. Tyrone'un kollarında gevşerken ağzından bir iç geçiriş çıktı, artık olacaklar konusunda temkinli olma ihtiyacı hissetmiyordu.

Bir çift, daha biraz önce kendilerini dışarı attıkları kapının yanına gelip durunca, Tyrone etraflarına bir göz attı. Onların varlığı, Tyrone'un, Synnovea'yla paylaşmayı dört gözle beklediği baş başalığı sekteye uğratmıştı ve biraz da öfkeyle genç kızın parmaklarını kendininkilerin arasına aldığı gibi onu çekip sundurmanın loş derinliklerine götürdü. Yüzünü Synnovea'ya çevirdiğinde, bakışlarıyla onun yarı aydınlık yüzünü okşadı ve elbisesinin üst kısmına doğru inmeye koyulmadan önce yumuşacık dudaklarında adeta aklıkla bir süre durdu.

"Beni bir lokmada yiyip bitirecek kadar mı açsınız arkadaşlığımıza, Tyrone?" diye sordu Synnovea, baygın, ürkek bir fısıltıyla.

"Yalnız kalabileceğimizi umuyordum," dedi Tyrone boğuk bir sesle. "Öyle bir yer buluncaya kadar, güzelliğinizi bakışlarımla yiyip bitirmekten başka çarem yok."

Topuklarının üzerinde yükselen Synnovea dudaklarını onun kulağının dibine bastırdı ve sesindeki titremenin fark edilmeye-

ceğini unuttu ederek fısıldadı. “Bahçeyi gördünüz mü? Geceleri bile az bulunur bir manzarası var.”

Synnovea bir adım geri atarken davetkâr bir edayla gülümse-di ve havada zarafetle yüzen bir hayalet gibi dönüp ipek kanatlar üzerindeymiş gibi bitişikteki bahçeye süzüldü. Parlak bir ayın gümüş ışıkları devasa bir ağacın muazzam yükseklikteki gölge-liğinden içeri sızıyordu. Synnovea Roma hiyerarşisinin yüksek mertebelerinde yer alan bir rahibe kadar sakin ve dingin görü-nümüyle, orada bekledi. Bu sadece bir dış görünüştü, çünkü bu görüntünün altında Synnovea damadın yaklaşmasını bekleyen bir yeni gelin kadar endişeliydi. Bir sonraki anın ne getireceğini öngöremez bir halde, kendini sanki meçhul bir dünyaya geçi-yormuş gibi hissediyordu.

Tyrone, genç kızın çıktığını Nataşa’nın görmediğinden emin oluncaya dek bekledi. Ev sahipleri, Adolphe ve hikâye anlatıcısının yanına çekilmiş birkaç başka kişinin yanında du-ruyordu. Arkaları kapıya dönük bir şekilde, Tyrone da kendisi ile Synnovea’nın hiç değilse masal bitinceye kadar rahatsız edil-meyecekleri umudunu uyandıran bir dikkatle anlatılan masalı dinliyorlardı.

Tyrone yavaşça onun peşinden gitti, gölgelere dikkatle baka-rak muhtemelen yürüdüğü ay ışığıyla aydınlanmış patikaları yok-layarak Synnovea’nın saklandığı alanda bir işaret aradı. O anda uzun bir ağacın hışırdayan yaprakları arasından aşağı doğru sü-zülen alacalı ışıkta parıldayan mücevherlerle süslü bir kolye gö-züne ilişti ve daha kararlı, uzun adımlarla ilerledi. Synnovea’nın tam önünde durduğunda, genç kızın dudakları titrek bir tebes-sümle bükülmüştü. Çok kısa bir anlığına o güzel, sevinçli yüzü ve kendi arzularını da yansıtır görünen koyu gözleri dikkatle inceledi. Sonra da onu yakalayıp amansız sarılışın saf hazzından Synnovea’nın göğüsleri sızlayıncaya kadar sertçe kendine çekti. Bir sonraki kalp atışında aralanmış dudakları Synnovea’nın du-daklarının üzerine, vahşi, çılgınca bir tutkuyla indi.

Synnovea onun vahşiliği ve dilinin küstah girişkenliği karşı-sında, fırıl fırıl dönen dünyasını nasıl düzleteceğini bilemeye-cek kadar şaşkındı. Zaten zayıf bir şekilde tutunduğu gerçeklik,

parmaklarının arasından kayıp gidiyor, ustaca planlanmış tak-
tiklerse Tyrone'un tatlı, acımasızca saldıran öpücükleri altında
parçalanıyordu.

Bir iniltiyle birbirlerinden kopuverdiler, ovalar boyun-
ca kendilerinden geçercesine yarışmış gibi nefes nefeseydiler.
Synnovea yüzünü yana çevirdi, tutsak edilmiş olduğu dünye-
vi kürenin sarsılarak uçuşunu durdurmak için büyük bir çaba
sarf ediyordu ama aştığı onun en küçük zerresini bile ziyan et-
meden tadını çıkarmayı kafasına koymuştu bir kere. Dudakları
aşağılara doğru yolculuğuna devam ediyor, ipeksi boğazını ateş-
li, ihtiraslı öpücüklerle boğuyordu. Kendini onun uyandırdığı
mutluluk hissine kaptırmış, dizlerinin bağı çözülmüş bir halde,
onun kurduğu hayal âlemine teslim olmuştu. Bu adam Syn-
novea'nın kendi baş döndürücü dünyasında tutunabileceği tek
istikrarlı merkez haline gelmişti.

Tyrone ise öyle sadece bir yudumla doycak biri değildi;
hele ki kana kana içmeye hasret kaldığı bir zamanda. Minik ay
ışığı zerrelere pahalı dantelin altındaki ipeksi tende ışıltıyor ve
Synnovea'nın katılımının gerçek yoğunluğunu sınamaya yöne-
lik, giderek yükselen bir baştan çıkarma, onu daha da ileri git-
meye kışkırtıyordu.

Kolye aradaki boşlukları kapatan tatsız bir engelden başka bir
şey değildi Tyrone için artık, çünkü bir sonraki an Tyrone ara-
lanmış dudaklarını Synnovea'nın giysisinin üzerindeki olgun
kabarıklıklara bastırıyordu.

Synnovea nefesini tuttu, Tyrone'un cüretkâr ilerleyişinin
hızı karşısında şaşkına dönmüştü. Adamın gözü peklığı erkeksi
arzularını canlı bir biçimde ifade ediyordu ama Synnovea'nın
titreyen huzursuzluğunun tek nedeni masum bir genç kızın
mahcup çekingenliği değildi. Bu daha çok, bütün bedenini topa
tutarak onda adeta biraz önce bombardımana tutulmuş bir gemi
duygusu uyandıran alev alev bir esrime parlamasıydı. Hiçbir
tam isabet yaylım ateşi Tyrone'un kendine hâkimiyetini bu ka-
dar rahatlıkla dağıtamazdı.

El değmemiş iffetiyle birlikte sıvışmaya yönelik çok güçlü
bir iç dürtüye karşı kendisini çelik gibi sertleştiren Synnovea,

Albay'ın ılık dudakları elbisesinin yaka kenarlarını izlerken bir başka dayanılmaz derecede iç gıcıklayıcı deneyime var gücüyle tahammül etti. Alt tarafı, diye ikna etmeye çalıştı kendini, müdahale etmeye yönelik büyüyen bir isteksizlikle, onun çekince-leri dışında hiçbir şeye zarar vermeyen önemsiz bir okşamadan fazlası değildi bu. Yine de, ihtiyaç olursa kaçma hakkını saklı tutma vesilesinden faydalanarak bir elini onun göğsüne dayadı.

Tyrone fetih yolunda, oyunun kurallarını ezbere bilecek kadar uzun bir yol aşmıştı. İster yatakta bir kadınla, isterse savaş alanında düşmanla karşı karşıya olsun, bu kural temelde aynıydı. Ortada gözle görülür bir direniş yoksa, karşı taraf için teslim olma fikrinin kabul edilebilir olduğunu belli bir güven içinde farz edebilirdi. Şu anda da Synnovea'nın suskunluğunu bir boyun eğme olarak görmeye çok istekliyd. Yine de o, pozisyonunu makul ölçülerde sağlama bağlayıncaya kadar temkinli hareket eden birisiydi. Bir asker olarak, rakibinin kafasını karıştırmak için geri çekilme taktiği uygulamanın akıllıca olacağı durumları da gayet iyi bilirdi.

Aralık dudakları, Synnovea'nın vereceği arzu dolu karşılığı elde etmeye yönelik doyumsuz bir arayış içinde, dudaklarını kapana kısırmak için geri döndü. Synnovea incecik parmaklarını ensesindeki kısa saçların arasından geçirince, Tyrone derin bir nefes alarak zaferini kutladı. Dudakları yoğun bir ateşle yanıyordu ve Tyrone, dudaklarını Synnovea'ya yaklaştırıp kızgın bir damga demiriyle bal gibi tatlı derinliklere inerek kana kana içti. Ağzı, Synnovea'nın ağzını daha fazlasının arzusuyla bırakarak daha da aşağılara kaydığında, yumuşak, hafif hafif dalgalanan bir haz iniltisi Synnovea'nın dudaklarından dışarı doğru kaçtı. Tyrone onun ipeksi boynundaki misk kokulu sebnemin tadına bir daha baktı ve boğazındaki çukuru yavaş yavaş geçip daha yumuşak, daha iştah açıcı alanlara doğru şansını denedi.

Synnovea kendini tümüyle Tyrone'un ihtirash öpücüklerinin kusursuz mutluluğuna bırakırken, başı da arkaya düştü anı. Albay'ın onun korsesini kremi göğsünün altına kadar sıvırıp yumuşacık ucunu geceye ve dilinin dağılayıcı ateşine açarak baş-

latmak üzere olduğu perişan edici hamleye de pek hazırlıklı değildi.

“Hayır, bunu yapmamalısın!” Synnovea’nın çarpılmış haldeki iniltisi, kalan tüm takatiyle kendini toparlayan pes etmiş edep duygusunun umutsuz bir fısıltısıydı. “Yaptığın şey, uygunsuz!” Tyrone’un onun göğüs ucunu ağzına almasıyla birlikte Synnovea’nın bedenini kaplayan utancın harareti, bütün duyularına sıçrayan şoke edici bir ateş yakmıştı. Synnovea kendini hassas zirveleri üzerinde gezinen o ıslak, tutkulu meşale tarafından tüketilmiş hissederek gerilmişti.

“Tatlı Synnnovea, seni ne kadar arzuladığımı anlamıyor musun?” diye sordu Tyrone. Sesi boğuktu. Synnovea’nın daracık beline bir kelepçe gibi sarılmış koluyla onu kolayca tutuyordu. “Sana sahip olmak gibi kışkırtıcı bir arzu tarafından fena halde kuşatılmış bir erkeğim. Bana boyun eğ, tatlı aşkım.”

Tyrone onun ipeksi göz bebeklerine aıklıkla bakarken Synnovea bütün duyularını vuran yoğun haz sarsıntıları altında nefesini tuttu. O ana kadar böylesine vahşice edepsiz heyecanların mümkün olabileceği asla aklının ucundan geçmezdi. İçinde tüm varlığını arzuyla tutuşturan tuhaf, yakıcı bir açlık uyandırarak belinden yukarı doğru yayılan o akıcı ateşe de aynı derecede yabancıydı. Karşısındaki adamın ağzı ve diliyle yaptığı baştan çıkarıcı uyarılar karşı koyma iradesini körleştirmişti ve varlığının özünde titreyen her mutluluk verici vuruştan müthiş bir haz alsa da, aklının darmadağın olan parçalarını bir araya getirmek için olağanüstü bir çaba sarfediyordu.

Tyrone eğildi ve Synnovea’yı tuttuğu gibi kollarına aldı. Öncelikle genç kızın hazlarını da sabırla besleyebileceği kendilerine özel bir sığınak bulmadan kendi keyfine bakma konusunda isteksiz olsa da, tutkuları ihtiyat noktasının çok çok ötesine doğru tırmanıyordu. Synnovea’yı çırılçıplak kollarına alamaması şu an için çok da fazla bir sorun değildi. Loş bir nokta, giderek artan tutkulu arzularına hizmet ederdi ve şayet bu iş ikisi de böyle tepeden turnağa giyinikken yapılacaksa, bu Tyrone’un hedefe ulaşmak için kıyafetlerin kat kat eteklikleriyle ilk kez boğuşması olmazdı.

Bir parça mantık, Synnovea'yı uyandırmaya yetti. Tyrone'un hedefi apaçıkı; bekâretini almayı kafasına koymuştu ve kendisi de şu ana kadar onu bu niyetinden caydırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Gösterdiği hassasiyetten mahcup olmuş bir halde kollarını onun boynuna doladı, yüzünü onun şakağına hafifçe bastırdı. "Lütfen, Tyrone," diye yalvarırcasına fısıldadı, "bana soluklanabilmem için bir saniye ver."

"Sana ihtiyacım var, Synnovea," dedi Tyrone, boğuk bir fısıltıyla.

"Bu bahçeler, bizi yakalanmaktan koruyacak kadar özel bir yer değil. Nataşa aniden buraya gelse, sizi buraya davet ettiğine bin pişman olurdu. Böyle davranmaya devam ederseniz, birlikte evinize gidelim."

Tyrone o loş ışıktaki genç kızın yüzünü incelemek için geri çekildi. Belindeki arzu sızısı şimdi kendini zonklayan bir yoğunlukla açığa vuruyordu ve bir işkenceye dönüşen bu azap kendini parça parça etmeden, arzularını doyurmaya kendisini mahkûm hissetti. Oyalamay ve Synnovea'nın onu yüzüstü bırakma ihtimallerini de göz önünde bulundurunca, başka bir uzun bekleyişe dayanma sabrının kalmadığını biliyordu.

"Benim evim çok uzak, Synnovea." Kulak tırmalayıcı bir sesle hafifçe dile getirdiği bu rica, içini alt üst eden kargaşayı dışa vurmaktan uzaktı, çünkü Synnovea'nın bir erkeği kasıp kavurabilecek kıskırtıcı arzulardan haberi yoktu. Ancak kendisi de aynı türden bir rahatlama için yanıp tutuşursa bunu anlayabilirdi. Dudakları, bir daha o fildişi doluluklara doğru inerken aralandı ve genç kızın uzun süre karşı koyamayacağını umduğu bir aç gözlülükle, neredeyse onun bütün temkinliliğini parça parça ederek, teninin tatlı kokusunu okşadı.

Synnovea, uzun, tadına doyulmaz bir an boyunca, Tyrone'un ateş gibi tüketici açlığıyla yok edilmenin esrikliği dışında her şeyi unuttu ama Aleksey'in alaycı kahkahasını aniden hatırlamak, kararlılığını güçlendirdi. "Bir bakireye bu kadar ortalık bir yerde mi ders vereceksiniz?" diye fısıldadı kulağının dibinde. "Tesadüfen buraya gelen herkesin bizi yakalayabileceği bir yerde?"

Tyrone onunla birleşme anını erteleyecek olmayı hiç istemese de, kendisini müthiş derecede zorlayan ihtiyaçlarını dizginlemek için çabaladı. Synnovea haklıydı, hiç kuşkusuz. Bu bahçe âşıkların öyle rahat rahat birbirlerinin tutkularıyla gözlerini gö-nüllerini doyurabilecekleri değerde bir yer değildi. Synnovea, sırf onu Angelina da dâhil olmak üzere bugüne kadar tanıdığı bütün kadınlardan daha fazla arzuladığı için bile, bundan daha iyisini hak ediyordu. Tyrone yıllar önce kendi bakire eşine karşı büyük bir özen ve sabır göstermişti. Aynı anlayışla Synnovea'yı da şımartmak bu kız için yapabileceklerinin en azı olurdu.

"Beklemek benim için çok fena bir sınav olacak, Synnovea, ama madem öyle arzu ediyorsun, o zaman bana da kabullenmek düşer." Tutkuyla öptü ve sonra da kolunu Synnovea'nın dizle-rinin altından çekerek ayağının kendi ayaklarının arasından yere değmesine izin verdi. Acı verici bir sabırla onun elbisesini dü-zeltmesini izledi. "Şimdi benimle mi geliyorsun?" diye sordu. "Kiralık at arabam ön tarafta bekliyor."

"Sadece birkaç dakika daha rica ediyorum, Tyrone," diye fısıldadı Synnovea kesik kesik, Tyrone'un içinin derinliklerine tutuşturduğu alev alev yanan arzuya kayıtsız kalamıyordu. "Bu-rada beklersen, kıyafetimi değiştirip, üzerime bir pelerin alır al-maz yanına geri dönerim."

"Buna kesinlikle gerek yok, Synnovea," diye itiraz etti Ty-rone, ona sahip olmayı başaramayıp, tutkulu arzularını doyura-mayacağından endişeliydi. "Ben seni ısıtırim, eve ulaştığımızda da elbiselerin zaten gereksiz olacak."

Synnovea Albay'ın bu sözlerinin ima ettiği anlam karşısında kızardı. Elbiselerinin soyulup çıkarılması düşüncesi, hamamda-ki karşılaşmalarının cüretkâr anılarını gözlerinin önüne geri ge-tirmişti. Onun erkeksi çıplaklığıyla karşı karşıya kalma ihtimali neredeyse evine yapılacak fayton yolculuğundan vazgeçmesine neden oluyordu, çünkü o muhteşem erkek vücudu görüntü-sünün kendisini muhtemelen kıyamete götüreceğini biliyordu. Yine de şimdi ondan kaçarsa Aleksey'in planlarını boşa çıkart-maya yönelik tek şansını da kenara atardı. Utanarak gerekçesini

söylerken fısıltısı da iyice gücünü yitirdi. “Kendimi senin için hazırlamayı tercih ederim.”

Tyrone bu kadınsı ricayı anlayışla karşıladı. Kabul etmeye hazır olduğunda ona gelmesi, Synnovea’nın hakkıydı. “Gitmeden önce bir öpücük daha.” Kollarını ona doladı. “Bununla idare etmem lazım.”

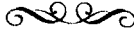
Synnovea aralanan dudaklarıyla Tyrone’un dudaklarını ve yarım yamalak tecrübesinden öğrendiğini uygulayarak dilini kışkırtıcı bir biçimde onun ağzına kaydırды. Sonra da bu cüretinden utanıp ellerini onun göğsüne dayadı ve gitmeye çalıştı ama bu nazik ayartısı Tyrone’un içinde bir daha uzun süre öpme isteği uyandırmaya yetmişti. Uzunca bir süre birbirlerinden ayrılmadılar ama bu sefer de Synnovea onun sarılışından ayrılmakta isteksizdi.

“Bir daha,” diye yalvardı adeta soluğu kesilmiş bir halde.

Tyrone onu kaldırıp sertçe kendine bastırdı ve gök gürlemesi gibi çarpan kalbini hissetmesini sağladı. “Sana şimdi burada sahip olmadan gitsek iyi olur,” diye fısıldadı kesik kesik. Synnovea’yı kalçalarını kavrayarak kendine çekti. “Bir erkek için bu kadar uzun süre beklemek çok zor.”

Synnovea loş ışıktaki Tyrone’un yüzünü inceledi ve her ne kadar eteklik katları daha samimi bir teması engellese de, kaşlarını yüzü buruşacak kadar gergin bir ifadeyle çatması, nasıl bir acelesi olduğunu açıkça gösteriyordu.

Tyrone onu yere indirdi ve gidişini izlerken neredeyse öfkeyle homurdandı. O yokken bir aşağı bir yukarı adımladı bahçeyi, başka şeyler düşünmeye ve içinde bulunduğu berbat durumu bir nebze olsun hafifletmeye çalıştı ama, şayet Synnovea dönmezse, evine kadarki o uzun yolu tek başına gitmenin onun için neredeyse imkansız olacağını biliyordu. Daha önce hiçbir kadını zorlamamıştı ama Synnovea zihnini öylesine esir almıştı ki, içinden gidip onu yukardaki odasında arayıp bulmak ve kendi yatağında işi bitirmek geliyordu.

Synnovea kendini toparlamak için veranda kapılarının hemen önünde durdu. Kendini geri döndüğü limanda, yan yatmış hasarlı bir fırkateyn gibi hissettiğini söylemek, ağır bir yenilgiye uğramış önsezilerine dair hafif bir değerlendirme olurdu. Kadınsı silahları delik deşik edilip yağmalanmıştı. Daha kısa süre önce fantastik fikirlerinin rüzgârıyla dalga dalga kabaran özgüven yelkenleri şimdi kelimenin tam anlamıyla kendi saflığıyla içi boşalmış bir halde, gevşek gevşek sarkıyordu.

Tyrone'un azgınca ileri gitmelerinin yoğunluğuyla hâlâ eli ayağı titrer bir vaziyette, başkalarının dikkatli bakışlarını üzerine çekmek zorunda kalacağı an için saçlarını toplamak ve görüntüsüne bir çekidüzen vermek için elinden geleni yaptı. Sakin bir duruş sergileme ihtiyacının baskısıyla bedenini sarsan karmaşaya boyun eğdirmek için kendini zorladı ve başarısız olunca da yalnızca yüzüne şöyle dikkatle bakılması halinde bile ne kadar derinden etkilendiğinin birinin fark edebileceğinden endişelendi.

İçeri girmesi de bir o kadar meseleydi ama asıl yukarıdaki odasında Nataşa ile karşılaşmak zorunda kalması yenilgiye davet çıkarmakla aynı anlama gelecekti. Arkadaşıyla elbiselelerini değiştirmesi hayati bir önem taşıyordu ama öte yandan, göğüslerinin Tyrone'un okşamaları nedeniyle hâlâ pembemsi olmasından korkuyordu. Nataşa onun Albay'la biraz önce yaşadıklarından, onun bu denli ileri gittiğinden biraz şüphelenirse, Synnovea oyunun muhtemelen daha başlamadan biteceğinden emin olabilirdi. O zaman da Vladimir'le evlenmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Synnovea zor da olsa serinkanlı bir görünüme bürünerek çenesi yukarda girdi evden içeri ve etrafa şöyle bir bakınarak

Nataşa'yı aradı. Geniş odanın öte ucundaki koyu, ısıltılı gözlerle karşılaştı ve yavaşça başını öne eğerek işaret verdikten sonra salona doğru yoluna devam etti. Merdivenlerde adımları hızlandı ve neredeyse çılgınca bir telaşla odasına daldı; kalbi böylesi bir maskaralığı sürdürmek zorunda olmanın gerilimiyle küt küt atıyordu.

Bitkin bir halde sırtını kapıya yaslayıp, titremesi, yavaş yavaş, daha katlanılabilir bir seviyeye inene kadar bekledi. Uzun bir süre sonunda ön pencerelere doğru gidip perdeleri aralayacak kadar bir dengeyi yeniden kazandı. Orada kollarını sonuna kadar açıp Aleksey iri adımlarla karanlığın içinden çıkıncaya kadar dikildi. O anda, onun alaycı selamı üzerine, ipek perdeleri çektiği gibi yine kapadı ve cansız bir zafer tebessümüyle keyfine baktı.

Nataşa kendine katıldığında Synnovea üzerindeki elbiseyi çıkarmayı başarmış ve bir başka kıyafetin, bu kez basit zarafetiyle güzelliğini tamamlayan koyu yeşil bir elbisenin zengin kadife kıvrımlarına bürünmüştü bile. Yaşlı kontesle tam olarak aynı kanaatte olmadığından, elbiseyi günün mana ve önemine uygun olarak biraz değiştirmiş, bir zamanlar mütevazı bir şekilde göğüslerini örten o ağırbaşlı yaka danteli çıkarıp bir kenara koymuştu. Şimdi artık dekoltesi, birlikte onun evine gittikten çok sonralarına kadar Tyrone'un ilgisini tam anlamıyla ağına düşüreceğinden emin olmasına yetecek kadar baştan çıkarıcı olmuştu. Kıyafette yaptığı bu değişiklik konusunda hayıflanmadığı bir şey varsa, o da Tyrone'un zaten cesaret verilmeye hiç de ihtiyacı olmadığını giderek daha çok fark etmesiydi. Adamın hiç eksilmeyen ateşi ve kendisinin azalmakta olan temkinliliği düşünülürse, Aleksey, Albay'ın evine ulaştığında kendisinin bir bakire olmayacağı tehlikesi artık ciddi bir ihtimaldi.

Nataşa'nın yanında makul ölçülerde adaba uygun bir dış görünümünü koruma gerekliliğini önceden görerek, göğsünde bir şekilde kalıp her şeyi açığa vurabilecek herhangi bir kızartıyı gözlerden saklamak için omuzlarına bir şal attı. Olabildiğince sağduyulu davranarak Tyrone'la ilk karşılaşmalarının sırrını saklamıştı, dolayısıyla bahçedeyken aralarında olup biten her

şey hakkında da suskunluğu sürdürmeyi gerekli gördü. Aksi halde Nataşa ona yardım etmeyi reddederdi.

Synnovea, korsesinin bağcıklarını Nataşa'nın bağlamasına izin verdi ve sonra da kadının kendi *sarafanını* çıkarmasına yardım etti. Tam bunu yaparken, minik çanların at arabasının yaklaştığını haber veren hafif çingirtisini fark etti.

“Stenka olmalı bu, Taraslovlar'dan dönüyor. İndiğimi görünceye kadar ön tarafta beklemesi talimatını verdim.”

Nataşa, endişeli bir soruyla bu işten duyduğu kaygıyı dışavurdu. “Sen olduğumu sanacak kadar aptal olacağına gerçekten inanıyor musun?”

Nataşa'nın çevirdikleri bu dolap nedeniyle gergin olduğunu söylemekle yetinmek, açık bir şekilde konuyu hafife almak olurdu; özellikle de kadın, Albay'ın kendi ağzından ölümcül bir düelloya karıştığını duyduktan sonra. Tyrone uğruna dövüştüğü kadının nasıl öldüğünü anlatmamıştı ve bu belirsizlik onun Synnovea adına özellikle endişelenmesine yol açıyordu ama Nataşa bir yandan da genç kızın kendisini bu oyunu tamamlamaya adanmış olduğunu biliyordu. Aslına bakılırsa bu olayı ifşa edip Synnovea'yı korkutmak da ona yarardan çok zarar verebilirdi.

“Stenka'nın benim yerime senin geldiğinden şüphelenmesi için bir neden yok. Aynı boyda olduğumuzdan farkı anlamasına ihtimal vermiyorum. Ay ışığında şehri görmek istediğimi ona zaten söyledim, dolayısıyla senin herhangi bir şey söylemene de gerek yok. Aleksey ortalardayken, Stenka senin sesini tanırsa oyunu kesinlikle kaybederiz.”

“Adolphe, yokluğumda ev sahipliğini üstlenmeye söz verdi,” dedi Nataşa. “Mazeret olarak senin kendini pek iyi hissetmediğini ve bakıma ihtiyacın olduğunu söyledim, yani salona geç dönmem onu şaşırtmayacaktır. Ayrıldığımızı kimse görmediği sürece, nispeten güvende olacağız. Tyrone'u nerede bıraktın?”

“Beni bahçede bekliyor. Bu akşam için bir fayton kiraladı; bu yüzden seninkini kullanıma gerek olmayacak.”

Nataşa sabırsızlıkla kollarını kaldırdı ve Synnovea da kendi koyu mavi kıyafetini kadının başından aşağı geçirdi. “Tabii

adamcağız bütün bunlara hiç sesini çıkarmadan razı, ne de olsa seni evine götürüyor ve sonrası da var, yani.”

“E öyle, tabii.” Synnovea detaylara girmekten kaçındı ve kardinin korsesisinin arkasındaki bağcıkları bağlamaya başladı.

Çok kısa bir süre sonra Nataşa bir boy aynasında biraz önce değiştirilmiş görüntüsüne pür dikkat bakıyordu. “Uzaktan Aleksey bile bizi ayırt edemeyebilir.” Parmaklarını hayranlıkla safir kolyenin üzerinde dolaştırdı ama gözlerini kaldırıp da saçlarını görünce, kaşları çatıldı ve bir saç telini tutup kopardı. “Korkarım bu aklaşmış dam örtüsü beni ele verir. Başımı örtebileceğim bir eşarbm var mı?”

“Bu o işi görür.” Bu sorunu çoktan düşünmüş olan Synnovea, Aleksey’in yanında da takmış olduğu beyaz dantel örtüyü aldı ve gümüş çizgili lüle saçlarını örtmek için hafifçe arkadaşının başına bıraktı.

Nataşa yüzünde bir gülümsemeyle döndü ve kendini Synnovea’nın yorumlarına bıraktı. “Nasıl görünüyorum?”

“Her zamanki kadar güzel,” diyerek onayladı Synnovea, hevesle başını sallayarak. “Şimdi sanki at arabasını arıyormuş gibi pencerenin önünde dur ve Aleksey kendisini sana gösterinceye kadar orada dikil. Dışarı çıkınca da seni tanıyacak kadar yaklaşmasına sakın izin verme. O deneyebilir ama at arabasına çıkanın ben olduğumu sandığı sürece kiraladığı o haydutla birlikte peşimden gelmek için muhtemelen nereye gittiğimi merak edecektir. Stenka arabayı durdurduğunda ben Tyrone’un evinde olmalıyım.”

“Peki Aleksey, Albay’ın nerede oturduğunu biliyor mu?”

“Bilmiyorsa bile, çok geçmeden öğrenmeyi ihmal etmeyeceğinden eminim,” diye karşılık verdi kederli bir ifadeyle.

Nataşa endişeyle iç geçirdi ve uzanıp Synnovea’nın yanağına hafifçe dokundu. “Tyrone’un bu gece senin üzerine nasıl titredğine bakılırsa, bir an önce tadına bakınak için muhtemelen acele etmek isteyecektir. Aleksey oraya gelinceye kadar onu uzak tutman zor olacak galiba.”

“Bunu başaramazsam da, kendimden başkasını suçlayacak kimsem yok,” diye mırıldandı Synnovea, yüzünü çevirerek.

Tyrone'dan uzak durma kararlılığının giderek önemini yitirmesi karşısında bir hayli şaşkındı. Bu konudaki zayıflamış azmini bir şekilde diriltmesi gerekiyordu yoksa daha önceleri elde etmek için yanıp tutuştuğu sonuçlara ulaşma umudu tümüyle yok olacaktı.

"Gitmem lazım artık." Nataşa bir iç çekti ve kara kara düşündüğü yalnız başına yapacağı araba yolculuğu için kendini teselli etmeye çalıştı. Synnovea'nın kendisi için planladığından çok daha cazip bir teklifte bulunurken ağzının kenarında muzip bir kıvrım belirdi. "Belki de yerleri seninle değişebilirdik ve sen tek başına şehri turlarken ben de Tyrone'la giderdim."

Synnovea bu imkânsız öneriye güldü. "Böyle bir plan değişikliğinin aynı sonuçları vereceğinden kuşkuluyum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi somurtan Nataşa bir başına yürütüleceği görevine itiraz etti. "Ama tek başına dolaşıp durmak korkunç derecede sıkıcı olacak ve Albay da bir o kadar yakışıklı."

Beklediği ceza ertelemesi gelmedi ve dramatik bir biçimde tevekkülle iç geçiren Nataşa başındaki örtüyü bir kez daha düzeltti. Kendini oynayacağı oyuna hazırlayarak çenesini zarif bir şekilde havaya kaldırdı ve dışarı bakmak için ön pencereye doğru yürüdü. Synnovea ise kendini duvara yapıştırarak, ipeksi paneller bir kez daha dış dünyaya kapanıncaya kadar görüş alanından tamamen çıktı. Nataşa, Synnovea'nın yanağına hafif bir öpücük kondurup, gözlerini yeşil-kahve gözlere dikip dikkatle bakarak veda etti. Sonra da umutsuz bir ricayla salına salına yürüyerek odadan çıktı. "Kendine dikkat et, tatlım."

Synnovea, at arabasının ayrıldığını duyuncaya kadar sessiz odada tek başına bekledi. Birkaç saniye geçtikten sonra perdelerin arasından bakmanın artık güvenli olacağına karar verdi. Aleksey ve dalkavuklarının acele etmeden yoldan aşağı doğru at arabasının peşine takıldıkları şöyle bir gözüne ilişince, kalbi bir zafer telaşıyla hızlı hızlı çarpmaya başladı.

"Bu zampanının beni ansızın gafil avlamayı düşündüğü çok açık," diye tahminini dile getirdi Synnovea. Kendinden hoşnut bir tavırdı. "Aptal yerine konmak o kibrine iyi gelecek."

Siyah bir kadife pelerini omuzlarının üzerine atıp kapüşo-

nunu dikkatle başına geçiren Synnovea çıkmak için hazırlandı. Aşağı inmek için Nataşa'nın odasının hemen yanındaki özel merdivenleri kullandı, bahçeye ulaştı ve Tyrone'un özlemle karşılayan kollarına kendini attı.

"Geri dönüp dönmeyeceğin konusunda endişelenmeye başlıyordum artık," deyip rahat bir nefes aldı Tyrone. Synnovea'yı kapıldığı gibi sertçe kendine çekti.

Synnovea onun arayış içindeki dudaklarıyla buluşmak için başını geriye doğru eğdi ve kollarıyla bacakları süratle güçten düşerken destek için ona asılarak, öpücüğüne hiç de geri kalmayan bir istekle karşılık verdi. Tyrone sonunda geri çekildi, onu elinden tutup, beklemekte olan arabaya doğru götürdü. Sürücüsü Rusça konuştu, evine gidip gelmesine yetecek derecede bu dili öğrenmişti. Sonra elini güzel arkadaşına uzatıp içeri girmesine yardım etti.

"Çok iyi gidiyorsunuz, Albay," diye Rusça'sını değerlendirdi Synnovea, tebessümle. "Artık söylediklerinizi anlamak için çok fazla hayal gücüne neredeyse gerek kalmamış."

Tyrone kendi kendine güldü ve ardından gölgelikleri pencerelerin üzerine indirip, kapı tarafına konmuş don yağ kan-dillerini yaktı. "Bu ülkeye gelme ihtimalini öngörebilsem, Rusça öğrenmeye üç yıl önce başladım. O zaman başlasam şimdi akıcı bir Rusça konuşabilirdim ama öğrenmeyi denediğim en kolay dil değil. Fransızca'yı epey iyi konuşabiliyorum ama bu dili anlama çabalarım genellikle hep başarısız oldu." Yan yana oturdukları koltukta arkasına yaslandı ve genç kızın gözlerindeki parlak ihtişamı aradı. "Ama siz ve Çar beni anlayabildiğiniz sürece, çabalarımın ne kadar yetersiz kaldığı önemli değil. Burada sizi bulmak, sevgili Synnovea, buna sonuna kadar değer."

"Nataşa bu akşam onun evinde olacağını size söylemedi mi yani?"

Tyrone, genç kızın kendisini yanlış anladığını fark etti. "Sizinle tanışmak, Rusya'ya geldiğime değdi," diye düzeltti cümlesini. "Bu akşama gelince, Nataşa'nın davetinde bulunacağınız, bana önceden bildirilmişti. Akşamı ipe çektim ve hatta, Grigori ile bana başka bir yerde görev icat etmeye çalışan General

Vanderhout'a karşı çıkmayı bile göze aldım. General emirlerine karşı gelince oldukça şaşırılmış göründü ama ceza olarak beni tatbikatlardan çıkarmaya da cesaret edemedi. Çar'la yakınlığımdan korktuğu için tabii." Tyrone'un dudaklarında tebessüm bir anlığına parlayıp söndü. "Elbette Çar'ın fikirlerini yönlendirebilme gücümün, ayın yörüngesini değiştirmekten daha fazla olmadığını izah etmeye yeltenmedim kendisine."

"General neden buraya gelmeni istemedi ki?"

"Astlarından birinin sıkı sıkı sarıldığı ün ve onurdan bir parça koparma ihtimalinden sürekli olarak pireleniyor gibi bir hali var. Rus soylularıyla bağlantılı olduğumuzu duyduğunda da bunu yapabileceğimizden hiç kuşku duymuyor. Bu akşamki partiye katılma gerekçemin sadece ve sadece beni kendisine âşık etmiş olan belirli bir boyarinaya kur yapmak olduğunu ona söyleyerek kaygılarını bir nebze giderebilirdim. Bunu yapsam, gitmeme izin verirken içi daha rahat olurdu bir ihtimal ama o zamana kadar çoktan sinirlerimi ayağa kaldırmıştı ve ben de endişelerini gidermeyi reddettim."

"Sanırım bu general senin bir üstün oluyor?"

"Öyle, kıskançlıkla koruduğu bir pozisyon."

Synnovea merakla inceledi albayın yüzünü. "Kendisini sizden sakınmak için haklı nedenleri olduğunu da farz edebilirim o zaman?"

Tyrone düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Bu adamın beni kendi ihtirasları için ciddi bir tehdit *zannettiğine* inanıyorum, oysa şu ana kadar otoritesini sarsacak bir şey yapmış değilim."

"Belki de kendi eksik yönlerinin farkındadır ve insanlar ikiniz arasındaki farkı anlamaya başlarsa yetersiz bulunmaktan korkuyordur."

Tyrone'un, böylesine güzel bir kadınla oturmuş samimi bir şekilde giderken General Vanderhout'u tartışmaya hiç niyeti yoktu. Bir kolunu genç kızın omuzlarının arkasına attı ve onu yanına çekti. "Bahçeye geri döneceğine dair umudumu yitiriyordum az daha," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Seni aramaya çıksam bulabilir miyim diye düşündüğüm anlar bile oldu."

Kendimi seni beklerken buluncaya kadar bir yüzyılın ne kadar uzun olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.”

Synnovea bir elini uzatıp, parmağını onun ince, kartal burununun köprüsünden aşağı doğru, o soylu inişi izleyerek gezdirdi, ardından ağzının köşelerindeki tebessüm kıvrımlarını takip etti. Sonra da dudakları boyunca okşarcasına dolaştırdı. “Zaman şimdi nasıl geçiyor peki, bayım?”

“Bu sefer de aşırı hızlı, korkarım.”

Synnovea’nın parmaklarının ucu Tyrone’un zayıf yanaklarını bir daha okşadı, sonra da başparmağı esmer kaşını düzeltti. “Onu durdurmak için ne yapmamız lazım?”

“Sonsuza kadar benimle kal.”

Synnovea kendini yakından izleyerek karşılık veren o amansız mavi gözleri dikkatle incelerken eli de havada kaldı. “Seninle sadece iki saat geçirebilirim, Tyrone. Gece yarısından önce dönmek zorundayım.”

“O zaman uçup geçen her an sonsuza dek kayıp demektir benim için,” diye fısıldadı Tyrone, yüzünü onun avuç içine çevirdi ve ateşli bir öpücük kondurdu. Başını kaldırdı ve biraz daha yanına sokularak genç kızın güzel yüzünü dudaklarının yumuşacık, nazik sürtünüşüyle okşadı. “Sana sahip olmak için acele etmek zorundayım.”

“Ben de acele etmemeni rica ediyorum,” dedi Synnovea iç çekerek. O sırada Tyrone’un dudakları onunkiler üzerinde küçük oyunlar oynuyordu. “Daha çok, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmanı ve onu ikimizin de üzerinde titreyeceği kalıcı bir anı haline getirmeni arzu ediyorum. Aşkın zevkine, sunduğu hazzın her zerresini ayrı ayrı toplamak için, acele etmeden varmak daha iyi değil mi?”

Tyrone dudaklarını, Synnovea’nın şakaklarındaki nabzın hızlandığını hissedebildiği yerlere doğru hareket ettirdi. “Zekân beni şaşkınlık içinde bırakıyor, Synnovea. Eğer tecrübe değilse, bunun kaynağı sence nedir?”

“Annem,” diye mırıldandı Synnovea. Tyrone’un ceketinin ipek kumaşını parmaklarıyla yoklayarak.

“Akıllı bir kadınmış. Babanı buralara gelip onunla birlikte yaşamak için vatanından ve tanıdığı bildiği her şeyden vazgeçecek kadar delicesine sevmiş olmalı.”

“Birlikte yaşadıklarına bakarsan, onun için çok büyük bir öze-
veri değildi bu. Çok büyük bir aşkla birbirlerini sevdiler.” Bir
kederli iç çekiş daha çıktı Synnovea’nın dudaklarından. “Keşke
biraz daha yanında olabilselerdi. Prenses Anna, asla onların ye-
rini tutmaz, Prens Aleksey ise ağgözlü bir ahlaksız çıktı. Sana
samimiyetle söylüyorum, kadınların daha onunla tanışmaya
bile yeltenmeden uzak durmaları hayırlarına olur. Sürekli ola-
rak beni gafil avlayacağı dehşetiyle yaşadım orada. Sürekli onun
tehditleri altında yaşasam da, o şehvet düşkünü saplantılarından
bugüne kadar kurtulabilmemi mucize gibi bir şey sayıyorum.”

Tyrone onun güzel yüzüne dikkatle baktı. “Şehvet düşkünü
saplantılar mı?”

Tyrone’un sorgulayan bakışları altında Synnovea yüzünün
kızarmasını engelleyemedi. “Prens Aleksey, beni yatağına at-
mak istediğini açık açık belirtti ve onu reddetmem halinde başı-
ma gelecek korkunç sonuçlarla tehdit etti beni.”

“Seni arzuladığı için onu suçlayamasam da, kullandığı yön-
tem tiksinti verici.”

“Gerçekten, o adamdan nefret eder hale geldim.”

Tyrone açık ağzı, Synnovea’nın yumuşak dudaklarının he-
men üzerinde asılı kaldı. “Bana kendi iradenle gelmeni tercih
ederim, tatlım. Eğer bir erkek senin iradene zorbalık ederse, se-
nin istekli katılımının vereceği haz ve zevki de kaybeder.”

Synnovea dudaklarını onun öpücüklerinin kavurucu ateşine
teslim ederken, kirpikleri de aşağı doğru titredi. Albayın dudak-
ları genç kızı tutkulu bir şekilde karşılık vermeye itecek kadar
ılık ve nazikti. Upuzun bir an sonra Tyrone, onu mutlulukla iç
geçirir halde bırakarak doğruldu. Synnovea cansız bir fısıltıyla
kabullendi. “Öpücüklerin beni de istekli kılıyor.”

“Tatmin edici buldun mu yani?”

“Hayır, tatmin edici değil,” diye şikâyet etti Synnovea, tut-
kuyla aralanmış dudaklarıyla bir daha ona doğru eğilerek. “Sa-
dece daha fazlasını istememe yol açıyorlar.”

Tyrone, genç kızın giderek derinleşen büyülenişini öpücükleriyle şımarttı, onun verdiği karşılığın tatlı nektarıyla dudaklarının yavaş yavaş beslenmesine izin verdi. Dudakları oynasırken bile ince parmakları Synnovea'nın pelerininin bağcıklarını aradı ve ipek bağcıkları koparıp açtı. Derin kapüşonu başından sıyrıp çıkardı, omuzlarını kaplayan kadifeden kurtulurken pelerinin aşağı düşmesine yardım etti. Pelerin Synnovea'nın arkasındaki koltuğa düşüverdi Albay bir an için geriye yaslanıp, heyecandan için için yanan bir arzuyla kıvılcımlar saçan gözlerini dikip önündeki güzelliğin zevkini çıkardı. Synnovea'nın göğüslerinin kabarık tümsekleri yarım korseden neredeyse dışarı taşıyordu ve kandilin titrek ışığı altında kendilerine has bir parlıtlıya parlıyorlardı. Tyrone bahçedeki uzun bekleyişin bu sonuca fazla fazla değdiğini düşündü.

Synnovea'nın süratle çarpan kalbi Tyrone'da artık ayaklanma halinde bir ritmi harekete geçirdi ve bir parmağıyla önce genç kızın omzundan aşağı indi, ardından korsenin kenarları boyunca, bir göğsü olanca dolgunluğuyla kabataslak çizerek ilerledikten sonra çatalın içine doğru hareketlendi ve elbisenin zar zor gizleyebildiği öteki zirveye doğru tekrar yükseldi. Synnovea, başparmağın bu oyunbaz okşamaları altında göğüs uçları büyüyüp sertleşirken, bir kez daha o artık etkisini enikonu kaybetmiş iffet koruma telaşıyla yüzleşiyordu. İçinde uyanan müthiş tatlı bir hazzın zevkini çıkararak, kollarında ve bacaklarında bunaltıcı bir hararet uyanmaya başlayınca kadar uyuşuk bir sükûnet içinde oturdu ve artık bu ayartma oyununa fazlasıyla bulaştığını fark etti. Göğüslerini keşfetmeye yönelik bu girişimi durdurmaya ve bir nebze kararlılık ruhu canlandırmaya dönmek samimi bir gayret içinde, adamı ağına düşürme peşinde koşan istekli dudaklarla ona doğru eğildi ama bu yangına körükle gitmekten başka bir şey değildi. Albay'm kolu, onu masif bir kale duvarını andıran göğsüne dokunacak kadar yakında yakalayarak, çelikten bir bant gibi sardı. Ağzı genç kızın ağzına doğru meylederken dili de, onun bütün duyularını bir fiskeyle uyandırıp varlığının derinliklerinden sürekli yükselen bir açlığı harekete geçirerek, doymak bilmez bir oburlukla o buğulu tadın diplerine indi.

Tyrone bir elini onun altına doğru kaydırıp hiç zorlanmadan kaldırdığı gibi genç kıızı kucağına aldı ama Synnovea kat kat etek ve iç etekliklerinin artık onları birbirinden ayırmadığını fark ettiği anda tır tır titreyerek bir soluk almak için geri çekildi. Çıplak kalçaları, adamın kadifeyle kaplı uyluklarının tepe noktasına dayanıyor, tam kendi uyluklarına bastıran kabarık bir sertliği ona duyuruyordu.

Synnovea içinde bulunduğu durumun tehlikelerini iliklerine kadar hissederek onun kucağından kalkmaya çalıştı ama Tyrone kuşatıcı bir sarılışla kibarca engelledi onu. Duyularını harekete geçirmek konusunda hiçbir şey Synnovea'nın çıplak kıkını kucağında hissetmekle baş edemezdi. Bu hisle sadece kendisinin de aynı şekilde çıplak kıkını onun altında hissetmesi yarışabilirdi.

"Seni böyle üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor," diye fısıldadı kulağının dibinde. "Yumuşacık ve kadınsısın. Bütün giysilerin üzerindeyken bile, o çıplak ihtişamında olduğu kadar güzelsin."

Bir kez daha öptü, aralık ağzı hiç sakınmasız çılgınca bir oburlukla Synnovea'nın ağzını gasp ederken, genç kızın o baş döndürücü tatlılığını, kendisine aynı şekilde karşılık vermeye davet ederek, yiyip bitirdi. Synnovea onun kucağında oturmanın tehlikelerini yavaş yavaş kafasından kovdu ve önce temkinli bir şekilde dilinin onun ağzına çekilmesine izin verip, sonra ateşi giderek artan cüretkâr hücumlarıyla karşılaşınca da tutkuyla, ona ne istiyorsa verdi.

Bir yüzyıl gibi geçen bir zaman sonra Tyrone başını kaldırdığında mavi gözbebekleri alev alev Synnovea'nın gözlerinin karşısında yanıyordu. Eli bir daha genç kızın göğüslerinde dolaştı, tepelerde vadilerde aylak aylak gezindi ama bu kez başparmağı korsesinin üstünü birleştiren dikiş yerinin altından elbise koluna kaydı ve hafifçe aşağı çekerek bir omzunu açıkta bıraktı. Gözleri ani bir hareketle şimdi artık genç kızdan ayrılmaya başlayan giysisini didik didik ederek aşağı kayd.

Synnovea onun öpücükleriyle tepeden tırnağa baştan çıkmış bir hale gelmişti ve dilinin ürkek vuruşlarıyla onun usulca bo-

yün eğen dudaklarını okşamak için öne eğildi. Ama Tyrone bu oyuncu öpücüklere ölçülü bir dikkatle karşılık vererek geri çekilir gibi olunca adeta dehşete düştü. Synnovea'nın isteksizliği karşısında kafası kar ı mı  bir halde, dirseklerini onun göğsüne yaslayarak parmaklarını boynunun arkasında düğümledi ve lo  ışıkta dikkatle baktı.

“Acemi  p c klerim canını mı sıktı yoksa?” diye sordu Synnovea cılız bir fısıltıyla. Tyrone'un tereddütü karşısında  a  n lık içindeydi.

Tyrone böylesine saçma bir düşünce karşısında güldü. Başını iki yana sallayarak gözlerini Synnovea'nın kısa korsesinin üzerindeki kabarıklığa indirdi. “Vücudunun her bir parçası beni kendimden geçiriyor, Synnovea, ama şu anda göğüslerini özelikle büyüleyici buluyorum.”

Tyrone'un bakışları yukarı kalkıp onunkilerle karşılaştığında için için yanan kor parçaları gibi ışıldıyordu ve tam da Synnovea'nın arzuladığı gibi, daha saniyeler önce iradesinin dış çeperlerini aşındıran aynı ısrarla, aralanmış dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Tyrone ateşli öpücüklerin çok daha ötesine gitmeye hevesliydi ve ustaca bir asılı la elbisenin ikinci kolunun da d  mesini sağladı. Bir parmağını yakanın altına kaydırıp kısa  stl    ve göğüslerinin altındaki i  gömleğini de indirdi ve böylece bir göğsü olanca doluluğuyla avu layabildi. Synnovea, kendini hafif hafif okşarken bütün bedenine vuran titremenin heyecanıyla nefesini tuttu. Tyrone sonu gelmeyen bir incelemeyle kendini yatıştırmak için geri çekilince, Synnovea da soluğu titreyerek onu izledi. Kalbi  imdi yeni, kaotik bir ritimle vuruyordu.

Tyrone bu denli yumuşak, leziz tatlara duyduğu açlıktan adeta ölmek üzereydi. Synnovea'nın göğüsleri o cılız ışıkta saten gibi parıldıyordu ve uzun süren bir açlığın ardından karşılaşılan savurgan bir   len kadar ayartıcıydı. Hamamdaki karşılaşmalarından bu yana orada gördüklerinin kusursuzluğu bir türlü a lından çıkmamıştı. Birçok kez bedeni kaskatı ve terden sırlı klam bir halde, zorlukla ve kesik kesik nefes alarak tutkulu rüyalardan zorla uyanmış, karşılıksız bir arzunun sürekli tekrar

eden sancılarına katlanmıştı. Şimdiyse kolu onun ufacık sırtına sımsıkı dolanmıştı ve göğüsleri fenerin aydınlık pırıltısı içine girmek zorunda kalıncaya kadar omurgasını dışa doğru büküyordu.

Başını indirip doymak bilmez bir oburlukla o yumuşacık tümseklerin tadına bakarken, Synnovea soluk alma mücadelesi veriyordu. Kollarında ve bacaklarında nabız gibi atan ateş, artık alev alev yukarı yükseliyor, harareti giderek artıyor, Tyrone'un dili o yumuşacık pembe tepe noktalarını alev gibi yalayıp geçerken, ağzından miyavlamaya benzer hafif iç çekişler çıkıyordu. Fiske gibi inen darbelerin her biri, onu sonunda kendi kıyame-tine götürecek sarp uçuruma biraz daha sürüklüyordu... Ve yine de, tuhaf bir şekilde büyük korkusu sönüp gitmişe benziyordu.

Tyrone'un dudakları ve girdap gibi dönen dilinin yol açtığı nefes kesici heyecana kendini fena halde kaptırmış olan Synnovea, adamın elinin göğüslerini bırakıp eteğinin altına doğru kaydığını, ancak bu davetsiz misafirliğin şokuyla ağzından küçük bir korku çığlığı fırlayınca fark edebildi. Tyrone'un bileğini yakaladı ve yukarı çekmek için çabaladı ama sadece bir kez daha Tyrone'un dudaklarıyla karşılaştı. Öpücüklerinin kavurucu ateşi tutku açlığının derecesini dışa vuruyordu ama Synnovea giderek artan bir yoğunlukla varlığının yukarılarına doğru sıçrayan ateşin darbeleriyle sarsılmaya başlayınca, saf mutluluk halinde erimeden önce bu okşamaları durdurma zorunluluğu dışında bir şey düşünemez hale geldi. Dudaklarını adeta koparak kurtardı ve titrek bir fısıltıyla yalvardı. "Lütfen! Yapmamalısın! Burada olmaz!"

O buğulu yumuşaklık Tyrone'un karşı koyamayacağı kadar nefis, karşı koyamayacağı kadar baştan çıkarıcıydı. Hissedebildiği bütün erkeksi içgüdüleri şehvetli bir arzuda birleşmiş, Synnovea razı oluncaya ve daha da ileri gitmesine izin verinceye kadar onu devam etmeye zorluyordu. Ama Synnovea onun artık haddini aşan elini uzaklaştırmak için debelenmeye ve dönmeye başlayınca, ısrar etmesi halinde onu incitme ihtimalinden başka bir şey göremedi ufukta. Tyrone onu zorlayıp buna rağmen

zevk vereceğini düşünecek kadar budala değildi. Bu kez uygun zamanı beklemesi gerekecekti, hiç değilse kısa bir süre daha.

Tyrone, onun bu yumuşaklığından geri çekilmek için, iradesinin her bir zerresini kullanmak zorunda kaldı. Aklındaki tek düşünce, Synnovea'nın azıcık bir sabırla bir eş kadar üzerinde titreyeceği kadın haline gelebileceğiydi. Tyrone genç kızı kendisinden kolay kolay esirgeyemeyeceği böylesi esrime zirvelerine çıkarmak için yanıp tutuşuyordu ama şimdi, onun bir bakire olduğunu ve hiç kuşkusuz acıyla haz arasındaki o köprüden korktuğunu anlamıştı.

"Hadi, Synnovea," diye gönlünü almaya çalıştı. Synnovea yuvarlak kıvrımlarını onun bakışlarına karşı korumak için bir koluyla sıkı sıkı çıplak göğüslerini kapıyordu. Tyrone onun pelerinini yerden aldı ve korumacı bir tavırla omuzlarına örterek Synnovea'ya besbelli ki aradığı kapanmayı sağladı. "Sakinleş biraz, sevgilim. Niyetim seni korkutmak değildi."

Synnovea uğradığı istilanın şokuyla hâlâ zangır zangır titriyordu ve onu rahat olmaya teşvik eden Tyrone'un mazeretlerine teslim olmaya hiç niyeti yoktu. Tyrone'un beklediğinden daha farklı türden bir korku gözüne ilişir korkusuyla ona bakmaktan kaçınarak, korsesini yukarı, göğüslerinin ve omuzlarının üzerine çekti. Tyrone'un eli onun üzerinde hak talebinde bulununca, kendini çıplak gerçeğin tam ortasına fırlatılınışı gibi hissetmişti. Tyrone'un ona sahip olmaktan başka bir gayesi yoktu. Kendi yüksek emellerine ulaşmak için seçtiği bu mağrur şahini idare etmek giderek zorlaşıyordu. Onun bu dimdik inen dalış uçuşundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa daha bir saat bile geçmeden körpe bir lokma olarak yutulup gidecekti.

Tyrone onun pelerinin altında kalmış olan hafif bükümlü bir saç demetini kurtarıp kadife kukuletanın içine yatırdı. "Sana dokunmamın, Synnovea, herhangi bir koca ya da âşığın çılgınca sevdiği birine dokunmasından hiç bir farkı yok," diye mırıldandı, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Her evlilikte olur bu."

"Biz evli değiliz!" diye inledi Synnovea, gözünün önüne aniden annesinin derin bir keder içindeki çehresi gelmişti.

“Evli olsak daha farklı mı hissedecektin yani?” diye sordu Tyrone ve bir anlık sessizliğin ardından, yatıştırıcı bir açık yüreklilikle sürdürdü konuşmasını. “Sevişmeyi en az benim kadar çok istiyor gibisin ama belli ki bu durumda ne olacağı konusunda hiçbir fikrin yok. Sevgili Synnovea, biraz önceki öpücüklerine geri dönsen, seninle o havuzda bir araya geldiğimiz günden beri tadına bakmak için yanıp tutuştuğum o nefis lezzeti bana armağan etmiş olurdun.”

Synnovea’nın gözleri yavaş yavaş yukarı doğru kalktı ve ona öyle bir dikti ki bakışlarını, Tyrone gülümsemek zorunda kaldı.

“Erişilmez olduğumu mu sanıyorsun, Synnovea? Hiç değil, aşkım, ben bir erkeğim ve her kocanın karısını arzuladığı gibi seni arzuluyorum. Sana dokunmak, sevmek istiyorum ve senin de aynısını yapman için can atıyorum. Haz vermek ancak bir yakın ilişki süresince doğaldır.” Synnovea yumuşayıp onu bir daha kendisine çekmesine izin verince Tyrone güldü. “Ne beklenileceğini bildiğini sanıyordum.”

“Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım,” dedi Synnovea zayıf bir sesle.

“Bunu artık kesinlikle biliyorum,” diye fısıldadı Tyrone. İlk buluşmalarından bu kadarını bekliyor da olsa, şu son birkaç saat onda bu kızın cidden saf olabileceği endişesini doğurmuştu. Hem kendisinin hoşlanmış, hem de onu heyecanlandırmış olması Tyrone’un pek de beklediği bir iffet düşkünlüğü değildi. “Sana sahip olma arzumda çok aceleci davrandım. Niyetim seni şaşırtmak değildi.”

“Annem bir evlilikte olabilecekler konusunda bana bir şeyler anlatmıştı ama söyledikleri daha çok genel ve kesinlikle detaydan yoksun şeylerdi,” diye fısıldadı Synnovea. “Ama bu benim için hayal ettiği bir durum değil. Günün birinde yapacağımı varsaydığı şey onurlu bir evlilikte ve hiç şüphesiz geri kalan ayrıntıları da kocamın halledeceğini düşünüyordu.”

“Ben de her koca kadar özenli davranacağım,” diye söz verdi Tyrone, ikna edici derecede sıcak bir ses tonuyla. “Seni istismar etmemden korkman gereksiz, Synnovea. Kadının aynı istekle karşılık vermesi bir erkek için çok daha zevklidir.”

Tyrone arkasına yaslandı ve Synnovea da temkinli bir şekilde de olsa ona karşı yumuşadı. Akşamın sükûneti içinde gümüş çanların, hiç acelesi olmayan nal seslerine eşlik eden hafif çingirtısı duyguların bir ölçüde yatışmasına yardımcı oldu. Tyrone, kollarının arasındaki o baş döndürücü yumuşaklığı göz ardı etmekte ve kadınının tenindeki ipeksiliği belleğinden silip atmakta zorlansa da, emeline nail olmaya yönelik başka bir girişimde bulunmadı arabada. Buna karşılık sergilediği sabır Synnovea'nın endişelerini yatıştırmış görünüyordu, çünkü hafif bir iç çekişle göğsüne sokulan o oldu. Tyrone yanağını onun yüzüne bastırarak keyifle gülümsedi, onun yakınlığını kazandığı şu andan memnundu.

At arabası, Tyrone'un Moskova Alman mahallesinde kiraladığı iki katlı dar yapının önünde sallanarak durdu. Buralara geldiği sıralarda kiralık ev sıkıntısı had safhaya çıkınamış olsa, kendisine daha küçük bir ev bulur, böylece de kiradan tasarruf ederek belki de bir kenara ev temizliği için birkaç kuruş bile atabilirdi. Odalar çok az eşyalı ama yine de düzenli olarak eve gelen sıkıcı dul gündelikçi kadının çabaları sayesinde en azından zevkine uygun bir düzen içindeydi. Buna rağmen şehrin yabancılara yönelik ayrımcı bakış açısıyla uğraşmak zahmetli bir iş haline gelmişti. Emrindeki Rus askerlerin yerleştirildiği yere gitmek, hele hele Synnovea'nın oturduğu konağa ulaşmak için uzun bir yolculuk yapmak gerekiyordu.

Tyrone arabadan indi ve Synnovea'nın inmesine yardım ettikten sonra arabacının parasını ödemek üzere arabanın etrafından dolaştı. Synnovea'nın da tercüme yardımıyla, sürücüyeye yolun sonunda iki saat süresince beklemeyi kabul etmesi halinde hatırı sayılır miktarda para sözü verdi. At arabası sarsıla sarsıla giderken, Tyrone Synnovea'yı bir çırpıda kollarına aldı ve kontrol altında tuttuğu bütün o tutkusuyla onu öptü. Burnunu onun yanağına sürterken, kapıya doğru tehlikeli bir şekilde sendeledi ve Synnovea'nın gülmesine neden oldu.

"Beni sarhoş ediyorsun," diye mırıldandı kulağına.

"O zaman yalvarırım hemen ayıl, yoksa yoldan çıkacaksın," diye ısrarla uyardı Synnovea. İlerde kendilerini ne tür tehlike-

lerin beklediğini görmek için onun omuzlarının üzerinden kısa bir bakış attı. Tyrone yolun kenarında tehlikeli bir şekilde tökezledi ve Synnovea telaşlı bir iniltiyle kendini düşmeye hazırlayarak, kollarını onun boynuna doladı.

Tyrone ansızın bir kahkaha patlatıp da onu havada fırl fırl döndürünce, Synnovea bir şaşkınlık çılgılığı atarak onun aslında tümüyle kendine hakim olduğunu ve sadece dalga geçtiğini anladı. Tyrone onu döndürmeye bir son verdiğinde bile, Synnovea için biricik gerçeklik, dünya etrafında çılgıncasına sarsılarak dönerken Tyrone'un kendi dudaklarını kavuran alev alev dudaklarıydı.

Ön kapıda Tyrone kapı sürgüsünü açmak için hafifçe yana çekilirken bir yandan da kapının dikkatli bir şekilde açılmadığı takdirde sağı solu belli olmayan dağılma huyundan şikâyet etti. Başarılı olması üzerine minnettar bir iç çekişle sürgü çubuğunu boşa aldı ve kuvvetli bir omuz darbesiyle kalın payandayı açtı. Keyifle gülerken kendini içeri attı ve kucağındaki Synnovea'yı karanlık odaya doğru sürükledikten sonra bir tekmeye kapıyı arkalarından kapattı. Ruh hali, sırtını dayadığı duvardan destek aldıktan sonra kolunu Synevea'nın dizlerinin altından çekmesiyle birlikte ciddileşti. Genç kızın kat kat etekleri onun kadife kaplı uylukları arasına kısılıp kalmış, artık yere basan ayakları ise onun ayakları arasına yerleşmişti ama Synnovea Tyrone'un kendi yüzünün hemen üzerindeki gölgeli yüzünü incelerken bunun farkına varmadı.

Bu alışılmamış işe girdiğinden beri başına bela olan huzursuzluk şimdi, şahin yuvasına girdiği şu anda geri dönüp yeniden Synnovea'ya musallat olmuştu. Gerçi onun avı haline gelme tehdidi, kurallarına sıkı sıkıya bağlı, gerçek bir bakireyi rahatsız etmiş olabilirdi ama kendisine Tyrone'un erkeksi arayışlarından devşirdiği hazdan da giderek artan ölçülerde ürker bir hale gelmişti. Tyrone dudaklarını onun dudaklarına doğru indirse bile, kendi heyecanlarının o tatlı hücumuna karşı hazırlıklı olmalıydı. Öpücükleri gerçekten de Synnovea'yı ölçsüz bir aceleyle onun yatağına gitmeye ayartabilecek kadar leziz lokmalardı. Hafif hafif okşayan dili ağzının içinde ve çevresinde

kışkırtıcı bir şekilde dolaşıyor, içinde hiçbir sanatçı fırçasının yaratamayacağı bir cinsel istek bolluğu üretiyordu. İnanılmaz bir özenle, cinsel hazlar tuvaline akla gelebilecek her türden sıcak rengi uyguluyor, Synnovea'yı büyüyen bir tutkuyla kendini ona bıraktığını hissedinceye kadar uyuşturuyordu.

Ağızları mahvedici, yiyip bitirici bir arayışla birbirine karıştırken, bedenleri de aynı anda ve ansızın kasılıverdi. Tyrone eteklerini yukarı çekip onu bacakları ayrık bir halde kaldırdığı gibi kendi bacaklarının üzerine aldığı anda, Synnovea belli belirsiz bir biçimde de olsa planlarının alt üst hale gelmiş olduğunu fark ediyordu. Gerçekten de kendi hedeflerine uygun davranmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu çünkü yumuşacık teni savunmasız bir şekilde çeliksiz bir sertliğin üzerine dayandıkça, doyurulmak için yanıp tutuşan aç bir boşluğun giderek daha fazla bilincine varıyordu. Synnovea, bu akşamı kazasız belasız atlatmaya yönelik en ufak bir umut taşıyorsa, damarlarında o bölgeden yukarı doğru yükselen tutuşmuş kanı can havliyle soğutmak zorundaydı, aksi halde ulaşmak istediği hedefi kendi kavurucu ateşiyle yanıp kül olmuş bir halde bulabilirdi.

"Bana nefesimi toparlamam için bir saniye ver," diye zayıf bir sesle yalvardı Synnovea. Kendisini Tyrone'un şehvetli sarılışından geri çekti. Darmadağın olmuş eteklikleri, ona dengesini bir ölçüde yeniden kazanma olanağı sağlayarak yere indi. Sabırsız bir aygırı uygun zamanda yakaladığı bir kısırağa aldırması için yatıştırıyormuş gibi, hafifçe Tyrone'un göğsüne dokundu ama kendi varlığının kökeninde zonklayan gözü dönmüş açlığı doyurmanın hiçbir yolu yoktu artık. Olsa, kadınsı yumuşaklığına yerleşmiş Tyrone'un sert çıkıntısını hissedip durmaktan daha fazlasını yapmak isterdi.

Biraz hevesi kaçan Tyrone, azgın içgüdülerini dizginledi ve Synnovea'nın elini yakalayarak ona duyduğu hayranlığın bir öpücük şeklini almış simgesini incecik parmak eklemlerinin üzerine kondurdu. Sonra onu bıraktı, oturma odasına doğru hareketlendi, birkaç mum yakıp boş ve çıplak odaya bir görüntüm kazandırdı.

Synnovea'nın gözleri mobilyalar üzerinde dolaştı ve birkaç düz arkahlı sandalye, küçük bir masa, bir yazı masası, bir çift uzun dolap ve kendini ahlaksız bir haydutun elinden kurtarmak için hayatını tehlikeye atan o adamdan daha görkemli ve rahat bir şey göremedi.

Tyrone elini sallayarak içeriği gösterdi. "Bu odalar yeterince temiz ama bir kadın için ürkütücü galiba."

"Hayal ettiğime yakın aslında," diye karşılık verdi Synnovea, usulca. Etrafındakilerden daha çok onun merakını uyandıran bu adamın kendisiydi. Elinde taşıdığı mum, soylu profilini olduğu kadar, alevlerin dansını yansıtan gözlerinin güzelliğini de daha bir öne çıkarıyordu. Synnovea kendini de şaşırtan bir şekilde görünüşünü, şu an önünden geçen adamdan daha fazla sevdiği tek bir erkek bile hatırlamadığını fark etti. İçinde böylesine nefis duygulanımlara uyandıran biri de olmamıştı. Daha saniyeler önce Tyrone'un kolları arasında kaybolup gitmişken yüreğinin nasıl tuhaf tuhaf sızramış olduğu gerçeğini öyle kolay kolay aklından silip atamazdı ve bu İngilizin kendi üzerinde nasıl bir güç uyguladığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Yüzünü başka bir yöne çevirerek, bu gerçekliklere atfetme eğiliminde olabileceği her türlü önemi hafifsemeye çalıştı. "Majesteleri'nin hizmetindeki bir askersin, sadece birkaç yıl kalıp yine gideceksin. Bu durumdaki birine göre şaşırtıcı derecede bakımlı tutmuşsun evini."

"Temizlik ve yemek için bir kadın tuttum," dedi Tyrone, mumu bir kenara koyarken. Sonra ona döndü, omuzlarındaki pelerini aldı, yakındaki bir sandalyenin arkasına astı. Synnovea'nın fildişi teninin kusursuz güzelliğiyle başı dönmüş bir halde uzandı ve avucunun içiyle omzunu okşadı, teninin ipeksiliği karşısında şaşkınlığa düştü. Dik bakışlarıyla, göğüslerini birkaç hafta önce o hAmam odasında yapmış olduğu gibi, elbise ya da başka türden bir örtünün engellemesi olmaksızın uzun uzun incelemek için yanıp tutuşarak, Synnovea'nın kıyafetini gözden geçirdi. "Her gün bir-iki saatliğine geliyor ama ben dönmeden evden ayrılıyor. Benden muhtemelen on-on beş kilo daha ağır olduğunu bilmesem, korktuğunu düşünebilirdim."

“Belki, benim de senden korkmam gerekiyor,” dedi Synnova ve soluk soluğa. Tyrone’un hafif okşama ları altında titriyordu. Karşısındaki gözlerin insanın içini ısıtan parlaklığının tümüyle farkındaydı. Eğer şimdi onun kendisiyle ilişkiye girmesine izin verirse dokuz ay sonra başına gelecekleri kendine hatırlatarak, aklını başına toplamak için boğuşuyordu. “Seni doğru dürüst tanımıyorum bile ve yine de burada seninle yalnızım.”

Tyrone onu kaşından öptü. “O hamamda benden korkmuş muydun?”

Synnovea başını iki yana salladı. “Hayır, sadece orada olduğundan beni haberdar etmek için en ufak bir zahmete katlanmamış olmana öfkelenmişim.”

Tyrone gülümseyen bir kuşkululukla onu bir süre inceledi. “Varlığımdan seni haberdar etsem seni izlememe izin verir miydin?”

“Elbette vermezdim.”

“O zaman seni neden haberdar etmediğimi de anlayabilirsin belki. Seni seyretmenin cazibesi, karşı koyma becerilerimin çok çok ötesindeydi. Şimdi bile, seni o zamanki halinizle görmek ve havuzda yaptığım gibi tutmak istiyorum. Tenin ıslakken ve su damlalarıyla ıslıldarken ne kadar olağanüstü bir güzelliğe sahip olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

Synnovea içindeki huzursuzluğu hissetti ve temkinli bir tavırla öbür yana döndü. Tyrone’un öpücükleri kendini onun her türlü hevesine boyun eğ er hale getirebilirdi ve bütün zekâsını kullanarak onların bu potansiyelini sınırlaması gerektiğini biliyordu. Buna rağmen kendini artık doymak bilmez bir iştahla arzular bulduğu o icraattan yoksun bırakmak, büyük bir hızla yapmak istemediği bir şey haline geliyordu.

Tyrone bir adım daha yaklaşarak uzun, kaslı bedenini onun arkasına sıkıca bastır dı ve kollarını tam göğüslerinin altına do ladı. Synnovea’nın dizlerinin bağı bir anda çözülürken, nabızı adeta gümbürdü yordu. Baş ı geriye, Tyrone’un omuzuna düştü ve adamın dudakları boynundan yukarı doğru çıkarken öpücüklerinin kavuruculuğuyla hazdan nefesi kesilecek gibi oldu.

Artık daha rahat bir bakış açısı kazanan Tyrone, genç kızın kısa korsesinden içeri doğru akan dolgun memelerini seyretmenin tadını doyasıya çıkarttı. Yumuşak başlı zirveler elbisenin altında saklı kalsa da, kabarık tümsekleri ayıran derin vadinin ilerisini görebiliyordu. Genç kızın uçuk, parlak teni, mumların sıcak parıltısında insanı baştan çıkaracak bir şekilde ısıldıyor, erkeksi arzularını iyice bileyerek sanki cinsel varlığının köklerine erimiş kurşun dökülüyormuş hissi veriyordu. Böylesine zengin bir mönüden gözünü bir an bile ayırmadan, o anki gözlemlerinden söz etti. “Göğüslerin bal peteği üzerindeki çiy kadar tatlı. Öyle yumuşak ve baştan çıkarıcılar ki, onları okşamayı ve seninle sevişmeyi, düşünecek kadar sersemletiyorlar aklımı.”

Synnovea böyle bir olayı gözünün önüne getirmesi için hayal gücünü serbest bıraktı. Eğer bu olayın kendisi de Tyrone’un şu ana kadar sergilediği şehvet dolu ilgi kadar çarpıcıysa, hafif meşrep bir kadına dönüşmeden, cinsel bir ilişkinin sarhoş ediciliğine nasıl göğüs gerebileceğini merak ediyordu. Ama madem öyle, diye hatırlattı kendine bir kez daha, Tyrone’un aç bir kurtu andıran arzuları tarafından yenip bitirileceği bir yerde ne işi vardı? Tyrone’un elleri yavaş yavaş memelerinin yanında dolaşmaya başlayınca, Synnovea bunun beklentisi içinde ürperdi ve bu ellerin hakkı olanı ondan alması için sabırsızlandı.

Bu hafif ürpertiği fark eden Tyrone başını bir yana bükti. “Benden korkuyor musun, Synnovea?”

“Galiba bu geceye kadar korkmuyordum.” O ince eller memelerinin üzerine kapanıp da uçlarına ilişmeye başlayınca Synnovea’nın şaşkınlık içinde soluğu kesildi ve Tyrone’un içinde uyandırdığı doyumsuz heyecanların zevkini çıkarırken bir an için göz kapakları tutkulu bir haz içinde düşüverdi ama başparmağın elbisesinin altından kayıp göğüs uçlarını taciz etmesiyle birlikte, karşı koyma yeteneklerinin ötesinde müsamaha göstermenin budalalık olacağını bilerek, iyice zayıflayan direncinin dizginlerini belli belirsiz yeniden ele geçirdi. Zayıf bir gülüşle Tyrone’dan uzaklaştı ve omuzlarının üzerinden geriye bir bakış attı. “Şimdi korktuğumdan eminim.”

“Belki bir kadeh şarap korkularını yatıştırır,” diye teklifte bu-

hındı Tyrone, küçük bir dolabın içine bakmaya giderken ceke-
tinin düğmelerine asılıp açarak. Elbisesini çıkardıktan sonra bir
sandalyenin arkasına astı ve sonra da birkaç sürahiyi incelerken
gömleğinin önünü göğüsüne kadar gelişigüzel gevşetip açtı. Bir
şişe seçti, bir kadehe bir içimlik koydu ve ardından ikisinin de
bir şey yememiş olduğunu hatırlayarak gündelikçi kadının ken-
dine hazırladığı yaprak dolmasından bir tabak hazırladı. Asma
yapraklarına doldurulmuş kuzu etini –ve pirinci- özellikle se-
verdi. Aslında yemekten çok Synnovea'ya aç olmasa, kendileri
için küçük bir akşam yemeği hazırlardı.

Tyrone elinde küçük bir şarap kabıyla geri döndüğünde
Synnovea onun bu değişmiş görüntüsüne kayıtsız kalmanın
elinde olmadığını fark etti. Dik bakışları davetsiz bir konuk gibi
adamın açık gömleğinden içeri daldı ve kaslı göğüsü tam hatırla-
dığı gibi buldu. Bronzlaşmış ve buruşuk bir biçimde kıvrımlı
tüylerle hafifçe kaplı bu göğüs, büyük hazlar yakaladığı birçok
fantezinin ardından artık Synnovea'ya her gün daha tanıdık ge-
len bir görüntü haline gelmişti. Şimdi bir hayal olmaktan çı-
kan bu görüntü Synnovea'nın aklına, ona sınıksız yapıştığı, tüm
bedenindeki sert kasların uzaktan uzağa da olsa farkına vardığı
yaşanmış bir olayı getirmişti. Şimdi bu anı, Tyrone'un kendisi
kadar net görünüyor, sükûnetini kemiriyordu.

Synnovea, Tyrone Rycroft'un her hareketiyle, bu ne kadar
büyük ya da önemsiz davranış ya da başarı olursa olsun, diğer
erkekleri kendisine kıyasla şu veya bu ölçüde eksik gösteren tar-
tışmasız bir erkeksilik sergilediğinden emindi. Yetişkinlik yılları
ve seyahatleri boyunca genç kızlara özgü o mahcup merakla,
onun cinsini –hepsi de saygın bir biçimde giyinik haldeyken,
tabii ki- çok izlemişti. Şimdi, fiziksel anlamda, Albay'ın, Synno-
vea'nın bütün izlediği erkeklerden birkaç gömlek üstün oldu-
ğu kanaatindeydi. Aleksey, daha genç erkekler arasında yorgun
ve biraz da yıpranmış kalır ve elbette ak saçlı Prens Vladimir
ise bunlarla karşılaştırıldığında iyice arka sıralara düşerdi. Sy-
nnovea, nişanlanacağına açıklanmasından bu yana, özellikle
sadece daracık şosetler giyen çarpık bacaklı yaşlıların görüntüsü
düşüncelerini sekteye uğrattığı zamanlarda, İngiliz'in anılarını-

da kalan sade ve çıplak vücudunun kıymetini çok daha iyi bilir olmuştu. Şimdi Albay'ı kanlı canlı izlemekse duygularını daha da fazla kıskırtıyordu.

Tyrone şarabı koydu ve elinde kadehle yanına geldiği Synnovea'yı *Cherenuikyna*'nın tadına bakmaya davet etti. "Paylaşalım," diye fısıldadı Synnovea'nın hemen dudaklarının üzerinden. "Senin tadınla karışınca daha bir leziz olacağına eminim."

Synnovea titreyen parmaklarla içkisini kaldırdı ve Tyrone'un sıcak ve dikkatli bakışları altında, bir yudum aldı. Kabı geri verdiğinde, Tyrone bir dikişte bitirdi ve öne doğru eğilip yüzünde biraz hınzır bir tebessüm, ağzıyla Synnovea'nın dudaklarını yavaş yavaş okşayıp onu kıkır kıkır güldürerek, içkiyi onunla paylaştı. Synnovea, Tyrone'un neşeli kahkahaları arasında geriye doğru sendeledi, kaçan damlaları yakalamak için çenesini sildi ve o anda da böyle oyunları oynayabilen tek kişinin Tyrone olmadığına karar verdi. Yaprak dolmasından bir parça kesip ağzına attı, Tyrone sımsıcak parlayan gözlerle onu izlerken çiğnedi bir süre ve sonra adamın başını kendine doğru çekerek yemeği onunla paylaştı. Tyrone dolmadan çok daha fazlasını yiyip bitirmeye istekliydi ve Synnovea'nın duygularını tepeden tırnağa ayağa kaldıran bir saldırıya geçerek derhal ağzının derinliklerine indi.

Tyrone geri çekilip, gözlerini aşağı, Synnovea'nın o berrak havuzlara benzeyen gözlerine diktğinde hiç bitmeyecekmiş izlenimi veren uzun bir an geçmişti. Synnovea'nın dudaklarında öpücüklerinin ısıltısı hâlâ duruyor ve daha fazlası için onu çekiyordu. Sonra başını karanlık bir koridora çıkan dar merdiven boşluğuna doğru çevirdi. "Yukarı çıkıp bizim için birkaç mum yakacağım."

Synnovea bakışlarını kaldırıp basamakların üzerindeki loş boşluğa baktı. "Yukarıda ne var?"

"Yatak odam," diye cevap verdi Tyrone ve onun titrediğini görünce de kaşlarını merakla çattı. "Orası buradan çok daha rahat, Synnovea." Eliyle mobilyaları işaret etti. "Senin de kolayca görebileceğin gibi."

"Elbette," dedi Synnovea, adamın yaptığı açıklamayı kabul

ederek. İşte şimdi şiltesinin üzerinde onun bekâretini parçalamayı planladığı an süratle yaklaşıyordu. Synnovea kaçacaksa çok az zamanı kaldığı gerçeğiyle yüz yüze idi. Yine de, işte kalıyordu burada. Birdenbire üzerine hücum etmeye başlayan kuşkuları bastırmak için büyük bir çaba harcarsa da, sanki kendi yerine daha bir iki ay önce mahkûm edeceği her şeyi yapan başka bir kadın geçmiş gibiydi. Aşk oyunları sırasında sadece birkaç saniyeliğine cesaret vermiş olduğu her şeyin büyük bir ihtimalle kendisinin değil Tyrone'un arzularının depreşmesiyle sonuçlanacağından emindi. Tahrik ettiği şeyin hakikati ile yüzleşince, onun bakışlarına karşılık vermek Synnovea'ya imkânsız geldi.

Tyrone, meftunu haline geldiği kadının ruh haline öyle duyarlıydı ki, hafif bir değişimi bile gözden kaçırmıyordu. Synnovea'nın bu ani utangaçlığı ve istek kaybı karşısında hayrete düşse de, Synnovea'nın ona sevişme izni verme fikrine tam olarak ikna olmadığını kısa sürede anladı. Şimdi artık o öpücüklerinin bile Synnovea'nın mücadele ettiği korkular her neyse, hafiflettiğinden kuşkuluydu ve bu kadına tercihlerini gözden geçirmesi için biraz zaman tanımak daha akıllıca görünüyordu.

Synnovea'nın arkadaşlığının olduğu kadar vücudunun da o tatlı tesellisinden yoksun, bir başına kalmak gibi kasvetli ve düş kırıklığına uğraticı bir ihtimale teslim olan Tyrone, merdivenlere doğru yürürken, "Bir dakika sonra dönerim," dedi.

Çıplak ahşap döşemelere hafifçe sürtünen adımlarının sesi odanın bir ucundan diğerine azalan dalgalar halinde çınlarken, Synnovea da çevirdiği dolaba karşı koyan son ciddi kaleyle karşı karşıya kaldı. Oyun neredeyse sonuna gelmişken, bu karmaşık plana kendi vicdanından yükselen itirazlar vardı ve bunları karşı koyulamayacak kadar acı verici sebeplerle susturmaya çalışıyordu. Dürüstlük! Onur! Doğruluk! Ahlaki İlkeler! Erdem! İyilik! Anne ve babasının hem üzerine titreyip hem de büyük saygı duyduğu her şey, onun bu düzenbaz, utanç verici davranışıyla külden bir yığına indirgenmişti. Daha ılımlı, daha mahcup kızların çıkmayı bile istemeyecekleri bir yolda, kendisi sırf koca olarak âşık olabileceği bir erkek istediği için, koşar adımlarla yürüyordu. Seçmiş olduğu rotanın pek de ahlaki olmadığını dü-

şındı Synnovea, suratı asılmıştı. Kendini arzuladığını bildiği bir erkeği kasıtlı olarak baştan çıkarmıştı. Tyrone'u, kendisini hırpalanmasına izin vererek, yine ona bir eş olarak sahip olma özlemi içindeki bir başkasının umutlarını ustaca boşa çıkaracak bir tuzağa çekiyor olacaktı. Neden yaşamak zorunda kaldığı güçlüklerle sırf onuru için göğüs geremiyordu? Başka kadınlar yapmıştı bunu. Uzun yıllar önce Nataşa yaşlı bir adamı koca olarak kabul etmiş, sonra da bu ilişkiden müthiş derecede kıymet verdiği bir aşk çıkarmasını bilmişti. *Ben neden ayınsını yapmıyorum?* diye çılgılık attı Synnovea içinden. Kendini sırf amaçlarına ulaşmak için toplum kurallarını karşısına almaya savrulacak kadar dik kafalı yapan neydi? İncitebileceği insanları, ya da ardında bıraktığı parçalanmış ruhları hiç mi düşünmüyordu?

Synnovea ansızın dışarıdan şöyle bir kendine baktı ve biraz da hayal kırıklığıyla hemen amacına ulaşmak için her şeyi yapan vicdansız, sınırlı bir *boyarinayı* akla getiren bu görüntüye mahkum olmadığını fark etti. Şu an yapmakta olduğu şey, hevesli bir âşığın duygularının duyarsızca kullanmak ve onu muhtemelen yara almadan kurtulamayacağı bir tuzağa çekmek ve bütün bunların nedeni de, gönlünün bir ihtiyarla evlenmeye razı olmamasıydı. Bu şeytani planın büyüyen farkındalığı acı bir safra gibi yükseldi boğazında ve kuyruğunu kısıp kaçmak da yapamayacağı tek şey haline geldi o anda.

Bir transtan uyanırcasına silkелendi. Ne yapıyordu burada Tanrı aşkına? Onu kendi çıkaları peşinde koşan bir fahişe haline gelme ihtimalini bile düşüncesizce göze alma derecesinde etkisi altına alarak, ailesinin değerlerini unutturup, kendi seçtiği erkekle evlenmek gibi bir takım hayal ürünü haklarla caka sattıran neydi?

Kendine yönelttiği suçlamalar olanca ağırlığıyla üzerine çökerken, korkudan adeta sinmişti. Çevirdiği dolaptan zarar görenlerin başında Tyrone'u gördü ve artık kolay kolay onun bu işe karıştırılmasını önemsiz sonuçlardan biri olarak bir kenara da atamıyordu. Tyrone da bir insandı! Hisleri vardı! Onun maskaralıkları yüzünden yaralanma ihtimali vardı!

Şimdi ne yapacaktı? Planladığı bütün bu karmaşadan nasıl çıkabilirdi?

Derhal git!

Synnovea bu suçluluk kompleksiyle dolu komut zihnini kamçılarken acıyla irkildi ve sarf edilmemiş hıçkırıkları kaskatı kesilip acı verici bir yumru halinde göğsünü tıkarken, kapıya doğru sendeleyerek birkaç adım attı. Sonra gitmesinin ona neye mal olacağını bilerek ansızın durdu, son derece üzgündü. İçinde bir yanı gitmesi için ısrar ediyordu ama başka bir ses de sonuçlarından zarar görmesin diye dayanmasını söylüyordu.

Synnovea, kendini bu iki seçenek arasındaki bir girdaba yakanmış halde bulunca, içinde bir panik duygusu oluşmaya başladı. Kara kara düşünen gözleri sandalyeye asılı siyah kadife cekete varıncaya kadar odada amaçsızca dolaştı ve içten içe bir inlemeyle planını gerçekleştiremeyeceğini fark etti. Albay Rycroft, tıpkı Nataşa'nın anlattığı gibi bir insandı; dalavereci bir kadın tarafından tuzağa düşürülmeyi hak etmiyordu. Aleksey oraya gelmeden kaçması gerekiyordu!

Tyrone'un merdivenlerden aşağı indiğini duyunca ağlayışını kesen Synnovea pelerinini kapığı gibi kapıya koştu. O panikle sürgüyü yakaladı, artık kaçmaya hazırdı ama o telaşla kapı mandalı kırılıp elinde kaldı ve âşığıyla yüz yüze gelmek zorunda kalmadan oradan ayrılma çabalarını boşa çıkardı.

"Synnovea..."

İsminin seslenilmesiyle birlikte hızla döndü ve görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla dolu gözlerini ona dikip baktı. Tyrone bir elini başının üzerindeki alçak kirişe dayamış halde en alt basamakta dikiliyor, onu izliyordu sadece. Synnovea onun yüzündeki acıyı görebiliyor, yüreğinde hissediyordu. Hem kendisi hem de onun adına acı çekiyordu ama bunun bir çaresi yoktu. Kaçmak zorundaydı.

"Gitme," dedi Tyrone, boğuk, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Beni bırakma..."

Synnovea bu isteği reddetme gücünü bulmaya çabaladı ama sesi gitmişti. Sessiz bir ıstırap içinde kurtuluşunu sağlayacak kelimeleri söylemek için çabalarırken, ağzını açıp kapayabildi sadece.

“Benimle kal... Lütfen...”

Tyrone’un bu yakarışı Synnovea’nın içini parçaladı, yüreği burkuldu. Ona doğru teredditle birkaç adımı atarken pelerin parmaklarından kaydı. “Acele etmek zorundayız. Acilen ayrılmam...”

Synnovea birdenbire önünde dikilirken buldu onu, Tyrone kaldırdığı gibi genç kızı kollarına almıştı. Tyrone’un karanlık, dar bir koridorun en ucundaki açık bir kapı girişinden sızan ışığın izini takip ederek merdivenleri çıkması üç adımdan daha fazla sürmemiş gibiydi. İçeri girerken Synnovea’nın gözleri yatak odasını taradı. Geniş, kaba saba bir sayvanlı karyola odanın tam ortasında duruyordu; yatak takımları katlanmış, temiz ama oldukça bayağı çarşaf lar ortaya çıkmıştı. Ancak mahremiyeti sağlamaya yetecek kadar dar ve kısa perdeler, yatağın öte yanındaki bir çift pencerenin üzerine çekilmişti. Oldukça sade bir gardirop, bir sandalye ve basit bir ibrikle legenden oluşan tıraş seti mobilyaları tamamlıyordu.

Tyrone’un dudakları, Synnovea’nın el değmemiş iffetiyle birlikte sıvışmaya yönelik olarak aklından geçirebileceği herhangi bir oyalama düşüncesini parça parça eden azgıncasına sahiplenici bir öpücükle ezercesine dudaklarına kapandığında, genç kızın ayakları yatağın yanındaki zemine ancak değmişti. Ağzıları ve dilleri vahşice çileden çıkmış bir arayışla birleşirken, Tyrone’un parmakları da Synnovea’nın elbisesinin arkasındaki bağcıkları yırtarcasına açtı ve ardından da asıldığı gibi korsesini aşağı indiriverdi, hiç ara vermeden izleyen ateşten öpücüklerle.

Tyrone’un dili onun göğüslerinin tümsek ve vadileri üzerinde oburca gezinirken, Synnovea’nın soluğu dişlerinin arasından dışarı kaçtı. Sırtını bir yay gibi gerip o sulu meyveyi istekle Tyrone’a sunarken, hafif bir inilti giderek yükselen katılımını kolayca açığa vuruyordu. Tyrone, bu olgun kürelerden birini olanca doluluğuyla avuçlayıp, diğerini ağzının şehvet dolu ateşine çekerek, büyük bir hevesle önündeki ziyafetin tadını çıkardı. Alevden bir fiske, Synnovea’nın kadınsı cinselliğinde yanan alev alev kolları yelpazeleyerek, duyarlı zirvelerden birini tutuşturdu. Synnovea’nın duyuları üzerinde kıvılcımlar saçan bir hü-

cumdu bu, planlarının tatlı tatlı altını oyan ve daha fazla karşı koyamadığı leziz bir lokma.

Tyrone, zonklayarak daha fazlasını arzulayan pembeleşmiş göğüs uçlarını bırakıp Synnovea'nın kollarını elbisesinden kurtardıktan sonra, doymak bilmeyen öpücüklerle genç kızın elbisesinin düşüşünü izledi. Elbise ve iç gömlek Synnovea'nın kalçalarında takılıp, içinden çıkılmaz bir düğüm halinde toplanarak kalınca, Tyrone dizlere kadar indi ve elbiseyi tamamen çıkarmak için canla başla çalıştı. Synnovea şimdi Tyrone'un bu şevkinin ateşini hissetmiş, ışık saçan göğsünü baştan çıkarıcı bir şekilde adamın suratının dibine kadar getirerek, gömleğini çekip omuzlarından almak için üzerine eğilmişti.

Tyrone, Synnovea'nın kollarını da kurtarıp giysisini bir kenara fırlattı ve o dişi dolgunlukları elleriyle kavrayıp dilinin açgözlü ateşiyle gidip iki göğüs ucu arasında gidip geldi. Synnovea'yı hiç ara vermeden vuran esrime, tutuşan kanatçıklarıyla duyularının içinden akarak bütün varlığını giderek yükselen bir arzuya ateşe veren alev alev bir ok gibiydi. Bu görünmez okun uçuşunu duraksatacak hiçbir şey yoktu artık, çünkü kalbinin derinliklerine gömülüp, bir âşık tarafından keşfedilme hazlarının tadına bakmak gibi doymak bilmez bir ihtiyacı uyandırarak süratle hedefine doğru süzülüyordu.

Synnovea birden ellerini nereye koyacağını bilemez hale gelmişti ve telaşlı bir taşkınlık içinde Tyrone'un sırtı ve omuzlarında hafif hafif dalgalanan kasların üzerine koyup okşamaya başladı. Avuçlarının altında düğümlenen kas kirişlerini hissedebiliyordu ve bir elini Tyrone'un damar damar boynunun arkasına atarak yüzü göğüslerinin arasına dayanıncaya kadar başını aşağı doğru bastırdı. Gövdesinin üstü ve omuzlarının hafif bir salınımla yumuşacık, olgun kavunlar o erkeksi yüzü okşadı, Tyrone'dan boğuk bir haz iniltisi çıktı. Doymak bilmez bir açlıkla yakaladı bir meme ucunu Tyrone, neredeyse tümüyle ağzının içinde emerken silip süptürdü. Synnovea sanki içi dışına çekiliyormuş gibi hissetti ve kadınsı varlığı içinde hızlanan bir şevkle bir nabız gibi atmaya başlayan nefis heyecanlar karşısında kıpırdayamaz hale gelerek, öylece kalakalmak dışında bir şev yapamadı.

Tyrone'un eli oyalana oyalana geçti küçük sırtını, aşağı doğru, elbisesinin altına kaydı ve yuvarlak kalçaları kavradı. Onu kendine doğru kaldırdı, doğruldu ve elbisesini çekip belinden aşağı sıyırmaya başladı. Genç kızı kısıtlamalarından kurtarıp, giysilerini yerde kabarık bir yığın olarak bıraktı. Onu tekrar çoraplı ayaklarının üzerine bırakıp, gözleri birkaç haftadır zihnine musallat olmuş kusursuzluğun ziyafetini çekerken kendi giysilerinden kurtulmaya başladı.

Synnovea, bir yandan çoraplarını çıkarırken bir yandan da gizli gizli Tyrone'un soyunuşuna tanıklık ettiği yatağın kenarına utana sıkıla oturdu. Geniş omuzlar, gergin kaslı göğüs kafesi ve dümdüz, sımsıkı bel tam Synnovea'nın anımsadığı gibiydi ama asıl yüzünün kızarmasına neden olan şey Tyrone'un erkeksi arzusunu ortaya koyan, kasıklarındaki doluluktı.

Tyrone, Synnovea'nın kaçamak bakışlarının farkına varıp, onu gülümseyen bakışlarıyla karşılaşmaya mecbur bırakarak yaklaştı. Synnovea'nın yüzünü saran kızarıklık görülmeyecek gibi değildi. "Utanman gereksiz, tatlım," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Sana istediğin kadar bana bakma izni veriyorum. İstersen dokunabilirsin bile."

Synnovea onun bu rahat tavrına bir anlam vermekte zorlanarak verici bir utançla baktı. Kendisini böyle bir daveti kabul eden birisi olarak hayal edemiyordu kesinlikle.

Tyrone onu rahatlatmanın bir yolunu ararken, aç gözleri tepeden tırnağa taradı genç kızı. "Bir erkek olduğum ve seni arzuladığım için utanmıyorum, Synnovea. Ben her şeyimle sana teslimim, vücudumla, aklımla, saygımla..."

Uzanıp parmaklarını yakaladığında bile kıpırtısız kaldı Synnovea. Onun hem bakışlarını hem de ellerini sıkı sıkı kapana kısıtıran Tyrone, genç kızın avucunu kendi vücudundan aşağı doğru; kaslı çıkıntılara ve gergin tümseklerin üzerinden tüylerle kaplı göğsüne ve sert kaburgalarına, oradan dümdüz karnıyla bağlantı sağlayan tüylü hat boyuca aşağılara doğru, dik, ateşten erkekliğine indirdi.

Parmaklarını o çeliksi sütunun etrafında kapatıp orada sıkı sıkı tutunca, Synnovea'nın ağzından bir şaşkınlık nidası kop-

ttı. Synnovea avuçlarının içinde zonklayan o ateşli, şehvet dolu sertlikten kendi bedenine yayılan hararet nedeniyle güçlükle soluk alabiliyordu. Yüzünü öbür yana çevirmiş olmasına rağmen, tuttuğu şeyin gerçekliğini kafasından kovamıyordu.

“Yüzüme bak,” diye buyurdu Tyrone, kibarca.

“Yapamam,” diye fısıldadı Synnovea, itaat etmekte gönülsüzdü ama varlığından haberdar olabildiği bütün içgüdüleri merak içinde ayaklanmış durumdaydı

Tyrone boşa kalan avuç içiyle Synnova'nın çenesini tuttu ve bakışları karşılaşıncaya kadar kaldırdı. “Bana dokunmaktan bu kadar çok mu nefret ediyorsun, tatlım?”

Synnovea sıkıntıyla dudaklarını ısırды ama dürüstlüğü galip geldi ve başını iki yana salladı. Kendini bundan daha fazla heyecanlandıran *ya da* utandıran bir deneyim yaşamamıştı.

“Sevgili olacaksak, tatlım, beni nasıl memnun edeceğini bilmek zorundasın,” diye karşılık verdi Tyrone, usulca. “Kendini benim emirlerime bırakmayacak mısın?”

Synnovea kaçamak ama yine de temkinli bir bakışa isteksizce razı oldu ve ardından gözlerini sımsıkı kapattı. Fakat Tyrone'un erkekliğinin tesiri artık sonsuza kadar belleğine kazınmıştı: evrenin dört bir bucağında onu sürgüne gönderecek bir yer yoktu. Bin yıl yaşasa onun o arsız teşhirini unutmazdı.

Synnovea'nın gözlerini yeniden açacak kadar sakinleşmesi bir an sürdü. Sabit bakışlarla gözlerini ona dikti, Tyrone ise genç kızda kendisini onun rehberliğine bırakma yönünde büyüyen bir istek uyandırarak sımsıkı kenetlediği elini yavaş yavaş gevşetti. Synnovea'nın parmakları için eğitici bir tur başlattı, genç kıızı zevk vermeye teşvik ettiği gizemli noktalarda birkaç kez kendi soluğunu da tuttu.

“Bu kadarı yeterli,” dedi sonunda Tyrone hırıltılı bir sesle. Kendisini bu denli heyecan verici bir uyarıma fazla uzun kaptırmanın tehlikelerini fark etmişti.

Dudakları alçaldı, büyük bir aç gözlülükle Synnovea'nın göğüslerini yiyip bitirdi ve dilinin her bir şehvet dolu darbesiyle genç kızın soluğunu kesti. Mest edici hazlar süratle yoğunlaşıp Synnovea'ya vücudunun oyuklarında mayalanan açlığı dövdür-

ma ihtiyacı dışında her şeyi unutturdu. Şimdi artık doyurulmak için can atan o tarifsiz yoksunluğu biraz olsun rahatlatmak için Synnovea iyice Tyrone'a sokuldu. Tyrone, onu kaldırıp kadını yumuşaklığının derinlerdeki ıslak sığınağı, kendi sıcaklığına sıkı sıkıya dayayınca kadar kendine çekerek genç kıza kolayca uyum sağladı. Erkekliğinin zonklayan ateşi Synnovea'nın içinde alev alev yanan doymak bilmez bir ateşi tutuşturdu ve genç kız zamanın kendisi kadar eski bir arayışla o dövme demire doğru hareketlenip, içgüdüsel olarak bu ateşi söndürmeye çalıştı. Henüz birbirlerinin içine karışıp kaybolmadıkları için, bu şimdilik yalnızca sataşan ayartımlardan daha fazlasının geleceğini bilmesine rağmen, içinde cızırdaya cızırdaya yukarı doğru kabarmaya başlayan hazza hazırlıklı değildi.

"Acele et," diye yalvardı ısrarlı bir fısıltıyla, parmaklarını bir daha o sert sütunun etrafında kapatıp Tyrone'un soluğunu keserek. Şu an onu acele ettiren şeyin Aleksey'in onları yakalayabileceği korkusuyla bir ilgisi yoktu. Bu bir tatmin edilme arzusuydu, saf ve basit.

"Dikkat et, Synnovea," diye uyardı Tyrone, genç kız onu kendisiyle birlikte geri yatağa doğru çekerken, ülkeden kovulmanın eşiğine biraz fazla sürükleniyor olduğunu bilerek. "Bu haz biraz fazla tatlıdır."

Synnovea bacaklarının arasında yaratılmış olan kızılca kıyamenet başka bir şey düşünecek durumda değildi. Onun üzerindeki haklarından el çekerek geri yatağa yıkıldı ve karyola başında duran yastıklara ulaşınca kadar kıvrıla kıvrıla ilerledi tertemiz kokan çarşafın üzerinde. Tyrone de onu izledi, yanına geldiğinde bir dizi üzerinde kalktı, bir kolunu onun belinin altından doladı ve kuş tüyü şilte üzerinde kaldırdığı gibi yatağın ortasına taşıdı. Şehvetli öpücüklerle yanağını ve dudaklarını okşayarak, bacaklarını onun arzuyla aralanan uylukları arasına indirdi ve bir eliyle aşağı uzanıp kibarca o ipeksi kıvrımları araladı. Synnovea, kararlı sertliğin hassas perdeyi nazikçe sınyarak gerçekleştirdiği davetsiz girişi sırasında yüzünü yana çevirdi ve dudağını ısırdı. Tyrone'un uzun süvari kılıcı, kendisini havaya fırlatan bir acıyla delerek, kabara kabara ilerlerken, Synnovea'nın ağzından

bir çılgılık gibi koptu. Tyrone ele geçirdiği bütün topraklardan vazgeçti ve sergilediği centilmence sabırı sürdürebilmek için insanüstü bir çabayla bütün bir irade gücünü bir araya getirmesi gerekse de, onu öpüp okşarken sakinleşmesi için zaman tanıyarak geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi Synnovea ağlamaklı bir fısıltıyla, Tyrone’un sonu gelmeyen öpücükleri altında. “Bu kadar korkak olduğumu sanmazdım.”

“Hişşş, aşkım,” diye teskin eti onu Tyrone, kadınsı yumuşaklığını okşarken.

Synnovea bu sefer kendini tümüyle teslim etti ona; bir yandan olabildiğince ateşli bir biçimde yenip bitirilmeyi onun kadar arzularken bir yandan da korkak bir velet gibi davranmış olduğu için utanç içindeydi. Eli yukarı doğru çıkıp çekine çekine Tyrone’un göğsüne dayandı. “Sana bir kez daha dokunabilir miyim?”

“Henüz değil, aşkım,” diye cevap verdi Tyrone. O da, bu denli tatlı, eziyet gibi kıskırtmaları kabul etmesi için yükselen arzularının sancısıyla titriyordu. “Bırak önce sana zevk vereyim, sonra benimkilerin peşine düşerim.”

Bunun üzerinden bir saniye geçmişti ki, Synnovea bütün utanmalarının yeni, süratle yayılan duyguların gölgesinde kaldığını hissetti. Tyrone’un aklını başından alan okşamalarıyla üzerinden taşmaya başlayan köpük köpük mutluluk dalgalarına dalmış bir halde, şiddeti gitgide artan bir kopuşla kıvranıp bükülmeye başladı. Tyrone’un karşı koymayacağı bir davetkârlıkla kalçalarını yukarı doğru bir yay gibi büküp ona dayadı; kısa bir süre sonra hassas yarığına o heyecan verici sertliğe kavuşması için yol gösteriyordu.

Tyrone elleriyle onun kalçalarını sıkı sıkı kavrayarak nihai hamleye hazırlanırken, neredeyse Synnovea kadar titriyordu. İyice sertleşmiş sütun içeri daldı, incecik zar yarılrken Synnovea’dan keskin bir çılgılık çıktı. Aynı anda ve hızla, kendisini alıp yaşadığı acının ötelere götürecek o ihtiraslı öpücüklerle ihtiyaç duyan Synnovea, Tyrone’un dudaklarını aradı. Tyrone dudakların ve dillerin sarhoş edici alışverişiyle onu şımarttı, yine de

şu anda kımındaki bir kılıç gibi onun sıcaklığı ile sarmalanmış ve döne döne yükselen bir esrimeyle galeyana gelmişti. Hamleleri uzun ve sağlamdı; Synnovea'yı onu karşılamak için ayaklandıracak kadar şevke getirdi. Tyrone'un öpücükleri altında hafif miyavlamalar, şaşkınlıktan afallamış çığlıklara dönüşürken Synnovea da birleşmelerinin o müthiş güzellikteki zirvesine doğru giderek daha yükseklerde süzülüyordu. Tyrone da çok geride değildi. Esrimenin ilk, nefes kesici meyveleri üzerinden taşmaya başladığında, soluğu sert bir biçimde genç kızın kulağını törpüledi. O anda aniden hızla yaklaşan birilerinin sesi vahşi bir kabalıkla burkarak zihnini temizledi.

"O da ne?" diye fısıldadı Synnovea, Tyrone başını kaldırıp sesi dinlerken. Gümbür gümbür eve doğru yaklaşan çok sayıda atlıya ait nal seslerini duyunca Synnovea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Birileri geliyor!" diye söylendi Tyrone.

Tyrone ondan koparak uzaklaşıp yatağın kenarına doğru yuvarlanırken, Synnovea çaresizlik içinde inledi. Tyrone giysilerini kaptı, ayaklarına bir çorap geçirdi, dar kalçalarının üzerine sıkı sıkı oturan pantolonu çekiverdi ve apar topar düğümledi.

"Elbiselerini giy, Synnovea!" dedi Tyrone, endişeli bir biçimde, toynak sesleri gelip evinin önünde durmuştu. "Acele et!"

Synnovea, planladığı şeylerin gerçekleşmesi nedeniyle donakalmış bir halde, ona gözünü dikmiş bakıyordu sadece. Yüreği artık başka şeyler söylemesine rağmen her şey tasarladığı gibi oluyordu. Birkaç saniye sonra Aleksey adamlarına kapıyı kırmalarını emredecek ve Tyrone iki ateş arasında, tam onun için planladığı konumda yakalanacaktı.

Tyrone, onun korku dolu bakışlarını görünce, kollarından yakalayıp sarstı. "Yüce Tanrım, kadın, sorunun ne senin? Aklını mı yitirdin? Evimin önünde adamlar var ve büyük ihtimalle birazdan burada olacaklar! Sen böyle çırılçıplakken ikimizi birden koruyamam! Büyük bir ihtimalle seni almak için öldürürler beni."

Tyrone, Synnovea'yı yataktan sürükleyerek çıkardı, ayağa kaldırdı ve sonra da yerden giysilerini topladı. Elbiseleri yatağın

üzerine, hemen elinin yanına yığdı ve tam iç gömleğini silke-liyordu ki, ön kapı güçlü bir yumrukla çalındı ve çitin içinden mırıltı gibi bir ses duyuldu.

“Albay Rycroft! Sizinle konuşmam lazım.”

“Kollarını kaldır!” diye emretti Tyrone, endişeli bir fısıltıyla. Bir an için çağırışı duymazdan gelmişti. Synnovea bu emre itaat ederken Synnovea da iç gömleğini aniden başından aşağı geçirdi ve incecik belinin çevresinde düzeltti.

“Kendim giyinebilirim!” dedi Synnovea. Tyrone’un zayıf parmaklarıyla göğüslerinin arasındaki düğümleri iliklediğini hissedip kendine gelmişti. “Sen kendi elbiselerini giyip gitsen daha iyi olur!”

“Ne! Burada seni yalnız bırakayım ve sen de tek başına karşıla o adamları, öyle mi?” Tyrone aksi aksi güldü, buna ihtimal bile vermiyordu. “Buradan gideceksem, Synnovea, seni de yanımda götürürüm.”

Aşağıdan kırık kapı mandalının tıngırtısı duyuldu ve hemen ardından bu sese karışmış bir soru duyuldu. “Albay Rycroft orada mısınız?”

Kilidin bir daha denenmesinden sonra kapının davetsiz misafirlerin açma girişimlerine boyun eğmeyeceği kesinleşmişti. Sert yumruklar, içeri girme talebiyle kapı ahşabını dövmeye başladı.

“Albay Rycroft, orada olduğunuzu biliyoruz!”

Tyrone yatak odasını kapısına doğru gitti ve merdivenlerden aşağıya bağırdı. “Bir dakika sonra aşağıda olurum. Giyiniyorum.”

“Hemen gelmeniz lazım, Albay!” diye bir karşılık geldi. “Kontes Synnovea’nın yanınızda olduğunu biliyorum. Bu kapıyı derhal açmazsanız, adamlarım kıracak.”

“Aleksy!” diye fısıldadı Synnovea. Tyrone’un soran bakışlarıyla karşılaşınca yüzü kızardı ve telaşla omuz silkti. “Nataşa’nın evini gözetlemeleri için adam tutmuş.”

“Tanrım, Synnovea! Neden bunu bana daha önce söylemedin? Başka bir yere gidebilirdik.” Genç kızı nazik bir biçimde

yatağa itti. "Elbiseni ve ayakkabılarını giy. Buradan çıkmamız lazım! Hemen!"

Ön kapıdan ard arda yükselen birkaç patırtı, Tyrone'un bu sözlerini vurguluyordu adeta. Bunu hemen, heybetli bariyerin sağlamlığını sınavan bir diğer çatırtı izledi.

Şimdi çevirdiği dolabın sonuçlarından kurtulma şansı gören Synnovea hızla kendisine denileni yaparken, Tyrone da aceleyle, çizmelerini giydi ve bir gömlek geçirdi üzerine. Kılıcını kuşandı, Synnovea'nın elini tuttu ve hızla merdivenlerden inmesine yardım etti. Alt salonda kısa bir süre duraklayıp ön kapıya inen başka bir darbenin gücünü ve sağlam ahşaplar kırılmadan önce kendilerine kalan zamanı hesapladı. Synnovea'nın pelerini kaptı yerden, genç kızın omuzlarına attı ve onu kendisiyle birlikte arka kapıya doğru sürükledi.

Tyrone kılıcını çekti, işaret parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Synnovea'ya olduğu yerde kalmasını işaret etti. Ondan olumlu yönde bir baş işareti alınca, sürgüyü dikkatli bir şekilde geri çekti, sessizce kilitten kurtardı ve kapıyı çekip açtı. Temkinli adımları da kapıdan dışarı süzülerkenki kadar sessizdi. Elinde kılıcı hazır bir halde hemen dışarıda durdu, gözleriyle loşlukları taradı, yavaşça döndü ve aniden sağ tarafında, iri yarı bir adamın arka kapıya sadece birkaç adım uzaklıkta, evin köşesine konmuş bir ahşap varil üzerinde çömelmiş, oturduğunu gördü. Gecenin içinde bir cıva parlaması gibi fırladı Tyrone'un kılıcı ve diğerinin elindeki baltanın inişini durdurdu. Tyrone ikinci darbeyi de savuştururken, adamın bağırması evin karşı ucuna yakın yerlerden koşan ayak seslerini beraberinde getirdi ve Synnovea'yla birlikte kaçma umudu da, bir düzine daha iri yarı adamın kılıç ve silahlarını çekerek üzerlerine doğru gelmesiyle birlikte, hızla söndü. Tyrone süratle geri çekildi, kapıyı çarparak arkasından kapattı ve sürgüledi.

"Yukarı çık!" Synnovea'ya doğru dönerken kafasını yatak odası yönünde savurdu. "Ben onları aşağıda tutmaya çalışacağım!"

"Beni bırakıp kaçmak zorundasın!" diye bağırды Synnovea, dehşet içinde.

“Kadın, ne söylüyorsam onu yap!” diye haykırdı Tyrone. “Seni kendi başına bırakmam!”

Synnovea onun buyurgan ses tonuna öfkelenerek yumruklarını iki yanında sıkı ve bir kez daha, artık iki kapıyı birden bombardımana tutan sarsıcı darbelerin sesini bastıracak kadar yüksek bir ses tonuyla bir daha şansını denedi. “Lütfen beni dinler misiniz, Tyrone Rycroft! Ben ne söylediğimi biliyorum.”

“Ne? Aleksey’c güvenli bir yere götürmeden önce sana tecavüz etme fırsatı mı vereyim yani? Git dedim sana!”

Synnovea çaresiz bir şekilde sızlanarak hızla merdivenlere doğru döndü ve tam o anda ön kapı içeri doğru kırıldı, birkaç iri yarı adam da sendeleyerek onunla birlikte içeri daldı. İçeri girişleri Synnovea’nın kaçışını hızlandırdı; Aleksey’in içeri giren ilk kalabalığın arkasında, güvenli bir mesafeden ismini kükreyişini duyabiliyordu. Tyrone elindeki uzun kılıcı görülür biçimde sallayarak onun güvenli kaçışını sağlamak için yerinden sıçradı.

“Yakalayın onu!” diye hırlayarak emretti Aleksey. Uzun parmağını Albay’a doğru uzattı.

Tyrone bir kahkaha atarak Prens’le dalgasını geçti. “Bunu kendiniz yapacak kadar yüreğiniz yok mu, lordum?”

Yarım düzine adam Prens’in emrini yerine getirmek için öne çıktı ve bedenlerinde anında açılan yaraların acısıyla bağırarak geri püskürtüldüler.

“Bu namussuzu yakalayan okkalı bir kese alacak,” diye vaatte bulundu Aleksey. Albay’ın kararlılığı karşısında çileden çıkmıştı. “Onu istiyordunuz! İşte karşınızda! Size ve beraberinizdekilere yaptığını siz de ona yapın! Yakalayın onu!”

Tyrone’un birbirini ezerek üzerine gelip kendini merdivenlerden yukarı geri çekilmeye zorlayan yarım düzine külhanbeyine karşı koyma şansı yoktu. Bir üst kata ulaşmayı başardı ve yatak odasından içeri dalıp, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kılıcını yatağa fırlattı ve ardından uzun, ağır gardiobu kapının önüne çekerek, ağır kalaslardan yapılma kapının dayanıklılığını pekiştirdi. Synnovea çaresiz bir şaşkınlık içinde izlerken, Tyrone küçük bir sandalye çekti ve odayı bir uçtan diğerine koşarak pencerelerden birine fırlattı. Yatağa döndü, çarşafı çekip aldı,

ucuna bir düğüm attıktan sonra pencereye geri döndü. Küçük, bir erkeğin çizmelerini rahat rahat alacak genişlikte bir çıkıntı, hemen pencerenin altından dışarı uzanıyordu. Sonra gözleriyle şöyle bir dışarıyı taradı ve evin etrafındaki karanlıkları dikkatle araştırdı.

Tyrone geri döndü ve Synnovea'ya yaklaşmasını işaret etti. "Seni çarşafı aşağıya indireceğim, sonra da ben ineceğim." Kapıya doğru bir göz attı, üzerine ağır darbeler iniyordu ve bütün bu patırtının üzerine konuşmak zorunda kaldı. "Başaramazsam, arabaya koş ve sürücüden seni Nataşa'nın evine götürmesini iste! Anladın mı?"

"Gayet iyi anladım, Tyrone, ama yalvarıyorum. Yakalanmadan önce sen kaç."

Tyrone onu çektiği gibi kollarına alıp pencereden içeri soktu ve Synnovea çıkıntının üzerinde durmaya çalışırken elinden sıkı sıkı tuttu. Ama aşağıdan gürültülü bir kahkaha patladı ve Tyrone apar topar aşağı sarktı. Uzun, pis bıyıkları ve kel bir kafadan fırlayan bir tutam saçıyla dev gibi bir adam, kollarını geniş geniş açarak, uzun adımlarla ilerledi.

"Ne güzel sürpriz! Albay Rycroft! Yine karşılaştık, demek? Ne kadar nazıksın, dostum, kızı kucağıma atıyorsun." İri yarı adam neşeyle gürültülü bir kahkaha attı ve beklenti içinde kollarını uzattı. "Küçük güvercin leziz bir şeker gibi, değil mi? Hadi şimdi şu senin çektiğin ziyafetin tadına bir de ben bakayım."

"Petrov!" diye haykırdı Synnovea dehşet içinde ve geri dönüp bir göz attı Tyrone'a. "Yani Ladislaus da burada!"

Tyrone alçak sesle bir küfür savurdu, sonra da alaycı bir tonla mırıldandı. "Prens Aleksey'in ne tür adamlarla düşüp kalktığını sormak zorundayım galiba!" Synnovea'nın pencereden geri girmesine yardım etti ve ayaklarının üzerinde doğrulttu. "Beni bulmak için bu hırsız pislikleri kiraladığına göre Aleksey kaçışımızı engellemek için her türlü önlemi de almıştır. İntikam için can attıklarından emin olabilirsiniz, Aleksey de onları bulmadan önce kesin olarak bunun farkındaydı."

"Onları nerede bulacağını nasıl biliyor olabilir ki?" diye sordu Synnovea, kafası karışmış bir halde.

“Bir fırsatını bulursam, bu tam da Aleksey’ye sormak isteyeceğim bir soru.”

“Ben olmadan kaçma şansın çok daha büyük.” diye karşılık verdi Synnovea, bir elini onun tüylerle kaplı göğsüne koyarak. “Bir dene. Söz veriyorum, Aleksey o adamların beni götürmesine izin vermez, Çar’ın bunu öğrenme ihtimali varken bunu asla yapmaz.”

Tyrone bu fikirden hoşlanmamıştı. “Ladislaus ve adamları boğazına çökmüşken, Aleksey’in seçme şansı bile olmayabilir. O haydut öncelikle seni istiyor. Bu kez seni götürünceye kadar durmayabilir.”

“Lütfen dinle, Tyrone,” diye yalvardı Synnovea, umutsuzca. “Aleksey *ya da* Ladislaus’tan hiç hoşlanmıyorum ama beni burada bırakır, kendin kurtulmaya bakarsan, daha sonra bu haydutlara bir saldırı düzenleyip beni geri alma şansın olur. Beni daha önce Ladislaus’un elinden kurtardın. Bunu neden bir daha yapamayasın?”

Tyrone bir kaşını düşünceli düşünceli kaldırdı ve genç kızın önerisini gözden geçirdi. Her ikisi birden yakalanırsa, kendisini öldürmek için can atan ezici bir güçle uğraşacak olacaktı. Bu hırsızlar muhtemelen onun elini kolunu bağlar ya da ikisini birden korumaya çalışmakla meşgulken Synnovea’yı kurtarmakta başarısız olurdu. “Bir saat içinde böyle bir saldırı ayarlayabilirim aslında,” diye karşılık verdi düşünceli bir ifadeyle. “Bu yakınlarda oturan dostlarım var. İngiliz subaylar. Ladislaus’un adamlarını yarıp geçebilirsem, onların bana yardım edeceklerini biliyorum.”

Kapıyı hedef alan koçbaşı bombardımanı altında, sürgünün etrafındaki tahtalar ayrılmaya başlamış ve Tyrone’u yeniden kılıcını eline almak zorunda bırakmıştı. Silahını kınından çıkarırken yatak örtüsünün beyazlığını bozan kırmızı lekeler dikatini çekti. Kısa bir süre duraksayıp lekeleri gözden geçirdi ve ardından Synnovea’ya dönerek dudaklarına alelacele bir öpücük kondurdu.

“Başladığım işi çok geçmeden bitireceğim,” diye söz verdi, sıcak bir fısıltıyla. “Benim için kendini koru.”

Synnovea gözyaşı selini bastırmaya çalışarak zar zor gülümsedi. "Sen dikkatli ol yeter!"

"Aleksy ve Ladislaus'a söyle, sana en ufak bir zarar verirlerse ikisini de öldürürüm," dedi Tyrone ve sonra da koşar adımlarla pencereye doğru yürüdü. Gelişigüzel bir selam verdikten sonra, onu orada bırakarak, pencereye eğildi.

Synnovea, boğazında zonklayan korkuyla Tyrone'u izledi, pencere uzantısının üzerine çıkarken. Orada dengesini sağlamak için ayaklarını açıp destek yaptı, iki parmağını ağzına götürüp, Synnovea'nın şaşkın bir çığlık atmasına yol açan gürültülü bir ıslık çaldı. Bu tiz davet üzerine Petrov, Albay'ın tek izleyicisi olmak üzere koşarak döndü. Güçlü kuvvetli dev, Tyrone kendine havalı bir selam çakarken, başını atabildiği kadar geriye atıp, çenesi aşağı sarkmış halde, ağzı açık yukarı doğru bakakaldı.

"Ne kadar naziksin, Petrov, çağırır çağırılmaz geldin. Şimdi yakala bakalım beni, yakalayabilirsen," diye alay etti Tyrone gülererek ve pencere uzantısında hafifçe yaylandıktan sonra havada bir parende atıp, hızla büyüyen bir şaşkınlıkla geriye sendeleyerek çam yarmasının üzerine daldı. Synnovea atmak üzere olduğu korku çığlığını bastırmak için eliyle ağzını sıkı sıkı kapadı ama zaten ağzından kaçabilecek her türlü ses Petrov'un kalın gırtlığından çıkan gürültülü, titrek bağırisin gölgesinde kalırdı. Çığlığı yükselip sağır edici bir böğürtüye dönüşmüştü ki, olanca ağırlığıyla üzerine düşen Albay'ın altında aniden sesi kesildi.

Tam da Tyrone'un umduğu gibi, yaptığı gözüpek dalışın şiddeti hırsızın koca cüssesince yeteri kadar yumuşatılmıştı ve neredeyse burnu bile kanamamış bir halde, sıkılmış yumruğunu havaya kaldırıp sersemlemiş haldeki adamın kalın çenesine okkalı bir yumruk savurdu ve bu kez tümüyle kendinden geçmiş bir halde onu devirdi. Koca kafa yere serilince, Tyrone haydutun tepki verip vermediğini kontrol etti. İkna olmuş bir halde ayaklarının üzerine sıçradı, sıradan bir iş üzerindeymiş gibi elbisesindeki tozları silkeledi. Yüzünde çarpık bir tebesümle döndü, bu kez elleri sıkı sıkı ağzına kapanmış bir halde hâlâ pencerede dikilip duran sevgilisine zarif bir selam daha

verdi. Synnovea'nın yaşadığı bu şoku atlatması sadece bir saniye sürdü, avuç içlerini yanaklarına kenetledi ve rahatlayarak güldü.

Synnovea onun bu gözüpek başarısını kısa bir alkışla takdir etti ve bir öpücük üfledi; Tyrone bunun hemen ardından hızla döndü ve yakındaki evlerden birine doğru uçarcasına koştu. Synnovea onun kaçışını izledi, görebildiği kadar uzağa baktı, sonunda karanlık ona tuhaf bir huzursuzluk ama kaçtığı için yine de bir rahatlama bırakarak, Tyrone'un uzun silüetini silip süpürdü.

Dolap içeri doğru kaymaya başladı ve kısa bir süre sonra Synnovea aniden döndü, içeri dalan adamlarla burun buruna geldi. En önde elinde kılıcıyla Ladislaus vardı. Kapıdan girer girmez durakladı ve solgun gözleriyle odayı enine boyuna tarayıp İngiliz'i aradı. Soluk sarı başından kürklü başlığını çekip aldı. iri adımlarla yürüdü ama yatağın yanında kısa bir süre durup kanlı çarşafa uzun uzun baktı. Buz mavisi bakışları Synnovea'ya döndü, sonra onun da arkasına kaydı ve pencerede hafif hafif dalgalanan perdelerin dikkatini çekmesiyle birlikte gözleri öfkeyle kısıldı. Bir hamlede penceredeki aralığa ulaştı, dışarı sarkıp etrafı inceledi, yere uzanmış yatan iri kıyım arkadaşını gördü.

Synnovea çenesini kaldırdı, ona doğru geri gelen Ladislaus'u tepeden bakan bir tavırla karşılamak için elinden gelen çabayı sergiledi. "Çok geç kaldınız," diye haber verdi adama, "İngiliz çoktan gitti."

"Bunu kendim de görebiliyorum, Kontes. Arkasında bıraktığı sevimli biblonun da farkındayım." Gözleri Synnovea'nın örtülü endamını şöyle tepeden tırnağa bir taradı, sonra bir elini uzattı ve düşünceli bir ifadeyle yumuşak, esmer bukleyi parmaklarının arasında ovuşturdu. "Düşmanımın o zengin hazinenden otlamasına izin verdin, güzelim, bu günahımı bağışlayacağım, çünkü nasıl olsa geride daha benim de tadına bakacağım kadar kaldığı kesin ama nereye gittiğini bilsem iyi olurdu."

"Sana söyleyeceğimi falan mı sanıyorsun?" dedi Synnovea eğlenerek. "En az o şuursuz arkadaşın kadar salak olmalısın."

Aleksey ite kaka kapıdan içeri girdi, dört iri yarı adamın korumasında, güvendeydi. "Ondan herhangi bir cevap almaya ça-

hşarak vakit kaybetmeyin,” dedi, ters ters Synnovea’ya bakarak. “Âşığının nereye kaçtığını asla söylemeyecek. Onu kendiniz bulmak zorundasınız.” Buyurgan bir edayla döndü, parmaklarını haydutlara doğru şaklattı, onları bir kez daha kovalamaya gönderdi. “Unutmayın!” diye bağırdı arkalarından. “Onu yakalayana okkalı bir kese var!”

Aleksey haydutların merdivenleri gümbür gümbür inişlerini dinledi, sonra yüzünde meydan okuyan bir küçümseme ifadeyle, onları izlemek için kılını bile kıpırdatmayan Ladislaus’a döndü. “Eee? O İngiliz serserisini yakalamak için bölgeyi taramayan adamlarına yardım edecek misin, yoksa niyetin onu tek başına mı avlamak?” Bir kaşı havada, dalga geçen bir ifadeyle baktı dev irisi adama. “Sakin bana ondan korktuğunu söyleme.”

Ladislaus onun bu dokundurmasına alaycı bir kahkahayla karşılık verdi. “Burada sadece bir tane korkak var ve şu an ona bakıyorum.”

Bu hakaret Aleksey’in koyu gözlerini tutuşturdu, ateşli bir öfkeyle alev alev yaktı. “Kontes’in kafilesine düzenlediğin saldırı hakkında duyduklarıma göre, İngiliz sahneye çıkar çıkmaz tüymüşsün.”

“Dikkat et,” diye uyardı onu ızbandut, tehditkâr bir ifadeyle. “Bu şehirde bir eksik boyar, kimsenin dikkatini çekmez. Bundan emin olabilir.”

Synnovea iki adam arasında kısaca göz gezdirdi, umutları artmıştı. Birbirleriyle müttefik olsalar da karşılıklı bir nefreti paylaştıkları aşikârdı. Şiddetli bir kavgaya kışkırtılsalar, kaçışını sağlama alacak kadar uzun bir süre İngiliz’i aramayı bile unutabilirlerdi. “Senin bu kiralık uşağın o yüksek statüye pek de değer veriyor gibi görünmüyor, Aleksey. Ama zaten, soyu biraz şüpheli olsa da onun da bir prens olduğunu unutmamak gerek. Kendisi çok uzun süredir mi senin hizmetinde?”

Hırsızlar kralı yüksek sesle homurdandı. “Hiç kimse hizmetine alamaz Ladislaus’u,” diye gürledi. “Civarda o malum İngiliz’i aradığımı herkese ilan ettiğim zaman, Kitaigorod’a kadar gelerek beni arayıp bulan sizin bu kıymetli boyarınızdır. Yoksa, Kontes, bizi birlikte görmezsiniz.”

“Albay Rycroft’u öldürmek niyetindesiniz yani?” diye ihtiyatlı bir şekilde sordu Synnovea.

“Ben kendiminkini almadan önce Prens’in hakkını alması-na izin vereceğim, tabii,” diye karşılık verdi Ladislaus ve alaycı bir tavırla güldü. “Her durumda, leydim, o kıymetli albayınızla işimizi bitirdikten sonra, hoşunuza gidecek pek bir şey ortada kalmayacak.”

“Tabii, onu yakalamayı başarırsan,” diye araya girdi Aleksey, büyük bir kinle. “Eminim bu gecikme sana onu elinden kaçırmaya malolacak.”

Ladislaus diğer adama sırtıttı. “Onu yakalayacağımıza dair söz verdim ve yakalayacağız.”

Hırsız kral bunu söyledikten sonra koşar adım geçti odayı ve çıktı. Çok kısa bir süre sonra, yatak odası penceresinin altından, Petrov’a düştüğü uyuşukluktan uyanmasını emredışı duyuldu.

Aleksey, sade, çıplak görüntüsünden tiksinererek, aşağılayıcı bakışlarla bir göz gezdirdi odada. Sonra, bembeyaz yatak örtüsüne bulaşmış koyu lekeler gözüne ilişince, ani bir öfkeyle gözleri parladı. Galiz bir küfür savurup aniden Synnovea’ya döndü ve çığ gibi büyüyen bir kinle saldırdı; elinin tersiyle genç kızın suratının ortasına acımasızca attığı tokat, onu neye uğradığına şaşırılmış halde odanın öbür ucuna gönderdi. Synnovea şiddetle karşı duvara çarptı, kafası kapıya vururken ağzından boğuk bir inilti çıktı. Sonra sersemlemiş bir kendinden geçme halinde geriye sendeledi ve alnında giderek büyüyen yumruya yavaşça dokundu.

“Demek öyle, seni fahişe!” diye hırladı Aleksey, kudurmuşcasına öfkeliydi. “Tehdit ettiğin şeyi yaptın demek! Kendini o pislik hergeleeye verdin!”

Synnovea, dik bakışlarını düşmanın üzerine odaklayabilmek için azimli bir çaba içinde gözlerini kırptıyordu. Daha biraz önce başının bir yanını, boydan boya bir taş duvara çarpmış gibi hissettiğine göre görüş ve duyularının bulanık olmasında da olağandışı bir şey olmadığını düşünüyordu. Çürümüş ağzının kenarındaki bir kan damlasını silerken, ona duyduğu tiksintiyi de aksettiren zayıf bir sesle, Prens’le alay etti. “Çok kısa

bir süre önce, planlarını suya düşürmek dışında hiçbir amaç gütmeksizin, kendimi Tyrone Rycroft'a vermiş bulunuyorum, Aleksey ama bundan sonra onun tarafından beğenilmek için de istekli bir çaba içinde olacağım, çünkü hiç şüphe yok ki, senin olmayı hayal edebileceğinden bile daha fazla erkek.”

“*O bunu öderken sen de izleyeceksin!*” diye bağırды Aleksey, Synnovea'nın aşağılamasıyla çileden çıkmıştı. Aşırı şişkin gururu, Synnovea'nın o ayrıcalığı evinde kaldığı günler boyunca kendisinden kararlılıkla esirgedikten sonra bir yabancıyı koynuna aldığı anlamasıyla birlikte, fena halde yaralanmıştı. Çileden çıkması için bu hakaret yeterli değilmiş gibi, bir de Synnovea'nın yüzüne karşı bu adamla arkadaşlık yapmaya istekli olduğunu söylemesiyle fazladan bir aşağılanmaya katlanmak zorunda kalmıştı. “Senin yüzünden, Synnovea, o İngiliz, zayıf tahammül gücünün çok ötesinde bir acı çekecek.”

Synnovea'nın yüreğini ani, küçük ama mide bulandırıcı bir endişe kuşattı. Aleksey'in rakibinden intikam almak için işkençeye başvuracağından zerre kadar kuşkusuz yoktu. Buna karşılık, Tyrone'un dövüş konusundaki hünerleri aklına geldiğinde de, herhangi bir adamın onun hakkından gelebilmesi pek muhtemel görünmüyordu. Onun bu konudaki yeteneklerine olan güveni, kaygılarını önemli ölçüde giderdi ve böbürlenmesine olanak verdi. “Önce onu yakalaman gerekecek, Aleksey, senin ya da o kiralık yalakalarının bu işin üstesinden gelebilecek yetekte olduğunu hiç sanmıyorum, gerçekten.”

Aleksey pis pis sırttı. “Ben biraz farklı düşünüyorum, tatlım, çünkü biliyorsun, Ladislaus ve adamları o İngiliz'den neredeyse benim kadar çok nefret ediyorlar. Albay'ın onların eline düşmesi sadece zaman meselesi. O ortaya çıkıncaya kadar beklemeye kalacak, sonra kafesinden kurtulmuş aç bir köpek gibi üzerine atılacaklar.” Ona doğru eğildi, küçümseyerek yüzüne baktı. “*Âşığı elime geçirir geçirmez, tatlım, bu geceyi sonsuza kadar unutmamasını sağlayacağım. Onunla işimi bitirmeden önce sırt derisinin yüzüldüğünü göreceğim ve sonra da yaşadığı sürece sen ya da bir başka kadınla bir daha asla yatamayacak hale geldiğinden emin olacağım.*”

Evden biraz uzakta, yoğun karanlık, dar toprak yolun yanında büyümüş bir ağaç kümesinin içini güvenli bir yer haline getiriyordu. Tyrone'un tekerlek izleriyle dolu açık alanı gözlemek için durduğu yer burasıydı. Yolun altını üstünü dikkatle izledikten sonra, onu çevreleyen alana baktı. Koruluğun ötesinde, biraz ilerdeki arabasının üzerinde kestiren arabacı da dahil olmak üzere hareket eden en ufak bir karaltı yoktu. Tyrone kılıcını sessizce kınından çıkardı ve ağaçlık alanın kenarına kadar süründü, orada ihtiyatı elden bırakmadan uzunca bir süre durdu ve bölgeyi bir kez daha inceledi. Bu ağaçlığa girdiği andan itibaren üzerine çöken huzursuzluk duygusunu bir türlü atamıyordu. Durduğu yerin ötesi apaçık bir alan olmasına rağmen her şeyin olması gerektiği gibi olmadığını seziyordu. Yine de herhangi bir hareketlilik, ya da orada bir başkasının varlığına dair kendisini uyaracak bir gölge bile tesbit edemedi. Buna karşılık, içgüdüleri bir tehlike uyarısı verdiğinde dikkat etmeyi öğrenmiş bir adamdı. Tedbir olsun diye, yavaşça bir adım geri atıp gizlice geri çekilmek için dönmek üzereydi ki başında ani bir acı patladı. Dizlerinin üzerine çöktü, gözünün önünde, ıslıl ıslıl renkler denizini delip geçen milyonlarca ışık patlıyor, sonra yavaş yavaş sönerek grinin donuk tonlarına dönüşüyorlardı. O kasvetli karanlığın içinde belirip adım adım yaklaşan bir karaltıyla onu ayağa kaldıran bir kolu belli belirsiz fark etti. Sert bir sopa, dünyasının geri kalanı topyekûn bir unutulmuş haline gelinceye dek, bulanık gölgeleri enikonu karartıp, gecenin en koyu tonlarına dönüştürerek kafasına bir daha indiğinde zaten aklı çoktan uyuşmuş, fiziksel tepkileri yavaşlamıştı.

Sakin gecenin sessizliğı içinde, giderek büyüyen patırtı sesleri yukarıdaki yatak odasına kadar ulaştı ve Aleksey, bir faytonla kalabalık bir grup atlının yaklaşmakta olduğunu haber veren terlekler gürültüleri ve gümbürdeyen nalların sesine kulak vernek için başını kaldırdı. Kafıyle korumalarının albayın evinin önüne ulaşmasına, bağıra çağıra verilen emirler eşlik etti. Bir dakika sonra aşağı salondan merdivenlere doğru seslenen Ladislaus'un sesi duyuldu.

"Artık aşağı inebilirsiniz Yücelerin Yücesi Majesteleri." Ses tonundaki aşağılama fark edilmeyecek gibi değildi. "İngiliz'i yakaladık."

Kanun kaçağının bu sözleri yüreğine korku salarken Synnovea hafif bir çığlık attı. Tyrone normal insanların çok ötesine geçen yeteneklere sahip gibi görünse de, Synnovea için artık tam anlamıyla Aleksey'in tehditleriyle yüz yüze gelme zamanıydı ve Prens'le bu eşkiya çetesinin sevgilisinden almaya kararlı oldukları intikamı düşündükçe, gitgide derinleşen bir endişeyle titremekten başka bir şey elinden gelmiyordu.

"Şimdi göreceksin!" diye böbürlendi zaferiyle Aleksey, muzafer bir kahkaha atarak. Synnovea'yı kolundan kabaca yakalayıp yanında aceleyle aşağı inerken sürükledi. Genç kız son basamağı da indikten sonra dizlerinin üstüne düşünce, çektiğı gibi ayağı kaldırdı ve kapıya doğru itti. "Çık dışarı, orospu!"

Kiralık uşaklar, şimdi Ladislaus'un, Petrov ve birkaç adamıyla birlikte beklediğı evin önünde durmuştu. Bir yirmi ya da daha fazla zalim de, hâlâ silahlı olarak at arabasının önündeydi. Synnovea adamların ne kadar kalabalık olduğunu görünce Tyrone'un neden kaçmakta başarısız olduğunu anlamaya başladı.

Geniş bir alanın etrafında insandan bir ağ oluşturup kaçma şansını büyük ölçüde azaltmaya yetecek kadar haydut vardı. Aleksey'in Ladislaus ve adamlarına her yolu deneyerek emirlerini hayata geçirmeleri karşılığında cömert bir ücret ödeme vaadinde bulunduğu apaçıktı.

Aleksey'in uzun parmakları Synnovea'nın kollarını mengene gibi sıktı ve galiz bir küfür savurarak kaba bir şekilde onu arabaya doğru itekledi; Synnovea keskin bir acıyla irkildi. Aleksey genç kızı kendine metres yapma çabaları tümüyle engellenmiş birisi olarak pek merhamet gösterecek bir ruh halinde değildi. Synnovea'ya doğru yürüdü ve bir elini arabaya dayayarak, incecik kemikli bileğinden sıkı sıkı kavradı. Neredeyse kıracaktı. Sıkarken kendinden hoşnut bir tatmin duygusuyla pis pis sıırttı ve genç kız sessiz bir ıstırapla kıvranınca da intikamcı bir edayla kahkaha attı. "Bana asla kendi isteğinle baş eğmeyeceğini biliyorum ama iyi dinle şimdi, kızım. Bir şey yapmaya kalkarsan, İngiliz için çok daha kötüye gideceğinden emin olabilirsin."

Bu tehdidi uzaktan gözlemleyen Ladislaus yanlarına geldi ve solgun gözlerinden aşırı alaycı kıvılcımlar saçarak bakışlarını azarlarcasına boyara dikti. Sonra, Prens'in afallamış bakışlarından keyif almışçasına, kocaman kocaman sıırttı ve asıldığı gibi at arabasının kapısını açtı. "Sizin avınız içerde, Büyük Prens Aleksey," diye haber verdi, başparmağıyla içeriği göstererek. "Hasmınız kızartılmayı bekleyen bir kaz gibi, tam istediğiniz şekilde paketlenmiştir. Artık size zarar veremez."

"Mükemmel!" diye bağırdı Aleksey neşeyle.

Synnovea, dehşet ve içini bulandıran bir tiksinti karışımı hisler içinde, kendini hızla çekip Aleksey'in ellerinden kurtardı ve onu gafil avlamayı başarak olanca gücüyle göğsünden itti. Aleksey bu hamlenin şiddetiyle geriye doğru sendeledi. Synnovea hiç zaman kaybetmeden tam kapkaranlık at arabasına tırmanırken Aleksey de dengesini yeniden kazandı. Bir kolunu arabanın öteki tarafındaki haydutlara doğru savururken, bir yandan da tiz sesiyle emirler yağdırarak kapıyı tutmalarını istedi. Sonra o da Synnovea'nın arkasından hızla arabaya yöneldi ve kolun-

dan yakaladığı gibi onu durdurdu ama kısa sürede Synnovea'yı durdurmanın bir anlamı olmadığını fark etti, çünkü genç kız çaresiz bir iniltiyle çoktan Albay'ın bir ölü gibi hareketsiz yattığı koltuğun yanına diz çökmüştü.

Tyrone'un kaygı verici derecede hareketsiz durması, Synnovea'nın zihnini çabucak tomurcuklanan bir korkuyla dağladı. Tyrone'un nefes alıp almadığından bile emin olamıyordu. El ve ayak bilekleri sıkı sıkı bağlanmış bir halde yan tarafının üzerinde yatıyordu. Ellerini ve ayaklarını emniyete alan ağır kenevir organlarının arasına, örme deriden bir iple de birkaç sıkı düğüm atılmış, kendine gelir gelmez saldırması ihtimali de böylece ortadan kaldırılmıştı. Hırsızların aldığı bunca önlemin en azından bir faydası olmuş, Synnovea'yı, Tyrone'un hâlâ hayatta olduğuna ikna etmişlerdi.

Synnovea, Tyrone'un yaralarının ciddi olmasından korkarak gömleğinin altında ve uzun gövdesinin üst kısmında açık yara aradı. Herhangi bir yaralanma belirtisi görmeyince umutları birazcık yükseldi ama başını desteklemek için parmaklarını karmakarışık saçlarının arasına kaydırır kaydırmaz, kocaman, şişmiş bir yumru, kanlı, derin bir yaranın lekelediği bir kabartı bulunca endişeleri hızla yoğunlaşıp paniğe dönüştü. Ellerini kaldırıp gözlerinin önüne getirdi ve dehşet içinde öylece kalıp, kapkaranlık bir kederle bakan gözlerini şimdi koyu lekeler halinde parmaklarına bulaşmış olan parıltılı ıslaklığa dikti.

"Bu daha sadece başlangıç," diyerek üstüne üstüne gitti Aleksey. Synnovea'nın hızla büyüyen endişelerini fark etmişti. Şu an sıkı sıkı elinde tuttuğu güç, o burnu havada kibrini enikonu şişirmişti. Artık İngiliz onun rehinesiydi, bu Synnovea'ı merhamet için yalvartabilirdi. Aleksey onu dizlerinin üzerinde süründürmeden bu adamla işini bitirmemeye söz verdi kendi kendine. Albay'dan alacağı intikamı, kanlı parçalar halinde, Synnovea tir tir titreyerek pes etmiş bir insan yığını haline gelinceye kadar uzatmayı kafasına koydu. "Rahat ol, tatlım. O üzeri ne titrediğin albay hâlâ hayatta ama çok yakında onu öldürelim diye yalvaracak bize."

“Yaptıklarımın dolayısı onu suçlayamazsın!” diye şiddetle haykırdı Synnovea. Yerinden sıçrayıp sel gibi akan gözyaşları arasından düşmanına ters ters baktı.

“Pekâlâ, suçlayabilirim, Synnovea,” dedi Aleksey. Adeta zevk alıyordu ve araç sallanarak harekete geçerken geniş omuzlarını kaldırıp miskin miskin omuz silkti. Ay ışığı arabanın kandilleri söndürülmüş olan içini aydınlatacak kadar parlaktı ve Aleksey o gümüş parıltıda Synnovea’nın koyu renk gözlerinde ışılda-yan, solgun yanaklarından aşağı pırıltılı dereler halinde akan gözyaşlarını görebiliyordu. Kendi vücudunda açtığı yaralar için en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermezken Albay için bu kadar çok endişelenmesi Aleksey’i çileden çıkarıyordu. Kırık-tan sonra oluşan ve aristokrat hatlarını bozarcasına kalıcı hale gelen şişkinlik bir yana, burnu şimdi bile dokunulsa acıyordu. “Albay Rycroft sadece kendime sakladığım çok özel bir hazı benden çaldı tatlım, bunu ona çok pahalıya ödetmeye kararlı-yım.” Kendinden hoşnut bir ifadeyle gülümseyerek ona doğru eğildi Aleksey. “Ve sen de bunu baştan sona izleyeceksin, güzel Synnovea’m, bu da senin cezanın bir parçası olacak.”

Synnovea’nın gözleri nefretten buz gibi oldu. “Kendine sak-ladığın, öyle mi, Aleksey? Beni lekesiz olarak Vladimir’e yolla-mak senin fikrindi sanıyordum.”

Aleksey kibirle burnunu çekerken parmağıyla bıyığını sıvaz-ladı. “Kocana bir tadımlık izin vermiş olabilirim, ama vermeye-bilirdim de.”

Synnovea, bu ukala boyara ağzının payını layıkıyla verecek birkaç laf söylememek için dilini ısırды. Buna yeltense, Alek-sey de çok büyük bir ihtimalle Tyrone’un bedenine daha fazla şiddet uygulayarak intikamını alacaktı. Yine de sessizliğini ko-rumak ona duyduğu nefreti hiç azaltmadı. Bu adama bu kadar yakın oturmanın düşüncesi bile Synnovea’nın midesini bulan-dırıyordu ama bu duruma bir çare bulmak için bir şeyler yapa-bilirdi.

Aleksey’in ani sakınganlığını umursamadan kalktı yerden Synnovea ve Tyrone’un başını hafifçe kaldırdıktan sonra ken-disi de altına kayarak koltuğa oturdu; kıyafetine kan lekesi bu-

laşmasını zerre kadar düşünmeden, Tyrone'un başını kucığına koydu.

"Ona karşı ne kadar da sevgi dolu ve iyisin!" diyerek iğneleyici bir kahkahayla alay etti Aleksey. "Eminim, senin o küçük, fingirdek oyununda önemsiz bir piyondan başka bir şey olmadığına ona açıkladığım zaman da kendini sana karşı müthiş derecede borçlu hissetmeye devam edecektir Albay. Erkeklik takıları bacaklarının arasından koparılıp alındığı zaman, o sevimli başını onur ödülleriyle doldurmak isteyeceğinden de eminim."

Synnovea titreyen eliyle boğazını sıkıca tuttu ve yüzünü başka yöne çevirdi; Aleksey'in tehdidi ve Tyrone'u onun ellerine teslim etmede kendisinin oynadığı rolden dolayı adeta işkence çekiyordu. Aleksey'in üzerine yemin ettiği şeyleri gerçekleştirmesi halinde bir daha asla kendisiyle barışık yaşayamayacağını biliyordu. Bu karanlık intikamın kabına sığmayan olumsuzlukları yalnızca onun başına gelmiş olsa çok daha iyi olurdu.

Prens, onu biraz daha kıskırtmak için dudaklarını alaycı bir ifadeyle bükerek öne eğildi; öfke ve kıskançlığını hafifletmek için fazladan bir cezalandırma peşindeydi. "Bunun bir erkek için ne anlama geldiğini biliyor musun, Synnovea?" Bu açıklamasında adilik derecesinde açık seçik olmaya çalışmıştı ve Synnovea'nın kesik kesik nefes alışlarıyla korku dolu dik bakışları onu daha da kabalaşmaya kıskırtıyordu. Belki sadece onun yanaklarını karartır gibi görünen derin lekeyi hayalinde canlandırmıştı ama yüzündeki o saf dehşet manzarasını görmek onu tatmin etmeye neredeyse yetmişti. "Sen artık masum değilsin, Synnovea, bu yüzden de sana bu konudaki kirli gerçeği olduğu gibi anlattığımı biliyorsun. Bir daha asla seninle sevişemeyecek. Onunla işimi bitirdiğimde bir hadım olacak ve sen de kendinden başka suçlayacak kimse bulamayacaksın. Ben seni uyardım ama dinlemeyecek kadar inatçıydın. Şimdi ikiniz birden bedel ödeyeceksiniz."

Synnovea, Aleksey'in merhamet yakarışlarını dinleyeceğine dair en ufak bir umut beslese, önünde seve seve diz çöker ve Tyrone'u bırakması için yalvarırdı ama Prens besbelli ki intikamcı bir ruh hali içindeydi ve amacı gerçekleşmeden de tatmin

olmayacaktı. Tehditleri boş değildi. Synnovea gözdağı verdiği her şeyi bire bir yapacağına inanabilirdi.

Tyrone'u başına bizzat kendisinin açtığı bu beladan kurtarmak için bir yol bulmaya yönelik çılgınca bir arayış içine girmesine rağmen, Synnovea fırl fırl dönen tekerleklerin her bir turunda kendisi ve kahraman ama kendinden geçmiş âşığı için hesaplaşma anının biraz daha yaklaştığını korku içinde fark ediyordu. Ve bunun olmasını engellemek için herhangi bir şey yapamıyordu.

Kafile, Taraslov Konağı'nın yakınlarındaki dar yola döndü ve ahırın önünde yavaşladı. Küheylanlar sarsılarak durur ve at arabası nihayet hareketsiz kalırken, Synnovea ne zihinsel ne de fiziksel olarak Aleksey'in kendileri için planladığı zorlu sınavla karşılaşmaya hazır olmadığını fark etti. Onları bu sona götüren şeytani planı tasarlayanın verdiği pişmanlık duyguları altında eziliyordu. Aslında, Prens Vladimir'le evlenmesi karşılığında kendilerine bir tür ceza ertelemesi imkânı sunulmuşsa, bu evliliği gerçekleştirmek için o saat koşa koşa giderdi. Kendi günahlarından dolayı Tyrone'un acı çekmesi düşüncesine tahammül edemiyordu.

Ladislaus ve adamları atlarından indi ve sanki İngiliz'i uyanık ve tehlikeli bulmayı bekliyormuş gibi at arabasının etrafında biriktiler. Ama onu etrafına karşı ilgisiz ve en ufak bir mücadele gücünden yoksun bulunca rahatlamış götündüler.

Aleksey dört iriyarı hayduta tutsaklarını ahıra taşıyıp bileklerinden çatı kirişlerine asmalarını emretti. Ladislaus ise işi iyice garantiye alarak, sırf o güzel Albay yeterince bağlanmadan kendine gelirse diye, fazladan birkaçına silahları atışa hazır vaziyette nöbet beklemeleri emrini verdi.

Aleksey, Synnovea'nın kaçma girişiminde bulunabileceği düşüncesini şu anda pek hesaba katmıyordu. Synnovea onun gururla önünden gittiği kafileyi izlemeye çok daha istekli görünüyordu. Aleksey de bütün dikkatini işe aldığı suçlulara emirler yağdırmaya vermişti ve bu özel görevden o kadar çok zevk alı-

vordu kı, kendisi ve Ladislaus'un adamları yükleriyle uğraşırken, ufak tefek bir şeklin hızla bir çalılığın arkasına seğırtmesi dikkatinden kaçtı. Yine, minicik, belli belirsiz bir gölgenin uzanıp Synnovea'yı kolunda yakaladığını ve hızla aynı fundalığın arkasına çektiğini de görmedi.

"Ali!" Bu çığlık, korkuyla ağızdan çıkan bir fısıltıdan daha fazlası değildi ama yine de, Synnovea o sevinçle hizmetçisinin ismini bağırması da olabilirdi. Yardım edebilecek birini görmemin verdiği ferahlık, neredeyse kahrediciydi. "Neden hâlâ buradasın?"

"Senin de bir ihtimal tahmin edebileceğin gibi, kuzum, Stenka'nın beni almak için geri gelmesi epey bir zaman aldı." İrlandalı kadın başını kaldırıp oradan ayrılan adamların arkasından meraklı gözlerle baktı. "O hırsız canavar Ladislaus'un ne işi var burada? Peki ya Prens Aleksey, o haydutla işbirliği mi yapıyor?"

Synnovea'nın bu sorulara cevap vermeye vakti yoktu. "Ali, bana yardım etmen gerekiyor. Albay Rycroft'un hayatı ciddi tehlike altında."

"Tamam, onu bağlı ve başında bu kadar çok adam bekçilik yaparken görür görmez, bu kadarını ben de tahmin etmiştim zaten," dedi kadın umursamaz bir alaycılıkla. Sonra fundalığın etrafına dikkatle göz attı, tutsaklarını ahırın kapısından içeri sürükleyen dört kişiyi dikkatle izledi. "Ama o yakışıklıyı bütün o zalim pisliklerin elinden kurtarmak için ne yapacağımı bilememiştim. Karışsam yine bir yumrukta yere sererlerdi beni, o zaman nasıl yardım edebilirdim ki?"

"Beni dikkatle dinlersen bunu sana seve seve anlatırım!" diye fısıldadı Synnovea aceleyle. "Şimdi derhal buradan gidip, Ladislaus'un adamlarından herhangi birine seni görme fırsatı vermeden doğru sokakta duran arabaya ulaşacaksın. Stenka'yı bulur bulmaz, seni bir an önce Çar'ın sarayına götürmesini söyle. Orada bir muhafızı Binbaşı Nekrasov'u alıp sana getirmeye zorlaman gerekiyor. Binbaşı'ya Ladislaus'un burada, şehirde olduğunu ve hemen harekete geçmezse Albay Rycroft'un haya-

tının tehlikeye gireceğini söyle. Onu kurtarmak için çok sayıda adamla buraya gelmesi şart. Anladın mı?”

“Herhalde anladım, kuzu,” diye karşılık verdi Ali. başını sallayarak. “Ama şimdi hemen gitnem lazım, çünkü Stenka'nın yoldan aşağı geldiğini duyuyorum.” Ali hoplaya sıçraya, konağa doğru sarsılarak ilerleyen arabayı karşılamak için koştu.

Synnovea şimdi Tyrone'un kurtulacağına dair kalbinde yeşeren bir nebze umutla, etekliklerini toplayıp ahırın içinde toplanan adamların peşinden hızla koştu. Ahırın her tarafında donyağı fenerler konmuştu ama ışık esas olarak adamların şu an etrafında birikmekte oldukları bir açık alanı aydınlatır gibiydi. Haydutlar kahkahalar atıp İngiliz'in yakalanmasındaki katkılarını gürültüyle kutlarken Synnovea'nın endişe ve korkudan içi üşüdü ama onların geniş omuzlarıyla oluşturdukları saflardaki daracık gediklerin içinden kayıp dairenin iç çeperlerine kadar ulaştı. Aleksey bu alanın merkezine yakın bir yerde dikiliyordu ve Synnovea onun giderek yükselen heyecanını sezince bir anlık panik duygusu yaşadı. Aleksey ona dönüp kötü niyetli bir neşeyle sırtı ve eliyle ona işaret ederek ilerlemesini söyledi.

“Tam zamanında geldin, sevgilim.” Gelişigüzel bir hareketle, çatı kirişlerinden aşağı boylu boyunca uzanan, sırm gibi erkek vücudunu genç kıza gösterdi. “Biz de tam senin yakışıklı âşığını soğuk bir duşla uyandırmak üzereydik. Vücudu kesilip biçilmeden önce ona şöyle son bir kez daha hayranlıkla bakmak ister miydin?”

Gözleri Tyrone'u bulduğunda Synnovea'nın dizlerinin bağı çözüldü. Üzerinde şimdi sadece dar pantolonunun altına giydiği uzun çorapları vardı ama onlar da, daracık kalçalarından aşağı sarkıyor, bileklerinden asılı haldeyken edep yerlerini zor örtüyorlardı. Baş, yukarıya doğru gerilmiş kolları arasından, gevşek bir biçimde öne sarkmıştı. Bacaklarını rahatsız edici bir açıyla sonuna kadar açık tutacak şekilde birbirinden ayrı konmuş bir çift büyük ağır örsle, ayak bileklerinden prangaya vurulmuştu.

Ladislaus bir elini uzatıp da, darmadağınık, yol yol solmuş kısa saçlarından tutarak tutsağının başını yukarı doğru hızla kal-

dırma. Synnovea acı dolu bir iniltiyi zorla bastırdı. Ladislaus küçümseyici bir kahkahayla Tyrone'un başını bıraktı ve adamlarından birine işaret vererek mahkûmu uyandırmasını istedi. Bir saniye sonra bir kova dolusu su Tyrone'un yüzüne savruldu ve yarı sersem bir halde onu ayılttı. Damlayan sular, çoraplarını ağırlaştırıp iyice sarkmalarına neden olarak vücudundan aşağı dalga dalga akarken, başı omuzlarının arasında şöyle bir sallandı sadece. Kova, su teknesinden bir kez daha doldurulup hızla yüzüne çarpıldı ve bu kez bir şaşkınlık çılgılığıyla irkilerek ayıldı Tyrone. Başını hızla silkip kaldırırken minik su damlları püskürdü dışarı doğru ve ters ters bakındı etrafına. Bakışları Synnovea üzerinde durakladığında kısa bir süre yumuşadı ama yüzünde ve yanağındaki koyu morluklarla alt dudağındaki yarık ve şişi görmesiyle birlikte aynı hızla gözleri karardı.

Aleksey neredeyse fütursuzca adım adım ilerledi ve İngiliz'in yüzünü daha iyi görebilmek için fenerlerden birini alıp yukarı kaldırdı. "Demek, Albay Rycroft, sonunda karşılaştık."

"Selamlaşmaları geçelim," diye homurdandı Tyrone ve ışığa karşı gözlerini kısarak delici bakışlarını Aleksey'in üzerinde sabitledi. "Kim olduğunu biliyorum. Synnovea'yı zevklerine alet etmeye çalışan o iğrenç herifsin. Beni sana tercih ettiğini düşünmek epey bir canını sıkıyor olmalı."

Aleksey tiksinen bir küçümsemeyle sertçe güldü. "Seni yalnızca kendi amaçları için kullandığını duyunca ne kadar delireceksen, o kadar. Vesayetim altındaki bu kız daha sadece birkaç gün önce Prens Vladimir Dimitrievîç ile resmen nişanlandı. Bu evliliğe razı olmaktansa senin gibilerinin elinde kendini rezil etmeye and içmişti. Yani, senin anlayacağın, dostum, bu kızın sana ilgi gösterdiğine budalaca inanarak üçkâğıda düşmüş durumdasın. Nefret ettiği bir evlilik sözleşmesinden kendini kurtarmak için çevirdiği bir dolaptan başka bir şey değildi bu."

Tyrone dik bakışlarını Synnovea'nın üzerine kaydırды, ihanetinin çelik uçlu bir mızrak kadar kalbini derinden yaraladığını hissediyordu. Synnovea ileri doğru beceriksizce birkaç adım atıp dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri sarf etmek için beyhude bir çaba içine girse de, Tyrone aniden Aleksey'in anlatığı

her şeyin doğru olduğunu anladı. Kullanılmıştı! Aldanmıştı! Alınmakça davranmıştı! Ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu!

Mavi gözler Synnovea'nın üzerinden soğuk soğuk ayrıldı ve kendisini izleyen adamların pis pis bakan yüzlerini incelemeye koyuldu. Tyrone bu adamlardan bazılarını Ladislaus'un sürüsüyle ilk karşılaşmasından tanıdı. Birileri konuşulanları Rusça'ya çevirdiğinde kıs kıs gülüşlerini duymuştu. Onu sonunda ele geçirecek kadar şanslı oldukları için kına yaktıkları da bir o kadar aşikârdı.

"Demek şimdi beni kapanına kısırdın." Tyrone bunu söylerken Aleksey'e döndü. "Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sana çok özel bir ceza düşündüm, Albay, ömrün boyunca küfredeceğinden emin olduğum türden bir şey. Bir Rus boyarinasını lekeleme aptallığında bulunmanı hatırlatacak sana hep. Gerçekten, dostum, bu geceden sonra hayatın boyunca bir daha asla başka bir kadınla daha sevişemeyeceksin. Şöyle güzel bir kırbaçlandıktan sonra hadım edileceksin ve bu kız da izlemek zorunda bırakılacak."

Aleksey alacağı intikamın neşesi içinde uzun adımlarla Synnovea'nın etrafında dolaştı ama Tyrone dişlerini gıcırdatarak bileklerini kapana kısırmış olan o devasa ağırlıklara karşın vücudunu ileri doğru itirmeye çalıştı. Geriye doğru sallanıp rahatlayarak gücünü yeniden topladıktan sonra bir daha ileriye doğru esnedi. İleri geri sallanır hale gelinceye kadar bunu tekrar tekrar denedi ve birbirini izleyen her hamleden sonra hız kazanarak örsleri de beraberinde çekmeyi başardı. Hedefinin yakınlarında olduğunu görünce, uyluk kemiklerinin çelikten mengenesiyle Prens'e sarılmak üzere bacaklarını ileri doğru uzattı ama adamlardan birinin attığı uyarı çığlığıyla Aleksey uyandı, yakın tehdit gözüne ilişince de ani bir dehşet çığlığı atarak geriye sıçrayıp tehlikeli bir biçimde sokulan bacaklardan kurtuldu. Güvenli bir mesafeye geçtikten sonra bir anlığına korku belirtisi sergileyen gözlerle Albay'a baktı.

Prens sonunda kendine olan güvenini yeniden kazanınca, yarı beline kadar soyunup kıvrım kıvrım siyah kıllardan kalın bir örtüyle kaplı göğsünü ortaya çıkararak uzun, kaslı bir adama

bir baş işareti yaptı. Bir keresinde Albay'ın miğferini başından uçurmuş olan Dev'di bu. Şimdi, hırsızların düşmanları için uygun buldukları cezayı uygulama işini üstleniyor olmaktan kişisel bir zevk alıyor gibiydi.

Dev, Tyrone'un sağında ve hafifçe arkasındaki bir noktaya doğru iri adımlarla ilerlerken eline çok dilli bir karnıçı aldı. "Hazırla kendini, İngiliz," diye gürledi derin derin. "Aslında genellikle çivili sopa ve mızrağı iyi kullanırım ama daha işimi bitirmeden hızlı bir ölüm dileyeceğinden emin olabilirsin."

Aleksey hevesli bir beklenti içinde güldü. Esmer tenli sultanlar gibi kollarını göğsünde başdaştırıp bacaklarını iki yana açarak ilk kurbac darbesini bekledi. Titan kolunu yukarı kaldırıp kurbacı şaklatarak hazırlandı.

"Hayırr! Yapmamalısınız!" diye bağırdı Synnovea ve kendini Aleksey'in ayaklarına attı, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, umutsuzca yalvarıyordu. "Lütfen bırak onu! Yalvarırım, Aleksey, bunu yapma! Biraz merhamet göster, benden istediğin her şeyi yapmaya razıyım. Sana kendimi seve seve teslim edeceğim! Yeter ki onun canım yakma!"

"Onun artıklarıyla kendimi kirleteceğimi mi sanıyorsun?" dedi Aleksey, ters ters bakarak. "Albay'ın gelip geçici fantezilerinden biri oldun sadece, tatlım. Bunu bilmiyor muydun? Fantezilerine hitap eden her genç kıızı yatağa atmak, bir askerın düşman kovalamadığı zamanlarda en iyi yaptığı şeydir. Kıymetli albayının senden önce yatağa attıklarının haddi hesabı yok! Ama hayır! Sen kendini gidip ona vermek zorundaydın! Ben de artık seni istemiyorum! Bundan böyle, bana kalırsa, Ladislaus'un zevklerine hizmet edebilirsin. Uyarılarımı dikkate almamana uygun bir ceza olacak bu." Aleksey başını kaldırdı ve soran gözlerle hırsızlar kralına baktı. "Ne dersin, Ladislaus, Senin için yeterli bir ödeme mi bu?"

Synnovea'nın başı aniden döndü ve dehşet içinde, buz mavisi gözleri kocaman bir sırtışın üzerinden parıldayarak kendisine karşılık veren lepiska saçlı hırsıza baktı.

"Yüce Prensım," diye gelişigüzel dalgasını geçti hırsızlar şahı. "Albay'ın da vadesi gelen borcunu ödemesiyle, benim için

yeterli olmaktan da fazla bir ödeme olur. Ama adamlarım, söz verdiğiniz gibi altın isterler.”

Synnovea hızla Aleksey'ye döndü ve öfkeyle baktı. “Böyle bir zulme cüret edemezsin! Çar...”

Tersleyerek lafını kesti Aleksey. “Eşimin yokluğunda senden Nataşa sorumluydu,” diye izah etti mağrur bir ifadeyle, “Eğer o senin bu İngiliz'le ortadan kaybolmana izin vermişse ve senle onu bir daha gören olmamışsa... O zaman suçlu da o olacaktır. Çar'ın bu meseleden haberdar olacağından ne kadar eminsen, bundan da o kadar emin olabilirsin.”

Aleksey bir el hareketiyle onu başından kovduktan sonra yüzünü bağı çıplak zalime çevirdi ve bir baş işareti yaparak işine devam etmesini istedi. O da kırbacını geriye çekti ve acıyla yüzünü buruşturan Tyrone'un sırtına indirdi. O anda Synnovea hıçkırıklarına karışan bir çığlık atarak kendini kırbaçlı adamla Tyrone'un arasına attı. Cılız kollarıyla sevgilisinin kalçalarına sıkıca sarıldı ve kendini ona kalkan yapmaya hazırlanarak meydan okuyan öfkeli gözlerini yine adamlara çevirdi.

Tyrone öfkeden çıldıracak haldeydi. Hiddetten köpürmüş bir kızıl sisin içinden düşmanlarının alaycı sırtışlarını gördü. Kendini Kontes'in ekmeğine yağ süren bir budala olarak görmelerine hiç gerek yoktu. Sırtındaki zonklama onun bu olayı hatırlamasına yardımcı olmuştu ama bu acı yüreğinin ve beyninin bir kenarındaki zonklama kadar dayanılmaz değildi. Vahşi bir hırıltıyla dişlerini gıcırdattı ve büyük bir güçlkle vücudunu yana doğru atarak Synnovea'ya vurup uzaklaştırdı, sert bir şekilde ondan gelecek korumayı reddetti. “Seni düzenbaz küçük fahişe! Uzak dur benden! Bu keresteler canlı canlı derimi yüzmeye yemin etse bile, senden bir şey almam, acımanı da. korumanı da istemem! Bana kalırsa, Ladislaus'un olmalısın! En samimi şükranlarımla!”

Aleksey, Synnovea'nın şaşkınlıktan dili tutulmuş suratını kükreyen bir neşeyle kakhaha atarak dikkatle izliyordu. “Galiba artık ikimiz de istemiyoruz seni, Synnovea,” diye dalgasını geçti. “Senin kadar çekici bir kadın için yeni bir aydınlanma olmalı. Bir değil iki erkeğin birden senin ilgini reddetmesi. Yani, mah-

volmuş olmalısın.” Albay’a yaklaşıırken ihtiyatı elden bırakmadan yerden bir ahır tırmığı aldı ve onu bir kılıç gibi tutarak, Synnovea’yı dürtüp diğerinin yanından uzaklaştırdı. “Şimdi geri çekil de adam borcunu ödesin. Ondan ders al ve dışlerini sıkıp seni reddetmemizsin acısına göğüs ger.”

Aleksey bir başka buyurgan baş işaretiyle Dev’e devam etme emri verdi ama ikinci darbe inmeden önce de kendisi apar topar güvenli bir mesafeye çekildi. Synnovea bir gözyaşı seli altında körleşerek sendeleye sendeleye karanlık bir köşeye çekildi ve sessizce sindi. Dokuz kuyruklu kırbacın hınçla her inişinde kahredici bir ıstırap çekiyordu. Ne Tyrone’un dudaklarından mırıltıyla da olsa çıkan tek bir merhamet yakarışı duydu, ne de hatta, işinin ehli bir kamçının önünde asılı haldeyken tek bir boğuk inilti. Yine de Tyrone’un iri yapılı sırtına inen her bir darbe aynı vahşetle Synnovea’nın da içini kasıp kavurdu.

Synnovea kamçılama işi devam ederken kollarıyla başını örttü ve ne şiddetle sarsılan bedenini, ne de pişmanlık gözyaşlarını durdurabildi. Kendi çektiği sonsuz azabın hesabını şaşırılmış olsa da, ceza kırbaçlarının uğursuz tekrarlarını içi acıyarak dinledi. Kamçının her inişinde dehşet içinde sindi, bir sonraki darbe için her kalkışında kahredici bir yılgınlıkla ürperdi. Bu gerilim tahammül gücünü aşmış gibiydi ve bu korkunç ceza altında ruhu inim inim inliyordu.

Tyrone kendini gevşekçe zincirlerine bırakmış ve başını kaldıracak gücü kalmamışsa da yürekli ve yiğitliğinden henüz bir şey kaybetmemişti. Sergilediği boyuneğmez azim, onun bedeni üzerinde kendi adaletlerini dağıtma peşinde olanların bile isteksiz hayranlığını kazanmıştı. Ladislaus ve takipçileri yıllar boyunca etraflarını kuşatan ölümün kokusuyla yaşamış ve savaşmış bir kanun kaçağı çetesi idi. Albay onlara yaşadıkları en kötü yıkımlardan birini tattırmıştı. Bazıları onun kılıcı altında can vermişti ama bu elde silah, onurlu bir sondu. Bu korkusuz düşmanın da aynısını hak ettiğini düşünüyorlardı. Kırbaçlama, onların sızlanan, korkak köpeklere layık gördüğü bir cezaydı ve hepsinin de bildiği gibi Albay Rycroft üstün yeteneklere sahip cesur bir savaşçıydı. Böylece, hemen hemen hep birlikte hay-

dutlar bu kırbaçlama işinden zevk almaz oldular. Bunun yarım kendi aralarında homurdanmalar aldı ve Aleksey en az yüz ya da daha fazla kırbaç için bastırıldıkça da giderek büyüyen bir öfke oluştu. Otuz kırbaç darbesi Tyrone'un sırtını çapraz çizgilerle doldurmuştu ki, sonunda bu eziyet bitti ama bunun nedeni sadece Dev'in tiksintiyle kırbacını bir kenara atarak, geri almayı reddetmesiydi.

"Çıldırдың mı?" diye bağırdı Aleksey, çileden çıkmış bir şaşkınlıkla. Benzer bir onur ve saygı inancından dolayı sıkıntı duymak yerine sonuna kadar intikamını almakta ısrar eden tek kişi oydu. "Burada emirleri ben veririm! Ve uygun gördüğüm cezayı gerçekleştirmenizi söylüyorum. Yoksa, yemin ederim, paranızı alamazsınız!"

"Biz görevimizi yaptık!" Ladislaus iri adımlarla ilerleyerek Prens'in karşısına dikilirken kükredi. "Paramızı ödeyeceksiniz, yoksa ölürsünüz!"

Petrov ışıltılı parlayan bir kılıcı çekip, parlayan ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında döndürürken pis pis sırıttı. "Ücretimizi sırtınızdan çıkarınız belki de, tıpkı sizin bu İngiliz'e yaptığınız gibi."

"Paranız bu adam hadım edildikten *sonra* alacaksınız, asla daha önce değil!" diye bildirdi Aleksey, yükümlülüklerini yerine getirmemeleri, kendisine yöneltilen tehdidi onu düşünemeyecek kadar çileden çıkarmıştı.

"O zaman kendin yap!" diye hırladı Ladislaus alaycı bir ifadeyle. "Senin gibi adamlar için ona daha fazla acı çektirmeyeceğiz artık! Bize kalırsa adam gerekli bedeli ödedi. Biz savaşçı insanlar ve bir kılıç ehli olarak ona saygımız var. Eğer onunla düelloya girmemizi isteseydin, onu kılıçlarımızla öldürürdük; ama senin yöntemlerinle, hayır!" Haydut, çenesini aşağılayıcı bir edayla dışarı doğru kaldırdı ve Tyrone'un kanlı, parçalanmış sırtını gösterdi. "Senin yöntemin yüreksiz korkaklara layık bir ceza. Bu İngiliz albay, sayıca çok üstün bir güç kullanılarak ele geçirildi ve senin emrin üzerine eziyete maruz kaldı. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, Boyar, o senin olmayı hayal bile edemeyeceğin kadar erkek bir adam!"

Aleksey bu akşam ikinci kez aynı ifadeyi duyuyordu. Bu hareket onu daha da kudurttu. Kıpırmızı dudaklarının gıcırdayan dişlerinin gerisine çekilmesi bir an bile sürmedi. Sonra, vahşi bir hırlamayla ters ters etrafına bakındı ve kendine yardımını reddettikleri için onlara en galiz küfürleri savurdu. Öfkesi artarak yükseldi ve aniden dönerek keskin bir pala kaptı ve Albay'ın tozluklarının üstünü hedefleyerek ileri doğru fırladı. Tyrone kendini sakatlanmaktan korumaya çabaladı ve savunmaya koyuldu ama güçten düşmüş haliyle bu çabaları çok yetersiz kalıyordu.

Bu kötülüğü yapmasını engellemek için umutsuz bir girişimle kendini Aleksey'in üzerine atan, Synnovea oldu. Kılıcın kendisine saplanması kabullenmek ve hayatını feda etmek zorunda kalsa bile bu saldırıyı durdurmaya kararlıydı. Acımasızca tırmaladı Aleksey'in yüzünü, adam hızla çekilerek ondan kurtulmaya çalışırken de dişlerini kılıcı tutan eline gömdü. Acı dolu bir uluma Aleksey'in gırtlığından yukarı doğru yükseldi ama Synnovea onu hiç umursamaksızın kan çıkarırcasına dişlerini daha da sıkı etine geçirdi, elini gevşetmeye zorladı ve sonunda kılıç düştü. Synnovea kendini koparıp Aleksey'den kurtardı, eğildi ve kılıcı yerden aldı ama düşmanın kara gözleri öfkeden alev alev parlıyordu. Aleksey korkunç bir küfür savurarak onu geniş geniş yayılan pelerininin yakaladı ve Synnovea'yı kendi etrafında olanca gücüyle çevirdikten sonra, büyük bir hiddetle hedef gözeterek sert bir direğe doğru fırlattı. Synnovea ani çarpmanın etkisiyle afallamış bir halde neredeyse kendinden geçerek, sendeleye sendeleye uzaklaştı.

Kendinden hoşnut bir sırtışla ondan kurtulan Aleksey kılıcı tekrar aldı ve kıskançlığının hedefine doğru atıldı ama aynı anda da ağır bir öfke nidasıyla sarsıldı; Ladislaus sıçrayıp Tyrone'u kurtarmaya koştu ve bir vuruşta Prens'in elinden düşürdüğü bıçak, zeminin kaba ahşap döşemeleri üzerinde sıçraya sıçraya uzaklaştı.

"Kes artık!" diye bağırdı. "Yeteri kadar kan döktün! Bununla yetin yoksa seni kendi ellerimle hadım ederim!"

Öfkesinin kontrolsüz şiddeti altında sağduyusunu tümüyle yitiren Aleksey, Ladislaus'un bu meydan okuması karşısında

geri adım atmayı aklından bile geçirmedi. “Pis barbar! Ne cüretle beni tehdit ediyorsun! Sırf bana karşı çıkmaya yeltendikleri için iki parçaya ayırttığım senden çok daha kaliteli adamlarım oldu!”

“Beni çok korkuttun, dostum,” dedi Ladislaus pis pis sırtarak ve omzunun üzerinden öylesine bir işaret yaparak adamlarını etraflarına topladı. “Belki de davranışının hatalı olduğu konusunda düşünmelisin, çünkü biz boyarlardan hiç hoşlanmayız.”

Aniden ahırın kapısı çarpılarak açıldı, Ladislaus ve adamları ani bir şaşkınlıkla yerlerinden sıçrarken içeri dalan Binbaşı Nekrasov ve arkasından da bir düzine silahlı askerin ilk saldırısıyla karşılaştılar. Ladislaus askerlere ve şaşaalı üniformaları içinde yeni girenlere liderlik eden adamı anında tanıdı ve derhal kendisiyle adamlarının kaçması için zamanın kritik önemde olduğuna karar verdi. Tenha bir yerde küçük bir askeri müfrezeyle yavaşlamak başka bir şeydi, ama sayısız askerin üzerlerine çullanmak için bekliyor olabileceği Moskova sınırları içinde Çar'ın kraliyet muhafızlarına karşı koymak tamamıyla farklı bir şeydi. Genç kızı zorla almak için de net bir fırsattan yoksundu, çünkü onu da yanında götürmenin kendini Binbaşı'yla o an hiç de arzu etmediği türden bir başka çatışmanın içine dahil edeceğini tecrübeleriyle biliyordu. Hızlı, koşar adımlarla ahırı yıldırım gibi koşarak geçerken adamlarını da bağırarak uyardı ve her yöne doğru dağılarak, buldukları her kapıdan kaçmalarını emretti. Dışarı çıktıklarında çarpışa çarpışa atlarına kadar ulaştılar ve üzerlerine atladıkları gibi bir an önce şehirden çıkmak için arkalarına bile bakmadan kaçtılar.

Aleksey o kadar ferasetli değildi. Özel işlerine bu izinsiz müdahaleye itiraz etmek için ilerledi. Ama tam o anda, giderek genişleyen asker bariyerinin içinden uzun adımlarla gelen birini fark etti ve korkudan afallamış bir halde geriye doğru sendeledi. Dili tutuldu ve zat-ı şahanelerinin önünde diz çöktü.

“Majesteleri!” Sesi yüksek bir oktava ulaşırken cırlamıştı. “Gecenin bu saatinde benim naçiz evime lütfetmenizin sebebi nedir?”

“Fesat!” diye gürledi Çar Mikhail, koyu gözleri içeriği tararken. Synnovea’nın beceriksizce yapılmış reveransını başıyla kabul etti ve Albay’a doğru yürürken, arada genç kızın yara bere içindeki yüzü, darma duman görüntüsü de dikkatinden kaçmadı. Tyrone gerçeklikle olan zayıf bağlantısını da yitirmiş, kendini çatı kirişlerine bağlayan iplerin ucunda bir sarkaç gibi sallanıyordu. Parça parça olmuş kanlı sırtını fark edince gözle görülür biçimde irkilen Çar’dan habersizdi.

“Albay Rycroft’u derhal indirin!” diye emretti Çar, Binbaşı Nekrasov’a başıyla işaret ederek. Binbaşı ve birkaç adamı derhal koşarak İngiliz’i kaldırıp bağlarını çözdüler. “Arabama götürün. Bu gece hekimlerim tarafından bizzat tedavi edilecek.”

Nikolay, adamları yüklerini taşıırken özlemlerle Synnovea’ya bir göz attı ama o Albay’ın elbiselerini toplamakla meşguldü ve hiç oralı olmadı. Topladığı giysi tomarını muhafızlardan birine vermeden önce bir anlığına gözyaşı döktü.

Askerler Albay’ı kapıya doğru taşıırken, Synnovea “Lütfen Albay Rycroft’a ihtimam gösterin,” diye gözyaşları içinde yalvardı.

Mikhail, Synnovea’nın gösterdiği ilgiyi fark edince merakla bir kaşını kaldırdı, sonra da zehir gibi bir soruyla Aleksey’e döndü. “Bu adamı ne tür gerekçelerle kırbaçladınız acaba?”

“Affedersiniz Efendim, Kral Hazretleri, Majesteleri,” diye geveledi Aleksey, tövbekâr bir ifadeyle selama dururken. Çar’ın gözünden daha fazla düşmemeye yönelik bir temkinlilik içinde konuştu. “Albay Rycroft’u evinde, vesayetimiz altında olan Kontes Synnovea’yla yakaladık. Kendisi onu yatağında kirletti efendim. Onun bir Rus boyarinasını küçük düşürüp cezasız kalmasına izin veremezdik ve hak ettiği cezayı vermekle meşguldük.”

Mikhail’in ses tonundan bunu hiç inandırıcı bulmadığı seziliyordu. “Bu cezayı uygulamak için hırsızlarla mı düşüp kalktınız?”

“Hırsızlar mı, Majesteleri? Nasıl olur?” Aleksey şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi.

“Kiminle iş yaptığınızı bilmiyor musunuz yani?”

Prens masumu oynamaya çalıştı. “Bu adamları ilk kez gördüm. Kiralık oldukları söyleniyordu, ben de Albay’a bir Rus kızına hakaret etme budalalığından dolayı bir ders vermek için onları işe aldım.”

Mikhail belirgin bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı ve dönüp dikkatli bakışlarla daracık bir geçitte sıkışmış gibi dikilip duran Kontes’i inceledi. Synnovea artık ağlamıyordu ama hal ve tavırları kırbaçlama olayına tanıklık ettikten sonra tam bir zihinsel çöküntü içinde olduğunu gösteriyordu. “Bu konuda sizin söyleyeceğiniz bir şey var mı acaba, Synnovea?”

“Majesteleri...” Synnovea kabahatiyle Çar’ın oradaki varlığını lekelemekten sakınıyormuşcasına, uzaktan yalvarırcasına konuşuyordu. “Acaba oraya gelip Albay’ın lehine birkaç kelime etmeme izin verir misiniz?”

Çar bir baş işaretiyle yanına gelmesini söyledi. “Gelin, Synnovea. Anlatmanız gerekenleri duymak istiyorum.”

Synnovea Çar’ın önüne gidip tevazuyla diz çöktü ve yapmayı planladığı şeylerin ve hayata geçirdiği dalaverenin fiilen yol açtığı sonuçların utancıyla başedebilmek için çaba gösterirken gözlerini hiç yerden kaldırmadı. “En naçizane affınızı diliyorum, Majesteleri. Bu akşam olup bitenlerin suçlusu tamamen benim. Prens Vladimir Dimitrievič’le evlenme şartlarını kendime bir türlü kabul ettiremedim ve planlayarak Albay Rycroft’u ayartıp benimle yatmaya teşvik ettim. Benim adıma düzenlenen evlilik sözleşmesine bağlı kalmaktansa bedel olarak iffetimi feda etmeyi tercih ettim. Bana istediğinizi yapabilirsiniz, Majesteleri, çünkü Albay’ın başına gelen bu beladan kesinlikle ben sorumluyum. Onun yakalanıp bu denli ağır biçimde cezalandırılmasını amaçlamamıştım. Ben kırbaçlanmış olsam çok daha iyi olurdu.”

“Güzelliğiniz ve sizinle nişanlanmayı ne kadar çok istediği hesaba katılırsa, eminim ki Albay Rycroft’un size karşı koyması çok zor olurdu, Synnovea.” Mikhail bu gözlemlerini dile getirirken bakışlarını kaldırıp Prens’e çevirdi. Aleksey bu evlenme meselesi konusunda hiçbir açıklamada bulunmamıştı, oysa Mikhail, İngiliz’in Kontes’le nişanlanma ricasını kendisinin

ciddi bir biçimde gözden geçirdiğini saraydaki herkesin bildiğinden emindi. Ya kuzeni ve kocası dedikodu rüzgârlarına bütünüyle sağırdı ya da kendisinin bir yabancıyı dikkate almasına kulak asmamayı tercih etmişlerdi.

Mikhail bakışlarını aşağı çevirip Synnovea'nın selama durmuş eğik başına baktı ve elini hafifçe darmadağın olmuş bukellerin üzerine koydu. "Bu konuyu sen ve Albay'la daha detaylı konuşacağım, Synnovea. Önümüzdeki iki gün içinde zamanını ayarlayıp beni görebilirsin, ama şimdi bu ev dışında güvenli bir yerde olmanı istiyorum. Gidebileceğin birisi var mı?"

"Kontes Andreyevna çok yakın dostumdur, Majesteleri. Faytonum şu an beni geri onun evine götürmek için bekliyor olabilir."

"Mükemmel! O zaman hadi! Ve lütfen unutma, bu olaydan hiç kimseye söz etmeyeceksin. Boyarların Albay aleyhine öfkelerinin yükselmesini istemem. Geveze dillerin sana zarar vermesini de. Anladın mı?"

"Teveccühünüz sınırsız, Majesteleri."

Synnovea gittikten sonra Mikhail yüzünde zoraki bir gülümsemeyle Aleksey'e döndü. "Kuzenim nerede, bu arada? İki çift laf etmek isterdim kendisiyle."

"Anna burada değil, Haşmetmeapları. Babası hastalandı ve ondan gelip bir süre yanında kalmasını istedi."

"O halde, bu meselenin tek başına senin başının altından çıktığını mı düşünmeliyim?"

Aleksey yutkundü ve dikkatle cevap verirken dağılmış olan zihnini toparlamaya çalıştı. "Hangi meseleyi kastediyorsunuz, Ekselansları?"

"Albay'ın Synnovea'yla nişanlanma talebini çok iyi bilmene rağmen, Prens Vladimir Dimitrieviç ile Kontes arasında evlilik sözleşmesi yapmadın mı? Yoksa bu tamamen Anna'nın bir kabahati mi?"

Aleksey çaresiz bir ikilem içinde ellerini iki yana açtı. "Albay'ın ilgisini tabii ki duymuştuk ama bir yabancıya bu kadar önem verileceğinden haberdar değildik. O sıralarda yaşlı adamın servetini ve Synnovea'ya iyi davranacağını göz önünde bu-

lundurarak, bu kızla Prens Vladimir arasında bir evlilik ayarlanmanın akılcıca olacağını düşünmüştük. En azından Anna böyle düşünmüştü.”

“Anlıyorum.” Mikhail, Prens’in verdiği cevabı ölçüp biçerken dudaklarını büzdü. “Peki Anna benim albay hakkındaki düşüncelerimi bilmiyor muydu?”

“Nedir o düşünceler, Majesteleri?” Aleksey çok şaşırması gibi yaparken koyu kaşları birleşti. “Bir şekilde hata yapıp, Yüce Efendimiz’i gücendirdik mi yoksa?”

“Olabilirdi,” diye sert bir cevap verdi Mikhail, öfkeyle. Karşındaki adam belli ki masumiyet kisvesiyle onu kandırabileceğini düşünüyordu ama Çar o kadar kolayca aldatılabilen birisi değildi. “Öyle görünüyor ki, Kontes Synnovea’yı buraya getirip kuzenimin vesayeti altına alarak hatayı yapan benim. Onun diğer boyarınaların yaşadığı kısıtlamaların çoğundan özgür yetiştirildiği gerçeğini göz önünde bulundurmam gerekirdi. Siz ona böyle bir evlilik ayarladığınızda kendisini başkaldırmaya mecbur hissetmesi anlaşılabilir bir şey. O mesele artık geçersiz. Prens Dimitriev’i uygun bir dille Kontes Synnovea’nın sırf ben başka türlüünü uygun gördüğüm için kendisiyle evlenemeyeceğinden haberdar edin. Ayrıca seni uyarmak zorundayım ki, bu meseleye Vladimir dışında, umarım o da sessiz kalacak kadar zekidir, Albay’ı da karıştıracak tek bir kelime yayılırsa, dilin şu an bulunduğu yerden koparılırken ben de bizzat orada hazır bulunurum. Herhangi bir sorun var mı?”

“Hiçbir şekilde, Yücelerin Yücesi Efendimiz. Bu konuyla ilgili olarak tamamıyla sessiz kalacağım.” Çar’ın öfkesini yatıştırmayacak korkusuyla had safhada endişelenen Aleksey, yaranmaya yönelik saygı gösterisini iyice vurgulamak için tekrar tekrar reverans yaptı.

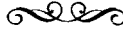
“İyi! O halde birbirimizi anladık.”

“Kesinlikle, Majesteleri.”

“O zaman iyi geceler ve hoşçakal diyorum sana, Prens Taraslov. Umarım bir daha zehirini benim bizzat kolladığım birisine yöneltecek ya da böyle şeytanlıklar için hırsızları kiralayacak kadar aptal olmazsın. Bu olayın doğruluğu konusunda henüz sana

dair hükmümü vermiş değilim ama aksine ikna oluncaya kadar adaletin özenle korunmasını sağlayacak kadar sabırlıyım. Senin iyiliğin için, umarım hırsızlarla düşüp kalma konusunda masumsundur, çünkü değilsen o suç ortaklarından çok daha sert bir ceza almanı sağlayacağım.”

Çar bunu söyledikten sonra, arkasında alışılmadık derecede solgun ve bitkin görünümlü bir Aleksey bırakarak ahırdan çıkıp gitti.

Synnovea, Kristal Saray'a, Tüm Rusya'nın Çar'ı, Majesteleri Mikhail Romanov'la belirlenen randevu saatinden çok daha önce gelmişti. Yüce Kral'ın onu saraya davet etmesinin üzerinden tam kırk saat geçmişti ve endişeleri zerre kadar olsun hafiflememesine rağmen, onun özel ofisinin önünde beklerken yine de berrak güzellik denen şeyin özü gibi duruyordu. Leylak rengi *sarafanı* ve kurdelelerle süslenmiş *kokoşnikisi* içinde yalnızca kendi halinde ve tatlı bir biçimde ölçülü görünmekle kalmıyor, her haliyle bu davetten memnun olduğunu gösteriyordu. Ama zaten, yaptıklarına dair olası yanlış anlamaları önlemek için açıklama yapmaya karar verdikten sonra, önünde pek de seçenek kalmamıştı.

Synnovea içi acıyarak Albay Rycroft'un özenle icra edilmiş giriş törenine burada tanık oldu. Tyrone'un hareketleri yavaş ve acı verici derecede sıkıntılıydı ama kapıdan girişini izleyenler yüzünde en ufak bir buruşma bile göremediler. Kabul salonu Tyrone'un Synnovea'yı görmezden gelemeyeceği kadar dar-
dı. Synnovea'yı gördüğüne dair sergilediği tek gösterge, koyu kumral kaşının kısa bir süreliğine bir fiske yukarı kalkışı oldu. Sonra kaşlarını çatışı daha da derinleşti ve gergince bükülmüş bıyığının altında çenesini sıkı. Bir sandalyeye oturmaya isteksiz, baston yutmuş gibi dikildi ve gözlerini sabırlı bir ifadeyle Çar'ın odasının girişine dikti. Synnovea asla bu kadar direngen bir duruş görmemişti daha önce ama verdiği mesaj açıktı. Tyrone, onun yakınlığını kabul etmek bile istemiyordu.

Bir süre sonra Binbaşı Nekrasov, Albay'a Çar'ın huzuruna kadar eşlik etmek üzere dışarı çıktı ve Tyrone'un geçişini izleyen yalın yalnızlık içinde Synnovea, kırbacın ilk darbesinden önce

onun sesinde kısa bir süreliğine yakaladığı horgörüüyü hatırladı. Tyrone onu tiksintiyle iterek uzaklaştırmış ve düşürdüğü bu cilve tuzağı nedeniyle ondan nefret edeceği yolunda Nataşa'nın uyarılarını doğrularcasına, Ladislaus'un ona sahip olmasına yürekten onay vermişti. Tyrone tarafından bu denli şiddetli bir biçimde geri çevrildiğini bilmek, şimdi Synnovea'nın içinde hiçbir yatıştırma yolu bulamadığı iç karartıcı bir pişmanlık duygusu uyandırıyordu. Kendini ona affettirme umudu o denli zayıftı ki, İngiliz'in şu an Çar'ın tekliflerine karşılık dile getirdiği itirazları duymak, Synnovea için hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Affinızı diliyorum, Majesteleri, ama saygıyla reddetmek zorundayım." Tyrone kendini kara kara düşündüren küskünlüğünü bir daha gözden geçirmeyi denedi ama böyle bir öneriyi düşünmek bile kendisi için olanaksızdı. "Beni kendi emelleri için böylesine kullandıktan sonra, Kontes Zenkovna'yı eşim olarak asla kabul edemem. Eğer, gelecekteki aylar ve yıllar içinde, bir savaş meydanında kan dökmem gerekirse, emrinizdeki bir asker olarak o kanın onurlu bir şekilde döküleceğini umarım ama bu teklifiniz bana biraz fazla gelir."

"Korkarım sözlerimi yanlış anladınız, Albay Rycroft." Mikhail sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "Önerimi kabul etmenizi rica etmiyorum sizden. Bu ülkede bulunduğunuz sürece, her türlü emrime itaat edeceksiniz. Synnovea'yı mümkün olan en kısa sürede eş olarak almanız benim kesin arzumdur. Ölümünden önce babasına kızının esenliğini sağlayacağıma söz verdim. Olup bitenler karşılığında bir tür bedel talep etmeden bu meseledeki kişisel sorumluluğunuzdan kaçmanıza izin verirsem, sözünü ettiğim taahhütün gereklerini yerine getirmemiş olurum."

"Sırtımdaki yaralar bu olaya dâhil oluşuma karşılık ödenmiş yeterli bir ceza değil mi?" diye sordu Tyrone dobra dobra.

"Kırbaqlama olayı gerçekten de dehşet vericiydi ama sorunu çözmeye yetmez. Synnovea seni bir tür destek olarak bile bile arayıp bulduğunu söyleyerek suçunu itiraf etti." Mikhail, Albay'dan gelen zar zor duyulur homurtu üzerine kısa bir süreliğine başını kaldırıp dik dik baktı. Adamın çehresinde belirgin bir biçimde görülen küçümseme üzerine bir süre derin derin

düşündükten sonra, teklifine olan şaşmaz bağlılığıyla devam etti. “Yine de onun bekâretine son veren kişi sendin ve bu durumu gereğine uygun olarak düzeltebilecek tek kişisin. Onca şeyden sonra masumiyetini iddia edecek genç bir yeniyetme de değilsin. Yapıp ettiklerinin sonuçlarına razı olacak yaştasın ve müsadenele, bu tür konularda o genç kızdan çok daha fazla bilgi sahibisin. Onu yatağına atmayı çok arzuladığına inanmak için haklı nedenleri olduğu apaçık, aksi halde senin tarafından lekelenmeyi geçerli bir seçenek olarak asla hesaba katmamış olurdu... Ve bu da bana senin zaten el altından bu kıza kur yapmaya çoktan başlamış olduğunu düşündürüyor. Doğru değil mi?”

Tyrone’un yüzü elma gibi kızardı. “Onu birkaç kez gördüm ama çoğunda Prenses Anna ricalarımı reddetti.”

“Kızla başbaşa görüşmek için özel bir çaba sarfetmedin mi yani?”

Albay büyük bir isteksizlikle kabullendi bunu. “Evet. Majesteleri”

“Bunu başardın mı peki?”

“Evet.”

“Bu buluşma nerede gerçekleşti?”

“Taraslovlar’ın evindeki yatak odasında.”

“Peki Synnovea seni içeri davet etti mi?”

“Hayır, Majesteleri. Onu uyandırdıktan sonra pencereye tırmanıp içeri girdim.”

Mikhail, Albay’ın cüreti karşısında donakalmıştı. “Peki, yalansan ve kefaret ödemek zorunda kalsan, kızın seni kasten ayartıp odasına aldığı iddia edecek miydin?”

“Hayır, Majesteleri. Beni oradan gitmem için uyardı.”

“Tamam, işte mesele bul!” Mikhail meselenin çözüldüğünü ima eder bir ifadeyle bir elini yukarı doğru açtı.

Tyrone yenilgiyi kabul etmeye o kadar istekli değildi. “Majesteleri, benim durumumu göz önünde bulundurmayacak mısınız?”

Mikhail karşısındaki adamın ısrarına gösterdiği sabrı yitirmek üzereydi. “Sen onu yatağına atmadan önce Synnovea bir bakire miydi, değil miydi?”

Tyrone'un zayıf yanakları, öfkesine yenilmemek için kendini sıkı sıkı dizginlerken, gergin bir biçimde kasıldı. "Bakireydi ama..."

"O halde daha fazla konuşmak gereksiz! Genç bir velet tarafından üçkâğıda getirildiğin için yanlışlarını bir başkasına yamayacak değildim herhalde! Bıyıkları yeni terlemiş bir general tarafından oyuna getirilsen, savaş meydanında uğradığın hileye de böyle kükrer miydin?"

"Hayır, tabii ki, ama..."

Mikhail avuç içini hızla vurdu koltuğunun koluna. "Ya Synnovea ile evlenirsin, ya da, Tanrı aşkına, buradaki görevinden onursuz bir şekilde azlederim seni!"

Tyrone böyle bir tehdit karşısında monarkın otoritesine boyun eğmekten başka bir şey yapamazdı. Apar topar topuklarını vurarak canlı bir selam verdi Çar'a. "Nasıl lütfederseniz, Majesteleri."

Mikhail uzandı ve ipek kordonu çekmesiyle birlikte Binbaşı Nekrasov da hızla odaya geri döndü. "Şimdi Kontes Zenkovna'ya huzuruma çıkması için eşlik edebilirsiniz."

Tyrone araya girme cüretini gösterdi ve bir başka ricada bulunurken binbaşısı duraklattı. "Bir dakikanızı daha istirham ediyorum, Majesteleri."

Mikhail, Albay'ın talep edeceği şeye kuşkulu bir ifadeyle dikkat kesildi. "Evet? Nedir?"

"Burada olduğum sürece emirlerinize itaat ederim, Majesteleri ama ayrılır ayrılmaz, artık hükmünüz altında olmam." Çar temkinli bir onayla başını eğerken Tyrone konuşmasına ara verdi, ardından saygılı bir sesle devam etti. "O zaman geldiğinde görev performansıyla sizi memnun ettiğime karar verir ve ben de kendimi Synnovea'dan uzak tutarsam. Bu bana bir mirasçı verememesiyle doğrulanabilir, İngiltere'ye dönmeden önce bu evliliğin feshini bana bahşeder misiniz?"

Binbaşı Nekrasov'un başı hızla döndü ve Synnovea'nın bir başkasıyla evleneceği gerçeği karşısında korkunç bir perişanlık hissederek, bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Synnovea'nın kendi eşi olması uğruna hayatını seve seve tehlikeye atmakta

tereddüt etmezdi, bu yüzden Albay'ın bu talebine bir türlü anlam veremedi.

Mikhail ise İngiliz'in bu ricası karşısında beklenmedik bir şaşkınlığa uğramıştı ama geri çevirmek için de geçerli bir neden bulamadı. Bu fesih Rusya sınırları içinde verilmezse, Albay muhtemelen İngiltere'de bunun peşine düşecekti. Mikhail bir Rus kontesinin yabancı bir ülkede böyle bir aşağılamaya maruz kalmasını hoş göremezdi. "Buradan ayrılmana yakın tarihlerde her şey senin söylediğin gibi olur ve sen hâlâ bu ayrılmayı arzu edersen ben de ricanı yerine getiririm. Ama daha üç yıl benim hükümüm altında hizmet edeceğini hatırlatmak isterim."

"Üç yıl, üç ay, iki gün, efendim."

"Kendini bu denli etkileyici bir kadından uzak tutamayacağın kadar uzun bir süre bu, Albay. Gerçekten bu çabanda başarı olacağını aklın kesiyor mu?"

Tyrone bu soruyla kendi zihninde açık açık yüzleşti. Bir kez aldatılmanın acısı daha katlanılabilir seviyelere indiğinde, Synnovea'yı bu upuzun süre boyunca eşi olarak görmezden gelebileceği, hatta ona duyduğu arzuyu dizginleyebileceği konusunda hiç de kendinden emin değildi ama onunla devam etmek için daha öte bir gerekçe bulamazsa, evliliklerinin feshedilme seçeneğine de açık bir kapı bırakmak zorundaydı. Şu anda, midesini bulandıran bunca öfkeyle, Synnovea'sız son sürat kendi yoluna gitmeye kararlıydı ama ona karşı içinde bulunduğu bu ruh halinin zaman içinde yumuşaması ihtimali her zaman vardı. Çar'ın da çok doğru bir şekilde işaret ettiği gibi, Synnovea güzel olduğu kadar etkileyici bir kadındı ve ona güvenmek için aptalca bir istek duyduğu bu kadar kesinleşmişken, Tyrone'un onun baştan çıkarmaya yönelik cezbedici yalvarışlarına bir daha asla kurban gitmeyeceğine dair kesin bir dille söz vermesi mümkün değildi. Yine de, Synnovea'nın onun kalbinde açtığı yaraların bir daha asla iyileşmeme ihtimali vardı.

"Bunu başarıp başaramayacağım buradan ayrılmadan önce ortaya çıkar, Majesteleri. O zaman siz de bu evlilik koşulunu tam olarak değerlendirebilirsiniz. O zamana kadar, hiçbir ga-

rantı vermeyeceğim, çünkü beni aptal yerine koymadan önce onu elde etmek için can attığımı inkar edemem.”

“O zaman geldiğinde kalbinin affetine yönünde yumuşayacağını umuyorum, Albay.” Mikhail iç çekti. “Böylesine güzel bir kadının kocası tarafından ihmal edilebileceğini hayal bile edemiyorum. Bir zamanlar Synnovea’yı kendime gelin almayı bile düşünüyordum ama onun bir *teremin* katı kurallarına uyamayacağını düşündüm. Onu reddederek incittiğini görmek beni dehşete düşürdü doğrusu.”

“Aslında şimdiden yollarımızı ayırmamıza izin vererek onu hem acı çekmekten hem de evlilik feshinin aşağılamasından kurtarabilirsiniz,” dedi Tyrone, kaşlarının altından dikkatle Çar’a bakarak.

“Asla!” Mikhail yeniden yükselen öfkesiyle koltuğundan fırladı. “Tanrı aşkına, Albay, birtakım manevralarla bu evlilik yolundan sapmayacaksınız! Gerçekten, bu hafta bitmeden sizi evlenmiş göreceğim.”

Tyrone yenildiği anı ve ani bir boyun eğişin akıllıca olacağını bilecek kadar zekiydi. Bir eliyle göğsünü kavradı ve hareketinin verdiği ıstırap kontrolünü neredeyse parça parça etse de, Rus Çarı’nın önünde sert bir reverans yaptı. “Siz nasıl uygun görürseniz, efendim.”

Mikhail, Binbaşı Nekrasov’a kesin bir baş işareti yaptı, su-bay onun emrini uygulamak için selam çakarak geri döndü. Nikolay kabul salonuna girerken, hem hayran olduğu hem de üzerine titrediği kadına yaklaştı ve soluk bir tebessümü zar zor başarabildi.

“Çar Mikhail şimdi de sizi görecektir, Leydi Synnovea.”

Synnovea ayağa kalkarken tedirgin bir gülümseme dudaklarına şöyle bir dokunup geçti. “Sanırım bağırma sesleri duydum. Majesteleri çok mu öfkeli?”

“Kesinlikle size değil, sevgili Synnovea,” diyerek teskin etti onu Nikolay.

“Neden beni görmek istediğini söyledi mi?” diye sordu Synnovea sıkıntılı bir ifadeyle.

“Albay Rycroft’la konuşurken benim odada kalmama izin verilmedi. Bunu Majestelerine sormanız gerekecek.”

“Yapıp ettiklerimle bu kadar çok insanı kızdıracağım aklımın ucundan geçmezdi. ve...” Synnovea, Nikolay’ın meraklı meraklı onu süzdüğünü fark edince kelimelerinin arkası gelmedi.

“Ne yapmış olabilirsiniz ki, leydim?”

Synnovea onun ısrarlı bakışlarıyla olması gerekenden daha fazla karşılaşmaktan kaçınmak için apar topar bakışlarını indirdi. “Gurur duyacağım şeyler değil, Nikolay ve sakıncası yoksa bu konuda konuşmamayı tercih ederim, çünkü yaptıklarımın hatırası bana fena halde acı veriyor.” Albay’ı kurtarmaya gelerek başardıkları için ona teşekkür etmediğini hatırlayarak titreyen elini onun elinin üzerine koydu ve başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Albay Rycroft’un yardımına koştuğunuz için sonsuza kadar minnettar size kalacağım, Nikolay. Çar Mikhail’i de yanınızda getireceğinizi asla hayal edemezdim. Bunu nasıl başarabildiniz?”

“Tek yaptığım, Majesteleri’ne Albay’ın tehlikede olduğunu söylemekten ibaretti. Ondandır dizginleri kendi eline aldı. İngiliz, kendi hünerleriyle Çar’ın beğeni ve saygısını çoktan kazanmıştı. Çok açık ki, tek başına bu olay Majesteleri’ni ondan yana taraf olmaya sevk etti.” Nikolay göz ucuyla Çar’ın gayri-resmi bir mahkeme kurduğu odaya doğru bir göz attı. “Daha fazla gecikmemeliyiz, leydim. Çar Mikhail konuşmak için sizi bekliyor.”

Synnovea gergin sinirlerini yatıştırma umuduyla derin bir nefes aldı ve Binbaşı’nın kolunda içeri girdi. Dik bakışları salonda şöyle bir dolaştıktan sonra, Çar’ın koltuğunun hemen solunda esas duruşta bekleyen Tyrone’u gördü. Albay ona doğru bir göz atma zahmetine bile girmede ama Mikhail başıyla yaklaşmasını işaret ederken, Synnovea sabırlı suskunluğunu muhafaza etti. Synnovea yanlarına yaklaştı, derin bir reverans yaptı ve tir tir titreyerek Binbaşı Nekrasov odadan çıkıncaya kadar sessizce bekledi.

“Synnovea, geleceğinle ilgili bazı kararlar almış bulunuyorum,” diye bildirdi Majesteleri. “Umarım bunları çok külfetli bulmazsın.”

“İstekleriniz benim için emridir Majesteleri,” diye cevap verdi Synnovea, sesi, son kelimeleri neredeyse duyulmayacak derecede güçten düşmüştü. Kendini nelerin beklediği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama emredilende kusur bulmama konusunda da kararlıydı. En kötü ihtimalle, bir manastıra gönderilmeyi bekliyordu.

“Sen ve Albay’ın evlenmesine karar verdim...”

Çar’ın bu açıklamasıyla hayretler içerisinde kalan Synnovea, başını hızla kaldırıp ona dik dik baktı. Sonra, aynı hızla, Tyrone’un vereceği tepkiyi görmek için bakışlarını çevirdi. Albay esas duruşta bekliyor ve güneş yanığı yanaklarındaki kaslar dışarıya bir tiksinti havası yansıtmama çabasıyla gerilip kasılsa da, inatla Synnovea’nın dik bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyordu.

“Bu hafta bitmeden,” diye devam etti Mikhail, Synnovea’ya ancak soluk alacak kadar bir zaman tanıyarak. “Yarından sonraki gün huzurunda evleneceksiniz. Böylece ikiniz de oturacağınız ev ile ilgili bazı konularda karar verme zamanı bulacaksınız. Bir Rus *boyarinasının* Alman bölgesinde oturması düşünülemez, tabii ki. Bu nedenle, Synnovea, Kontes Andreyevna’dan, bana kişisel bir lütufta bulunup, seni bu yeni medeni durumunla evinde barındırmasını isteyebilirsin. Bunu kabul edeceğini farz ederek, bu meselenin de şimdiden halledildiğini varsayıyorum. Düğün töreni tamamlandıktan sonra Albay Rycroft ile nasıl uygun görürseniz öyle kutlayabilirsiniz. Nataşa’nın bu kutlama için büyük bir zevkle elinden geleni yapacağından eminim ve her ne kadar Albay şu an hâlâ sırtından rahatsızsa da, boyarlarım arasında olumsuz rivayetlerin dolaşma ihtimalini gidermek için, ikinizden de bunun bir bayram şöleni gibi görünmesini sağlamaya yönelik ortak bir çaba beklediğimi ısrarla belirtmeliyim. Tüm Rusya Çarı’nın ayrıcalıklı kullarından ikisinin birleşmesine bizzat ön ayak olması pek sık rastlanan bir şey değildir. İkinize de şahsi bir iltifat olarak bu meseleye verdiğim önemi göz önünde bulundurmalısınız. Kutlama için, düğün işlemleri bittikten hemen sonra burada, sarayda gerçekleştirilecek bir öğle yemeği ziyafeti vereceğim. Şimdi, dile getirmek istediğiniz herhangi bir endişeniz var mı?” İkisinden de ‘yok’ karşılığını

aldıktan sonra, Çar gülümseyerek buyruğunu verdi. “O halde gidebilirsiniz.”

İkisi birden biatta bulundu; Synnovea dizlerini bükerek şaşaalı bir reveransla, Albay ise acı içinde gerçekleşen bir baş selamıyla. Tyrone dik bakışlarını Synnovea’dan yana kaydırды, evleneceği kadının güzelliğine şöyle kısaca bir değer biçti ama söz ya da herhangi bir başka yolla bunu kabullenmeksizin sertçe döndü ve odadan çıktı.

“Albay Rycroft.” Mikhail’in sesi aniden muhatabını duraklattı. “Umarım böylesine alımlı bir geline sahip olacağınız için ne kadar şanslı olduğunuzu takdir eder ve buna uygun bir biçimde davranırsınız. Ülkenizin centilmenlerine yakışan, zarif bir biçimde müstakbel eşinizin koluna girerek eşlik etmek ve onun üzerine titredığınızı göstermek değil midir, özellikle de huzurda bir izleyen varken? Şayet ülkenizde böyle bir zorunluluk yoksa, o zaman ben bu ülke topraklarında böylesi durumların bu özeni gerektirdiğini söyleyebilirim. Yeterince açık anlatıldım mı, Albay?”

“Kesinlikle, Majesteleri,” diye karşılık verdi Tyrone kısa ve öz bir şekilde ve Kontes’e doğru yürüdü, son derece resmi bir tavırla kolunu uzatırken yüzünü kapıya döndü.

Synnovea Tyrone’un ona karşı şövalyece bir davranış göstermek zorunda kalması nedeniyle yaşadığı asabi hoşnutsuzluğu hissedebiliyordu ve kendisi gerek o planlı baştan çıkarma oyunu sırasında, gerekse cinsel hazlarıyla tanışması boyunca Albay’ın büyüğü altına girmiş ve şimdi tam da kurbanı olarak seçtiği kişi tarafından tümüyle aklı çelinmiş durumdayken, onun kendisinden iğrenir hale gelmesini korkunç derecede ironik buldu.

“At arabası hâlâ dışarıda mı?” diye öğrenmek istedi Tyrone, birlikte kabul salonuna girerlerken.

“Evet.” Synnovea usulca yanıtladı, “Ama size zahmet olacaksa, bana eşlik etmenize gerek yok.”

“Çar Mikhail tarafından size iyi davranmam emredildi,” diyerek alaycı ve buz gibi bir ifadeyle güldü Tyrone, “en azından huzurda bir izleyen varken. Başbaşa kalıncaya kadar, verilmiş emirlere uygun davranmaya çalışacağım. Buradan Majestele-

ri'yle aramı bozmadan ayrılmak istiyorsam, başka şansım yok gibi görünüyor."

Tyrone, mareşalin sarayın ön kapısından içeri yürüdüğünü görünce, aniden dikkat kesildi. Yanlarından öylesine bir el sallayarak geçen Rus'a çakı gibi bir selam verdi. Adam giderken de Tyrone'dan hiçbir hareket gelmedi ve Synnovea başını kaldırıp kaskatı bir sessizlik içinde dikilen refakatçisine kısa bir göz attı. Tyrone beti benzi atmış bir haldeydi ve zayıf yanaklarındaki kaslar iyice kasılıp derin bir anlık sancıya sessizce göğüs gerdigi gerçeğini açık bir şekilde yansıtacak gerginliğe ulaşmıştı.

"İyi misiniz?" diye fısıldadı Synnovea, endişe içinde.

Sertçe başını öne doğru salladı Tyrone ve omuzlarında hafif bir seğirmeyle dimdik duruşu üzerindeki kararlı kontrolünü yeniden kazandı. Ama şimdi, birlikte ana giriş kapısından çıkarken çok daha temkinli adımlarla hareket ediyordu. Taş basamakları sadece bir-iki kez yüzünü acıyla buruşturarak inmeyi başaran Tyrone, elini Synnovea'ya uzatarak bekleyen arabaya binmesine yardım etti, kapıyı kapattı, Stenka'ya çok kısa bir işaret vererek geri çekildi. Araba gürültüyle saraydan uzaklaşırken, Synnovea koltuğuna yaslandı, dudaklarını ısırarak, içinden yu-karı doğru taşan gözyaşlarına karşı gözkapaklarını sımsıkı kapattı. Ama bütün engelleme çabalarına karşın giderek genişleyen kanalllar içinde yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. İçinde bulunduğu durum için 'kendi düştü o halde ağlamayacak' denilebilirdi ama çok yakında kocası olacak bu adamla ilgili araya bunca dargınlığın girdiğini düşünmek ona hiç de zevk vermiyordu.

Araba kısa bir süre sonra Andrejevna Konağı'na ulaştığında, Nataşa çoktan ön kapıya kadar çıkmış endişeyle Synnovea'nın geri dönüşünü bekliyordu. Synnovea boğulurcasına konuşarak sudan bir bahane uydurdu ve kontrolden çıkmış bir gözyaşı seli altında hızla kadının yanından geçip gitti. Tam odasının güvenli ortamına kendisini atmıştı ki, karşısında Ali'yi buldu ve bir soru yağmuruna tutuldu.

"Ah, kızum benim! Kuzum! Kalbini ne kırdı senin böyle?"

Synnovea hizmetçiye onu yalnız bırakmasını emrederek

kendini yatağa attı. iç karartıcı bir perişanlıkla, duygularını tümüyle boşalttığını hissedinceye kadar hıçkırı hıçkırı ağladı. Narin gözkapakları şiştikçe şişti ve adeta gözlerini tırmalar hale geldi; çektiği ıstıraptan kaçmak için uyumaya çalıştı ama bu erteleme gayreti boşunaydı. Böylece, bir süre gözünü dikip umursamazca pencereye doğru baktı, laf olsun diye ilgisini camın ötesindeki dünyaya doğru, hafif hafif titreşen parlak renkli yapraklara yöneltti. Bir süre sonra bekleme odasının kapısına hafifçe vuruldu ve Synnovea ağırbaşlı bir kederle gidip kapıyı Nataşa'ya açtı.

“Bir saniye daha bekleyemezdim.” Yaşlı kadın bu müdahalesinden dolayı af dilerken derin bir endişeyle Synnovea'nın kıpkırmızı gözlerini inceledi. “Sevgili çocuğum, seni bu hale getirecek ne yaşadın? Saraydan mı kovuldun yoksa?” Synnovea'nın güzel başının aksak aksak titreyişi sözsüz bir yanıt oldu. “Çar suçladı mı seni?” Synnovea'nın incecik eliyle yaptığı kesme işareti bu tahmini de geçersiz kıldı. “Manastıra gönderilmene mi hükmedildi?”

“Bunlar çok hafif kalır,” diye fısıldadı Synnovea, perişan bir halde.

Nataşa soğukkanlılığını yitirmişti. Genç kızı omuzlarından tuttu ve umutsuzca cevap isterken sarstı onu. “Tanrım, söylese-ne çocuk! Çar ne tür bir cezaya hükmetti?”

Synnovea yeni bir gözyaşı dalgasını bastırdı, gergin bir yanıta topladığı her kelimeyi tane tane, özenle telaffuz etti. “Majesteleri, Çar Mikhail, Albay Rycroft'un bu hafta bitmeden benimle evlenmesini buyurdu.”

“Ne?” Nataşa'nın ağzından ani bir sevinçle neredeyse bir çığlık halinde çıktı bu sözcük. “Sen büyüsun Aziz Anamız! Nasıl bu kadar akıllı olabildi?”

Synnovea yeni bir gözyaşı seli içinden kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. “Anlamıyorsun, Nataşa. Albay Rycroft benden nefret ediyor, tıpkı tahmin ettiğin gibi. Benimle en ufak bir ilişkisi olsun istemiyor ve beni eşi olarak görmekten özellikle tiksiniyor.”

“Sevgili çocuğum, keder ve ümitsizliği bir kenara bırak,” diye teskin etti genç kızı yaşlı kadın. “Bu işin sonunu görmüyor musun? Albay’ın öfkesi tabii ki yumuşayacak zamanla. Bir erkek karısı olan bir kadını görmezden gelemez.”

“Benden iğreniyor! Nefret ediyor benden!” diye karşılık verdi Synnovea, geri yatak odasına dönerken yüzünü asarak. “Saraydan çıkarken bana refakat etmek bile istemedi! Çar buyruk verdi de, ancak öyle yaptı.”

“Değişecek,” dedi Nataşa ona coşkulu bir ifadeyle, arkasından gelirken. “Düğün ne zaman?”

“Yarın değil öbür gün. Majesteleri ayrıca razı olursan burada seninle kalmamıza izin vermeni de istedi.”

Nataşa bir parmağıyla düşünceli düşünceli çenesini kaşırken güldü. “Bir daha kimse Çar Mikhail’in Rusya’nın meselelerini kendi başına halledebilecek kadar akıllı ve zeki olmadığı söylemesin sakın. Yani sadece bu fermanıyla bile, sorunları zeki-ce çözebilme yeteneğini göstermiş bence.” Synnovea’nın yaşlı gözlerine bakıp gülümsedi ve ona cesaret vermeye çalıştı. “Bir-birinize karşı duyduğunuz öfke ve nefret bir süreliğine ikini-ze de ıstırap verir ama kızgınlığınız geçtikten sonra...” Neşeyle omuz silkti. “Sadece Tanrı öngörebilir bütün bunların sonunu, tatlım. Biz sadece uygun zamanı bekler ve en iyisini umut edebiliriz.”

Nataşa bekleme odasına döndü ve dış kapıyı açtı, Ali hâlâ orada endişeyle içi içini kemirerek bekliyordu. Yaşlı kadının kederli gözleri ve derin derin kırışmış çehresi, o an çekmekte olduğu eziyeti açıkça gösteriyordu. Nataşa kadına gülümsedi ve zayıf ellerinden tutup hanımının oturmuş üzgün üzgün pence-reden dışarı baktığı yatak odasına çekti onu.

“Asla tahmin edemezsin Ali,” dedi Nataşa neşeli bir ses tonuyla. “Çar, Albay Rycroct’a hanımını eş olarak almasını emretmiş.”

Ali Synnovea’ya doğru bir göz atarken bir tutam kaşı şaşkınlık içinde havaya fırladı. “Şaka yapıyorsunuz!”

“Gerçekten, Ali,” diye inandırmaya çalıştı Nataşa onu. “Hat-ta yarın değil öbür gün evleniyorlar.”

“Bu kadar erken mi?” Ali gözlerini kısıp ona baktı şaşkınlık içinde. “Emin misiniz?”

“Hanımın kendisi söyledi.”

“O zaman hanımının canı neden bu kadar sıkın?” Ali’nin gerçekten kafası karışmıştı, çünkü bir kadının bu kadar seçkin bir erkekle evlenecek olmasına neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordu. “Bu bir gizem, gerçekten de, ama şu anki dövünmeleri sevince dönüşecek, sence de öyle değil mi, Ali?” Nataşa ufak tefek kadının başıyla coşkulu bir onay vermesi için konuşmasına kısa bir ara verdi. “Bu sadece bir zaman meselesi. Ama biz bu olayı kutlamak için bir parti planlamalıyız! Albay kendi arkadaşlarını getirmeli biz de kendi konuklarımızı davet etmeliyiz.” Nataşa bu olayın verdiği katıksız heyecanla güldü ve neşeyle ellerini çırpı. “Şeytan diyor, sırf onu acı çekerken görmek için Aleksey’yi de nikâha çağırayım ama varlığı Albay’ı tahrik etmekten başka bir işe yaramaz ve buna izin veremeyiz.” Nataşa kocaman kocaman sırtan hizmetçiye doğru eğildi ve tahmin yağmurunu dile getirmeye devam etti. “Anna’nın geri dönüp de bu ikisini çoktan evlenmiş bulunca büyük bir ihtimalle tam bir yıkım yaşayacağını biliyorsun herhalde. Onu son gördüğümde, Albay Rycroft’un Çar’dan Synnovea’ya istemesi nedeniyle korkunç bir tedirginlik içindeydi. O olmasa, belki de zaten evlenmiş olacaktı.”

“Gidin buradan, ikiniz de!” diye inledi Synnovea acınası bir sefalet içinde. “İkiniz de bütün bu olanları hafife alıyorsunuz ama ben o kadar perişan bir haldeyim ki, bütün bir yıl gözüme uyku girmeyebilir.”

“O halde biz gidelim de sen kendi başına yas tut,” diye karşılık verdi Nataşa, tümüyle anlayıştan yoksun bir tavırla. “Madem böyle keyifsizsin, Ali ve ben her şeyi planlamaktan büyük zevk alacağız.” Bekleme odasında durup geri dönerek genç kıza bir göz attı. “Evlilik yemini nerede edilecek? Bu konuyu düşündümü?”

“Majesteleri bizim adımıza karar verdi. Sarayda onun huzurunda yapılacak.”

Nataşa, şekerleme bekleyen küçük bir çocuk gibi bir kere daha neşeyle ellerini çırpı. "O halde bu olayın şerefine sana şöyle güzel bir kıyafet bulmamız lazım. Hem Çar'a hem de Albay'a çok güzel görünmelisin."

"İkisinin de nasıl görüldüğümle ilgileneceğini sanmıyorum, özellikle de Albay'ın," diye karşılık verdi Synnovea, somurtarak.

"Yine de damattan sıcak bir karşılık bekliyorsan şahane giyinmen lazım."

Ali hevesle bilgi verdi, "Hanımım Prens Dimitrievic'le evliliği için bir *sarafanda* karar kılmıştı. Bu güne kadar yaptırabildiği ya da bu kadar kısa zamanda bulabildiği en şık kıyafet o. Ona hakkını verecek bir giysi, pembe, neredeyse onun kadar alımlı."

"O gün tam bir festival olacak," diye düşüncesini açığa vurdu Nataşa, kendinden memnun bir iç çekişle, "ve gelin kesinlikle nefes kesecek..."

Kesinlikle nefes kesici! Binbaşı Nekrasov, sarayın bekleme salonuna girişine tanık olduğu Synnovea'nın ardından, derin derin böyle düşündü. Genç kadın, hemen arkasından gelen kendisinden daha yaşlı iki kadının büyük bir dikkatle üzerine titrediği bir kostümle içeri girmişti. Kalın, soluk pembe saten *sarafanı* kıyas kabul etmeyecek derecede güzeldi. Uzun, hafif kabarık kollar ve eteği, altın-ipek işlemeler ve minik inci öbekleriyle özenle hazırlanmış kıvrımlarla süslenmişti. Görüntüsüne ölçsüz bir zarafet katansa, pembe satene özenle bağlı minik ilmeklerle serpiştirilmiş aynı ışıltı saçan mücevherlerle kaplı, incelikle işlenmiş *kokoşnikisiydi*. Narin inci dizileri cömert bir kahkül halinde, kaşlara hafifçe dokunacak bir uzunlukta alnından sarkıyordu. Zarif püsküller her hareketinde hafifçe sallanıyor ve yüzünün heyecan verici görkemini vurgulamak için daha fazla süsle hiç gerek kalmamış olsa da, kulak memelerini süsleyen kibar elmas salkımlarından inci damlaları sarkıyordu. Öylesine bir ışıltı saçıyordu ki, Nikolay neredeyse ince mumların tepesinde danseden alevlerin huşu içinde başlarını öne eğerek selam verdiklerine inanacaktı. Güzelliği gerçekten de gönülsüz bir da-

matın bile aklını başından alacak cinstendi, çünkü hiçbir erkek böylesi bir kusursuzluğa kayıtsız kalamazdı. Kendine gelince, Nikolay, çok yakında bir başka erkeğin ona sahip olacağını bilinciyle yüreği azap içinde erise de, baştan beri ona vurgundu.

Gelinin girişiyle birlikte, huşu içinde gözlerini dikip ona bakan konukların üzerine ani bir sessizlik çöktü. Aynı hızla, hayranlıklarını bildiren yorumların alçak mırıltısı bir vızıltı halinde salonda yükseldi. Tyrone o sırada Grigori ile sohbet ediyordu ve arkası kapıya dönmüktü ama o bile omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atmaktan kendini alamadı. Gözleri onun güzelliğiyle beslenirken, kırbaçlanma olayından bu yana savaştığı onca öfkenin ardından kalbinin göğsü içinde bu şekilde kıpırdanacağını ya da karın çukurunda yavaş yavaş aşağı çöken bir duygu yaşayacağını beklememişti. Gerçekten de şayet erkeklerin yenilgiyi daha gerçekleşmeden önce sezme yetenekleri varsa, Tyrone'un gözlerini dikip müstakbel gelinine bakarken ilk kokularını aldığı şey bu olmalıydı. Başına gelecek olanın gününü ya da saatini bilmiyordu ama onunla çok yakında, Rusya'dan ayrılması gereken zamandan önce karşılaşacağı kesindi.

Hem Grigori hem de Nikolay, Tyrone'un bu yakın ilgisine Albay'ın o öfkeli suskunluk haliyle destekler gözüktüğünden çok daha zahmetli bir duyarlılık gösterdi anında. Buna karşılık tepkileri taban tabana zıt oldu. Grigori'nin dudaklarında bir tebbesüm dolaşırken, Binbaşı'nın çehresi keskin bir hoşnutsuz bakışla buruştu.

Nataşa, Synnovea'ya içeri girer girmez beklemesini söylemişti ve genç kadın da tam damadın o dikkatli bakışları üzerindeyken bu isteğe uyarak durdu, yaşlı kontesle Ali'nin kıyafetini düzeltmesini ve faytondan çıkarken yukarı kıvrılan etekliklerini toplamasını bekledi. Kadınlar birer adım geri çekilip olabilecek başka kusurları ararlarken, Synnovea da etrafında ve salonda şöyle bir göz gezdirme ve kendisine el sallayan arkadaşlarına, tanıdıklarına rahat rahat gülümseme fırsatı buldu ama bakışlarını perçinlenmiş bir ilgiyle kendisine odaklanmış biri üzerinde duraklayınca, kalbi çok hızlı bir ritimle küt küt atmaya başladı. O mavi gözbebekleri yavaş ve kılı kırk yaran bir itinayla boy-

lu boyunca üzerinde dolaşıyordu ama bir keresinde ikisini de ısıtmış olan kızgın ateş, bakışları nihayet karşılaştıkça ansızın sırtı kadem bastı. Synnovea beklenmedik bir şekilde kendini mavinin buz gibi parçalanışına dik dik bakarken buldu. Yalnızca bir an süren baş selamıyla Tyrone o dikkatli süzüşünü inkar edercesine başka tarafa döndü. Hiç zorlanmadan büründüğü o buz gibi, ürkütücü mesafelilik kisvesi, gül rengi bir kızarıklıkla Synnovea'nın yanaklarına yayılması için yeterliydi. Yakışıklı profiline hayranlıkla bakakalarak çaresizce dikilse de Tyrone'un öfkesinin zerre kadar bile hafiflememesinin farkındalığıyla başbaşıydı artık.

"Müstakbel eşinizin güzelliği karşısında kelimeler kifayetsiz kalıyor, dostum," diyerek gözlemlerini dile getirdi Grigori, komutanına karşı güçlü bir sadakat ve merhamet duygusu hissetmekle beraber, onu arzulayan iki erkeğin arasında kalmış olan Synnovea'yı da anlıyordu. Albay'ın parça parça olmuş sırtını bizzat görmüştü ve Tyrone'un da istemeye istemeye itiraf ettiği gibi, sırf kendi kıskançlık öfkesine kapılarak bu cezanın uygulanmasını emretmiş olan Prens Aleksey'in elinde ne acılar çektiğini herkesten daha iyi biliyordu. "Çar'ın huzurundaki ısrarlı ricalarınızdan sonra Kontes'i kazandığınız için mutlu değilsiniz?"

"Gerçekten de güzel bir kadın," dedi Tyrone soğuk bir ifadeyle, duygularını açmaktan imtina ederek. Synnovea'nın düzenbazlığının gururunu ateşten bir ısırganotu gibi dağıladığı doğrudur ama onu çevirdiği dolabın çektirebileceği acıya aldıracak kadar bile düşünmemiş bir kadının ona aşka uzaktan yakından benzer bir şey verebileceğine dair bir umut beslemesi için de bir nedeni kalmamıştı.

"Baksanıza zavallı Nikolay, Çar'ın bu kararından dolayı nasıl matemde," diyerek hafifçe kışkırttı onu Grigori. "Majesteleri kendi ülkesinin insanından gelen bir isteği sizinkinden üstün tutsa, şu anda onun yerinde siz olabilirdiniz."

Tyrone göz ucuyla Binbaşı'ya bir bakış attı. Rus subay gözlerini dikmiş özelemlerle Synnovea'ya bakıyordu. Sıkıntısı apaçık ortada, acısı derindi. Tyrone adamın en az kendisi kadar acı çek-

tiği sonucuna vardı. "Öyle ama ben olmasaydım, şimdi benim yerime de o acı çekiyor olurdu."

Grigori dokunaklı bir ifadeyle amirine baktı. "Sırtınızdaki yaraları mı kastettiniz, Albay?"

Tyrone'un kaşları sessiz bir karşılık vererek yukarı kalktı. Böylesine güzel bir kadınla evlenmeye zorlandığı konusundaki şikâyetlerini dile dökse, Grigori kadar yakın bir dostu bile içine düştüğü berbat durumu anlayamazdı.

Prences Zelda Pavlovna insan kalabalığının arasından aceleyle kendine yol açtı ve neşeli bir gülümsemeyle Synnovea'ya sarıldıktan sonra genç kadının incecik ellerini sıkı sıkı tuttu. "Senin adına çok mutlu oldum, tatlım, Albay Rycroft'un seni kendine eş yapmayı başarabileceği aklımın ucundan zafer üzere geçmezdi."

"Seni burada görmek içimi rahatlatmıştı Zelda," dedi arkadaşına Synnovea, Albay'ın sözde hak iddaşında bulunduğu zafer üzerine bir yorum yapmaktan kaçınarak. "Her şey çok çabuk olup bitince sen ve eşinin katılamayacağından korkmuştum."

"Vassili daha sonra katılacak bize tatlım, düğüne gelemediği için de affını rica etti senden. Yine mareşalle buluşması gerekiyordu ama Majesteleri'nin bir an önce seninle Albay'ı evlendirme isteği konusundaki yorumlarını tekrarlamam gerekirse, Vassili bugüne kadar hiçbir yabancıyı Çar'a kendisini müstakbel kocan kadar sevdirmedeğini söyledi. Çar Mikhail, seni vererek Albay'a kesinlikle büyük bir onur bahşetmiş."

"Vassili çok nazık," diye karşılık verdi Synnovea içten bir ifadeyle, oysa Tyrone'un bu evlilikte ona bir budala gibi aldandığı için yediği sert azar dışında bir şey gördüğünden ciddi derecede kuşku duyuyordu. Tek umudu, Pavlovlar'ın bir şekilde gerçeği öğrendiklerinde büyük bir şok geçirmemeleri ya da ondan çok fazla öğrenmemeleri idi.

Zelda diğer arkadaşlarıyla konuşmak için uzaklaşırken, düğün partisi ve konuklarına küçük kilisede Çar Mikhail ve papa-za katılmaları yönünde bir çağrı geldi. Tyrone bu çağrıya uyarak geline yaklaştı ve ona çok resmi bir ifadeyle kolunu uzattı.

Müstakbel kocasının uzak duruşunu gördükçe, yüreğindeki ağırlık Synnovea'yı sanki aşağılardaki daha karanlık bir kasvetin

içine çekiyordu. Koluna girme teklifini kabul etmedeki gecikmesi, ona göz ucuyla dikkatle bakan Tyrone'un meydan okur bir ifadeyle bir kaşını kaldırmasına neden oldu.

"Korkuyor musunuz, Kontes?"

"Sizden, evet," diye onayladı Synnovea tedirgin bir fısıltıyla.

Tyrone gülümsedi ama yüzü hızla eski haline döndü. "Korkmanız gereksiz, tatlım. En azından sizin yüzünüzden katlanmak zorunda kaldığıma benzer bir cezayı sizin için düşünmediğimden emin olabilirsiniz."

Bu açıklaması pek de cesaret verici değildi ve Synnovea hiç azalmayan bir dehşet duygusu içinde titreyen elini onun koyu mavi dubletinin kolu üzerine bırakıp, konukları peşleri sıra dizilirken, yanında yürümeye başladı.

Synnovea tuhaf bir biçimde kendini bu törenden kopmuş hissediyordu, sanki götürüldüğü odanın ötesinde bir yerlerde, belli belirsiz bir sisin içinde amaçsızca dolaşıyordu. Damadın yanında bazen bekleyip, diğer zamanlar diz çöktüğünün, esmer eliyle kendisinin ince parmaklarını sıkı sıkı kavrayıp kocaman bir mühür yüzüğünü parmağına geçirdiğinin, dudaklarını sevgisinin bir nişanı olarak görev duygusuyla kendi dudaklarının üzerine indirdiğinin zar zor farkındaydı. Synnovea, Tyrone'un uzun, erkeksi mevcudiyetinden ve sonra da aynı anda apansız geri çekilişinden dolayı daha çok kendini mahcup hissederek, onun dudakları altında titreyerek açıldığını fark ettiği ağzını kapattı. Patavatsız bir geri çevirme gibi görünen bu bilinçdışı tepkisi nedeniyle yanakları alev alev oldu ve Tyrone bir adım gerilerken kendisi de onun bakışlarında bir tür alay ya da tiksinti görebileceği korkusuyla gözlerini uzaklaştırdı.

Mikhail yüzünde bir tebessümle onlara doğru ilerledi ve çifte iyi dileklerini sunduktan sonra Albay'a anlamlı anlamlı baktı. "Gelininiz çoğu kadına nasip olmayacak ölçüsüz bir güzelliğe sahip, Albay Rycroft. Böyle bir kadınla evlendiğiniz için şükretmelisiniz. Çocuklarınız da doğal olarak çok güzel olacak. Başka şansları yok. Umarım kendinizi o delice teklifinize kaptırmadan önce bu ihtimali de dikkatlice göz önünde bulundurursunuz. Öfkenizi hesaba katarak, size verdiğim söz üzerine yemin

edildiğini ve asla geri çekmeyeceğimi söylemek dışında bir şeye sizi zorlamayacağım. Bir başka ifadeyle, Albay, eğer seçiminiz o yönde olursa da bildiğinizi yapmak konusunda iznimi almış bulunuyorsunuz. Bunu sağlama bağlamak için de ayrıca huzuruma çıkmanıza gerek yok.”

Tyrone’un yüzü kıpkırmızı oldu; içinde çalkalanan özenle maskelenmiş duyguların tek belirtisi de buydu zaten. Çar’ın bu açıklamasıyla müstakbel eşinin tam bir kafa karışıklığı yaşadığından haberdardı ama onu bu şaşkınlıktan kurtarıp rahatlatmak için hiçbir istek duymadı. Krala boğuk bir sesle cevap verebildi. “Her zamanki gibi zarıfsınız, Majesteleri.”

Mikhail yüzünü konuklarına döndü. “Bu çiftin birlikteliğini şarap ve yemekle kutlarken lütfen siz de bize katılın.”

Çar masanın baş köşesindeki koltuğuna oturdu, bir el işaretiyle iki yanındaki sandalyeleri göstererek gelin ve damattan yerlerini almalarını istedi. Evliliklerinin ve çiftle yönelik birkaç iltifatın ardından kadehler kaldırılıp, koro halinde yürekten kabulünden sonra, hizmetçiler krallarına ve onun konuklarına cömert tabaklar içinde yemekleri ikram etmeye başladı. Synnovea iştahının fena halde kaçmış olduğunu fark etti. Mikhail, Tyrone’a sırtı tamamen iyileştikten sonra Ladislaus’un peşine düşmeye niyeti olup olmadığına dair sorular sorarken, yemeğini didikleyip durdu. Albay onlara yönelik bir hücumun henüz planlama aşamasında olduğunu bahane edip, tasarladıkları hakkında kesin ayrıntı vermekten kaçındı ama evsahibine göreve başladığında hırsız geri getireceği yoksa bu yolda öleceği konusunda güvence verdi.

Bir süre sonra Mikhail etrafına bakındı ve Tyrone’un bir üst komutanının orada olmadığı dikkatini çekti. Meraklı bir tebesümle tekrar Albay’a döndü. “İyi de General Vanderhout ve eşi nerede?”

Tyrone’un bakışları, sıranın şimdi hangi leziz lokmaya geldiğini düşünüyormuş gibi tabağına indi. “Benim bir mütevazı albay parçası, onunsa bir general olduğu göz önünde bulundurularak, davet edilmeleri uygun görülmedi, Majesteleri.”

"Müterazi bir albay parçası mı?" Mikhail bir anlığına güldü ve İngiliz'in ona sunduğu bu sudan bahaneyle cpey bir eğlenmiş göründü. Sonra kuşkusu giderek arttı ve sormaktan kendini alamadı. "Yoksa bu, General Vanderhout'un lafı mı?"

"Sizce bir sakıncası yoksa Majesteleri, bunu söylememeyi tercih ederim," diye cevap verdi Tyrone, özenli bir diploma-siyle.

Ama Çar yakasını bu kadar kolay bırakacak değildi. "General ne zaman söyledi bunu size?"

Tyrone'un bu küçük düşürücü sözü burada tekrarladığı için duyduğu üzüntü yoğunlaşarak artıyordu. "Korkarım, General Vanderhout'un bana vermeye çalıştığı görevleri geri çevirdiğim zamandı"

"İyi de niye geri çevirdiniz?"

Tyrone rahatsız edici derecede tedirgin olmuştu. "Çünkü Kontes Andreyevna'nın akşam davetine katılmak istedim."

"Ve Prens Taraslov'la karşı karşıya gelmeden önce Synno-vea'yı görmeye gittiğiniz davet de oydu?"

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi Tyrone, karşısında otu-ran ve artık yemeği tümüyle bırakmış olan geline bir bakış ata-rak. O kısa bakış sırasında Synnovea'nın yanakları alevlenmişti ama Tyrone'un yüzü de Çar'ın sunduğu varsayımı duymasıyla birlikte onunkinden aşağı kalmayacak kadar kızardı.

"Görev aşkıyla geçirdiğiniz yıllar düşünülürse, üstünüzden gelen doğrudan emre itaat etmediğinize göre, Synnovea'yı gör-mek için can atıyor olmalıydınız herhalde."

Albay, Çar'ın onu dikkatle izlediğinin farkındaydı ve ken-dini cevap vermek zorunda hissetse de, bunu sessiz bir tonda yaptı. "Öyleydim, Majesteleri."

"Synnovea'yı görmekte çok kararlı olduğunuzu demek isti-yorsunuz yani?" diye üstüne üstüne gitti Mikhail.

"Evet," diye isteksizce kabullendi Tyrone.

Çar, keyifle güldü. "Zevkli birisiniz, Albay, gelecek haftalar ve yıllar içinde umarım sırf Synnovea ile birlikte olmak için ne-leri seve seve feda ettiğinizi gözden kaçırmazsınız."

Bu nazik paylama Tyrone'un meraklı bakışlarını geline çe-

virmesine neden oldu ama yine de bu kısa bir göz atıştan daha ileri gidemedi. O kocaman yeşil-kahve gözlerle karşılaşmak, birdenbire kaçınmak istediği bir meşakkat halini almıştı.

Sonunda çifte Synnovea'nın arabasına kadar eşlik edildi ve Tyrone yapmacık bir nezaketle elini uzatıp gelinin arabaya binmesine yardım ettikten sonra, onun yanındaki yerini aldı. Nataşa, konukların onlardan önce eve varabilmesi için Stenka'ya yolu uzatmasını söylemişti ama aslında arabanın içine kurulup gitmek ikiliye uzun bir çile gibi geldi. Damat sanki kendisine bulaşmasını istemediği bir pislik taşıyormuş gibi gelinden uzakta, koltuğun öbür ucuna oturdu. Çenesini zayıf parmak eklemine dayayıp otururken gözleri ağırlaşmış göz kapaklarının altında yarı yarıya kapandı ve ters ters pencereden dışarıyı seyretti. Zorunlu nezaket gösterme ihtiyacının ortadan kalkmasıyla birlikte kaşları çatılmış, keskin hatlı çenesi öfke dolu bir gerginlikle kasılmıştı. Synnovea'nın kaçamak bakışları da, kocasının bu ruh halinin eve ulaşır ulaşmaz iyileşeceği yönünde bir umut doğurmadı. Gerçekten de, onun bu öfkeli suskunluğu, Synnovea'da birlikte geçirecekleri hayata ilişkin en ufak bir umut ışığı bırakmamıştı.

Stenka, hanımı ve onun yeni kocasını doğrudan verandanın önüne ulaştırma imkânı yakalamak için atların dizginlerine asılıp yolun girişine yakın bir yerde durduğunda, faytonlar hâlâ evin önüne konukları boşaltıyordu. Gece boyunca şakır şakır yağan yağmura bir de oradan geçen çok sayıda araba eklenince o dar yol gerçek bir çamur deryasına dönmüştü. At arabasının arka tekerlerinin o sert balçığa sıkı sıkı saplanması fazla zaman almadı. Stenka'nın atları böylesine güç bir iş için gayrete getirmeye yönelik bütün çırpınmalarına rağmen, araba yerinden kımıldamayı reddetti.

Tyrone başka bir çift atın bulunup güçlerini dört atlı bir arabaya vermeleri için razı edilmesini bekleyebilecek ruh halinde değildi. İyice köpürmüş yola indi, Synnovea'ya kapıya yaklaşmasını işaret etti, onun temkinli bir şekilde buna uymasıyla da kaldırdığı gibi kollarına aldı. Synnovea, onun kendisine karşı sergilemeyi alışkanlık haline getirdiği iğrenmeyi düşünerek,

vardımı karşısında acı verici bir şekilde bocalamıştı ve kollarını nereye koyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kısa bir süre sonra çizmeli ayaklarının yapış yapış çamurda kaydığını hissetti ve ani bir telaş çığıyla, Tyrone'un sırf ona duyduğu kızgınlığı açığa vurmak için kendisini pisliğin içine bırakacağından korkarak kollarını boynuna doladı.

Tyrone, onun bu ürperişini geçmiş tecrübelerinden de yararlanarak çok iyi anladı ve yüzünü çarpitan tuhaf bir küçümseme ifadesiyle, lütfedip Synnovea'nın endişeli bakışlarına karşılık verdi. "Gerçekten de isterdim tatlım, ama bir damadın şövalvece davranışlarına yakışmaz, sence de öyle değil mi?"

"Bırak beni hemen," diye zorladı onu Synnovea. Kendisiyle güvenli bir yer arasındaki mesafenin gayet iyi farkındaydı. "Eve kadar kendim gidebilirim."

"Ne? Bu çamurda?" dedi Tyrone, keyifsiz bir kahkahayla. "Konuklarımız için tam da görülmeye değer bir şey olurdu. Damadın duygularının çok hoş bir ispatı."

"Onlardan sana ne ki?"

"Maalesef, bana bir bayram havasını korumam emredildi," diye karşılık verdi Tyrone. "Yoksa seni buraya atar, unuttur giderdim."

Synnovea onun kollarında kısa bir süre çırpındı ama Tyrone kollarını daha da sıkarak onu pes etmek zorunda bıraktı. Uzun, çelik gibi parmakları kaburga kemiklerini deşmeye devam edip de bu baskıyla sıkıntı içinde kıvrınmasına neden olunca, Synnovea yakınmak zorunda kaldı. "Canımı acıttıyorsun."

"Öyle mi?" Tyrone tatlılıkla gülümseyip kollarını gevşetti. "Beni affetmelisiniz, madam. Bazen gücümün farkına varmıyorum."

"Bence kastendi," diyerek suçladı onu Synnovea. "Peşinde koşmadığınızı söylediğiniz cezanın bir parçası belki."

Tyrone'un sert tebessümü, onun düşüncelerini zerre kadar umursamadığını olanca açıklığıyla yansıtıyordu. "Çok az belki, ama size karşı gerçek hislerimin yanından bile geçemeyecek derecede."

"Neden beni kırbaçlatıp bu işi bitirmiyorsun!" diye meydan

okudu Synnovea dokunaklı bir ifadeyle. "Belki öfken bir nebze olsun yatıştırdı."

"Sizinki kadar alımlı ve davetkâr bir vücudu asla kirletmem, madam. Kocanız olarak bu kendirne zarar vermekle aynı olurdu."

Nataşa ön ana kapının yanında onları bekliyordu ve misafirlere katılmak üzere büyük salona kadar Synnovea'ya eşlik ederken, Tyrone da çamurlu çizmelerini çıkardı ve çoraplı ayaklarıyla mutfağın yolunu tuttu; bir uşak orada çizmeleri ondan alıp temizlemek üzere götürdü. Tyrone çizmelerin geri dönmesini beklerken, aşçı önlüğünün arkasından gizlice ona bakan en fazla üç yaşlarında küçük bir kız dikkatini çekti. Kocaman, güzel yeşil gözleri ve hafif kıvrımlı koyu renk saçları Synnovea'nıkilere çok fazla benziyordu. Ancak Tyrone'un aklına, yakın zamanda yeni eşinin davranışlarında hissetmiş olduğu şeyi tüm berraklığıyla getiren asıl şey kızın tedirgin ürkekliği oldu. Şu son birkaç saat içinde, hamamda karşılaştığı o burnu büyük genç kızdan geriye kalan çok az belirti görmüştü ve Synnovea'nın da artık şu an ürkek ürkek kendisine bakan bu minik peri benzeri yaratık kadar ondan korktuğuna inanabiliyordu.

Tyrone, zeminin küçük bir bölümüne tahta parçalarının dağınık olarak bırakıldığı bir noktaya yakın, bir dizinin üzerinde yere çöktü. Küçük bir yapı inşa etmeye başlayınca, çocuk artan bir ilgiyle onu izledi. Yavaş yavaş, temkinli adımlarla yaklaşıp hayranlıkla Tyrone'un el işine baktı ve daha zor bir ek binasının çökertip evi karmakarışık bir yığın haline getirince de ani bir neşeyle onunla birlikte güldü.

Aşçı, Danika, onların arkadaş oluşlarını sıcak bir gülümsemeyle izledi ama adam kızıyla yabancı bir dilden konuşmaya başlayınca, o da tümüyle ne yapacağını şaşırdı ve kafası karışmış bir halde somurtan kızını teskin etmeyi başaramadı. Kendisi tercümanlık yapmaya çalıştı ama şaşkınlığı daha da arttı ve omuz silkip ellerini iki yana açarak hiçbir şey anlamadığını gösterdi.

Synnovea, büyük salonda damadı bekleyen düğün konukları için gidip Albay'ı getirmeye gönderildi. Nerede olduğu kendisine söylendiğinden mutfağın açık kapısına yaklaştı ama onun

çocukla sohbet ettiği gözüne ilişkince, rahatlarını bozmak istemeyerek hemen kapının dışında durdu. Çocuk her ne kadar Albay'ın oradan oraya gezinen sözlerini yakalanıktan acizse de, minicik meleksi ağzını bükerek yavaş yavaş büyüyen tebessümünün de belli ettiği gibi, konuşmaya kendini kaptırmış görünüyordu. Synnovea, Albay'ın çocuğa gösterdiği sevecenliğin kendi yüreğini de tuhaf bir biçimde ısıttığını fark etti. Tyrone'un kendi hazlarından vazgeçmek pahasına onun arzularını özenle tatmin ettiği anları anımsamaktan kendini alamadı. Şimdi ona karşı beslediği düşmanlık olmasa, Synnovea, Tyrone'a bir koca olarak sahip olduğu için halinden çok memnun olabilirdi. Onun hem Vladimir'den hem de Aleksey'den çok çok daha şerefli ve yakışıklı olduğu konusunda kafasında en ufak bir şüphe yoktu.

Uşak, Tyrone'un çizmelerini geri getirdi ve sadece temizlenmiş değil ama aynı zamanda özenle cilalanmış olarak teslim etti. Tyrone çizmelerini ayaklarına geçirdikten sonra kalktı ve kızın minik ellerini avucuna aldı. "Şimdi gitmem lazım," dedi. "Ama artık burada yaşıyorum ve her sabah işe gitmeden önce seni bu mutfakta ziyaret etmekten büyük zevk alırım. Senin için de uygun mu?"

Küçük kız başını kaldırıp ona baktı, Tyrone'un sorular soran ses tonundan kafası karışmıştı ama Synnovea'nın mutfığa girmesiyle minik yüzü aniden aydınlandı. Aynı evde yaşadıkları kısa süre içerisinde bu *boyarinaya* her geçen gün daha da artan bir düşkünlük gösteren küçük kız, koşup onun elinden tuttu. Tyrone doğruldu ve yapmacık bir resmiyetle, eşinin kızla Rusça konuşmasını izledi. Küçük kızın yüzü ansızın ışımaya başladı ve Albay'a dönerek bir reverans yaparken, neşe içinde, anlaşılmasız sözlerle cevap verdi.

Synnovea gönulsüzce bakışlarını kaldırdı ve üzerine takılıp kalmış o mavi gözlere bakıp çekine çekine çocuğun söylediklerini tercüme etti. "Sofia, istediğin sıklıkta onu ziyaret etmenden çok memnun olacağını bilmeni istiyor."

Eşinin yüzünün giderek daha fazla kızarması Tyrone'un dikkatini çekmişti; Synnovea aceleyle bakışlarını indirirken, Al-

bay pür dikkat bakışlarının onun tarafından bir tür öfkeli hoşnutsuzluk sanılarak yanlış yorumlandığını fark etti. Duyduğu düşmanlığa rağmen, yine de onun yumuşak, ayartıcı tarzından hoşlandığını açıklamaya kendini pek de istekli hissetmedi.

“Bu küçük kıza muhabbetinizi bölmek istemedim aslında,” diye af diledi Synnovea. Elini nazikçe, o sırada biraz da huşu içinde parmaklarıyla hafif hafif *sarafanı* süsleyen incilerle oynayan Sophia’nın omzuna koydu. “Ama bir tercümana ihtiyacınız olduğunu düşündüm.”

Tyrone önerisini dile getirirken soğuk bir kayıtsızlığı da dışavurdu, “Artık aynı çatı altında yaşıyor olacağımıza göre, galiba bana bu dili öğretsen iyi olacak. Madem ortak yanlarımız bu kadar az, birlikte zaman geçirmek için bir şeyler bulmalıyız.”

Synnovea bu apaçık alay karşısında adeta sindi ama aceleyle mutfığa inen ayak seslerini duyunca, akmak üzere olan gözyaşlarını zorla da olsa engelledi ve yüzünü korkulu bir titreyiş içinde mutfığa dalan Nataşa’ya çevirdi.

“Synnovea!” diye hafif çığlık attı kadın nefes nefese, bir eliyle hızla inip kalkan göğsüne yapıştırarak. “Prens Vladimir ve oğulları burada! Tyrone’u yoklamak için buraya geldiklerine eminim. Ve ruh hallerine bakılırsa, Albay’ın muhtemelen takviye güce ihtiyacı olacak.”

Tyrone, alaycı bir tebessümle eşinin endişeli bakışlarını yaladı. “Reddedilmiş nişanlın bu, sanırım.”

Synnovea dehşet içinde ellerini ovuşturdu, bilinçsiz bir biçimde boşuna fısıldadı. “Ne yapacağız?”

“Sakin olun, madam,” diye öğüt verdi damat. “Aşıklarımızdan biriyle ilk defa karşılaşmıyorum. Bu müşkülpesent prens sonuncusu kadar aksi biri çıkmasın yeter.”

“Sizi uyarsam iyi olacak,” diye uyardı Nataşa onu. “Prens Vladimir’in oğulları kavgaya pek meraklıdır. Anlaşmazlıkları yumruklarıyla çözmek kadar sevdikleri bir şey yoktur. Yani, Albay, Aleksey onlara kıyasla kutsanmış bir aziz gibi kalıyor olabilir.”

“O halde önümüzdeki dakikalarda kutlamalarımızın sona erdiğini göreceğiz demektir,” diye bir öngöründe bulundu Ty-

rone, üzüntüyle. Bir kaşını kaldırdı, kolunu girmesi için eşine uzattı. "Onlarla karşılaşmaya kararlı mıyız, tatlım? Her şey bir yana, reddedilmiş bir âşık, sözlüsünün kocasıyla her gün karşılaşmaz."

Synnovea onun bu alaycı sözlerindeki iğneyi hissetti ve gururla çenesini yukarı kaldırdı. "Bu aileyi öfkeliyken neler yapabileceklerini bilecek kadar tanımıyorsunuz ve şu anda bu meseleyi hafife alacak durumda da değilsiniz."

"Belki de öyle sevgilim ama tanışmak ilginç olabilir, değil mi?"

"Ellerinden sağ kurtulursanız tabii!" dedi Synnovea. Nataşa alelacele uzaklaşırken Tyrone'un uzattığı kolu istemeye istemeye kabul etti.

Tyrone onu koridora doğru götürürken, etkileyici dudaklarını büken acı bir tebessümle bakışlarını indirip eşine baktı. "Galiba sadece bunlara değil, arkanda bıraktığın ıskartaya çıkarılmış koca bir âşıklar birliğiyle karşılaşmaya hazırlamalıyım kendimi. Çar'ın düşmanlarıyla savaşmaktan daha zor olabilir. Biraz daha uyanık olsam, seninle Ladislaus'u birlikte gördüğümde uyarıyı almam gerekirdi."

Synnovea, cesaretini toplayıp Tyrone'un bu sözlerle ima eder görüldüğü şeyi açığa vurdu. "Belki de beni kurtarıp kurtarmamayı bir kere daha gözden geçirirdiniz."

"Bu kesinlikle bir ihtimal, madam," diye karşılık verdi Tyrone. Hiç onu rahatlatacak bir havada değildi. Buna rağmen, Synnovea anı bir kızgınlıkla kolunu çekmeye çalıştığında, kendi koluyla sıkıştırarak kurtulmasını engelledi. "Olmaz, tatlım. Majestelerine itaat etmek ve konuklar karşısında istifimizi bozmamak zorundayız."

Synnovea öfkeyle dolu sert bir bakış attı ona doğru ama denemenin bile boşuna olacağını hissederek yeni bir kurtulma girişiminde bulunmadı. Böylece, Tyrone tam da yeni evlenmiş bir damattan beklenilebileceği gibi alenen şövalyece bir tavırla eşine büyük salona kadar eşlik etmiş göründü.

Çiftin kalabalık salona girişi konuklardan gelen alkışlar ve iltifat mırıltılarıyla kutlandı ama Vladimir hiç de cana yakın bir

ruh hali içinde değildi. Nataşa'nın da önceden tahmin ettiği gibi kendini yaşlı, yaralı bir ayı kadar huysuz ve nobran hissediyordu. En büyük oğlu ona Synnovea'nın damadın kolunda gelmekte olduğunu haber verdiğinde, gürültülü bir alay homurtusuyla döndü. Oğullarından birkaçı kavgaya susamışlıklarını doğrularcasına yeni evli çiftin peşine takılırken, onun soluk mavi gözleri Synnovea'nın yanındaki uzun boylu adamı delip geçiyordu.

Synnovea giderek artan bir dehşet içinde etrafa bir göz attı, tanıdık yüzlerin etraflarını sardığını gördü. Tyrone'un onun çirkin entrikası nedeniyle bir daha bedel ödeyeceğini düşünmek, aşırı derecede huzurunu kaçırmıştı.

Kavgacı güruhun hemen arkasında birkaç İngiliz subayı, prenslerin damatla kavga çıkarma niyetlerini sezerek kadehlerini indirmiş, ihtiyatlı gözlerle olup bitenleri izliyordu. Albay'ın bu kızla evlenme konusundaki hırslı çabalarını bildiklerinden, onu bu cüretinden dolayı cezalandırmak için adamı kiralamış olan vasiyle arasında çıkan kavgaya da pek şaşırmamışlardı. Bu olayın, hiç şüphesiz Çar'ın daha öte müdahaleleri boşa çıkarmak için hızla hayata geçirilen buyruğunun beraberinde getirdiği, şu an tanık olmak durumunda kaldıkları yansımaları da onları hayrete düşürmedi. Yasak hazineye göz diken birinin bu tür sorunlar yaşaması normaldi. Ve gelinin güzelliğinin, bazı erkeklerin uğruna ölebileceği bir ödül olduğu da apaçıktı.

Grigori de İngilizler'in yanına geldi ve onlarla sessizce konuşarak Albay'ın saldırıya uğraması ihtimaline karşı hazırlıklı olmaları yönünde uyardı. "Niyetleri bu konuda bir kavga çıkarmaksa, onları dışarı davet edeceğiz, anlaşıldı mı?"

İstekli tebessümler Albay'ın arkadaşlarının yüzlerini aydınlattı ama Grigori o an için sadece izlemeleri ve Tyrone'un kendini savunamaz hale geldiği apaçık ortaya çıkmadan harekete geçmemeleri konusunda onları uyardı. Silah arkadaşlarını daha önce cylem içinde görmüşlerdi ve çoğu durumun üstesinden kendi başına geleceği konusunda bir kuşkuları yoktu ama bir kavga yakınsa, sayıyı eşitlemeye de hazırlardı, çünkü Albay bu

açıldan bariz bir dezavantaja sahipti ve sağlık durumu da tek başına bu kalabalığı yarıp çıkmasına elverişli değildi.

“Demek öyle! Bu kızı benden çalan aşağılık iblis sensin demek,” diye gürlledi Vladimir, aşağılayıcı bir tavırla. “Nesiniz siz İngilizler, bu arada? Gelinlerimizi burunlarımızın dibinde kaçırıp, sonra da o pis günahları işlemek için alıp götürmek zorunda olan barbarlar mı? Sizi yağmacı zamparalar, hepinizin kırbaçlanması lazım.”

Oğulları da kızgın kızgın söylenir ve etraflarındaki çemberi daha da daraltırken, artık bir kapışma yakın görünüyordu. Yaşlı adamın bir eli kılıcının kabzasına gidince, Tyrone bir kaşını meydan okurcasına ak saçlı boyara kaldırdı. Gözdağı, görmezden gelinemeyecek derecede belirgindi.

Synnovea, yumuşak, tatlı sözlerle yapılacak bir ricanın Vladimir’in öfkesini yatıştıracağını umarak, ona ilerledi ama Tyrone sert bir mengene gibi dirseğinden yakalayınca amacına ulaşamadı. Tyrone, onun eteklerinin arkasına saklanmaya, ahırdaki tahta kirişlere asıldığı zamankinden daha fazla eğilimli değildi.

“Bu işe karışma, Synnovea,” diye hırladı, alçak sesle. “Bu meseleyi senin müdahalen olmadan da kendi başıma hallederim.”

“Ama Vladimir bana kulak verebilir,” diye yalvardı fısıltıyla Synnovea, kule gibi yüksek ihtiyara kısaca bir bakış atarak. Daha da fazlasına cüret edip titreyen elini ağlamaklı bir yakarış içinde kocasının göğsüne koydu. “Lütfen izin ver bir deneyeyim, Tyrone. Benim yüzümden başın yeterince belaya girdi zaten, artık daha fazla zarar görmeni istemiyorum.”

Vladimir, genç kızın bu yabancıya gösterdiği belirgin ilgi karşısında öfkeyle burnundan soluyordu. Kısırcağıktan kudurarak ilerledi ve Albay’ın kolundan tuttuğu gibi çekip kendine döndürdü. “Bir kadından mı akıl alıyorsun?”

“Öyle! İçinde bilgece bir şeyler varsa neden olmasın?” diye karşılık verdi Tyrone, silkinip kolunu adamın elinden kurtardı. “Kimse kimden akıl alacağını söyleyemez!”

Yaşlı adam öfkeli bir homurtyla bu yabancıya duyduğu hor-görüğü dile döktü. “Çar, senden ve senin gibi başka yavru itler-

den buraya gelip askerlerimizi eğitmenizi istemiş olabilir ama yabancıların bu ülkedeki varlığı boyarların büyük çoğunluğunu rencide ediyor. Sen İngiliz dolandırıcı, sadece savaş yöntemlerimize burnunu sokmakla kalmıyor, bir de kadınlarımızı ayartıyorsun!”

“Siz mi burnunu sokmaktan şikâyet ediyorsunuz?” diye bağırdı Tyrone. “Daha onun varlığından bile haberdar değilken, ben bu kızla nişanlanmak için Majesteleri’nin huzuruna çıkmış, izin rica ediyordum. Siz çok sonra ortaya çıktınız ve Taraslovlar’la gizlice işbirliği yapıp Çar’ın iradesini hiçe sayarak bir evlilik sözleşmesi yazdınız. Şimdi düğün gerçekleşmiş, siz hâlâ benim bu kız üzerimdeki haklarına meydan okuma peşindesiniz. Çar Mikhail’in huzurunda evlilik yemini edilmişken, kraliyet buyruğuna mı karşı çıkıyorsunuz?”

Alçak sesli bir hırıltı Vladimir’in gırtlığını yırtıp çıktı. “Bir centilmene yakışanı yaptım ve resmi usûlleri izleyerek Prens Aleksey’den Kontes Synnovea’yla evlenmek için izin istedim. Bu sözleşmeler imzalanıp, mühürlenirken siz neredeydiniz?”

Tyrone ihtiyarın bu tutar yanı olmayan izahatına dudak bükte. “Bizzat o belgelere sizinle birlikte imza atan kişi tarafından, hanımefendiye yaklaşmam bile yasaklanmıştı. İster sözleşmelere göre olsun, isterse teveccühe göre onun üzerinde sizden daha fazla hakkım var. Ben olmasaydım o Moskova’ya bile ulaşamayacaktı. Ona sahip olacağını sanan namussuz bir hırsızın pis emellerine alet olmak zorunda kalacaktı.”

“Yani onu bir zamanlar haydut çetesinin elinden kurtardın diye, sahibi olacağını mı sanıyorsun?” diye kükredi Vladimir, kuşkuyla.

“Hayır!” diye cevabı yapıştırdı hemen Tyrone. “Synnovea benimdir çünkü Çar’ın tanıklığında karşılıklı yemin ettik. Bu yüzden ıvır zıvır iddialarla canımı sıkma daha fazla ihtiyar, zira başarısız girişimlerine zerre kadar merhamet gösterecek değilim.”

Tyrone, aleni bir saldırganlık gösterisi içinde ilerlemeye başlayan oğulları süzerek, hafifçe geriledi. Synnovea’yı da kendiyle birlikte çekerek, bir adım daha geri çekildi ama bunun tek ne-

deni bir saldırıya kalkışmaları halinde arkasında birini olmadığını emin olmaktadır.

İhtiyara bir göz attı ve sırtında hâlâ canını yakan yaraları tatsız bir şekilde hatırlamadan, umursamaz bir ifadeyle omuz silkmeyi başarabildi. “Siz ve oğullarınız düğün kutlaması için bize katılmayı arzu ediyorsanız, Prens Vladimir, başımızın üstünde yeriniz var, kalabilirsiniz. Ya gider ya da kalırsınız, paşa gönlünüz nasıl arzu ederse, ama şunu iyi bilin: İstedığınız hır çıkarmaksa, başka bir gün gelmeniz gerek.”

“Demek, İngiliz Albay, bizi düğün kutlamasına davet edecek kadar naziksindir?” diye alay etti Sergey, Tyrone’un sırtına hafifçe bir şaplak atma hatasına düşerek. Albay çok sert bir nefes çekti içine ve Synnoeva çok kısa bir an kocasının geniş omuzlarının adamın bu dokunuşunun verdiği ıstırapla gerildiğine şahit oldu. Mavi gözler hiddetle alevlendi ve bir kalp atışından da kısa bir süre içinde hızla geri dönerek genç adamla yüz yüze geldi. Nefesi sıkı sıkıya kenetlenmiş dişlerinin arasından kırbaç gibi şakladı.

Tyrone, Sergey’i kaftanının önünden yakalayıp kendine doğru öyle bir çekti ki, genç adam o parlak gözleri büsbütün tutuşturan öfke köpürmesini birinci elden görme fırsatı buldu. Adamın sahte dostluk gösterisi, Albay’ın kudurmuş öfkesinin insanı dehşet içinde bırakan hacmi altında paramparça olmuştu. Bu manzara Sergey’i müthiş korkutmuştu ve içgüdüsel bir tepki vererek çılgıncasına bir silkinişle kurtuldu. Ama bir saniye sonra, bu sefer güçlükle uzaklaşmaya çabalarken ensesinden kapılmıştı. Sol kolu yakalandı ve acı verici bir biçimde sırtına doğru büküldü. İnlemesi üzerine kardeşleri müdahale etmek için ileri sıçradı ama başka bir can yakıcı burkma, genç prensi çaresiz bir yakarıyla onlardan hızla geri yerlerine dönmelerini istemek zorunda bıraktı.

“Bir daha dokunduğun yere dikkat et, delikanlı,” dedi Tyrone. “Yoksa sana yemin ederim buradan tek kolla ayrılırsın. Yeterince açık anlatabildim mi?”

Vladimir ve oğulları İngilizce’yi mükemmel konuşturlardı ve hepsi de bu uyarıyı gayet net anladı. İleri doğru çıkan baba oldu

ve patlayan bir sesle Sergey'i bırakmasını istedi. "Bırak oğlumu yoksa daha bu gece bitmeden köpekler senin o pis leşine üşüşmüş olur!"

Tyrone bu tehdidi zerre kadar umursamadan iri yarı adamla dalgasını geçti. "O zaman söyle bu ürüten köpeklerine dursunlar, yoksa peşime düşmek için gerçekten haklı nedenlerin olacak."

Vladimir'in bir çalıyı andıran aklaşmış kaşları ani bir şaşkınlıkla havaya kalktı. Bu adam gerçekten de ona ve erkek evlat koleksiyonuna toptan kafa tutacak kadar nadir görülen türden biriydi. Kırış kırış olmuş elini kaldırdı ve ailesine gönülsüzce geri çekilmelerini işaret etti. Karşılık olarak, Tyrone da Sergey'i kardeşlerinin yanına doğru fırlatıp attı.

Tyrone, bir kahkahayla dikkatlerini çektikten sonra elini göğsüne koydu ve sade bir reveransla özür diledi. "Hırçınlığımdan dolayı affınızı rica etmek zorundayım, lordlarım. Birkaç akşam önce bir kabadayı sürüsüyle kavgaya karıştım ve sırtımı parça parça etmek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Hâlâ da hassasiyetini koruyor, bu nedenle sizler ellerinizi kendinize sakladığınız sürece, ben de lütufkâr bir evsahibinin sunabileceği azami nezaketle ziyaretinize karşılık verebilirim."

Sergey bir yandan çürümüş kolunu ovalarken, aniden ona dik dik baktı. "Çok kolay sinirleniyorsun, İngiliz."

"Öyle, özellikle canım yandığında yaşadığım bir zaaf bu."

Tyrone etrafını sarmış olan aileye bir göz attı ve dik bakışlarının şimdi Synnovea'nın üzerine dönmesi dikkatini çekti. İstisnasız hepsinin yüzüne hâkim olan ifade, sanki tek tek her birinin sadece onun güzelliğiyle değil ama alımlı büyüyle de akılları başlarından gitmişcesine, derin bir hayıflanmanın göstergesiydi. Özellikle en büyükleri, hiç azalmayan bir özlemle gözlerini dikiniş ona bakarken pek dertli görünüyordu.

Tyrone ona yönelik bu gözdağı girişimi karşılığında küçük bir intikamı söke söke almaktan geri duracak değildi. Eşini kendine çekti ve bir kolunu onun incecik beline doladıktan sonra, üzerindeki hakkını oğullar ve babaları nezdinde açık bir şekilde pekiştirerek, iyice Synnovea'ya sokuldu. "Şimdi böyle güzel bir

gelme sahip olduğum için beni kutlayacak mısınız?” Adamların kızgınlıkları düşünüldüğünde bu kuşkusuz amacına ulaşması hayal olan bir davetti, ama bir uşağın sunduğu tepsiden bir kadeh aldı ve sonra havaya kaldırdı. “Lordların, Leydi Synnovea Rycroft, bendeniz şövalyenin eşi ve müstakbel evimin güzel kadını için kadeh kaldırmayı teklif edebilir miyim acaba?” Şaraptan bir yudum aldı ve hemen yanındaki eşine eğilerek, kadehi ona uzatıp kulağına teşvik edici sözler mırıldandı. “Sonuna kadar iç, tatlım. Unutma, konuklarımız karşısında neşeli görüneneğiz.”

Synnovea’nın onun teklif ettiği gülünç duruma düşmeye gönlü hiç razı değildi ama Çar’ın emrine uymak için o an elinden geleni yaptı. Küçük bir yudum aldıktan sonra dikkat çekecek derecede neşesiz bir ifadeyle kadehi geri verdi.

“Gülümse,” diye ısrar etti Tyrone, onu konuklardan uzağa doğru çekerek.

Synnovea bu isteğe zoraki uydu, buruşturduğu dudaklarının arasından dişlerini sıkarak konuştu. “Böyle iyi mi?”

“Benim yanımda rahatsızsın,” diye dalgasını geçti Tyrone, abartılı bir endişeyle ona giriş salonuna doğru refakat ederken.

“Ne fark eder?” dedi Synnovea. Soran gözlerle bir kaşını havaya kaldırdı ve cevap bekledi.

Tyrone düşünceli bir ifadeyle uzaklara baktı. Gözüne tesadüfen giriş salonuna henüz girmiş olan Nikolay ilişti. Kendisinden daha genç olan bu subayı kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu belki ama içinde bulunduğu bu duruma olan öfkesini kusmak gibi bir ruh hali içindeydi. Zorlama bir gülümsemeyle yüzünü eşine döndü ve durup kollarını sıkı sıkı ona sardı. Synnovea’nın kaskatı kesilmesine aldırmadan kulağına eğildi ve fısıldadı. “Görüntüler madam, kimsenin sizi izlemediğini düşündüğünüz zaman bile korunmak zorundadır.”

Gereğince uyarılmış olan Synnovea onun öpücüğüne karşılık verdi ama bunun icra edilişindeki kusursuzluğa pek hazır değildi doğrusu. Tyrone, aralanmış dudaklarıyla adeta vahşi bir azgınlıkla kapanıp, kontrolden çıkmış bir açıklıkla yiyip bitirirken dudaklarını, minicik dilini kendi ağzının içine çekip, okşadı

orada kendi diliyle. Gayri ihtiyari yükselip ona doğru uzandı Synnovea, sahip olduğu her şeyi onun dudaklarının kavurucu ateşine bir kurban olarak sundu cömertçe. Kollarını ona dolamıştı ama aniden sırtının durumunu hatırladı ve Tyrone'un belinin üzerinde ellerini koyacak bir yer bulamadı. Sonunda ellerini tekrar aşağı bıraktı ve kendini ona yasladı.

Hemen arkalarından salona giren İngiliz askerlerden şiddetli alkışlar ve gürültülü ısıklar geldi. Synnovea'yı ağır bir utanma duygusuyla geri çekilmek zorunda bırakarak, çiftin etrafında toplandılar. Tyrone, kendini çekip büyük salona geri götüren dostlarından gelen iyi dilek temennilerini kabul ederken Synnovea'nın da kadınlardan oluşan bir halkaya kaçmasına izin verdi.

Nikolay, biraz önce tanık olduğu görüntüden kesinlikle hoşlanmamıştı. Çar'ın baskısı altında verilmiş bir teminat ortadayken, bu şehvetli öpücük genç kıza yapılmış bir hakaret gibiydi. Albay'la daha önce bir anlaşmazlığı olmamıştı gerçi ama ona dair böyle bir düşünce yapısına hızla yaklaşıyordu. Gerçekten de, bir fırsatını yakalaması halinde Synnovea'yı kocasının bu riyakârlığı konusunda uyarmaya kendi kendine söz verdi. Özellikle de kocası İngiltere'ye geri dönmünceye kadar ona uzak durması için Synnovea'ya yalvarmak istiyordu.

Nikolay, böyle bir fırsatın kendine sunulması için can atarak, günün geri kalanında çifti yakından gözledi ama saatler geçip akşam üzerlerine çökerken, o da gitgide daha somurtuk bir ruh haline büründü. Çift, konuklarıyla haşır neşir olurken tümüyle birbirine abayı yakmış gibi hareket ediyordu. Birlikte el ele durmuşlar ve saygıda hiç kusur etmeden Vladimir ve oğullarını uğurlamışlardı. Akşamın ilerleyen saatlerinde damat ve gelin başka bir cömert sofraya çağrılmış, masanın Nataşa'nın onlara ayırdığı baş köşesini paylaşmışlardı. Minderli sedir o kadar da geniş değildi ama evsahipleri gerekli düzenlemeleri yapıp onu artık aileden olan yeni evliler için geleneksel bir ağırlama köşesi haline getirmişti. Ama sedir gerçekten de çok dar çıkmış, çift oraya sıkışmak için didinirken de izleyicilerden şamatalı kahkahalar yükselmişti. Bir kere yerleştikten sonra da tam bir yapı-

şık ikiz görüntüsüne bürünmüşlerdi çünkü Tyrone sağ kolunu Synnoeva'nın göğüs kafesine dolamak zorunda kalmış ve geriye yaslandığında omuzları üst üste gelmişti. Genelde sağ elini kullanan Tyrone, acıacak bir halde, sol eliyle yemek yemeyi nasıl başaracağını kara kara düşünmek zorunda kalmıştı.

Masanın öbür ucundan çiftin bu halini izlemek, Nikolay'ın neredeyse kontrolünü yitirmesine neden oluyordu. Albay, Çar'dan kopardığı o teminattan sonra artık ona dokunmaya *herhangi* bir hakkı varmış gibi, vahşi dik bakışlarının altında, Synnoeva'sına el sürmekten keyif alıyor görünüyordu. Uzun parmaklar Synnoeva'nın göğsü üzerinde bir uçtan diğerine dolaşıyor, bazen olgun bir göğsün üzerinde duraklıyor ya da sahip çıkarcasına gidip kalçasına dayanıyordu. Bütün bunları daha da berbatlaştırırsa, Synnoeva'nın sadece damadın dokunuşlarından değil ama onun beslenmesine kadınsı bir yardım sunmaktan da hoşlanıyor gibi görünmesiydi. Sık sık öpüşerek, hatta birbirlerinin ağzından lokma çalacak kadar ileri giderek, adeta alay eder gibi bir görüntü veriyorlardı. Sonunda kocasının çelik gibi göğsüne yaslanmaktan muzdarip olan Synnoeva'nın rahatı için, sedir bir engel haline gelince, genç kadın ayağa kalkmaya çalıştı ama Tyrone bir koluyla onu ustaca ince belinden kavradı, kaldırdı ve adamlarının yoğun tezahüratları altında kucığına oturttu.

Nikolay, çiftin gerdek odasına çekilme zamanı yaklaşırken, en çok endişelendiği anın yaklaştığını fark etti. İngiliz'in Synnoeva'yı canı istediği gibi öpme ve ona el sürme konusundaki hevesine kendi gözleriyle tanık olmuştu ve genç kadın adına bu adama güvenmek içinden gelmiyordu. Öte yandan, Synnoeva'yı kocasının bu evliliği önlemek umuduyla planladığı şeyler konusunda uyarmak istemesine rağmen, akşam hızla çökerken bir türlü onu yalnız yakalama fırsatı bulamadığı için tekrar tekrar hüsrana uğramıştı. Nihayet Synnoeva, Nataşa ve ona eşlik etmek üzere davet edilmiş birkaç kadınla beraber salondan çıktı ve Nikolay'ın ela gözleri onu kederle izledi.

Synnoeva'nın ayrılışını izleyen dakikalarda, adamlardan bazıları burunlarının dibinden bu güzel kızı çaldığı için Tyrone'u

paylamaya başladı. Evliliklerinin bu kadar acele gerçekleşmesi konusunda da sorular soruldu ama Tyrone detaya girmekten kaçındı ve bu tür soruları bir tebessümle savuşturdu. “Hepiniz benim Kontes’le nişanlanma konusundaki sabırsızlığıma dair rivayetleri duydunuz.” Meyve aromalı votkanın yukarı kata çıkmadan önce onu yeterince hissizleştirmesini umarak omzunu bir kapı pervazına dayadı ve Tyrone bir yudum daha aldı. “Çar çektiğim acılara acıdı ve Synnovea’yı nişanlamaya yönelik bütün diğer planları çöpe atarak, düğün törenini bizzat kendisi düzenledi. Başka söyleyecek bir şey yok.”

Natasha büyük salona döndü ve Synnovea’nın damadı beklediğini bildirdi. Erkekler neşe içinde güldü ve kalabalık etrafını sararken, hevesli bir beklenti içinde gibi görünerek Tyrone kadehini bitirdi. Farkında olduğu tek şey, sırtındaki yaralardan daha fazlasını uyuşturmak için bir süredir içinde bulunduğu bu çabaydı, çünkü Synnovea ile başbaşa olma düşüncesi daha şimdiden bu ayartıcı güzellikten kendini uzak tutma çabalarını fena halde tehdit eden anıları canlandırmıştı.

Arkadaşları etrafındaki çemberi daraltırken, unutup sırtına vurmalarından korkarak, hemen geri çekildi. “Dikkat edin, aksi halde beni eşine bir yararı olmayan bir adama çevirirsiniz. Sırtımın durumu kafamdaki başka her şeyi bir kenara bıraktıracak cinsten. Bu nedenle, sizden ricam şu damat yüreklendirme işini biraz dikkatli yapmanız.”

“Onu omuzlarınıza alın, beyler!” diye gayrete getirdi diğerlerini, Edward Walsworth isimli bir İngiliz subayı. “Gücünü daha güzel şeylere saklaması lazım. Ayrıca, çok votka devirdi, başka zevklerin tadına varmak için yukarı odanın yolunu bulamayabilir.”

Arkadaşlarının nahoş kahkahaları arasında Tyrone omuzlara alındı ve yukarı taşındı; gürleyen, saldırganca müstehcen şarkılar çıkarken onlara eşlik etti. Synnovea’nın odalarına açılan bekleme odasında, yatak odasına bitişik girişin hemen önünde Tyrone’u yere indirdiler ve kocası için giyinip süslenmiş gelini bir anlığına görmek için arkasından itişip kakıştılar.

Tyrone, kutlama boyunca çok sert içkilerin bol bol tadını çıkardığını asla inkâr edecek değildi. Yine de gözleri hem görmek için can attığı hem korktuğu bir manzaraya bakarken, bunca çok içmesinden dolayı küt küt atan kalbini suçlamasının bir manası yoktu. Bir süreden beri, Synnovea'nın rakipsiz güzelliğinin zaten farkına varmış bulunuyordu ama onun nikâh bağıyla kendisine ait olduğu ve bu özel evliliğin ona tanıdığı birçok ayrıcalıktan canının istediği gibi yararlanabileceği gerçeğiyle karşı karşıya kaldığında, cinsel arzularının öfkeli bir gururun ateşi içinde bu denli aşırı uçlara yükselmesine engel olmadığı için sert bir pişmanlık sancısı çekiyordu. Yakın gelecekte bir duygu değişiminin yaşanabileceğini kabul eden Mikhail kendisinden çok daha akıllı olmalıydı ve Tyrone bu yüzden öfke perdesinin bir insanı nasıl körleştirebileceğini anlayabildiği için kralın hakkını teslim etmek zorundaydı. Tükettiği meyveli votkaların sinsice cesaret kırıcı ve rahatlatıcı etkisi altında Tyrone o sağlam hedeflerinin Synnovea karşısında, üç yıl şöyle dursun, bir gece bile dayanabileceğinden emin değildi. Perhizine devam edecekse, bunun kendisi için, o kırbaç darbelerinden bile çok daha ağır bir işkence anlamına geleceği kesindi.

Yardımcılarından oluşan bir çemberin içinde dikilen Synnovea, her gelinin hakkı olan ayartıcı bakışlarla bakıyordu. Koyu saçları, yeni gelin olduğuna işaret eder şekilde bir çift örgüyle ayrılmış, sonra da pırıl pırıl parlayan altın şeritlerle birlikte örülmüştü. Yumuşak ve titrek bir ışıltıyla parıltıdan, yarı saydam, son derece zarif bir altın sarısı elbise omuzlarından yere kadar sarkarak akıyor ve her ne kadar mumların cılız ateşi ışıklar saçan ipekten içeri erişime o anda izin vermiyorsa da, Tyrone o özel giysinin ve genç kadının onun altına giydiği sabahlığın neler gizlediğini gayet iyi biliyordu; gelin her zaman olduğu gibi yumuşak ve güzeldi. İster anılarında, rüyalarında olsun, isterse gerçekte, Synnovea'nın görüntüsü Tyrone'un bedeninin beynine savaş açmasını her durumda başarıyordu.

Erkek konuklar büyük bir yaygara koparak gelinin çekiciliğini onayladı ve Synnovea da onlara doğru bir bakış attı, ürkek bir gülümsemeyle onları onurlandırdı. Prenses Zelda bir an-

lığına dikkatle damada baktı, sonra gelinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Synnovea, bakışları Tyrone'a doğru kayarken, istekli bir ifadeyle başını salladı ama onun vücut ölçüleri üzerine yaptıkları sessiz yorumlarla merakını celbettiklerinin farkına varmasıyla birlikte hemen yanaklarına bir kızartı yayıldı. Bunu fark etmeleriyle birlikte iki kadın gizli bir zevkle kıkırdadı.

Tyrone, onların sohbet konusu olduğunun gayet farkında, bir kolunu kaldırıp kemerli kapı girişinin çerçevesine yasladı. Bedeni üzerinde uçuşan dikkatli incelemelerinden yola çıkarak, diyaloglarının kendi fiziksel özellikleriyle ilgili olduğuna inanabilirdi. O konuda Synnovea birinci elden bilgi sahibiydi ama Tyrone gözlerini dikip bakmaya devam edince, genç kadın Prenses'i başka tahminlerde bulunmaktan vazgeçirerek, daha fazla yorum yapmaktan kaçındı. Ama bu, gelini, o güne kadar, en azından evlilik yemini ettiklerinden bu yana sergilediğinden daha açık yürekli bir ifadeyle Tyrone'un dik bakışlarına karşılık vermekten alıkoymadı.

Tyrone odaya girince, yaklaşık üç-dört yıl önce, ilk karısı Angelina'yı gelin süslemeleriyle bezenmiş bir halde bir anlığına gördüğü benzer bir olayın anısını hatırlattı. O zamanki ruh hali farklıydı, bakirelik meyvesini yeme beklentisi içindeki damatlar arasında sıkça rastlandığı gibi, kaygısız ve neşeliydi. Yine öyle olabileceğini söyledi kendi kendisine. Eğer merhamet gösterebilseydi tabii...

Belki de daha iyi olur, diye düşündü sonra, iki eşiyile flörtü arasındaki farklılıkları ölçüp biçerken. Synnovea'ya ansızın kendini kaptırması ve Angelina'nın ricalarına sonunda teslim olmasını karşılaştırdığında, Tyrone arada geceyle gündüz kadar bir fark olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Angelina, komşularının kızıydı ama Tyrone buna rağmen gençlik yılları boyunca onu görmezden gelmek dışında bir şey yapmamıştı. Kız, nihayet evliliklerinden sadece iki yıl önce ilgisini çekmişti. Aslına bakılırsa evlenmeleri de, esas olarak Tyrone'un bu tatlı ve genç şekere yığıtçe direnişinin yavaş yavaş yıpranmasıyla gerçekleşmişti.

Diğer flörtleriye farklı nedenlerle solmuştu; bazıları mesleğinin buna zaman bırakmayışı nedeniyle, çoğu kendi ilgisinin

azalması ya da özel bir kadınla daha derin bir birlikteliğin çok da ilgi alanı içinde olmadığını farketmesinden dolayı bitmişti. Bu kez ise o soğukkanlı mantığını takdir etmekte güçlük çekiyordu. Gerçekten de, Synnovea'ya duyduğu istek göz önünde bulundurulduğunda, aynı odada onun varlığını görmezden gelmeyi başarabilmesi inanılmaz derecede zor bir iş gibi görünüyordu. Aynı yataktaysa çok daha zordu.

Tyrone. Nataşa'dan, elinden geldiğince nazik bir biçimde, ne kadar küçük ya da dar olursa olsun kendisine ayrı bir oda vermesini rica etmişti. Kadın bütün iyi niyetiyle gülümsemiş ve çok fazla konuk ağırlayacaklarını bahane etmişti. Sürütlü konukseverlik tutkusunu sınırlamaksızın onun bu ricasını yerine getirebilmesi pek de mümkün görünmüyordu. Tyrone'un erkeksi arzularının lanetine uğradığına karar veriş de tam bu zamana rastlamıştı.

Tyrone omzunun üzerinden dönüp, edepsizce tepinen, hoplayıp zıplayan konuklarına bir göz attı ve onların gürültülü şakalaşmalarını susturdu, kadınların mırıltı halindeki yorumları bu velvelenin üzerinden duyulur hale geldi. Kadınların oluşturduğu halkaya doğru sallana sallana ilerledi, ısıltı içindeki geline dikkatle bakarken gözleri parladı. Yardımcıları yeni evli çiftin her bakışını, her hareketini gözlerken, Synnovea onu temkinli bir ifadeyle izleyen eşine mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kadınlara verilen sert bir reverans hepsinin koşuşturarak ve kıs kıs gülere odadan kaçışmasına yetti. Tyrone da gelinin önüne kadar geldi.

"Bir daha, madam benim refakatime kaldınız," diye fısıldadı, gösterdiği yakın ilgiyi haklı çıkarmak için. Synnovea'nın minik çenesini kaldırdı, incelikli, saf güzelliğiyle uzun uzun kendisini şımarttı ve sonra aralanmış dudaklarını onun dudaklarına doğru indirdi. Synnovea'yı sadece arkadaşlarının hatırı için öptüğü konusunda kendini kandırmaya zahmet bile etmedi. Bu yalana inanmamak gerektiğini biliyordu.

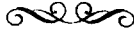
Synnovea, Tyrone'un istekli dudaklarına kendini tamamen teslim etti, ağzının derinliklerini araştırmak için içeri kayan dilini karşılama cüreti gösterdi. Tyrone, her şeyden önce, Syn-

novea'nın kocasıydı ve susamışlığını hiç kimse bilmeseydi, onu mütümkün olduğunu sandığından daha fazla arzuladığını şimdi farkediyordu. Tyrone, onun hiç acelesi olmayan bir itinayla sunduklarının tadına bakarken, votka tadı Synnovea'nın tüm duyularını istila etti. Tyrone geri çekildiğinde, düş kırıklığı içinde sessizce inler halde onu bıraktı.

Tyrone, bekleme odasına doğru yavaş yavaş geri dönerken, Aleksey'in serbestçe kollarını sıvayıp işine koyulmasını düşünerek kanını ve beynini derhal soğuttu. Çar'dan gerekli izni koparabilseydi, o boyarın izini bulur, tam da Ladislaus'la yapmayı tasarladıklarıyla birlikte yakalardı. O kurbağayla ölümcül bir karşılaşma dışında hiçbir şey kendisini tatmin etmeyecekti.

Tyrone, sanki birazdan göğüs gereceği işkencenin yüksek beklentisi içindeymişcesine, gelen gece şerefine adamlarıyla birlikte son defa kadeh kaldırdı. Nikolay'ın kapı aralığandan gizlice Synnovea'ya baktığını fark etmeyecek kadar içki kadehlerine gömülmüş değildi. Bu kadar çok âşıkla karşı karşıya geldikten sonra, başka bir erkeğin eşinin sınırsız güzelliğine kısaca bir bakış atmasına bile tahammül edecek bir ruh hali içinde değildi. Hele hele, Majesteleri'nden o mesele için ricada bulunurken, sırf bir leydiyle nişanlanmak uğruna Çar'ın ilgisini kazanmak için karşılaştığı güçlüklerin onda birine göğüs germiş gibi, burunun dibinden ayrılmamış olan birinin bakışlarına asla katlanamazdı.

Tyrone, dik bakışlarını kaldırıp meydan okuyan bir ifadeyle Rus binbaşıya baktıktan sonra, elini geriye uzatıp bile bile kapıyı itti ve arkasından kapattı. Gözlerindeki soğukluk, Synnovea'nın ona ait olduğunu ve araya girme niyeti taşıyanlarla ölümüne dövüşeceğini ilan ediyordu. Tyrone dik bakışlarını, Nikolay öfkeden kıpkırmızı kesilip topuklarının üzerinde sertçe dönerek oradan çıkıncaya kadar indirmedii.

Konuklar sonunda gelin odasından çıktı ve kalın, ahşap kapı kapandı; herhangi bir tatsız olayın başlarına gelme ihtimaline karşı damat sürgüyü de çekti. Subay meslektaşlarından birkaçı ona bir bakirenin eğitilmesi üzerine tavsiyelerde bulunmak için biraz daha oyalanmış, Tyrone düşünceli bir ilgiyle başını sallayarak onları onaylamış ve her kelimeyi dinliyormuş gibi görünmesine karşın, aklı başka yerlerde dolanmıştı. Arkadaşlarından gelen önerilerin çoğunu alakasız bulup önemsemeyeceği kadar aklı havada değildi. Ancak kararına sadık kalacaksa, kullanmayı çok istese bile, ki istemiyordu, bu öğütler bir işe yaramayacaktı. Mesele, Tyrone'un kadınlar konusundaki hünerlerinin çevresindeki dostlarına göre hatırı sayılır ölçüde daha iyi olduğunu düşünmesi değildi; aslında, içlerinden bazıları gözüpek zamparalıklarıyla, her ay veya yıl içinde birçok kadını birden ustaca idare eden âşıklar olmakla böbürlenirdi, oysa Tyrone özel hayatında da mesleğinde olduğu kadar pragmatikti, kendini her defasında tek bir ilişkiyle sınırlamıştı. O sadece, en azından bir kadının mahrem aşk ayınlarındaki zevk veren katılımını sağlama konusunda, işleri kendi bildiği gibi yapmayı tercih ediyordu. Ölüm döşegindeki itirafları güvenilebilir kabul edilirse Angelina'nın bizzat kendi ifadesiyle, Tyrone'a duyduğu aşk evliliklerinden sonra daha da artmıştı. Angelina'nın aklı başka şeylere ayartılacak derecede büyüyen yalnızlığı, ancak Tyrone'un bu ülkeye hizmet için uzaklarda bulunduğu o uzun zaman aralığında gerçekleşmişti. En azından son nefesini verdiği ölüm döşeginde onu affetmesi için yalvararak, yeminler eşliğinde böyle söylemişti.

Daha yeni evlendiği baştan çıkarıcı kadına gelince; Synnovea, Tyrone'un aşk oyunlarına heyecan verici karşılıklar veren bir kadın çıkmıştı. Tabii o karşılıklar da çevirdiği dolabın bir parçası değilse... Tyrone'un derin düşünceleri, ayartılmışcasma, şimdi bile, Synnovea'nın arzu dolu bir edayla ona yer açmak için yatağın öbür yanına cırılçıplak kayışıyla ilgili anılarını canlandırmak için yolundan sapıp uzaklaşmıştı. Yırtıklar içindeki sırtına karşı hissizleşecek kadar votka içtikten sonra bile, aklından bir türlü çıkmayan başka görüntüler gibi o anıyı da kusup çıkarmaktan hâlâ acizdi.

Tyrone büyük bir dikkatle, ikinci karısının onu beklediği koca yatağa yaklaştı. Synnovea altın sarısı elbisesini çıkarmıştı ve şu an, göğüslerinin üzerine kadar çekmiş olduğu bir çarşaf, kadınsı endamını ihtiyaten örtüyordu. Tyrone ceketinin düğmelerini açarken, için için yanan bakışlarıyla Synnovea'nın örtü altından kıskırtıcı bir görünüm oluşturan kıvrımlarını inceledi.

"Çar Mikhail haklıydı," diye bir yorumda bulundu bitkinlikle. Sonra da iradesini yitirdiği için kendi konuşmasına lanetler okudu. İçki etkisiyle bir ölçüde engellenmiş akli melekeleriyle bile kendini Synnovea'dan uzak tutarak biraz sonra yaşayacağı kargaşayı kafasından kovamıyordu. "Son derece güzelsiniz, madam, belki de tanıdığım bütün kadınların çok çok ötesinde."

Konukların ayrılmasından kısa süre sonra Synnovea'nın o zoraki neşesinden eser kalmamıştı. Şimdi ihtiyatlı bir ifadeyle dikkatle kocasına bakıyor, ondan şu anki ruh hali ve içinde bulunduğu durumda ne beklemesi gerektiğini merak ediyordu. Kendini kandırdığı için hakaret eder ve tüm öfkesini üzerine kusarsa, bunu kabullenmek dışında hiçbir çareye başvurmaya-caktı. Fazlasıyla hak ettiği bir şeydi bu. "Başbaşa konuşabilecek zamanımız olmadı, Tyrone."

"Demek konuşmak istiyorsun." Tyrone büyük zahmete katlanarak bir reverans yaptı ve kendini toparlayıp doğrulduktan sonra da sendeleyerek bir adım geri çekildi. Pis pis sırtıttı, bir tür kendini eğlendirme havasındaydı. "İçinde bulunduğum kötü durum için kusurumu bağışlayın, madam. Bu akşam karakterime biraz aykırı davrandım. Şarapla ahbablığı ilerlettim bol

bol... Ya da, daha doğrusu, siz Ruslar'ın koca koca yudunlarla içtiğiniz o ölümcül içkiyle. O lanetli şey yok mu, votka, onunla, ama acılarımı hafifletti..." Asıl yaralandığı bölgeyi sessizce ilan ediyormuş gibi Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Neydi acaba konuşmak istediğiniz konu, sevgili karıcığım? Kullanılmaktan nefret edişim mi yoksa?" Tyrone bu düşünceden fena halde rahatsız olmuşcasına göğsünü ovaladı. "Evet, ben de o güzel ellerinle açtığın derin yara meselesi. Başka kimse beni bu kadar ustaca can evimden vuramazdı. Ben sana sunabileceğim her şeyi vaadederken, değersiz şeyler de olsa, sen beni bir budala yerine koydun. Şimdi bu soytarı yakayı ele verdi, evlilik bağı zinciriyle de eli kolu bağlandı ve kendini kışkırtan şehvetli duygularla zihni allak bullak olmuş bir halde, yatağındaki bu lezzetli şekerlemeyi gizli gizli seyrediyor. Ne yazık ki, bu zavallı budala için hiçbir kurtuluş çaresi de yok." Bir eliyle karyola direğine sarıldı, pis pis Synnovea'ya baktı ve bir seyirciden karşılık beklemiş gibi boşta kalan elini hızla havada çevirdi. "Ne düşünüyorsunuz acaba budalalığım konusunda, madam? Ve kendiniz hakkında, lütfen anlatır mısınız? Kendinizi koca adaylarının birinden kurtardınız, ama bu sefer de büsbütün bir başkasına yakalandınız. Fesatınızın hayatınıza tepeleme doldurduklarından memnun musunuz?"

Synnovea çarşafı göğüslerinin üzerinde sıkı sıkı tutarak, yastıkların üzerinden kalktı ve doğrulup oturdu. "Prens Vladimir'le evlenmek istemiyordum ve..."

"Bunu daha önce defalarca ifşa ettiniz, madam." Tyrone kadedife ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlatırken bu itham sert bir karşılık olarak geldi. Tyrone'un canını her şeyden daha fazla sıkan konu, ona sunulan bu büyüleyici görüntüyü görmezden gelememesiydi. Yatağın iki tarafına yerleştirilmiş sehpaaların üzerindeki iki şamdanda yarım düzine ince mum yanıyordu. Eşinin arkasında titreyen incecik alevler ışıklarını, geceliğinin üzerindeki cübbenin yarı saydam dokusundan içeri şevkle sızdırıyor, omuzlarını, kollarını ve kâfi derecede göğüslerini cezbedici bir şekilde detaylandırarak örtünün gözlerden gizlediği her şeye uzun uzun bakma isteği uyandırıyor.

Bir erkek düğün gecesi eşinin güzelliği karşısında kendisine eziyet ediliyor hissi yaşayabiliyorsa, Tyrone kesinlikle bu özel dramın kurbanıydı. Hiç acele etmeden bu görülmeye değer yerleri incelerken, Synnovea'yı şu an her zamankinden, hatta o kesintiye uğrayan birleşmelerinden önce olduğundan bile, daha fazla arzuladığı kafasına dank etti. Bugüne kadar hiçbir kadının zihnini onun şimdi yaptığı gibi büsbütün kapana kısırmış değildi. Karşılaşmalarının ilk anından itibaren hayatı ona sahip olma arzusuyla dolmuştu. Şimdiyse, artık Synnovea'yı kazanmışken, daha fena cezalandırılmaya yazgılı olduğuna inanabiliyordu.

“Benim sorduğum, madam, oynadığınız oyunun sonuçlarından memnun olup olmadığınızdı.”

Synnovea, onun kızgınlığını hafifletmeye yarayacak bir cevap bulmak için didinirken, yanaklarının göz alıcı bir renkle kızarmasına engel olamadı.

“Bana cevap veremiyor musunuz?” diye ısrar etti Tyrone sertçe.

Synnovea onun ses tonuna yansıyan kin karşısında hafifçe irkildi ve yumuşak bir ifadeyle dile getirilmiş yalvarışını gergin bir biçimde sundu. “İşin aslını kendi başına göremiyor musun, Tyrone? Hangi genç kız, yaşlı bir aile reisi yerine genç bir kocayı tercih etmez ki? Ama niyetim asla seni tuzağa düşürmek değildi, lütfen inan bana...”

“Öyle mi!” Ses tonu alaycıydı. “Tek istediğin beni bir tür değersiz oyuncak gibi kullanmak ve bana artık ihtiyacın kalmadığında da bir kenara fırlatmaktır! Kendi amaçlarına alet edebileceğin azgın bir züppeden başka bir şey değildim senin için. Bu hizmetlerim karşısında belli ki seve seve ödediğin bedel, benim için görmezden gelinemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı. İffetini feda ederek, bana neye malolacağını zerre kadar umursamadan, amacına ulaşmayı hedefledin!”

Tyrone öfkeli bir tavırla Synnovea'ya arkasını döndü, yalpalayarak odayı geçip, soyunma odasına girdi ve karşısında bır anda kuytu köşelere tıka basa doldurulmuş küçük saten çantaları içine düzgünce konmuş ayakkabı yığınları, goblen kaplı şapka

kutuları ve içinde çoraplar, mendiller ve diğer ıvır zıvır bulunan küçük, süslü püslü sandıkların yanındaki raflara düzgünce sıralanmış lake mücevher kutularını buldu. Çok daha büyük gardirop ve sandıklarsa neredeyse taşarcasına elbiseler, jüponlar ve dantelli iç gömlekleriyle doluydu. Dört bir yanında gördüğü bu kıyafet bolluğu karşısında şaşkına dönen Tyrone, hayretler içinde birkaç pahalı elbiseyi kontrol etti ve zarif bir iç gömleğini kaldırıp ışığa tutarak hayranlıkla giysinin saydamlığını seyretti.

Kendi giysileri ve eşyaları da bavullardan çıkarılmış ve onunkilerin yanına son derece düzgün bir şekilde konmuştu ama şaşırtıcı bir şekilde daha kolay ulaşılabilir haldeydiler. Tyrone kendine bu konuda gösterilen nezaket karşısında epey bir şaşırıldı. Doğruydu, Ali böyle bir düzenlemeyle ona bir iyilik yapmak istemiş olabilirdi ama bu ufak tefek hizmetçinin hanımı ona önceden emir vermeden bunu yapmak için kendi başına harekete geçmiş olması asla mümkün değildi.

Tyrone ürkeklikle gömleğini sırtından çıkardı ve bir kenara fırlattı. Orada duran iki testiden elini en çok buz gibi hissettireni seçti, bu suyu bir leğene döktü, yatağa, büyüleyici derecede çekici karısının yanına uzandığı anda aklının başında kalması için gösterdiği çabaya yardımı olmasını umarak, buz gibi bir banyoya göğüs gerdi. Bu aşamayı geçerse, kendini bütün kalbiyle sabaha kadar kolay uyanmayacağını umduğu derin bir uykuya götürmesi için hafif çakırkeyif haline bel bağlaması gerekecekti.

Tyrone çıplaklığını örtmek için yatak odasına dönüşünde hayatı önemde bir gereklilik gibi görünüyordu. Bir çift şoset giydi. Buna rağmen daha Synnovea'yı görür görmez ayaklanacağı kesin olanı saklamak için, bacaklarına sıkı sıkı yapışan çoraplara da güvenilemezdi. Yatağın antreye yakın tarafı ona ayrılmış gibi görünüyordu. Çünkü çarşaf davetkâr bir biçimde katlanmıştı ve eşi öbür yandaki cama yakın tarafa yerleşmişti. Oraya doğru yol alırken, eşinin sakıngan bakışlarından kaçınmak için incelediği odanın devasa büyüklüğü, pahalı mobilyaları ve hafifçe kadınsı zarafeti dikkatini çekti. Evsahibinin bu kızın dostluğuna değer verdiği apaçıktı; kaldığı odalar ayrı tutulursa, konağın en iyi dairelerini onun kullanımına ayırmıştı. Tyrone İngiltere'den

ayrıldığından bu yana, bu kadar ihtişam şöyle dursun, böylesi bir lüks içinde bile ağırılanmamıştı. Angelina'yla evliliği vesilesiyle babasının miras bıraktığı Tudor konağı, geniş ve tasarımı olarak aynı stilde döşenmiş, konforlu bir evdi ama kendini şu içinde bulduğu kadınısı nirvanayla kıyaslandığında çok daha az gösteriliyordu.

Başucu sehпасının yanında duran Tyrone, şamdanın tepesinde yanan alevlere bir çindik atıp söndürdü ve orada tadına varılmayı bekleyen görsel uyarımlardan kendini sakınarak karısına arkasını döndü. Zevk veren işkencenin nasıl bir şey olabileceğini merak etmişse eğer, şu an onun berrak bir duygusunu yaşıyordu. Kendi ahmaklığı nedeniyle onun dışı bedeninin zengin cinselliğini tadamıyor, dokunamıyor, kokusunu alamıyor oluşu katıksız bir azaptı. Yalnızca onun yakınında oluşunun hissi ve tutkularına istekle verdiği karşılığın anısı kanını ısıtıyor ve belindeki düğümü çözüp ayaklarındaki şoseti yere bırakırken bir nebze olsun gizli kalmasını sağlayan loşluğa minnettar kılıyordu. Arkası dönük olarak yatağa oturdu, iç çamaşırlarını da çıkarıp yakındaki bir kanepenin üzerine attı.

Şimdi odadaki tek ışık Synnovea'nın arkasında yanan mumlardan geliyordu ama kocasının sırtındaki korkunç çapraz yaralar bütün canlılığıyla görünüyordu. Synnovea bu görüntü karşısında, tek suçlunun kendisi olduğunu bilerek, olduğu yere adeta büzüldü. Kamçının açtığı derin yırtıklar, kırbaç uçlarının değdiği sağ tarafa kadar uzanıyor ve uzun izlerin çoğu iyileşse bile, daha derin bir yara boyunca uzanan şişmiş bir bölge, kapkara bir kabuğun altındaki doku çürümesine işaret ediyordu ve bu kadarı Synnovea'yı sessizce yataktan çıkarmaya yetti.

Tyrone, karısı ipek cübbesini üzerine geçirirken omzunun üzerinden bir bakış atmaya karşı koyabilecek kadar demir iradeli bir adamı değildi. Mum ışığı, Synnovea'nın cübbesinin altından çıkan geceliğinin yarı saydam dokusundan içeri sızdı ve Tyrone, anı, çok şiddetli bir arzunun içini delip geçtiğini hissetmesiyle birlikte apar topar yüzünü çevirdi. Synnovea koşar adım kıyafet odasına girdi ve birkaç dakika sonra elinde bir hamam taşı, tıknaz bir merhem kavanozu ve koluna asılı bir havlulu-

la geri döndü. Hızla Tyrone'a doğru gelirken de niyeti ortaya çıktı. Tyrone, belki de hayatında ilk kez kendi çıplaklığından ve bunun ortaya döktüklerinden utanarak tozluklarını kapıyı gibi kucığına koydu.

"Sırtında iltihaplanmaya yüz tutmuş bir bölge var," dedi Synnovea, elindeki taşı onun yanındaki sehpanın üzerine bırakırken. Çakmaktaşını kava vurdu, Tyrone'un birkaç dakika önce söndürdüğü mumları yaktı ve yüzünü ona döndü. "İyi bir temizliğe ve zehiri çıkarmak için de yara lapasına ihtiyacı var."

Synnovea'nın geceliğinin üzerine bir cübbe giymesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu; şimdi arkasında yanan titrek alevler şeffaf giysilerinin içinden parıldıyor, Tyrone'u çekiç gibi vuran bir heyecanla belindeki acı verici gerilim daha da azarken bakışlarını kaçırmaya mecbur bırakarak, kadınsı şeklini baştan çıkarıcı ayrıntılar içinde ortaya çıkarıyordu. "Şu an o yaralar benim için dert değil, madam."

"Ama kendi haline bırakırsan, Ty, dert *olacak*," diye karşı çıktı tatlı tatlı Synnovea. "Yarayı açmak için hançerine ihtiyacım..."

"Sana, öyle kalsın dedim!" diye bağırdı Tyrone. Synnovea'nın ona dokunmasına izin vermesi halinde davet edeceği faciayı önceden görebiliyordu. Tyrone sınırlarını görmüş ve Synnovea'nın elinin yumuşak okşamalarına tümüyle uzak durmaya karar vermişti. Gerçekten de, Synnovea'yı yatağa çekip ona sahip olma arzusuna karşı koyamayacak denli ağır bir baskı altında kalırdı. İki âşık olarak birleşmelerinin umulandan çok daha kısa ama mükemmel bir perde arası olduğunu bir an bile unutmamalıydı.

Synnovea onun bu buyurgan ses tonuna yumuşak bir soruyla meydan okudu. "Neden ilgilenmeme izin vermiyorsun ki?"

"Kendim yapabilirim," diye homurdandı Tyrone.

"Pek de değil," diye kibarca dalgasını geçti Synnovea ve başını o küçük kanepeye doğru bükte. "Şimdi tatlılıkla şuraya oturun da, sırtınızla ilgilenebileyim." Synnovea, Tyrone'un kaşlarını hiç de hayra alamet olmayan bir biçimde çatısını izlerken, uzun bir süre geçti. Tyrone ona bakmayı reddediyor, ters bakışlarını odada gezdiriyordu; sonunda eşi hafifçe derinlere

inen bir soruyla ona eğildi. "Albay Rycroft, size dokunmamdan korkuyor musunuz?"

Tyrone'un öfkesi patladı. "Evet, lanet olsun! Daha önce de söyledim! Senden hiçbir şey istemiyorum, acımanıysa hiç!"

Synnovea bu sağır edici bağırta karşısında geriye doğru sendeledi ve iç acıtan bir şaşkınlık içinde gözlerini dikip Tyrone'un uzlaşmaz suratına baktı. Ruhunda birdenbire peyda olan göz yaşları, kör edici bir yoğunlukla gözlerine doldu. Ağzından boğuk bir hıçkırık kaçtı ve taşı kaptığı gibi hızla dönüp uzaklaştı, kollarını hızla savururken her tarafa saçılan sulardan Tyrone'un göğsü de nasibini aldı.

Buz gibi suyun etkisiyle beyninden vurulmuşa dönerek öfkeli suskunluğundam çıkan Tyrone, şaşkınlık içinde ayağa fırlarken koruyucu kalkanı da çıplak bacaklarından aşağı düşünce, gururlu utanma duygusunu da yitirdi. Ama daha bir saniye bile geçmeden tekrar aklını başına topladı ve düşen kıyafetini yerden kaptı, Synnovea'nın yaşlı gözleri onu takip etti ve sonra, aşağı doğru indiklerinde, şaşkınlıktan kocaman oldular.

Tyrone, Synnovea'nın sorgulayan dik bakışlarıyla tekrar karşılaştığında dişlerini gıcırdattı. Boğazından hafif bir homurdanma çıktı ve kalles şosetleri fırlatıp attı, uyarılma durumunu daha fazla gizleme ihtiyacı duymuyordu. Sadece kısa bir bakış gururunu elinden almışken, daha fazla saklayacak ne olabilirdi ki? "Ne bekliyordun?" diye tersledi. "Taştan yapılmadım! Tanrı aşkına kadın, beni yalnız bırak!"

Tyrone bunu söyleyip yataktaki yerini aldı ve çarşafı beline kadar çektikten sonra, sol tarafına doğru yuvarlanıp, ondan uzaklaştı. Başının altındaki yastığı yumrukladı ve ona bakmayı reddederek, şamdanın tepesinde yatak boyunca danseden minik alevlere öfkeli bakışlarını dikti.

Tyrone'un hiddetiyle sarsılan Synnovea onun sehпасındaki mumları üfleyerek söndürdü ve hamam tası soyunma odasına taşıdı. Orada geceliğini çıkarıp yerine vücudunu tepeden turnağa örten ağır bir elbise giyerek dargınlığını açığa vurdu. Yatağa geri dönerken yanaklarına akan gözyaşı derelerini engellemek mümkün değildi. Kocasına yaşlı gözlerle ters ters baktı, sonra

çarşatların arasına kaydı ve sol tarafına dönüp, ondan olabildi-
ğince uzaklaştı. Oraya öylesine tüneyişinin verdiği rahatsızlığı
kısa bir süre düşündükten sonra yatağın kenarından uzaklaştı.
Tyrone'a omzunun üzerinden ters bir bakış attı, çarşafı ve yor-
ganı omzuna kadar çekti, sonra da sessiz bir perişanlık içinde
gözyaşı dökmeyi sürdürdüğü örtünün altında tortop oldu.

Odanın sessizliği içinde gelin ve damat bir adımı arayla yan
yana yattılar. Birbirlerinin tümüyle farkındaydılar ama konu-
şmayı ya da hareket etmeyi inatla reddediyorlardı. İçin için öf-
keden kudurmasına rağmen Tyrone gözlerini sıkı sıkı kapalı
tutarak giderek yükselen sıkıntısını hafifletmeye çalıştı. Eşinin
kıvrılmış vücudunun görüntüsü, çektiği işkenceyi daha da artı-
rıyordu ama düşüncelerini dizginleyerek azgın isteklerini bas-
tırmakta kararlıydı. Tyrone bunu, zihnini kasten şehir sınırları
dışında düzenlenecek bir askeri operasyonun planlarını tasarla-
ma işine vererek yapıyordu. Adamlarının başında böyle bir tat-
bikata çıkmadan önce Ladislaus'un kamp yerini arayıp bulması
için casusu Avar'ı göndermesinin hayati bir önemi vardı, çünkü
koca bir kıtanın gözünden kaçmanın çok daha kolay olduğu ke-
sin bir gerçektir.

Pes edip yorgun düşerek uykuya ilk dalan Synnovea oldu ve
onun hafif, sığ soluk alıp verişleri, sonunda Tyrone'u da aynı
yolun yolcusu olmaya ikna etti. Üç saati biraz aşkın bir süre
boyunca, kesik kesik de olsa, kestirdiler. Buna rağmen, bu kısa
pinekleme, birlikte olup da acı verici bir biçimde ayrı takılma-
nın gerilimine bir nebze olsun ara vermelerini sağlamıştı.

Tyrone, Synnovea'nın yataktan dikkati çekmeden sessizce
kalkıp gittiğini fark edip de aniden uyandığında, saat sabahın
ikisini epey bir geçiyordu. Biraz da şaşkınlıkla hiç kıpırdamadan
yatağında yatarak, Synnovea da odanın parlak, gümüş bir ay
ışığı demetinin pencereden içeri aktığı köşesine sessizce ilerle-
di. Tyrone izlerken Synnovea onun Ali ya da bir başka hizmetçi
tarafından daha önce bir sandalyenin arkasına katlanıp konan
kuşağındaki kılıç kınıyla yan yana asılı duran hançerini kınından
çekip çıkardı. Elinde kınından çıkarılmış hançer, ayaklarının
ucuna basarak yatağına geri döndü. Tyrone, bir saldırıya teşeb-

büs etmesi halinde onu hiç zorlanmadan zararsız hale getireceğinden emin bir halde, gelecek bir saldırıya kendini hazırladı. Synnovea'nın bunu yapınası halinde evliliklerini o an hükümsüz sayacağına ve Çar'ın tehditlerine de kulak asmayacağına dair kendi kendisine söz verdi. Zır deli bir kadınla birlikte yaşamaya devam etmesi halinde, asıl kendi akıl sağlığı sorgulanır hale gelirdi kesinlikle.

Ama Synnovea hançerle kendi elbisesinin kolunu yukarı doğru kesip de keskin kenarını bileğinin iç kısmına dayayınca, Tyrone kaşlarını sertçe çatı. Synnovea'nın hedefi yeterince açık görünüyordu ve Tyrone hafif bir homurtuyla kendini aralarındaki dar boşluğun öte yanına, onun üzerine attı. Synnovea davetsiz bir ses duyar duymaz aniden başını kaldırıp minik bir çığlık attı. Tyrone acımasız bir mengene gibi onun ince bileğini kavradı, canı acıyan Synnovea ciyaktarken keskin hançeri elinden koparıp aldı.

"Benimle evlenmeye mecbur kaldığın için kendi canına kıymaya mı kalkıyordun?" diye sordu sert bir ifadeyle.

"Asla öyle bir amacım yoktu," diye ikna etmeye çalıştı onu Synnovea, titreyen bir sesle. Tyrone'un ani hamlesi iliklerine kadar titrer halde bırakmıştı onu ve çığıncasına atan kalbine söz geçiremiyordu.

Tyrone hançeri alındığı sandalyeye doğru fırlattı ve uzun bacaklarını onun üzerinden aşırarak yatağın öbür tarafından ayağa kalktı. Oda, onun birkaç mum yakmasıyla, haurı sayılır ölçüde aydınlanmıştı. Tyrone tekrar Synnovea'ya döndü ve çenesini eliyle kavrayıp yüzünü ışığa doğru kaldırdı. "Niyetin kendini öldürmek değilse, başka hangi sebeple bileğini doğramaya teşebbüs edersin ki?"

"Öyle görünmüş olabilir, Ty, ama gerçekten, amacım asla o değildi."

"Dinliyorum," diyerek bir açıklama bekledi Tyrone, sabırsızlıkla.

Synnovea güçlükle yutkundu, izah etmek için biraz sakinleşmeyi bekledi. "Saatlerdir aynı yatakta birlikteyiz... Ve sen henüz benimle ilgilenmeyi uygun görmedin." Sözlerine devam eder-

ken sesi acı verici bir utançla gücünü yitiriyordu. “Sabah olunca... Refakatçilerim gelip giyinmeme yardım edecek. Çarşıfta bekâretimin kanıtı olan kan olmazsa, arkadaşlarımla önünde küçük düşerim.”

Tyrone dikkatle eşine bakarken sarımsı kahverengi kaşlarından biri büküldü. Synnovea haklı olduğu bir konuda yalvarmak zorunda kaldığı için had safhada utanmış ve aralarında yakınlaşma olmadığı için maruz kalacağı kesin olan yüz karası durumundan kurtulma konusundaki aczi nedeniyle de fena halde rahatsız gözükiyordu. “Hatırlarsanız madam, artık bir bakire değilsiniz, hoyratça bir baskına uğramadan hemen önce o payeden sizi mahrum bırakmıştım.”

Synnovea, onun bu patavatsız hatırlatmasından utanarak, başını öne eğdi. “Bana karşı daha kaba olmanı bekliyordum... Sana yaptıklarımın sonra.”

“Yani, çarşafı daha fazla kanla lekeleyecek kadar hayvanca davranmamı.” Tyrone Dokunaklı bir biçimde gülünce Synnovea ürküp, temkinli bir biçimde başını sallayarak onayladı. “Hakkımda ne kadar ince düşünceleriniz var, madam.”

“Beni dövecek olsan, buna hakkın olurdu. Yaptıklarım acıması şeylerdi.”

“Doğru,” diye katıldı ona Tyrone, “ama bir centilmen asla kötü örneği izlemez.” Synnovea’nın cesareti kırılmış, kederli halini dikkatle izledi ve derin bir iç çekti. “Bunun bir çözümü yok, sanırım.”

Synnovea ürperdi ve ruhuna dolan gözyaşlarını dizginlemeye çalışarak gözlerini sımsıkı kapattı. Masumiyetinin kanıtını gösteremese ne olurdu sanki? Bunu gösteremediği için utanan Rusya tarihindeki ilk genç kız olmayacaktı ya!

Synnovea döşegün Tyrone’un ağırlığıyla çöktüğünü hissetti ve o sandalyeye doğru uzanırken meraklı gözlerle dikkatle baktı. Tyrone bıçağı geri aldı, sivri ucunu kendi kolunun içine doğru sallayıp ufak bir yara açarken, Synnovea irkilerek geri çekildi. Anında birkaç kırmızı damla fişkırdı ve minik bir kan havuzu oluştuktan sonra yatağın ortasına doğru uzanıp kolunu çarşafa sildi. Sonunda dönüp de Synnovea’ya bir göz attığında, genç

kızı gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açmış dik dik bakar halde ona bakarken buldu.

“Bu işinizi görtür mü, madam?”

“Kesinlikle, bayım,” diye fısıldadı Synnovea, Tyrone’un gösterdiği yüreklilik karşısında afallamıştı. Tyrone’un ona duyduğu delicesine sevgiyi kendi anaçları için umursamazca kullanması nedeniyle erkeklik gururunun fena halde yaralandığı apaçıkken, böyle bir şeyi yapmasını tahayyül etmek zordu. “Yalanlarımdan sonra senden bu tür bir merhamet beklemiyordum. Neden yaptın ki bunu?”

Tyrone yarım ağızla gülerek gelişigüzel bir tavırla soruyu geçiştirdi; Synnovea’nın kadınsı ayartılarla kolayca manevra yapabilen birisi olduğunu düşünmesine meydan vermek istemiyordu. “Bu gözü korkmuş budalaya şövalyeye davranışlar atfetmeyin, madam. Bu durum itibarınız için olduğu kadar benimki için de önemliydi. Birleşmemizin bir kanıtı olmasa, benim dostlarım da o iş konusundaki performansım konusunda kuşkuya düşebilirlerdi; entrikalarımızdan bir diğerine daha boyun eğmiş olmamın nedeni budur. Arkadaşlarım karşısında küçük düşmemek için. Çünkü en inatçı kocayı bile kollarınıza almaya cezbetmek için bütün özelliklere sahip olduğunuz aşikâr.”

Bu iğnelemeden gururu incinen Synnovea çenesini kaldırdı. “Madem öyle, bayım, benimle bu gece ilişkiye girmekten kaçınmayı nasıl başarabildiniz?”

Tyrone herhangi bir başkasından çok daha fazla kendisini kaygılandıran bu mesele konusunda rahat görünmek için büyük bir çaba sarf etti ve içinden geldiği gibi konuşmasına rağmen maruz kaldığı fenalığı kasten hafife aldı. “Ah, madam, hay-siyetim iki paralık edilmese, bu beni o haydutun kırıbacının asla yapamayacağı kadar yaralıyor. Sizinle aynı yatağı paylaşmanın cazibesine göğüs geremezdim, ama acının her kıpırtısında, nasıl olup da, benim sizi arzuladığımı kadar beni arzuladığınıza inanacak denli budala olabildiğim aklıma geliyor. Korkarım kendi saçmalıklarım utandırıyor beni.”

"Hiç de budala değilsiniz bayım," diye karşılık verdi Synnovea, boğuk bir sesle. "Aslında, tanıdığım bütün erkeklerden çok daha keskin zekâlısınız."

Tyrone, dalgasını geçti. "Değer yargıları su götürmez bir hakem sayılabilecek kadar çok erkek tanıdın yani, tatlım?"

Tyrone'un bu alaycılığı karşısında Synnovea'nın yanaklarını sıcak bastı. "Sizden başka hiçbir erkeği yakından tanımadım."

"Belki öyledir ama sırf onları kaldırma fırsatı bekleyerek eteklerinizden ayrılmayan bir aç erkekler ordusuna sahip olduğunuz kesin."

Synnovea onun bu yorumuna itiraz etti. "Hiçbirine cesaret vermiş değilim!"

"Bir istisna olduğuma mı inanmalıyım acaba, madam?" diyerek güldü Tyrone, sınırsız bir kuşkuculukla. "Yoksa tuzağınıza düşmüş tek zavallı ahmak ben miyim?"

"Senden başka hiçbir erkekle birlikte olmadığımı biliyorsun."

Tyrone hafifçe omuz silkti. "Beni cahil bir kızın elinde mas-kara olduğuma ikna eden de bu zaten."

"Erkeklerle çok fazla tecrübem yok belki," diyerek karşı çıktı Synnovea, "ama omuzlarımdan üzerinde taşıdığım sağlıklı bir kafaya ve kendi başıma düşünme becerisine sahibim. Sen, şu ya da bu şekilde, seçmiş olduğum tek kişisin."

"Şimdi bu sözlerinize itiraz etmek zorundayım, madam. Çok hoş bir başın olduğuna değil, tabii ki tatlım," diyerek karşılık verdi Tyrone, Synnovea'nın söylemek istediğini kasten yanlış anlayarak. "Daha güzeli yoktur, eminim. Gerçekten de, geçici heveslerinin ağına düşmemin nedeni de zaten o muhteşem görünüşün ve endamın kesinlikle."

Synnovea öfkeyle bakışlarını uzağa çevirdi. Bu kendine has İngiliz'in saldırgan olduğu kadar sinir bozucu da olabildiğine anlamaya başlıyordu.

Bir anlığına da olsa tartışmadan galip çıkan Tyrone, dikkatini en son aldığı yaraya çevirdi. Eşinin altından geceliğinin eteğini çekti ve yeniden toplanmış olan kanı sildi. O an taştan yapılmış olmak için ne kadar can atıyor olursa olsun, ortaya çıkardığı

narın bacağı ve alımlı kalçaları görmezden gelmek Tyrone için çok zordu.

Akan kanı durduramayınca homurdandı. "Akan kana bakılırsa, arkadaşlarımız azgınlığını karşısında gösterdiği taham-mül gücünden dolayı muhtemelen sana sempati besleyecekler."

"Elinde bir bıçakla vahşileşmeye de en az düşmanlarınıza ölümcül bir darbe vurnaya olduğu kadar aşına görünebilirsiniz bayım"

"Bıçağımı o amaçla hep keskin tutarım, madam. Onunla kendime saldıracağım hiç aklıma gelmezdi. Ama zaten, son zamanlardaki tutkum en büyük düşmanım oldu galiba."

Synnovea bir şey söylemeye cesaret etmeden önce uzun bir süre onun çabalamalarını izledi. "Bedeli ne olursa olsun, Ty, bu kanı sağladığın için minnettarım sana. Aksi halde, hem senin hem de benim arkadaşlarım, benim bir..." Synnovea bir an Tyrone'un düşüncelerini dillendirmiş olmaktan korkarak duraksadı, sonra boğulurcasına da olsa söylemeyi başardı. "Arkadaşlarım fahişe olduğumu düşünebilirdi."

Eski anılar bir sel gibi gelip Tyrone'un zihnine dadandı ve dalgın dalgın iç çekerek bakışlarını uzaklara çevirdi. "Sanırım karısının onurunu korumak, bir kocanın yapabileceklerinin en azıdır."

Synnovea'nın gözleri ani ıslaklıkla parladı. "Beni korumaya değer bulacak bir ruh halinde olduğuna inanmak benim için zor, özellikle de konu namusuma saygı olduğunda."

"Beni çok az tanıyorsun, Synnovea," diye karşılık verdi Tyrone, daha fazla bir açıklama yapma gereği duymadan.

"Doğru," diye onayladı Synnovea kederli bir ifadeyle. "Seni hiç tanımıyorum."

Tyrone dalgınlıkla bir kez daha iç çekti. "Bir zamanlar bir adam tanırdım. Başka bir erkeğin karısı hakkında kulaktan kulağa yaydığı bir dedikoduyu duymuş, ardından karısının işiğini düelloya davet etmişti. Bu âşık, o kadının duygularını önemsetmemiş ve onu sadece geçici hevesleri için kullandığını açıklamış, kadın kendisinden sıkılmaya başlayınca da, onu bir kenara atmıştı. Cezbedici yalanlarıyla kaldırabildiği her etekten

bir meyve koparan şu rastgele âşıklardan biriydi bu adam. Eğer koca, Aleksey kadar kindar biri olsaydı, o adamı hadım etmiş ve bir zamanlar yatağa attığı bütün o kadınlara duyduğu hasretle pişmanlık içinde bırakmış olabilirdi.”

“Düellodan sonra ne oldu?” diye sordu Synnovea tereddütlerle. “Âşık af mı diledi?”

“Koca onu öldürdü,” diye karşılık verdi Tyrone, hazin bir açık sözlülükle. “O ahlaksızı buldu ve karısı budalaca bir hareketle onun çocuğundan kurtulma girişiminde bulunduktan yaklaşık iki hafta sonra ona düelloyla meydan okudu. O sırada kadın beş aylık hamileydi ve kocasına kendisini affettireceğini sanıyordu. Oysa kocası onu şehir dışına götürüp çocuk doğuncaya kadar yanında kalma sözü vermişti. Nedendir bilinmez kadın, öteki adamın çocuğundan kurtulursa her şeyi düzeltebileceğini hayal etmişti. Bebeği hayatından çıkarmak için çare ararken, kocasının olmadığı bir gün karnında taşıdığı çocuğu öldürme düşüncesiyle kendini merdivenlerden aşağı attı. Hedefine ulaşmıştı, ama ateşi yükseldi ve bir hafta sonra, kocasının kollarında öldü.”

Synnovea onun gözlerini yakalamak için bakışlarını kaldırdı. “Bu hikâye sana müthiş derecede acı veriyor gibi, Ty, kadın düşkün olduğun birisi miydi?” Tyrone gözlerinin boşluğa dikerken, uzun, sessiz bir ara izledi bu soruyu ve Synnovea bir kez daha denedi. “Kızkardeşin falan mıydı?”

Tyrone sonunda bir iç çekti. “Artık bir önemi yok, madam. O gitti, mezara gömüldü.”

Bunu izleyen bir başka uzun anın geçişi sırasında, Synnovea, Tyrone’un akan kanı durdurmaya yönelik sonuçsuz çabalarını dikkatle izledi ve sonunda yumuşak bir soruyla bu acı verici sessizliğin bozulmasına sebep oldu. “Kolunla ilgilenmeme izin verir misin, artık, Ty?”

Tyrone onun bu teklifine aldırmamaya hazırlanıyordu ama biraz da şaşkınlıkla onu bir kez daha kabaca reddederek incitmek istemediğini fark etti. Hiç istememesine rağmen pes etti. “İlla yapman gerekiyorsa.”

Synnovea aniden yüzünü saran bir gülümsemeyle yataktan

sıçradı. Giysisi vücudundan sıyrılırken, kocasına sunduğu görüntüden habersizdi. Esnek bacaklarının, biçimli kalçalarının manzarası karşısında Tyrone az daha hafif bir çığlık atacaktı. Kesinlikle bu görüntü tüm ilgisini alıp götürmüştü.

Synnovea yeni bir hamam taşıyla geri döndüğünde Tyro-
ne onun daha önce oturmasını söylediği kanepeye yerleşmişti. Çıplak bacaklarının üzerine bir havlu asmış, böylece de Synnovea'nın aklını yara temizleme işine vermesini sağlamıştı. Synnovea da nazikçe bunu yaptı. Kolunu temizleyip, sargılarken Tyrone'un hiç gözlerini ayırmadan ona dik dik baktığının farkındaydı..

"Şimdi sırtına da bir bakabilir miyim?" diye sordu Synnovea. kendini bir başka tirada hazırlayarak. Bakışlarını özenle aşağıda tuttu ve dikkatini elindeki beze düğüm atmaya odakladı.

"Ne istiyorsanız yapın, madam. Sizinle tartışamayacak kadar yorgunum." Bu aslında Synnovea'nın akıl çelici tarzına boyun eğmenin sudan bir bahauesiydi ama o an için Tyrone'un çok işine geldi. *Gerçekten* yorgundu, Synnovea ile daha fazla didişmek istemiyordu.

Synnovea onu çok rahatlatarak, hançerini ve bir kavanoz merhem almak için gitti ve Tyrone'a kısa soluklarla nefes alış-verişini kolaylaştırma imkânı sağladı. Tyrone, o yanındayken, duyduğu arzuyla, zorlukla nefes alabiliyordu.

Synnovea yumuşak bir sabunla nazikçe yıkadı sırtını ve ardından irin toplamış yara için dikkatli bir biçimde bıçağın ucunu kullandı. Yarayı yarıp açarken Tyrone hafifçe kasıldı ama yine de genç kadının elinin yumuşaklığı karşısında şaşırdı. Askerlik yılları boyunca, ordu cerrahlarının aceleye getirilmiş hoyratlıklarına gayet aşina olmuştu. Onların kötü davranışlarının tam aksine, Synnovea'nın ellerinin dokunuşu bir sevgilinin okşamalarını andırıyordu.

Synnovea hızlı çalışarak, yeni açılan kesikten temiz kan gelinceye kadar yaranın içini boşalttı. Sonra, narin bir şefkatle yaralı bölgeye merhemi sürdü ve göğsünün etrafından sardığı temiz bez şeritlerinin uçlarını bir araya getirirken Tyrone'un omuzlarının üzerinden alabildiğine eğilmesi gerekti. Tyrone

bez şeritleri onun elinden alırken, yeşil-kahverengi gözler onun şakaklarından çenesinin düzenli hatlarına doğru aşağı kaydı. Synnovea son haftalarda birçok kez İngiliz'in görüntüleriyle eksik bir rüyayı canlandırmış olsa da, Tyrone yüz hatlarını daha önce hiç bu açıdan incelememişti. Bu görüntü, belleğine sakladığı diğerleri kadar çekiciydi.

Synnovea, Tyrone'un önüne dolandı ve çift düğüm atarak sargıyı göğsüne bağladı. "Hiçbir zaman bunun olmasını amaçlanamıştım Tyrone," diye konuştu ihtiyatlı bir sesle. Konuyu yeniden açtığı için ürkekti ama zihnindekileri dile dökmeliydi. "Niyetim asla bu şekilde yaralanman değildi. Bir asker olarak son derece yetenekli görünüyordun. Aleksey'in seni gafil avlayacağı aklımın ucundan geçmezdi. Onunla Ladislaus'un güç birliği yapacağını da hiç beklemiyordum."

Tyrone yakıcı bir inanmazlık içinde güldü. "Bana gösterdiğiniz merhamete neredeyse ikna olabiliyordum madam, ne var ki acı verici bir biçimde size güvenmemeyi öğrendim. Bu özel ders, belleğime sırtımdaki yaralar kadar derin bir biçimde kızgın bir demirle mühürlendi."

"Çaresizdim," diye yalvardı Synnovea gergin bir fısıltıyla, Tyrone'un anlayacağını içtenlikle umarak. "Vladimir'le evlenme düşüncesine katlanamıyordum. Onun bir koca olarak ilgisine konu olmaktansa ismimi lekelemeyi tercih ettim. Üstelik sen de çok istekli... Bana sahip olmak konusunda çok azimli görünüyordun..."

"Öyle! İstekliydim!" diye hemen kabullendi Tyrone. "Nasıl olmam ki? Güzelliğin daha baştan beri kanıma işlemiştii ve verdiğin karar gereği beni tatlı bir vaatle kasten ayarttın. Gözlerinde ve dudaklarında bunu gördüm. Beni bir tuzağa çektiğini nereden bilebiliyordum? Bana az daha çok pahalıya patlayacak bir tuzağa! Başım hâlâ yerinde ve takımlarım da çalışır vaziyette olduğu için şükrediyorum!"

Gözleri Tyrone'un yarı çıplak bacaklarına doğru giderken Synnovea'nın yüzünü ateş bastı. "Aleksey'in bu kadar hiddetleneceği aklımın ucundan..."

"Hadi oradan!" diye gürlledi Tyrone. Ayaklarının üzerinde

doğrulup, büyük adımlarla Synnovea'nın önünden geçerek odanın öbür ucuna giderken, çıplaklığını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Sonra, genç kadın dönüp de biraz da hayretle ona bakarken, geri gelip tam onun önünde dikildi. Bereket versin ki öfkesi, içinde alev alev yanan küskünlüğün değilse bile, kasıklarındaki hararetin soğumasına neden olmuştu. Ellerini Synnovea'nın daracık kalçalarının üzerine koydu, hafifçe ona doğru eğilip içindeki sıkıntıyı kusmaya karar verdi. "Beni tam olarak ne zaman kurbanınız olarak seçtiniz, bilmiyorum, madam, ama hiçbir tecrübeli fahişe bu işi böylesine tatlı bir cazibeyle başaramamıştır. Herhangi bir dünyevi tanrıçanın olmak için can atacağı kadar baştan çıkarıcıydınız. Evet, madam, öyleydiniz ve ben hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok ülke dolaşmış olmama rağmen sizden daha hoş, daha ince bir kız tanımadım. Beni budalaca bir azgınlık dönemi yaşayan bir acemi gibi tuzağa düşüren cazibenizi kurnazca kullanmanız oldu. O kadar tatlı ve ayartıcıydınız ki, ikna gücünüz karşısında asla bir şansım olamazdı. Gözleriniz o kadar sıcak ve davetkâr, dudaklarınız o kadar yumuşak ve hazır, göğüsleriniz dokunulmaya o kadar istekliydi ki, ben de sanki bir tür kör, süttten yeni kesilmiş bir budala gibi o ipeksi kasıklarınızın da beni bağrına basacağını sandım. Şu an bile sizinle sevişme ve arzularımı tatmin etme özlemi içindeyim. Kasıklarımnda hiç durmayan bir sancı var ve bu tutkulu ihtiyacı hissedebilmekten memnunsam da, bana fena halde sıkıntı veren bu lanet olası özlem nedeniyle yine de perişan durumdayım. Bunun devam etmesi halinde mahrem organlarımı Aleksey'in bıçağının yapabileceğinden çok daha adamakıllı bir şekilde paramparça edeceğinizi de gayet iyi biliyorum."

Synnovea, Tyrone'un öfkesini dindirebilmek için ne söyleyeceğini bilemez bir halde bakışlarını dikip, parıltısı aynen kendi gözlerine de yansıyan o alev alev öfkeli gözlere baktı. Tyrone bir kadın tarafından aldatılmasına izin vermiş olduğu için daha çok kendisine kızgın gibi görünüyordu ama Synnovea da onun tutkusundan, en az onun kendi cazibesinden etkilendiği kadar etkilenmişti. Synnovea'nın baştan çıkarma oyunu, en iyi ihtimalle, tam bir acemi işiydi, oysa Tyrone'un erkekse ikna

becerisi sağlam tecrübelerle destekleniyordu. Kendi amaçlarına ulaşmak için harekete geçtiği bir gerçektir ama bütün bu dalaverenin orta yerinde sadece vücudunu değil ama kalbini de ona teslim etmişti. Tyrone'un büyüü kendi üzerinde etkili olmasa, ona bekâretini vermekte hiçbir zaman bu kadar hevesli olmazdı. Buna rağmen onu bu basit gerçeğe inandırmaya çalışsa, zorlama bir hayal uyduruyor diye kendisiyle alay edilirdi.

"Ty." Synnovea'nın sesi Tyrone'un öfkeli gururunu yatıştıran ipeksi bir okşama gibi, yumuşak ve nazikti. "Yatağa gidip bir süre konuşamaz mıyız? Yani, birbirimiz hakkında? Seni gerçekten hiç tanımıyorum... Ve tanımayı... Çok istiyorum."

Tyrone'un ağzından kısa bir kahkaha kaçtı ve başını geriye atıp yarı karanlık tavana dikti gözlerini. Düşüncelerini toplamaya çalıştı ama tutkulu arzularla yoldan çıkınca kafese kapatılmış bir yaratık, kızışmış bir kahpenin kokusunu almış, onun yakınlarda oluşuyla kızgın bir açlığa sürüklenmiş bir hayvan gibiydi ve yine de yaralı gururuna eski olaylardan söz eden bazı gizli duvarlardan dolayı, onu yoldan çıkaran azgın içgüdülerini rahatlatmayı reddediyordu. Ve bu kadının bütün istediği onunla yatağa gitmek ve *konuşmaktır*!

"Synnovea, Synnovea," diye inledi Tyrone, sanki büyük bir acı başına bela olmuştu. "Bütün varlığımı tersyüz ettin, gecelerim eziyetli bir azaba, gündüzlerim canlı bir cehenneme dönüştü... Sonra da kulağıma tatlı sözler söyleyerek ikna ediyorsun beni. Ne yapacağım şimdi, bu ipeksi ricalarınla benim erkeksi hırslarımı yıkarken seni geri mi çevireceğim? Bu büyüleyici yöntemlerini benim üzerimde kullanırken, benim artık uzun münakaşalar için enerjim kalmadı."

Synnovea, Tyrone sonunda başını kaldırıp insanın içine işleyen mavi gözbebeklerini onun üzerine dikinceye kadar sessiz sessiz bekledi. Konuştuğunda sesi odanın sükûneti içinde ancak bir fısıltı halinde çıktı. "Gerçekten de, Ty, sana böyle bir zarar geleceğini öngörmedim. Sevgilim olmasını istediğim biricik kişisin sen, ister yalandan isterse gerçekten. İstemediğin halde seni kendime bağlamak gibi bir niyetim asla olmadı."

Tyrone derin bir iç geçirdi ve ona dokunmadan yanına uza-

nıp yatmanın kendisinde nasıl bir ıstıraba yol açacağını bile bile, belli belirsiz bir hareketle yatağı işaret etti. Yine de şimdi-lik, hareketsiz yatmak için tartışmalara izin vermek istiyordu. “Madem istiyorsun, konuşabiliriz Synnovea, ya da sana uyarsa uykuya geri döneriz.”

Bilerek, sanki dev bir dalganın altına dalacakmışçasına derin ve aralıksız bir nefes aldı. Onu yatağın kenarına kadar takip edip, öbür tarafa doğru emekleyişini izlerken gözleri özlemle Synnovea’nın kıvrımlı kalçalarını ve bacaklarının arasında, geceliğin tahrik edici bir şekilde biçimini aldığı o vadiyi okşadı. Synnovea ise altına kaydığı örtüleri çenesine kadar çekti ve o yanına boylu boyunca uzanırken bakışlarını dikkatle başka yöne çevirdi. Çarşafı gövdesinin alt kısmını örterken, istekle yan dönüp, sanki Tyrone’un içindeki bütün öfkenin bir sel halinde dudaklarından fışkırmasını bekliyormuşçasına yüzünü ona çevirdi.

Tyrone içinden inledi ve karnının üzerinde yuvarlanıp şamdana uzandı. Onu yanına yaklaştırdı, mumlara üfledi ve hemen ardından da yüzlerini gölgeleyen karanlığa şükreder hale geldi. O yeşil-kahve gözlerin alaca derinliklerinde onu kaybetmesi, soğuk ve acımasız bir gerçektir.

“Sadece uyusak olmaz mı?” diye iç çekti Tyrone bitkin bir halde. “Son zamanlarda çok fazla dinlenme fırsatı bulamadım.” Synnovea’ya gecelerinin çoğunu ona duyduğu arzuyla uykusuz geçirdiğini söyleyerek ayrıntıya girmekten kaçındı. “İtiraf etmek zorundayım ki şu anda dinlenmeye çaresizce ihtiyacım var.”

“Nasıl arzu edersen Tyrone,” diye cevap verdi Synnovea, onun bu içten tavrından memnundu. Tyrone ayakucuna doğru uzanıp kuş tüyü yorganı onun üzerine çekerken, gözleri onun hareketlerini izledi. Synnovea yanında olmasından hoşnut bir halde gülümseyerek onun sağladığı sıcaklığın içinde daha bir kıvrıldı.

Tyrone mest edici rüyalarının derinliklerinden gönülsüzce çıkıp başka bir şehvet dolu hayalin tadını çıkarmakta olmadığına dair hayal meyal bir farkındalığa uyandığında, güneş ağaç tepe-

lerinin üzerine çıkmış ve ışıklarını şehrin üzerine yeni yollamaya başlamıştı. Katıksız gerçeklik apansız nüfuz etti ve Tyrone, Synnovea'yı uyanık ve kasten ona sataşır halde bulma beklentisi içinde ani bir hareketle gözlerini açtı. Genç kadın oradaydı ama başı Tyrone'un yastığının üzerinde, narin bacaklarıysa onun çıplak beline dayanmış halde mışıl mışıl uyuyordu. Nefesinin omzu üzerindeki cılız, gıdıklayan sürtünüşünü ve geceliğinin içinden de yumuşak kıvrımlı vücudundaki bütün o baştan çıkarıcı girinti ve çıkıntıları hissedebiliyordu. Şiltede sıkışmış o haliyle, kendini ipekten zincirlerle bir gergi sehпасına bağlanmış ve tatlı, doyumsuz bir işkenceyle cezalandırılıyormuş gibi hissetti.

Kendine daha önce hiç bahşedilmemiş bu fırsatın keyfini çıkararak, uyuyan gelini acele etmeden uzun uzun incelemeye koyuldu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, Synnovea'da kendini tuzağa düşürmüş bu düzenbaz cadıdan en ufak bir iz bulamıyordu. Gördüğü kişi daha çok, çileci bir yüreğin bile karşı koyamayacağı bir masumiyetle uyuyan genç bir kadındı. Saçındaki örgülerden yumuşak bukleler halinde kurtulan demetler şimdi yüzünün yanlarına düşüyor, döne döne giden bir tutam saçın işveli bir biçimde etrafında büküldüğü küçük bir kulağa götürüyordu. Synnovea'nın yanakları hafif, pembemsi bir kızartıyla parlıyor ve sivrilen kirpikleri zarafetle kanatlanmış kaşlarının altında ipeksi bir görünüm kazanarak, açık teninin üzerinde uyku huzuruyla uzanıyordu. Yüz hatları son derece zarif, burnu düzgün ve dudakları da kışkırtıcı bir biçimde aralık, bir sevgilinin tutkulu öpücüklerine tahrik edici derecede hazırды. Tyrone'un, gözleri böylesine alımlı bir güzelliği okşarken kandırıldığını anımsaması neredeyse imkânsızdı.

Gelinin uykusunda ona sokulduğu besbelliydi, çünkü çarşaf ve yatak örtüsü, geriye onu şimdi odaya enikonu hâkim olan soğuktan koruyacak bir tek dantelli geceliğiyle bırakarak yere düşmüştü. Bu giysi de yukarı sıyrılmış ve yumuşak kıvrımlı kalçalarıyla incecik uyluklarını onun seyrine açık halde bırakmıştı. Böylesine tatlı bir işkenceden ayrılmakta gönülsüz olsa da, Tyrone bir saniye daha onun yanında kalmayı sürdürürse muhte-

mel bir yenilgiyi tadacağını biliyordu. Duruşunu sadece birkaç derece değiştirerek onun savunmasız yumuşaklığına dalabilir, ateş gibi yanan arzusunu onun o ıslak sıcaklığı içinde söndürebilirdi. İçinde bulunduğu zor duruma ilaç gibi gelecek olsa da, amaçlarına hizmet edecek bir davranış olmazdı.

Tyrone kendini o ipeksi bacaklardan büyük bir dikkatle kurtardı ve yataktan kayarak çıktı; sonra da hiç duraklamadan ayağa kalktı. Hemen ardından da ihtiyatsızlığına yerindi, çünkü kafasının içinde apansız, paramparça edici bir ağrı yaşadı ve iğrenç derecede tekinsiz bir şeyin pençelerine yakalanmaktan haklı olarak endişelendi. Zonklayan şakaklarını avuçlarıyla kavradı ve çektiği ıstırap daha katlanılabilir düzeye ininceye dek kafasını dikkatli bir biçimde o şekilde tuttu. Sendeleyerek giysi odasına gitti ve orada yüzüne ve omuzlarına buz gibi su çarptı.

Tyrone o gün izinli sayıldığı için gündelik giysilerini aldı ve pantolonu giydi. Odaya dönüp kendine bir kez daha hayranlıkla Synnovea'yı seyretme izin verdikten sonra yatak örtülerini yerden alıp uyuyan gelininin üzerini sıkı sıkı örttü. Odadan çıkıp merdivenlere doğru yola koyuldu ve oradan tesadüfen geçerken karşılaştığı, yıllar önce Synnovea'nın annesinden İngilizce öğrenmiş bir uşağa yolu sordu. Uşak, onu banyoya götürürken, bu dile olan hâkimiyetini göstermeye de sevimli bir biçimde hevesli görünüyordu.

“Gelininiz daha küçük bir çocukken burayı ziyaret etmeye başlamıştır. Güzel çocuktu çok! Annesi de öyleydi! Erkek çocuklar hep peşinden koşsa da Kontes Synnovea onlara hiç yüz vermezdi. Dersleriyle ilgilenirdi daha çok, ailesiyle seyahatlerdedeydi hep. Kendi kafasına göre takılırdı.”

“Hiçbir şey değişmemiş,” dedi Tyrone, soğukça. Uşak ise onun bu sözüne güldü.

“O da Aynı Kontes Andreyevna gibi, bence. İkisi de bir erkeğin başını döndürebilir. En azından lordum, gelininizle birlikte yaşamaktan hiçbir zaman sıkılmayacaksınız.”

“Benim de en çok kaygılandığım şey, leydiyle ne kadar uzun bir süre evli yaşayabileceğim zaten.”

İngiliz'in bu yorumuna yaşlı uşak o kadar da şaşırmamıştı. Tyrone'un Prens Vladimir ve oğullarıyla karşı karşıya gelişine dair dedikodular konakta daha düğün daveti sona ermeden almış başını yürümüşü. "Sadece birkaç yılın bile cennette gibi geçeceğinden eminim bayım," dedi uşak, gözlerinde şen şakrak bir pırıltıyla ve sonra bir kapıyı açtı. "İşte burası, efendim. Banyonuzun keyfini çıkarın."

Tyrone, geceyi konuklara ayrılan odalarda geçiren arkadaşlarının çoğunun, kendilerine sunulan hamam imkânının çoktan keyfini çıkardığını keşfetti. Ondandır en az bir saat önce davranmışlardı ve vakit geçirmek için daha renkli eğlenceler bulmuşcasına geç gelişle alay edip, samimi şakalarla onu karşıladılar. Tyrone onların neşeli kahkahaları karşısında iki büklüm olup sindi ama arkadaşları bir de onun acı içinde yüzünü buruşturduğunu görünce daha da gürültülü sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

Grigori cılız kalçalarına sarılmış bir havluyla ilerleyip geldi. Endişeli bir ifadeyle komutanına küçük bir votka şişesi uzattı. "Sıkıntılarınızı biraz olsun hafifletir, Albay."

"Ya da beni mezara yollar," dedi Tyrone şakayla karışık. Zorla da olsa bir dikişte içti votkayı. Kendi kendine bundan böyle kendi iyiliği için içki tüketimini sınırlayacağına söz verdi. İçkinin ölümcül olduğunu söylemekse hakikati ifade etmekte kesinlikle yetersiz kalırdı.

Yarbay Walsworth, Tyrone'un göğsü ve kollarını süslemeye devam eden bandajları işaret etti. "Bize anlatın bakalım şimdi. Hanımefendi sırtınızı mı tırmaladı yoksa sizi uzak tutmaya mı çalıştı?"

Tyrone elini sallayarak subayın bu kaba tahminlerini kovdu. "Eşimin tedavi ettiği iltihap bağlamış bir-iki yaradan başka bir şey değil, bu nedenle ben bu suistimallerle başa çıkabilecek derecede iyileşinceye kadar o esprilerini boşa harcama, Edward, yoksa intikam peşinde koşmaktan vazgeçmem."

Walsworth'un yürekten kahkahası, Grigori'nin kıkır kıkır gülerek yaptığı açıklamayı neredeyse duyulmaz hale getirdi. "Başka bir kutlama günü daha planladık, Albay." Rus subay,

Tyrone'un merak dolu ilgisini üzerine çektikten sonra geniş omuzlarını kaldırıp, rahat bir şekilde omuz silkti. "Rusya'da her fırsattan azami derecede istifade etmek gelenektir. Bizi uzun kış aylarının bıkkınlığından kurtarır. Ve, tabii ki, meyveli votkamuz da daha biz şenliğe bile başlamadan ruhlarımızı hafifletir."

"Kafanı ayık tutmaya çalış dostum," diye uyardı Tyrone. "Yarın sabah göreve dönmek zorundayız."

Grigori, bir uşağın kocaman bir küveti doldurduğu تنها bir köşeye kadar onun peşinden gitti. "Kafanızda acil bir şeyler var sanırım."

Tyrone yanlarındaki hizmetçiye bir bakış attı ve bir tedbir olarak adam oradan uzaklaşıncaya kadar cevabını geciktirdi. Madem Synnovea'nın annesi buralarda bir uşağa dil öğretecek kadar zaman harcamıştı, o zaman diğerlerinin de bu konuda mahir olduklarından şüphe edilemezdi. "Uygulanabilir hale geldiği anda, Ladislaus'la kendi ininde karşı karşıya gelmek istiyorum. Hedefim onu ve çetesinin diğer liderlerini bu sene bitmeden ele geçirmek. Yarın sabah bu operasyona katılacak askerlere bazı yeni taktikler sunmayı planlıyorum."

"Gelinden bu kadar çabuk mu ayrılacaksınız?" diye sordu Grigori, şaşkınlıkla. Komutanının ne kadar büyük bir tutkuyla bu genç kızın peşine düştüğünü herkesten daha iyi biliyordu ve bu kadar erken göreve geri dönme kararı vermesinden ötürü de hayretler içindeydi. "Sırtınızın durumu da düşünülecek olursa birkaç gün daha izinli olmak için sağlam gerekçeleriniz var kesinlikle."

"Çar, bazı üst rütbeli yabancılar için önümüzdeki birkaç hafta içinde bir geçit töreni düzenlememizden memnun olacağını bana bildirdi. Adamların bir kısmını geçit resmi için, diğerlerini de sefere hazırlama işiyle uğraşırken, arada Ladislaus'a karşı harekete geçmeyi düşünüyorum. O zamana kadar bir zaman sıkışması içinde olma ihtimalini öngörebiliyorum. Ve sen de özel hayatımın bir komutan olarak sorumluluklarımı engellemesine izin veremeyeceğimi gayet iyi biliyorsun."

"Neredeyse bir senedir buradasınız ve daha hiç kendiniz için izin kullanmadınız. Ladislaus'un peşinden gitmek yerine,

içinde bulunduğumuz durumdan dolayı şehirde kalıp birliklerin eğitimiyle uğraşmayı tercih edersiniz sanmıştım.”

“Kış hızla yaklaşıyor. Bahara ertelersek onun kampını asla bulamayabiliriz. İlk kardan önce harekete geçmek zorundayız. Yani şu an kaybedecek hiç zamanımız yok. Derhal stratejimizi planlamamız ve adamlarımızı göğüs germek durumunda kalacağımız her türlü koşula hazırlamamız lazım. Kendi yeteneklerinden tam anlamıyla emin olmalarını istiyorum. Ladislaus ve çetesini yakalamak istiyorsak hiçbir şeyi şansa bırakamayız.”

“Peşlerine düşmekte bu kadar kararlıysanız, haydutların kampını araştırması için bir casus göndermemiz lazım.”

“Ben bunu çoktan düşündüm bile. Avar bunun için en uygun isim. O haydut geçen yıl kızkardeşini kaçırdığından bu yana, Ladislaus’tan nefret ediyor.”

“Prens Aleksey onları nasıl buldu sizin tahmininizce?”

“Ladislaus, burada, şehirde beni aradığını herkese duyurmuştu. Prens Aleksey’in beni aradan çıkarmak zorunda olduğunu fark etmesiyle birlikte bu çağrıya karşılık verdiğini tahmin etmek zor değil. Ne tür bir bağlantıları olursa olsun, birbirlerinin en iyi dostu olduklarını sanmıyorum.”

“Sizi nasıl kırbakladıklarını hesaba katarak diyebilirim ki, Leydi Synnovea sizi kurtarmaya gelmesini söylemesi için hizmetçisini Binbaşı Nekrasov’a gönderdiği için had safhada şanslısınız.”

Tyrone açık bir şekilde sersemlemişti. Synnovea’ya, en azından kendisinin aklı başında olduğu süre zarfında, Ali’yi böyle bir görevle göndermesi için herhangi bir fırsat verildiği bir an hatırlamıyordu. Ama zaten, eşek sudan gelinceye kadar dövülmüş bir halde olduğundan orada olup bitenlerin büyük bir bölümü umutsuzca zihninde bulanıktı. “Ne demek istiyorsun? Ne zaman yapmış bunu?”

“Binbaşı Nekrasov ertesi gün, sizin korkunç zor durumda olduğunuz haberini Ali’nin getirdiğini bana anlattı. Anladığım kadarıyla, sizi esir edenler ahıra giderlerken yaşlı kadın da Taraslovlar’ın aşçısını ziyaret ediyormuş.”

“Ali’ye olan minnettarlığımı ifade etmem şart o zaman,”

diye karşılık verdi Tyrone. Yüzbaşının anlattıkları nedeniyle kafası hâlâ bir miktar karışık. “Şu ana kadar, Nikolay ve Çar Mikhail’in en çok ihtiyaç duyduğum anda orada bitmeleri dışında gerçekte nasıl kurtarıldığımı hiçbir şekilde bilmiyordum.”

“Ali, binbaşıya kendini hanımının gönderdiğini söylemiş.” Grigori düşünceli düşünceli kirli sakalla kaplı çenesini bir eliyle kaşıdı, sonra da bir kaşını soru soran bir ifadeyle kaldırıp komutanına baktı. “Peki, Leydi Synnovea, rahatsız olduğu için yukarı kattaki odasında olması gerekirken, nasıl oluyor da Taraslovlar’ın evinde olabiliyor? En azından Prens Adolphe’nin inandırıldığı gerçek buydu.”

Amiri sargıları göğsünün üzerinde toplayan düğümü aniden gevşetme ihtiyacı duysa da, Grigori açık açık bir cevap bekliyordu.

Tyrone’un kaşları belli belirsiz yukarı doğru seğirdi. “Belki de hiç yukarıda olmadı. Belki de Ali ile birlikte Taraslovlar’daydı.”

Rus subay ihtiyatlı bir şekilde sesini alçaltarak, cesurca bir tahminde bulundu. “Kontes sizinle birlikteydi, öyle değil mi?”

Tyrone iki eliyle birden bandajları sıkı sıkı tutup ikiye ayırırken, kaşlarını sertçe çattı. “Bu doğru bile olsa, Grigori, gerçekten sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?”

“İster söyleyin, ister söylemeyin, dostum, cevabınız ikimizin arasında kalacak. Bunu biliyorsunuz.”

Synnovea’nın kendisine yaptığı bariz saygısızlığa rağmen, Tyrone onu utandırmak istemiyordu. “Böyle bir olayla övünecek halim yok. Hanımefendi benim eşim.”

“Çar Mikhail size ve eşinize alelacele evlilik yemin ettirmeyi çok arzu ediyordu,” diye gülümseyerek hafifçe kıskırttı onu Grigori. “O akşam ne oldu gerçekten?”

Tyrone sıkıntıyla homurdandı ve sinirini hafifletmeye çalıştı. “Sorularını kendine saklamayı öğrenmezsen, asla binbaşılığa terfi edemeyebilirsin, dostum.”

Grigori pis pis güldü ve kendi tahminlerini seslendirmeye başladı. “Şimdi, sizin asla bir yalancı olmadığınızı biliyorum, Albay. Bu durumda Prens Aleksey ve Ladislaus’un sizi gafil av-

ladığını ve kırbaçlama emri verdiğini varsaymayı tercih ederim. Ve Ali, Taraslovlar'dan Binbaşı Nekrasov'u alıp getirmeye gönderildiğine göre, Leydi Synnovea'nın da sizinle birlikte oraya götürüldüğüne inanma eğilimindeyim. Evlenmeye zorlandığınıza göre de, o zaman dün onun yanında neden keyifsiz olduğunuzu da daha iyi anlayabiliyorum.”

Tyrone, yüzbaşının tahminlerindeki isabete şaşırsa da, özenle sessizliğini korudu.

“Şimdi her şey yerli yerine oturuyor,” diye sesli düşündü Grigori, bir elini derin düşüncelere dalarak tekrar çenesine dayarken. “Besbelli ki kızla birlikte yakalandınız ve bu nedenle de onun koruyucusu, Prens Aleksey tarafından kefarete ödemeye mecbur bırakıldınız...”

“Şaka mı yapıyorsun! Kızı kendine istiyordu o!”

“O zaman hanımefendiyi onun elinden aldığınız için kırbaçlandınız.” Komutanını sıkıştırırken Grigori'nin gözleri neşeyle dans ediyordu. “Baştan beri onu yatağa atmak için ölüp ölüp diriliyordunuz. Çar'ın onu size vermesini bile bekleyemediniz. Şimdi hatanızın bedelini ödemek zorunda kalınca da, ona öfkeli...”

“Canın cehennemel!” diye bağardı Tyrone, adamın vardığı sonuçlardaki hakikat iğnelerinin battığını hissetmişti. “Zihnimi okuyabileceğini mi sanıyorsun?”

“Sizi tanıyorum, dostum.” Grigori tembel tembel omuz silkti. “Onun için üzülmeseniz, bu eli ayağı tutmayan oyuna bir son verirdiniz.”

“Yani rol yapıyorum, öyle mi?”

“İkinizin arasında işler olması gerektiği gibi olsa, bütün Rus ordusu sizi almak için bu eve yürüse bile umursamazdınız. Onunla yukarıda sevişirdiniz ve o doymak bilmez iştahınız tamamen tükenmeden de aşağı inmezsiniz.”

Tyrone yardımcı komutanına dik dik baktı. Grigori'nin çıkarımlarını inkâr edemezdi, çünkü o zaman yalan söylüyor olurdu. Ashında adam onu kendisinden daha iyi tanıyor gibiydi.

“Ve dahası, onunla barışıp, aramızdaki bu anlaşmazlığı gidermeden de tatmin olmayacaksınız. Eşiniz son derece güzel bir

kadın Albay, ona sandığınız kadar âşıkınız, o ümitsizliğe kapılmadan önce işleri düzeltmek için acele edersiniz.”

Albay, bir hiddet görüntüsü içinde sargıları bir kenara fırlatıp attı. “O kadar basit değil Grigori, ben onun için hiçbir anlam ifade etmiyorum.”

Genç subay buna inanmıyordu. “Bu söyledikleriniz gerçeği ifade etmiyor bence. Bana sorarsanız, kendini fena halde size kaptırmış durumda.”

Tyrone alaycı bir biçimde başını salladı. “O müthiş marifetli bir aktris. Büyük bir yetenek.”

“Kadınımıza böyle bir iftirada bulunmayın, dostum! Sizi umursamadığımı düşünmek saçma olur!”

“Her defasında beni serseme çeviren bir genç kızın kafasının içinden geçenleri bildiğini nasıl iddia edebilirsin ki?” diye sordu Tyrone sinirle. “Ne düşündüğü konusunda benim hiçbir fikrim yok, her ne kadar son zamanlarda ahmakça bir hayale kapılıp, olduğunu sansam da!”

“Albay, dostluğumuz sizin için bir anlam ifade ediyor mu? Beni sadık bir yurttaş sayıyor musunuz? Bir *torun*? Bu konuda kendimi kanıtlamadım mı? Sizi, Nikolay’ın da arkanızdan gidip Çar’dan Kontes’i kendisine istediği konusunda uyarmadım mı? Siz doğrudan meydan okumak istediniz adama ama ben sizi beklemeniz konusunda uyardım. Bir başkasının hakikati şu an sizin görebileceğinizden daha berrak görebilme ihtimalini kabul edemiyor musunuz? Meselenin özüne, onu nesnel olarak göremeyecek kadar yakınsınız. Cevaplardan endişeleniyor ve aceleci hükümlerle oyalanıyorsunuz. Eşinize aşkını kanıtlama fırsatı verin.”

Tyrone bitkinlikle derin bir iç geçirdi. “Biz buradayken, bana karşı beslediği duyguları gösterebilmek için fazla fazla zamanı olacak. Çar’ın soluğu, fermanına riayet edip etmediğini görmek için ensemdeyken, bu evliliği layıkıyla teshedemem.”

“Böyle bir şeyi yapmanıza imkân tanınırsa, Rusya’daki çalışmalarınız pek rast gitmez,” diye onu uyardı Grigori, bu niyeti taşıdığı için arkadaşına gücenmiş gibiydi. “*Boyarın*larınızdan birinin bir yabancı tarafından kenara atılması ya da küçük dü-

şutülmesi biz Ruslar'ın ağırına gider. Aleksandr Zenkov bu ülkenin en saygın diplomatlarından biriydi. Onun kızına layık olduğu şekilde davranmanız konusunda sizi ikaz etmek isterim.”

“Büyük Sezar Aşkına! Ona ne yapacağımı sanıyorsun? Döveceğimi mi?” Tyrone duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Synnovea benim eşim! Tek başına bu nedenle bile benim koruma ve özenimi hak eder!”

Grigori'nin bu uyarısına biraz sinirlenmiş halde pantolonunu çıkardı ve boylu boyunca buhar banyosuna yerleşti. Ama aniden yuttu nefesini çünkü sıcak su, sırtının fena halde yaralı halini, özellikle de Synnovea'nın biraz önce bakım yaptığı bölgeyi ona hatırlattı. Yine de Yüzbaşı'nın kafası karışmış haldeki somurtuşunun ağırlığını üzerinde hissederek, bir kaşını meydana okur bir ifadeyle kaldırıp adama baktı. “Benimle tartışmak istediğin başka bir şey var mıydı?”

Grigori düşünceli bir tavırla hemen yakındaki bir oturağa tünedi. “Beni bugüne kadar tanıdığım herkesten daha fazla şaşırtmayı başardınız, dostum. Önce eşinizle aranızda mesafe koymaktan söz ediyor, hemen ardından hararetle ona özen göstermenin size düştüğünü ilan ediyorsunuz. Buraya ilk geldiğinizde, hepsinden nefret ediyormuşçasına, kadın-kız meselelerine bulaşmaya gönülsüz görünüyordunuz. O zaman süresince sizin kadar vahşice çarpışan bir asker görmedim. Ahlaki ilkelere bağlı kalmakla birlikte, bir kez düşmandan intikam alma emrini aldığınız anda, bunu hiçbir düşmanınızın uzun süre dayanamayacağı bir azimle gerçekleştiriyorsunuz. Cesaretinizin sizi kıskırtabileceği hiçbir tehlikeyi hesaba katmıyor gibisiniz, sanki öldürülmek zerre kadar umurunuzda değilmiş gibi...”

“Elbette umurumda!”

Grigori sözünün kesilmesiyle duracak gibi değildi. “Bir açıdan umursadığınız kanısındayım ama kesinlikle riskleri ciddiye alıyor gibi değilsiniz. Gerçekten de, ne zaman ki bir görevin adamlarınızdan biri için fazla tehlikeli olduğunu düşündünüz, hep öne atılan siz oldunuz.”

“Tecrübe denen bir şey vardır, yoksa bugüne kadar farkına varmadın mı?” diye itiraz etti Tyrone, kısaca. “Dövüş konusun-

da alaydaki herkesten daha h nerliyim ve birçok kez ölümlle burun buruna geldim. Yeteneklerim gerçek savaşlarda olgunlaşmasa, Moskova'da şu an yaptığım iş, yani sizleri eēitmek için bana para  odenmezdi.”

“Hayatınızdan memnun olsanız, savaşın risklerine daha bir ihtiyatla yaklaşır mıydınız acaba diye,  oēu zaman merak etmişimdir.”

“Fazla derine iniyorsun, *tovarış*,” diye mırıldandı Tyrone ellerinin arasından, sertçe yüzünü sabunlarken. “Bütün bu olaylarda bir mantuk bulmaya çalıştığını anlıyor olmama raēmen, şu andan itibaren her şeyi farklı yapacaēıma dair hiçbir garanti veremem. Tanrının izniyle saē saēlim görevimi tamamlayacaēım.”

“ kimiz için de aynı duayı ederim, dostum. Umut ederim ki, uzun yaşarsız, şansımız yaver gider ve bu arayıştaki en samimi isteēim de, bir çatışma tehlikesi olmasa bile hayatlarımızın kısalığını hesaba katmanız ve eşinizle aranızdaki iyi niyeti yeniden tesis etmede aceleci davranmanızdır.”

Tyrone yüzündeki sabunu duruladı ve g ld kten sonra başını eēerek selam verip, gezine gezine uzaklaşan adama dikkatle baktı. Gözleriyle bir süre onu izledikten sonra küvette arkasına yaslandı ve uzun uzun Grigori'nin tavsiyelerini düşündü. Sözleri canını sıksa da, ne ger eēi ifade ediyor oluşlarına ne de iyi niyetle dile getirildiklerine karşı gelemezdi. Düşünceli yüzü asıldı, Ladislaus'un çetesine yönelik saldırısı da dahil olmak üzere, s ratlı bir biçimde tam merkezlerindeki girdaba ilerlemek durumunda kaldığı birkaç çatışma üzerine düşüncelerine geri döndü. Geriye dönüp baktığında, hamlelerinin pervasız ve gözükara g r nd ē n  itiraf etmek zorundaydı ama tek tek her olayda da etkili bir g   gösterisini zorunlu görmüştü. Başka türlü hareket etse masum insanlar acı  eker ve Synnovea kendisinin olacaēına Ladislaus'un olurdu ve bu, şu an aralarında yaşanan uyumsuzluēa raēmen, Tyrone'un nefret ettiēi bir durum olurdu.

Tyrone doğru dürtüst giyinip kuşandıktan sonra kendini bir gece önce yukarıya taşıyan aynı arkadaşlarının refakatinde bir daha gelin odasına gitti. Bekleme odasının önünde dikilip, girme izni istediklerinde, odalardan hiç gecikmeden tıpkı bir göl kenarına dinlenmeye gelen kazların çıkardığı sesleri andıran sesler geldi. Kısa bir süre geçtikten sonra, kapı gıcırdayarak, ancak bir *boyarinanın* daracık bir aralıktan hayal meyal görünmesine yetecek kadar açıldı.

“Bir dakika daha lütfen... Lordlarım.” Kadının bu ricası soluk soluğa duraksamalar ve kıkırdamalarla kesildi. “Leydi Synnovea... Henüz giyinmesini... Bitirmedim...”

“Söyleyin ona çıksın ortaya da güzelliğini görebilelim,” diye ısrar etti Walsworth bir kahkahayla.

“Hadi ama, güzelim,” dedi Tyrone. En yakışıklı sırtışıyla bakarak tatlı sözlerle genç kızı kandırmaya çalışıyordu. “Geline alıp getirmek için kendini öne atmış damadı da mı yaklaştırmıyorsun? Çekil kenara diyorum ve girmeme izin ver.”

Synnovea'nın *boyarinadan* bekleme odasının kapılarını açmasını isteyen boğuk sesi yatak odasından duyuldu. Damat ve arkadaşları coşkulu bir karşılık vererek, zarif giyimli kadınlarla kıyafet odasından bir küveti aceleyle, döke saç çıkaran iki oda görevlisi genç kızın neşeli kahkahaları arasında odaya daldılar. Erkekler aşağı kattaki banyo odasından faydalanırken, bir bakır kazan yukarı odada Synnovea'nın gözlerden uzak yıkanması ve kokular sürmesine imkân sağlayarak ihtiyaçlarını görmüş ve sonra da kıkır kıkır gülen hizmetçilerle yatağın ve çarşafının durumunu birbirlerine haber verme çabasıyla boyunlarını uzatan meraklı analar, Ali'yle Synnovea'ya katılmıştı. Erkekler koşar adımlarla küstahça kapıdan içeri doluşup gelini aceleye getirirken, Ali hâlâ hanımının *sarafanının* etek kenarlarını düzeltiyordu. Giysisinin üzerindeki son birkaç ipek kopçayı telaşla bağlarken, Synnovea hızla dönüp, sereserpe dökülen siyah saçlarını Zelda'nın bir örtüyle kapatma çabalarını engelleme pahasına, erkeklerin bakışlarından kaçtı. Ama bir saniye sonra, Tyrone onların yanında durup pırıltılı kumaşı eşinin başından kaldırıncı, şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi.

“Sizin için de fark etmiyorsa, Prenses, eşimin saçlarını örgüler ve örtüler olmaksızın, açık görmeyi tercih ederim,” diye bir açıklama yaptı Tyrone, yüzünde havalı bir tebessümle. Ancak Zelda’nın dehşet dolu bakışları karşısında bu tebessüm bir kuşku ifadesine döndü. “Fark ediyormuş galiba.”

Synnovea sıcak bir ifadeyle danseden koyu renk gözleriyle omzunun üzerinden, Tyrone’a arkadaşlarının yanında kendisine birazcık kocası gibi davranması gerektiğini rica edencesine bir bakış attı. Tyrone ona doğru eğilince, Synnovea’nın bakışları hayranlıkla onun yüz hatlarındaydı. Erkeksi kokusunun kısa süreli esintisini ve onun altında, sabun kokusunu yakaladı. Bir şey sayılmazdı belki ama bu kadarı bile Synnovea’nın dizlerinin bağını çözmeye yetti. “Burada, Rusya’da evli bir kadının kocası dışında hiç kimseye saçlarını göstermemesi gerekir,” dedi mahcup bir tavırla. “Benden başbaşayken saçlarımı açmamı istersen, sadece söylemen yeterli.”

Tyrone elini uzatıp aşağı doğru bu dalgalı saçları hafif hafif okşadı. Bakışlarını ilk kez bu uzun buklelerle besleyişi geldi aklına. O zaman, onun o pürüzsüz, çıplak bedenini uzun uzun inceleme fırsatını israf etmeye gönlü razı olmamıştı.

“Öyle tercih ederim,” diye mırıldandı Tyrone sadece ve zarif bir baş işaretiyle Zelda’dan af dileyip, örtüyü iade etti. Prenses bu yarı saydam kumaşı ölçülü bir gülümsemeyle kabul etti ve apar topar başına koydu. Tyrone döndüğünde, elinde soğutulmuş bir bardak sulandırılmış şarapla yaklaşan yardımcı komutanının kocaman sırtışını karşısında buldu.

“Belki de Leydi Synnovea size ülkemizin gelenek ve göreneklerini öğretmekten zevk alacaktır,” dedi Grigori anlamlı bir tavırla. “İkinizin de bu derslerden büyük fayda edineceğinden eminim.”

“Senin bu çöpçatanlık hünerlerine ihtiyacım yok dostum,” dedi Tyrone kuşkucu bir mizah duygusuyla. “Senin de çok iyi bildiğin gibi, zaten evliyiz.”

Yüzbaşı’nın yüzündeki sırıtsı daha da büyüdü. “İyi bir sırtaklı, hem gelinin hem de damadın birbirlerinden memnun olduğundan emin oluncaya kadar, huzur bulmaz. Ve siz mutsuz olursanız, Albay, ben nasıl terfi ederim?”

“Ne kadar kaypak bir arkadaşlık portresi çizdiniz!” diye azarladı Tyrone şaka yollu. “Tam bütünüyle samimi olduğunuzdan emin olduğum anda, şimdi bir de bakıyorum ki, tek derdiniz mesleğinizde ilerlemekmiş!”

Grigori iyi niyetli bir ifadeyle omuz silkti. “Bir şekilde onu da düşünmem lazım.”

Nataşa yüzünde ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle odaya daldı ve konuklarını aşağı inip Danika’nın onlar için yemek odasında hazırladığı ziyafete katılmaya davet etti. Tyrone’dan gelinin koluna girerek tören alayının önüne düşmesini ve diğer erkekleri eşlerini ya da aynı nezaketi gösterebilecekleri evlenmemiş genç kızları seçmeleri için cesaretlendirmesini istedi. Kendisi de Grigori’nin nazık davetini kabul etti ve genç Rus’a bir tebessüm sunarken sorusunu sordu. “Komutanınızın eş seçimi konusunda ne düşünüyorsunuz?”

“Kusursuz bir çift olacaklarına inanıyorum leydim, arkadaş seçimindeki zevkinize hayranım.”

“Ben de sizinkine,” diye karşılık verdi Nataşa zarıfçe başını sallayarak. “Ama söyleyin bana, Albay’ın bu konuda söyleyecek ne sözü var?”

“Bu evlilikten iyi niyetten başka bir şey çıkmaz, Kontes,” diye biraz da bol keseden attı Yüzbaşı. “Bu ikisi zamanla çok mutlu olur.”

Nataşa, genç subayın durumu gayet iyi anladığını hissedererek, tam olarak duymak istediği şey olan bu öngörüsünü kabullenmeye oldukça istekli, memnuniyetle gülümseyip başını salladı.

Şenlik, çiftin sabah ziyafetine birlikte oturmasıyla, tam bir yeme içme şöleni halinde başladı. Konuklardan gelen bölgenin adetlerine uyma isteğiyle yeni evli çift, şiddeti gittikçe artan her *Gorko! Gorko! Acı! Acı!* bağırışından sonra yemeği tatlandırmak için öpüştü.

Kısa bir süre sonra küçük bir *skomorokhi* grubu davetlileri

* Rus düğün geleneklerine göre, nikâhtan sonra verilen davette ilk kadeh yeni evli çiftte kaldırılır ve konuklar kreşendo ritminde *Gorko...* *Gorko* diye bağırınaya başlar. *Gorko*, ‘*Acı*’ demektir ve çift içilen votkanın acı tadı çıksın diye uzun uzun öpüşmek zorundadır. –ç.n.

eğlendirmek için geldi ve birbirinden hareketli pandomimlere başladı. Tuhaf kostümler içindeki konukların çoğu oyunlara ve danslara büyük bir istekle katıldılar. Tyrone bile parça parça olmuş sırtının acısı şarapla hafifledikçe, ruh halinin biraz olsun düzeldiğini hissetti. Çar'a verdiği sözün gereği, şenlikten büyük keyif alıyormuş numarası yaptı ve gelinle birlikte evde ve şenlik alanında hoplayıp zıpladı, bazen diğerlerinin peşine takıldı ya da önlerine düştü, saklandı ve aradı.

Omuzlarına örtülü bir gri kurt postuyla, havayı koklayıp, hırlayarak, homurdanıp uluyarak etrafta dolaşan soytarı, yakalayıp masaldaki ateşkuşu yapabileceği genç kızların peşine düşerek kendi rolünü coşkuyla oynadı. Tyrone, Synnovea'yı elinden tutup bahçeye çıkardığında hâlâ evden uzakta aylak aylak dolaşıyordu.

Çift seçimlerinde kasıtlı olarak birbirlerini seçmek zorunda kaldılar ve bir kurdeleyle bellerinden birbirlerine bağlandılar. Birisi bir yere gittiğinde, diğeri de mecburen onu takip etmek zorundaydı. Tyrone'un gözüne birkaç yıl önce tabanları birbirine geçmiş iki iri ağaç arasındaki belli belirsiz olan açıklık takıldı. Kendisi oradan içeri kaydıktan sonra geniş geniş açtığı bacaklarının arasında Synnovea'yı da kaldırıp yanına çekti. Bu noktayı saklı bir yer olarak oldukça güvenli kılan, kocaman gövdeleri üç yandan çevreleyen geniş bir fundalıktı ama Tyrone bu kuytulüğün bir işkence mekânı haline geleceğini hesaplamamıştı. Ağaçlar aynı eğim açısıyla büyümüş, bu da Synnovea'yı ona yaslanmak zorunda bırakırken, o da mecburen kalçalarını Tyrone'un gövdesine dayamak durumunda kalmıştı. Tyrone'un yaralı sırtım ağacın sert, tahriş edici kabuğundan korumak için gösterdiği dikkat, kendini genç kadının davetkâr yakınlığına ve kendi erkeksi arzularının hassasiyetine daha da fazla maruz kalmak durumunda bırakıyordu, çünkü dengesini kaybetmesin diye koluyla bir mengene gibi Synnovea'nın beline sarılmıştı. Eşinin yumuşak dokulu *sarafan*ının altında saklı pürüzsüz bacaklarıyla, neredeyse her yuvarlak kıvrımı hissederek hale geldikçe aralarındaki mesafe de giderek daraldı. Ama hepsi bundan ibaret de değildi. Synnovea'nın terlikli ayakları arasındaki çıkıntı,

Tyrone'u bükölmek ve daha rahat bir duruşa geçtikçe ikide bir ağırlığını diğér tarafa kaydırmak zorunda bırakıyordu. Bacaklarının kasıklarına sert bir biçimde sürtünmesi Tyrone'un kaçınmak istediğı ateşleri tutuşturuyordu ve kısa süre sonra kendini bir 'kurt' ile saklambaç oynamaktan daha farklı bir oyunun içinde büyük bir uğraş verirken buldu.

Synnovea'nın kocasının küt küt atan kalbinin ve kasıklarındaki dikkat çekici çıkıntının farkına varması çok zaman almadı. Gözleri Tyrone'un kucığına doğru inip de ardından havalanıp, sabırla dayanan halini görünce şaşkınlığı büsbütün açığa çıktı. Tyrone, Synnovea'nın onun içinde yarattığı etkiyle arasına mesafe koymak istemişcesine soylu burnunun altından dikkatle ona bakıyor ama bu aleni teşhiri gururunu ne kadar incitirse incitsin, ortada olanı inkâr da etmiyordu.

Tyrone suskunluğunu korumakta kararlıydı ama Synnovea yine de onun henüz kendisinden uzaklaşmamış olmasından cesaret bulmuştu. Tyrone'un odasında, kendisini bacakları açık halde kadife kaplı kasıklarının üzerine oturttuğı o an, içinde kadınsı yumuşaklığı üzerinde o sert basıncı bir daha hissetmeye yönelik giderek artan bir açlık uyandırarak, kanatlanıp aklına geri gelmişti. Synnovea, Tyrone'un sabit fikirli sessizliğini yumuşatacağına ihtimal vermiyordu ama bu fırsatı ona sunmaktan geri kalacak değildi. İncecik parmaklarını Tyrone'un ensesinde kıvrım kıvrım olmuş kısa saç lülelerinin içinden geçirdi, vücudundaki bütün kıvrım ve çukurları onun erkeksi gövdesine bastırarak, ona doğru yükseldi. Tyrone'un nefesini tuttuğunu duydu Synnovea bacaklarının onun kabarıklığına dolarken gözüpекliğinin verdiği mutlulukla kendi nefesi de neredeyse duruyordu. Arzu dolu gözlerini kaldırdı, bir eliyle okşarcasına Tyrone'a gömleğinin üstünden dokundu, karanlıkta gömleğin altındaki sert kasları hissetti.

"Bu gizli mekânda isteklerimizi tatmin edemez miyiz?" diye fısıldadı Synnovea.

Tyrone cevap verme girişiminde bulunmadı ama kabullenici bir ifadeyle büründüğü sükûnet, eşine baştan çıkarma işlemine devam etme cesareti verdi. Synnovea'nın hafifçe aralanmış

dudakları ve okşayan dili Tyrone'un dudakları üzerinde baygın baygın oyunlar oynadı. Yumuşacık göğüs uçları korseseinin altında zirve yapmıştı, göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde onun göğsüne sürterek erkeksi heyecanlarına sataştı ama Tyrone ne isteme ne de reddetme yönünde bir çaba göstermedi ve onun sunduklarına direndi.

Synnovea kocasının o an bütün belirtilerini gösterdiği gibi taştan bir heykel değil bir erkek olmasından cesaret alabilirdi ama kendi cinsel arzuları da had safhada yoğunlaşmıştı ve teskin olmak için yanıp tutuşuyordu. Tyrone'u o yapmacık miskinliğinden koparıp alabilecek tek bir şey vardı ve Synnovea edepsizlikte çok fazla ileri gitse de, bir elini vücutlarının arasından aşağı doğru kaydırıp ve kocasının pantolonunun içindeki sert sütünü kavradı.

Tyrone, bir nabız gibi atarak, karısının bu kışkırtmalarına şimdi de birkaç gece önce olduğundan daha az duyarlı olmadığını gerçeğinin farkına varması dışında kendini her türlü mantıklı düşünceden mahrum bırakan heyecanını dizginlemek için boş yere çabaladı. Şu anın o geceye göre tek farkı, onda uyandırdığı şehvet duygularıyla Synnovea'nın da cesaretlenmesiydi. Aralanmış dudakları insanı çıldırtacak derecede nemli, hafifçe gevşekti ve Tyrone onun elbiselerinin altında da aynı derecede cezbedici, aynı derecede erişilmesi kolay bir yer bulacağını biliyordu. Tek yapması gereken, etekliklerini kaldırmak ve uyluklarını üzerine çekip keyfine bakmak...

"Biri geliyor!" Synnovea'nın fısıltısında panikle düş kırıklığı arası bir şeyler vardı ve hemen, en azından yapabildiği kadar hızla, kendini ondan çekip uzaklaştırdı.

Gri kurt abartılı bir hareketle aniden ileri atıldı ve gelini ür-küterek bir çığlık atmasına neden oldu. Soyтары, muzaffer bir neşeyle uluyarak çifti birbirine bağlayan kurdeleyi süratle kesti. Synnovea'yı belinden kavradığı gibi çeke çeke konağa götürürken geriye dönüp, kabına sığmayan bir rahatsızlıkla somurtarak arkalarından bakan damada bir bakış attı. Ortada soyтарыnın yeni evli birinden bekleyebileceğinin ötesinde bir tuhafılık yoktu ve o da kocanın gözünün yaşına bakmadan neşeyle yoluna devam

etti. Konağa girer girmez de, gelini öyle kolay kolay bulunamavacak bir yere saklamaktan büyük bir keyif aldı.

Tyrone'un ateşi anında düştü ve kaçmış hevesiyle yüzüne keyfi yerinde bir görünüm vermeyi başardı. Yine de sinsice hırslızın peşinden giderken, kurt postuna bürünüp neşeyle intikam kahkahaları atan Aleksey görüntüleri fena halde asabını bozdu. Konağa girişiyle birlikte, gri kurt onun etrafında hoplayıp zıplayarak, ciyak ciyak sesiyle alay edip onu altın kafese hapsedilmiş ateş kuşunu bulmaya davet etti. Aksi halde kötü kardeşler erken davranıp onu öldürebilir ve ödül olarak da eşi üzerinde hak iddiasında bulunabilirlerdi. Tyrone kahkahalar eşliğindeki bir baskın ve arkadaşlarının sahte taktik ve saldırılarından kenara kaçarak kurtuldu. Aslında sırtının durumunu acı verici bir şekilde kendisine hatırlatacak temaslardan kaçınıyordu. Yenilgiyi kolayca kabullenmemesinin nedeni belki de taşıdığı savaştı ruh ve yıllarca aldığı savaş eğitimiydi. Çünkü kaybetme ihtimali arttıkça oyuna sarılmadaki şevki arttı ve Synnovea'yı ilk bulan olmak için diğerlerine fark atarak bir odadan diğerine uçtu.

Tyrone'a mutfak kapısından gizli gizli kileri işaret eden minik Sophia oldu. Tyrone orada genç karısının üzerine aniden çullandığı gibi, Synnovea'nın kahkahalarla gülmesine yol açan bir zafer çılgılığıyla onu kollarına aldı. Şeytani akrabalarının önünden hızla koşarak, ateşkuşunu gülümseyerek onu çiçeklerle bezenmiş bir çelenkle taçlandıran Çariçe Nataşa'ya teslim etti. Tyrone bu ödülü alıp mutfağa döndü. Küçük kızın önünde diz çöktü ve tacı onun minik başına yerleştirdi; karşılığında ılık ılık bir gülümseme ve dudaklarının yanağına kondurduğu hızlı, ürkek bir öpücük aldı. Tyrone, Synnovea'yı bıraktığı kapıya döndüğünde o yeşil-kahve gözlerde tuhaf derecede sıcak bir pırıltı buldu.

"Çocuklarla anlaşmanın özel yollarını biliyor gibisiniz, Albay Tyrone Rycroft. Hiç baba olmayı düşündün mü?"

"Birkaç kez," diye karşılık verdi Tyrone. Evliliklerinin ilk iki yılında Angelina'nın başına gelen üç düşük olayında yaşadığı hayal kırıklığını hatırlıyordu. İlk eşinin akıntıları hiçbir zaman düzenli olmamış ve onu tedavi eden doktorlar çocuk doğurma

yeteneğini artırmak için her türlü şıfahı otu vermişlerdi. Daha sonra Tyrone onun mezarı başında diz çöktüğü gün, başka bir adamın çocuğundan kurtulmak için kendi hayatını tehlikeye atmak zorunda hissetmesini üzüntü verici derecede ironik bulmuştu.

“O halde çocuk sahibi olmaya karşı değilsiniz?” diye doğrudan sordu Synnovea.

“O konu, madam, benim için hiç sıkıntı değil,” diye karşılık verdi Tyrone, aynı derecede açık yüreklilikle. Synnovea’yı bileğinden tutup, mutfaktan çıkardı. “Benim tahammül edemediğim yalancılıktır. Kendi aldatma becerinizi ispatlamışken, yüreğindeki gerçeği nasıl bilebilirim?”

“Peki siz bir saniye önce bana arzuyla bakıp, hemen ardından benden alenen tiksiniirken sizin yüreğinizi nasıl bilebilirim, bayım?” diye karşılık verdi Synnovea, camı sıkılmıştı. “Gelgeç gönüllü bir insan mısınız, Albay? Dudaklarınızdan küçük düşürücü sözler akıyor ama gözlerinizin içine baktığımda, için için yanan ve duygularımı sarhoş edici derecede harekete geçiren bir şeyler görüyorum orada.”

“Doğrudur madam, son zamanlarda ben de kendi içimde beni parça parça eden bariz bir tutarsızlık keşfediyorum,” diye kabullendi Tyrone. “Benzersiz güzelliğiniz ve ayartma dala-verelerinizi gizleyen işveli gülüşünüzle, bir erkeğin kalbinin derinliklerine ulaşip burarak içini dışına çıkarma gücüne sahipsiniz. Bir erkek binlerce başka şey karşısına cesurca ve kararlılıkla dikilebilse bile, baştan çıkarmalarınızdan kendini koruma konusunda çaresiz kalır.” Tyrone durakladı, dosdoğru yüzüne bakıp, boğuk bir sesle açık açık itiraf etti. “Karşı koyma gücümün çok ötesinde, beni de baştan çıkarabildiğini inkar edemem Synnovea, ama kalbini vereceğinden endişe ettiğim acıdan korumak için bir kale inşa etmeseydim, almaklık etmiş olurudum.”

Synnovea, Tyrone’un bu güvensizliğini fazlasıyla hak ettiğini gayet iyi bilerek, bu nazik serzenişin sızıyla adeta irkildi. “Hakkımdaki bu sert yargılarından vazgeçmen için dua ediyorum Ty, çünkü ne şimdi ne de önümüzdeki haftalar ve aylar içinde seni incitmek istemiyorum. Sadece birbirimizle kavna-

şabileceğimiz ve bu evlilikten hoşnut olabileceğimiz bir ortak zemin bulma peşindeyim. İkimiz de sevin benimle sevişmeyi reddederek bizi bir kördüğümle bağladığını bilirken, aramızdaki mesafeyi korumak için didindiğini görüyorum. Çocuğun olduğu zaman da bana ilgi gösterme konusunda hep böyle gönülsüz mü olacaksın?”

Synnovea'nın cesurca sorduğu soru karşısında, Tyrone'un sarımsı kahverengi kaşlardan biri sertçe yukarı fırladı şaşkınlık içinde. “Hep mi, madam? Bir sonraki anın ne getireceğini kim bilir, ama şimdilik şunu çok iyi bilmelisiniz ki, çocuk yapmak daha ileri bir ilişki gerektirir...”

“Senin karşı çıktığın da bu değil mi, Ty?” diye sordu Synnovea yumuşak bir ifadeyle, içi acıdı. “Daha ileri bir ilişki?”

“İtiraf etmeliyim ki, çocuk yapmak için gerekli samimiyete izin göstermekten korkuyorum. Bu daha çok bir erkeğin baştan çıkarıcı bir çağrı duyup sonra da onun ipeksi zincirleri içinde sonsuza kadar tutsak olması gibidir. Bir kere beslendim mi, artık hileleriniz her neyse karşı koyup koyamayacağım kuşkulu.”

“Baştan çıkarıcı bir çağrıda falan bulunmuyorum, bir eş olarak beni ilginizden mahrum etmemeniz için yalvarıyorum,” diye ısrar etti Synnovea, sesi duygu yüklüydü. “Siz olmasaydınız, bedenlerimizin sırf birleşmesinin ötesindekileri bilmeyecektim. Önce ilişip, şimdi mahrum bırakan sizsiniz bayım ve çaresiz bir serçe gibi şahinin avım ele geçirmesini beklemek zorundayım ki, sonra ben de beslenebileyim.”

Tyrone biraz da hayretle gözlerini ona dikip baktı. Kendisinin de ulaşmak için can attığı o yüce zevk zirvesine onu kendisinin götürdüğünü biliyordu ama onu daha çok Synnovea'nın kendi özlemlerini bu denli açıklıkla dile getirebilmesi hayrete düşürmüştü. Bu açıksözlülüğü büyüleyici buldu ve kendi itiraflarını yapma ilhamını aldı.

“Öyle, madam, beni vahşi tenhalıklardaki azgın geyikler gibi tahrik eden bu iç kemirici açlığı yatıştırmayı ben de çok istiyorum. Odama geldiğiniz günden beri güzelliğiniz ya da çekiciliğinizden bir şey kaybetmiş değilsiniz. Her erkeği baştan çıkara-

rabilirdiniz ve ben de muhtemelen onların çoğuna göre daha kolay etkilenebilir biriyim.”

“Sizin için benimle sevişmek sadece fiziksel bir şey olabilir. Erkekler böyledir, bu bana söylenmişti.” Tyrone’un sözleriyle yaptıkları arasındaki uyum yoksunluğu Synnovea’yı öfkeliendirmişti. Madem onun kadınsı kıskırtmaları karşısında, halen sürdürdüğü bir zaafi vardı, o halde onun varlığına nasıl bu kadar ilgisiz kalabiliyordu? “Benimle neden olmasın? Bir süredir kadın arkadaşınız olmadığını kendiniz söylemişsiniz, bu durumda herhangi bir kadının ihtiyaçlarınızı gidereceğini varsayabilirim.”

“Olmasa da olur, madam.”

Synnovea’nın şirin kaşı merakla kaftı. “Alman mahallesinde dolaşan yığınla fahişe olduğunu duymuştum. Arkadaş araysınızda onlar aklınıza gelmedi mi hiç?”

“Asla,” dedi Tyrone sertçe. “Yatüğim kadınlar konusunda bir hayli seçici davrandığımı zaman içinde öğreneceksiniz.”

“Artık beni de içermeyen bir seçicilik.” Synnovea akan göz yaşlarını engellemek için cesurca didinse de, sesi hafif kırık çıkmıştı.

“Öyle bir şey söylemedim, benim adıma konuşmayın,” diye karşılık verdi Tyrone.

Synnovea yanaklarına doğru akan yaşları gizlemek için yüzünü ısrarla başka tarafa çevirerek sordu. “Benimle sevişmekten kaçınacak, bana bir çocuk vermeyecek kadar mı yanılığ içinde-siniz?”

Tyrone gözlerini uzaklara dikti, tohum ekmek de, hasat toplamak da ne kadar hoşuna giderse gitsin, onun isteklerine hizmet edecek bir yanıt vermek istemiyordu. Üzerinde yürüdüğü zeminin kayganlığını gayet iyi bilerek, Synnovea’nın dirseğini tutarken arkadaşlarına katılmak için sabırsızlanıyormuş gibi yaptı. “Gelin, Synnovea, konuklarımız bizi özleyecek.”

General Vanderhout ve lepiska saçlı karısı eve geldiğinde saat öğleden sonrasını bir hayli geçmişti. İkisi de özel olarak yeni evli çiftte şans dileme eğilimi içinde görünmeseler de, bu kadar çok konuşun olduğu bir yerde birkaç üstünkörü tebrikte

bulunmak zorunda kaldılar. Yine de alayla yüklü birkaç yorumdan da geri kalmadılar.

“Albay Rycroft’un bir kadının talebine boyun eğip gerçekten onunla evleneceği aklımın ucundan geçmezdi,” dedi Aleta Vanderhout, cilveli bir yapmacık aksanla Synnovea’ya. “Özellikle de bir Rus *boyarinası*yla. Onu tuzağınıza düşürmeyi nasıl başardınız, şekerim?”

Synnovea’nın yüzü meraktan bir tuhaf oldu ve dik bakışlarını Tyrone’a kaydırды. Synnovea şimdiye dek, bir kıskançlık krizi yaşadığına dair belleğinde en ufak bir berrak anı saptamamıştı ama o kocaman kahverengi gözler göstermelik olmanın çok ötesine taşan bir arzuyla Tyrone’u yiyip bitirdiği anda, açıkça bu kadınla arasını bozacak keskin, batan bir öfke hissetti içinde. Bu tatlı acuzenin ne demek istediğini ve bu ikisinin gizli âşıklar olup olmadığını merak etmekten kendisini alamadı.

Tyrone, bu özel meselede saklayacak hiçbir şeyi olmadığı konusunda içinde bir umut yeşermesini sağlayıp onu rahatlatarak, kadının dikkatle inceleyen bakışlarıyla karşılaşmakta herhangi bir sıkıntı çeker gibi görünmedi. Synnovea bundan cesaret alarak Tyrone’un koluna girdi ve yüzünü bu lepiska saçlı kokete çevirirken Tyrone’un sıkı sıkı kavradığı kolunu göğsüne yaklaştırdı. “Hiç zor olmadı, Madame Vanderhout. Sadece koşmayı bırakıp beni yakalamasına izin verdim.”

“Beni çok rahatlatarak,” diye karşılık verdi Tyrone, geline gülümseyip bir elini sevgi dolu bir tavırla onun kendi koluna sarılmış elinin üzerine koyarak Synnovea’yı şaşırttı. Sonra kendine karşı takındığı ölçülü yaklaşımı defalarca ihlal etme girişiminde bulunmuş bu ateşli dişi, Aleta’ya gönülsüzce ilgi gösterdi. Kırk sekiz yaşındaki kocası genç karısının bu şehvet dolu temayüllerinden bihaber olsa da, komutası altındaki subayların hemen tümü, Aleta’nın yakışıklı, cinsel yönden güçlü âşıklara doymak bilmez iştahı olduğu gerçeğine yakından aşina olmuşlardı. Çoğu kocasının rütbesini hesaba katıp akıllı davranamayacak ölçüde böbürlenmeyi seven hatırı sayılır miktarda subayla işlerini yoluna koymuştu. Birkaç aydır da Tyrone, mahrem bölgelerini gönülsüz bir bakire kadar büyük bir adanmışlıkla

korumak zorunda kalabileceği başka bir sahneye bulaşmak istemediğinden, vebadan kaçır gibi bu kadından kaçıyordu. Kadın Tyrone'un neden onun bütün diğer sevgililerinin ardından gitmek istemediğini bir türlü anlayamıyor gibi görünüyordu. "Çar'ın Synnovea'yla evlenme talebimi destekleyeceği konusunda epey umutsuzdum."

Vincent Vanderhout komutan yardımcısına öfkeli bir bakış akşederken gürültüyle boğazını temizledi. İki kadından da izin isteyip Tyrone'a bahçede ona katılmasını emretti. Oraya gittiklerinde gözleri öfkeden alev alev genç adama döndü. "Bir subayın evlenme niyeti konusunda önceden gereğince bilgilendirilmenin, bir komutanın hakkı olduğunu size hatırlatmak zorunda mıyım, Albay Rycroft? Evlenme hususunda iznimi almayı ihmal ettiğiniz ve bir üst rütbeli subaya gereken saygıyı göstermediğiniz için sizi uyarmak durumundayım. Kontes'le el altından yürüttüğünüz bu işlerin bedelini hiç şüphemiz olmasın özgürlüğünüzü kaybederek ve hazırlayacağım aleyhte raparla..."

"Affınıza sığınarak General," diyerek araya girdi Tyrone, adamın bu afra tafra dolu kibrinden ciddi ölçüde rahatsız olmuştu. Rusya'ya gelme kararı verdiğinde, özel hayatını ilgilendiren meseleleri halletmek için bir yabancından izin almak gibi bir düşüncesi olmamıştı. Çar'ın şu son müdahalesini kabullenmek bile yeterince zordu ve o an General'e evliliğinin onu hiç ilgilendirmediğini açık açık söylemek için can atsa da, bunun yerine ihtiyarın sesini kesmek için daha etkili bir yol olarak gerçeği söylemeyi tercih etti. "Benim Kontes Synnovea'yla evliliğim Majestelerin'nin bizzat ifade ettiği arzusu sonucu gerçekleşti."

"Peki ne halt ettin de öyle oldu, Rycroft? Kızı, evlilik yemininden önce hamile mi bıraktın?" diye ciğerlerini patlatırcasına bağırdı Hollandalı. "Yabancı topraklarda olduğun hiç mi aklına gelmedi?"

Tyrone'un zayıf yanaklarındaki kaslar gerildi. Son günlerde patlamaya hazır öfkesi, bu adama sakin bir cevap vermek bilgeliliği falan düşünemeyecek kadar çok sınavdan geçmişti. Bunun yerine ani bir teyakkuz durumuna geçti ve kendinden daha kısa

boy lu olan generalin başına yukarıdan bakarak cevabı yaptırdı. "Hayır, General, *komutanım!* Onu hamile bırakmadım, *komutanım!* Ayrıca bu sizi ilgilendirmez, *komutanım!*"

General Vanderhout delici bakışlarını Albay'a odakladı. "Dikkat et Albay, derhal İngiltere'ye sevkini çıkarabilirim."

"O meseleyi Çar'la konuşmadığınız sürece hiç tavsiye etmem, General *komutanım!* Kendisi beni bir takım görevlere atamış bulunuyor, *komutanım*, sizin yerine getirme becerisine sahip olduğunuzu sanmadığım bazı görevler."

General'in ağzı iyi kontrol edilememiş bir hiddetle keskin bir biçimde çarpıldı. Astı olan birinin ona herhangi bir tür göreve uygun olmadığını söylemesi de ne demekti! Böyle bir ifadenin, emre itaatsizlikten farkı yoktu. "Besbelli ki, Albay Rycroft, Çar'ın bir şekilde elde etmeyi başardığınız ilgisi, Kontes'i o piç prens Ladislaus'un elinden kaptığınızdan bu yana azgınca peşinden koştuğunuz şeyi ele geçirmek uğruna, emirlere itaatsizlik etmek ve edebe uygun davranmayı ihmal etmekten kendinizi alamayacak kadar başınızı döndürmüş."

Tyrone dik bakışlarını adamın üzerinden indirmede, mavi gözlerindeki bakış giderek alevlenen bir öfkeyle sertleşti. "Belki de eşimin ve konuklarımın yanına geri dönmeliyim, General," dedi sadece. "Kişisel meselelerimi sizinle daha fazla tartışmakta hiçbir yarar göremiyorum."

Vincent Vanderhout, Albay'ı ciyak ciyak bağırان bir domuz yavrusu seviyesine indirmekte etkili olacak bir gözdağı aradı içinden. Söylentilere bakılırsa Albay Rycroft o zamana kadar hiç kimse karşısında tükürdüğünü yalamamıştı, en azılı hasımları karşısında bile ve acımasızca kırbaçlanmasına rağmen, o zaman bile pes etmediğine dair dedikodular almış başını yürümüşü. Belki de bu hikâyeyle ilgili olarak subayların kendi ağzından dınlediği hayranlık, Vanderhout'un içinde kendisinin bu konuda bir istisna olduğunu kanıtlamaya yönelik galeyana getirici bir isteğin yükselmesine neden olmuştu. Tek sorun, bu ayırdedici konumu elde etmek için işe nereden başlayacağını bilmemesiydi.

General gürültülü, kızgın bir homurtuyla bu beyhude ça-

badan vazgeçti ve topuklarının üzerinde dönerek, Tyrone'u öfkesiyle başbaşa bırakıp sinsi sinsi eve doğru yürüdü. Evin içindeki herkes çok büyük bir ihtimalle bağırtılarını duymuştu ve arkadaşlarının nezaket gösterip saygılı bir sessizliği koruyacağı olgusu onu bir nebze rahatlatırsa bile, diğerlerinden o kadar emin değildi.

Tyrone ise öfkesi yatışmadan Vanderhout'la bir kez daha aynı odada bir araya gelmeleri halinde, adamın kinayeli yorumlarına bir saniye daha katlanamayacağından adı gibi emindi. General gidinceye kadar yukarıdaki gelin odasında yalnız kalıp kafasını dinlemek mantıklı olabilirdi, aksi halde içinde fena halde yumruklaşma isteği vardı. Şu anda, işler bu şekilde gitmeye devam ederse, yaşlı yaban domuzunu parça parça etmesi isten bile değildi. Yeni eşiyle sevişme ve bir öfke düğümüyle kendini bağlayan gerilimleri hafifletme zevkinden kaçınan bir kocanın galeyana gelmesi lehine ileri sürülebilecek bir yığın ciddi delil vardı.

Tyrone'un merdivenleri çıkışı süratli ve hadisesiz geçti; üst kattaki odalara girişi ise daha da kolay oldu. Kapıyı arkasından kapatıp rahat bir nefes aldı ve oradaki yalnızlığını iyice sağlama almak için kapıyı kilitlemeyi düşündü ama, Synnovea onu aramaya gelirse çok yanlış anlar diye korkup vazgeçti.

Buz gibi bir banyo, içinde çalkalanan can sıkıcı öfke dalgasını dindirmeyi vaadediyordu. Kıyafet odasına girip üzerindeki gömleği çıkarttı ve leğene su koyduktan sonra, Synnovea'nın *skomorokhi* grubunun ayrılışından sonra çıkarttığı *sarafandan* hafif bir esinti halinde yayılan tatlı bir koku dikkatini çekti. Etek kenarları Synnovea'nın bacaklarını açarak üzerine oturtmak zorunda kaldığı budağa takıldıktan sonra, giysi şu anda hemen yakındaki bir çiviye asılı halde Ali'nin ilgisini bekliyordu. Oyunbaz kurt, kurbanını ele geçirmek için acele etmeseydi, yumuşak kumaş da muhtemelen bu şekilde yırtılmış olmayacaktı.

Tyrone düşünceli düşünceli uzandı ve elbiseyi kendine çekti. Synnovea'nın göğüs uçlarının korsesinin altında nasıl dikleştiğini hatırlayarak elini hafifçe kumaşın üzerinde gezdirdi; tatsız inatçılığı nedeniyle onun davetini kabul etmeyip, baştan

çıkartıcı kıvrımları okşamadığı için tuhaf bir pişmanlık duygusu içindeydi. İçinde bulunduğu şehvet dolu ateşle, şayet yaralı gururunu unutup da onun kışkırtmalarına teslim olabilse, bu giysiye o kurttan çok daha fazla zarar verebilirdi.

Elbiseyi asılı olduğu yerden kaldırdı, burnuna tutup gözlemini kapadı ve o nefis kokunun tadını çıkardı. Bir önceki gece boyunca kendisine musallat olanla aynı kokuydu: İngiliz menekşelerinin ılık, davetkâr ten üzerindeki rayihası.

Yetti artık! Tyrone homurdandı içinden, bir ahmak olduğu için kendini lanetledi ve elbiseyi geri çiviye astı. Synnovea'nın ona yaptıklarından sonra bile, şaşırtıcı bir süratle serpiliyor gibi görünen birikmiş anılarını kaldırıp bir kenara atmaya başaramıyordu. Şu anda o yokken bile, kendine teslim olmuş yumuşak, çıplak vücudunu ve saldıran kalçalarını almak için açılan kıvrak kasıklarını hissetmek istiyordu.

Aşağı kattaki büyük salonda ise Nataşa, belirgin biçimde yüzü kızaran Synnovea'ya ilerlerken, Zelda ve kocası Vasili'yi de yanında götürdü. "O öküz Vanderhout'u bir güzel kırbaçlamak lazım!" diye mırıldandı Kontes, merdivenlere giden Aleta'yı izlerken. "Hıncımı en intikamcı biçimlerde kocandan çıkarma yoluna gitmesinden korkmasam, burayı terk etmesini isterdim."

Prens Vasili de kendi varsayımlarını dile dökmekten geri kalmazdı ve gelinin can sıkıntısını biraz olsun hafifletir umuyla, öyle de yaptı. "General'i ve söylediklerini ciddiye alma, Synnovea. Onunla kısa süren tanışıklığımdan sonra kesinlikle bir şan şöhet sevdalısı olduğunu anladım. Mareşal de, ben de, General Vanderhout'un kocanızın başarılarını ve planlarını göz göre göre sahiplendiği birçok olaya tanık olduk. Sinirlerimizi tepemize çıkarmak için bu kadarı yetmezmiş gibi bir de Çar'ın Albay'a gösterdiği yakınlıkta gözü kalmış gibi bir hali var. Kocanızı sizin yüzünüzden çıkacak bir kavgaya kışkırtmak zorunda kalsa bile, bulabildiği her yolu deneyerek o muhabbetin altını oymak kadar çok istediği bir şeyin olmadığına eminim."

Zelda hafifçe arkadaşının eline vurdu. "General'in hoyratça davranışları canını sıkmasın, Synnovea. Zerre kadar endişelenmene değecek birisi değil o."

Nataşa bir hizmetçiden bir kadeh şarap alıp, titreyerek kabul eden Synnovea'ya uzattı. "İç şu kadehi, tatlım, gidip General'le minik bir sohbet yapacağım. Bazı güzel Rus adetleri konusunda derse ihtiyacı var."

"Sanırım ben de birkaç dakikalığına odama çekilsem iyi olacak," dedi Synnovea, soluk bir tebessümle dostlarına gülerek. "En azından General ayrılıncaya kadar."

Tyrone ıslak başına bir havlu koyarak saçlarını sertçe ovalarken kıyafet odasının girişinde durakladı. Bekleme odasının kapısının açıldığını duymamıştı ve minik bir elin amaçlı bir biçimde pantolonunun önünden aşağı kaydığını hissedince şaşırıldı. Çar'dan o taahhüdü kopardığında, cinsel ilişkiden kaçınma konusunda kendine koyduğu sınırları ihlal etme konusunda Synnovea'nın kararlı davranması halinde karşı karşıya kalabileceği kışkırtmaları bir saniye bile düşünmemişti. Aptalca davranıp, genç kadının cinsel ilişkide bulabileceği hazları giderek artan ölçülerde özleyeceğini hesaba katmamış, bir budala gibi onun vakur, yüzeysel bir evlilikle yetineceğini sanmıştı. Buna karşılık bahçedeki ilişkilerinden bu yana açıkça hatasının farkına varmış bulunuyordu ve Synnovea'nın tatlı saldırılarına kayıtsız kalabileceğinden hiç emin değildi. O minik el Tyrone'un hızla sertsleşen erkekliğini kavrayıp, sıkı sıkı sarılınca, tüm varlığını sarsan rotasından çıkmış bir heyecan anı soluğunu kesmeye yetti. Bu çok yoğun bir hazdı, kendine hâkim olma kararını bir saniye daha sürdürülebileceğini hayal bile edemiyordu.

Havluyu çektiği gibi boynuna indirirken sarsakça iç geçirisi, kendisinde bile razı olmaya son derece yakın olduğu izlenimi bırakmıştı. Bir anda şok geçirerek geri çekildi. "Aleta!" Buz gibi bir suya daldırılrsa, verdiği tepki bundan daha farklı olmazdı. "Ne halt ediyorsunuz burada?"

“Seni yaramaz adam, seni,” diye çıkıştı kadın, parmaklarıyla Tyrone’un meme ucuna dokunarak. “Vincent’in izni olmadan evlendin demek! Vincent, merhumü büyükelçinin kızının başını derde sokarak Çar’ın keyfini kaçırdığını söyledi, şimdi bunun kefaretinin ödemen gerekiyor. Aleta’nın senin bir erkek olarak ihtiyaçlarını tatmin etmesine izin vermediğin için üzölmüyör musun şimdi?”

Tyrone, uğradığı hüsrânın nereden kaynaklandığını fark ederek, önünde dikilen kadına ters ters baktı. Bu kadın Syn-novea değildi! Ani bir öfkeyle kadının elini kenara itti, giyinme odasına doğru gerileyip temiz bir gömlek aldı ve başından aşağı geçirdi. Bu ahlaksızın karşısında ne kadar çok giyinik olursa kendini o kadar güvende hissedirdi! “Affedersiniz, Aleta, ama bana teklif ettiklerinizle ilgilenmiyorum.”

“Öyle mi, ama bir saniye önce ilgileniyordun!”

“Sizi eşim sandım,” diye tersledi kadını Tyrone omzunun üzerinden. “Ben onunla ilgilenmiyorum, sizinle değil.”

“O küçük budalayı sana unutturabilirim,” diye böbürlendi kadın. Ansızın vücuduyla Tyrone’un kalçalarına yapıştı ve bir elini onun önüne sürerken cilveyle konuştu. “Seni memnun etmek için her şeyi yaparım, Tyrone. Her şeyi!”

Tyrone, kadın onun mahrem bölgelerini bir kez daha ele geçiremeden yakaladı bileğinden ve geri dönerek giyinme odasından çıktı. “İlgilenmiyorum, Aleta. Hiçbir zaman da ilgilenmedim. Bunun sana kaç kez söylemek zorundayım?”

Kahverengi gözler arzuyla yanıyordu. Aleta, onu baştan çıkartmak için kendi göğüslerini okşayarak Tyrone’a doğru yürüdü. “Bana dokunmak istemiyor musun, Tyrone?”

“Anlamakta güçlük çekiyorsunuz galiba, Aleta, size dokunmak, sizi öpmek ya da sizinle sevişmek için en ufak bir istek duymuyorum! Şu an gerçekten istediğim bir şey varsa, o da yalnız kalmak.” Tyrone ona arkasını döndü ve o anda da kadının elinin kalçalarının arasından ileri doğru gezindiğini fark etti. Arı sokmuş gibi sızdı. “Lanet olsun, Aleta! Beni rahat bırak!” Tyrone uzun adımlarla bekleme odasını geçip dış kapıya asılarak açarken, bir şekilde kendini tutup ona hakaret etmekten kaçın-

mayı başardı. “Buradan gitseniz iyi olur. Kocanızın sizin burada olmanızdan hoşlanacağını sanmıyorum, *bundan eminim!*”

“Hadi Tyrone, evlendiğin o minik cahil Rus’la asla tatmin olmayacaksın. İhtiyaçlarına özen gösterecek daha tecrübeli bir kadın lazım sana.” Aleta yüzünde şehvet dolu bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve vücudunu boylu boyunca ona bastırdıktan sonra pantolonunun ağzını aramaya başladı. “Sana onun varlığını bile unutturabilirim.”

Tyrone kadının elini yakaladı ve öfkeyle bir kenara fırlattı. “Lanet olsun, Aleta! Hiç o ruh halinde değilim. Bunu anlayamıyor musunuz?”

“Daha iyisini de biliyorum, Tyrone!” diye karşı çıktı Aleta. Hızla geri gelip istekle Tyrone’a sürtündü. Daha sağlam bir destek arayarak ellerini onun arkasına kaydırıp ve kalçalarını sıkı sıkı kavradı. “Az önce benim için ateşli ve hazırydın!”

“O an düşündüğüm kişi *sen* değildin!” diye tersledi Tyrone. kızgın bir şekilde. “Eşimdi!”

“Bırak bu lanet olası soylu davranışları! İkimize de yetersin. Ayrıca, bilmediği bir şey onu incitmez.”

Tyrone onu çenesinden yakaladı ve kendi ters bakışlarıyla göz göze gelmeye zorladı. “Beni anlamakta güçlük çekiyor gibisin, Aleta, bu yüzden lafı ağzımda gevelemeyeceğim. Bana ikram ettiğin *hiçbir* şey, *hiçbir* şekilde ilgimi çekmiyor. Hiçbir zaman çekmedi, hiçbir zaman da çekmeyecek, bu nedenle lütfen git buradan ve *uzak dur -!*”

“Kocamdan korkuyorsun!” diye suçladı Aleta. Tyrone’un onu reddetmesinden açıkça şaşkına dönmüştü. Daha önce hiçbir erkek onun asılmalarını karşılıksız bırakmamıştı ve şimdi Tyrone’un onu istememesini kabullenmek ağrına gidiyordu.

“Onunla sorun yaşamak da istemiyorum, doğru!” diye onayladı Tyrone, kısaca. “Ama senden de bir şey istemiyorum. Beni anlamak için biraz çaba gösterir misin! Aramızda asla bir şey olmayacak, bu nedenle *lütfen*, şu andan itibaren beni rahat bırak.” Aleta’nın tiksintiyle buruşmuş yüzünde dudaklarının aşağı doğru büküldüğünü gören Tyrone, kadının nihayet söylediklerini kabullendiğini fark etti. Başını hafifçe eğerek kısaca gülümsedi. “Sonunda anladığını görmek beni müthiş derecede rahatlatmış.”

Aleta ani bir silkinifle üstünü başını düzelitti ve son derece öfkeli bir suratla kapıdan koşar adım çıktı. Bir an sonra da bir şaşkınlık çığlığı koptu ağzından çünkü kapının hemen önünde sessiz bir şaşkınlıkla dikilen genç kadınla burun buruna gelmişti.

“Burada olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Aleta gergin bir tavırla.

Tyrone müthiş bir şaşkınlık içinde etrafına bakındı, kapının önünde General’i bulmayı bekliyordu. Ama oradaki Synnovea’ydı ve bir kaşının tuhaf bir biçimde havada oluşuna bakılırsa, hiç de mutlu değildi.

“Umarım herhangi bir şeyi bölmemişimdir.” Yüzündeki tatsız tebessüm orada olup bitenlerle hiç ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu.

“Synnovea... Ben...” Tyrone hissettiğinin yarısı kadar bile suçlu bakmadığını umdu. “Ben... Sadece biraz kaçmak için yuvarı çıkmıştım...”

“Hiçbir açıklamaya gerek yok,” diye rahatlattı onu Synnovea, dikkat çekici derecede soğuk bir ifadeyle. “Aşağıda General’le münakaşa ettiğinizi duydum ve konukların gözlerini dikip bakmalarına dayanamayacağımı hissettim.” Dik bakışlarını Aleta’ya çevirdi ve o yeşil-kahve gözlerdeki dondurucu pırıltı, sarışının bir anlığına adeta buz kesmesine neden oldu. “Bu fahişenin pantolonunuzdan içeri girmeye çalışacağını bilsem, müdahale etmeye daha hazırlıklı gelebilirdim. Belki onun cilvelerinden kendinizi korumak için bir bekâret kemerine falan ihtiyacınız olur.”

Tyrone yanlış bir şey yapmamasına rağmen, kendini eşinin şüphelerini gidermenin bir yolunu bulmak için didinirken buldu. “Buraya biraz yalnız kalmak için çıkmıştım, onunla oynamak için değil.”

“Özel olarak kaçtığınız biri mi var?”

“General.”

Synnovea kendisinden daha kısa boylu olan kadına yüzünü çevirdi ve sert bir gülümsemeyle konuştu. “Bizi biraz yalnız bırakabilir miydiniz acaba, Aleta? Kocamla konuşmam gereken bazı meseleler var da.”

Aleta oradan sıvışmaya pek bir istekli görünüyordu ve öyle yaptı, salona koşarak indi. Alelacele aşağı inerken, kesik kesik soluk alış ve korku dolu minik ciyaklamasından anlaşıldığı kadarıyla, az daha merdivenlerden yuvarlanıyordu.

“Sizce bir yerini incitmiş midir?” diye sordu Synnovea, derin düşünceler içinde odalarının dış kapısını kapatıp, başbaşa kalmalarını sağlarken.

“Umrunda mı?” sorusuyla karşılık verdi Tyrone. Daha önce öfkesi burnunda bir eşin hırçınlığını izleme fırsatı olmamıştı ama o anki fikri Synnovea’nın tam da o görüntüyü andırıyor idi.

“Değil aslında,” diye cevap verdi Synnovea, açık yüreklilikle Döndü ve bütün dikkatini kocasına çevirdi. “Söyleyin bana, Albay, bana ilgi göstermemenizin nedeni bu kadın mı?”

“Saçmalama, Synnovea!” Düşüncesi bile kızdırmıştı. “O kadın benim için hiçbir anlam ifade etmiyor! Saçlarını kuruluşturken buraya girmiş. Önce sen sandım.”

Synnovea alay dolu bir karşılık verirken, aksi aksi kollarını bağdaştırdı. “Pekâlâ, Albay Rycroft, onu benimle karıştırdıysanız, ona pek o kadar da tutkun olmadığınızı varsayabilirim. Yine de, size dokunmaktan zevk alır gibi bir hali vardı... Sanki teşvik edilmiş gibi.”

“Bütün kadınlar senin gibi bir erdem örneği değildir tatlım,” dedi Tyrone. Bir kaşını meydan okurcasına kaldırmıştı. O güzel gözlerin loş derinliklerine gözlerini diktğinde, onu kollarından kaldırdığı gibi, doymak bilmeyen arzularını yatıştıracağından hiç kuşku duymadığı yataklarına götürmeye çok yakın olduğunu biraz da şaşırarak fark etti. Bir adım yaklaştı, kalbi bu düşünceyle küt küt atıyordu ve had safhada tahrik olmuş bir halde mırıldandı. “Aleta’nın teşvik edilmesi gerekmez.”

Synnovea, bu yoruma hiç katılmadığını çok iyi ifade eden bir hareketle örtülü başını sallayıp onu hiçe sayarak, odadan hışımla çıktı. Tyrone telaş içinde soluk aldı ve nefesini, eşinin onu geri yatağa çeken çıplak hayallerinin bombardımanını altındaykenki keyifli uyarılışıyla karşılaştırabilir bir halde tuttuğunu fark edince şaşırdı. Synnovea’nın uğradığı hüsranı dizginleterek salona girip kaçışını izledi. Ötkeyle etekliklerini çekti.

ona sinirlenisinin bir göstergesiydi ama bu hiddet, Tyrone'un kendisine duyduğu kızgınlıktan farksızdı.

Tyrone o akşam alışılmıştan daha erken bir saatte arkadaşlarından anlayış göstermelerini rica etti ve ertesi sabahı bekleyen görev için teyakkuz halinde olması gerektiği gerekçesiyle gelen itirazları susturdu. Bir kolunu Synnovea'nın omuzlarına dolayıp onları el sallayarak uğurladıktan sonra eşiyile beraber odalarına çıktı. O halde bile, bakışlarını Synnovea'nın hafif hafif salınan kalçalarından ayırmakta güçlük çekti.

Ali, hanımının soyunmasına yardım etmek için kıyafet odasında bekliyordu. İki kadın başbaşa Tyrone'un eşinin soyunup giyinme işini hallederken, Tyrone da ertesi sabah kuşanacağı ekipman ve üniformasını hazırladı. Askeri aksesuar ve silahlarını aramak için içeri girdiğinde aklında sadece oradan alıp getirmesi gerekenler vardı. Karısını kollarını açmış Ali'nin tuttuğu geceliğini giymek için hazır beklerken görünceye kadar da, bitişik odada karşılaşabilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti. Hizmetçi kadın biraz da kafası karışmış halde, yapmak üzere olduğu şeyi unutarak, Synnovea'yı görkemli bir çıplaklık içinde bırakıp öylece kalakalmıştı.

Tyrone'un hamamdaki o ilk karşılaşmalarından bu yana yaşadığı bütün çelişkiler, kendini bir saatliğine bile görmezden gelinemeyecek kadar güzel bir su perisinin karşısında bulmasıyla birlikte, geri dönüp üzerine saldırdı. Tepeden tırnağa bu heyecan verici görüntünün tutsağı olmuş halde, bakışlarını çaresizce aşağı indirdi. Gözleri önce Synnovea'nın pembe uçlu göğüslerine, yumuşak ve yusuvarlak, göğüs kafesine ve oradan, inanılmaz derecede ince görünen beline ve biçimli ama müthiş baştan çıkarıcı kalçalarına kadar uzanan onca yolu indi. Kremi parlaklığa sahip bir karın, Tyrone'un gözlerine yol gösterdi ve bakışları, loş bir girintiye ve uzun, o güne kadar hiç görmediğı kadar pürüzsüz ve kıvrak, parlak uyluklara doğru indi. Mırıltıyla bir şeyler geveleyerek eşyalarının yerini sorarken, eşinin hizmetçinin elinden çekip aldığı geceliğini, ilgisinin hapsoldü-

ğu her şeyi üzüntü verici bir biçimde gözlerden saklayıp, başından aşağı geçirmesine kadar, Ali'nin gösterdiği yere dikkat edemeyecek derecede karşısındaki manzaraya gömülü kaldı. Sonra biraz daha sakinleşmiş bir halde Synnovea'nın yanından geçip eşyalarını aldı. Geri döndüğünde Synnovea'yı merakla ona bakar halde buldu ve sırf gururunu kurtarmak için onun çıplak bedenine yönelttiği arzu dolu bakışlara makul bir gerekçe göstermek istemesine rağmen, zorlama bir yalan uydurmaktansa sessiz kalmanın çok daha asil olacağını düşündü.

Tyrone, yatak odasında pantolonunu çıkarırken, yavaş, içkisinden hafif yudumlar alarak soluk alıp verişini rahatlattı. Bir zamanlar verdiği o demir irade görüntüsüne yakın bir çehreyi yeniden toparlamak ve düşüncelerini bitişik odada seyrettiği nefis kusursuzluktan daha az düş kırıcı bir şeylere yöneltmek için çok büyük bir çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Gün boyunca göğüs germek zorunda kaldığı hararetli çelişkileri zihninden atmaya yönelik kahramanca bir girişimle, yatağının yanındaki kanepeye oturdu ve kendini askeri eşyalarını düzenleme işine verdi.

Ali'nin gitmesinden hemen sonra, Synnovea hiç acele etmeden, gezine gezine yatak odasına girdi. Aleta'yı en özel mekânlarında yakalamasının ardından bambaşka bir ruh haline girmişti ve Tyrone'un kırbaçlandığı o akşam bir sevgili olarak müthiş bir şevkle sergilediği tutkuyu görmenin açlığıyla ölmek üzereydi. Uzun bir gece boyunca daha ihmal edilmeye kesinlikle gönlü razı değildi.

Tyrone ise onu görünce az daha sefil bir halde inleyecekti. Synnovea'nın koyu renk saçları, tam da Tyrone'un sevdiği gibi, ıslıl ıslıl dalgalar halinde arkasından aşağı akmaya bırakılmıştı ama Tyrone'a yaklaşmakta olan bozguna dair kimi işaretler veren asıl şey Synnovea'nın geceliği oldu. Çünkü büyük bir hazla o biçimli vücudunun şeklini almıştı ve bir kadının iffetini korumak için işe yaramaz olduğunu düşündürecek kadar saydamdı. Gecelik, Synnovea'nın her kıvrım ve girintisini, her türlü ton ve gölgeyi açığa vuruyor gibiydi ve Tyrone artık meleyen bir koyundan daha metanetli olmadığını hissetti.

"Sabah çok mu erken çıkacaksınız?" diye sordu Synnovea, Tyrone'un tüylerinin diken diken olmasına yol açacak kadar yumuşak ve tatlı bir sesle. Tani arkasında durdu ve Tyrone'un büyük bir seikle kılıcını parlatmasını izledi.

"Şafaktan hemen sonra," diye cevap verdi Tyrone ve apar topar daha fazla ayartılmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Ama başımın çaresine bakmaya alıştım artık, Synnovea, bu nedenle senin kalkmana gerek yok. Ayrıca, Ali, Danika'nın mutfakta yiyecek bir şeylerle, götürmem için bir sepet hazırlayacağını söyledi. Geç saatlere kadar da dönmem, bu nedenle yine, beni beklemene gerek yok."

"Benim için sorun değil." diye mırıldandı Synnovea usulca.

Tyrone, zorunlu olmadıkça ona bakmaktan kaçınmaya çalışarak dikkatle işine yoğunlaşıyordu. Synnovea şu an bile bu kadar dikkatini tüketirse, Tyrone yapacak işlerini de eğitecek adamları olduğunu da unuturdu. "Burada kalmanı tercih ederim."

Synnovea, Tyrone'un onu görmezden gelmeye çalıştığını hissetse de, gıyınme odasında vücuduna nasıl bir sefer yırtar gibi baktığını unutmamıştı. İstese onun ilgisini çekebilirdi ve kesinlikle bunu en çok da şimdi istiyordu. Farkında olmadan öylesine yapıyormuş gibi, ince parmaklarını onun boynunun dibindeki kısa saçların arasına kaydırıp sersemletici bir anilikle başını yukarı kaldırdı. "Saçların uzamış Ty," diye fısıldadı seven bir iç çekişle. "Biraz kısaltmamı ister miydin?"

"Bu gece olmaz," diye karşılık verdi Tyrone, kendini Synnovea'nın yumuşak gözlerinin içine bakarken bulduğunda konuştuğunun bile farkında değildi neredeyse.

"Hiç zaman almazdı aslında," diyerek dil döktü Synnovea kumral saçları havaya kaldırarak. Başucu masasının üzerindeki tarağı almak için Tyrone'un omuzlarının üzerinden uzandı ve bu sırada incecik bir gecelikle örtülü göğsü koluna sürtüntünce, Tyrone gözlerini kapatarak o kışkırtıcı okşamanın tadını çıkardı. Synnovea, onun boynunda toplanan büküm büküm saçlara kendini kaptırmıştı ve parmaklarını aralarına geçirdi. "Sadece bir-iki makas, uçlarını düzeltirdim."

“Saat geç oldu ve dinlenmem lazım,” diyebildi Tyrone, Synnovea’nın incecik patiskadan geceliğinden sızan başdöndürücü güzelliğ e kendini kapırmıştı. Mum ışığı Synnovea’nın arkasında parlıyor, yumuşak kıvrımlı bedenini olduğı gibi ortaya çıkarıyordu. Örümecek ağı kadar ince kumaş, buhardan bir örtüden farksız görünüyor, duyguları üzerinde mahvedici bir oyun oynuyordu.

Synnovea ona doğru eğildi, fazlasıyla bol giysisi vücudundan açıldı ve Tyrone’un saçını yana taramaya başladı. Tyrone kendinde onun bu ikramına karşı koyma gücü bulamadı ve bu nefis manzaranın onu kıyamete götüreceğini gayet iyi bilmesine karşın, onun ince farklarla dolu göğsüne iştahla bakıp, uzun, pürüzsüz bacaklarının baştan çıkarıcı bir biçimde birleştiğı o loş yuvayı arayan gözleri Synnovea’nın sunduğı her şeyi oburca tüketti.

Ani bir acı bu perde arasını mahvetti, Tyrone şaşkın bir halde irkildi ve ne olduğunu anlamak için aşağı doğru bir göz attı. İyi bilenmiş kılıcıyla göz açıp kapayıncaya kadar yardığı başparmağındaki uzun bir yaradan kan fişkırıyordu.

“Lanet olsun!” dedi kendisine kızarak. Görünüşe göre, Tyrone kurbanlık bir koyun gibi yataklarının sunağına götürülmeye ve Synnovea’nın o davetkâr yöntemleriyle kalbini koparıp almasına, Synnovea’yı kendi odasına götürdüğü gün olduğı kadar istek duyuyordu. “Sen yakınlardayken bir yerlerime zarar vermeden kılıcımı bile parlatamıyorum!” Tyrone ona baktı ve Synnovea’nın perişan ve kederli hali karşısında umursamazlıkla ters konuştu. “Hayati bir yerlerimi kesip Aleksey’i amacına hizmet etmeden yatağı git.”

Synnovea’nın gözyaşları taşıtı, boğuk bir hıçkırıkla apar topar yatağına çekildi ve orada, görüntüyü bulandıran bir ıslaklığın arasından inatçı kocasının kendini hiçe sayan sırtına bol bol öfkeli bakış gönderdi. Huysuz huysuz saçlarını ördü, burnunu çekti, sümkürdü ve sonunda Tyrone’u kıyafet odasına saklanmaya gönderdi. Tyrone orada bir saniye daha kalırsa, Synnovea’nın gözyaşlarına dayanamayıp bir özürden çok daha ileri gidecek bir ilgi göstereceğini biliyordu.

Tyrone yenilgiye uğrama korkusuyla gidip karısının yanına hemen yatmayı istemiyordu, bu yüzden banyoda en az yarım saat oyalandı. Yatak odasına dönerken üzerine uzun bir gecelik giydi ve Synnovea'yı çenesinin altına kadar çektiği yatak örtülerinin altına sığınmış halde buldu. O tumturaklı sessizliğine bakılırsa Tyrone'un hoyratça siteminden fena halde alınmıştı.

Tyrone onun yanına kaydı; Synnovea'nın kendini yatağın öbür yanına atma çabalarından, gecenin geri kalan bölümünde onun işveli girişimleriyle gereğinden fazla baştan çıkabileceği konusunda endişelenmesine gerek olmadığına ikna oldu. Synnovea onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve bunun onu rahatlatmış olması gerekirken Tyrone, böylesi bir cehennem tuzağına düştüğü için kendine lanetler yağdırdı.

Tyrone Rycroft, sahip olduğu enerji ve yetenekleri son zerrelerine kadar ar'ı etkilemek uğruna harcayacağını hayal etmişti bir zamanlar ama şimdi, kısa süre içinde, heyecan verici bir güzelliğe sahip olan karısını görmezden gelmek ve ondan uzak-tayken bile zihnini tamamen amaç ve görevlerine vermek için, bu ilk hedefinin gerektirdiğinden çok daha fazla dayanıklılık ve düşünce disiplini gerektiğini anlamıştı. Synnovea'nın bu şekilde onun zihnini meşgul etmesi kırbaçlanma olayından önce de yoğundu ama şimdi artık sadece aynı evi değil ama aynı yatağı da paylaşımlarıyla birlikte, süratle bir saplantı halini almıştı. Aralıksız olarak, en kayıtsız kocanın bile, ki Tyrone kesin olarak öyle değildi, yüreğini hoplatacak görüntülerin kuşatması altında yaşıyordu. İster tamamen giyinik olsun, isterse kısmen, Synnovea hiçbir normal erkeğin karşı koyamayacağı kadar büyüleyici bir kadındı ve her ne kadar Tyrone hâlâ hıncın çatal dikenleri altında berelenmiş bir halde olsa da, kendini mermerden bir tanrıçaya kavurucu bir karasevdaya kapılmış, deneyimsiz bir yeni-yetme gibi hissediyordu. Öyle bir erkek çocuğı Synnovea'nın kremsi göğüslerinin altında, sıcak, sevecen bir yürek bulmayı umabilirdi ama Tyrone orada buz gibi, sert bir taştan başka bir şey olmamasından korkuyordu.

Yatak odasında gördüklerinin kayıtsız kalma tavrını ciddi biçimde sarsması değildi sadece mesele, Tyrone bütün hayatı boyunca bir kadın tarafından hiç bu kadar şaşkına çevrilmemiş-ti. Aleksey'yle karşı karşıya kaldıkları günden bu yana Synnovea'nın vicdandan yoksun bir ahlaksız dişi olduğunu farzetmiş-ti. Tam anlamıyla insafsızca davranıp, çevirdiğı dolap nedeniyle Tyrone'un göğüs germek zorunda kalacaklarını zerre kadar

umursamadan, kendisini planlı bir tuzâğa düşürmüştü olduğundan emindi ama yine de onun ne kadar çok etrafında olursa, zihni o kadar çok karışıyordu. Ne kadar titiz ararsa arasın, o asil suratla kurnaz bir cilveli kadına dair en ufak bir iz saptayamıyordu. Synnovea, onu hayretten hayrete düşürerek, her erkeğin bir eş olarak özlem duyacağı bir kusursuzluk timsali gibi görünüyordu. Tatlı dilliydi, ince ve nazikti; zaman zaman entrikacı, bencil ve şımarık bir *boyarina* imgesini yerle bir edecek kadar düşünceli davranıyordu. Tyrone her türlü ihtiyacının daha kendi aklına bile gelmeden Synnovea tarafından görülüp, karşılanmasına bakarak, kendisini pekâlâ bir kral gibi hissedebilirdi. Synnovea'nın dalaverelerine bir daha gafil avlanmaktan korksa da, sevimli tebessümü ve elinin nazik dokunuşları karşısında gerçekten de yaralı yüreğinin yumuşadığını hissettiği zamanlar oluyordu. Synnovea, ince parmaklarıyla saçlarını karıştırır, boynundaki gergin kaslara masaj yapar ya da kulağının etrafına dokunurken Tyrone'un soluğu kesilecek gibi oluyordu. Yine de dizlerinin bağına çözen okşamaların sadece başka bir entrikanın parçası olabileceği şüphesinden kurtulamıyordu. Synnovea kölesi yapmak için ona büyü yapsa, Tyrone bundan daha fazla büyülenmiş ya da yazgısı konusunda daha endişeli olamazdı. Son zamanlarda çok sık, sert karın çukurundaki, kısa bir süre için kesinlikle tadına doyum olmaz ama giderilmediğinde vahşice hayvanileşen, o tanıdık çırpınışlara boyun eğdirmekte zorlanır gibiydi. Hiçbir şeytani işkence bu kadar şiddetli biçimde onun canını sıkamazdı.

Tyrone yetişkinlik yılları boyunca bir kadına karşı böylesine azgınca bir cinsel istek duyduğu bir an hatırlayamıyordu. Karısının mevcudiyetine soğuk bir biçimde kayıtsız kalma çabalarına rağmen, isyancı bedeni onu o kocaman masum kahve-yeşil gözlerin meraklı bakışları karşısında savunmasız bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Angelina içinde hiçbir zaman böyle erotik arzular uyandırmamıştı, en azından şu anda Synnovea'yla yaşadığı ölçülerde, ama zaten bir kaşını kaldırması Angelina'nın kıpır kıpır oynayarak onun kucağına oturması için yeterli olur-

du. Tyrone'un, Synnovea'nın da aynısını yapacağından hiç kuşkusuz yoktu ama onu harekete geçiren nedenler kuşkuluydu.

Bu perhizin sancuları o denli dehşet verici bir hal alıyordu ki, Tyrone'un kuzgun saçlı karısına duyduğu arzusun onu bütün kadınlar için kalıcı olarak işe yaramaz kılmasından içtenlikle korktuğu anlar oluyordu. Birçok gece Synnovea huzur içinde yataklarında uyurken, kendisi kafese tıkılmış bir leopar gibi odayı adımlıyor, bitkinlik nihayet dinlenmek için can atmak dışında kalan her şeye karşı kendini hissizleştirinceye kadar sinsi sinsi dolaşarak koyu gölgeleri kolaçan ediyordu. Her gece maruz kaldığı bu duygusal çalkantı, eski evine geri taşınma fikrini ciddi ciddi gözden geçirmesine yol açmıştı ama bu ayrılığı ne kadar gereksiniyor olursa olsun, evine geri dönmesi halinde bunun herkesin gözü önünde Synnovea'dan uzaklaşmakla eş anlama geleceğini de biliyordu. Bu durumda sessiz biçimde de olsa Synnovea'ya suç atmış olurdu ki, bu kesinlikle Çar'ı hidetlendirecek bir davranıştı.

Sırtı tamamen iyileşmiş ve savaş becerilerini ölümcül bir kavgada maharetlerine güvenileceği seviyede kazanmış olsa, sırf yatak odasında pusuya yatmış kendini bekleyen bozgundan kaçmak için Ladislaus'un peşine düşerdi. Yatakta inanılmaz derecede cezbedici bir kadınla her gece yan yana yatıp buna rağmen onun varlığını inkâr edebileceğini düşünecek kadar budala değildi. Granitten yapılsa belki kendisi için bir umut olabilirdi ama cinsinin bütün zaaf ve doğal eğilimlerini taşıyan tepeden tırnağa bir erkekti ve Synnovea ise bir kadında o güne kadar arzuladığı her şeyin görsel bir özeti idi. Hüsrân, küskünlük, sınırsız öfke ve düşmanlık, arada bir, tam karşı uçtaki daha yumuşak duygularla, merhametle, kibarlıkla, şevkle olduğu kadar, aşkla dolu her kocada olabilecek, giderek güçlenen bir koruma ve kollama arzusuyla yarışlıyordu. Synnovea'nın artık kendine ait olduğunu, bir zamanlar gerçekleştirmek için can attığı bütün özlemlerine şimdi rahatça erişebilir durumda olduğunu da hiç unutmuyordu... *Yeter ki merhamete gelebilsin.*

Yaşadığı bu giderek yükselen çalkantıyı itiraf etmek, Tyrone adına hiçbir şekilde ruhsal anlamda bir başarı sayılmazdı. Öfke-

si hiç bu kadar çabuk alevlenir olmamış, sabrı bu kadar zayıflamamıştı. Askerlerinin iyiliği için o aptalca yeminden çok yakında vazgeçeceğini fark ediyordu. Yine de, inatçılığı kendisine bile ne kadar ahmakça görünmeye başlarsa başlasın, tükürdüğünü yalamamak uğruna, kendini ve birliğini saatler süren zorlu eğitimlerle, toprağa ya da çamura bata çıka, karın üstü sürünmelerle, tuğla duvarlara bağlı iplere tırmanmalarla ve gerek onun gerekse müfrezenin geri kalanının hedeflerine erişmesini engellemek için aynı derecede azmetmiş insanlarla boğuşa boğuşa yolunu açarak, her geçen gün daha acımasız bir şekilde zorluyordu. Ancak gücünü tümüyle tüketip, geceki normal işlevini yerine getirme kudretinden kendini tümüyle mahrum bırakarak, yatağında onu bekleyen kışkırtıcı kadına karşı koyma ve bir ihtimal sürekli tehdit eden hesaplaşmayı geciktirme umudunu sürdürebiliyordu.

Tyrone'un sabah rutini, kalkıp, tıraş olarak giyindiği şafaktan önce başlıyordu. Bundan hemen sonra Nataşa ile birlikte kahvaltı etmek için aşağı inerdi. Synnovea onun ricalarını kabul edip yataкта kaldığı ve onlara katılmaktan kaçındığından, içi rahat olurdu. Yoksa yenilgiyle sabahın bu kadar erken bir saatinde karşılaşmak fena halde tabiatına aykırı olurdu. Yaşlı kontesle sohbetlerinin konusu çoğunlukla karısının etrafında dönerdi ve ancak son zamanlarda zar zor değiştirebildiği bir konuydu. Sonra evden ayrılır ve akşam yemeğinin epey bir sonrasına, artık genellikle ayağını sürüye sürüye geri geldiği, tümüyle tükenmiş bir saate kadar da dışarıda olurdu. Konağa girmeden önce Ladislaus'un arkasında bıraktığı uzun siyah atla, öncelikle geçit resimlerine ve adamlarını cesaretlendirmeyi umduğu binicilik hünerlerini sergilemeye ayırdığı parlak kestane rengi küheylanı yedirir ve tımar ederdi.

Ahırdaki işlerini tamamladıktan sonra, bu kez de, günün uğraşlarından geriye kalan kir ve teri atabileceği bir banyo sonrasını beklemeyi düşünemeyecek kadar aç bir halde, mutfağa girerdi. Tyrone bu pis halinin karısına itici geleceğini varsaymıyorsa, bunda da yanıldığını görüyordu. Aşçı diğer işlerle uğraşırken, Synnovea ona yemek servisi yapıyordu ve bunu yaparken de ar-

tık bir alışkanlık haline getirmiş görünerek sık sık ona dokunuyordu. Hiç şüphesiz Tyrone yemek servisinden daha çok, eğer yemeklerini Danika hazırlamışsa, dikkatini möntüye veriyordu. Buna karşılık yorgunluktan tükenmiş de olsa, üzerine eğilen geçerken kendine sürtünen karısının nefis görüntüsünü, kadını havasını ve sarhoş edici kokusunu da görmezden gelemiyordu.

Tyrone akşam yemeğinin ardından ağrılar içindeki vücudunu öncelikle gergin kaslarını yumuşatmaya hizmet eden bir buhar banyosunda ıslatıyordu. Synnovea'nın ilk başlarda banyoda ona yardım etme girişimi karşısında öyle sert feveran etmişti ki, genç kadın oradan gözyaşları içinde apar topar kaçmıştı. Çıplak bedenini yıkarken yoldan çıkmış arzularını dizginleme uğraşı içinde yüz yüze gelmek zorunda kalacağı güçlüğü tahmin etmesi için çok fazla kafa yormasına gerek yoktu. Bu olaydan sonra kendine banyoda tek kelime bile İngilizce bilmeyen bir uşak hizmet etmiş ve Tyrone'un orada aradığı sessiz huzur da böylece sağlanmıştı. Orası rahat olduğu tek yerd.

Tyrone, nihayet Synnovea'nın yanına, odalarına geçtikten sonra da, konuşamayacak kadar yorgun bir halde yatağa yığıldığı o gecelerden memnundu. Karısı olarak Synnovea'ya verdiği tek taviz, derisini yumuşak tutmak, kabuk bağlamış ve açık yaraları en aza indirmek için sırtına yumuşatıcı merhem sürmesine izin vermekten ibaretti. Bunun için de geceliğini çıkarır ve yatağa yüz üstü uzanırdı. Synnovea'nın nazik masajı onu rahatlatır ve daha o iş yorgunu kaslarını yoğurmaya devam ederken soluk alıp veriş yavaş yavaş derinleşir, sonunda uyur kalırdı.

Synnovea bütün bu zamanlarda kendi hislerini çözmekte zorlandı ama bunlar ona bir eş olmakla ilgili sevimli duygular gibi görünüyordlardı. Kocasının ihtiyaçlarına hizmet ederkenki sessiz uyumlarını bozan herhangi bir sert söz olmuyordu ve Tyrone onunla sevişmeyi hâlâ reddetse bile, en azından kendini onun bakımına teslim ederek bir eşe has ayrıcalık ve yakınlıkları ondan esirgemiyordu.

Synnovea'nın karşısında Anna'nın katı kısıtlamaları ve Aleksey'in tehditleri de yoktu artık ve istediği sıklıkta dışarı da çıkabiliyordu. Kocasını isteyken birkaç kez arkadaşlarını ve babasının

eski tanıdıklarını ziyaret etme fırsatı bulmuştu. Haftada bir gün Peder Philip'e yoksullara yardım işinde destek verebiliyordu. Diğer zamanlarda ise bazen ev ihtiyaçlarını temin etmek ama çoğunlukla yakışıklı kocasına şarap, hediyeler ve giysi bakmak için Kitaigorod'da alışverişe çıkıyordu. O kadar sık olmamakla birlikte bu gezintilerine ya Zelda, ya Nataşa, ya da ikisi birlikte eşlik ederdi. Pazar yerinde alışverişlerini yaptıktan sonra yüklerini at arabasına yerleştirir ve Stenka araçla birlikte yavaş yavaş arkalarından gelirken, üç kadın Tyrone'un hemen her sabah Süvari Bölüğü'ne resmi geçit eğitimi yaptırmak için bulunduğu Kızıl Meydan'da gezintiye çıkmak için can atardı. Synnovea süvarilerin binicilik yeteneklerini ve sert eğitimlerini hiç eksiltmeyen bir heyecanla izler ama asıl dikkatini her zaman komutanlara verirdi.

Ara sıra Tyrone da ağır eğitimden sonra fazlasıyla hak edilmiş dinlenme aralarında bu *boyarinalara* katılırdı. Tyrone, kendisi ve eşinin fırsat çıktıkça, General Vanderhout, Çar, kendi kıtasından arkadaşları, belli bir mesafeden Aleta ve bütün o yabancı konuklar tarafından yakın izlendiği gerçeğinden ne kadar sıkılırsa sıkılsın, Synnovea'nın karısı olduğu ve bundan dolayı da herkesin önünde bir kocanın göstermesi gereken samimi saygıyı hak ettiği düşüncesine giderek artan ölçülerde ikna olduğunu fark ediyordu. Bu nedenle, diğer iki kadınla birlikte at arabasına ya da bazen Danika'nın kendileri için hazırladığı yiyecekleri paylaşmak için daha seçkin bir yere doğru gezine gezine giderken, ya bir elini onun sırtına koyarak, ya da girmesi için kolunu uzatarak Synnovea'ya sahip çıkıyordu. Tyrone'un eşine alenen dokunur ya da yanına otururken asıl zorlandığı ve başa çıkmak zorunda olduğu şey ise şuydu: En tesadüfî temaslarında bile hemen canlanan o haz.

Tyrone, sözünde durup İngiltere'ye evli olmayan bir adam olarak geri dönmesi halinde hayatında meydana gelebilecek değişiklikleri şöyle bir tahayyül etmeye çalışma hatasını yaptığında. evliliklerinde beşinci haftanın sonuna geliyorlardı artık. O zaman başka kadınlarla çıkmakta özgür olacaktı ve bu durumda sahip olacağı bekârlık statüsü için bir tür şevk yaratmaya çalışır-

ken, Angelina'yla evlenmeden önce flört ettiği kadınların hayalini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Akılda kalacak bir cazibeleri yoktu neredeyse, hele hele, güzelliği ve çekiciliğiyle hepsini rahat rahat gölgede bırakabilecek genç bir karısı varken. Tyrone'un eski fingirdek sevgililerinden birkaçı, en manasız şeyler karşısında kıkırdanmaya ya da kendisinin zerre kadar umursamadığı konularda hiç susmaksızın konuşmayı seven kadınlardı. Synnovea ise öyle değildi. Bunu hiç itiraf etmese de, onun ince zekâsını ve tatlı dilli yorumlarını son derece hoş buluyordu.

Tyrone harıl harıl bu düşüncelere kafa patlatırken, o dar kafalı onur anlayışına öldürücü darbeyi vuran beklenmedik şafak çıkageldi. Apansız bir berraklıkla İngiltere'ye dönmesi ve Synnovea'yı Rusya'da bırakması halinde bunun kalbini arkada bırakmaktan farksız bir şey olacağını fark etti.

Bir hafta daha gelip geçtikten sonra bir akşam, Tyrone yatağının başındaki tabureye oturmuş askeri teçhizat ve donanımının temizliğini yaparken, yatağın karşı tarafındaki bir sandalyede oturan Synnovea'nın hepsi de kendisi için çok büyük olan birtakım kıyafetlere –dört tunikle bir kaftana– büyük bir özenle bezden minik kopçalar diktğini fark etti. Synnovea oturduğu yerden kalkıp, elbiseleri katladıktan sonra, genellikle Rus askerlerinin giymeye alışık olduğu dört çift uzun paçalı pantolonla birlikte, yatağın Tyrone'a ait tarafına koyduğunda, o çalışmaya devam ediyordu hâlâ. Synnovea tek bir kelime söylemeden, hiçbir açıklama yapmadan kıyafet odasına girip gözden kaybolmuştu.

Tyrone, Synnovea'nın bıraktıklarına meraklı gözlerle baktı. Uzun kollu tunikler kendi askerleri tarafından giyilenlere benziyordu ve yumuşak ve ağır bir malzemeden yapılmışlardı. Bez kopçalar ise, gömlek ve kaftanların şeritli yakalarından aşağı doğru, eğimli olarak sol kol altına kadar uzanarak kıyafeti kapatmaya yarıyordu. Karısı sessizliğini sürdürerek bitişik odadan geri döndü, Tyrone'un yanına kadar geldi ve onun kanepesinin hemen önüne bir çift baldıra kadar çıkan deri çizme bıraktı.

“Bana mı bunlar?” diye öğrenmek istedi sonunda Tyrone, başka bir sonuç çıkaramayıp. Synnovea’nın başıyla onaylaması üzerine de daha fazlasını öğrenmek istedi. “Bunları giyip bir denememi mi istiyorsun?”

“İstiyorsan Ty,” diye mırıldandı Synnovea. Daha çok endişeli bir ifadeyle, alt dudaklarını düşünceli düşünceli ısıırıyordu.

Tyrone’un üzerindeki geceliği çıkartmaya pek niyeti yoktu, özellikle de Synnovea hemen tepki vermeye hazır halde oradayken. Bunun ardından gelecek aşağılamaları aklına bile getiremeyecek derecede gözü korkmuştu. Çizmeleri, bir tunikle bir pantolonu toplayıp kıyafet odasının korumasına sığındı ve Synnovea’nın diktiği elbiseleri orada giydi. Görünüşe göre Synnovea birçok başka marifetinin yanısıra, başarılı bir kadın terziydi de, çünkü Tyrone kısa süre içinde kendini bu kıyafetleri diken zarif işçilik karşısında hayret eder halde buldu.

Dar odadan çıktığında Synnovea yanına geldi ve iznini rica ederek, örgülü deri kordonlardan birini Tyrone’un ince beline bağladı. Diktiği giysilere olduğu kadar şu an onu giyen erkeğe de şöyle dikkatle bir bakmak için bir adım geri çekildiğinde, gözleri yaşla buğulanmaya başladı. Tyrone o kadar yakışıklı görünüyordu ki, Synnovea onun duygusal yakınlığını heba ettiği için büyük bir pişmanlıktan başka bir şey hissedemiyordu.

Tyrone yaldızlı aynanın önüne kadar yürüyüp kendine uzun uzun baktı ve değişmiş görüntüsü karşısında bir kaşı hemen kuşkuyla yukarı kalktı. “Bir Rus’a benziyorum.”

Synnovea görüşünü bulandıran yaşı gizlice sildi ve konuşmadan önce aceleyle boğazını temizledi. “Öyle, hem de çok yakışıklı bir Rus’a.”

Synnovea’nın ses tonundaki incelmeden biraz işkillenen Tyrone, omzunun üzerinden dikkatle baktı ama Synnovea öbür yana dönerek yüzüne yazılı duygular üzerine düşünme fırsatı vermedi.

“İyi misiniz, madam?”

Synnovea başını sertçe salladı ve zar zor da olsa boğuk bir cevap vermeyi başarabildi. “Elbette.”

İkna olmayan Tyrone onu neyin rahatsız ettiğini öğren-

me merakıyla başını yan yatırıp bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Synnovea aceleyle yakındaki bir sandığın üzerinde duran bibloları düzelterek başka bir şeyle meşgul oldu. Tyrone onu bir açıklamaya zorlamaktan kaçınarak bu çabasından vazgeçti. Angelina da çoğu zaman benzer şekilde ani ruh hali dalgalanmalarıyla birlikte gelen ve ansızın başlayan gözyaşları ve melankolisiyle onu sık sık şaşkına çevirirdi. Synnovea'nın aylık döngülerini sorup soruşturmaktaansa dikkatini pantolonlara vermeyi daha akılcıca buldu. Her şey bir yana, kendisinin süregelen perhizi de düşünülecek olursa, öyle yakın ilişkiler içinde oldukları söylenemezdi zaten. Kendini ona dair artan bir zihinsel karmaşayla yüz yüze getiren son farkındalıklarına rağmen, Tyrone'un içinde hâlâ onsuz yapamayacağı fikrine teslim olmayan bir yan vardı.

Tyrone bir kez daha aynanın karşısına geçerek pantolonunun aşağı dökülen katlarını eliyle topladı ve ne kadar geniş olduğunu uzun uzun düşündü. "Bu kadar rahat olması boşuna değil. İki kişiyi alır içine."

Synnovea, pantolonun bacakları sıkı sıkı saran üst kısmına şekil veren hareketsiz çıkıntıya gizli gizli dikkatle baktı ve Tyrone'un o güne kadar ona sunmaya istekli olduğundan daha ateşli bir karşılık vererek onu kendisine çekip vücuduna bastırmak için yanıp tutuşuyor olsa da, o an paylaştıkları yakınlığı yerle bir etmeyi göze alamadı. Bu yakınlığa engel olan pek çok şey vardı zaten ve onu tuzla buz etmeye gönlü razı olmamıştı. Ayrıca, ne yıkanmasına yardım etmekten başka hiçbir niyet taşımaksızın girdiği o banyoda yaşadığı şoku atlatabilmiş, ne de Tyrone'un çıplaklığını ve yaklaştıkça kendi kendisini göndere çeken o kanlı canlı bayrağa dikkatle bakarken yakalanışı üzerine yüzünün kıpkırmızı oluşunu unutabilmişti. Tyrone'un gökgürültüsünü andıran patlaması onu şimdi bile korkudan titretiyor, benzeri bir öfkeyi kişikirtına konusunda ihtiyatlı davranmak zorunda bırakıyordu.

"Birlikte giyersin diye, bu kıyafetlerine uygun bir kasketle kaban da dikmiştim sana. İstersen onları da bir dene Ty." diye mırıldandı, aynadaki bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınarak.

Tyrone odada şöyle bir etrafına bakıp bahsettiği giysileri aradı. "Neredeler?"

"Alıp getireyim," diye hevesle karşılık verdi Synnovea ve kıyafet odasına döndü. Tyrone'un yeni kabanını aceleyle getirdi; astarını o şık astraganı kullandığı aynı kuzu yününden dikmişti. Kasket, Rus giyim kuşam tarzının en az kaban kadar gerekli bir unsuruymuştu ve Synnovea kocasının kıyafetleri arasında aradığı halde onu gerektiği kadar sıcak tutacak bir dış giyim eşyası bulamamıştı.

Tyrone eşyaları ondan alıp her birini dikkatle inceledikten sonra "Bunları sen mi diktin?" diye hayretler içinde sordu.

Synnovea başını öne eğip, tek bir hareketle onayladı. "Rusya'da kışlarımızdan korunmak için şu İngiliz kıyafetlerinin sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Geçen sene kış nasıl atlatmayı başardın bilmiyorum ama seni bu soğuk aylara uygun kıyafetler içinde görmezsem, bir eş olarak görevlerimi ihmal etmiş olurum."

"Müteşekkirim, madam." Tyrone bundan daha fazla samimi olmazdı. "Geçen kış Grigori bana acıyıp da birkaç kıyafetini ödünç verinceye kadar o buz gibi dondurucu rüzgârlardan çok çektim. Bunu yapmasa, işler benim için hiç de iyi gitmeyebilirdi."

Tyrone kabanını giydikten sonra havalı bir aç vererek kasketini de başına yerleştirdi ama Synnovea güldü ve başını iki yana sallayarak şapkayı düzeltti. Tyrone dizlerini bükerek onun kısa boyuna uyum sağladı ve bir anlığına gözleri sıcak bir duygularla alışıverişinde kaynaştı. Synnovea bir adım gerilerken sersemlemiş haldeydi ve pis bir gülümsemeyi dizginlemeye çalışarak alt dudağını ısırırdı. Synnovea, Tyrone'un tek bir kelime bile sarf etmeden onu gözyaşlarından bu kadar hızla gülümsemeye taşıyabilmesini hayret verici buluyordu ama zaten onu bu kararsız davranışlara iten de, belki şu an tutsağı olduğu bütün bu içinde yuvarlanıp duran duygulardı. Bütün dünyası artık Tyrone'a odaklanmış gibiydi ama o şu ana kadar affettiğine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Kocasının bu sade kıyafetlere bürünmüş uzun, geniş omuz-

lu bedenini hayranlıkla incelerken, Synnovea'nın gözleri parlıyordu. Tyrone'un tek kelimeyle muhteşem olduğunu düşünüyordu.

"Karımın bu kadar hünerli olduğunu görmek hoşuma gitti," dedi Tyrone, aynadaki görüntüsünü dikkatle incelerken. "Doğuştan gelen son derece ince yeteneklere sahipsiniz, madam. Hem şaşırdım, hem de kıvanç duydum."

"Benim için bir zevktir bayım," diye karşılık verdi Synnovea. Gülümsemesi derinleşti. "Çizmeler ayağınıza oldu mu?"

"Özel olarak benim için imal edilmiş olduklarına inanacak kadar iyi oldular."

"Aslında öyle. Dolabınızda eski çizmelerinizden birini buldum ve babamın güvendiği tek ayakkabıcıya götürdüm. Rahatlar mı?"

"Çok," diye cevap verdi Tyrone, şevkle.

"Kaftanı da şimdi denemek ister miydiniz?" dedi Synnovea. "Geceleri banyodan sonra giymek için bir tane olsa hoşunuza gider diye düşünmüştüm."

"Gerçekten de hoşuma gider," diyerek onayladı Tyrone ve bir daha kıyafet odasının güvenli ortamında gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra mavi sabahlığı giymiş olarak döndüğünde, Synnovea arkasından yürüdü ve bir elini onun geniş omzunun bir ucundan diğerine kadar hayranlıkla gezdirirken kolunun arkasında aynadaki görüntüsüne dikkatle baktı. "Sana çok yakıştı, Ty."

Kocasını aynadan gülümsedi. "Bence beni bir Rus'a çevirmeye çalışıyorsunuz, madam."

Synnovea parmaklarını onun ensesindeki kısa buklelerden geçirdi. "Bunun için saçlarının daha uzun olması lazım."

Onun en sıradan dokunuşu bile Tyrone'un duygularını ayağa kaldırıyor ve ne kadar normal görünmeye çalışırsa çalışsın, sesindeki ve dizlerindeki gücü kaybetmişti. "Kesilmesi lazım."

"Bu gece biraz kırpmanı ister misin?" diye sordu Synnovea omzunun hemen dibinden.

Bu basit hizmetin başına açacağı belaları gayet iyi bilen Tyrone esnedi ve bir bahane uydurdu. "Bu gece olmaz, Synnovea, gerçekten yorgunum."

"O zaman yeni elbiselerinizi götüreyim," diye teklifte bulundu Synnovea, bir yandan dıktığı kıyafetleri toplayarak. Yüzünü Tyrone'a çevirdi, kaftanı bekleyerek bir elini kaldırdı ama kocası kopçaları çözerek işi ağırdan aldı. Fakat Synnovea burnunun dibinden ayrılmayınca sonunda öbür yana döndü ve sonra da kıyafeti başından geçirip çıkarmaya cesaret edebildi.

Synnovea onu arkadan gören bir açıda olmasına rağmen, görebildiği tek bir şeyi bile kaçırmamaya bakıyordu. Uzanıp bir elini sırtındaki sert vadi ve tepeleri okşaya okşaya dolaştırmak ve granit kadar sert kalçalarını sıvazlamak için yanıp tutuşuyor ama bunu yaparak büyük bir ihtimalle davet edeceği şeyin onun öfkesini ayağa kaldırmak olduğunu biliyordu.

Karısının dik bakışlarının ağırlığını üzerinde hisseden Tyrone, göz ucuyla bir bakış attı ve o yumuşak göz bebeklerindeki neredeyse soluğunu kesen özlem dolu arzuyu hemen gördü. Bunun kendi duygularını da yansıttığından emindi ve kıyametinin yaklaştığını sezebiliyordu.

Tyrone kaftanı verdiğinde, Synnovea sessizce beklemeyi sürdürdü. Kaftanı koluna katladı ama Tyrone bir dizini yatağın üzerine atıp bir dirseğinden destek alarak yastığına doğru ilerlerken, gözlerini hâlâ onun uzun, erkeksi bedeninden bir türlü alamıyordu. Ortaya çıkan görüntü, uysal bir genç kıızı yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde başını öte yana çevirmeye zorlardı ama kendini hiçbir zaman öyle görmemişti.

Tyrone hafifçe irkildi ve yavaşça bastırılmış bir iç çekişle doğrulup mahrem bölgelerini gizlemek için zorunlu oturma şekline geçti. Karısının hâlâ kendini izlediğini fark edip de şöyle bir etrafına bakınca, onu keyifle gülümser halde buldu.

"Bir sorun mu var, madam?" diye sordu, bir kaşını merakla kaldırıp.

"Bir erkeğin kendine bile bile acı çektirmeyi ne kadar uzatabileceğini merak ediyordum sadece."

"Beni mi kastediyorsunuz?"

"Başka kimi olabilir, bayım?"

Tyrone tam olarak ne cevap vereceğini bilemedi. Karısı kıyafet odasına giderken, şen şakrak seğirten etekliklerini izlemeyi

tercih etti. Synnovea'nın keyifli gülüşmeleri kıyafet odasından oraya kadar geliyordu ve Tyrone onun neyi bu kadar komik bulduğunu gayet iyi farkında, neredeyse homurdandı. Kendine gerçekten de acı çektiyordu. Ateşli, sert ve arzulu bir erkekti ve Synnovea ise bütün o erotik rüyalarında sahip olmak istediği her şeydi.

Synnovea üzerinde hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şeffaf bir geceliğe bürünmüş olarak geri döndü. Tyrone, Synnovea'nın ona eziyet çekirtmeyi kafasına koyduğundan emindi ama buna rağmen, onu yatağın öbür tarafına kadar izlerken, onun da gözleri arzu dolu gibiydi. Synnovea şilteye çıkarken üzerindeki fazlasıyla bol geceliği kaldırıp, o biçimli kalçalarına Tyrone'un engelsiz bir anlık bakışına izin verdi. Sonra, onun dikkatli bakışlarından en ufak bir rahatsızlık hissetmiyor görünerek yanına kadar emekledi, topuklarının üzerinde oturdu ve Tyrone'un yaralı sırtına yumuşatıcı bir merhemle masaj yapmaya başladı. Tyrone müthiş bir irade gücüyle öbür yana döndü ve Synnovea'nın tüm gerilimlerini hafifleten nazik bakımına nihayet izin vererek, başını yastığa gömdü. Bu denli sevecen bir ikram ya da bu kadar amansız bir işkence görmemişti hayatında.

Synnovea sonunda merhemi bir kenara bıraktı, fazlalıkları sildi ve arkasındaki mumları üfleyerek söndürdü. Tyrone kuş tüyü yorganı üzerlerine çektikten sonra kendi başucu sehпасına doğru eğilip aynı şeyi yaptı. Yatağa yerleşti, ona sırtını döndü ve onun hâlâ orada olduğunu umutsuzca unutmaya çalışarak, düşünceli bir sessizlik içinde uzandı.

"Üşüyorum," diye sızlandı Synnovea, iyice sokulurken Tyrone'un sırtına. Bir kolunu ona doladı, parmaklarını kaslı göğsünü kaplayan kılların arasından geçirdi ve çıplak uyluklarını onun kalçalarının hemen altına sıkıştırdı. "Sen ne kadar sıcaksın."

Yakınlığı, Tyrone'un kendisine koyduğu yasağın bütün boşluklarını yakıp tutuşturdu ama yine de, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu yatağın öteki tarafına kaçtıracak bir başka ötekeli buyruk çıkınamadı ağzından. Sadece bir geceliğin incecik örtüsüy-le birbirlerinden ayrılışları ve apaçık ona eziyet etmek amacıyla

tasarlanmış her bir kabarik kıvrım, bu kadar uzun süredir yana yakıla hasretini çektiği bu hazineyi görmezden gelebileceğini haval edebilecek kadar budala olduğunu fark etmesi dışında, Tyrone'u her türlü akli başında düşünceden mahrum bırakmıştı.

Synnovea, ertesi gün öğleden sonra tesadüfen pencereden dışarı bir göz atıp da uzaktan Tyrone'un atının sırtında konağa gelen yoldan indiğini gördüğünde, yukarıdaki yatak odalarındaydı. Her zamankinden çok daha erkenciydi ve Synnovea'ya ani bir heyecan dalgası tepeden turnağa sarılsa da, görünümüne çeki düzen verecek zamanı olmaması onu hüsrana uğrattı. O sabah erkenden kış süslemeleri için kurutulacak çiçekleri toplamak için Nataşa ve bahçıvanına yardım etmek üzere eski köylü kıyafetlerini giymişti ama üzerindeki giysiler hiç de öyle kocasının ilgisini cezbedecek kadar şık şeyler değildi. Çılgınca bir telaşla soyundu, yıkandı ve kokular süründükten sonra en şık köylü kıyafetlerine büründü. Parlatıncaya kadar saçlarını fırçaladı, bir başörtüsünün altından sere serpe aşağı bıraktı. Artık görünümünü kontrol etmeye bir son verdiğinde, zaten pembemsi bir hal alan yanaklarına renk vermek için daha fazla çimdiklemeye de gerek kalmıştı. Kocasıyla birlikte olmak için yanıp tutuşarak, çılgıncasına atan bir kalple neredeyse tam zamanında merdivenlerden inmeyi başardı.

Ahırın kapısına vardığı anda beklentiden adeta soluğu keşilecek haldeydi. Kendini sakinleştirerek içeri adımını attı, çok sessiz bir biçimde kapıyı arkasından kapattı ve herhangi bir davetsiz giriş tehdidini önlemek için de bir demir çubukla sürgüledi. Sonra, orada bulunmasının belli bir maksadı yokmuş gibi, hiç acele etmeden gezine gezine ilerledi.

Tyrone kendini tamamen işine kaptırmıştı ve kestane rengi atının kuyruğunu temizlediği tımar bölümünün yakınlarına gelinceye kadar Synnovea'nın içeri girdiğini fark edemedi. Synnovea gözüne ilisince bakışları her yanına yaklaştığında artık alışkanlık haline getirdikleri gibi, uzun uzun okşayarak genç ka-

dının üzerinden geçti. Tyrone şimdi dikkati tamamen dağılmış bir halde, alışlagelmiş davranışlarının dışına çıkarak atın kuyruğu boyunca köpükleri sıkmaya devam etti. Karısının ipeksi siyah buklelerini odalarının mahremiyeti dışında bağlamadan bıraktığı nadir günlerden biriydi. Normal olarak evde ve bahçede dolaşan erkek hizmetçileri düşünürken, bu tür kocalara has kaygıları nasıl edindiğini merak etmekten kendini alamadı.

Kılı kırk yaran titizlikteki bakışları, Synnove'nın yanaklarının hazdan kıpkırmızı olmasına yetmişti ve tebessümü Tyrone'un dikkatli bakışları altında sarsak bir biçimde kararsız kalsa da, kısa sürede kendini toparlamış ve yüzünde kalmaya istekli bir görünüm almıştı.

"Erkencisiniz," diye mırıldandı Synnovea. Tyrone'un sahip olduğu en eski ve yıpranmış giysiler olsa da, eve geldikten sonra üzerini değiştirdiğini fark etti. Dizlerine kadar inen kısa dar pantolonu kullanılmaktan öylesine gevşemişti ki, bacakları arasında örtmeleri gereken tek şey konusunda belirsizliğe hiç yer bırakmayacak şekilde yapışmıştı üzerine. Pantolonu bir zamanlar dizlerine bağlayan kopçalar artık yoktu ve bu nedenle de giysi sertleşmiş ayak bileklerinin üzerinde gevşekçe sarkıyordu. Ayakkabıları da aynı derecede yıpranmış, gömleği ise hafifçe kıllı göğsünü çıplak bırakarak yırtulup aşağı düşmüştü. Synnovea uzanıp o geniş, kaslı enginliğin altında çarpan enerjik hayatı hissetmek ve elini daha aşağılarda, en ufak bir dokunuşunda uyanacağını bildiği diğer alanlarda dolaştırmanın kışkırtıcılığına karşı koymak için büyük bir çaba sarfediyor ama umutlarının suya düşeceği korkusuyla yavaş yavaş ilerlemek zorunda olduğunu da biliyordu.

"Adamlarımla yarın sabah Majesteleri için bir geçit töreni düzenleyeceğiz, bu nedenle atımı ve teçhizatımı hazırlamam gerekiyor," diye açıkladı durumu Tyrone, bir yandan onun güzelliğini iğzerken. Artık ondan ayrılmanın nefes almaya bir son vermekle aynı şey olduğunu fark etme noktasına gelmişti; kendini onun tutsağı gibi hissediyordu ve bu, onu Synnovea'nın kendine yapabilecekleri konusunda daha da temkinli kılıyordu. Buna rağmen yine de, Tyrone için Synnovea'nın kendi hava-

tındaki varlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Daha bir gece önce, onu uykusundan uyandırıp sevişmeye iten kahredici dürtüyle boğuşmuştu. Bu dürtü karşısında bir daha başarılı olması çok güç görünüyordu. “Majesteleri eşim olarak senin de gösteriye katılmanı bekleyecektir zaten ama yüksek rütbeli yabancılar da orada olacağından muhtemelen ortama güzellik katman beklentisi içinde de olacaktır. İstersen Nataşa ve hatta Ali’yi de yanında getirebilirsin, çünkü subay eşlerinin büyük çoğunluğu çocuklarına bakması için dadı ve bakıcılarını da getirecekler.”

Kocasını ve birliğini tatbikatta izlemekle ilgili her türlü heyecanı daha önce zaten yaşamış olan Synnovea, bu gerçek gösteriyi kaçırmak istemezdi. Şimdi Çar’ın onlara performans sergiletmeye neden bu kadar hevesli olduğunu daha iyi anlayabiliyordu. Bu gösterinin bir ömür boyu unutulmayacak bir heyecan vereceği kesindi. “O zaman belki bana geçit törenine uygun bir *sarafan* seçmemde yardım edebilirsiniz.”

Tyrone güldü. “Bir kadın için bu işlevi gerçekleştirecek en uygun elbisenin ne olduğunu belirlemede benden çok daha iyi olduğunuzdan eminim, madam. Ayrıca, bugüne kadar nefesimi kesmeyen bir kıyafet giydiğinizizi de hiç görmedim.”

Synnovea bu iltifat karşısında hem şaşırdı hem de sevindi. “Sizin at sırtındaki gösterileriniz beni gölgede bırakır.”

Kocası gülümsedi ve başını hafif bir eğimle merakla ona çevirerek ilgiyle baktı ama atın hafifçe kişnemesi ona aniden işini hatırlattı. Şimdi yanında bu kadar alımlı bakan biri varken ufak tefek işlerini bitirme isteğini tümüyle yitirmişti. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

Synnovea o anda Tyrone’un neredeyse bütün isteklerine tutkuyla boyun eğdi. “Elbette.”

Tyrone başını bölmenin ucuna doğru, daha önce suyla doldurduğu bir ahşap kovanın bulunduğu yere çevirdi. “Şu kovayı buraya getirip ben atın kuyruğunu durularken içindekini azar azar döker misin? İkisini birden kendi başıma yapmam çok zor oluyor.”

Synnovea hantal kovayı kaldırdı ve dudaklarını büzerek taşıdı. Atın sağrısına kadar geldikten sonra, ayaklarını açıp destek

aldı ve kocasının istediğini yapmak üzere kovayı kaldırdı. Erkeğine bu kadar yakın olmanın ve varlığının derinliklerinde akan tuhaf, minik haz baloncuklarının heyecanına kapılıp ayaklarının altında düzenli olarak büyüyen su birikintisine dikkat bile etmedi.

“Synnovea, ne yaptığına bakar mısın? Terliklerin sıtılsıklam oldu,” diyerek kibarca uyardı onu Tyrone. Uzandı ve kovayı Synnovea’nın elinden aldı. “Öldürücü bir soğuk algınlığına yakalanmadan eve gidip başka bir terlik giysen iyi olacak.”

“Hayır... Lütfen...” Başını iki yana salladı Synnovea, gitmek istemiyordu. Kocasının yumuşak başlı bir ruh hali içinde olduğu nadir anlardan biriydi ve ayaklarına sızan su ne kadar dondurucu olursa olsun, bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu. “Bunları çıkarırım olur biter.” Bölmenin ucuna geri çekildi, ayaklarındaki terlikleri fırlatıp attı ve çoraplarını da çıkarmak için etekliğiyle jüponunu kaldırdı.

Tyrone bu manzaranın büyüü altında, kendi ayakkabılarının altında yol açtığı su birikintisinin farkına bile varmadı. Synnovea’nın bacakları öylesine kıvrak ve biçimliydi ki, anlık bir bakış bütün dikkatini alıp götürmüştü.

Synnovea üzerindeki elbisenin ve iç etekliğinin arka kısmını bacaklarının arasından öne çekip kenarlarını kuşağının içine sıkıştırdıktan sonra buz gibi suyun içinden ayaklarının ucuna basarak titreye titreye yürüdü. Bir kez daha atın sağrısına döndüğünde uzanıp kovayı kocasının elinden aldı ve onun da bir havuzun içinde olduğunu fark edince birden güldü. “Siz de benden daha az sakar değilsiniz, bayım.”

“Öyle,” diye onayladı onu Tyrone, çarpık bir tebessümle. “Ama hastalanırsanız, Nataşa beni suçlar.”

Yeşil-kahve gözler, haylazca bir ışıkla parladı. “Sizin gibi iriyarı bir devin minicik bir kadından korktuğunu söylemeyin bana sakın.”

Tyrone, geniş omuzlarını kısa bir süreliğine kaldırırken gülmüştü. “Korkmuyorum, sadece Nataşa’yı gücendirmeye gönlüm razı olmaz, o kadar.”

Synnovea birden keyfini kaçıran ani kıskançlık sancısına

şasırdı. Tyrone işine tekrar başladığı günden bu yana, onu öfkeliendirmekten korkarak sabah kahvaltılarında onlara katılmak konusunda isteksiz davranıyordu ama yine de, Danika'nın olanca masumiyetiyle anlattıklarından, kocasının Nataşa'yla paylaştığı o tan vakti yalnızlıklarının oldukça şen şakrak geçtiğini biliyordu. Aşçının İngilizce bilmeyişi, ikisinin yalnızca arkadaşça sohbet ettiği konusunda umutlanmasını sağlamıştı. Yine de arasıra içi içini yemiyor değildi. Nataşa oldukça güzel bir kadındı ve erkeklere hâlâ çok çekici geliyordu. Üstelik onu cezbetmişcesine Tyrone'un iltifatlarını yere göğe sığdıramayışı daha dün gibiydi. "Nataşa'ya müthiş bir hayranlık besliyor olmalısınız. Bu kadar kısa bir sürede onun arkadaşlığının size benimkinden daha fazla keyif vermesi bütün hizmetçiler için apaçık bir gerçek haline geldi."

Tyrone şaşkınlık içinde gözlerini dikip karısına baktı, bu yorumu karşısında tümüyle afaalmış bir haldeydi. O anda suçlamasındaki mizah dikkatini çekti ve içtenlikle eğlenerek gülmeye başladı. "Tanrı aşkına, Synnovea, bugüne kadarki tek konumuz sendin. Nataşa ve Ali'nin arasında, senin hakkında onların herhangi birinden daha fazla şey öğrendim."

Synnovea biraz da sıkıntıyla o narin çenesini havaya kaldırdı. "Şu ana dek beni epey bir anlamış olmalısın, o halde."

Kocası bu denli erişilmesi güç bir düşünce karşısında dudak büktü. "Aklınızın işleyiş şekli, madam, saf bir erkeğin kavrayamayacağı kadar karmaşık. Ama zaten, belki de kafasını karıştırdığınız tek kişi ben değilimdir. Sanırım, zaman zaman en yakın arkadaşlarınızı, hatta bir tahminde bulunmama izin verilirse, bizzat kendinizi de şaşkına çeviriyorsunuzdur."

Synnovea onun bu kestirimi karşısında biraz hayrete düşmüştü ama zaten, kocasının söylediklerinin içinde biraz gerçek payı olduğunu da itiraf etmek zorundaydı. Kendi duygularının her zaman berrak bir biçimde ayırdına varmayı başarabilmiş biri değildi. Daha çok kısa bir süre önce Tyrone Rycroft'la birlikte hiçbir şey yapmak istemediğinden emin olan oydu. Tyrone'un küstahlığı ona korkunç derecede itici gelmiş, ya da o öyle sanmıştı ama yine de onu aklından çıkarıp atamamıştı. Şimdiyse,

o hamamdaki kadar cüretker davranması için yanıp tutuşur bir halde, bu noktadaydı işte.

Tyrone'un sert göğsünün görünüşü, bir iradesi yokmuşçasına Synnovea'yı kendine çekiyordu. Yine öfkelenmesine neden olmaktan korksa da, bir elini kaldırıp hayranlıkla o kaslı enginliği okşadı. Tyrone'un kalbinin küt küt attığını avucunun altında hissedebiliyordu ve onu daha hızlı bir ritme sevk edip edemeyeceğini merak etti. Hemen üzerindeki aydınlık göz bebeklerini ararken, omuzlarından gömleğini alıverdi ve sonra da kollarından aşağı çekip çıkarttı. O kadar çok kez öfkelenmişti ki onu, şimdi baştan çıkarırken kendini rahat hissetmiyordu ama bu sefer, hiçbir somurtma belirtisi göremedi ve onun bu sükuneti iyice cesaretini artırdı. Hafifçe tüylü göğsünde büyük bir hayranlıkla parmaklarını dolaştırdı, tüylerin kabartısını izleyip aşağılara doğru pantolonun tepesine kadar indi. Tyrone nefesini tuttu. İçin için yanan gözlerini kaldırıp ona baktı, elini pantolonun altına kaydırıp hızla kalınlaşan şelveti kökünden kavrarken ona sessizce yalvardı.

Tyrone'un kalp atışları yıldırım çarpmışçasına fırladı. Uyanan duyguları, kendisine yaslanan bu dişi bedenin ayrıntısına karşı tam bir teyakkuz halindeydi. Genç kadının soran bakışlarını karşılarken, biraz da güçlkle nefesini dışarı kesik kesik verdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Synnovea, gülümser gibi yaparak. Diken üstünde, vereceği tepkiyi bekliyordu.

Tyrone, onun bu üvertürünü reddetmesi halinde başına musallat olacak yürek burkucu ıstırapı düşünmek bile istemiyordu. Ancak onunla sevişirse dincecek yangınlar çoktan alevlenmişti. Yine de onun bu kışkırtısına teslim olursa üzerinde kuracağı kontrol konusunda endişeliydi. Elini kolunu bağlayan sihri istemeye istemeye bozma çabasıyla, boğuk bir sesle mırıldandı. "Galiba, atın kuyruğunu durulama işini bitirsem iyi olacak."

Uğradığı düş kırıklığıyla Synnovea'nın adeta yüreği burkuldu ama gururu haftalar önce bozguna uğramıştı ve ona yalvarmaktan geri kalmayacaktı. Avucunun içiyle kavradığı sıcak ten, cesur olmaya onu teşvik etti. "Lütfen, Ty, beni sana dokunma

zevkinden mahrum etme," dedi nefes nefese, kederli bir yakarıyla. "Buna dayanamam. Ben senin karın değil miyim? Üzerinde hiç mi hakkım yok? Kaç kez bunu yapmak istedim, bilmiyorsun. Bende uyandırdığın arzular her bir yanıma kuşattı. Dokunman bir koca yakınlığı göstermen için yanıp tutuşuyorum. Daha ne kadar beklemek zorundayım? Azarlanma korkusu olmadan sana dokunmama ne zaman izin vereceksin? Yoksa niyetin evliliğimiz boyunca beni cezalandırmak mı?"

"Seni cezalandırmak mı?" diye konuştu Tyrone, kulak tırmalayıcı bir sesle. İhtiyaçlarının yoğunluğuyla tüm bedeni sarıslıyordu ve kendine verdiği söze bağlı kalma konusundaki o beyhude çabalarından o anda vazgeçti. Bir kolunu ona doladı ve ani bir şevkle Synnovea'yı kendine çekti. "Hayır, cezalandırılan benim."

Ağzı çılginca bir açlıkla genç kadının dudaklarının üzerine çullandı, tutkusunun tatlı, acımasız yoğunluğuyla nefesini kesti. Yüzü Synnovea'nın yüzüyle birlikte hafifçe yana yatarken, diliyle de ağzının ılık, tatlı çukurunu yağmaladı. Synnovea'nın daha önce yaşadığı herhangi bir şeyle karşılaştıramayacak, vahşi, yırtıcı bir arayıştı bu, yine de kendi doymak bilmez açlığıyla karşılık vermeye sürüklendiğini hissetti. Hafif boğuk bir iniltiyle kollarını Tyrone'un boynunun etrafında sıkı sıkı düğümledi ve onu direnemeyeceği bir noktaya sürüklemeye umuduyla, Tyrone'un çelikten bedeninin kalıbına kadınsılığını döktü. Bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Tyrone'un parmakları bluzunun bağlarını çoktan çözmüş, hemen ardından bedenini sarıp sarmalayan bir kolunun üzerinde onu geriye bastırarak, göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Açık ağzı yumuşak başlı zirvelerden birine kapandı ve hafif hafif çarpan dilinin, emen okşamalarının katıksız esrimesiyle Synnovea'nın soluğunu keserek, doymak bilmez bir açlıkla adeta yiyip bitirdi göğsünü. Genç kadının bedeninin derinliklerinde doyurulmak için yanıp tutuşan bir istek filizlenip yükselirken, cızırdayan kıvılcımlar hızla alevlenen coşku patlamaları içinde bacaklarından yukarı çıktı.

Tyrone başını kaldırdı, yüz hatları keskin bir biçimde tutkulu ihtiyaçlarınca çizilmişti. Sabit bakışları Synnovea'nın göz-

lerinin içine saplandı, genç kadının gerçek niyetini aradı orada. Bu da bir başka oyunsa, daha sonra değil, şimdi bunu bilecekti. “Gerçekten bu mu istediğin?”

“Evet... Evet,” diye fısıldadı Synnovea, kendisini erkeksi ilgisinden yoksun bırakacağı korkusuyla. Bu konu üzerinde düşünüp taşınarak, daha önce yaptıklarını anımsama zamanı tanımak istemiyordu. İstekle asılıp pantolonunu açtı, ateş gibi yanan et parçasını bir kez daha kavradı ve haftalar önce utanarak yaptığından çok daha cüretkâr bir şekilde zevk vermeye başladı.

“Bana ne yapıyorsun?” dedi Tyrone, boğuk, kulak tırmalayan bir sesle.

“Bana bir zamanlar yapmayı öğrettiğin şeyi sadece,” diye fısıldadı Synnovea, onu ahırın daha loş ve kocaman bir taze saman yığınının olduğunu bildiği bir köşesine doğru çekerek.

“Yakalanacağız,” diye uyardı Tyrone. Oysa içinde zerre kadar karşı koyma isteği bulamıyordu. Tekrarlayan bir rüyayı görüyor gibiydi. Synnovea onu varlığının bam tellerinden yakalamıştı ve mezbahaya götürülürken meleyen bir kuzu gibi daha önce yaptığı gibi takip ediyordu.

“Nataşa, Prens Adolphe ile kızını ziyarete gittiği için yok ve geç saatlere kadar da dönmeyecek,” diye fısıldadı Synnovea, sıcak bir sesle. “Stenka ve Josef, Danika’ya bir şeyler alıp getirmesi için Ali’yi pazara götürdü. Kapı kilitli ve burada tamamen yalnızız, sevgilim.”

Tyrone Sesindeki o umutsuzca kısılmanın, kendisinininkilerden hiç de farklı olmayan arzuları yansıttığını fark etti. Synnovea saman yığınının yanına gelir gelmez tatlı tatlı kokan otların üzerine gömüldü ve eteğinin uçlarını kuşağından kurtarıp bacaklarından aşağı bırakırken başını kaldırıp ona gülümsedi. Tyrone giderek artan bir büyülenme ile kendisini izlerken giysilerini çıkarıverdi ve altına serdikten sonra olanca ihtişamıyla sırt üstü çırılçıplak uzandı. Kollarını göğüslerinin hemen altında kavuşturup, Tyrone’u tadına bakması ve okşayıp sevmesi için çağırarak hafifçe kızaran göğüs uçlarını yukarı doğru sıkıştırırken yüzündeki tebessüm davetkârdı. Loş ışıktaki, göğüsleri yenip bitirilmeyi bekleyen kavunlar gibi ışıldadı. Bu bir ayatırmaydı ve

Tyrone da artık kayıtsız kalmak istemiyordu. Synnovea onun-
du ve ilk çıplak kucaklaşmalarından bu yana şehvetle arzu ettiği
şeyleri sunuyordu.

Ayakkabılarını çıkardı, pantolonunu indirip bir tekmede
fırlattı. O güçlü kocaman kılıca gözlerini dikip bakarken Syn-
novea'nın gözlerinde kısa bir korkuyla karışık şaşkınlık ışıltısı
titreşti. Son derece gözüpek ve tehditkâr görünüyordu ama işte
yine de bu ve daha fazlası Synnovea'nın düğün gününden beri
yanıp tutuşuyor olduğu şeydi. Davetkâr bir arzuyla gülümsedi
ve kollarını kaldırdı.

Tyrone içinde koşuşturan ateş gibi kanı hissetti ve artan bir
şevkle dizlerinin üzerine çöktü, istekle açılan bacakların ara-
sına eğilip o yumuşak, yusuvarlak göğüslere aklıkla kapandı
ve Synnovea'dan esrik iniltiler çıkararak duyarlı uçları okşadı.
Ağzı solgun zirvelere çarpa çarpa gezinirken, Synnovea meşale-
nin bedenini dağlayan tutkulu ateşini karşılamak için o nefis
dolgunluğu yukarı sıkıştırarak sırtını bir yay gibi gerdi. Tyro-
ne'un eli coşkulu okşamalarla yan tarafını boydan boya geçerek
uyluklarına doğru hareket etti ve pürüzsüz bacakları üzerinde
bir aşağı, bir yukarı gezindi. Dişi yumuşaklığında yarattığı hazla
Synnovea'yı kıvrandırarak o nemli körpeliğe doğru zorla soku-
lurken genç kadın nefesini tuttu. Can atan bir yakarıyla kendi-
siyle birleşmesini fısıldadı. Tyrone seve seve itaat etti, sertleşmiş
erkekliğini Synnovea'nın kadifemsi kadınlığına bastırdı ve ağ-
zından boğuk bir dehşet iniltisi çıktı.

"Ty, böyle birleşmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi," diye
fısıldadı kulağının dibinde, onu kavrayıp kendine çekerken.
"Beni sonsuza kadar reddedeceğinden korkuyordum."

Tyrone'un elleri onun kalçalarına kenetlendi, kendine doğ-
ru kaldırırken içini dolduran coşmuş sertliğe genç kadını iyice
yerleştirdi. Yavaş, ne yaptığını bilen darbelerle kalçalarını ha-
reket ettirdi; tüm bedenini kaplayan esrimeyle adeta sersemle-
yinceye kadar Synnovea'nın dudaklarından keyifli iç geçirmeler
döküldü. Tyrone'un onun içinde gidip gelmeleri hızlandı ve
dalga dalga yükselen kasılmalar ikisini de önüne katıp sürükle-
yinceye kadar daha da şevkle devam etti. Kocasının dudakların-

dan şiddetli bir ihtiras sancısıyla bir mırıltı halinde çıkan ismini duyduğunda, Synnovea'nın kalbi sevingle doldu ve o anda, aynı derecede hızla, o azametli tırmanışta onunla birleşirken şaşkına dönmüş halde inledi. Birlikte, dört bir yanlarında titrek bir ışıkla parıldar gibi görünen ipeksi, bembeyaz bulutların çok ötesindeki yükseltiller üzerinde süzıldüler. Olabilecek en tensesel biçimiyle tam bir kopuştu bu, evlilik birleşmesinin tatlılığı, her birinin ayrı ayrı zevkine vardığı keyifli bir liman ve iki ayrı varlığın birbirleri için güzelliikle oluşturduğu o bir araya gelişti.

Nihayet birbirlerinin kollarında sakinleştiklerinde, Synnovea alçak sesle kocasının kulağına mırıldandı. "Öncekinden çok daha hoştu, çok zevkliydi."

"Öyleydi, madam, bitiremeden baskına uğramıştık o zaman." Tyrone bir kez daha öptü, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. "Bunu daha önce yapmalıydım."

Synnovea onun okşayan dudaklarının altından gülümsedi. "Bunu yapmanızı isteyip durdum."

"Bu şekilde olacağını beklemiyordum," diye itiraf etti Tyrone, gülerek. "Emrimize amade böyle masraflı bir odada."

Synnovea güldü, artık tümüyle rahatlamıştı. "Kendi odamızda o kadar ihtiyatlı davranıyordun ki, sana davetli yaklaşmak bile mümkün görünmüyordu." Gözleri pırl pırl parladı o gölgede. "Benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyordum artık."

"Yakınımda olmanın bende yol açabileceği acılardan korkuyordum," diye karşılık verdi Tyrone, açık yüreklilikle. "Senin etrafımda olmandan kendime güvenmeyi bile düşünemeyecek kadar etkileniyordum."

"Şimdi benimle seviştiğin için üzgün müsün peki?" diye sordu Synnovea, çekingen bir şekilde.

"Değilim, budalalığım nihayet sona erdi diye rahatladım sadece."

"Akşam yemeğini odamıza isteyebiliriz," diye teklifte bulundu Synnovea, mahcup mahcup. "Hizmetçilerden başka kimse olmayacak evde."

"Banyomuzu aldıktan sonra, madam," diye söz verdi ona Tyrone. "Beni kirli ve berbat kokarken yakaladın. Kocasını üze-

rine çıkmak isteyen bir gelinin pek de takdirle karşılamayacağı bir durum bu.”

“Hoş ve çok erkeksi kokuyorsun, ayrıca kirli de değilsin,” diye itiraz etti Synnovea, “ama öyle bile olsan, bu kadar uzun bir süre benimle sevişmeni bekledikten sonra geri çeviremezdim seni.”

“Buradaki işimizi bir an önce tamamlasak da, daha önemli şeylerle uğraşsak iyi olacak.” Tyrone pis pis güldü, uzaklaştı ve topuklarının üzerine oturdu. “Seninle bir banyo havuzunda sevişme hayalleri uzun bir zamandır yakamı rahat bırakmıyordu ve şu anda da bunu gerçekleştirmek için ölüyorum.”

Synnovea yuvarlanıp Tyrone’un dizlerinin önüne geldi ama kocası ona arkasından sarılınca, meraklı bir şüpheyle dönüp baktı arkasına. Tyrone’un kolları onun beline kenetlenip, kaldırdığı gibi onu kucağına oturtunca Synnovea’nın gözleri бүsbütün alevlendi. Arzuyla yerleşti üzerine ve Tyrone’un dudakları kremi boynunu hafif hafif ısırırken başını yana yatırdı.

“Belki daha sonra da erteleyebilirdik,” dedi Tyrone, Synnovea’nın bir göğsünü avuçlarken. Uzun perhizini düşündüğünde daha şimdiden yeniden uyarılmasına hiç şaşırmıyordu.

“Aslında daha çok havuzda sevişmeyi bekliyordum,” diye mırıldandı Synnovea, işveli bir tebessümle, kalçalarını sataşırcasına ona bastırarak. Yumuşak tenini o taş gibi sert mızrağa hafif hafif vurmanın verdiği müthiş haz, yenilenen bir arzuyla onu ürpetiyordu. “Ama şu anda yaptığın da çok güzel. Samanlıkta biraz daha mı oyalansak?”

“Havuz bekliyor, madam.”

Bir elini yine kalçalarının altına kaydırıp ve Synnovea’yı ayaklarının üzerine kaldırdı. Sonra da gücünü ve cinsel isteğini açıkça sergileyen hızlı ve hiç zorlanmadan yaptığı bir hareketle yay gibi yukarı fırladı. Genç kadının başındaki örtüyü çıkarıp aldı, su teknesine daldırdı ve büyülenmiş bakışları altında yıkanmaya başladı. Bir saniye sonra neredeyse soluğu kesilmiş bir halde, inanılmaz derecede yumuşak ve insanı zevkten delirtcek derecede kusursuz yıkama teknikleri kullanarak, aynı hizmeti Synnovea’ya da sundu.

“Böyle devam edersen asla banyoya ulaşamayacağız.” diye fısıldadı Synnovea titrek bir sesle. “Yaptığın şey o kadar hoşuma gidiyor ki, banyoya gidinceye kadar bekleyebileceğimizi bile düşünmüyorum.”

Tyrone de bu tahrik edici işe kendini kaptırmıştı ve bu özenli bakımı artık gerekli olmadığı halde uzatıyordu. “Böyle keyifli bir mönünün tadına bir kere daha bakmak çok zaman almaz zaten,” dedi Tyrone, usulca ama kulak tırmalayan bir sesle, cüretkâr ve davetsiz misafirliğiyle Synnovea’nın nefesini keserek. Boştaki eli gelip bir göğsünü avuçladı ve Synnovea ona doğru yaslanırken başparmağı hafif hafif yumuşak göğüs ucunu okşadı. “Aygırın bakımı için de hiçbir istek kalmadı içimde. Uzun bekleyiş beni iyice açgözlü yapmış.”

“Kapı kilitli ve dünya kadar zamanımız var,” diye alçak sesle mırıldandı Synnovea, yüzünde arzu dolu bir tebessüm ve davetkâr bir edayla. Tyrone’un yakışıklı yüzünü okşarken.

Tyrone, dönerek elindeki örtüyü kovaya fırlattı ve karısını kaldırdığı gibi kollarına aldı. Oyunbaz bir homurtuyla göğüslerini silip süpürüyormuş gibi yaptı; yalayan dili göğüs uçlarını okşarken Synnovea’dan belli belirsiz bir inilti yükseldi. Tyrone, onu kendi etrafında fırıl fırıl döndürdü. Synnovea kesik kesik küçük kahkahalar atarken Tyrone bir kez daha sere serpe saman yığınınına uzandı ve onu da çekip ata biner gibi üzerine oturttu. Tyrone dolgun sertliğini yukarı doğru, Synnovea’nın varlığının özüne bastırarak bu nefis birleşmeyi uzatırken Synnovea’nın vücudunda kısa, esrik bir ürperti dolaştı. Tyrone’un zonklayan ateşiyle dolarken Synnovea’nın soluk alıp verişleri hızlandı. İyice koyulaşmış, şehvetle dolu gözleriyle Tyrone’un bakışlarını hapsederken, kocasının ellerini kendi bedeni üzerinde sürükledi, onu kabarmış tümseklerin üzerinde, daracak beli boyunca ve ıslak yarığın içine doğru takip etmeye teşvik etti. Hızla yoğunlaşan heyecandan adeta tüyleri diken diken bir halde kollarını simsiyah buklelerinin altına kaydırды, sürükleyip ensesinde topladı ve sırtını bir yay gibi gerip kocasının bacaklarına hafif hafif vurmaya başladı. Giderek artan coşkusuyla birlikte ritmi de hızlandı, artık sert inlemeler halinde soluk veriyordu. Biraz

önce tırmandığı zirveleri aşmasının artık mümkün olmadığını sanmıştı ama yaşayabileceği ve kendini Tyrone'un içinde yarattığı duygularla ılık, keyif verici bir sel içinde eriyormuş gibi hissedinceye kadar kıvrandırıp ürperten haz zerrelerinin hepsini ortaya çıkarmaya da niyetli görünüyordu.

Bu yükseklerde süzülüşlerini takip eden dakikalarda yalnızca Tyrone'un aygırı sızlanmak için bir bahane buldu ve sahibinin iç geçirmesine neden oldu. "Yazık, zavallı at hâlâ kendisiyle ilgilenmemizi bekliyor."

"Beni yıkarken yaptıkların çok hoşuma gitti," diye fısıldadı Synnovea, kocasının göğsüne sokularak. Göğüslerini cilveli bir edayla onun göğsünün kaslı sertliğine hafifçe dokundurdu ve bu okşamadan anında çıkacak heyecanların zevkini çıkardı. "Bir daha yapar mısın?"

"Banyoda, madam," diye söz verdi Tyrone boğuk bir sesle, kulağını hafifçe ısırarak. "Yoksa bu ahırdan asla çıkamayacağız."

"Benim de seni yıkamama izin verecek misin?" diye sordu Synnovea, başka bir konuya geçmek istemiyordu.

"Siz arzu ettiğiniz sürece, madam... Ama banyoda."

Sevimli sevimli somurttu Synnovea. "Biraz daha burada kalmak senin fikrindi."

"Doğru, biliyorum. Gördüğüm manzaradan çok etkilenmiş durumdayım. Kalçalarınız ihmal edilemeyecek kadar alımlı benim için."

"Benim popomla ilgili özel bir fetişiniz falan mı var acaba, bayım?" diye sataştı Synnovea, cilve yaparak. Bir yandan da göğüs uçlarıyla Tyrone'un erkeksi göğsüne masaj yapmaya devam ediyordu.

"Her noktandan hoşlanıyorum, o narin parmak uçlarından başının tepesine kadar ama bu ikisinin arasında özellikle düşkün olduğum yerler var, mesela burası gibi," dedi Tyrone. Bir eliyle göğsünü olduğu gibi avuçlayıp, ucunu, okşayan diliyle buluşturmak üzere dışarı çıkarttı. "Bu solgun kürelerin tarifi imkânsız. Tatlı nektarı beni tümüyle sarhoş ediyor." Ağzı yuvarı doğru hareketlenip boğazını okşarken eli aralarından aşağı

kayıp o karanlık yuvayı kavradı. "Ama hiçbirisi bu sıcak, kadife kılıfta yaşadığım mest hali kadar nefis değil."

"Bu gece bir türlü banyoya ulaşamayacağız gibi bir his var içimde," diyerek iç geçirdi Synnovea, titriyordu. "Okşamalarının içimde uyandırdığı duygularla sarhoş oldum."

"Geceyi burada geçirebilirdik aslında," diye teklifte bulundu Tyrone, sırtarak.

"Beni ısıtmak zorunda kalırsın."

"Onu zaten yapıyorum her gece yatağımızda madam ama size bir kere daha banyo havuzunda sarılmak bana gerçekten büyük zevk verirdi."

"O halde acele edip buradaki işleri bitirmemiz gerekmiyor mu?" diye zorladı Synnovea. "Aksi halde, burada biraz daha kalıp keyfimize bakmak için gecike gecike asla oraya gidemeyeceğiz."

Tyrone de oraya bir an önce gitmek için can atıyordu aslında ama biraz daha oylanmak ve elbiselerini toplarken kendisine ikram edilen farklı manzaraların keyfini çıkarmak da istiyordu. Büyük bir dikkatle karısının üzerindeki samanları temizlemek için elbiselerini silkeleyişini izliyordu. Yuvarlak kürelerde şimdi kirli sakallarının geride bıraktığı pembemsi kızarıklıklar vardı ama bluz ve gömleklerini her silkeleyişinde havaya zıplayışları onu kendisinden geçiriyordu. "Sence boş yere uğraşmıyor musun, tatlım, samanlar bir hayli kararlı görünüyor."

Synnovea duraksayıp ona doğru gülümsedi. "Bana böyle seslenmen çok hoş."

"Tatlım?"

"Bana daha kötü şekillerde seslenmenden korkuyordum."

Tyrone atın kuyruğunu gösterdi. "Şu işlerimizi bitirsek iyi olacak madam, yoksa havuza falan gidemeyeceğiz."

Synnovea, bütün o çıplak ihtişamıyla sallana sallana ona gelirken, sevimli bir ifadeyle somurttu. Bedenini ona sımsıkı bastırıp, dizlerinin bağını çözecek bir şekilde severken, Tyrone'un soluğu bir haz inlemesiyle birlikte tıslayarak dışarı çıktı. Devam etmeye de istekli gibiydi ama at hafifçe kişnedi, ihmal edilmekten iyice sıkılmıştı.

"Daha sonra, tatlım," diye söz verdi Tyrone kısık bir sesle, vuvurlak göğüslerden birini avuçladıktan sonra aşağı doğru eğildi ve ucunu ateş gibi ağzına aldı. O anda, bu tür görüntüleri tümüyle dikkat dağıtıcı bulduğu için, Synnovea'nın iç gömleğini, jüponlarını başından aşağı geçirdi, ardından eteğini, bluzunu giydirdi ve onu çevirip hafifçe iterek uzaklaştırdı. Synnovea, kırdayarak geriye doğru sendeledi ve ona arkasını dayadı, anında karşılık almayı da başardı. Bu oyunbaz kışkırtmalarla uzun uzun oyalanmaktan çok hoşlanıyor görüldüğünden, Tyrone aşağı uzandı ve bir eliyle Synnovea'nın kalçalarının arasını yakaladı, ileri doğru dürterken genç karısından bir dehşet çığlığı çıktı.

Tyrone, karısının yanaklarının kızardığını görünce sırttı. "Çok mu rahatsız oldunuz, madam?"

"Biraz şaşırtıcıydı," diye açık yüreklilikle karşılık verdi Synnovea, hafifçe çekilerek iç etekliğini girdiği aralıktan koparırcasına çekip çıkardı.

Tyrone pantolonunu ve ayakkabılarını giyerken sırtıyordu. "O halde en iyi şekilde uyarıldın, tatlım. Artık benim karımsın, her parçan meşru hedeftir. Gerçekten de, bana bu kadar davetkâr davrandığın için bundan sonra pişmanlık duyabilirsin." Başını ani bir hareketle ata çevirdi. "Şimdi işe dönelim."

Synnovea itatkar bir tavırla atın kuyruğunu açma işine eğilirken, Tyrone da temiz su döktü. Durulamayı bitirdikten sonra atın kuyruğunu sıkıp suları akltı ve Synnovea dolaşıklıkları açarken o da kuyruğu nazikçe boydan boya taradı. Nihayet at bölmelerinin yanında duran kandili üfleyip söndürdü ve geri döndüğünde karısını gözlerini dikmiş kapıya doğru giden samanlar bürümüş yola iğrenti dolu bir bakış atarken buldu; onun ahıra girişinden öncesine ait birkaç hayvan dışkısı da yola ayrı bir zenginlik katıyordu. Tyrone içinde bulunduğu bu zor durumdan dolayı ona acıdı ve çoraplarıyla ayakkabılarını önlük cebine atıp alçak bir tabureye çıkmasını söyledi, oradan da kaldırıp sırtına aldı.

"Çocukluğumdan beri birinin sırtına binmemiştim," dedi Synnovea, mutlu bir ifadeyle, dudakları Tyrone'un kulağının hemen dibindeydi.

Tyrone omuzunun üzerinden sırttı. "Binmenin daha güzel şekillerini öğretmem gerekecek galiba."

"Başka ne şekilleri var ki?" diye sordu mahcup bir edayla Synnovea, kollarını boynuna dolayarak.

"Birkaç tanesini bu gece sona ermeden gösteririm."

"Banyoda mı?"

"Oradaki aperiatif olacak, asıllarını yatakta göstereceğim."

Synnovea omzuna doğru iyice eğilirken Tyrone da yüzünü yan döndü. "Sana çok açım madam, ve gücümün son zerresine kadar da doyacağımı sanmıyorum, bu nedenle gösterdiğim ilgi-den biraz fazla etkilenirsen bunu bana söylemelisin."

"Söylerim." Mutlu mutlu iç geçirdi Synnovea, göğüslerini bir eşin samimiyetiyle hafifçe ona dayadı. Usulca Tyrone'un kulağına Rusça bir çocuk şarkısını mırıldandı, bir yandan da parmaklarıyla Tyrone'un göğüs ucunu okşuyordu. Sonra şarkıyı kesip sordu. "Bir erkek için ata binmek, benim bacaklarımı açıp sizin üzerinize binmem kadar eğlenceli mi?"

"Hiçbir şey bir erkekle kadın arasındaki iyi bir akşamın yerini tutmaz, tatlım," diyerek temin etti Tyrone onu, geriye doğru çapkın bir gülümseme göndererek.

"Senin de hoşuna gitti mi yani?"

"Hem de nasıl."

"Vücudunu çok beğeniyorum," diye fısıldadı Synnovea. Dilini onun kulağında gezdirerek. Bütün içtenliğiyle de ekledi. "Vladimir'le evlenmek zorunda bırakılsaydım, kaybettiklerimin yasını tutuyor olurdum. Sen çok daha yakışıklı ve heyecan vericisin. Kırbaçlanmana çok üzülüyorum, Ty, ama benimle evlenmeye mecbur bırakılmana üzülüyorum. Kocam olarak sana sahip olmanın tadına varıyorum ve özellikle de tahrik olmuş halinin zevkine varıyorum. Sırf sana bakmak bile beni heyecandan tir tir titretiyor."

Ne cevap vereceğini bilemeyen Tyrone, sırtında taşıdığı minik perinin kalçasını çimdikleyip ciyaklattı.

"Çürüttün," diye sızlandı Synnovea yumuşak göğüslerini onun sırtına sürterek. "Bana daha sonra masaj yapman gerekecek."

“Sana masaj yaparım ama düşündüğün şekilde değil.”

“Ne şekliymiş o?” diye sordu Synnovea, kışkırtıcı bir edayla.

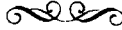
“Çok kısa bir süre sonra göreceksin, madam. Hiç endişelenme. O doymak bilmez küçük elleriniz o zaman vücudumu ne kadar beğendiğini gösterecek.”

“Söz mü?”

“Bu konuda sana teminat verebilirim, sevgilim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Tyrone özel merdivenlerden çıkarak taşıdı onu odalarına ve sonra kaftanlarını giyip, konağın alt katlardaki derinliklerine indiler; Tyrone en büyük küvetlerden birinde banyo hazırlandıktan sonra erkek hizmetçinim gitmesine izin verdi. Kapı adamın arkasından güvenle kapandıktan sonra, Tyrone, tam da bornozunu üzerinden çıkarmak üzere olan karısına yaklaştı. Kendisinin ki de hemen çıkarılıp bir kenara atıldı ve Synnovea'nın hayranlık dolu bakışları aşağılara doğru sürüklenirken Tyrone sırtıttı. Tyrone, Synnovea'yı elinden tutup küvete götürdü, sıcak banyoya girdiler. Tyrone, Synnovea'nın yüzünü ona dönüp açtığı bacaklarının arasına oturmasını istedi, bacaklarını tutup kendisinininkilerin üzerine çekti, ayaklarını onun kalçalarının arkasına doladı. Sonra da şehvetli bakışlarla Synnovea'yı sabunlamaya başladı, Synnovea da onu sabunluyordu. Cinsel olarak duyarlı bölgelerde özellikle oyalanır gibi bir halleri vardı ve her biri diğlerinin hiç acelesi olmayan okşamaları altında giderek tümüyle tahrik oldu. Aynı derecede özen göstererek durulandılar ve küvetten çıkıp havuzun basamaklarını indiler. Tyrone sıcak bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek Synnovea'yı kendine çekti ve uzun, tam anlamıyla kışkırtıcı bir öpücük verdi ve sonra çok daha tutkulu bir şekilde yeniden sahnelediği birkaç hayale sürükledi.

Askeri üniformalı bir geçit töreni izleyebilecek olma düşüncesi, Ali'yi gözle görülür biçimde mest etmişti. O zamana kadar sadece sergilenen binicilik hünerleri ve binicilerin renkli kıyafetleri hakkındaki söylentileri duymuştu. Görülecek pek çok şey olduğuna çoktan ikna olmuştu ve üstelik bu sefer diğer süvari birlikleri efendisinin ekibine karşı mücadele edecekti; heyecan verici bir gösteri olacağı kesin gibiydi ve Ali. Albay Tyrone Rycroft'un bütün Rusya'nın en iyi binicilik hocası olarak ününü pekiştireceğini umuyordu.

Hizmetçi, bu sunumu görme arzusuyla yanıp tutuşan tek kişi değildi. Synnovea da, Tyrone ve adamlarının Çar için sahada sergileyecekleri performansı izleyebilecek olduğu için çok sevinçliydi ama bir yandan da, Majesteleri kocasının bölüğüyle diğerlerini kıyaslayacak diye biraz endişeliydi. Şimdi artık sahadaki en iyi ve en etkileyici biniciler olma ayrıcalığını kazanmaya hevesli başka Süvari müfrezeleri de vardı ve Synnovea, Tyrone'un kusursuz bir gösteriyi başarmasını çok istiyordu.

Bu etkinlik için kendisine, her yanı büküm büküm salkımlar ve ipekten küçük, uçuk mavi çiçek demetleriyle süslenmiş zümrüt yeşili bir *sarafan* seçti. Tyrone'un özellikle hoşlandığı bir kıyafetti. Sadece koyu tonuyla Synnovea'nın yeşil gözlerine vurgu yapmakla kalmıyor ama canlı rengi de açık tenine iltifat ediyordu. Buna uygun bir *kokşniki*, yarı saydam boncuklardan çiy damlalarıyla bezeli yeşil ipek yapraklar arasına serpiştirilen açık mavi kurdele kümelerinden yapılmıştı. Son olarak da omuzlarını, güzel havanın onu akıllı davranıp beraberinde getirerek at arabasına bıraktığı bir pelerine ihtiyaç duymaktan

kurtaracak kadar uzun bir süre devam etmesini umarak, pırıl pırıl parlayan yeşil ipekten bir püsküllü şalla kapattı.

Nataşa da kendini dostlarının coşkusuna kaptırmıştı ve Tyrone'un sabah erkenden evden çıkmadan önce onları sözlü olarak yönlendirdiği tören tribünlerine doğru giderken dost ve tanıdıklarına neşeyle el sallayıp, selamlar gönderdi. Prens Adolphe onu uzaktan selamladı ve yanına gelmek için acele etti, çünkü Nataşa da o sırada Synnovea'ya ayak uydurmak için çabalyordu. Subay eşleri ve ailelerinin toplandığı çardağa ulaştıklarında Synnovea bir nefes almak için durdu ve aslında daha çok, yetişmek için sarfettikleri onca çabaya rağmen geride kalan diğer iki yaşlı kadını rahatlatmıştı. Her birinin pespembe olmuş yaknakları, sabah ayazında arazinin bir ucundan diğerine uçarcasına geçtiklerinin göstergesiydi.

"Tyrone'un burada olup da gelişine tanıklık etmediğine şükretmelisin, tatlım," diye söylendi Nataşa soluk soluğa, yanaklarında artık ışıldamaya başlayan parlak bir ter buğusunu dantel bir mendille kurularken. "Aksi halde, onu süslü püslü, gösterişli üniforması içinde görmeye pek bir hevesli olduğunu düşünmesine sebep olabilirdin."

Synnovea evlilik hayatındaki son gelişmelerle ilgili haberleri yaşlı kadından saklayarak ihtiyatlı davrandığı için memnundu. Nataşa'nın bu konudaki beklentileri gayet açık olduğundan, Synnovea onun kendisini olur olmaz kızdıracağından hiç kuşku duymuyordu ve Tyrone Rycroft'la ilişkilerinin düzeldiğini azıcık bile ima etmesi halinde yaşlı kadının attığı neşeli kahkahaların sonunun gelmeyeceğinden de aynı dercede emindi.

Başını bir yandan öbür yana sertçe sallayarak, tatlı tatlı iğneledi Synnovea. "Ve sen de galiba sırf beni kızdırmak için buraya geldin ve aslında gösteriyi izlemek gibi bir niyetin falan da yok. Eğer yegâne gelme nedenin buysa, Ali'yle ben şenlikleri izlerken Prens Adolphe seni eğlendirebilir belki." Başını öne doğru eğip çardağa çıkan merdivenleri alelacele çıkan kır saçlı adamı işaret etti. "Bak işte seni bu korkunç derecede sıkıcı olaydan kurtarmak için o da geliyor zaten."

Nataşa genç kadının bu esprili cevabı karşısında kıkırdadı.

“Adolphe’nin en iyi atlarından oluşan bir takımın bile bütün beni buradan sürükleyerek çıkaramayacağını şimdiye kadar bilmen gerekirdi.”

“Şüphesiz,” diye cevap verdi Synnovea, kendinden hoşnut bir gülümsemeyle. “Ama bunu senin ağzından duymak istedim sadece.”

Prens Adolphe kendilerine katılırken her iki kadın da derin birer reverans yaptı. Synnovea’nın kıyafetine iltifatlar yağdırırken koyu renk gözleri parladı adamın ama sonunda gelip Nataşa’nın üzerinde karar kıldıklarında, derinliklerinde bambaşka bir ışık parıladı, tapınmayı fazlasıyla andıran bir ışık. Dul prens, bir kaç kez kibarca geri çevrildikten sonra bile, Nataşa’nın günün birinde pes edip evlenme teklifini kabul edeceğine dair umudunu yitirmemişti.

“Belki de siz ikiniz, güzelliğinizin çok daha iyi görülebileceği Çar’ın çardağına renk katmalısınız,” diye teklifte bulundu Adolphe gülerek. “Hiç değilse ben de bir yandan işlerimi yaparken ışıltınızdan yararlanabilirim.”

Kadınlar onun bu yüksek gönüllü iltifatına güldü ama Synnovea bu şık teklifi kibarca reddetti. “Kocam beni burada görmeyi bekler, Prens Adolphe ve ben de gelmediğimi sanmasını istemem. Bu nedenle size katılma ayrıcalığından feragat etmek zorundayım. Ama Nataşa’nın bunu yapamaması için hiçbir neden yok.”

Prens, Nataşa’yı ikna etmeye çok hevesliydi. “Dostlarınızın çoğu zaten orada, Nataşa.” Bıyıklı ağzının kenarları haylaz bir şakayla kıvrıldı. “Ama öte yandan, seni orada görmekten benim kadar hoşlanmayabilecek birkaç kişi de var. Prenses Taraslovna, belki de onunla o eski güzel günlerine dönme arayışıyla, kuzeninin yanında olmak için özel bir çaba sarfetti. O deli divane olduğu ufak tefek ciddi papaz da Çar’ın Piskopos Filaret’in gözüne girmeye çalışıyor ama bu ikiyüzlülüğü biraz zamansız oldu gibi sanki.”

Nataşa, Ivan’ı son gördüğünde, Çar’ın ikinci danışmanı olarak atanmak için destek toplamaya çalışıyordu. Adamın uçkırt-

di zerre kadar şaşırtıcı değildi ama bunun için zamanın neden uygun olmadığını merak etti. "Nasıl yani?"

"Anladığımı kadarıyla, Saygıdeğer piskopos, Voronski'nin kendini danışman olarak tayin ettirme çabalarından haberdar olmuş. Şu andaysa Papaz'ın davul gibi şişmiş bir çene engeli var ve çok istediğinden emin olduğum bir ustalıkla derdini anlatabilecek."

"İyi de çenesine ne oldu ki?"

Adolphe kıkırdadı. "Prens Vladimir ve oğulları, Ivan'ın malum bir albayın eşi için yaptığı yoruma biraz sinirlenmiş. En ufak bir kusur buldukları herkesle hemen kavga çıkarma eğilimlerini bilirsiniz. Korkarım zavallı Ivan için de işler pek iyi gitmemiş bu açıdan."

Nataşa, dikkat kesilmiş halde dinleyen Synnovea'ya doğru hızlı bir bakış attı. Kadınlardan daha yaşlı olanı tane tane sordu. "Bu albayın eşi bizim tanıdığımız birisi mi, Adolphe?"

"O güzel ev arkadaşımızdan başkası değil, tatlım."

Synnovea, Ivan'ın adeti olduğu üzere kendine yakıştıracığı hakaretleri hayal edebiliyordu ve temkinli bir ifadeyle bir tahminde bulundu. "Herhalde son derece hakaretimiz bir yorumdu bu."

"Öyle," diye onayladı Adolphe Jerkov, "ama Sergey'nin az daha çenesini parçalamasından sonra, Ivan kavgacı aile peşini bırakmaz korkusuyla bu iftirayı bir daha ağzına almakta had safhada tereddüt ediyor. O sırada, yaşlı prensle evlilik sözleşmesinin imzalanmasından hemen sonra, senin güya İngiliz'le basılman hakkında bir şeyler söylerken, muhtemelen Vladimir'in de kendine katılacağını sanmıştı ama kardeşinin saldırısı hakkında Feodor'un bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, Ivan'ın iftirası sadece babalarını çileden çıkarmakla kalmamış, bütün aileyi öfkeden deliye döndürmüştü. Sanırım hepsi hâlâ senden hoşlanıyor, şekerim."

"O boyarları sevdiğimi biliyordum," diyerek muhabbete girdi Nataşa neşeli bir kahkahayla. "Sadece şu ana kadar bu kadar çok sevdiğimi biliyordum."

Adolphe gültümsedi. "Sanırım bu haber kırıntılarını sevdin,

şekerim. Aslında, çok daha leziz dedikodular duyabilirsin. Benimle birlikte Çar'ın yanına gelmeyi kabul edersen, tabii."

"Çok isterdim Adolphe, ama sen diplomat ve yabancı temsilcileri Çar'la tanıştırmakla meşgul olacaksın, bu nedenle sence de uygunsa geçit töreninden sonra gelirim. Hem daha fazla vaktin olur." Elini hafifçe onun kolunun üzerine koydu. "Peki sen bu akşam yemeğinde bize katılır mıydın, yoksa yüksek rütbelilerle ziyafete katılmak zorunda mısın?"

"Ne yazık ki, ziyafette de benim yardımına ihtiyaç olacak." Umut dolu gözlerle baktı ona. "Yarın, belki?"

Nataşa gülümsedi. "Elbette Adolphe, ama bunu daha sonra konuşalım."

Adolphe'nin koyu renk gözleri ışıldadı. "Geçit töreninden sonra," diyerek kesinleştirdi, sonra da Nataşa'nın elini kaldırıp zarif parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni almak için geri dönerim."

"Burada seni bekliyor olacağım," dedi Nataşa da ona, yumuşak, sıcak bir ışık parladı kendi gözlerinde de.

Prens ayrıldıktan sonra Synnovea meraklı bakışlarını arkadaşının üzerine dikti. "Onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

Bakışları adamı izlerken ferah bir iç çekiş, Nataşa'nın gülümseyen dudaklarından kayıp çıktı. "Evet," diye fısıldadı. "Merhum kocamın aramıza girmeyeceğinden endişe duymama artık gerek kalmadığı zaman. Benzersiz gibi görünen bir aşkın tadına vardıktan sonra, bazen Adolphe'yle aynı olmayabilir diye korkuyorum."

"Erkeklerden birazcık anlıyorsam, Nataşa, Prens'le evlendiğine üzüleceğine ihtimal vermiyorum. Seni çok seviyor ve açık sözlü olmam gerekirse, bence sen de ona âşıkısın ama anılarından kurtulmaya bir türlü gönlün razı olmuyor."

Nataşa'nın koyu renk gözleri diğer kadının bakışlarıyla karşılaştığında neşeyle dans ediyordu. "Daha dün, ben sana danışmanlık veriyordum. Şimdi burada sen bana tavsiyede bulunuyorsun. Her şey nasıl da tersine döndü."

Synnovea güldü. “Doğru, öğüt veren tarafta olmak da tatlı bir rövanş oldu,” diye takıldı, Nataşa’nın parmaklarını sevgiyle sıkarken. “Mesele yüreklerine çok yakın olduğunda, koşullar zaman zaman bazı kadınları körleştirir ama belli bir mesafeden her şeyi çok daha berrak görebilirler.”

“Dedikoduları daha şimdiden duyabiliyorum,” diye karşılık verdi Nataşa, hayıflanarak iç geçiriyormuş gibi yaparak. “O rezil Nataşa Andreyevna, diyecekler. Dördüncü kez evlendi! Kepaze şıllık! Şimdi de bir prenses oldu, Aman Tanrım!”

“Senin yaşında olup da seni kıskanmayacak bir kadın yok ki,” diye akıl yürüttü Synnovea.

“Artık Anna Taraslovna’ya konuşacak ne çok laf çıkacak, kim bilir,” dedi Nataşa. “Bunca yıl geçtiği halde, Aleksey’in eş olarak önce beni seçmesi nedeniyle beni affetmedi.”

Synnovea şaşkınlıktan afallamıştı. “Bilmiyordum.”

Nataşa ince omuzlarını kaldırıp umursamazca omuz silkti. “Hiç önemi yoktu aslında. Ortak arkadaşlarımızla onların evini ziyaretimiz sırasında tanıştık. Bir kar fırtınası nedeniyle dışarı çıkamayınca birkaç günü birlikte geçirdik ve hiçbir uygunsuz şey olmadığı halde Aleksey sonradan beni eşi olarak alacağına dair söz verdi. O sıralarda onun sevimliliği ve yakışıklılığından ben de biraz etkilenmişim ve daha fazlasının da geleceğini hevesle umuyordum. Aleksey aileme bir evlilik sözleşmesi sundu ama o sırada onlar çoktan ilk kocama söz kesmişlerdi. Senin gibi ben de daha genç bir erkeği tercih ettim ama ailem hayat-taydı ve ben ne onlara itaatsizlik edebilir ne de sözleşmeyi kulak ardı edebilirdim. Yani mesele bu kadar basitti. Orada kapandı ve bir-iki yıl sonra Aleksey ve Anna evlendi. Ben bundan bir hafta sonra dul kaldım ve Taraslovlar bana başsağlığı dilemeye geldiğinde Aleksey bana ‘keşke bekleseymişim’ diye fısıldadı. Bana evlenme teklif ettiğinden Anna’ya o mu bahsetti, yoksa Anna bunu kendisi mi öğrendi bir şekilde, emin değilim, ama o ziyaret sırasında beni bir kenara çekmekten kendini alamadı. Kısacası, kocasından uzak durmam için uyardı beni.”

“Bütün bu süre boyunca Anna’nın neden senden bu kadar çok nefret ettiğini anlayamıyordum,” dedi Synnovea, şaşkınlık

içinde. "Ama şimdi anladım. Kocasının çekici olduğunu düşündüğü her kadında onun aklı kalır."

"Kocasının kendini aldattığı bir ordu kadını düşündükçe. Anna'nın kıskançlıktan içi içini yiyordur," dedi Nataşa. "Böylesine seçici olmayan bir koca için endişelenmek zorunda kalmadığım için kendimi çok şanslı sayıyorum."

"Aleksy seninle evlense belki de bambaşka bir adam olacaktı," diye bir varsayımda bulundu Synnovea.

Kontes iç çekti. "Yine de onunla evlenmemiş olmam büyük bir şans gibi görünüyor. Kim bilir? Belki ben de Anna kadar cadaloz birine dönüşecektim."

"Günaydın!"

Ses arkalarından gelmişti ve iki kadına da tuhaf bir biçimde tanıdık gelmesine rağmen, ikisi birden dönüp de Aleta Vanderhout'un kendilerine doğru geldiğini görünceye kadar ne Synnovea ne de Nataşa kim olduğunu çıkarabildi. Kadının gözleri iki kontesin üzerindeki zarif Rus kıyafetleri üzerinde şöyle bir gezindi ve zoraki bir tebessümün üzerinde gözle görülür bir biçimde donup kaldı. "Tanrım, ikiniz erkek kısmının ilgisini üzerinize çekmek için elinizden geleni ardınıza koymamışsınız kesinlikle, öyle değil mi?" Horgörüüyü aşan bir sesle yapmacık yapmacık güldü. "Yani, ikinizin sahadaki askerleri beklemiyor oluşu tam bir merak konusu."

Synnovea'nın yüzündeki gülümseme, epey alayla dolu cevabını yapıştırırken, daha da zorakiydi. "Bazı kadınların alışkanlık haline getirdiği gibi, bizim onların peşinden koşmaya ihtiyacımız yok, Aleta." Yanındaki Nataşa'ya bir göz atarken bir elini kaldırıp yeni geleni işaret etti. "Madame Vanderhout'u hatırlar mısınız acaba? Kocası, General Vanderhout ile birlikte evinize gelmişlerdi... Düşünümden sonra."

General'in Tyrone'a çıkışırken konağı dolduran bağırtıların ya da kabalığından dolayı kibarca azarlanmanın can sıkıntısıyla öfkesi burnunda oradan çıkıp gitmeye çalışırken hiddetle katıksını arayışını unuttunak, Nataşa için çok zordu. "Elbette, nasıl unutabilirim ki?" diye karşılık verdi, dikkatini sarışın kadına vererek. "Kocanız sizi bulmam için çok ısrar etmişti ve sonun-

da ortaya çıkmazsanız kolay kolay yakamı bırakmayacaktı. O zamandan beri kendi başınıza nerelerde dolaştığınızı merak eder dururum. Kayıp mı olmuştunuz, acaba?”

“Söyle bana, Synnovea,” diye ısrar etti Aleta, alaycı bir ifadeyle. Kontes’in sorusunu kulak ardı ederek. “Bugün buraya kocanı izlemeye mi geldin, yoksa ilgilendiğin başka bazı erkekler var mı?”

Yanıp sönen yeşil-kahve gözler Synnovea’nın öfkesini yansıtıyordu. “Çar’ın birlikleri içindeki en yakışıklı erkek benim kocamken, ne demeye gözümü başka yerlerde olsun ki? Ama sizin gözlerinizin orada burada sürtmesini kesinlikle anlayabiliyorum.”

Hakaret öyle pek de üstü kapalı yapılmamasına rağmen, Aleta’nın kendi eşine yönelik bu hiçe sayan imayı fark etmesi koca bir süre aldı. Uzunca bir süre de gözlerini dikip sabırsızlıkla Synnovea’ya baktı ama verebileceği bir karşılık bulamadı. O anda bakışları sertleşti, dudakları kasıldı, onların arkasına doğru bir göz atıncaya kadar bu hali sürdü. Sonra canlandı ve aceleyle izin istedikten sonra hızla merdivenlere yönelerek yanlarından avrıldı ve çardağı terk etti.

Nataşa arkadaşına doğru eğildi. “Verdiğin buz gibi karşılıklardan, Aleta’nın sana ondan nefret etmen için yığınla neden sağladığını anladım.”

Synnovea, giden kadının arkasında öfkeyle bakıyordu. “O utanmaz küçük fahişe, benim kocama bizim yatak odamızda asılacak kadar küstah! O gün sen onu aramaya çıktığında oradaydı.”

“Tam da o aşüfteye yakışacak bir yüz­süz­lük!” Genç arkadaşının bir eşe yakışır içtenlikle sergilediği kıskançlık bir an gözüne ilişince, Nataşa’nın dudakları neşeyle kıvrıldı. “Peki Tyrone’un bu şımarık fahişeyi başından nasıl attığını sorabilir miyim?”

Synnovea bakışlarını tekrar arkadaşına çevirdiğinde gözleri hazla dans etmeye başlamıştı. “Şükürler olsun ki her eşin hoşuna gidecek bir biçimde karşılık verdi. İkisi de benim orada olduğumdan habersiz olduğundan, şiddetle reddettiği çok net belli oluyordu.”

“Tyrone’un seni hayal kırtlığına uğratmamasına memnun oldum, şekerim, ama zaten bunu yapacağına da asla ihtimal vermezdim. Sana çok âşık, biliyorsun.”

Synnovea efkârla iç geçirdi. “Aynı şey benim için de söylenebilir.”

Nataşa keyifle güldü ve arkadaşının koluna hafifçe vurdu. “Nihayet bu farkındalığa ulaşmana da memnum oldum, şekerim, epey bir zamanını aldı bu.”

Genç kadına bir şaşkınlık sancısı saplandı. “Ne zamandır biliyordun bunu?”

Nataşa mutlu mutlu güldü. “Seni arabama taşıdığı günden beri.”

Synnovea’nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “O kadar uzun zamandan beri mi yani?”

“Öyle,” dedi Nataşa, “ama, tabii ki, ondan önce senin yanında değildim, dolayısıyla da senin aslında ne kadar zamandan beri ona âşık olduğun konusunda gerçek bir bilgiye sahip değilim.”

“Ona âşık olmak mı?” dedi Synnovea şaşkınlıkla. “Bu nasıl olabilir? Daha düne kadar ondan nefret ettiğimi düşünüyordum.”

Nataşa güldü ve omuz silkti. “Âşk bazen farklı kisvelerin arkasına saklanabilir, şekerim.”

Synnovea, Aleta’nın gittiği yöne tesadüfen bir göz attığı sırada hâlâ bu şaşırtıcı keşif üzerine kafa patlatıyordu. Kadının, önünden geçen her genç ve alımlı kadınla birlikte başı bir o yana bir bu yana dönen bir Rus boyarına ulaşmaya çalışır gibi bir hali vardı ama Aleta elini birinin koluna koyduğunda adam aniden yüzünü ona döndü.

“Aleksey!” Synnovea’nın titreyen eli boğazını kavrarken, Tyrone’un bileklerinden tavana asılmış görüntüsü de aniden gözlerinin önüne geldi.

Nataşa onun benzinin aniden solduğunu fark etti ve hemen ilgilendi. “Sevgili çocuğum, seni ne etkiledi böyle birden? Kendi mezarının üzerinde yürümüş gibi görünüyorsun.”

Synnovea artık ne tüm vücudunu saran titremelere engel olabiliyor ne de üzerine üzerine gelen anıları durdurabiliyordu. “Aleksey, benim yaptıklarımın dolaylı az daha Tyrone’u

öldürtüyordu, Nataşa.” diye açıkladı heyecan dolu bir sesle. “Vladimir’in elinden kurtulma ve kendi kocamı seçme uğruna sergilediğim bencilliğin bedelini az daha Tyrone’a hayatıyla ödetiyordum.”

“Sakin ol tatlım,” diye onu şefkatle teskin etti Nataşa ve bir kolunu yatıştırıcı bir tavırla omuzlarına doladı. “Hepsi geçmişte kaldı artık. Her şeye rağmen olaylar olumlu sonuçlandı. Asıl Aleksey’in bencil arzuları ikinizi birden perişan edecekti.”

“Öyle ama, onun bugün burada olması için kocama sorun çıkarmak dışında hiçbir neden görmüyorum,” diye karşılık verdi Synnovea, endişeli bir ifadeyle.

“Ne yapabilir ki, şekerim? Çar Mikhail o karga ne yapmaya yeltense görmek üzere burada. Aleksey bile bu kadar önemli tanışın gözleri önünde hır çıkaracak kadar budala olamaz.”

“Bu doğru olabilir ama yine de o adama güvenmem,” dedi Synnovea, altını çize çize. “Bir yılan kadar kurnazdır.”

“Sana katılıyorum, şekerim, ama bu engerek yılanının keyfimi kaçırmasına izin vereceğim anlamına gelmez.” Nataşa şefkatle doladı bir kolunu genç kadına ve ince belini sıktı. “Şimdi kocan çıktığında nasıl şaşaalı bir selam göndereceğini bana göster bakalım.”

Synnovea zorla gülümsedi ve Nataşa’nın buna karşılık gösterdiği komik kızgınlık görüntüsü karşısında neşesi yerine geldi. Endişeleri bir anda yok oldu. Nataşa’nın mantığını benimsemek hiç zor değildi. Aleksey büyük bir ihtimalle bozguna uğrayacağı bir yerde sorun çıkarmayacak kadar açık göz ve fazlasıyla korkaktı. Tyrone’un kırbaçlandığı gece, kendilerini bekleyen tehlikeye önce kendi atlamaya cesaret edemedi, Ladislaus ya da adamlarını öne sürerek ne kadar ödleik olduğunu ortaya koymamış mıydı?

“Sen her zaman, sevgili annem kadar akli başında bir kadın oldun, Nataşa,” diyerek rahatlatı arkadaşını Synnovea. “Böyle bilgece tavsiyeler duymak insanın içini rahatlatıyor.”

“Annenle çok yakın arkadaş olduğumuzu düşünürsek, bunu muazzam bir iltifat kabul ederim şekerim,” diye karşılık verdi kontes, ışıldayan bir tebessümle.

“Kuzum, bak!” diye çığlık attı Ali yakınlarından. Ufak tefek hizmetçi heyecandan neredeyse hoplayıp zıplayarak alan boyunca ilerleyen atlı askerleri gösterdi. En nde Tyrone at sürüyordu; altın gibi parlayan örgülü, kıvrımlı kordonları, kol ağızları ve şeritli yaka etrafındaki gece yeşili dantelleriyle kısa bir kırmızı ceket içinde muhteşem görünüyordu. Bununla uyumlu yeşil pantolon ipek gibi parlayan, pırıl pırıl cilalı siyah izmelerin iine sokulmuştı. Gümüş miğferinin dışa doğru kıvrık kenarları kaşlarının üzerine kadar indirilmişt ve kk bir birimi şu an arkasında olan alayın komutanı olduğunu gösteren kırmızı bir sorgu miğferin tepesini süslüyordu. Bu tyn, sert esintide batıp çıkışı kolayca görülebiliyor, o ve adamları ar’a saygılarını sunmak için alanın bir ucundan diğerine at sürerken Synnovea’nın onu kolayca tesbit etmesini sağlıyordu. Elini sallayarak onları huzura kabul eden Majesteleri’ni selamladılar. Karşılık olarak süvari birliği döndü, alanın ortasına kadar at sürerek pozisyon aldılar.

Synnovea’nın kalbi çarpmaya başladı ve trompetlerin sesiyle birlikte de hızla neşelendi. Kısa bir süre sonra borular sustu ve davulların alçak gümbürtüsü başladı. Ses, davul vuruşları atlı süvarilerin bir saat düzeninde işleyen büyük çaplı ilerleyişleriyle uyum içinde, nabız gibi atan bir titreşime dönüşünceye kadar, düzenli bir biçimde artarak yükseldi. Süvariler tek bir bedenmiş gibi ve tam bir uyum içinde at sürüyor, Synnovea’y büyüleyen bir manevralar labirenti sergilerlerken, eyerlerine sıkı sıkıya yapışmış gibi görünerek toplu at binişlerinin zarif akıcılığına katkıda bulunuyorlardı. Genç kadın mest olmuş bir ilgiyle süvarilerin yaklaşmasını izledi. Majesteleri’nin ardağı önüne geldiklerinde, iki kola ayrılıp zıt yönlerde ilerleyen iki daire oluşturdular. Bunu yaparlarken iki hat da kendi içinde daha kk birimlere ayrıldı, karşı hattan gelen diğerlerinin yolunu çaprazlamasına kesip, ardından binicilik sanatının göz kamaştıcı, sarmal gösterilerinden biri içinde tekrar birleşen atlı düzenleri oluşturdular. Bir süre sonra kollar halinde tekrar ayrıldılar. Alanın etrafında bir tur daha attıktan sonra, karılışmış iskambil kğıtları gibi birleştiler. Hiç ara vermeksizin karımaşık

bincilik hünerleri sergileyerek, sık alkışları ve keyif çığlıklarıyla coşkularını belli eden seyircileri kendilerine hayran bıraktılar.

Birlik manevralarını eşlerin toplandığı çardağın önünde sergilemeye başladıktan hemen sonra, Synnovea'nın heyecanı da iyice arttı. Ali ise Albay'ı gösterip, diğ r hizmetçilerle onun kendi efendisi olmasıyla böbürlenerek telaşlı bir tavuk gibi zıplıyordu. Hanının onun eteğini çekiştirerek yaptığı bir-iki uyarı bile ona toplum içinde adaba uygun davranmaya dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmaya yetmedi.

“Muhteşem!” diye bağırdı Nataş .

“Evet, harika, öyle değıl mi?” diye mırıldandı Synnovea, kendini büsbütün yakışıklı kocasını izlemeye kaptırmıştı. Diğ r birliklerden hiçbirinin  ar'ı Tyrone'un birliğinin şu an yaptığı kadar heyecanlandıramayacağını ani bir kesinlikle fark etti. Kendi tepkisi böyleyse, kim bilir  ar'ın kalbi şimdi nasıl adeta göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Nataş  göz ucuyla arkadaşına kısa bir bakış atarken dudak kenarları heybetli bir tebessümle kalktı. “Ben genel olarak gösteriden bahsediyordum, şekerim ama tabii ki seninle aynı fikirdeyim. Kocan hep böyle etkileyiciydi aslında, sen bu ger eğı geç fark ettin sadece.”

Synnovea'nın yanakları biraz da utançtan hafifçe pembeleşti, arkadaşına şöyle bir göz atarken Nataş 'nın kahkahası sıcak ve davetkâr, tümüyle bulaşıcıydı. Synnovea'nın da neşesi yerine geldi, ikisi birlikte köpüren keyiflerine teslim oldular.

Zelda da, Tyrone'un birliğı alanı terk eder etmez, kocasını  ar'ın çardağındaki görevleriyle baş başa bırakıp, aceleyle arkadaşlarının yanına geldi. “Sana ne demiştim, Synnovea?” diye coşkuyla bağırdı. “Kocan muhteşem değıl miydi?”

Nataş  ve Synnovea'nın o keyifli halleri, Zelda'yı şaşkınlıktan sersemeye çevirerek bir daha uçup gitti ama sonra Synnovea kahkahalarla gülerek kendilerinin de biraz önce aynı konuyu konuştuklarını açıkladı. Zelda başıyla onaylayarak onların neşelerine katıldı.

Prens keyiften adeta köpürüyordu. “Vassili, bir yığın boyarına ile yabancı subayların eş ve kızlarının da aynı fikirde oldu-

ğunu söyledi,” dedi heyecanla, başka bir birlik tören alanına at sürerken. “Bu iş bir bitsin, Albay’ın ateşli seyircilerinden epey bir bölümünü burada göreceksiniz muhtemelen, şekerim. Kadınlar ona tam anlamıyla hayran oldu ve büyük bir ihtimalle tebriklerini sunmak için birbirlerini ezecekler, benden uyarması.”

Synnovea, Prenses’in bu hayat dolu coşkusuna gülümsedi. “Ona sahip çıkmak için ne yapmamı tavsiye edersin?”

“Kocan sana anlatmadı mı?”

“Neyi anlatmadı mı?”

“Neyi olacak şekerim, eşler ve nişanlılar arasında erkeklerine renklerini sunmanın özel bir gelenek haline gelmiş olduğunu, tabii ki.” Zelda, arkadaşının bu konudan henüz haberdar olmayışı karşısında şaşırmıştı ama öte yandan da, bir erkeğin sevdiği kadın nezdinde sanki bu şekilde onurlandırılmayı talep ediyormuş gibi bir hava yaratmak istememesini de anlayabiliyordu. “Bunu yaparak, kocana sahip olmayı arzulayan bütün kadınların umut ve özlemlerini de suya düşürürsün. Bu gerçeği eskiden bilen birçokları olduğundan eminim, Albay Rycroft, bu tür gösterileri herhangi bir kadının refakati olmaksızın tamamlamıştır. Tıpkı onun yakın zamandaki evliliğini hiç düşünmeden, kendi renklerini teselli olarak sunmayı kesin deneyecek birçokları olduğu gibi.”

Synnovea’nın gözleri ani bir kaygıyla bulandı. “Ama Tyrone bunu anlatmadı bana. Ona verecek bir rengim yoksa ne yapacağım?”

Zelda, Synnovea’nın giysilerini düşünceli düşünceli tepeden tırnağa inceledi ve omuzlarına gelişigüzel bir biçimde atılmış eşarp dikkatini çekti. “Şalın yeterli olur kesinlikle. Beline bağlanması gerekiyor, yani büyük bir şey olması lazım.” Yaşça büyük olan Kontes’e bir göz attı ve sordu. “Sence de uygun olmaz mı, Nataşa?”

“Kesinlikle,” dedi diğeri neşeyle onaylayarak. “Bugün burada kabul edilmiş en enfes renk olacak.”

Son süvari grubu da gösterisini tamamlayıp alandan çıkmıştı artık. Ardından, komutanlar, birliklerinin önünde sahaya çıkış

sırasıyla Çar'ın önünden son bir geçiş daha yaptı. Alkışlar seyircinin en iyi performansı kimin sergilediği konusundaki düşüncelerinin bir göstergesiyse, Tyrone'un birliğinin geçişi sırasında kopan alkış, çekilen zahmeti unutturacak derecede gök gürültüsünü andırıyordu.

Gösterinin tamamlanmasıyla birlikte, subaylar askerlerini bırakıp ailelerinin kendilerini beklediği çardağa doğru geri sürdüler atlarını. Tyrone'un atından aşağı inmesiyle birlikte neredeyse yirmiye yakın genç kadın, onunla ilk tanışan olma isteğiyle, alelacele ileri atıldı. İlgi çekme yarışı içinde, elleriyle okşarcasına elbisesinin koluna hafif hafif vurarak, sırtına dokunarak ve binicilik hünerlerine bol keseden övgüler düzerek ona yaltaklandılar. Zelda'nın öngördüğü gibi, birçoğunun eşarpları elindeydi ve kendi renklerini onun ince beline saran kişi olma ayrıcalığını elde etme konusunda çok istekliydiler.

Tyrone kıbarca onların tekliflerini geri çevirdi ve düş kırıklığıyla dolu iç çekmelere yol açıp onlardan ayrılıp çardak basamaklarını enerjik hareketlerle çıktı. Eşine doğru okşarcasına ilerlerken gözleri sıcak bir temasla onun gözleriyle buluştu ve dudaklarından bir tebessüm dışında bir şey çıkmasa da, yavaş yavaş ısrarlı bir hal alan dikkatli bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzerek görünümünden aldığı hazı dışa vurdu. Gelip tam Synnovea'nın önünde durdu, cesaret gösterip hissettiği yakınlığı sergileyerek yanaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Karısının narin parmaklarını kendi parmakları arasına aldı ve sevgiyle sıktı. "Bu gösterilerden birinden sonra ilk kez kalbim böylesine gururla atıyor," dedi boğuk bir mırıltıyla. "Şu ana kadar neyin hasretini çektiğimi hiç bu kadar eksiksiz farketmemiştim. Keşke seni arzuladığım şekilde öpebilsem."

Synnovea'nın gözleri o kıvılcımlar saçan göz bebeklerinin derinliklerine inerken, yumuşak dudakları da ısıltılı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kadar büyük bir seyirci topluluğunun önünde çok ileri gitmesek iyi olur sanırım. Görünüşe bakılırsa, geçit töreninin sevgilisi oldunuz, bayım. Yine de, bir öpücükle size sahip çıkmak hoş olurdu. Bunun yerine diğer yöntemlere bel bağlamak zorundayım." Synnovea katlayıp kolunun üzeri-

ne astığı şalını çıkarttı. “Eşler ve sevgililer için beğenilerinin bir simgesini erkeklerine armağan etmenin adetten olduğu söylen-
di bana. Renklerimi kabul ederek beni onurlandırır mıydınız
acaba, bayım?”

“Büyük bir zevkle, madam,” diye fısıldadı Tyrone, sıcak
bir ifadeyle. Bir adım gerileyip kollarını iki yana açarak Syn-
novea’nın eşarbı beline sarıp, bağlamasını bekledi. Synnovea
başını kaldırıp da aşk dolu gözlerle ona bakınca da daha fazla
dayanamadı. Adab-ı muaşeret kuralları falan dinlemeyip dudak-
larına hafif bir öpücük kondurdu ama şaşkınlık içinde çabucak
hızını yitirdi bu öpücük. Bu hareket, nispeten yaşlı kadınla-
rın dudaklarından şaşkınlık çığlıkları yükseltirken, Tyrone’u
çardağa kadar izleyip ihtiyatlı bir mesafeden seyre dalan genç
kadınların da kıkır kıkır cıvılamasına neden olmuştu. Tyrone
iki grubu da zerre kadar umursamadı; Synnovea’nın hararetle
ışıldayan yeşil-kahverengi gözbebeklerinin içinde kendini yitir-
mişti. “Yatak odamıza geri dönene dek bununla idare etmeniz
gerekecek, tatlım.”

Synnovea’nın yanakları bir haz kızartısıyla parladı. “Geri
dönmek için can atıyorum.”

Gözlerini o aydınlık derinliklere diken Tyrone’un kendisi-
ne nefes almayı hatırlatması gerekti. “Seni eşim olarak yanımda
hissetmek heyecan vericiydi.”

“Seni kocam olarak görmek kadar heyecan verici değil,” diye
mırıldandı Synnovea, gözlerinde parlayan derin hayranlıkla.

Nataşa onlara doğru eğilip fısıltıyla uyardı. “General Vam-
derhout, hızlı adımlarla bu tarafa doğru geliyor gibi Albay ve
bana soracak olursan pek de mutlu görünmüyor. O yüzden dik-
katli ol. Şu an neredeyse arkanda.”

Tyrone öfkeli bir iç geçirmeyle döndü ve çatık kaşlı komuta-
nıyla burun buruna geldi. “Tünaydın General,” diyerek selam-
ladı aşırı resmi bir ifadeyle. “Göstereyi beğendiniz mi?”

“Bana sorarsan lanet olası bir vakit kaybı,” diye homurdandı
Vincent Vanderhout. “Umarım bugünden sonra dikkatini daha
önemli meselelere verirsin. Askerlerini tatbikata çıkarıp savaş

eğitimi verme zamanı geldi de geçiyor senin için. Her şey bir yana, burada bulunma nedenin bu senin, şaşaalı fanteziler değil.”

“Affınıza sığınarak General, adamlarıma askeri taktik eğitimi vermekteyim, zaten. Komutayı aldığım gün buna başladım.”

Vincent dudak büktü. “Son zamanlarda bunun çok fazla belirtisine rastlamadım.”

Tyrone lafını esirgemeyen bir tatminle karşılık verdi. “Belki de pek ortalıklarda görünmemeniz yüzündendir.”

General’in gözlerinden ateş fişkırdı. “Artık bir alışkanlık haline getirdiğin gibi görevlerimi ihmal ettiğimi mi söylemek istiyorsun?”

Tyrone ayaklanan öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Ne yaptığınızı bilemem, General ama son birkaç haftadır ne ben ne de askerlerim gördü yüzünüzü.” Buna memnun olduğunu söylemekten son anda vazgeçti. “Aksi halde kendimizi sefere hazırlamak için sahada yaptıklarımızdan haberiniz olurdu.”

General Vanderhout, gergin bir tebessümle Synnovea’ya döndü. “İzin verirsiniz madam. Kocanızla özel bir mesele hakkında konuşmak istiyorum.”

“Elbette, General.” Synnovea rahatlatır bir tavırla elini sıkıktan sonra komutanının peşinden at arabasıyla çıkan Tyrone’a endişeli bir bakış attı. General’in hiç şüphesiz herkesin duyabileceği bir sesle, kocasına bu kez hangi hakaretleri yağdıracağını merak ederek kaygılı gözlerle onları izledi. Zelda, General’in sergilediği yaklaşıma ve Tyrone’un başarılarına sahip çıkmasına tanık olmuştu. Arkadaşına dönerek kendince akıl verdi. “Bu adamın yapabileceği şeyler konusunda sakın kendini üzme, şekerim. Patlaması yakın kocaman bir balon gibi. Çar Mikhail farkına varmamışsa, ona yakın olanlar çoktan farkındadır bunun, Mareşal da dahil.”

General Vanderhout çardağın öbür ucuna, kraliyet çadırının epey bir görüş alanı dışında kalan bir yere kadar hızlıca yürüdü. Yüzünü yardımcısına döndüğünde öfkesinin daha da arttığı açıktı. çünkü artık yanakları kırmızı, alacalı bir renk almıştı.

“Sen ne cüretle görevlerimi ihmal ettiğimi ima edebiliyorsun, Albay?”

“Öyle bir şey ima etmedim,” diye karşı çıktı Tyrone. “Sadece nerede olduğunuzdan haberim olmadığımı söyledim.” Ardından, adamı hafifçe iğnelemekten kendini alamayıp sordu. “Görevinizi ihmal mi ediyorsunuz?”

“Tabii ki hayır! Rahatsızdım.”

“Umarım ciddi bir şey değildir,” diyerek taş atmaya devam etti Tyrone.

Vanderhout ona ters ters baktı. “Ne demek istiyorsun yani şimdi?”

Albay umursamazca omuz silkti. “Yani hastaysanız, umarım geçici bir şeydir demek istedim.”

“Hasta olduğumu kim söyledi?”

“Aslında hiç kimse,” diye karşılık verdi Tyrone. “Ben doğal olarak bunu kastettiğinizi farz ettim.”

General bağırıp çağırmaya başladı. “Öyle mi, o zaman yanlış bir tahminde bulunmuşsun. Burada sorun benim sağlığım değil. Sensin. Sırf binicilik hünerlerinle Çar’ı eğlendirdin diye artık onun gözüne girdiğini düşünüyorsun muhtemelen. Sana rütbenin düşüklüğünü hatırlatmaksa benim görevim.”

Tyrone başını eğdi, bu adamı böyle davranmaya itenin ne olduğunu yeni anlamaya başlıyordu. Vanderhout’un kıskançlığı, onu canlı canlı kemiren ölümcül kurtçuklar gibiydi. “Geçit töreni bitti, General, çok yakında Ladislaus’un peşine düşmek üzere Moskova’dan ayrılacağım. Bu durumda beni paylamanız için pek bir neden göremiyorum. Ya siz?”

Vanderhout, ağzına geleni söylememek için dişlerini sıktı. Bu genç adamın tir tir titreyeceğini ummuştu ama belli ki böyle bir şey olmayacaktı. “Bu seferlik seni affediyorum Albay, ama aklını başına toplasan iyi olur, yoksa seni İngiltere’ye geri gönderirim.”

Tyrone’un dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Uyarınız için teşekkür ederim, General.”

Tyrone bunu söyledikten sonra sert bir selam verdi ve ekseni etrafında geri dönerek hızlı adımlarla çardağa geri döndü. Van-

derhout arkasından ters ters baktı, tehdidini gerçekleştirmeyi çok isterdi ama Albay'ın gidişiyle birlikte kendi kariyerinin de düşüşe geçeceğini ve bir daha onun başarılarını sahiplenemeyeceğini acı verici bir biçimde biliyordu. Omzundaki rütbeyi oğlunun günün birinde büyük bir askeri lider olma özlemlerini gerçekleştirmiş olan varlıklı bir babanın satın aldığı gerçeğine rağmen, bu zamana kadar şansını yaver gitmişti. Vanderhout derin bir iç geçirdi. İşin üzücü yanı, kendini zaman zaman askerlerine komuta etme becerisinden bütünüyle yoksun hissetmesiydi ve Albay'a karşı hissettiği hıncın da kendisini kinci suçlamalarda bulunmaya iten kendi kıskançlığından başka bir şey olmadığına gayet iyi farkındaydı.

Nataşa'nın fısıltıyla yaptığı bir başka uyarı, Synnovea'nın dikkatinin iki adamdan uzaklaşmasına yol açtı. "Anna, yanında o keçi Ivan'la birlikte geliyor. Kadın da General kadar canı sıkının görünüyor. Hâlâ Albay'la evliliğini kafasına takıyor olabilir mi sence?"

Anna iri adımlarla çardağın diğer ucundan gelirken, Synnovea kararlı bir ifadeyle yüzünü ona çevirdi. Kadının ince çenesi kaskatıydı; gözlerini ise kül rengi buzdan iki delici kıymığa benzetmek mümkündü. Besbelli ki, Çar nezdinde yitirdiği zemini geri kazanamamış ve öfkesi de hâlâ dinmemişti.

"Arkamı döndüğüm anda, beni kuzenimin gözünde küçük düşürecek o aptal, küçük oyunlarını oynamaya başlamışsın. Yokluğumda bu tür fesatlar karıştırmaya niyetli olduğunu bilsem, asla Moskova'dan ayrılmazdım."

Kadının gazezini farkedene Zelda, temkinli bir biçimde araya girdi. "Bu gerçekten de beni ilgilendiren bir konu değil. Synnovea, şimdi gidip beni aramaya çıkmadan kocamı bulmalıyım." Yanağını arkadaşının yanağına bastırdı ve hafif bir ses tonuyla endişesini dile getirdi. "Anna'mın bu kadar kızgın olmasının tek nedeni, seni Vladimir'la evlendirmeye yönelik o hain planından kurtulman."

Zelda giderken az daha hemen arkasında duran Ivan Voronski'nin üzerine düşüyordu. Adamın niyeti belki de iki genç kadın arasında konuşulanlara kulak misafiri olmaktı. Papaz'ın

bu tür taktilere başvurabileceği konusunda ne Zelda ne de Synnovea en ufak bir kuşku taşısa da, daha ihtiyatlı davranmaması ikisini de şaşırtmıştı.

Zelda apar topar af dileyip oradan ayrılmadan önce, Ivan apaçık bir tiksintiyle kadına dudak büktü. Sonra döndü ve yüzünde art niyetli, sahte bir gülümsemeyle sordu. “Bir başka akılsız, küçük arkadaşınız, demek, Kontes?”

Synnovea öfkeyle yutkundu. “ Prenses Zelda hiç de akılsız sayılmaz, bayım!” diye itiraz etti, adamın ters bakışlarının daha keskinleşmesine yol açmıştı. “Ayrıca, bu özel kelimenin anlamı konusunda hiçbir fikre sahip değilken, bir başkasının aklı konusunda yargıda bulunmanız da imkânsız!”

“Senin herhangi bir konuda böbürlenecek bir halin mi kaldı?” diye meydan okudu Ivan. “Senin ne olduğunu ben biliyorum! Baştan beri biliyordum bunu! Pis, küçük bir sürtükten başka bir şey değilsin!”

Ivan’ın ince kolu birdenbire çelik bir mengene tarafından kapıldı, ağzından keskin bir ciyaklama yükseldi. Acı verici bir şaşkınlık içinde dönüp baktığında, İngiliz’in sert sert bakan mavi gözleriyle karşılaşınca neredeyse küçük dilini yutuyordu.

“Söylediklerine dikkat et, minik kurbağa,” diye kükredi Tyrone. “Birileri şeytana uyup, o sıska boynunu kırarak dünyaya bir iyilik yapmak isteyebilir. Hatta karımla konuşurken terbiyeyi takınmayı başaramazsan, o işi bizzat yapmaya mecbur kalabilirim.” Tyrone gözleri fal taşı gibi açılmış adamı kirli bir şeymiş gibi bıraktı ve gözlerini dikip anlamlı bir ifadeyle Ivan’a baktı, özrünü kabul etmiş gibi. “Uyarmış olayım.”

Anna araya girme cesareti gösterdi. “Böyle bir şeye yeltenecek olursanız, Albay, Moskova’daki bütün Ruslar’ın Alın Yeri’nde başınızın omuzlarınızdan ayrıldığını görmekten memnun olacağınızdan eminim.”

Tyrone küçümser bir edayla dalgasını geçti. “Ne? Bir sıçan öldürdüm diye mi?”

Ivan öfkeyle tehditler savurdu ama Tyrone karısını koluna taktı ve lafı uzatmadan onlardan izin istedi. “Majesteleri daha sonra yapılacak herhangi bir kutlamaya katılmadan önce Syn-

nocea'yı kendi çardağına getirmemi emretti. Bu nedenle izin verirsiniz. Çar bekliyor."

"Ben de arkanızdan geliyorum," dedi Nataşa neşeyle. "Adolphe de ne yapıp edip ona katılmamı istemişti. Burada hava giderek gerginleştiğine göre ben de daha güzel kokan bir yer bulsam iyi olacak." Ali'ye orada kalıp diğer hizmetçilerle sohbet etme izni verme işini de üstlenen Nataşa, ufak tefek hizmetçiye el salladıktan sonra döndü ve kısa bir süreliğine Anna'nın öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya kaldı; ardından da çoktan kraliyet çardağına doğru yola koyulmuş olan şık çiftte katılmak için acele etti.

Oraya vardıklarında Çar Mikhail, mareşalle beraberdi ama derhal adamdan affını isteyip tüm ilgisini Tyrone ve Synno-vea'ya verdi; aynı anda Adolphe de Nataşa'ya sahip çıkmak ve bir kenara çekmek için ileri fırlamıştı.

Mikhail'in koyu renk gözleri yeni evlileri süzerken keyifle parladı. "İkinizin birbirine bu kadar yakıştığını görmekten mutluyum. Evlilik besbelli ki size yaramış, Albay." Synnovea'ya gülümsedi. "Sen de oldukça mutlu görünüyorsun, şekerim. Her şey yolunda mı?"

Synnovea'nın tebessümünü çekingenlikle ışına arasında cezbedici bir biçimde bocaladı. "Hem de çok, Majesteleri."

Mikhail, Synnovea'nın yanındaki adama dikkatle baktı. "Birliğinizin bugün izlediğimden daha iyi bir performans hiç görmemiştim, Albay Rycroft," diye bildirdi coşkuyla. "Aslında bugün baktım da, sahada dikkat çekici derecede keyifli görünüyordunuz." Tehditkâr bir tebessüm Çar'ın dudaklarına yerleşti. "Oysa geçmişte gösterileriniz bende saygıyla karışık bir korku yaratırdı. Acaba bugünkü mükemmelliğinizin arkasındaki sebep ne diye merak ediyordum. Sonra tesadüfen, gösteriden sonra diğer çardağa ulaşmak için nasıl acele ettiğinize tanık oldum. Belli ki, herkesten daha fazla eşinizi memnun etmeyi kafanıza koymuştunuz."

Tyrone'un bronz çehresi kırmızımsı bir renge büründü. "Bendenizi bağışlayınız, Majesteleri, eğer aklım başka yerde gibi göründüysem..."

Mikhail bir elini kaldırıp bu nazik yalvarışı durdurdu. “Gösterinizin benzersiz mükemmelliğini teşvik eden her şeyin başımın üstünde yeri var, Albay. Bana ve tabii konuklarıma beklentilerimin çok ötesine geçen büyük keyif verdiniz.” İşaret parmağını düşünceli düşünceli vurdu dudağına. “Bu özel ilham kaynağınızın sizi gelecekte de motive etmesini sağlamanız beni hiçbir şekilde üzmez. Bu gösteriler bugün izlediğim derecede gelişme kaydedecekse, sadece, onları çoğunlukla karınız için sergilemenize izin vermenin benim çıkarıma olacağına karar verebilirim.”

Epey bir rahatlamış olmasına rağmen, Tyrone da kaskatı bir selam verdi. “Nazik hoşgörünüz için minnettarım, Majesteleri.”

“Senin için de uygun olduğu bir zaman belki şu senin son ricamı da bir konuşmalıyız. İçimde bir kez daha düşünüp onu geri çekmeyi isteyecekmişsin gibi bir his var.”

Tyrone’un bakışları, bir anlığına yaşadığı acı verici hüsrana sırasında düştü. Öfkesinin aklına hükmetmesine izin verdiği için utanıyordu ama başını dik tuttu. “Benim içimi gayet iyi okuyorsunuz, Majesteleri. Densizliğimi affedip, ricamı geri çekme izin verirsiniz, bana büyük bir ayrıcalık lütfedersiniz. Zaten çoktan geçerliliğini yitirmiş durumda.”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm,” diye karşılık verdi Mikhail keyifle gülerek. “Başka türlüüne inanmamı imkânsız kılacak kadar mutlu görünüyorsun şu anki durumdan. Ama zaten, kalbinin değişeceğinden ben o zaman da emindim.”

“Kalbim her zaman kapana kısılmış durumdaydı, Majesteleri,” diyerek düzeltme cüretinde bulundu Tyrone. “Kızgınlığımla yoldan çıkan, aklımdı sadece.”

Tyrone şafaktan önce yataktan kalkma konusunda genellikle çok dakikti ama görevlerinden azade olduğu bu özel cumartesi günü, Synnovea odalarından sessizce çıkıp sabah bakımı için aşağı indiğinde, yerinden bile kıpırdamadı. Uykusundan uyanıp, yanının boş olduğunu görüp yataktan fırladıktan sonra Synnovea'nın pencere yanındaki bir sandalyede oturduğunu fark ettiğinde, aradan iki saat daha geçmişti. Bir anlığına onun heyecan verici görüntüsünün zevkine varırken, gece boyunca tadını çıkardıkları tutkuyu hatırladı. Şu anda hafif renkli sabahlığı içinde son derece tatlı ve vakur görünüyordu. Askerleriyle eğitimini yaptıkları bir taarruz tatbikatı sırasında bir mızrağın yırttığı yeni pantolonundaki deliği onarıyordu. Oysa bütün bir gece süren cinsel haz şölenleri sırasında, kendini şehvet dolu bir ateş içinde titreten o oyunbaz, baştan çıkarıcı kadının bir daha görünmediği anlar olmuştu. Aşk ayinleriyle yeni tanışan birisi olmasına rağmen Synnovea sıcak, altında kalmayan ve yaratıcı bir kadındı. Gerçekten de, kendini tümüyle genç eşinin büyüüne kapılmış buluyordu çünkü insanı büyüleyen baştan çıkarıcı kadını oynama konusunda en ehil fahişeden daha iyiydi.

"Günaydın," diye mırıldanırken dudaklarında sırtış yavaş yavaş belirdi.

Synnovea'nın gülümseyen dik bakışları onun o upuzun, çıplak gövdesini hayranlıkla inceledikten sonra Tyrone'un sıcak, soran bakışlarıyla karşılaştı. "Günaydın, bayım. İyi uyudunuz umarım."

Tyrone parmaklarıyla taradı saçlarını, bu kadar geç kalktığı için şaşkıncı biraz. "Bu kadar çok uyuyacağım hiç aklıma gel-

memiştii.” Bir kaşını kaldırıp sataştı Synnovea’ya, “Sanırım beni epey bir yıpratmış, madam.”

“Tuhaf, gece bir-iki kez beni uyandırıp daha fazlasını istediğini hatırlıyorum sanki,” diye cevabı yapıştırdı Synnovea, usulca kıkırdarak. Tamir edilmiş pantolonu bir kenara bırakıp kalktı ve yanından geçerken bütün bir dayanılmaz duygular sağanağını ayağa kaldırarak Tyrone’a sürdü, sonra da bekleme odasına yöneldi. “Ali’ye kalktığında haber vereceğimi söylemiştim, Danika yemeğini hazırlayabilirsin diye. Ali’nin yukarı bir tepsi getirmesini ister misin, yoksa aşağıda yemeyi mi tercih edersin?”

Tyrone biraz da kendisine şaşıarak yavaş yavaş tuttuğu nefesini bıraktı. Yatakta böylesine gözü pek bir gece geçirdikten sonra bile, hâlâ daha fazlası için can atıyordu. Eliyle yüzündeki bir-iki günlük sakalları ovalayarak kıyafet odasına gitti. “Ali için bir tepsi alıp gelmek sorun olmayacaksa, yukarıda yemeyi tercih ederim.”

“Ali seni memnun etmek için yaşıyor Ty,” diyerek rahatlatı onu Synnovea, bekleme odasının kapısında duraklamıştı. “İsteklerin onun için bir emirdir.”

“Peki ya hanımı için?” diye sordu Tyrone, pis pis bakarak.

Synnovea güldü ve başını iki yana salladı. “Bu konuda size en ufak bir bilgi verecek olsam, sevgili kocacığım, beni büyük bir ihtimalle istismar ederdiniz, hatta belki geçmiş günahların kefaretinin bile isterdiniz. Kalbimin en ufak bir dokunuşunuzla nasıl küt küt attığını ifşa etmenin pek de akıllıca olmayacağı kanısındayım. Baksanıza, daha sadece birkaç gün önce benden nefret ettiğinizden emindim.”

“Şu son iki gece en özenli koca değil miydin, peki?”

“Öyle,” diye onayladı Synnovea, ses tonuna dolan sıcak bir içtenlikle. “Beni daha fazlası için yanıp tutuşturacak kadar özenli.”

“O zaman Ali’yi tepsiyi alması için gönderseniz iyi olur, madam. Beni yukarıda alıkoyup bütün bir gün boyunca sevişecek-seniz, biraz beslenmeye ihtiyacım olacak.”

"Emriniz olur, bayım." Alelacele dış kapıya yönelirken kahkahası da arkasından akıp gitti.

Tyrone pis pis gülererek banyonun yolunu tuttu, orada durup beline bir havlu sardıktan sonra sabah rutinine başladı. Synnovea birkaç dakika sonra içeri eğilip baktığında, yanaklarına sabun köpüğü sürüyordu.

"Bence sana Rusça öğretmekle ilgilenmenin zamanı geldi," diye haberi verdi. "Katılıyor musun?"

"Buna ne zaman vakit ayıracağını merak ediyordum ben de."

Synnovea şakacı bir aldırılmazlık havası içinde açık buklelerini bir yandan öbür yana attı. "Sana dil öğretecek zamanı vermek şöyle dursun, oturup iki kelime edecek kadar bile evde olmuyordun ki."

"İşte şimdi buradayım, madam, bütün dikkatimi size vereceğimden emin olabilirsiniz." Tyrone, Synnovea'nın yanına geldi ve bir elini onun hemen üzerindeki pervaza dayayıp, eğilerek burnunu onun boynuna sürttü, bu arada istemeden sakalını da değdirerek hatırı sayılır miktarda sabun köpüğünü genç kadının uzun, zarif boynuna bulaştırdı.

Synnovea ciyaklayarak karşı çıktı ve kaçmaya çalıştı ama Tyrone bir kolunu mengene gibi ona dolayıp olduğu yerde tuttu. Tyrone'un kocaman eli Synnovea'yı kalçasından kavrayıp sıkı sıkı kendine sokulmaya zorlarken, diğer eli de sakınmasız göğsünü avuçlamak için sabahlığının içine kaydını ama genç kadın neşeyle bileğine bir tokat attı. "O bakışın benimle bir daha sevişmek anlamına geliyorsa bayım, berbat sakallardan kurtulman gerek. Canım çok yandı."

"Kusurumu bağışlayın madam," dedi Tyrone üzüntüyle bir adım gerilerken. "Niyetim bu değildi."

Synnovea'nın gözleri parlayarak ona baktı. "Biliyorum."

Tyrone tekrar lavaboya döndü, usturayı aldı ama Synnovea arkasından geldi ve onu elinden alıp. özenle heceledi. "*Ya kaçu pabrısta*. Tıraş olmak istiyorum." Tyrone'u yatak odasındaki bir sandalyeye doğru çekıştırıp zorla oturatarak heceleri tekrarlama-sını istedi. Tyrone temkinli bir ifadeyle ona bakarken, Synnovea usturanın keskin bir biçimde bilenmiş kenarını onun yanağında

yavaş yavaş gezdirerek hem sakalları hem de köpüğü temizledi.
“*Ya kaçu pabrista. Şimdi tekrar et.*”

“*Ya kaçu pabrista.*”

“ÇU!” Synnovea, Tyrone’un çenesini sımsıkı tuttu ve kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı onu. “*Ya kaçu pabrista. Bu kez doğru söyle.*”

“*Ya kaçu pabrista.*”

“Mükemmel!” Synnovea gülümserken ikisinin bakışları birleşti. Synnovea bunun ardından öne doğru eğildi ve dikkatle Tyrone’un yüzünün geri kalan kısmını tıraş etti.

Tyrone şüpheli bir ifadeyle bir kaşını kaldırırken, Synnovea usturayı bir kenara bıraktı ve eline bir makas aldı. Tehditkâr bir biçimde makası yaklaştırdı ve niyetleri konusunda ani bir güvensizlik telkin ettiği Tyrone’u arkasına yaslanmaya sevk etti.

“*Ya kaçu pastrışa. Saç kestirmek istiyorum,*” diye açıkladı, Tyrone’un burnunun ucundaki havayı elindeki makasla kırparken dudakları yaramaz yaramaz seğirdi.

“Saç kestirmek istemediğimi nasıl söyleyeceğim?” diye sordu Tyrone.

Synnovea gülerek cevap verdi. “*Nye nada pastrışa.*”

“*Nye nada pastrışa,*” diye tekrarladı Tyrone sırtarak.

“Korkak!” dedi Synnovea kahkahalar atıp, Tyrone’un kısa saç lülelerini karıştırırken. Tyrone bir başka şakadan kükremeyle sandalyesinden ileri fırladı, bir omzuyla alttan dalıp Synnovea’yı üzerine aldı ve aniden yukarı doğru yükseldi.

Synnovea neşeyle güldü, dengesini sağlamaya çalışırken ellerini onun sırtına dayadı ama Tyrone Synnovea’ya bir aşağı bir yukarı gidip geliyormuş gibi gelen odanın içinde onu fırlı fırlı döndürdü. Sonunda durdu ve genç kadının vücudunu yavaşça aşağı kaydırırken de bir eliyle sabahlığının bağını çekip çıkardı. Synnovea omuzlarının bir silkinışıyle sabahlığını yere bıraktı ve Tyrone’un dudakları göğüsleri üzerinde ziyafet çekerken mutluluktan mest olmuş bir halde usulca iç çekti. Havlu çekilip çıkarıldı ve bunun nefesleri kesen sonucunda, genç kadının kolları gelip Tyrone’un kasıklarına dayandı.

Synnovea kocasının zonklayan heyecanını hissederek, gözlerini dikip onun keskin yüz hatlarına baktı. Yatak yeterince yakındaydı ve Tyrone da kenarına doğru hareketlenip Synnovea'yı şilteye sırt üstü yatırdı. Elleri uzun okşamalarla Synnovea'nın kıvrak bedeninde aşağı doğru gezindi, sonunda bacaklarına gelip sınıksı sarıldı; hafifçe onları araladı ve onun içtenlikle karşılayan sıcaklığına yerleşti. Synnovea, Tyrone'un bacakları kendi bacaklarını okşamaya başlar ve ağzı baş döndürücü bir öpücükle dudaklarının üzerine kapanırken nefesini tuttu. Onun hiç acele etmeyen darbelerini karşılamak için yukarı doğru kalkarken topuklarını şiltenin kenarlarına gömdü ve kısa süre sonra da küçük çığlıklar atarak kıvranmaya başladı. Solukları giderek şiddetlenip düzensizleşirken, onları akıl ve gerçeklik dünyasından kopararak yüzdükleri zevk denizine sürükleyen kasılma dalgalarıyla titredi bedenleri.

Kapıdan hafif bir tıkırtı sesi geldi; Synnovea irkilerek küçük bir çığlık attı ama Tyrone onu nazikçe kollarının arasında tuttu, başını kaldırıp seslendi. "Kim o?"

"Benim, Ali, efendim," dedi hizmetçi kadın kalın ahşap kapının arkasından. "Kahvaltınızı getirdim ama bir ulak aşağıda talimatlarınızı bekliyor. Keşif eriniz dönmüş, Ladislaus'un kampını bulduğunu ve bu konu hakkında sizinle konuşmak istediğini söylüyormuş. Ulak, Avar'ın buraya gelmesini mi istersiniz, yoksa bugün kampa dönecek misiniz, onu öğrenmek istiyor."

"Tepsiyi kapıya bırak Ali," diye talimat verdi Tyrone. "Sonra da aşağı inip ulağa gelip keşif eriyle konuşacağımı söyle."

Tyrone, Synnovea'nın üzerine eğildi, pis pis sırttı ve çok ateşli bir öpücükle dudaklarını okşadı. "Seni bırakmaktan ne kadar nefret etsem de, tatlım, mecburum, ama hiç değilse sabaha mümkün olan en olaylı biçimde başladık." Ellerini kaydırıp karısının göğüslerini avuçladı, göğüs ucunu dilinin ağır ağır okşamalarıyla yavaşça sıkıştırırken, Synnovea'nın dudaklarından ürperti dolu bir iç çekiş çıktı. "Elimden geldiğince erken döneceğim. Beni bekleyecek misin?"

"Mecburum," dedi Synnovea, ince parmaklarını onun göğ-

sündeki tüylerin arasına daldırarak. “İçimde bir yangın daha ateşledin ve onun dindirilmesi gerekiyor.”

Tyrone’un bacakları bir daha Synnovea’nın kilere dayandı, ikisinin de damarlarında akan kan bir daha hızlandı. “O yangın asla dinmeyecek,” dedi Tyrone biraz da keyifle, kendini yine ateşli ve aç hissediyordu. Bir kez daha Synnovea’yı öptü, bunun şaşkınlığıyla başını iki yana sallayarak gönülsüzce geri çekildi. “Yemin ederim bana büyü yaptınız madam, ya da en azından, hep sizi arzulamamı sağlayacak tuhaf bir ilaç verdiniz bana.”

“Evet, kocacığım,” dedi Synnovea, ipeksi bir kahkahayla. “Ve seni bu zor durumdan kurtaracak tek kişi de benim. Başka genç kızların eteklerini kaldırmamanın sana pek az faydası olur.”

“Söylediğinde yeni bir şey yok karıcığım. Gözlerimi diğer kadınlara karşı körleştirdiğin ilk andan itibaren bunu biliyorum.”

Synnovea başıyla şuh bir edayla salladı. “Güzel! O halde sana hemen geri dönmeni emrediyorum.”

Tyrone, kendini hiç tutmadan, onu tutkuyla öptü, sonra geri çekilip fısıldadı. “Öyle yapacağım tatlım, elimden geldiği kadar çabuk döneceğim.”

Kısa bir süre sonra, Synnovea yüzünde ciddi bir ifadeyle Tyrone’un gidişini izlediği üst kat pencerelerinden birinden el sallıyordu. Şu an yüreğine tüm ağırlığıyla çöken ıstırapı tarif etmesi imkânsızdı. Tyrone’un biraz önce aldığı mesajdan, kocasının kısa süre sonra onu bırakıp Ladislaus’u aramaya çıkacağını biliyordu. Başına neler geleceğinden, hatta sağ salım geri dönüp dönmeyeceğinden bile emin olamazdı. Tyrone bu seferden sapasağlam geri dönünceye kadar, Synnovea’nın onun selametine yönelik sürekli bir korku içinde yaşayacağından hiç kuşkusu yoktu.

Kasvetin iç karartıcı sisi Synnovea’nın beklediğinden çok daha erken çöktü. Korkutucu alamet, meydana Tyrone’un yanından geçtikten sonra nihayet leydiyi kocasının onu bırakma planından haberdar etme zamanının artık geldiğine karar

veren, Binbaşı Nekrasov kılığında geldi. Nikolay Andreyevna Konağı'na geldi ve kendini tanıtır kibarca Leydi Synnovea ile baş başa görüşme isteğini ilettiler. İçeri alındı ve bir hizmetçi tarafından kendisine leydi odasından çağırılıncaya kadar büyük salonun açık alanında beklemesi söylendi. Kısa bir süre sonra Synnovea salona girdi ve ellerini zarif bir biçimde Binbaşı'ya doğru uzatarak ilerledi; Nikolay sıkı sıkı onun ellerini tuttu ve parmak uçlarına istekli bir öptüçük kondurdu.

"Beni görmeye gelmeniz ne kadar güzel Nikolay," diye mırıldandı Synnovea gülümseyerek. Kolayca görülebilecekleri ama duyulmayacakları bir cumbayı işaret ederek, oraya kadar yol gösterdi. "Umarım iyisinizdir görüşmeyeli."

"Fena değilim leydim," diye karşılık verdi Nikolay, güzelliği karşısında afillanmış bir halde. Hafifçe ton almış ışık parçaları yarı saydam, mika camdan sel gibi akıyor, uçuk pembe bir ışıkla genç kadını yıkıyordu. Nikolay cennetteki hiçbir meleğin bu kadar ışıltılı, ya da bu kadar alımlı görünemeyeceğinden emindi. "Ama itiraf etmeliyim ki, yaptığınız evlilik beni çok üzdü, o kadar ki, gönlümü bir başka kadının arkadaşlığında teselli aramaya razı edebilmiş değilim."

"Yapmayın, Nikolay!" diye cesaret verdi Synnovea. "Aramızda asla bir şey olmazdı zaten ve benim Albay'la evliliğimin sizi kederlendirmesi beni çok üzer."

"Onunla nasıl mutlu olabilirsiniz ki?"

Bu soru Synnovea'yı irkiltti ve içinin derinliklerinde bir yerlerdeki içgüdüleri Binbaşı'dan bu söylediğini izah etmesini istememesi yönünde onu uyarsa da, büyüyen bir şaşkınlıkla gözlerini ona dikip bakarak Nikolay'ı devam etmeye teşvik etti.

"Bir kocanın davranması gerektiği gibi davranıyor mu size?"

"Elbette," diye cevap verdi Synnovea temkinli bir şekilde. "Onun eşiyim. Neden davranmasın ki?"

Nikolay, İngiliz'in genç kadının güzelliğinin cazibesine çoktan teslim olduğundan korkarak aceleyle devam etti. "Leydim, bunu yapmak bana ne kadar üzüntü verse de size her şeyi anlatmak zorundayım. Kocanız Majesteleri'nden, İngiltere'ye geri

dönmeden önce evliliğinizin feshini onaylamasını istemek yüz-
süzlüğünde bulundu.'

"Yanılıyorsunuz..." diye başladı Synnovea, yüreğine sızan
bir soğukluk hissederek.

"Bizzat duydum!" diye ısrar etti Nikolay.

"Ama bu nasıl olabilir?" diye sordu Synnovea, yüreği acıyla
burkularak. "Biz karı kocayız."

"Evliliğiniz o konuda... Başarılı oldu mu yoksa hâlâ bir da-
nışıklı dövüşten mi ibaret Synnovea?" diyerek yokladı Nikolay,
dikkatle. "Albay Rycroft, ayrılma zamanı gelinceye kadar ken-
dini sizden uzak tutacağını söylemişti. Yalan mıydı söylediği?"

Synnovea şüphelenmişti. "Neden gelip tam da şimdi bunu
bana anlattınız? Maksadınız nedir?"

Synnovea'nın sesindeki hiddet tınısı Binbaşı'nın dikkatin-
den kaçmadı ve onun güzensizliğini gidermek için acele etti.
"Böyle bir şeyin olması halinde size sadakat vaadinde bulunmak
için buraya geldim. Evlilik teklifimi kabul etmeyi düşünürseniz,
şu anki evliliğiniz biter bitmez sizinle karşılıklı yemin etmek
bana onur verir. Hiçbir erkeğin yapamayacağı kadar üzerinize
titrerim."

Synnovea bir gözyaşı seline engel olmak için büyük bir çaba
sarf ederek, yapmacık bir tavırla pencereye döndü. Gösterdik-
leri karşılıklı yakınlıkla evlilikleri pekişmişken Tyrone'un ne
yapmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu belirsizlik,
Tyrone İngiltere'ye giden bir gemiye binmişken kendinin li-
manda terk edilmiş halini gözünün önüne getirdi. Bir eş ola-
rak böylesine umursamazca bir kenara mı atılacaktı? Tyrone,
anayurduna ulaştıktan sonra, onun yerini bir başka gelip geçici
aşkla dolduracak ve zamanla unutacak mıydı onu?

Omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış atıp duygu dolu
bir sesle sordu. "Kocam daha ne kadar süre burada kalmayı
planlıyor?"

"Üç seneden biraz daha fazla... Görev süresi tamamlanın-
caya kadar."

"Üç sene?" zayıf bir sesle tekrarladı Synnovea.

"Artı birkaç ay, leydim," diye ekledi Nikolay.

"Daha bu kadar çok zaman var yani," diye mırıldandı dalgın dalgın.

"Albay, o zaman geldiğinde bu talebinin kabul edileceğinden çok emindi," diye ısrar etti Binbaşı.

"Ne zaman oldu bu?"

"Albay'ın kırbaçlanmasından hemen sonra Majesteleri'ni görmeye geldiğinizde, İngiliz'le evleneceğinizin bildirildiği gün."

"Albay Rycroft çok kızgındı, hatırladığım kadarıyla," diyerek araya girdi Synnovea, kısık bir ses tonuyla.

Kısa, alaycı bir gülüş, Nikolay'ın eğlendiğini gösteriyordu. "Kudurmuş kelimesi Albay'ın o günkü duygu halini daha iyi tanımlardı, leydim."

"Yani, Çar'ın evlenmemizi emretmesinden dolayı mı çok öfkeli olduğunu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Ona yaptıklarım düşünülecek olursa, pek de beklenmedik bir şey değil bu," dedi Synnovea usulca. "Prens Vladimir'le evlenmekten kurtulmak için onu kullandım ve bu yüzden acımasızca kırbaçlandı. Size bu şekilde davranılsa öfkelenmez miydiniz?"

Nikolay, Albay'ın suçuna bir mazeret göstermemeyi tercih etti ve cevap vermedi.

Synnovea son derece zorlama bir gururla ona döndü. "Uyarınız için teşekkür ederim Nikolay," diye mırıldandı zarif bir ifadeyle. "Ama korkarım, üç sene bilmem kaç ayın neler göstereceğini hiç kimse öngöremezken size bir vaatte bulunmayacağım. Belki de bir başkasına âşık olacak ve bana şimdi verdiğiniz sadakat yemininden dolayı pişmanlık duyacaksınız."

"Asla!" diye bağırdı Binbaşı, üstüne basa basa.

"Yine de Albay Rycroft'un İngiltere'ye gideceği o güne kadar sabırla beklemek en iyisi. Karşılıklı ettiğimiz yemin gerçekten geçersizleşinceye kadar sadakatsiz davrandığımı düşünmesini istemem onun."

"Onun için hiçbir anlam ifade etmediğini bilerseniz de, bu yemine sadık kalır mıydınız?" diye sordu Nikolay şaşkınlıkla.

Synnovea onun inanmayan bakışlarını elinden geldiğince ağırbaşlı bir ifadeyle karşıladı. “Kocamın kararını değiştirmesi için hâlâ bir yığın zaman var. Bu ihtimali tehlikeye atmak istemezdim.”

“Ama neden?” diye ısrar etti Nikolay, bir türlü anlayamıyordu. “Benim şu anlattıklarımı duyan her genç kadın, kocasının evliliklerini feshetme planları karşısında fena halde incinmiş olurdu.”

Synnovea’nın yanıtı ölçülü bir omuz silkişten sonra geldi. “Ben Albay’ın beni hayatından çıkarma izni istediğinde öfkесinin etkisi altında konuştuğuna inanıyorum. Benim ona çektiğim acı, aldığı kırbaç darbelerinden onu çok daha derinden yaralamıştı.” Dudakları kederli bir gülümsemeyle kıvrılırken ekledi. “Ama zaten, bu savaştan daha başlamadan vazgeçecek kadar ona âşığım, Binbaşı.”

Nikolay’ın omuzları uğradığı bozgunla düştü. Synnovea’nın bu açıklamasına karşı söyleyecek etkili bir laf bulamadı ve üzüntülü bir şekilde oradan ayrıldı.

Nikolay, bağlama direğinden atının dizginlerini topluyordu ki, leydinin kocasının konağa inen dar yoldan aşağı atının sırtında indiğini gördü. Nikolay, Albay ona ulaşmadan aceleyle atına atlayıp yola koyulmak istese de, telaşıyla işkillendirdiği Albay topuklarını atının sağrısına dürtüp hızla ileri fırladı.

“Binbaşı Nekrasov!” Tyrone’un zoraki tebessümü sırasında neredeyse dişleri gıcırdadı. “Ne işiniz var burada? Çar’dan bir haber falan mı getirdiniz? Yoksa işinizin başından ayrılmamızın nedeni ben yokken eşimi ziyaret etmek mi? Sizi biraz önce meydanda görmüştüm ama durup geçişimi izlemeniz geldi şimdi aklıma. Ne düşünmem gerekiyor acaba? Karım üzerinde şansınızı bir daha denemek için mi peşimi bırakmıyorsunuz?”

Nikolay’ın yüzü bastırılmayan bir hiddetle kıpkırmızı keşildi. Synnovea karşısında yaşadığı düş kırıklığının ardından, hiç de öyle bayağı mazeretler öne sürecek ruh halinde değildi. “Gerçekten eşinizi görmeye geldim, Albay, ama bu sizi neden rahatsız etti anlayamadım. Bir başka erkeğin onu ellerinizden alması, sizi çok rahatlatmaz mıydı?”

Tyrone bir şeyler homurdanıp atından aşağı atladı, fırladığı gibi soluğu diğerinin atının yanında aldı. Binbaşı'nın paltosuna yapıştı. onu eyerinden aşağı çekip sertçe sarstı. "Onu benden almayı denemek gibi bir niyetiniz varsa, Binbaşı, bu durumu hemen burada açıklığa kavuşturacak iyi olur. Arkamdan dolaplar çevirerek onu benden çalma çabalarınızdan bıktım artık."

Nikolay öfkeyle Albay'ı itip kendisinden uzaklaştırdı. "Me-sele çoktan çözülmüş durumda zaten," diye bildirdi bir ifadeyle. "Leydi besbelli ki, kendini ortada bırakıp İngiltere'ye dönmeyeceğinize inanma eğiliminde."

Tyrone'un kışları şaşkınlık içinde havaya fırladı. O anda da ansızın hatırladı, Çar'dan o budalaca taahhütü almaya çalıştığı sırada binbaşının da orada olduğunu. Alayla gülümsedi adama. "Şimdi anlıyorum bozguna uğramış sokak köpekleri gibi arkamdan sinsi sinsi buraya geliş nedeninizi. Çar'dan almış olduğum taahhütü Synnovea'ya söyleyerek kendi emellerinize bir adım daha yaklaşıacağınızı ve onu benim yokluğumda, şu kara sevdaya tutulmuş yeniyetme köylüler gibi avutabileceğinizi umdunuz. Bunu ifşa ederek onu ne kadar yaralayacağınızı umursamadınız. Bütün istediğiniz ona sahip olmaktı. Pekâlâ Binbaşı, ilk benden duyun o zaman, talebimi çoktan Majesteleri nezdinde geri çektim. Evlilik yeminimiz tamamına ermiş bulunuyor ve ona sahip olacaksınız bunun tek yolu benim öldürülmem ve onun dul kalması. Yani, İngiltere'ye döndüğümde karımı size ya da bir başka köy delikanlısına bırakmaya hiç niyetim yok. Onunla bulabildiğim her fırsatta sevişmek ve karnını bebeklerle şişirmek istiyorum ki, bir daha yoluma çıkma şansınız kalmasın. Şimdi sizi kanlı bir posa haline getirinceye kadar dövmeden, defolun buradan."

Nikolay öyle tehditlere pabuç bırakacak bir adam değildi. O da kendi uyarısıyla karşılık verdi. "Leydiye kötü davrandığınıza dair en ufak bir fısıltı duyarsam Albay, bir konuda sizi temin edeyim: Rusya'ya geldiğiniz güne pişman olursunuz. Bu da benim size yeminim olsun. Yeterince açık ifade edebildim mi acaba?"

“Merak etmeyin, cehennemde buz gibi bir gün yaşanmadan böyle bir rivayet duymayacaksınız,” diye hırladı Tyrone.

Nikolay eyerinin üzerine sığırdı, atını dizginledi ve yıldırım gibi yola sürdü. Tyrone onu kısa bir süre izledi, sonra hızla dönüp eve koştu. Alt kattaki odalarda karısının varlığına dair herhangi bir emare bulamayınca, kendi odalarında aramak için merdivenlere sığırdı. Yatak odasına aceleyle dalarken kapı duvara çarpıp geri sekti.

Synnovea şaşkınlıkla irkilerek pencereden döndü ve Tyrone ona doğru yaklaşırken yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını hızla sildi.

“Binbaşı Nekrasov buradaydı,” dedi Tyrone, onun yüzünü incelerken, malumu ilan ederek.

“Hatırımı sormaya gelmiş,” diye karşılık verdi Synnovea, resmi bir ifadeyle. Tyrone’un bu ziyaretin ayrıntılarını tarzına niyetinde olduğunu sezerek, yanında geçip açık kapıya doğru yürüdü. “Nataşa yemek için senin gelmeni bekledi ve aşağıda bizi bekliyor.”

Tyrone, bu meselenin kendi odalarında baş başa, nasıl olsa enine boyuna konuşulmak zorunda olduğunu bilerek sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı. Başkalarının önünde açılmazdı. Kolunu davetkâr bir ifadeyle kaldırdı, Synnovea bir elini onun dirseğinin üzerine koyarken karısını dikkatle seyretti.

“Bu gece özellikle güzel görünüyorsun, Synnovea,” diye mırıldandı, onun gergin sessizliğine bir son verme çabasıyla.

“Öyle mi?”

“Benimle evlilik yemini etmek için saraya geldiğin günden kadar güzelsin.”

“O gün beni fark ettiğinden haberim yoktu,” diye karşılık verdi Synnovea, soğuk bir şekilde. “Bütün olup bitenlerden çok rahatsız görünüyordun, öyle ki, törenin daha yeminden önce durdurulmasını istemeni bekliyordum.”

“Son derece sıkıntılıydım.”

“Bence de her erkek tiksindiği bir evliliğe zorlanmaktan nefret eder.”

“Bu evlilikten değil, sadece yol açtığı durumlardan tiksiniyorum.”

“Cinsel arzularınızı canlandırdığım için kızdınız mı, Albay? Ben onlar zaten azmaya hazırmış gibi hatırlıyorum da.”

“Öylelerdi,” diye kabul etti Tyrone. “Daha ilk baştan itibaren seni arzuluyordum, Synnovea. Seni çıtırçıplak kollarıma aldığım ilk andan itibaren. O günden bu yana, başka bir kadını düşünemez oldum. Sahip olmayı hayal ettiğim biricik kadın oldun.”

“Evlendikten sonra hiç de öyle arzular gibi görünmüyordun beni,” diye hatırlattı ona Synnovea. “Majesteleri olmasa, emnim beni bırakmış olurdu.”

“Doğru,” diyerek kabullendi Tyrone, kısık bir sesle. “Ama öfkeliydim. Beni kullanmıştın ve çevirdiğin dolap nedeniyle çekeceğim acıyı umursuyor gibi bir halin de yoktu. Senin yüzünden az daha hadım ediliyordum.”

“Vladimir’le evlenmeliymişim,” diye söylendi kasvetli bir ifadeyle Synnovea, gözyaşlarını bastırmak için çabalayarak. “İkimiz için de çok daha iyi olurmuş.”

“Hayır, lanet olsun! Karım olmanı istiyorum ben!”

Synnovea dik bakışlarını kaldırdı, dudaklarında keskin bir tebessüm vardı. “Gerçekten istiyor musun, Ty?”

“Evet! Buna inanmak zorundasın.”

Nataşa merdiven inişinde onlara katıldı ve canlı sohbetiyle sadece birkaç karşılık vererek yemeği atlatmalarını sağladı. Canlarını sıkın şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama aralarında fena halde kötü giden bir şeyler var gibi görünüyordu. Synnovea’nın kocasına karşı sergilediği mesafeli tutum hiç değişmezken, kocasının dik bakışları nadiren genç eşinden ayrılıyordu. Tyrone kadehini her zamankinden daha sık yudumlamasına rağmen, ikisi de yemeklerine pek dokunmadı. Nataşa da onları herhangi bir sohbe çekme girişimlerinin bir işe yaramadığını gördü. Çar’ın geçit töreninden memnuniyetine dair her türlü soru karşısında Synnovea’nın zoraki gülümsemelerini, Albay’ınsa çekimser omuz silkişleri ve kısa yorumlarını buldu. Onların bu suskunluğu karşısında hüsrana uğrayan Nataşa

sonunda bir eliyle alnını sıkı sıkı tutarak kalkmak için izinlerini istedi. En sevdiği dostlarının birbirlerini cezalandırıp, birlikte tadını çıkarmaya başladıkları her şeyi mahvedişlerini izlemenin sancısıyla başı zonkluyordu.

Başka erkekler onun tükettiği miktarda şarapla çoktan sarhoşluk belirtileri gösterirdi belki ama Tyrone nihayet yukarı çıktıkları sırada karısına eşlik ederken, kendini sıkıcı derecede ayık hissediyordu. Ali'yi kendilerini bekler halde bulunca kıyafet odasına kaçtı; orada giysilerini çıkarıp karısının ona diktği kaftanı giydi. Büyük odaya döndüğünde, İrlandalı kadın hanımının ipeksi buklelerini tarıyordu. Tyrone bu ritüeli ve karısının hafif renkli sabahlığı içindeki heyecan verici güzelliğini seyretme fırsatı bulduğu için derin bir minnetle dolarak yakındaki bir sandalyenin üzerine yayılıp oturdu ama Synnovea, Ali'ye saçını örmesini söylediğinde, eşinin öfkesinin zerre kadar hafiflemediğinin fark etti.

"Ben açık kalmasını tercih ederim," diye fikrini söyledi Tyrone sert bir şekilde ve eliyle işaret ederek Ali'den çıkmasını istedi.

Ali soran gözlerle hanımına bir bakış attı ve Synnovea onaylayan bir baş hareketiyle gönülsüzce karşılık verdi. Fena halde ters giden bir şeyler sezen hizmetçi çıktı ve kapıyı sessizce kapadı arkasından.

Tyrone ne zamandır beklediği baş başa kalma fırsatını yakalayınca karısının yanına gitti ve onu kollarına almayı denedi. "Seninle konuşmam lazım, Synnovea."

"Söylenecek bir şey yok," diye cevap verdi Synnovea, buz gibi bir ifadeyle ve kızgın bir silkinişle onun kollarından kayıp kurtuldu. Hemen ardından da karşıdaki pencerenin yanında duran küçük bir yazı masasının başına geçti ve bütün çekmece-lerini açıp kapattıktan sonra nihayet üst raflardan birinden deri kaplı bir şiir kitabını seçip aldı. Yatağın kendi yattığı tarafına geri dönerken, her hareketini izleyen bakışlarla göz temasından kaçındı. Ali'nin birkaç dakika önce katladığı yatak örtülerini geri-

ye fırlatıp açtı, yastıkları kabarttı ve omuzlarının bir silkinışıyle üzerindeki sabahlığı attıktan sonra ona yarı çıplak vücuduna doya doya bakma fırsatı vermeden alel acele örtülerin altına kaydı. Sırtını yastıklara verip uzandı, kitabını açtı ve içindekilerle ilgileniyor görünmek için samimi bir çaba sarfetti.

Tyrone'un aralarındaki bu uçurumu nasıl aşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve açıklamalarının bayağı görüneceğinden korkuyordu. Düşüğü bu içinden çıkılması güç açmaz nedeniyele içi içini yiyerek ikide bir Synnovea'ya kısa bakışlar atıyor ama onun ürkütücü tavırlarında en ufak bir cesaret verici hal göremiyordu. Sonunda bıraktığı yerden sohbete devam etti. "Binbaşı Nekrasov buradaydı."

"Söylemiştin," diyerek üzerine gitti Synnovea, bakışlarını güçlükle okumaya çalıştığı dizelerden ayırmaksızın o zarif burnunu mağrur bir edayla havaya kaldırarak.

"Ben yokken erkekleri ağırlamak senin için adetten midir?" Aslında bir açıklama yapması gereken kişi kendisi olduğu halde onu incitici bir biçimde haksız yere suçladığını fark etse de, kendini tutamamış gibi bir hali vardı. Şarap belki de onu düşündüğünden daha fazla bozmuştu.

"Nikolay'la hiçbir şekilde yalnız kalmadık," diye bilgilendirdi onu Synnovea, yine buz gibi bir ifadeyle. "Kapının önünden geçen herkesin gözü önünde idik..."

"Binbaşı besbelli sana âşık olma hayalleri görüyor," diyerek kesti onun sözünü Tyrone. "Bir fırsatını bulsa seni yatağa atacak. Çok arzulu görünüyor."

Synnovea kitabı ters çevirip külçe gibi göğsünün üzerine bıraktı, tiksinti içindeki buz gibi bakışlarını dikerek kocasının düşünceli gözlerini yakaladı. "Binbaşı Nekrasov kendini tanıdığım şu kısa süre içinde benim için hep iyi bir dost oldu. Aleksey'in niyetleri konusunda Majesteleri'ni uyarmasaydı, bugün burada olmazdın, en azından tam bir erkek olarak."

"Çok arzulu görünüyor," diye tekrarladı Tyrone üstüne basa basa. yatağa doğru yaklaşırken. "Belki benim kadar." Öfkeyle güldü. "Sana sahip olmaya o kadar hevesliydim ki, küçük fedalar karşılığında beni kullanmakta zerre kadar tereddüt etmedin.

O yumuşak memelerine dokunmama izin vermekte hiçbir beis görmedin. Şimdi benden sakındığını onun okşamasına izin mi vereceksin?”

“Senden bir şey esirgediğim yok!” Öfkeli bir alayla gülümse-di Synnovea, kocasının daha önce bir an bile görmediği bir kız-gınlık, soğukkanlılığını kesintiye uğratmıştı. “Çar’dan İngilte-re’ye dönmen halinde evliliğin feshine izin vermesini isteyerek aramıza sınır çekme peşinde koşan sendin asıl! İlişkimize böyle sınırlar koyduktan sonra, kollarımı açıp seni bağrıma basmamı mı bekliyorsun *şimdi*? Kafasında Rusya’dan serbest ayrılma ni-yeti taşıyan sendin, o halde bu gece kendimi senden sakınmaya yeltenmekle beni nasıl suçlayabilirsin? Başka ne bekleyebilirsin ki? Ne beni *ne de* bu evliliğin yükünü istiyorsun. Buna karşılık Binbaşı Nekrasov, beni eşi yapmaya çok hevesli. Senin o kahra-manca talebine kulak misafiri olmuş ve sen gittikten sonra ken-disiyle evlenmemi teklif etmeye geldi buraya.”

“Bunu da yaptı, demek?” Bu kez de Synnovea’nın daha önce hiç görmediği derecede bir öfke sergileme sırası Tyrone’deydi. Hiddet o yakışıklı yüzünü bozdu ve Synnovea ona doğru eği-lirken bu yükselen gazaptan önce ani bir korkuyla yastığına geri çekilmekten başka bir şey yapamadı. “Seninle evlilik yemini edip beni arkamdan boynuzlamadan önce o kadını yumuşak-lığının da şöyle bir tadına bakacak mı peki?” Bunu düşünerek hırladı. “Kahretsin! Bir daha başıma gelmeyecek böyle bir şey!”

Synnovea uğradığı bu büyük hakaret karşısında küçük bir çığlık attı ve bir eli öfkeyle ileri fırlayıp Tyrone’un yanağında gürültüyle patladı.

Tyrone’un başı onun bu darbesiyle yana savruldu. O anda, burun delikleri bir koni gibi açılmış ve yanakları gergin bir bi-çimde kasılmış halde, alevler saçan bakışlarla Synnovea’nın üzerine eğildi. “Angelina da bana sadakat yemini etmişti ev-lendiğimizde ama sonra aşâğılık bir zamparayla fahişelik yaptı arkamdan...”

Synnovea ona ani bir dehşet içinde dik dik bakarken ye-şil-kahve gözler kocaman oldu. “Başka biriyle evli olduğumu mu söylüyorsun yani?” Synnovea ondan gelecek cevabı bile

beklemeden yatağı emekleyerek geçti ve öbür yanından ayağa sıçradı. Tyrone ise kalın ahşap dikmenin etrafından dönüp uzun adımlarla ona yaklaştı. Yanına gelince, Synnovea arkadaki duvara doğru sendeledi ve sıkılmış yumruğuyla havayı döverken onu uzak durması için uyardı. Ona doğru suçlayan, hiddetli bir bakış atarken boğazından bir öfke hırıltısı yırtılıp çıktı. “Beni kandırdın! Bir eşin olmadığını sanmama izin verdin. Ve bütün bu süre boyunca da mağduru oynadın, asıl sen beni dolandırdın!”

“Lanet olsun, Synnovea, düşündüğün gibi değil!” Synnovea’nın yaşadığı paniği fark eden Tyrone onu kollarına almaya çalıştı ama genç kadın çekilip uzaklaştı, tiksinti dolu bir küçümsemeyle baktı ona dudak bükerek.

“Dokunma bana, seni *yalancı hödük*!”

“Lanet olsun, dinle beni!” diye bağırды Tyrone. Onu omuzlarından yakalayıp sertçe sarsarken söylediklerini dikkatle dinlemesini buyurdu. “İngiltere’de birkaç yıl öncesine kadar evliydim ama karım ben buraya gelmeden önce öldü! Şu an *tek* resmi eşim sensin!”

Acımasızca ihanete uğramış olma duygusuna karışmış keskin, delici bir sancı yavaş yavaş hafifleyerek yerini bir rahatlatma hissine bırakırken, Synnovea şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde bakıyordu ona. Hayatı kendisine geri verilmiş gibiydi, sanki onu bir an için mutlak anlamda yitirmiş, ama sağ salım yine kavuşmuştu. Bir başka anı, Synnovea’yı hemen başının üzerindeki yakışıklı çehresini dikkatle incelemeye zorlayarak, kanatlanıp geldi. “Haftalar önce bahsettiğin olaydaki erkek sendin, karısının bir başkasıyla aldattığı adam...”

Tyrone’un alnı acı dolu bir somurtuşla buruştu. “Ben oyum, evet.” Tyrone ondan ayrılıp yatağın etrafında dolaştı ve gelip pencerenin önünde durdu. Ellerini arkasında kavuşturup gözlerini ötelerdeki karanlığa dikti. “Daha damat adaylarının kendini istemeye gelmelerine izin verilmeden bile önce, Angelina’nın etrafında onu elde etmek için yığınlar halinde bekleyen bir sürü erkek vardı. Güzeldi, hiç şüphesiz, ama babasının devasa bir çeyiz hazırlığı yapması durumu değiştirmede. Uygun yaşa gelir gelince flörtlerle zaman harcamaya başladı ve en ünlü zampara-

lardan bazılarıyla gönül eğlendirdi. Onlarla komşuyduk ve ben bütün bu olanları uzaktan izlerdim, onu bir çocuk olarak görmek dışında aklımdan bir şey geçirmeksizin.

“Seferden döndüğüm bir günün sonrası, beni yakaladı. Konuşmak, belki de son görüşmemizden bu yana artık büyüdüğünü göstermek için elinden geleni yaptı. Espriliydi, alımlıydı, son derece sevimliydi, bir erkeğin bir eşte isteyebileceği her şeye neredeyse sahipti. Bana daha çocukluğundan itibaren eşim olma hayalleri kurduğunu ve beni elde etmeyi kafasına koyduğunu söyledi. O zaman ciddiye almasam da o kendini benim direnişimi kırma düşüncesine adanmış gibiydi ve sonunda evlenme teklif ettim. Sık sık evden uzakta olmamdan bir gün bıcağını hiç düşünmeden onunla evlendim. Her şey bir yana, bir yığın gösterişli aşığı ateşli bir şekilde ona kur yapmıştı zaten. Gerisini biliyorsun. Evliliğimizin üçüncü yılında ben yine evden uzaktayken, kendisine karnında bebeğini taşıdığını söylediğinde umursamayan bir başka adamla aldattı beni. Gülmüş ve kendini ciddiye aldığı için adam dalga geçmiş onunla. Ortalık yerde böbürlenerek yaptıklarını ve Angelina’nın karnında taşıdığı piçini anlatmış. Ben eve döndüm ve Angelina’yı durumu epeyce ilerlemesine rağmen bunu dış dünyadan saklamaya çalışır halde buldum.”

“Aşktan hiç bahsetmedin ama onu sevdiğini sezdim yine de.”

“Öyleydi, her kocamın eşini seveceği anlamda sevmiştim ben de onu,” diye kabul etti Tyrone, ama eklememek için kendini zor tuttu: *Ama seni daha çok seviyorum.*

“Ben senin karım,” diye anımsattı Synnovea usulca. “Bu bir şeyi değiştirir mi?”

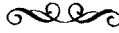
“Evet.” Tyrone cevap olarak bu tek kelimeyle yetindi oysa kalbi daha fazlasını söylemek için yapıp tutuşuyordu. Synnovea kendisinin en ufak bir tebessümüne bile Tyrone’un ne paha biçilmez değerler atfettiğini bilse, *fesih* kelimesini ağzına aldığı için bile ne kadar pişman olduğunu anlardı.

“Gerçekten yorulduğum Ty,” diye mırıldandı Synnovea, bitü-nüyle bitkin hissediyordu kendini. “Bir sakıncası yoksa, şimdi gidip yatmak ve uyumak istiyorum.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Tyrone, onun son derece yıpratıcı bir öğleden sonrası geçirdiğini düşünerek. “Nasıl istersen. Kafam biraz rahatlatıcaksa, seni isteğin dışında bir şeye zorlayacağımdan korkmana hiç gerek yok.”

Synnovea canı sıkkın bir halde başını salladı ve yataktaki yerine yeniden geçerek ona arkasını dönüp yattı.

Tyrone derin bir iç çekti, sanki o ateş kuşunu biraz önce ellerinden kaçırmıştı. Evliliklerinde başladıkları yere geri dönmüşler gibiydi. Görünüşe göre, onun gönlünü alıp direnişini kırması gereken artık kendisiydi.

Synnovea'nın hâlâ Nikolay'ın anlattıklarının sersemletici etkisinden çıkamamış olduğunu bile bile, Tyrone'un şehirden ayrılma hazırlıkları yapmayı düşünmeye başlaması mümkün olmazdı. Tyrone, Synnovea onunla ilişkisine artık bir son vermek istediğine karar vermiş olsa, onu suçlayamazdı. Synnovea'nın onu pervasızca kullanmasından sonra Tyrone da hissetmiş olduklarıyla aynıydı bu. Yine de, onu karısı olarak istemediğine Synnovea'nın inanmasına kayıtsız kalarak çekip gidemiyordu işte.

Şafağın ilk ışıkları, odaları hafif pembemsi bir ışıltıyla yıkayarak pencerelerden içeri aktı. Tyrone, uyuyan karısını seyrederek yatağın kenarında dikildi, onun varlığını öylesine, laf olsun diye kabullendiği bir an hatırlamıyordu. Arzuyla için için yandığı anlar da olmuştu, öfkesinden kudurduğu zamanlar da... Ancak gösterdiği tepki ne olursa olsun yüreği sıkı sıkıya kapana kısılmış, ona karşı duygularıysa baştan sona teyakkuz halindeydi.

Gece boyunca yine onun düşlerini kurmuş, çıplak sırtına dayalı mest edici kıvrımlarının basıncını iliklerinde hissetmenin büyüüne kapılmıştı. Kendine sıkı sıkı sokulmak Synnovea'nın sıcaklık arama şekliydi ve hiçbir mantık Tyrone'u Synnovea'nın onu affettiğine ve kendisiyle sevişmesini istediğine ikna edemiyordu. Karısının son zamanlarda gösterdiği yakınlıktan ne kadar çok yararlınsa da, hâlâ onun için yanıp tutuşuyordu. Kızıışma döneminde dişisini bulmak için ağzından salyalar akarak havayı koklayan bir hayvan gibi, azgın bir ateşle sürekli olarak onun ağına yakalanıyor gibiydi.

Tyrone'un onun kocası olmaktan hoşlanmasında şaşılacak bir yan da yoktu. Bazen Angelina için söyleyebileceklerinden

daha fazlasıydı bu. İlk karısı, ondan ilgi görmek için sürekli olarak yarışan ya da sadakatinin onayına ihtiyaç duyduğunu alenen gözler önüne seren, sadece şöyle birkaç dakikalığına sessizce oturmak ve onunla sohbet etmek istediği zamanlarda üzerinden inmeyen ya da ardı arkası kesilmeyen öpme ya da sarılma çabalarından dolayı dikkati dağılmadan veya utanmadan büyükannesini ya da ailesini ziyarete gidemediği, bir çocuk gibiydi. Belki de Angelina sevgiye hükmedebileceği düşüncesiyle büyümüştü. Tek çocuk olmasından dolayı ailesi tarafından şımartılmış ve aşırı bir ihtimam görmüştü. Hiç bitmeyen talepleri yaşamlarını sekteye uğratacak noktaya gelmişti. Ne zaman Tyrone'un zamanını ya da ilgisini başka şeylerle paylaşmak zorunda kalsa, Angelina somurtur veya gerçekte Tyrone'un onu sevmediğinden ya da başka şeylere çok daha fazla ilgi göstermesinden yakınırı. Bir keresinde Tyrone'u yalnızca ve yalnızca kendisiyle ilgilenerak aşkını kanıtlamaya zorladığı bile olmuştu. Tyrone, şayet karşılık olarak, kendisi de onun için ailesinden ve dostlarından vazgeçerse buna razı olma sözü vererek itiraz ettiğinde ise, şiddetle reddetmişti. İstemeye istemeye Tyrone'un da akraba olarak değer verdiği ya da yakın arkadaş saydığı kişileri ziyaret etmesine izin vererek aynı ayrıcalığı ona da tanımak zorunda kalmıştı.

Synnovea'nın kelimenin her anlamında çok daha olgun bir kadın olduğu ve karısı olarak sahip olduğu hak ve ayrıcalıkların herhangi birisi tarafından gasp edildiği şeklinde insafsız tutumlardan kesinlikle uzak durduğu konusunda Tyrone'un kafasında hiçbir şüphe yoktu. Bu durumun kıskançlık ve iğrentisinin ortaya çıktığı tek bir gerçek istisnası olmuştu, o da Aleta'nın yatak odalarının kapısında, Tyrone'un ilgisini ve başka şeyleri, elde etmeye çalıştığı zamandı. Ama akli başında hiç kimse o gün Synnovea'nın sinirlenme hakkına itiraz edemezdi.

Şimdiyse Tyrone buradaydı işte, kendisini onu uyandırıp, yanında kalmak için nasıl yanıp tutuştuğunu söylemeye zorlayan ezici bir arzuyla boğuşarak dikiliyordu. Yine de kendini tuttu. O bir askerd; bir oraya bir buraya gitmesini gerektiren görevleri vardı. Belki de Ladislaus'u ve onun kanun kaçağı çete-

sinin elebaşlarını yakalamak için planlanan seferden geri dönmesi bile mümkün olmayacak ve Synnovea dul kalacaktı. Öldürülecekse de karısının kendisi hakkında kötü düşünmesi daha iyi olabilirdi. Küskünlüğü, onun ölümü nedeniyle hissedeceği her türlü kederin üstesinden gelmesini sağlar ve hiç kuşkusuz onu unutmakta zorlanmazdı.

Bitkinlikle iş geçirdi Tyrone ve sonunda yatağın yanından uzaklaşıp banyo almak için aşağı indi. Giyindikten sonra yemek salonunda Nataşa'ya katıldı ama o zaman da endişesini gizleme konusundaki beceriksizliği bir gece önce olduğundan daha az onu rahatsız etmedi.

"Bu sabah biraz düşünceli gibisiniz Albay," dedi Nataşa, o özel hitap biçimi üzerinde artık seve seve karar kılınmış olarak. Nataşa'ya göre bu Tyrone için en uygunuydu çünkü otoriteye çok alışkın bir erkekti. Yine de, onun genç eşiyle nasıl başa çıkacağı konusunda tümüyle şaşırmış bir durumda olduğundan bazen şüphe etmiyor değildi. "Canınızı sıkın bir şey mi var?"

Tyrone uzun, endişeli bir soluk verdi dışarı, sandalyesine yaslandı. "Gitme vakti yaklaştıkça, Synnovea'dan ayrılma konusunda daha isteksizleşiyorum. Giderek kolaylaşacak mı, merak ediyorum."

Nataşa onu dikkatle inceledi. "Bu söyledığınız üzerine düşününce Albay, bu kıza fena halde abayı yaktığımızı düşünmek geliyor içimden."

Bu varsayımı Tyrone'u hiç de şaşırtmadı. "Ne yapacağın?" Endişesini gizlemeye bile yeltenmeden itiraf etti. "Dün Binbaşî Nekrasov buraya gelip benim, bir boşluk anımda, Çar'ı buradaki askeri görevimin tamamlanmasından sonra evlilik feshine izin vermesi için bir anlaşılmaya ikna ettiğimden haberdar etti Synnovea'yı... Evliliğimiz süresince kendisinden uzak durmayı başardığımı söyleyebilirsem ayrılabiliriz."

Nataşa'nın kışları şaşkınlıkla kalktı. "Bu başarıyı gösterebileceğiniz konusunda umudunuz var mı, Albay?"

Tyrone kısa bir süre güldü. "Evliliğimiz tüm sonuçlarıyla çoktan gerçekleşmişti zaten ama Nikolay'ın gelişinden sonra, Synnovea artık benimle herhangi bir ilişkiye girmek istemiyor."

“İncinmiş duygularının zamanla iyileşeceğinden eminim,” diye cesaretlendirdi kadın onu. “Her şeyin yoluna girmesi için biraz sabır gerekli.”

“Sorun da orada zaten. Fazla zamanım yok. Çok yakında gidiyorum ve ne kadar süre uzak kalacağımı bilmiyorum. Haftalar, hatta aylar alabilir. Öngörmek zor.”

“Belki de Synnovea akıllıca olanı yapar ve sen gitmeden önce düşüncelerini söylemene izin verir. Ara sıra inatçı olabiliyor ama bir sorunu berrak bir biçimde görebildiği anda da yelkenleri suya indirir genellikle.” Nataşa bir elini teskin eder bir tavırla Tyrone’un üzerine koydu ve uygun görünen tek tavsiyeyi verdi. “Gidin her zamanki gibi işinize bakın Albay, ama onunla konuşmak için de fırsat kollayın. Gerçeği anlatın ve onun eşiniz olmasını, İngiltere’ye döndükten sonra bile, gerçekten istediğinizi söylemekten de çekinmeyin.” Kontes rahatça sandalyesine yerleşti ve Tyrone’un sıkıntılı yüz hatlarını dikkatle inceledi. “İngiltere’ye dönünce ne yapacağınıza karar verdiniz mi? Oradaki meselelerinizi çözdünüz mü?”

Tyrone tüm dikkatini kucakındaki peçeteyi düzeltmeye verdi. “Londra’da bir evim var. Diğer meseleye gelince, henüz çözüme kavuşmuş değil. Babam yazdığı mektuplarda çok şey söylemese de öldürdüğüm adamın ailesinin henüz beni affetmemesinden endişeliyim. Onların tek oğluydu. Yine de, orada yuvamı kurmaya kararlıyım.” Bakışlarını kaldırıp kısa bir göz attığında üzerinde kalmaya devam eden koyu renk gözlerle karşılaştı. “Sizce Synnovea orada, benimle... Mutlu olur mu?”

Nataşa’nın dudaklarına zarif bir tebessüm dokunup geçti. “Bence Synnovea sevdiği adamın yanında olduğu sürece her yerde mutlu olur. Aslında, Londra’da bir teyzesi var, hayattaki tek akrabası, annesinin kızkardeşi. Kızın elinin altında olması Vanessa için de iyi olur. Tabii ki, giderseniz ben, ikinizi de deli gibi özlerim.”

Teskin edici elini kadının ince parmaklarının üzerine koyma sırası Tyrone’daydı. “Evimizin kapısı senin için her zaman ardına kadar açık olacak, Nataşa. Ziyaretlerin, bu güzel evinde

yaşamamıza izin vererek müthiş bir zarafetle yaptığın iyiliği hatırlama fırsatı verir bize.”

“Çok nazıksın!” Nataşa güldü ve elinin şık bir hareketiyle bu karşılık fikrini savuşturdu. “Burada olduğunuz sürenin her saniyesinden zevk aldım ve ayrılmak zorunda kalacağınız güne kadar da buradaki varlığımızdan keyif almaya devam edeceğim. İkiniz burada olmasanız, yaşlı, yalnız bir kadın olurdum ben.”

“Ne?” diye güldü Tyrone, buna ihtimal bile vermeyerek. “Bu kadar çok arkadaşla mı? Buna inanmam zor, Nataşa.”

“Synnovea kendi kızım kadar yüreğime yakındır,” diyerek teyit etti söylediklerini Nataşa, koyu gözleri gözyaşlarıyla buğulanıyordu. “İkiniz de ailem gibisiniz ve her ne kadar çok arkadaşım olsa da kalbimi Synnovea’ya bağlayan çok güçlü bir bağ var ve hiçbirisi onun yerini alamaz. Annesi benim en yakın arkadaşımdı. Hiç olmayan kızkardeşimin yerini doldurdu ve bu nedenle de, sevgili Albayım, ikinize de bir anne ilgisi göstermeye alıştığım zamanlarda beni hoş görmeniz gerekecek.”

Tyrone pis pis sırıttı. “Bile bile bir kaynana, ha?”

“Albay! Büyüklerinize karşı saygılı olun!” dedi Nataşa, kahkahaları birbirine karışırken.

Yemek bittikten sonra, Tyrone elinden geldiğince Nataşa’nın tavsiyesine uydu ve karısının bulunduğu yatak odasından uzak durarak işine gitmek üzere atına bindi. Ladislaus’un kampına bir baskın planlama işine geri dönerek Grigori ve ajanı Avar’la kullanacakları stratejinin son halinin tasarlanmasından önce ortaya çıkabilecek güçlüklerle dair ayrıntılı bir görüş alışverişi yaptı. Üçü birlikte Ladislaus’un kampının bulunduğu bölgenin haritaları, planları ve şemaları üzerinde çalışırken, alt rütbeli askerler de malzeme, silah ve teçhizat hesaplarını yaptılar; ya depoladılar, onardılar, ya da gerekliyse değiştirdiler, değilse bir kenara attılar.

Şehirden ayrılmalarından önce Tyrone adamlarına istedikleri gibi geçirmeleri için biraz zaman tanıdı ama üç gün içinde tümüyle ayık ve tam anlamıyla tetikte göreve dönmeleri konusunda bir uyarıyla. En az iki haftalığına, belki daha da uzun bir süreliğine gideceklerdi ve karısından bu kadar uzun süre ayrı

kalacağını düşünerek, kendisi de evliliğinin uğradığı hasarı onarabilme umuduyla izin aldı. Synnovea'nın süregelen kayıtsızlığını fark ederek iyice yaklaşan ayrılığı ve bunun tarihinden söz etmekten kaçındı. Zaten Synnovea da son zamanlarda, birlikte sohbet etme veya başka şeyler yapma ihtimalini reddederek o uykuya dalıncaya kadar uzun uzun kıyafet odasında vakit geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Böylece Tyrone da, ateş kuşunu kontrolü altına alıncaya kadar sessiz kalmaya karar vermişti.

Synnovea o gece kocasının hemen öntüne oturduğunda onu uyandırmamaya özen gösterdi. Tyrone'un gün boyunca sınırlarını zorladığını ve şimdi dinlenmeyi hak ettiğini biliyordu. Synnovea, Tyrone uyanırken mesafeli davranırsa da, uyurken onu yakından seyretmeyi seviyordu. Şu anda saçları daha önce hiç görmediği kadar uzamıştı. Darmadağınık tutamlar alnına, şakaklarına düşmüş ve sonuçta efsanevi Yunan tanrıları kadar yakışıklı bir görüntü kazanmıştı.

Bir serinlik, gecenin geç saatlerinde hep olduğu üzere, sessizce odanın içine sızdı. Synnovea, bu soğuğun süzülüp kocasına doğru hareketlendiğini hissetti. Tyrone yüzü ona dönük bir şekilde yan tarafı üzerine uzanmıştı. Evliliklerinin gelişimi içinde meydana gelmiş bir değişimdi bu. Tabii şimdilerde Synnovea'nın, en azından o uyuyuncaya kadar, eline geçen her fırsatta onu görmezden gelen bir karşılık vermeye kararlıydı. Ondan sonra Tyrone'a dilediğince hayran hayran bakabiliyordu.

Synnovea dikkatli bir şekilde uzandı ve örtüleri Tyrone'un omzunun üzerine çekti. Tyrone onun bu hareketini hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri yavaşça açıldı ve bir anlığına Synnovea'ya yalnızca belli belirsiz bir farkındalıkla dik dik baktı. Sonra cılız, çarpık bir tebessüm, Synnovea'nın kalbini herhangi bir akıllı sözden daha etkili bir şekilde ısıtarak, dudaklarında belir-di. Synnovea'nın içinde tuhaf, tarif edilemez bir neşe, neredeyse nefesini tutmasına yol açarak kımıldadı. Cesaret edebildiği kadar yakınına kaydı, başını aynı yastığın üzerine koydu ve yumuşak, hayran bir bakışla yüzünü okşadı. Tyrone'un kolu kalktı ve ona dolandı, uzun gövdesine doğru çekti ve Synnovea halin-

den hoşnut bir gülümsemeyle, onun kolları arasında olmanın mutluluğuyla gözlerini kapattı.

Synnovea ertesi gün geç uyandı ve Tyrone'un henüz evden çıkmadığını fark edince şaşırdı. Kıyafet odasında bir şeylerle meşguldü ve hazır oradayken Synnovea bu fırsattan yararlanarak üzerine apar topar bir sabahlık giyerek bekleme odasına koşuşturdu. Kapıyı açıp rahatladıktan sonra dışarı süzüldü ve arkasından yavaşça kapattı. Heinen Ali'ye seslendi ve hizmetçisinden acele etmesini isteyerek telaşa aşağı indi; bütün niyeti kocası banyo yapmak istediğine karar vermeden banyoyu kapmaktı.

Synnovea birkaç dakika sonra kapının açıldığını duyup da başını kaldırıp biraz da telaşa şöyle bir bakış atarak Tyrone'un uzun adımlarla banyoya girdiğini gördüğünde, çoktan küvetin içine girmişti. Endişeli bir ifadeyle Ali'ye işaret edip ona bir havlu getirmesini söyledi ve beklerken de çıplak göğüslerini kollarıyla kapadı.

"Telaşa gerek yok, tatlım," diyerek rahatlatı kocası onu, salına salına yaklaşırken. Synnovea o nefis dolgunlukları, ne kadar saklamaya çabalarsa çabalasın, kısıtlayıcı sarılışının sınırlarından taştilar ve Tyrone göğüslerin ve hassas pembe uçlarının son derece baştan çıkarıcı bir manzarasını izleme şansı buldu. "Bugün izinliyim ve gerçekten hiç acelem yok."

"Ben de onu merak ediyordum," diye karşılık verdi Synnovea, Ali'nin küvetin önüne gerdiği kocaman bir havlunun arkasında ayağa kalkarken. "Sabahın bu saatinde genellikle gitmiş olurdunuz."

"Askerlerin Ladislaus'un peşine düşmeden önce, bir-iki günlük rahatlatma iznine ihtiyaçları vardı, doğrusu şöyle iyi bir dinlenmeyi kendim için de istiyordum."

"Bana söylemiş olsaydınız keşke." Synnovea, daha küçük bir havluyla paravanın arkasında hızla kurulandıktan sonra yine aceleyle losyon süründü ve ardından da üzerine bir sabahlık giydi. "Daha iyi hazırlanmış olurduk."

Tyrone, onu uzun süredir beklediği darmadağın bir halde yakalamasının hoşnutluğuyla gülümsedi. Ona haber vermek,

daha kendisi kalkma fırsatı bile bulamadan onu ayakta ve giyinmiş görmek olurdu. "Günlük alışkanlıklarınızı sekteye uğratmak için bir neden görmedim, madam. Aşağı iner banyoyu sizinle paylaşırım diye düşündüm sadece."

Ufak tefek hizmetçi biraz da endişeyle etrafına bir göz atarken, Tyrone sırtıttı. "Ali, hanımımızın banyosunu ısıtmak için bir kova sıcak su alıp gelir misiniz lütfen? Bu sabah için bana o kadarı yeter."

Bu buyruğu yerine getirmek için, Synnovea'yı kocasının karşısında yalnız bırakarak, odadan uçarcasına çıkmadan önceki Ali'nin neşeli reveransına bir kıkırdama eşlik etti. İpek sabahlık Synnovea'nın ıslak bedeninin şeklini almıştı ve öylesine enfes detaylar sunuyordu ki, Tyrone bu manzarayı izlerken aklının yine durduğunu hissetti. Ancak Ali geri dönüp bir kova suyu küvete döktüğünde yeniden kendine gelebildi.

"Sıcakken girmeyi çok severim," diye sesli düşündü Tyrone, kaftanını başının üzerinden çıkarıverdi.

Synnovea, Tyrone'un hizmetçinin önünde soyunmakta hiç tereddüt etmediğini görünce derhal "Ali, bizi yalnız bırak!" diye emretti. Ufakık kadın daha elbise arkasından yere düşerken hızla kaçmıştı dışarı ve Tyrone, yüzünde pis bir sırıtsıyla sıcak, kokulu küvete yerleşti, hiç orali olmadan göğsünü fırçalarken hışımla fırlayarak kendisini paylamaya gelen karısını seyretti dikkatle.

"Artık hizmetçinin önünde hiç düşünmeden çıplı çıplak soyunacak kadar mı bu ülkenin adetlerine alıştın? Yani, zavallı Ali'yi tam bir şoka sokmuş olabilirsin! Onun hayatında çıplak bir erkek gördüğünden bile emin değilim!"

"Belki de o kadın için artık yavaş yavaş erkek bedeni konusunda biraz bilgi sahibi olmanın zamanı gelmiştir, tatlım," diye cevabı yapıştırdı Tyrone, alaycı bir ifadeyle. Karısının sabahlığı çıplaklığını esasen saklasa da, örttüğü bütün kıvrım ve oyuklara iç bayıltıcı bir biçimde yapışmıştı. Görüntü şöyle ciddi bir sevişmeye aç bir erkek için tam anlamıyla iç gıcıklayıcıydı.

"Ali altmış iki yaşına geldi ve sen şimdi kalkmış erkekler hakkında biraz bilgi edinmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Sy-

nnovea inanamaz bir haldeydi. "Sence ne yapması lazım acaba? Çıkıp bu yaşında kendisine bir sevgili mi düşünsün?"

Tyrone üstünkörü omuz silkti. "Bir hamamda ne zaman yabancı bir erkeğin ağına düşeceğini bilemezsin asla. Doğru bilgiye sahip olmazsa, şok geçirip boğulabilir."

"Ah, Sen!" Tyrone'un yüzündeki o alaycı sırıtişla çileden çıkan Synnovea etrafına bakınıp bir silah arandı ve buz gibi suyla dolu bir kovayı seçerek, hiçbir merhametli papazın yapmayı akıldan bile geçirmeyeceği bir biçimde onu vaftiz etti.

Tyrone kovanın içindeki suyu olduğu gibi suratına yedi ve şaşkınlıkla çığlık atarak fırladığı gibi, cırılçıplak ve o şirin zanlıyı ele geçirmeyi kafasına koymuş bir halde küvette ayağa kalktı. Uzun bacaklarından birini küvetin kenarından dışarı attı, gözlerini kırptırarak bulanık görüşünü netleştirmeye çalıştı ve odada karısını aradı.

Synnovea ise oradan derhal ayrılma zamanının geldiğine karar vererek çoktan kapıya koşmuştu. Kapıyı ardına kadar açarak dışarı fırladı; kocasının patilerinin süratle peşinden geldiğini gayet iyi biliyordu. Arkasına kısa bir bakış attı ve onu hemen ensesinde bulunca bir dehşet çığlığı attı. Kaçmaya kararlı, tekrar önüne döndü ve o anda sendeleyerek durmak zorunda kaldı, az daha Nataşa'ya çarpıyordu. İrkilerek attığı çığlığı, geriye doğru birkaç sarsak adım atarak sırlıklam haldeki eşinin sert gövdesine çarpmasıyla birlikte, hemen bir diğeri izledi. Onun ilk doğduğu günkü kadar çıplak olduğunu gayet iyi bilen Synnovea, Kontes'e zorlama bir gülümsemeyle bakarken tam Tyrone'un önünde durmak için olmadık çabalar içine girdi. İçinde bulunduğu durumun acıklı olduğunu söylemek, yetersiz kalırdı.

"Ben de size bakmak için inmiştim aşağı," dedi yaşlı kadın eğlenceli bir ruh hali içinde, başını yanlamasına kaldırıp Synnovea'nın saklamak için onca ter döktüğü kaslı böğürlerin daha iyi bir anlık görüntüsünü yakalama çabası içinde bakarak. "Arna gördüğüm kadarıyla, sizi epeyce bir süre meşgul edecek bir arkadaşaya zaten fazlasıyla sahipsiniz."

Synnovea, kocasının o anda ciddi biçimde yoksun olduğundan hiç kuşku duymadığı iffetini kahramanca koruma sevdasıyla-

la kadının görüş açısının önüne doğru temkinli bir adım attı. Hiç de maandırıcı olmayan bir tonda konuştu. "Herhalde Tyrone'un neden burada olduğunu merak ettiniz."

"Bu o muydu?" diye şaka yollu takıldı Kontes. "Onu üniformasız tanımak zor." Sonra da genç kıızı atlayarak doğrudan yorumunu Tyrone'a yaptı. "Bu sabah kahvaltıda sizi kaçırdım, Albay ama yapacak daha iyi şeyleriniz olduğunu görebiliyorum."

"Bugün izinliyim Nataşa, bu nedenle de tavsiyenize uymak geldi aklıma. Gitmeden önceki son şansım olabilirdi bu."

"Sana iyi şanslar diliyorum," dedi kadın ve ardından da Tyrone'un kulaklarının üzerine sarkan ıslak saçlarına dikkatle bakarken şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Biri sizi boğmaya mı çalıştı. Albay? Biraz pejmürde bir haliniz var."

Synnovea acı verici bir utançla gözlerini kaparken, Tyrone ellerini beline koyup Kontes'e kısa bir baş işareti yaptıktan sonra karısına başının üzerinden kınayan bir bakış attı. "Umarım böyle çekip gitmen üzerine bir daha düşünürsün şimdi, tatlım ve benimle birlikte geri dönüp tartışmamızı daha medeni bir şekilde bitirebilmemizi sağlarsın," diye bir teklifte bulundu. Karısı boyun eğinceye kadar orada öylece dikilmeye istekli bir hali vardı. Ayaklarının etrafında daha şimdiden bir su birikintisi oluşmuştu ama Synnovea kısa sürede merhamete gelmezse daha da büyüğünün oluşma ihtimali vardı, çünkü çıplaklığı konusunda karısının görüldüğü kadar hassas değildi.

Synnovea etrafına bir göz atmaktan kaçınarak sert bir baş işaretiyle karşılık verdi. "Nasıl istersen."

"Güzel!" diye cevap verdi Tyrone ve memnun bir ifadeyle sırtı. "Seni bekleyeceğim, gecikme yani. Seni aramaya gelmek zorunda kalırsam, Ali'nin masumiyetini paramparça etme ihtimalim var." Nataşa'ya bir baş selamı vererek çıplak ayağının eksenini etrafında döndü ve Synnovea onun giden vücudunu saklamak için apar topar geri geri giderken, uzun adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Nataşa'nın kaşları, karısının incecik vücudunun önünde yürüyen Tyrone'un çıplak poposuna bir anlığına bakarken şaşkınlıkla havaya fırladı. Düşünceli bir yorum yapmaktan kendini

alamadı. "Biliyor musun Synnovea, Albay'ı ne kadar çok görürsen, o kadar çok merhum kocamı hatırlatıyor bana."

Synnovea gözlerini gökyüzüne doğru devirdi ve utanç dolu bir iniltiyle hızla dönüp uçarcasına kapı aralığına doğru gitti.

Nataşa kısa gülme krizleriyle kesintiye uğramış götüren dengesini sağlamaya çalışarak, Synnovea'nın çıkmasına izin verir gibi el salladı. "Elbette, şekerim," diye seslendi genç kadının arkasından. "Ne zaman istersen."

Synnovea kapıyı sertçe arkasından çarptı ve sallana sallana kütete giden Tyrone'un arkasından koşuşturdu. Dişlerini gıcırdatarak cevap istedi. "Sende hiç mi edep yok?"

Ellerini indirip kalçalarının üzerine koyan Tyrone, yüzünü ona döndü. "Üzerinde gereksiz yere konuştuğun konu buysa eğer sırf o nazik dünyanıza uymak için kendimi keşiş kıyafetlerine sarıp sarmalayacak değilim, madam. Ayrıca üç evlilik yapmış olan Nataşa'nın çıplak erkeklerden kendi payına düşeni görmemiş olduğuna da beni inandıramazsın. Bu durumda onlardan biri olmak da kesinlikle beni utandırmaz."

"Yanına gelen her kadının önünde kibirli bir tavuskuşu gibi kasıla kasıla yürüyüp malını mülkünü sergiliyor musun sen?"

"Ne önemi var ki senin için? Bütün hazinemi açık artırmaya çıkarsam umurunda olmaz. Beni rahatlatmak ve avutmak yerine o yumuşak kadınlığını başka kahramanların kılıcına ayırmayı tercih ediyorsun."

Synnovea küçük bir çığlık atarak Tyrone'un bu suçlamasına karşı çıktı. "Doğru değil bu!"

"Öyle mi?" Tyrone onun bu inkârını alaya alırken sertçe bir kolunu havada salladı. "O halde ne bana ne de başkalarına değilse, madam, ayırdığım kişinin ismini lütfeder misin, acaba? Kendinize mi yoksa? Korunmuş iffetinizin bir ödülü olarak?"

"Tabii ki değil!" Synnovea, Tyrone'un yanından burnundan soluyarak, hışımla geçti, sonra hızla dönüp sözleriyle saldırdı. "Hiç değilse hep şöyle bir-iki gagalamaya hevesli düzenbaz şahinler gibi hava atarak ortalıkta dolaşmıyorum!"

"Hevesli gibi görünüyorsam, bunun tek nedeni o sıkı bekâret kemeri arkasında barikat kurduğum tatlı desteğe olan açlı-

ğındır. Sana duyduğum arzuyla iğne ipliğe bile dönseni, anah-tarını zihnindeki sandıkta saklayacağın kesin.”

“Sana bir orta malı odalık gibi mi hizmet etmemi isterdin?” Synnovea küstahlık derecesinde kışkırtıcı bir tavırla ona geldi, hafif bir omuz silkişle sabahlığının o pürüzsüz omuzlarının bi-rinden aşağı kaymasını sağladı. “Benim öncelikle böyle olma-mı istiyorsun, değil mi? Evlenmemiş ama yatağında! Oynaşın olacak sadece! Sevgili Albayım, benimle evlilik yemini etmeye mecbur bırakıldığınız için hâlâ fena halde rahatsız mısınız? Üç sene içinde bu yemini inkâr etmek gibi bir niyet taşıdığınıza ve tabii peydahladığınız çocuğu da sizin piç yavrunuz olarak ilan edeceğinize dair rivayetler geliyor kulağıma.”

“Asla böyle bir niyetim yok, madam!” diye ilan etti Tyrone öfkeli bir şekilde, beline bir havlu dolayarak. “Benin bu basit güvencemle teselli bulmayı kabul etmezsen, bütün mirasçıları-ma isminin verilmesini garanti eden belgeleri imzalamaya ha-zırım. Böyle bir hareket öfkeni hafifletir miydi acaba?”

Synnovea soğuk bir ifadeyle Tyrone’un sorusunu ölçüp biç-ti. “Kısmen, belki.”

“Başka ne yapmamı isterdin?”

“Hiçbir daha büyük vaat, ettiğimiz yeminden daha fazla bağ-layıcı olamaz senin için. Bu nedenle o yemine bağlı kalma-yacağınızı ilerde göreceğiz. Yalnızca zaman haysiyetinin gerçek derinliğini gösterecek.”

“O talebimi geri çekme dileğimi kendi kulaklarınla duymak için benimle birlikte Çar’ın huzuruna çıkar mıydın peki? Bu zaten yapıldı ama ısrar ediyorsan bir kere daha onun huzuruna çıkarım.”

Synnovea bakışlarını kaldırıp Tyrone’un gözlerinin içine bakarak merakla sordu. “Böyle bir şey yapmak ister miydin ger-çekten?”

“Olmasam teklif etmezdim.”

“Görmeden inanmam.” Tyrone’un sorusunu oyun oynayan bir çocuk gibi başını şiddetle salladı. “Böyle bir şey olursa, ikna olabilirdim belki.”

“Peki o zaman, ben Ladislaus’un peşine düşmek için ayrı-

lincaya kadar barış yapamaz mıyız? Belki de bu ay çıkmadan benden kurtulacaksınız ve bu anlaşma hiçbir anlam ifade etmeyecek.”

Synnovea kalbinin korkudan buz kestiğini hissetti. Endişeyle kocasının yüzünü inceledi. “Sağ salim geri dönmenizi isterim, Albay Rycroft.”

“Elimden geleni yapacağım madam, ama hiçbir garanti veremiyorum.” Tyrone sabahlığını yerden aldı, omzunun üzerinden attı ve bir kez daha ona özlemle baktı. “Buradan ayrılmadan önce seninle biraz zaman geçirmeyi çok isterdim. Bu haftadan sonra bir ay ya da daha uzun bir süre görüşemeyebiliriz.”

Heyecandan tıkanan Synnovea istekli bir boyun eğişle başını salladı ama Tyrone kapıya doğru yürümeye başlayınca gözleri kaygı dolu bir ifadeyle Tyrone’un uzun vücudundan şöyle bir geçti. Havlu onun gönül rahatlığıyla kabul edeceği bir giysi değildi. “Yukarı bu şekilde mi çıkacaksın?”

“Evet!” diye cevap verdi Tyrone, gayet rahat, Synnovea’nın onu başka türlü süne ikna edeceği her türlü düşüncüyü daha baştan bastırarak.

Synnovea onunla daha fazla tartışmaktansa edep kurallarını hiçe saymasına razı oldu ve onun yanında merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Odalarına girdikten sonra Tyrone kapıyı arkalarından kapattı, sonra da kıyafet odasına girdi. Geri döndüğünde ona bir makas uzattı.

“*Ya kaçu pastricka.*” Tyrone heceleri büyük bir özenle telaffuz etti. “*Mozna pakaroçe zedi.*”

Synnovea kıvrım kıvrım bukleleri yanaklarından geri iterken dikkatle onu süzdü. “Sadece arkaları mı? Saçlarının yanlardan da biraz kısaltılması gerekmiyor mu?”

“*Mozna pakaroçe pa bakam... Pezalustu.*”

“Çok iyi gidiyorsun Albay.”

“*Bel’şoye spasiba.*”

Synnovea güldü ve sabahlığının kuşağını sıktı. “Bir şey değil.” Elindeki makasla pencerenin yanında duran sandalyeyi ısrar etti. “Oraya otur, ışık daha iyi.”

Tyrone itaat etti ve bir daha Synnovea'nın vücuduna sıkı sıkı yapışan sabahlığını fark etti. Onu kollarına alıp sevişmek için bu kadar güçlü bir arzu içindeyken oturup sakın sakın saç kestirmeyi düşünmek hiç kolay değildi.

Synnovea, darmadağınık esmer saçlara bir tarak geçirerek işine koyuldu. "Saçların o kadar sık ki, adamakıllı bir traşa ihtiyacınız var."

Tyrone bir kaşımı merakla dikti havaya. "Bu işi daha önce hiç yapmış mıydın, madam?"

"Bir ya da iki kere babam için... Ama o saçlarını genellikle uşağına kestirmeyi tercih ederdi."

Tyrone göz ucuyla baktı, birdenbire çekinmişti. "Bu tercihin bir gerekçesi var mıydı acaba?"

Synnovea gülmemek için kendini zor tuttu. "Pek bahsetmek istemezdi ama ben hep kulaklarından birini ya da ikisini birden kaybetme korkusunun onu bir başkasına yönelttiğinden şüphelenmişimdir."

Dalga geçercesine makası kulağının dibinde şaklattı; Tyrone şakadan yüzünü buruşturup başını eğdi ve Synnovea'nın kıkırdamasına yol açtı. "Dikkat et, madam. O alçak Ladislaus'u duymak için iki kulağıma da ihtiyacım var."

"Elbette, bayım. Tek kulaklı bir adamı ben de koca olarak istemem." Parmaklarını onun saçları arasına kaydırды, bir tutamı kaldırıp kesti. Kestiğinin büyük bölümünü hemen yanındaki bir havlunun üzerine koysa da, sağanak halinde bir saç yağmuru Tyrone'un üzerine indi ve onu çıplak omuzlarını bu saçlardan temizlemek zorunda bıraktı.

"Bundan sonra bir banyo daha almam gerekecek."

Synnovea öne eğildi ve Tyrone'un alnının üzerindeki saçları kırparken düşünceli bir ifadeyle dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sonunda doğrulduğunda, Tyrone'un yüzündeki saç tutamlarını eliyle temizledi ve ona bakarak gülümsedi. "Benim banyoma davetsiz giderseniz olacağı budur."

"Doğru, madam ama senin de gayet iyi bildiğin gibi banyo sevişmek için çok uygun bir yer. Belki saçlarını kestikten sonra oraya geri döneriz."

Synnovea alayla gülüyormuş gibi yaparak başını hızla kaldırdı. “Günün bu saatinde banyoda oynasırken yakalanmaya hiç niyetim yok bayım, özellikle de zaten oradan gelmişken. Hizmetçiler muhtemelen meraklanacaktır.”

“O zaman benimle burada oynasacaksınız?” diye sordu Tyrone, bir elini uzatıp kalçalarını kavradı ve iki yana ayırdığı bacaklarının arasına doğru genç kadını çekti.

Synnovea kalçasını sert bir şekilde dışarı doğru attı; bu sadece Tyrone’un elini savuşturmakla kalmayıp, boştaki göğüsleri az daha sabahlığından, tam da Tyrone’un yüzünün dibine fırlayacak gibi olunca, kaşlarının da sonuna kadar kalkmasına yol açtı. “Uyarılmış olayım, bayım. Şu an benim insafıma kalmış durumdasın ve o geçit töreninde salyaları üzerinize akarken gözüme ilişen bütün diğer genç kızların cesaretini kırmak için başını kazımakta bir an bile tereddüt etmem.”

“Bunu bir daha yapabilir misin?” diye tavlama çalıştı onu Tyrone ve elini kaydırıp sabahlığını tutan kemeri gevşetti.

“Terbiyeni takın, yoksa pişman olursun,” diye uyardı Synnovea, Tyrone’un parmaklarına bir tokat atarak.

“O ihtimal için fazla güzelsin,” diye mırıldandı Tyrone. Öne eğilerek giysiyi çıkarıp bir yana attı ve Synnovea’nın göğüs uçlarını ağzına almaya çalıştı.

“Terbiyeni takın, dedim!” Synnovea aşağı doğru uzandı ve Tyrone’un göğsündeki birkaç tüyü çekerek büktü. Acıyla irkildi Tyrone. Genç kadının o anda istediği son şey hazdan erimek ve onun ateşinin nasıl kölesi haline gelmiş olduğunu görmesine izin vermektir.

Tyrone sızlayan göğsüntü ovalayarak yakındı. “Kadın, bir erkeğin yüreğini burkup yerinden çıkaracak bir tarzın var.”

Synnovea sabahlığına yapışıp topladıktan sonra bir daha bağlarken zarif kaşı meydana okuyan bir ifadeyle yukarı kalktı. “Peki sen, bayım, senin de benim kalbimi burkup çıkaracak bir tarzın var. Evliliğimiz senin talebin üzerine büyük bir ihtimalle feshedilmenin eşliğindeyken, sarkıntılıklarına nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok, doğrusu.”

“Sana teminat sundum ya işte. Daha ne yapabilirim?” Bir kez

daha açıklama yapmak zorunda kalmanın hafif can sıkıntısıyla onu geriye doğru itip ayağa kalktı. "Her ne kadar anımsamıyor olsan da, madam, ben Çar'dan talebimi unutmasını rica ettiğimde aslında sen de oradaydın."

"Otur yerine." Synnovea onu geri sandalyesine itti, verdiği teminatla tatmin olmamıştı. Daha fazlasını duymak istiyordu, Tyrone'un besbelli ki ona vermeye isteksiz olduğu bir şeyler. "Daha saç tıraşını bitirmedim."

"Neden onu da kesip bu işi tamamen sona erdirmiyorsunuz, acaba!" diye söylendi Tyrone yüzünü buruşturarak. Bu iş hiç de onun uzun süredir özlemini duyduğu yere doğru gitmiyordu.

Synnovea, havlunun yukarı kalktığı Tyrone'un kucağına baktı. Öfke, onun arzularını soğutmanın bir yolunu bulmuş gibiydi. "Herhalde o zaman böyle uslu uslu oturmazdınız."

"Lanet olsun!" diye karşılık verdi Tyrone, havluyu erkekliğinin üzerinde sıkı sıkı tutarak. "Bunu da mı kesip koparmak istiyorsun yani?"

"Terbiyesizce konuşma benimle," diye azarladı Synnovea, suratını asarak. "Ben eşim, birliğindeki askerlerden biri değil."

"Bunu söylemene gerek yok adam," diye karşılık verdi Tyrone. "Onlardan tek biri bile bu kadar alımlı ya da söylediklerinin doğruluğunu kabul etmekte bu kadar inatçı değil."

"Eminim ki buna cüret edemezler! Ağzından çıkan en ufak bir emre aldırmayacak olsalar o nutuklarıyla kulaklarını haşlarsın hepsinin. Bu da asıl üzerinde durmaya çalıştığım noktaya bizi geri götürür. Ben senin eşim ve küfür edilen birisi olmayacağım."

"Eğer günü bu şekilde geçireceksek, kampa geri döneceğim," diye homurdandı Tyrone, tekrar ayağa kalkarak.

Synnovea bir elini onun göğsüne dayayıp sandalyesine doğru itti; iyice yaklaştı ve ona duracak yer bırakmadı. Gitmesini istemiyordu, özellikle böyle öfkeliyken. Parmaklarıyla yavaşça omzundaki saçları temizledi, mırıltıyla konuştu. "Henüz bitirmediğimi söylemiştim sana, Ty. Şimdi lütfen bitirinceye kadar uslu uslu otur."

Tyrone sıkıntıyla dişlerini gıcırdata gıcırdata, kendini bu saç kesme işine katlanmaya zorladı. Synnovea'nın azarlamaları ve mazeret dinlemeyi reddedişi karşısında huysuz bir ruh haline girmişti. Çok yakında gideceği için daha hoş bir gün geçirebileceklerine dair az da olsa umudu vardı. Şimdiyse bu, ihtimal dışı görünüyordu.

Kocasının suratını asıp somurtuşunu görmezden gelen Synnovea, kulağının çevresinde makas atmaya devam etti; o bölgeyi düzeltirken sabahlığının düşüp göğüslerinden ayrılmasını umursamadı. Tyrone'un kızgınlığı yavaş yavaş geçti ve gözleri bir karış uzaklıktaki manzarayla bayram etmeye başladı. Synnovea ulaştığı sonucu değerlendirmek için hafifçe büküldü ve ona sabahlığının altındaki olgun küreleri doyusya seyretme fırsatı verdi. Genç kadın o zamana kadar çıkardığı işten tatmin olmamıştı ve bacaklarını açıp Tyrone'un dizine oturdu, şakaklarındaki saçları kırmaya başladı. Sonra ensesindeki saçları kesmek için arkasına dolandı, işini yapa yapa tekrar öne geldi. Yüzü bir daha ona dönük olarak bu sefer öbür bacağının üzerine ata biter gibi oturup favorilerini kısaltmaya başladı.

"İşte bu!" dedi sonunda Synnovea, sabahlığını bacaklarının arasına sıkıştırıp, Tyrone'un güçlü bacaklarından birinin üzerine tünerek bitirdiği işe baktı. Çıplak dizinin hafifçe Tyrone'un kasıklarına dayanmasından etkilenmemiş görünüyordu, oysa Tyrone artık başka bir kafadaydı.

Synnovea, Tyrone'un kısaltılmış saçlarını eliyle düzlerken çıkardığı işi övdü. "İyi görünüyor!"

"Artık kıpırdayabilir miyim?" diye sordu Tyrone, bir elini onun bacaklarından yukarı okşaya okşaya doluşturırken.

Synnovea bir sersemlik halinden uyanıyormuş gibi dosdoğru Tyrone'un gözlerinin içine baktı ve koyu mavinin parlayan derinliklerinde için için yanan tutkuyu tanıdı. Kendi nabızı da hızlı bir tepki verip alevlenerek sığırdı. "Nasıl arzu edersen."

Tyrone genç kadının üzerine eğildi, sabahlığının kuşağına asılarak gevşetti, çekip omuzlarından aşağı indirirken ateş gibi öpücüklerle dilini çalıştırdı. Sonra elleri Synnovea'nın belinden yukarı yavaş yavaş bir yolculuğa çıktı; kaburga kemiklerinin üzeri-

rinden kayıp sonunda yumuşak göğüslerini kavradı. Tyrone'un ağzı aşağıya indi ve sıcak, tenini alayan bir meşale, Synnovea'nın nefesini kesip sonunda bunun heyecanıyla, Tyrone'un içinde uyandırdığı hazların tadını çıkararak gözlerini kapatıncaya kadar arzularını ayağa kaldırarak, göğüslerinden birinin ucuna ulaştı.

Doğu tarafına bakan pencerelerin ötesinde, güneş ince bir bulut tabakasının ardında havada asılı kalmış, yumuşak ışık altında Synnovea'nın soluk göğüsleri, o kadifemsi yumuşaklığa gömülmüş bronz çehreyle karşılık oluşturarak, hafif, pırıltılı bir ışıltıyla parlıyordu. Synnovea ellerini onun geniş omuzlarına dayadı, Tyrone ağzı ve dili onu neredeyse yiyip bitirerek duygularını yerinden oynatırken sırtı kamburlaştı. Tyrone sonunda başını kaldırdığında, Synnovea'nın kendisinden hiç de aşağı kalmayan azgın bir tutkuyla arayan dudaklarıyla karşılaştı. Genç kadının eli ikisinin arasından aşağılara doğru sürüklendi, Tyrone'un sınırsız belini, düz, sert karnını geçti ve sonunda erkekliğini kavradı. Tyrone bir anlığına gözlerini kapadı ve kendini tümüyle Synnovea'nın iradesine teslim etti. Tekrar gözlerini açtığında, sabit bakışları Synnovea'nın gözlerine gömülürken eli de aşağılara doğru hareketlenip kasıklarını okşamaya başladı. Synnovea kısmen o mavi havuzlarda kaybolma korkusuyla, kendini olduğu yere mihlayan hipnotik gücü defetmek için yürekli bir çaba sarfetti ama Tyrone'un açık ağzı dudaklarının üzerine kapanıverince, kavurucu öpücükleri onu tüketerek, Tyrone'un istediği her şeye boyun eğmeye mecbur etti. Tyrone onu hafifçe kaldırıp çıplak kasıklarının üzerine, bacakları ayrık bir biçimde yeniden yerleştirdi. Tyrone'un onun içine girişinin sıcaklığıyla Synnovea'nın bedeninden küçük, kıvılcımlar saçan heyecan kırıkları taşıdı ve sadece birbirine âşık sevgililerin yapmaya alışık olduğu biçimde sarılarak, öpüşerek, dokunarak ve dokunularak, uzun bir süre birleşmenin zevkini çıkardılar. O anda Synnovea'nın kalçaları Tyrone'a karşılık vermeye başladı. Önce sakinlerdi, sonra, o akışkan ateş bedenlerinde dalgalar halinde yayıldı ve onları dökme tutkudan dev bir dalganın üzerine sürükledi. Giderek yükselen bir ritimle hareket ediyorlardı; so-

nında tutkularının iltişamı nefes kesici bir ışımayla üzerlerinde patladı.

Çift, büyük salonda Nataşa'ya katılmak üzere aşağı indiğinde, saat öğleden sonrasının ortalarını gösteriyordu. Sergiledikleri davranış değişikliğinin yaşlı kadının gözünden kaçma ihtimali yok gibiydi. Şimdi ikisi de, kısacık bir süre ya da mesafe için bile diğerinden ayrılmaya isteksiz görünüyordu. Sevgililer gibi ele ele girdiler salona ve kendisi de zamanında büyük bir aşk yaşamış olan Nataşa'nın bilip anlaması dışında, başkalarının fark edemeyeceği bir sıcak iletişim kurarak sürekli bir göz teması içinde oldular. Synnovea'nın yumuşak bakışları zihninin tümüyle kocasıyla meşgul olduğunu açıkça ortaya koyuyor ve adanmışlığının sadece bir kara sevda olmanın çok daha ötesine uzandığı yolunda Nataşa'nın inancını doğruluyordu. Tyrone'a gelince, onun da gözünün genç karısından başka bir şey görmediği son derece açıktı. Synnovea'nın her hareketini, gülümseyişini, soran bakışını yalayıp yutuyordu sanki. Onu anıtlıyor, ona fikrini soruyor, uzun, zayıf parmaklarını onun zarif parmaklarına geçirerek ya da bir kolunu onun omuzlarına dolayıp yanına çekerek ilgiyle dinliyordu. Birbirlerine karşı hissettikleri ateşli duygusal yakınlığı sergilemekte ikisi de zerre kadar beis görmüyor, aksine, onları böyle birlikte gördüğü için gözü yaşlı bir neşe içinde gülümser halde buldukları Nataşa'ya gülüyorlardı.

O akşam erken saatlerde odalarına çekilmeleri de Nataşa'yı hiç şaşırtmadı bu yüzden. Ali'yi çağırılmadığı sürece onların odalarına yaklaşmaması konusunda uyardı ve ertesi gün sabahın ortalarına kadar da zaten hizmetçiden aşağı kattaki banyoda hanımına eşlik etmesi istenmedi. Synnovea hayatında ilk kez bu kadının önünde çıplak olmaktan dolayı tuhaf bir biçimde utandığını hissetti ama birkaç dakika sonra Tyrone banyoya girdiğinde üzerini örtmek için havlu istemedi. Bunun yerine Ali, kendinden memnun bir halde hanımının o günkü kıyafetlerini hazırladığı ve neşe içinde mırıldandığı yukarı kata sürgüne gönderildi.

Nataşa, Adolphe'nin günü kendisi ve kızıyla birlikte geçirme ricasını kabul etmiş olduğu için, Tyrone'un birlikte gezintiye çıkma davetini geri çevirdi. Kendisini genç karısıyla baş başa bulan Tyrone bu yüzden pek de düş kırıklığı yaşamadı. Yine de Synnovea'yı bırakıp gitme konusunda giderek artan isteksizliği onu kara kara düşündürüyordu. Stenka onları bir şehir turuna çıkardığında birçok konu üzerine sohbet ettiler; bazen ciddi konularda, bazen de Synnovea onun bir erkek olarak bilgi ve tecrübesini derinlemesine sorguladığında, apaçık cinsel ve gıdıklayıcı konularda. Sonra, Tyrone'un büyük bir ilgiyle onun çocukluk anılarını ya da olur da beklenenden uzun bir süre onlardan uzak kalır ve *Sıyutki*, Noel mevsimi eğlencesini onlarla paylaşamayacak olursa, Sophia, Ali ve Nataşa'ya nasıl bir hediye alması gerektiği konusundaki tavsiyelerini dinlediği anlar geldi.

Günler büyük bir hızla geçip, planlanmış ayrılığı daha da yakınlaşınca, Tyrone'un düşünceleri giderek artan derecelerde içe dönük bir hal almıştı ve kendini günleri sayılı bir adam gibi hayatı üzerine kafa yorar bir halde buluyordu. Askeri kariyeri süresince her zaman bir seferden geri dönememe ihtimaliyle yüzleşmek durumunda kalmıştı ama bu kez Synnovea'ya, şayet başına bir şey gelecek olursa, İngiltere'ye gitmek istemesi ya da mecbur kalması durumunda ailesinin onu bağrına basacağını anlatmak arzusu duyuyordu. Mademki geride bir mirasçı bırakma ihtimali vardı, anne-babasının ya da büyükannesinin yalnızca kendisinin ölüm haberini alıp, eşinden ve birlikte dünyaya getirdikleri çocuğundan hiç haberdar olmamalarını doğru bulmuyordu. Şimdi hazır Synnovea ile arabada baş başa kalmışken, fırsatı değerlendirip ölmesi halinde ailesinin onu tanımak isteyeceği konusunda Synnovea'yı ikna etmeye çalıştı ama daha lafa başladığı anda karısı dehşetle doldu ve kısa bir süreliğine gözlerini dikip ona baktı. Bütün neşesi bir anda uçup gitmişti sanki.

"Seni kaybetmeye dayanmam Ty," dedi Synnovea, gözyaşları içinde. Tyrone kucaklayıp göğsüne bastırırken onu. "Bana geri dönmek zorundasın."

"Elmden geleni yaparım madam," diye mırıldandı Tyrone,

onun alınına karşı. "Seni buldum bir kere, geri dönmek için dua ediyorum."

"Dönmek zorundasın! Dönmek zorundasın!"

"Sil gözyaşlarını aşkım," diye tatlı tatlı teskin etti onu Tyrone. "Birazdan arabadan ineceğiz, insanlar neden ağladığını merak eder. Sana kötü davrandığımı falan düşünürler sonra."

Synnovea bu düşüncenin saçmalığına güldü ve doğrulup kızarmış gözlerini kuruladı, zarif bir mendille burnunu sildi. Sonra yüzünde yumuşak bir ifadeyle ve bir tebessümle, bakışlarını kocasına doğru kaldırdı. "Şimdi oldu mu?"

Synnovea'dan uzakta ne kadar bedbaht olacağını ansızın olanca ağırlığıyla hisseden Tyrone onu sımsıkı tutup yeniden kendine çekti ve ateşli bir öpücükle dudaklarına el koydu. "Zaman hızla geçsin diye dua ediyorum," dedi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki. "Senden ayrılma, seni göremeyecek, dokunamayacak ve sevmeyecek olma düşüncesine katlanamıyorum."

Synnovea ona yapışarak cesur olmaya çabaladı. "Bir ya da iki ay sonra bu ıstırap sona erecek ve seni tekrar bağrıma basıp kollarıma alacağım. Şimdi cesur olmalı ve başına bir şey gelmemesi için dua etmeliyiz."

Stenka arabayı Kızıl Meydan'da durdurunca, Tyrone etrafa bir göz attı. Sonra, umutsuz bir istekle yüzünü tekrar genç karısına çevirdi. "Birlikte geçirecek çok az zamanımız kaldı. Hadi onu da seni burnumda tüttüğü gibi öpemediğim, sarılamadığım buralarda harcamayalım. Mümkün olduğunca çabuk eve dönmek istiyorum."

Synnovea titreyen elini onun avucuna kaydırды, gözlerini kırpıştırarak yeni bir gözyaşı dalgasını savuşturdu. "Acele ederiz, sevgilim."

Çift, Stenka ve Josef'i arabada beklemeleri için bıraktıktan sonra, kol kola girip Kitaigorod'daki çarşılara doğru aceleyle yürüdü. Seçimlerini yaptıktan sonra hediyelerle birlikte geri döndüler. Nataşa'ya bir altın kolye, Ali'ye dantel işlemeli bir gecelik ve bir yün eşarp, Danika'ya bir elbise ve Sophia'ya da oyuncak bir bebekle pırıl pırıl süslenmiş tahtadan bir bebek evi aldılar.

Tyrone, Symovea'yı kaldırıp arabaya binmesine yardım etti ti ve tam arkasından kendisi de binmek üzereyken yardımcı komutanının amaçsızca dolaşan kalabalığın arasından dikkatini çekmeve çalışarak uzaktan ona el salladığını fark etti. Tyrone hemen geri döneceğini söyleyerek karısından ayrıldı ve Grigori'nin onu beklediği kuru kalabalığın içine aceleyle daldı.

"Bir süredir gördüğünüzden daha mutlu gibisiniz dostum," diyerek görüşünü bildirdi Grigori gülümseyerek. "Evlilik size yararış götünyor."

Tyrone'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Çok kötü bir şeylerin onun canını sıkıyını sezmişti ama ne olabileceğı konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Ne oldu? Neden gelip arabada benimle konuşmadın?"

Yüzbaşı'nın yüzü karardı. "Getirdiğim haberleri eşinizin duymasını istemedim dostum, sizinse mutlaka haberdar olmanız lazım. Aleta hamile ve General Vanderhout delirmek üzere. Kendisinden olmadığına yemin ediyor."

"Birlikte yatmıyorlar mı, bundan nasıl emin olabilir ki?"

"Zaten mesele de bu galiba. Son zamanlarda karısının gönlünü hoş tutmasını engelleyen bulaşıcı bir hastalıktan muzdarip olduğı fısıltıları kulağıma geldi."

"Bulaşıcı hastalık mı? Tyrone'un yüzü asıldı şaşkınlıkla. "Yani..."

Grigori bir elini havaya kaldırarak Albay'ın dilinin ucuna kadar gelmiş görünen soru yağmurunu durdurdu. "Ayrıca kendine bu hastalığı hangi hizmetçi kızın bulaştırdığını kara kara düşünüyormuş diye de duydum, çünkü belli ki o da Aleta'ya sadık değilmiş."

"Al birini vur ötekine," dedi Tyrone.

"Neyse," diye devam etti Grigori, "Aleta kendi durumundan sizin sorumlu olduğunuz söylentisini şehre yayıyor."

"Sürtük!" diye bağırdı Tyrone ve o anda da bu dedikodu rızgârlarının Synnovea'ya ulaşacağı aklına gelince inledi adeta. "Yalan, tabii ki!"

"Ben biliyorum ama General Vanderhout bunu bilmiyor. Galiba her yerde sizi arıyor. Sizi bulmadan buradan ayrılmayı umsamız iyi olur."

“Öyle mi? Peki Synnovea’ya ne söyleyeceğim? Eğer ona şimdi anlatmazsam bütün bu pislği ben yokken duyacağı kesin.”

“Bence de! Bir başkasının onu incitmesine izin vermektense ona kendinizin anlatması daha iyi. Size inanır mı peki?”

“Mecbur!”

Arabaya oturan Synnovea satın aldıkları hediyeleri tetkik ederken halinden memnundu ama kapı girişinin bir karaltı tarafından kapatıldığını fark edince, arabanın önünde Tyrone’u bulma beklentisiyle başını kaldırıp gülümseyerek kısa bir bakış attı. Aleksey’in için için yanan karanlık gözleriyle karşılaşınca selamlama sözcükleri dudaklarında dondu kaldı.

“Synnovea, benim, minik, güzel buz bakirem,” diye selamladı Aleksey, boğuk bir sesle. “Buna ihtimal vermiyordum ama son karşılaşmamızdan bu yana daha bir şirin olmuşsun. Kocana duyduğun büyük aşktan olabilir mi acaba? Adanmışlığın ısıması mıdır bu gördüğüm? Belki kocanın en çok üzerine titrediği hazineye sahip olmasına izin vererek gösterdiğim hoşgöründen dolayı bana bile minnettarsındır şimdi?”

Synnovea’nın buz gibi bakışları duyduğu tiksintiyi yansıtıyordu ve Aleksey’i iliklerine kadar donduracaktı neredeyse. “Ladislaus ve Majesteleri o budalaca girişimine engel olduğu için minnettarrım, Aleksey. Ama söyler misin bana, kocam hemen şuracıktayken yanıma gelme cüreti göstermenin nedeni nedir?”

Aleksey bu sözler üzerine afallar gibi oldu ve gergin bir tavırla etrafına bakındı. Sonra, kontrolden çıkmış bir güvensizlik sergileyerek bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten, Synnovea, böyle yalanlar söylememen gerek. Hangi koca karısını adi çapkınların sarkabilecekleri bir yerde yalnız bırakma aptallığını yapar ki?”

“Yalnız değilim,” diye hatırlattı ona Synnovea, bir elini havada gezdirip at arabası sürücüsü ve uşağı işaret ederek. “Stenka ve Josef burada benimleler ve çığlık atacak olursam, daha kocam bile buraya ulaşmadan ikisinin de bir-iki adında burada olacaklarından hiç kuşku yok.”

Cık cıklandı Aleksey. “Bana dokunmaya cüret etmeleri halinde ellerini kestirebileceğimi şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olman gerekirdi.”

Synnovea'nın gözleri daha da soğuk bakmaya başladı. "Tyron'e götürtüp kırbaçlattıktan sonra Majesteleri hareketlerine dikkat etmen konusunda uyarımadı mı seni? Böyle bir şeye cüret edersen seni temin ederim ki Çar Mikhail bunu benden duy-
yar. Ama söyler misin acaba, kocam geri dönünceye kadar burada kalmaya niyetli misin? Yoksa daha o gelir gelmez bir korkak gibi kaçacak mısın?"

"Onun buralarda olduğunu sanmıyorum, sevgili kızım, bu nedenle bu kötü oyunlarına bir son verebilirsin çünkü henüz buradan gitmeye hiç niyetim yok." Aleksey arabadan içeri süzülüp Synnovea'nın karşısına yerleşti ve uzun bir süre boyunca onun iyice coşmuş güzelliğini seyretti. "Biliyor musun, Synnovea, bütün bu olanlardan sonra bile, sana da biraz ilgi göstermeye ikna edilebilirdim aslında. Seni affetmek için sarf edilecek çabaya kesinlikle değersin."

"Lütfen, Aleksey! Mücadele etme!" dedi Synnovea alayla. Bunun yerine nefretini ver! Senin benden nefret etmenle başa çıkmak daha kolay."

"Kocanın yakında şehirden ayrılacağına dair söylentiler duyuyorum. O yokken seni rahat ettirecek bir erkeğe ihtiyacın olacak."

"Var olanların en iyisine sahipken, neden senin ilgene razı olayım ki?"

"Hâlâ çok safsın, şekerim." Esmer prens şaşmaz bir kibirle baktı. "Bir süre benimle olsan, gerçek bir erkeği nasıl ayırdedeceğini öğrenirsin."

"Gerçek bir erkek!" Synnovea dudak büktü. "Yani sen, şu fiyakalı, anıran eşek! O kelimenin anlamı konusunda en ufak bir fikrin olamaz! Bir erkeği yatağa attığı fahişe sayısıyla değerlendirebileceğini samimi olarak düşünüyor musun gerçekten? Azgın içgüdülerini yatıştırmak için en yakınındakinin üzerine atlayan yabani bir domuzdan ne farkın var ki?"

Aleksey'in yüzü bastıramadığı bir hiddetle kaskatı kesildi. "Görüyorum ki, dilini tutmayı hâlâ öğrenmemişsin, Synnovea. Seni incitemeyeceğimi sanıyorsan, hata ediyorsun. Ayaklarıma kapanmamı sağlamanın yolunu bilirim."

Yüzünde uğursuz bir sırıtış ve kısılmış gözleriyle öne doğru eğilip, amansız bir mengene gibi onu bileklerinden yakaladı. İnce yapılı kemikleri üzerindeki baskıyı yavaş yavaş artırdı ve Synnovea acıdan kıvranırken pis pis sırıttı. “O gece kiralık at arabasındaki yolculuğumuzu hatırlıyorsun, değil mi? Pekâlâ, kocanla başa çıkmanın sadece onu kırbaçlamakla yetinmekten daha iyi yollarını düşünebilirim, şekerim ve herhangi bir sorumluluk altına girmem bile gerekmez. Rastladıkları her yabancıyı uygun bir şekilde temizleme işini gerçekleştirmeye istekli olabilecek yeterince yabancılardan nefret eden Rus var, biliyorsun. Albay’ı şehir dışında şöyle küçük bir gezintiye çıkarmaları halinde ülkelerine ne büyük bir hizmette bulunmuş olabileceklerini çıtlatmam yeter.” Aleksey geniş omuzlarını kısa bir süreliğine kaldırdı. “Tabii ki bu durumda hiçbir zaman geri dönemez ve sen de dul kalırdın...”

Aleksey, arabanın kapısının arkasında büyüyen bir gölge görünce, oraya doğru kısa bir bakış attı. Bir saniye sonra da şaşkınlıktan irkilerek, kaynar suyla haşlanmış bir köpeği andıran bir hareketle, kendini yana attı.

“Ne diyordun...” Tyrone sert bir şekilde lafını kesip adama doğru bir yumruk savurdu. Darbe, Prens’in çene kemiğinde patladı ve adamı şiddetli bir biçimde arabanın diğer kapısına doğru fırlattı. Aleksey kafasının arkasını pencerenin yanındaki iç çepere çarptı ve dehşete düşmüş bir halde doğrulup kapıya ulaşmaya çabaladı ama Tyrone’un basamağa sıçrayıp onu yakut kırmızısı kaftanının eteklerinden yakalayarak geri çekmesiyle birlikte, korkudan kuşlar gibi inledi.

Aleksey çılgına dönmüş bir halde hasmının acımasız menegnesinden kurtulmak için bir dayanak aradı ve önünden çekilip götürülürken Synnovea’nın bacaklarına sıkı sıkı sarıldı. Kendini, yakalandığı canavara daha da yaklaştıran karşı konulmaz güce direnme çabasının gerginliğiyle yüzü buruştu ve başını kaldırıp kendisini ite kaka uzaklaştırmaya çalışan Synnovea’ya düşmanca baktı. “Seni uyarıyorum, Synnovea! Bu sefer kocanı hadım etmekten de fena yaparım! O pis leşini köpeklerle yedirim! Synnovea... Yardım et bana!”

Aleksey'i ensesinden kapam Tyrone, onu eşinden çekip kopardı ve tam kulağının dibinde gürlledi. "Seni sümüklü ödle! Enrime amade bir Ladislaus yokken nerede o cesaretin şimdi?"

Tyrone onu süratle kapıdan dışarı sürükledikten sonra havaya fırlatırken, Aleksey kolları ve bacaklarıyla deliler gibi çırpındı. Biraz ilerde yere düştü ve bir satıcının kısa süre önce arabasından fırlatıp attığı sümüksü bir sebze çamurunun içinde kaydı. Prens sürüne sürüne ayağa kalktı ve altın işlemeli kaftanını süsleyen sakatat parçaları yapışmış kaftanına doğru kısa bir bakış bile atmadan, etekliklerini toplayıp, kocaman, sığarcasına atılmış adımlarla oradan uzaklaştı.

"Albay Rycroft!" İsmi farklı bir yerden bağırılmıştı ve Tyrone aniden döndüğünde General Vanderhout'un yanakları hiddetten kızarmış bir halde koşarcasına yaklaştığını gördü. Çok öfkeli olduğu apaçikti. "Bu saldırı da ne demek oluyor? Delirdiniz mi siz?"

"Asıl o adam benim karıma saldırdı!"

General Vanderhout ateşli bir öfkeyle esip gürlledi. "Asıl kırbaçlanması gereken sizken, ne cüretle bir Rus boyarına saldırırsınız! Bu suçlarınızdan dolayı sizi divan-ı harbe göndereceğimden kuşkunuz olmasın!"

"Benim cürümlerim, demek?" Tyrone'un bir kaşı sorgular bir edayla havaya kalktı. "Neymiş acaba onlar, bayım?"

"O boyarı benzettiniz!" diye haykırdı Vanderhout, bir kolunu çoktan oradan uzaklaşmış olan prensin arkasından uzatarak.

"Karımı rahatsız ederek çok daha fazlasını hak etti! Aslında boynunu kırmam gerekirdi!"

"Çar'ın kulağına gidecektir bu!"

"Olur, artık Majesteleri'ne siz anlatırsınız! Bu sefer belki o kahrolası dilencinin başını omuzlarından ayırır! Bu kurbağa Majesteleri tarafından daha önce ikaz edilmişti. Bu kez işleri o kadar yaver gitmeyebilir!"

"Majesteleri'ne yediğiniz haltları anlatınca sizin için de öyle olacak Albay," diye uyardı General hiddetle.

"Karımı korumak dışında tam olarak ne yapmışım acaba?" diye sordu Tyrone yüzünü buruşturarak.

Vanderhout aşağılayıcı bir ifadeyle küçümseyerek güldü. “Ne yaptığınızı siz herkesten daha iyi biliyorsunuz. Açıkçası sizi hadım ettirmek hoşuma gidecek.”

Tyrone burnundan soluyordu. “Daha önce de denediler. Üstelik tam da biraz önce karıma sarkıntılık eden o adam tarafından!”

“Belli ki başarılı olamamış,” diye tersledi yaşlı adam. “Yoksa bu karımı yatağa atmanızdan sonra mı olmuştu?”

Bronz yanaklar bastırılmayan bir öfkeyle kasıldı. “Aleta’nın durumuyla ilgili söylentiler kulağıma daha yeni geldi, General. Söyleyebileceğim tek şey, o haltı yiyen kişinin ben olmadığım-dır.”

“Aleta sizi söylüyor ama Albay ve bu aleni tahkirden dolayı da rütbenizi söktürüp, itibarsız bir adam olarak sizi ülkenize göndereceğim.”

Tyrone, Aleta’nın bu iğrenç intikamının sızısını içinde hissederek bir küfür mırıldandı. Reddettiği için kadının onu cezalandırdığına kuşku yoktu ama Tyrone kendini savunmadan da onun bu suçlamasını kabullenecek hali yoktu. “Bu konuda bir iddia ileri sürmeden önce, General, gerçeği arayıp bulmanızı tavsiye ederim. Böylece hem kendinizi hem de karınızı büyük bir utançtan kurtarırsınız.”

General Vincent Vanderhout, Albay’ın masumiyet iddiasını çürütecek uygun bir cevap bulmak için çabalarken, gömleğinin yakasına kadar kıpkırmızı kesildi. Hiç aşağı kalmayan bir şevkle karşısındaki adamı korkutacak bir tehdit aradı ama o mavi gözlerin çelik gibi sert bakışlarıyla karşılaşınca, hüsrân içinde tükürükler saçarak aksırıp tıksırmaktan başka bir şey yapamadı.

“Şimdi gitmek zorundayım, General,” diye devam etti Tyrone kısa keserek, “ama bu meseleyi daha ayrıntılı irdelemek isterseniz, adıma tanıklık edecek şahitlerim olduğundan emin olabilirsiniz, karınızın davetini birçok kez geri çevirdiğimi doğrulayabilecek birkaç üst rütbeli subay var. Onun patavatsızlıklarıyla hiç işim olmaz ama size söz veriyorum, yalanlarıyla hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim.” Başıyla sert bir veda

işareti yaparak bu konuşmayı aniden bitirdi Tyrone. "İyi günler, General."

"Bu iş burada bitmedi, Albay Rycroft!" diye bağırdı Vincent Vanderhout. "Yakında haberini alırsınız!"

Tyrone adamın savurduğu tehditi umursamadan döndü ve Stenka'ya gitmeye hazır olmasını işaret ettikten sonra at arabasına çıktı, karısının yanına oturdu. Araba sarsılarak harekete geçerken dişlerinin arasından mırıldandı. "Reddedilmiş bir kadının zehirli bir engerek yılanının iğnesine sahip olduğu gerçekten de doğru galiba."

Synnovea, keyfini kaçırın başka bir şey olup olmadığını merak ederek kocasının öfke dolu çehresine dikkatle baktı. "Aleksy'le karşılaşmamız dışında, sana bunu söyletecek ne oldu ki?"

"Aleta hamile," dedi Tyrone derin bir iç geçirerek, "ve General Vanderhout kendisinden olmadığını iddia ediyor. Kaba-hatlinin ben olduğumu ileri sürerek bir yalana ön ayak olmuş galiba kadın, besbelli ki başımı belaya sokmak istiyor." Tyrone karısının endişeli gözlerinin içine baktı. "Ben değilim, Synnovea. Sana yemin ederim ki, gözümün önünden defetmek dışında o kadına elimi bile sürmedim."

Synnovea öne doğru eğilerek alnını Tyrone'un kalın boynuna hafifçe ve yumuşak bir fısıltıyla, öfkesini büyük ölçüde yok etti kocasının. "Sana inanıyorum, Ty."

Tyrone bir elini onun çenesinin altına kaydırıp yukarı doğru çekti ve hafifçe gülümseyen yüzüne epey bir süre dikkatle baktı, sonra da uzun, ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarına. Geri çekildiğinde gözleri, onun gözlerinde hararetle derinleşti. "Size âşık olduğumu daha önce söylemiş miydim madam?"

Synnovea onun yüzünü incelerken, yeşil-kahverengi gözleri sevinç gözyaşlarıyla buğulandı. "Gerçekten mi, Ty?"

"Evet, madam, hem de çok. Gerçekten, size âşık olmadığım bir an hatırlayamıyorum. Aylar önce o havuzda bir araya geldüğümüz ilk günden beri kalbimin çarptığı kişisiniz."

Tyrone'un dudakları bir kez daha inip onun dudaklarının tadına bakarken, Synnovea, "Benim biricik, sevgili Albayım," diye fısıldadı.

Araba gürültüyle meydandan ayrılırken, mutlu evliliklerinin tadını çıkararak birbirlerine sıkı sıkı tutundular. Birkaç dakika sonra Synnovea kocasına soylu boyarın niyetinden bahsederek bu cümbüşü bozdu.

“Aleksy senin yakında şehirden ayrılacağına dair söylentiler duymuş. Beni yatağına atına çabalarına kaldığı yerden devam etmek istediğine de karar vermiş.”

Tyrone biraz da şaşkınlıkla gözlerini dikip karısına baktı ve yüzündeki endişeyi okudu. Bir kolunu onun omuzlarına attı, kendine çekip göğsüne yasladı ve eliinden geldiğince endişelerini gidermeye çalıştı. “Yokluğumda sana göz kulak olmaları için evin etrafına adamlarını yerleştireceğim. Aleksy birkaç silahlı adamla tek başına karşı karşıya gelecek kadar cesur değil. Arkasına koca bir alayı almadan buna cesaret edemez.”

Synnovea kendi gözlerinin hemen üzerindeki güzel mavi gözlerin içine bakıp gülümsedi. “Sizi fena halde özleyeceğim. Albayım.”

“Kalbim seninle kalacak,” diye fısıldadı Tyrone, dudaklarıyla onun yüzünü okşayarak. “Ona benim için iyi bak.”

“Sana asla ihanet etmeyeceğim Ty,” diye söz verdi Synnovea usulca, Tyrone’un göğsüne tırmanarak. Parmağının ucunu onun dudaklarında ve çenesinde gezdirdi, sonra ışıldayan gözlerini ona dikti. “Galiba size âşığım. Albayım.”

Bir sonraki kalp vuruşunda, aç dudakları, aşk yeminlerini sarf edilecek bir sözden çok daha kusursuz bir biçimde mühürleyen bir öpücükle birleşti. Uzun bir süre sonra ayrıldılar ama aynı akşam her zamankinden daha erken bir saatte yukarı kattaki odalarına çekilip, adanmışlıklarını karşılıklı birbirlerine göstererek tutkularını tatlandıran bir yığın uykusuz saat geçirdiler.

Güneş, mavi gök kubbenin bir ucundan diğerine sürdürdüğü uyuşuk yolculuğu tamamlamış, bu seyahate bitiş damgasını vuran uzak çizginin üzerinde, daha çok sahnedeki o geceki inişini gerçekleştirmeden önce seyircilerine görkemli pozunu veren bir aktör gibi, kendi muhteşemliğinin tadını çıkarırcasına, epey bir süredir duraksıyor gibiydi. Kan kırmızı ışınlar, o kocaman, dikkate değer çehrenin ateşten ihtişamını örtmek gibi bir fesatın peşinde koşan, incecik, yırtık pırtık bulutları delip geçerek, batı gökyüzünden dışarı doğru alev alev püskürdü. Boyun eğmez tepeden bakışıyla dopdolu şehir yıldızı, nihayet lütfedip başını eğerek selam verdikten sonra kendi rızasıyla yavaş yavaş batarak, arkasından kalın bir alacakaranlık perdesinin çekilmesine izin verip gözden kayboldu. Geriye güneşin bu geçişini kanıtlayacak bir tek ince, pembemsi bir atmosfer kaldı, o da, bir abanoz rengi pelerinin peşinden binlerce ıslıl ısıllı kristal saçarak gelen etekleri altında küçülerek kayboldu.

Gecenin bu karanlığı, Tyrone'un müfrezenin tepeye doğru ilerleyişlerini gizlemek için beklediği bir ortamdı. Avar, Grigori ve askerlerden oluşan küçük bir keşif kolu, bir kulübede yaşayan iki muhafızı esir almak ve birliğin görünmeden bölgeye girmesine el verecek güvenliği sağlamak için, önceden o sarp kayalıklara çıkmıştı. Daha önce yaptığı keşif seferi sırasında Avar, günlük rutinlerini ezberleyecek kadar uzun bir süre gizlice bu gözcüleri gözlemlemişti. Keşif kolu, bazen hafif, düzenli aralıklarla gelen rahatlatıcı ısıklarla, bazen de kampı yaklaşan tehlike konusunda uyaran daha sert sinyaller eşliğinde, müfrezenin sürekli göz kulak olacakları bu kanyonun gizli gözetimini sürdürmesini sağlayacak bilgiyi artık edinmişti. Avar, aşağıdaki

kampta düzenli olarak gece nöbeti tutan yarım düzine kadar iri yarı adamı sakinleştirmek için kuş gibi ötmeyi bile daha şimdiden denemişti. Askerlerin ilerleyişi için her şey hazırlanmıştı.

Tyrone ve askeri birliğinin tespit edilmeden tepede pozisyon almalarının hayati bir önemi vardı. Ancak Ladislaus'un kampta bulunduklarından kesin olarak emin oldukları zaman hücumla geçebilirlerdi. O alçak güvenli bir biçimde tuzaklarına düşmeden bir alarm verilirse, onu ele geçirme şansları sıfırdı. Tyrone hiçbir hata yapılmaması konusunda son derece titiz davranıyordu. Tuzağın tilki kutuya girmeden kapanacağını aklına bile getirmek istemiyordu.

Bu nedenle de tepeye tırmanmaya hazırlanırken çıkabilecek en küçük bir gürültüyü bile önlemek için atların nallarını keçeyle sardılar; levazım vagonlarıyla cephane arabalarının dingilleri bol bol yağlandı, ahşap tekerler deri şeritlerle kaplandı. Çok kısık fısıltılar dışında tek kelime bile konuşulmayacaktı. Tyrone tedbirli davranma ihtiyacıyla daha şimdiden gerilmiş halde devasa siyah atına atladı ve zayıf dizginlere asıldı; askerleri de onu takip edip atlarına bindiler. Bir elini kaldırdı ve ileri doğru sallayarak bayırı tırmanmaları için sessizce işaret verdi.

Tyrone bu baskını fiilen planlamaya başlamadan çok uzun bir zaman önce, asıl hedeflerinin Ladislaus ve çetesinin önemli üyelerini ele geçirmek olması gerektiğine karar vermişti. Onları liderliklerinden yoksun bırakarak yeniden toparlanmalarını zorlaştırmayı umuyordu. Ladislaus olmazsa, diğerlerinin de bir belirsizlik durumu içinde dağılacaklarını ya da bir ihtimal, iktidar mücadelesine girme eğiliminde olanlar arasında parçalanacaklarını tahmin ediyordu. Bu planlanmış baskın başarıya ulaşır, ele geçirilenler işledikleri suçlardan dolayı bilahare yargılanacakları Moskova'ya geri götürüleceklerdi. O noktadan sonra ne olacağı Tyrone'un belirleyebileceği bir konu değildi. Suçlu bulunmaları halinde bu hırsızlar çok uzun bir zaman boyunca zindan duvarlarının arkasında tutulur ya da şehirde halka açık infazların yapıldığı *Lobnoe Mesto* yakınındaki o yere götürülürlerdi.

Yetkili konumda bulunanların çoğu, kasten, Albay Rycroft'un hedefinin çok da önemli olmadığına inandırılmıştı. Tyrone bu durumun gerçekleşmesini garanti altına almak için bile isteye General Vanderhout'u atlamış ve teklifini doğrudan, derdinin açık bir şekilde anlaşılmasını sağlamak için tercüman olarak Grigori'yi de yanına alarak Ladislaus ve haydut ordusunun ülkeden temizlenmesi fikrine tümüyle olumlu baktığı anlaşılan Mareşal'e götürmüştü. Tyrone'un gizlilik talebi, adamın bu meseleyi kendine saklarken tam tersi dedikoduların aşağı doğru tümendeki diğer herkese yayılmasını sağlamasında etkili olmuştu. Neredeyse tüm Rus ordusu, İngiliz albayın askerlerini gerçekte gittikleri yerden çok uzaklarda bir bölgeye bir başka eğitim tatbikatı için götürmek dışında bir şey yapmadığını sanıyordu.

Vincent Vanderhout, Albay Rycroft'un planlarının uygulama emirlerinin verilmesinden makul bir süre önce kendine danışılmadığı gerçeğini sonunda fark ettiğinde, yardımcı komutanı bir ihanet suçu işlemişcesine küplere binmişti. Ama generali asıl dehşete düşüren, Albay'ın kendi çok namlulu savaş makineleri teçhizatına yarım düzine kısa namlulu top, askerlerine de bunun iki misli topçu eklenmesi talebinde bulunduğunu öğrenmesi olmuştu. Hakaretin bu kadarı karşısında yaşadığı eşî benzeri görülmemiş inançsızlıkla gür kaşları havaya fırlamıştı, çünkü artık bu genç adamın kendi otoritesinin altını oymaya çalıştığından, ya da en iyi ihtimalle, aslında kendi hakkı olan onuru ele geçirmeyi umduğundan hiç kuşkusu kalmamıştı. Vanderhout, komutan yardımcısının bu teçhizatı gizli kapaklı yollarla edinmesine fena halde sinirlenerek, bu İngiliz'e bir ders vermeye kesin olarak karar vermişti. Doğrudan ulaşabildiği en üst askeri otoriteyle bir görüşme ayarlayarak Tyrone'un bir sefere liderlik etmek üzere seçilmesini hararetle talep etmiş ancak kendine talebinin o sırada onu göremeyecek kadar meşgul olan Mareşal tarafından onaylanması gerekeceği bildirilmişti.

Vanderhout o andan itibaren, uğradığı büyük hüsrana ve kö-tücül garzinin sıkıntısından bir budalayla yattığı için karısını acımasızca haşlayarak ve Albay sevgilisinin sefer için tasarlamış

oldukları taktikleri karalayarak kurtulma yolunu seçmişti. Tyrone'un stratejisinin taşıdığını hayal ettiği her kusuru en ince ayrıntılarına kadar saydığı sıralarda, Aleta da tümendeki herhangi bir subay kadar çok şey öğrenmiş ve bu bilgiyi kendisine saklamak, dolayısıyla da Tyrone'ın bu baskının başarısı için hem çok istediği hem de ihtiyaç duyduğu gizliliğin korunmasına yardımcı olmak için büyük zahmetlere katlanmıştı.

General'in uğradığı hayal kırıklığı, erken davranıp Tyrone'a bağlı müfrezenin önceden belirlenen gidişini engelleme çabalarının, Albay'ın taleplerine *herhangi* birinin itiraz etme ihtimalini ortadan kaldırmış olan Mareşal'den bir tezkereyle doğrudan gelen bir emir biçiminde karşısına çıkan sert kayaya çarpmasıyla zirvesine ulaşmıştı. Ne yazık ki, Albay ve alayındaki adamlarından oluşan geniş bir bölük atlarının sırtında alenen Moskova'dan çıkarken, zavallı generale o kibirli gazabına gömülüp burnundan solumak dışında yapacak çok az şey kalmıştı.

Bütün bu dedikodu rüzgârlarından nasibini alan şehir halkı, İngiliz'in görevi konusunda öğrenebildiği her detayı onayladı. Söylentiler şehir dışına da sızdı ve Çar'a bağlı güçlerin yeri konusunda sürekli haberdar edilmeyi kendine vazife edinenlerin merakını giderdi.

Şehir dışındaki bir günlük yolculuktan sonra Tyrone, önderindeki bölgeyi keşif için Grigori komutasındaki on iki süvariden oluşan bir müfrezeyle birlikte Avar'ı göndermişti. Bunlardan dördü, kalan sekizinin ileri ve geri karakolu olarak gün boyu gözcülük yaptı. Akşam saatlerinde ikisi geri dönüp Tyrone'a rapor verdi ve ana birlikten aynı sayıda asker onların yerini alarak öncü birliğe katılmak üzere atlarını sürdü. Hırsızlara haber verme ihtimali olan her türlü casusu yakalama emri alınmış olan Avar ve adamlarından oluşan küçük birlik, yaklaştıkları konusunda haydutların önceden uyarılması ihtimalini ortadan kaldırmak için Ladislaus çetesinin yardımcılarını da sürekli olarak dikkatli bir gözetim altında tuttu. Albay ve birliği, bu tepenin eteklerine kanun kaçakları çetesinden tek bir kişinin bile haberi olmaksızın ulaşmayı bu sayede başarmıştı.

Tyrone nispeten büyük araçların daha kolay erişimine izin

veren daha uzun bir patikayı izleyerek tepenin zirvesine doğru adamlarının önünde yol alırken iki yanlarından karmaşık ağaçlarla çevrili alanı dikkatle taradı. Ay ışığı tırmanabilecekleri kadar bir aydınlık sağlıyordu ama her şeye rağmen çıkabilecek bir sesin hırsızların dikkatini çekmesi halinde de orada olduklarının ortaya çıkması riskini beraberinde getiriyordu. Yere düşen bir güğümün beklenmedik tıngırtı bir atın şaha kalkıp korku içinde kişnemesine neden olunca, Tyrone anında tepki verdi. Kendi atını hızla döndürerek olayın meydana geldiği yerde ağır ağır ilerleyen vagonun yanına geldi ve arabayı süren genç askeri sertçe payladı.

"Lanet olsun. Onbaşı!" diye tısladı. "Kes şu gürültüyü, ölümler bile uyandı! Bu yemek vagonunun içindeki büyük çanak çömlekleri iyice bağlayın demedim mi? Bunu yapmanı sana hatırlatması için omzunun üzerinden seni denetleyen bir dadiya mı ihtiyacın vardı?"

"İzvinitye!" Genç adam omuzlarını kısa bir süre yukarı atıp endişeyle omuz silkti af dilerken ve sonra da komutanına doğru dürüst cevap verebileceği İngilizce kelimeleri bulmaya uğraştı. "Bağlamıştım, komutanım!"

"Yeterince iyi bağlamadığın besbelli!"

"Bir şeyler koptu, galiba."

Tyrone başparmağıyla onu omzundan dürttü. "*Gavaritye!* Tepeye çık! Bahanelerini daha sonra da anlatabilirsin."

Son vagon da başka bir kaza olmadan tepeye ulaşınca Tyrone rahat bir nefes aldı. Grigori ve Avar askerlerin kamp kurmasını yönetmede ona yardımcı olmak için oradalar. Bütün birlik gizlilik şartı konusunda daha önce uyarılmasına rağmen, karanlığın örtüsü altında çalışırken hırsızların varlıklarından haberdar olması halinde her şeyin mahvolacağı hepsinin aklına bir kez daha sokuldu.

Tedarik vagonları boşaltılıp, kocaman dalları mükemmel bir gizlenme olanağı sağlayan devasa köknarlar arasındaki oyukların içine itilirken, emirler fısıldanarak verildi. Atlar da benzer şekilde, kamp alanının hemen arkasındaki korunaklı yerlere bağlandı. Toplar yerlerine çekildi, tepeyi oluşturan dik yamaçta

payanda işlevi gören köknarlar arasına görülmeyecek bir şekilde konuşlandırıldı, namuluları dışarı doğru, hedefe çevrildi. Bunların üzerine yerleştirilen çok namlulu savaş makinelerinin yanına dev tümsekler halinde kurşun güller yağdı. Bir zamanlar düşman gözcülere yaşama mekânı olarak hizmet eden çatısı çimle kaplı taş kulübeden gözetim süresince mutfak olarak faydalanıldı. Onun taş basamaklarının ardında kalan yer dışında bir parılının aşağıdan tesbit edilebileceği başka hiçbir yerde kamp ateşine izin verilmedi.

Askerleri nihayet yerleşip çok ihtiyaçları olan istirahate geçtiklerinde, Tyrone'a da kamp alanını teftiş etme imkânı sağladılar. Grigori ve Avar refakatinde Tyrone tepedeki konuşlanmalarının avantaj ve kusurları üzerine kendi kendine uyarılarda bulundu ve bu kusurların çareleri üzerine seçenekleri tartıştılar. Aşağıdaki dar havzanın şurasında burasında Ladislaus'un gizlendiği yeri kuşatan sarp uçurum ve kayalık tepeleri belli belirsiz aydınlatan kamp ateşleri yanıyordu. Bu geçit vermez taştan kalenin koruması altındaki Ladislaus ve destekçileri belli ki birkaç yıldır dünyanın geri kalanından özerk olmanın tadını çıkarıyordu. Bir insanın girip çıkabileceği tek yol her iki uçta bulunan geçitlerdi ve buralar da gayet iyi bir şekilde tahkim edilmiş olmalarının yanı sıra sürekli olarak devriye gezen iki silahlı gözcü tarafından kontrol ediliyordu. Üçüncü bir gözcüyse bunların üzerindeki sarp kayalıklardan, bu daracık bölgede hareket eden her şeyin görülebileceği mükemmel bir noktadan etrafı gözetliyordu. Gözcülerin yüksek konumları bir kez koyuğa giren bir düşmanın gözden kaçmasını hemen hemen imkânsız kılıyordu.

Tyrone, Avar'ın daha önceki gözlemlerine öncelik vererek stratejisine zihninde son şeklini verdi. Her ne kadar şu an üzerine kamp kurdukları zirve, kendisi ve adamlarının bir süre önce izledikleri patika üzerinden mantık çerçevesinde erişilebilir bir yer olsa da, keşif eri dağ geçidine inişin uçurumundan aşağı dikey düşme gerektirdiği konusunda kendisini önceden uyarımtı ve askerleri Kremlin duvarlarına bağlı iplerle bir aşağı bir yukarı yalpalayarak düzenli olarak bunun eğitimini yapmışlardı. Gerçek bir operasyona hazırlanırken, sağlam iplerin bir uçları

kayalıkların kenarındaki büyük ağaçlara bağlanacak ve geri kalan kısımları da onları doğal etkilerden koruyacak küçük brandalara sarılarak bobin halinde gövde diplerinde bırakılacaktı. Sert buzda donmuş ipler, saldırı emri verildiğinde bir işlerine yaramazdı. Askerlerin Ladislaus'un kampına ilerlemelerini kolaylaştıracak bu ve benzeri titiz önlemler alınarak hırsızın hiç ummayacağı bir strateji belirlendi.

"Her şey tam beklediğiniz gibi gelişecek Albay," diye bildirdi Grigori, ölçülü bir heyecan ve gurur taşıyan bir ses tonuyla. "Topları kullanmaya başladığımızda kanun kaçakları aşağıda mahsur kalacak. Adamlarımızın onları esir almasından sonra, bir-iki atış daha oradan çıkmamız için öndeki geçidin açılması na yetecektir."

"Plan, başarısızlık ihtimalini ortadan kaldıracak kadar basit görünüyor," dedi Tyrone ama sıkıntılı bir düşünceyle devam etti. "Yine de, en iyi planların bile en ahmakça nedenlerle başarısız olduğuna çok tanık oldum. Şu ana kadar Ladislaus'un aşağıda olup olmadığına, ya da değilse yakında dönüp dönmeyeceğine dair bir bilgi edinemedik. Onu gözlerimizle görünceye kadar tek yapabileceğimiz oturup beklemek. Kış neredeyse üzerimize çökerken çok fazla beklemek zorunda kalmayalım diye dua ediyorum."

"Bu dileğe benim dualarımı da ekleyelim, Albay," dedi Grigori hemen. "Bu tepeyi silip süpürecek dondurucu rüzgârlardan hiç hazzetmiyorum."

Alayın tepeye ulaştığı geceyi soğuk, sert rüzgârlı bir sabah izledi. Soğuk ve sert rüzgâr, pelerinlerin kukuletalarını, çadır kapılarını salladı ve donmuş parmaklar ile burunları üşüttü. Yaklaşan kışın şiddetine işaret eden bu meşum alamete dayanmak, avlarının yerini belirleyebilmiş olsalar, o kadar da zor olmazdı. Tyrone ve adamları yerleştikleri yüksekliklerden görebildikleri her kaya çatlağı ve kuytuyu dikkatle gözden geçirmelerine rağmen, hiçbirinin gözüne hırsızlar kralı ilişmedi. İri yarı Petrov'un ya da kule gibi boyu olan Goliath'ın bile görülebilmesi,

askerlere namussuzlar ellerinin içine düşünceye kadar bekleme azabına katlanmaktan başka bir seçenek bırakmıyordu.

İki hafta gelip geçmiş ve avlarına dair en ufak bir belirti görmemişlerdi. Tyrone artık yerinde duramıyordu. Ladislaus ve çetesindeki diğerlerinin hangi cehenneme gittiklerini ve ne tür fesatlar karıştırdıklarını, yine masum yolculara saldırmakla mı meşgul olduklarını, yoksa kamplarından uzaktaki bir köyü mü yağmaladıklarını merak etmekten başka bir şey yapamıyordu. Tepedeki yerleşkelerinin ötesinde neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmeksizin beklemeye daha fazla dayanamayınca Grigori ve Avar'ı gönderip haydutların izini aramalarını istedi. Onların dönmelerini beklerken ölçüsüz bir sıkıntıyla içi içini yiyordu. Atma atlayıp kırsalı kendisi arayıp taramayı tercih ederdi aslında ama Ladislaus tarafından fark edilmenin budalalık olacağını biliyordu. Bu nedenle, baskını arkasında bırakmak ve olabildiğince hızlı sevdiğine dönebilmek için umutsuz bir hasret içinde olsa da, oturduğu yerde kalmaya mecburdu.

Ay küre, gece gökyüzünün bir ucundan diğerine uzanan azametli bir yayı tırmanırken, altındaki Moskova'yı gümüşümsü bir ışıqla sarıyordu. Kendi gece sahnesi içinde soğuk bir biçimde uzak ve itici durarak, yatak odasının penceresinden dışarıdaki rüzgârlı karanlığa gözlerini dikip karamsar bir ifadeyle bakan Synnovea'nın yüreğine en ufak bir sıcaklık ya da neşe katmıyordu. Birisi sormaya kalksa, hiç duraksamadan, kocasının bir yıl veya daha fazla bir süredir uzakta olduğunu söylerdi. Onun gidişinden beri hayatına, tıpkı gökyüzündeki yörüngesinde bir anlığına donmuşçasına bir yanılısama yaratan ay gibi, tek başına çıktığı bir uçuşta ara vermişti. Bu akşamın geri kalan saatleri boyunca, ısınma çabasıyla yorganın altında tek başına tortop olup yatmaktan daha heyecan verici bir beklentisinin olamayışı, inkâr edilmesi mümkün olmayan buz gibi bir gerçektir. Şanslıysa, hazine değerinde anılar, zihinsel imgeleri en canlı halleriyle canlandırarak hafifçe üzerinden aşan dalgalar gibi bedenini kaplıyordu. Ara sıra neredeyse Tyrone'un varlığını duyumsadığı, yüzünün gözlerinin önünde belli belirsiz görünüp, bu sefil yalnızlığını biraz olsun teselli ettiği ve sevimlilerinin, kulağına hafif hafif dokunan o boğuk sesiyle fısıldadığı kelimelerin ve uzun, sert gövdesiyle üzerine abanmasının tatlı anılarını depreştirdiği anlar oluyordu. Bu tür anılar bastırılması güç hasretlerini daha da bir kıskırtıyor ve o zaman da ayrılık eziyetinin daha da arttığı uykusuz geceler başlıyordu.

Saat başı kocasının hayatından endişe ediyor, onun hayatını zorla elinden alacak savaş ve çatışmalardan korkuyordu. Parmaklarını ve zihnini etkin bir biçimde meşgul tutmaya çabalamasına rağmen giderek derinleşen kaygılarında hiçbir azalma

olmuyordu. Ladislaus tehdidi endişelerini sıradan işlerle aklından kovmaya izin vermeyecek kadar belleğinde gerçek, derin bir iz bırakmıştı.

Synnovea sıkıntıyla iç geçirdi, yalnız yatağının kimsesizliğiyle yüzleşmeye istek duymaksızın pencerenin yanından döndü. Yatak odasının şık eşyalarına hiç ilgi göstermeden amaçsızca gezindi, dönüp son zamanlarda geçmek bilmeyen haftaları düşündü. Son derece ilgili arkadaşların ortasında bile olursa o dayanılmaz bir başınalık duygusuna nasıl göğüs gerilebileceğine dair çok açık bir kanısı vardı artık. Ali, İrlandalı aklını bıkıp usanmadan onu eğlendirmek için kullansa da, Synnovea ufak tefek hizmetçisine hafif bir tebessüm vermeyi zar zor başarabiliyordu. Nataşa ve Zelda'nın neşe dolu arkadaşlıkları bile kasvetini hafifletememişti.

Çıkıp sosyalleşmenin de en ufak bir yardımı olmamıştı. Aksine, özellikle Prens Aleksey ve Binbaşı Nekrasov'un herkesin içinde ona yaklaşmaya cüret ettikleri iki ayrı olay başta olmak üzere, daha da tepesinin atmasına neden olmuşlardı. At arabasının tepesinde ona eşlik eden ya da Kitaigorod pazarında aylak aylak dolaşırken hemen arkasından onu izleyen çam yarması gibi iki muhafız, ısrarlı âşıklarının verdikleri rahatsızlığı sadece birkaç dakikadan daha fazla uzatmalarını engellese de, dertlerini aynı coşkuyla dile getirmekten alıkoyamamıştı. Daha önceki ziyaretiyle Synnovea'nın canını sıkımdan endişelenen Nikolay, sessizce dile getirilmiş özürlerini sunarak onurlu bir centilmene has tavrını sergilemişti. Buna karşılık Aleksey ise, ona sahip olma konusunda geçmişten daha az kararlı olmadığını göstermişti. Aksine, Synnovea'nın şimdi kendisinin hasım saydığı bir erkekle evlenmesinden bu yana, tensel ihtiyaçlarını giderme ve kolay bir intikam alma arayışı, sanki onu ister aklını çelerek olsun isterse zorla ele geçirerek, Tyrone'un elinden çalma düşüncesi onun için bir tür meydan okuma haline gelmişcesine, daha da güçlenmişti. Tyrone'ın onu korumak için kiraladığı iki muhafız prensi hem engelleyip hem de rahatsız etseler de, Synnovea onların Aleksey'i amaçlarından alıkoyabileceklerinden tam olarak emin değildi.

“Belli ki kocan yokluğunda onu boynuzlayacağından korkuyor.” Aleksey, Pazar yerindeki bir tur sırasında yanında biterek kibirle pis pis sırtmış, Synnovea’nın eteklerinin dibinden ayrılmayan güçlü kuvvetli iki dev adama bir bakış atmıştı. “Bir bekâret kemeri, tuttuğu bu alık öküzlerden daha az maliyetli olabilirdi oysa.” Synnovea alaycı bir tonda karşılık verirken hoşgörüsüz bir tebessümü zar zor başarabiliyordu. “Acaba, Aleksey, kocamın kendisine olan sadakatleri tartışmasız adamlar tutarak o pis zamparalık oyunlarını fiilen engellediği için mi böyle çileden çıkıyorsun? Rus olduklarını düşününce bir İngiliz’e böyle bağlı olmaları sana tuhaf geliyor herhalde. Hatta bir tahminde bulunacak olursam, çok şaşırtıcı görünse de, kocama olan bağlılıklarının korkarım senin prens konumunda olmanı bile hiçe sayacak kadar sağlam kökleri var. Hayatın boyunca böyle bir sadakat duygusu yaşadığını düşünemiyorum bile.”

Aleksey’in öfke dolu bir arsızlıkla aç bir tutkunun tuhaf bir karışımını dışavuran karanlık bakışları Synnovea’nın üzerinde dolaşmıştı. “Benim tatlı Synnovea’m, bir gölün ılık suları üzerinde sessizce süzülen tüyleri özenle yalanmış bir kuğuyu hatırlatıyorsun bana. Hemen kıyıdaki uzun sazlıkların arasına gizlenmiş aç kurt tehlikesinden tümüyle habersizsin.”

Synnovea o sevimli kaşlarından birini azarlayan bir tenez-zülle kaldırarak karşılık verdi. “Dikkatli ol, Aleksey, daha dersini bile almadan, kibrin tehlikeli bataklıklarında kapana kısılmış, debeleniyor olabilirsin. Majesteleri beni Albay’ın elinden almaya yönelik o sefil girişimini unutmuş değil. İkinci bir teşebbüs, kellene mal olabilir.”

Synnovea’nın bu hatırlatması, buz kesen bakışları uğursuz sonuçlar vadeden delici bir karanlığa gömülen Aleksey tarafından pek de iyi karşılanmamıştı. “Aklıma bir şey koyduğum zaman ne kadar kararlı olabileceğimi şimdiye kadar çoktan öğrenmen gerekirdi, Synnovea. Ben aldığım dersleri tekrarlamaktan o kadar yorulmam ama senin bana inanmakta isteksiz olduğun çok açık.”

Aleksey son bir kibirli sırıtıyla arkasına bile bakmadan, kendini bekleyen at arabasına doğru koşar adım uzaklaşmıştı. Şimdi,

yaklaşık bir hafta sonra, Synnovea'nın onun o iğrenç emelleri için kendini ele geçirme fikrinden vazgeçtiğini umut etmek için nedenleri vardı, çünkü Anna'nın ya da eşlik ettiği başkalarının yanında bile bir daha görmemişti. Yeni fetihler peşinde Moskova'dan ayrıldığını dilemekten başka bir şey elinden gelmezdi.

Synnovea sabahlığını çıkarıp, Tyrone'un orada olduğu ve kollarının uzanıp kendini o sert bedenine doğru çektiği anları tekrar tekrar hatırlayarak, soğuk yatak örtülerinin arasına kaydı. Şimdi onu boş bir yer karşılıyordu ve karanlık, mumlar tülenip söndürüldükten sonra onu kucaklayan tek şeydi. Gözlerini dikip vakur bir ifadeyle bakışlarını odanın içinde gezdirdi, pencerelerin ötesinde yıldızların aydınlattığı gökyüzüne asılı kalmış aya baktı ve yalnızlık acısıyla dolu sayısız haftayı, hatta belki de ayı nasıl atlatacağını endişeyle düşündü.

Yalnız yatağının soğuğuyla mücadele ederek elleriyle sertçe sabahlığının kollarını ovaladı ama kolları ellerinin altında üşümeye devam etti. Kocasının sarılışı karşısında hiçbir şey yeterli olmuyordu ve yüreğinde bir daha onun yanında olmasına duyduğu özlemi hissetti. Yastığı göğüslerine doğru çekip sıkı sıkı kucakladı, tıpkı onunla yapmaya can attığı gibi.

Çok sonra, Tyrone, onun serseri rüyalarında dolaşıp dururken Synnovea hafif hafif sürüklenen bir esintinin üzerinde yüzüyormuş gibi bir duyguya kapıldı ve bir süreliğine bundan hoşlandı... En azından ağzına sıkı sıkı kapanan kocaman bir el tarafından hoyratça uykusundan koparılıncaya kadar... Bir dehşet çılgılığı atmasını etkili bir biçimde önleyerek yüzünün yarısını neredeyse kaphıyordu. Boğuşmaya yeltenince ağzına bir tıkaç tıklandı ve dişlerinin arasına sıkıca dolanan bezden dar bir şeritle de bağlandı. Kendini ele geçiren kişi üzerine doğru eğildi, paçavrayı başının arkasından bağlarken ve adamın başını kaplayan o soluk, pejmürde, darmadağınık saçları tanıyınca, Synnovea'nın kalbi adeta göğsünden dışarı fırladı.

Ladislaus!

Adamın devasa ellerinin o bunalıcı gücüne karşı boşuna karşı koymaya çalışırken Synnovea'nın zihni dehşet içinde bu ismi haykırdı. Artık bunun hırsızın süratle ayrılışıyla sona ere-

cek basit bir soygun olmadığını biliyordu. Boynundaki zümrüt broşa lakayt bir aldırılmazlık içinde kalışının daha önce de kanıtladığı gibi Ladislaus'un istediği o ve bir kadının bir erkeğe verebileceği her şeydi!

Kanun kaçağı prens Synnovea'yı karnının üstüne çevirdi ve bileklerinden yakalayarak güvenli bir şekilde arkasından bağladı. Yatak örtüleriyle öylesine sıkı sardı ki, Synnovea ciddi bir nefes alma sorunu yaşamaya başladı. İçinde filizlenmeye başlayan bir panikle, çaresizce başını ileri geri savurdu, nefes alabileceği bir açıklık bulmaya çalıştı. Ladislaus sonunda durumu fark etti, onu yuvarlayıp çevirdi ve örtüyü katlayıp çenesinin altına çekti.

"Şimdi iyi mi?" diye neşeyle sordu. O zayıf ışık altında Synnovea'nın üzerine eğilirken soluk gözbebekleri neşe kıvılcımları saçıyordu. "Seninle sevişmeden, havasızlıktan ölseydin kendime fena halde kızardım, güzelim."

Synnovea'nın aklına bin tane hakaret geldi ama bu isteğe kıvrınarak karşı koyarken ters ters sadece baktı. Ladislaus ise pis pis sadece güldü ve onu şiltenin üzerinden kapıldığı gibi aldı. Gelişigüzel bir biçimde Synnovea'yı bir omzuna attı ve yatağın etrafından dolanıp yola koyuldu. Kıyafet odasının açık kapısının önünden geçerken durup örtüye sarılı Synnovea'nın üzerindeki geceliğin yetersiz kalacağı üzerine düşündü. Adamlarının onu aç gözlerle süzmesinin önüne geçmek ve inine doğru at sırtında yapacağı uzun yolculuk sırasında genç kadının donmasını engellemek kolay olmayacaktı.

"Sanırım evimde çıplak dolaşımtansa giyinmeyi tercih edersin. Öyle bir manzaraya minnettar kalsam da, Alyona için aynı şeyin söylenebileceğinden kuşkuluyum."

Dar odaya giren Ladislaus, Synnovea'nın dolap ve sandıklarının içini didik didik aradı, kadın aksesuarlarından oluşan koca bir yığını geniş bir omuz çantasının içine doldurdu, kalın bir kışlık pelerini kolunun üzerine attı ve ardından bekleme odasına geçti. Synnovea'ya ait odaların hemen önündeki holde durakladı. her şeyin sessiz olduğundan emin oluncaya kadar etrafı dinledi.

○ tuhaf bohçaya ve Synnovea'nın buna eklenen ağırlığına

rağmen Ladislaus hiç zorlanmadan uçarcasına loş koridoru geçti ve sonra da merdivenleri aceleyle indi. Evi bahçe kapısından çıkarak terk etti ve ön tarafa doğru hızla koştu. Süslü dış kapının ardındaki sokakta onu bekleyen bir avuç atlı adam vardı, başlarında da uzun, kaslı bir ata bacıklarını açmış oturan Petrov duruyordu.

Synnovea başını kaldırdı ve delirmişcesine bahçede muhafızları aradı; kendilerini bir ağaca bağlayan sağlam iplerle boğuşurken görünce de inledi. Böğürtü halinde çıkan karşı koyma sesleri tıkaçlarla kesilmişti ve iplerinden kurtulmak için öfkeyle kıvransalar da artık ne kendilerini kurtarmaları ne de genç kadını dış kapıdan hızla çıkararak ardındaki sokağa inen Ladislaus'u engellemeleri mümkündü.

“Yakında hava aydınlanacak.” dedi kaçak prens, tutsağını Petrov'un bekleyen kollarına doğru kaldırırken. Petrov alıp, Synnovea'yı önündeki eyerin üzerine boylu boyunca yatırdı. “Prens Aleksey artık her an bizi bekliyordur. Kendine oyun oynadığını fark eder etmez, kaçışımızı engellemek için askerleri ayağa kaldıracaktır. Güneş doğmadan şehirden ayrılmak için acele etmek zorundayız.”

Synnovea, Aleksey'e hainliğinden dolayı sessizce içinden lanet okudu. Şimdi, onun sayesinde, en az onun kadar tehlikeli bir başkasıyla uğraşmak zorundaydı.

Petrov'un muazzam genişlikteki omuzları şiddetli bir kahkahayla sarsıldı. “Prens kadını hiç dolap çevirmeden doğru ona götürmen konusunda seni uyarmıştı ama sen ne yaptın, dostum, tutup onun burnunu sürttün. Elinden altınını ve kızını da aldın. Kelleni bir nuzrağın ucunda görünceye kadar tatmin olmaz artık.”

Kocaman bir sırtış, Ladislaus'un keyifli aldırmaçlığını kamıyordu. “O korkak kurbağa son işten alacağımız parayı ödemedi ve şimdi kızı getirdiğimizde onun iki mislini vereceğini vaat etti ama herhalde ona inanacağımızı beklemiyordur. İkinci kez bizi arayıp bulması onun budalalığı.”

“Karisini kaçırdığını duyunca İngiliz de çok kızacak. Kırbaçlanmadan önce söylediklerine aldırma. Casuslarımız artık

Albay'ın bu kıza deli gibi tutkun olduğunu söylüyor. Kesin peşinden gelecek ve biz onun Prens'in göndereceği herhangi bir on adamdan daha tehlikeli olduğunu biliyoruz. Belki de Albay bu kez seni yakalar, hatta öldürür. Sen bu genç kıza bir yatağa atarsan, adamın bunu yapacağından emin olabilirsin."

Aralarındaki konuşmayı büyük bir dikkatle dinleyen Synno-vea güçlü bir biçimde bunu başıyla onayladı. İki adam da ona kulak asmayınca, kıpırdandı, bir daha denedi ama Petrov dizginleri tutan elini kurtarmak için onu kaydırmak dışında bir şey yapmadı.

Ladislaus, arkadaşının uyarısı karşısında neşeyle kıkırdadı. "Albay Rycroft'un önce bizi bulması gerek dostum ve bu onun adına büyük bir dezavantaj." Ladislaus bir zamanlar Tyrone'a ait olan aygırın siyah yelelerine yapıştı ve sıçradığı gibi hayvanın üzerine oturdu; öne doğru eğilip küheylanın boynuna hafifçe vururken kafasını kaldırıp sırtarak devasa adama baktı. "Görürsün Petrov, tıpkı onun atına bindiğim gibi bu kızın üzerine de bineceğim. Beni durduramaz."

Grigori çadırının kapı kanatlarını geriye atıp içeri dalınca, Tyrone şaşkınlıkla döndü.

"Albay!"

"Ne oldu?" Korkuyla dolu bir soruydu bu, çünkü Tyrone yardımcı komutanını bu denli sıkıntıya sokan her neyse, ciddi bir şey olduğunu gayet iyi bilecek kadar tanıyordu. Ses tonu içinde bulunduğu panik durumunun açık bir göstergesi değilse, yüzündeki endişeli ifade kesinlikle öyleydi.

"Ladislaus geliyor!"

Tyrone, bütün bu bekleme olayı nedeniyle sinirlerinin fazla kolay bozulur hale geldiğini düşünerek neredeyse rahatladı. "Nihayet! Umudumu yitirmek üzereydim."

"Albay! Dahası var!"

Tyrone durakladı, bütün yaşamsal organlarında sürünerek ilerleyen bir soğukluğu bir daha hissetti. "Dahası mı? Ne demek, dahası? Bütün bir Kazak aşiretini arkasından mı getiri-

yor?” Genç adamın çatılmış kaşlarında bir gevşeme olmayınca Tyrone’un en kötü ihtimali öğrenme sabırsızlığı iyice arttı. “Lanet olsun, Grigori, söyle şunu artık be adam! Suratını asmaya neden olan nedir?”

“Eşiniz... Leydi Synnovea...”

Tyrone tek bir uzun adımda çadırı boydan boya geçti, endişesi buz gibi, berbat bir korkuya dönmüş halde Grigori’nin pelerinine yapıştı. “Ne olmuş Synnovea’ya?”

“Ladislaus onu esir almış, Albay! Şu an onunla birlikte eşiniz, kampa doğru geliyorlar!”

“Emin misin?” Tyrone kahredici bir acıyla gevşek yumruklarını diğerinin göğsüne yavaş yavaş vururken ondan onaylamasını istedi. “Gördüğün doğru mu gerçekten?”

“Evet, Albay. Onu Avar’la beraber gördük. Petrov’un arkasındaydı ve uzun bir iple o hayduta bağlı gibi görünüyordu.”

“Kahretsin!” Tyrone kendini çadırdan dışarı atarken dudaklarında bu kelime patladı. Süratle yün tuniğinden içeri sızan soğuğa ve sert rüzgâra aldırıksızın koşar adımlarla orada dikilip bekleyen Avar’ın yanına gitti. “Sen de onu gördün mü?”

Keşif eri mavi gözlerin derinlemesine sorgulayan dık bakışlarını kararlılıkla karşıladı. “Evet, Albay. Hiç şüphe yok. Eşiniz o. Ladislaus atının üzerinde geçerken ağaçların koruması altında bekliyorduk. İkimiz de onun yüzünü açıkça görecektik kadar yakındık. Yanılmanız mümkün değil.”

“Nasıl olabilir bu?” Verdikleri haberin dehşeti acımasız ağırlığıyla ruhunu ezerken Tyrone bir elini alına bastırdı. Synnovea’nın derhal serbest kalmasını sağlayacak bir strateji bulmak için zihnini çığncasına zorladı ama bunlardan hiçbirinin riskten tümüyle uzak olmayacağını da biliyordu. Hızla dönüp bakışlarını onlara katılan yardımcı komutanına çevirdi. “Onu kurtarmam şart, Grigori! Aşağı inip Ladislaus’la yüz yüze karşılaşmak zorundayım!”

“Albay, bunu yapmanız sizin için ne kadar tehlikeli bir hareket olacağını söylemem gerek,” diye uyardı Grigori, arkadaşının derin üzüntüsüne hak vererek. “Daha soru bile sormadan sizi büyük bir ihtimalle öldürür. Adam gibi davranmasını sağla-

mak için yanınıza bir güç alıp gitmeye yeltenirseniz de, muhtemelen eşinizi de alıp kaçacaktır.”

“Biliyorum, ama bu bir şeyi değiştirmez. Eğer söz konusu olan Synnovea ise...” Tyrone bütün samimiyetiyle tartışmaya hazırды.

“O halde had safhada ihtiyatlı hareket etmek zorundasınız. Ellerinize bu kadar değerli bir ganimetle kurduğumuz tuzaktan dışarı sızacak olurlarsa eşinizi bir daha asla geri alamayabiliriz. Bunu enine boyuna dikkatle düşünmelisiniz. Etraflarına kurduğumuz kapıyı kapatıncaya kadar uygun zamanı beklemek dışında bir seçeneğiniz yok. Ancak geçitler kapatıldıktan sonra kaçışlarını engelleyebiliriz.”

“Tuzak kapatılmadan aşağı tek başıma inip Synnovea’yı çıkarmak zorundayım oradan!” diye bağırdı Tyrone sabırsızca. “Bunu yapmazsam, onu bize karşı rehin olarak kullanmaya çalışırlar.”

“Fikrinizde ısrarlıysanız, Albay, onların eline ikinci bir rehin verebileceğiniz ihtimalini de hesaba katın lütfen,” dedi Grigori. “Muhtemelen öldürecekleri bir rehin! Ladislaus sırf gazezinden sizi kesebilir.”

Tyrone, karşı karşıya bulunduğu açmaza dertlenerek parmaklarını rüzgârla darmadağın olmuş saçlarının arasına daldırdı ve seçeneklerini değerlendirdi ama bu fazla uzun sürmedi. Bir karara varmıştı ve fazla üzerinde düşünmeden dile getirdi. “Beyaz bayrağın anlamını hırsızların bile bilmesi lazım. Ladislaus’la konuşmak için aşağı ineceğimi ve durumunun ne kadar vahim olduğunu ona anlatmaya çalışacağım. Synnovea ya da beni öldürecek olursa, toplara cevap vermesi gerekecek. Kamplarına giden geçitlerin kapatılması halinde hiçbirisi için bir kurtuluş olmayacağına onu ikna etmek zorundayım. Böyle tehditle yüz yüze kalınca Ladislaus bile makul davranmaktan kaçınmaz bence.”

İki subaydan uzaklaşan Avar uçuşunun kenarına dayanan ağaçların arasına süzüldü ve oradan Ladislaus ve adamlarının geçitten geçerek kampa girişini gözledi. Subaylara sessizce işaret edip gelmelerini söyledi ve diğer ikisi de yanına gelip, Ladislaus

ve adamlarından çoğunun attan inişini izlediler. Sonra hırsızlar kralının Petrov'un atının yanına gidip bir kadını yere indirdiğini gördüler.

"Albay, sizinle aynı fikirdeyim," dedi Avar. "Ladislaus'a rahatlaması ve eşiniz hakkında bir karara varması için zaman tanımamalısınız. Kardeşim de orada bir yerde. Bir yıl önce kaçırıldığı günden bu yana onu görmedim ama o adam tarafından kirletildiğine eminim. Eşiniz gibi o da Ladislaus'un görmezden gelemeyeceği kadar güzel bir kadındı. Benim de asıl amacım kardeşimi bulup, eve geri götürmek."

Tyrone bir elini keşif erinin omzuna koydu, sonra geri dönüp çadırına doğru giderken atının eyerlenmesini ve bir bayrağa beyaz bir kumaş bağlanmasını emretti. Ardından, hırsızların silahlarına karşı daha iyi bir koruma sağlar diye nispeten ağır bir ceket giydi. Bunun aynı zamanda kendisini buz gibi nefesiyle kamplarının üzerine çöken soğuğa karşı da koruyacağını umdu.

Grigori gelip her şeyin hazırlandığını komutanına bildirdi ama Rus subay kendini koruyacak bir silahtan bile yoksun olan dostunun karşılaşacağı tehlikeleri kara kara düşünüyordu. "Endişelerimi biliyorsunuz Albay, biraz da kendinizi düşünmeniz için duacı olacağım."

Tyrone onu rahatlatmak için elinden gelen çabayı gösterdi. "Tanrı'nın izniyle, Grigori, bu işten yanımda eşimle birlikte sağ salım çıkacağım. Yaşamak için çok nedenim olduğunu söyledim sana şimdi ama o orada, düşmanımın elinde. Onsuz nefes bile alamam sanırım."

Endişeyle iç geçirdi Grigori, omuzlarını kaldırdı ve komutanının soran gözlerine kederli bir gülümsemeyle baktı. "Annemi her zaman benim fazla kaygılı olduğumu iddia ederdi, Albay. Belki de haklıdır."

Tyrone belli belirsiz de olsa gülümsemeyi başardı. "Her erkek zaman zaman buna eğilimli olur, dostum. Şu an endişeliyim, çünkü eşim aşağıda düşmanımın insafına kalmış durumda. Planların ne olduğunu ve yokluğumda ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Ben topları ateşleme işareti verince hemen arka kapılarını kapat. Geri kalanını senin olayların gelişmesine bakarak

vereceğın kendi kararlarına bırakıyorum, sonuçta ben yokken komuta sende olacak. Her şeyden önce o palavracı hırsızı hiç şakamız olmadığına inandırmanın şart.”

“Merak etmeyin, Albay. Ladislaus’un belki de hayatında ilk kez zafiyetleri üzerine düşünmesini sağlayacağım.”

“Güzell! Bu onu uysallaştırmanın tek yolu olabilir. Kaçmak için başka hiçbir yol bulamazsam, Synnovea’yı sırtıma alıp buraya iple tırmanacağım. Gözünü açık tut ve buraya doğru koşarsam aşağı bir ip sarkıtmaya hazır ol.”

“İnanın bana Albay, her hareketinizi gözleyeceğiz,” diyerek onu temin etti Grigori.

Tyrone çadırından çıkıp atına atladı, dizginleri topladı ve ateşkes bayrağını eline aldı. Grigori’ye sert bir selamla karşılık verdikten sonra, aygırını dizginledi ve en hızlı inebileceği patikaya doğru sürdü.

Ladislaus, Moskova’dan buraya kadar süren yolculuklarının büyük bir bölümü boyunca onu, şu güçlü kuvvetli dev adama bağlayan deri ipleri keserken, Synnovea tam anlamıyla tükenmiş bir halde, Petrov’un atına yaslandı. Adamları seve seve bu iki adamı tutsaklarıyla uğraşmaya bırakarak, çoktan küçük köylerinin sağına soluna dağılmıştı.

Ladislaus bu başarılı kaçırma operasyonundan sonra halinden çok memnundu ve kocaman bir sırıtışla Petrov’a baktı. “Gördün değil mi dostum, tam sana söylediğim gibi gitti her şey. Kız da son günlerde oldukça uysallaştı. Belki de yatağını paylaşmayı bekliyordur dört gözle.”

Petrov ısrarlı bir şüphayle homurdandı. “Bekle bakalım bir kendine gelsin, o zaman görürsün. Belki de öldürmek için bile Ladislaus’u kovalayacak.”

“Kadınlar konusundaki yöntemimi anlamıyorsun,” diyerek itiraz etti Ladislaus, keyifle. “Şimdi bunun bir banyo yapıp biraz uyumasına izin vereceğim. Bir dinlensin, sonra bambaşka bir kadın olacak. Sana söylüyorum, Petrov, uyandığında bana âşık olacak kadar mütteşekkik olacak.”

“Fih!”

Ladislaus yüzünü o aşağılayıcı kahkahanın kaynağına çevirerek, dikkatini kontrolden çıkmış bir hiddetle için için yanan gözlerini dikmiş, kendisine bakan genç kıza çevirdi. Ladislaus, pelerininin sarkık kukuletası içindeki Synnovea’da, bir keresinde yüreklice at arabasından inerken gördüğü zengin kıyafetler içindeki kontesten bir iz bulmakta zorlandı. Bunun yerine şimdi, her birini tek tek çileden çıkarmaktan büyük bir zevk alan ufak tefek, kurtlu bir perinin yüzüne bakıyordu. Adamlarından en az yirmi tanesi, ona fazla yaklaşmak gibi bir hata işledikleri anda, Synnovea’nın ince zekâsının keskin iğnelerini hissetmekle kalmamış, tekmelerinin, tırnaklarının, yumruklarının ve ısırıklarının acısını da tatmışlardı. Sadece Petrov, Synnovea’yla cömertçe dağıttığı hasarlara derhal karşılık vermek isteyenler arasına tekrar tekrar giren iyi insan olduğu için, bir tür koruyucusu haline geldiğinden kuşkusuz, genç kadının hakaretlerine maruz kalmaktan kurtulmuştu. Meydan okurcasına kendini beğenmiş tebessümü, saldırdığı adamları daha da kıskırtsa da, hiçbirisi sınırlarını azıcık yatıştırmak için Synnovea’nın bu iyiliksever hamisinin gelişmiş kaslarını deneme cüretinde bulunmamıştı.

Bu dik kafalı kontes, yüzünü boydan boya karmakarışık bir ağ gibi örten arapsaçına dönmüş buklelerini geriye doğru tarama zahmetine bile katlanmadan, başını kaldırıp alaycı bir ifadeyle dik dik ona baktı. Synnovea’nın zayıf çenesine kara bir leke bulaşmıştı ve toz toprak içindeki bir bölgeyi uçarcasına geçmiş olmalarının bir sonucu olarak, yüzü baştan başa ağır bir kir tabakasıyla kaplıydı. Bütün o aşağılayıcı tebessümüne rağmen, büyük ölçüde atın sağrısından destek alarak çöküp kaldığı yerden bile kalkamayacak denli bitkin görünüyordu.

“Gördün işte!” Petrov başparmağını Synnovea’ya salladı. “Ona güvenecek kadar çılgınsan, anında seni öldürür! Tıpkı kurtulup bıçağımı aldığı, o gece olduğu gibi.”

Ladislaus, avucunda iyileşmeye yüz tutmuş yarayı ovalarken, Synnovea’nın kaçma girişiminden budalaca yararlanmaya çalıştığı o geceyi hatırladı. Sarkmış göz kapaklarını altından Synno-

vea'nın gürültüyle horuldayan Petrov'un yanından gizlice eğilip adamın bıçağını kımından çekişini izlemişti. Kimseye sezdirmeden kendini uyuyan dev adama bağlayan ipleri kesmiş, sonra onun yanından yuvarlanıp gitmişti.

Karanlığın içinde süzülerek onu takip etmek ve adamları uyurken keyfine bakma fikri Ladislaus'un pek hoşuna gitmişti gitmesine ama tam Synnovea'nın saklandığı yere yaklaşırken uğradığı feci saldırıya hiç hazır değildi. Synnovea'nın ölüm saçı bıçağından son anda kendine geri atarak zor kurtulmuştu. Kızı kolayca zararsız hale getireceğini sanarak elini bıçağa atmış ama bir saniye sonra sivri ucunun avucunu baştan başa yardığını fark etmişti. Adamlarından birkaçı Ladislaus'un savurduğu kullakları sağır edici küfürü duyarak uyanmasa, Synnovea kaçmış olabilir. Öyleyken bile Synnovea'yı bir yandan ağzına gelen hakareti saydırırken attığı çığlıklar ve tekmler nedeniyle sürükleye sürükleye geri getirebilmek için akla kararı seçmişlerdi.

Ladislaus kulübesine yüzünü çevirdi ve ciğerlerini patlatırcasına kükredi. "Alyona!"

Bir saniye sonra ön kapı beklenmedik bir şiddetle çarpılarak açıldı. Gürültülü bir çatırtıyla çarpıp geri geldi ve bunu takip eden sağır edici sessizlik içinde genç, siyah saçlı, karnı burnunda bir kadın, öfkeden parıl parıl parıldayan gözleriyle kapı girişinde belirdi. Sundurmanın kenarında şöyle bir duraksadı, dili tutulmuş halde duran Ladislaus'a uzunca bir süre ters ters baktı, sonra isyankâr bakışları Synnovea'ya döndü ve onu da teyakkuz haline geçirdi. Sonra dik bakışları tekrar hırsızlar kralına doğru çevrildi ve buz gibi bir hor görüyle orada kaldı. "Demek, Ladislaus, yatağını paylaşacağın bir kadın getirdin sonunda! Sanki bütün bu aylar boyunca senin o azgın ihtiyaçlarına hizmet etmemişim gibi, öyle mi? Beni ne yapmayı düşünüyorsun peki? Karnım senin o piç veletinle şişti diye bir kenara mı atacaksın?"

Ladislaus elleriyle susmasını işaret ederek kadının bu öfkeli sorularına bir son vermeye çalıştı. "Hadi Alyona, sen de, hayatımdaki tek kadın olacağımı hiçbir zaman söylemediğimi biliyorsun. Benim gibi bir adam ara sıra da olsa bir çeşitlilik ister."

"Senin gibi bir adam, demek!" Alyona başım tiksintiyle salla-

dı. “Yatakta benden iş beklerken, beni sevdiğini söyleyerek pek bir tatlı miyavlıyordun ama. Ben bir bebekle böyle şişip kırıdamaz hale geldiğim gibi hemen getirdin bu... Bu...”

“Leydi Synnovea Rycroft.” Synnovea derhal sundu bu bilgiyi, uğrayacağı tecavüzden bu ufak tefek, sebatkâr kadının varlığı sayesinde kurtulabileceğine dair ani bir umuda kapılmıştı “Majestelerine bağlı Süvari Birliği’nin İngiliz Komutanı, Albay Sir Tyrone Rycroft’un eşi.” Sert bir biçimde dönüp kendisini kaçırarak adama öfkeden alev alev yanan nefret dolu bir bakış atarak alacele sonlandırdı sözlerini adeta nefesi kesilerek. “Yani, Bana-Elini-Bile-Sürmeye-Kalkarsa-Bu-Sakar-Öküzü-Kesin-Oldürcek-Kişi!”

Leydi Hazretleri’nde dolaysız bir ittifak sezen Alyona. Synnovea’ya bir tebessüm gönderdi ve eliyle işaret ederek onu eve davet etti. Ladislaus hiç değilse henüz bu kadınla yatmamıştı. Belki devam eden süreçte onu bencil arzularının peşinde koşma ve kendisini incitme düşüncesinden vazgeçmeye ikna edecek zamanı olurdu. “İçeri buyrun, leydim. Herhalde çektiğiniz çileden bitkin düşmüşsünüzdür, bir banyoya hayır demezsiniz...”

Ladislaus’un yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi, Alyona’nın gösterdiği bu canayakınlığı kendi otoritesine boyun eğmeye istekli olmak şeklinde algılamıştı. Şimdi aynı evde yaşayan iki kadını gayet hoş bir biçimde idare edebileceğini düşünecek bir noktaya gelmişti. Alyona’nın kontese sunmuş olduğu konukseverlikte etkisi olan her türlü niyeti paylaşarak, en son tutsağının arkasından adımlarını hızlandırdı. Ama daha sundurmaya ulaşır ulaşmaz, kararlı bir karşı koymayla havaya savrulan küçük bir el onu aniden durdurdu.

“Nyer! Sen yıkanmak ve yatmak için ahıra gidiyorsun! Bu ev sadece bize ait olacak!”

“Hadi, Alyona, yapma,” diyerek dil döktü Ladislaus ve o anda, patlayan kahkahasını dizginlemek için en ufak bir zahmet bile göstermeyen Petrov’u duyarak tüyleri diken diken olmasına bozuma uğramıştı. “Bunu bana yapamazsın! Adamlarımı bile böyle bir şeye cüret edemez!”

“Uzak dur!” diye azarladı Alyona, o çıtı pıtı ayaklarını büyük bir öfkeyle yere vurarak. “İçeri girmeni yasaklıyorum!”

Bu buyruğa kulak asmayan Ladislaus, onu biraz olsun yatıştıracağını umarak kocaman bir ayı sarılışıyla metresini kucaklamak için kollarını iki yana açtı ama Alyona kızgın bir hınçla kopup savuşturdu onu ve ters ters baktı.

“Yürü git buradan Ladislaus, yoksa ben giderim! Sen Albay’ın karısından bir piç daha peydahlarken burada kalıp çocuğunu doğurmayacağım. Duydun mu?”

“Lanet olsun, kadın! Genç bir yeniyetmeymişim gibi bana emirler yağdırmana izin veremem! Adamalarım ne düşünür sonra?”

Alyona yüzünde alaycı bir gülümsemeyle parmaklarının ucunda yükseldi. “Hemen şu an gidersem peki ya *sen* ne düşünürsün, Ladislaus? Gitmemi ister misin? Albay’ın karısını yatağa atmak, benim gidip gitmememi umursamayacak kadar önemli mi senin için?”

“Alyona, sana ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun...”

Alyona şiddetinden hiçbir şey kaybetmeyen inatçılığıyla küçük yumrukları iki yanında sımsıkı sıkılı halde dimdik durdu. Ladislaus’un bir seneden daha fazla bir süre önce onu ilk kez ailesinden koparıp aldığı zaman yaşadığı ilk dehşete rağmen, ona zamanla gerçekten âşık olmuştu ama sadece rastgele bir oynaş olmaktan daha fazlasını istiyordu. Yakında Ladislaus’a bir çocuk verecekti ve bir erkeğin üzerine titrediği karısına gösterdiği saygının aynısını bekliyordu. “Ladislaus, hemen seçimini yap! Albay’ın karısı ya da ben!”

Hırsızlar kralı pek de ikna edici olmayan bir biçimde sessizce yalvararak ellerini kaldırdı. Bu güzel Kontes’in tadına bakmayı ne kadar çok istese de, içinin derinliklerinde bir yerlerde Alyona’nın onu terk etmesi fikrine tahammül edemeyeceğini biliyordu. En başından beri, bayat hayatının içine doğru esen taze, tatlı bir esinti gibi olmuştu Alyona. Ona karşı sabit bir kayıtsızlıkla mesafeli bir tutum takınırken, kalbi çok kırılmış genç kızı oynamış, sonunda yavaş yavaş Ladislaus’un kalbi eriyinceye kadar bu durum sürmüştü. Ladislaus, kendini de şaşırtan bir

biçimde, onunla daha nazik bir biçimde ilgilenir, yaban çiçekleriyle kur yapar, ormanda uzun yürüyüşlere çıkar ve bir zamanlar varlıklı bir hovardadan yürütülmüş bir sandıkta bulduğu bir kitaptan aşk soneleri okur halde bulmuştu kendini. Ona okumayı bile öğretmiş, Alyona da karşılığında ezberinden tatlı tatlı okuduğu dizelerle onun gönlünü almıştı. Kendini değer verdiği bütün hazinelerden yoksun bırakarak terk edeceğinden hiç kuşku duymazken gitmesine izin vermeye nasıl dayanabilirdi?

Bir silah sesi Ladislaus'un zihnini bu seçim meselesinden bir çırpıda kopararak o anın acil ihtiyaçlarına çevirdi. Kampının ve içindeki herkesin güvenliği her şeyden önce gelirdi. Aniden arkasını döndü iki kadına, Petrov da atının yönünü geçidin barikat kurulmuş girişine çevirdi. Geçidin üzerinde bir muhafız onların dikkatini çekmek için bağıyor ve kollarını salıyordu. Petrov bir elini kaldırdı ve kulağına götürüp dinledi, sonra da aceleyle haberi Ladislaus'a iletti.

"Bir adam elinde beyaz bayrakla kampa doğru at sürüyor. Muhafız bu yabancımin girişine izin verecek mi, öğrenmek istiyor."

Ladislaus bir sıçrayışta sundurmadan indi ve güçlü kollarını beline koyarak kaşlarını çatıp uzunca bir süre geçide doğru baktıktan sonra, kısık gözleriyle Petrov'a baktı. "Adamın kim olduğunu anlayabiliyorlar mı?"

Petrov iyice geriye yaslanıp sesini duyurabilmek için bir elini ağzına kalkan yaparken soluk sarı saçlarından bir örgü iri omzuna düştü. "Gelen kim? Biliyor musun?"

Petrov o kocaman elini bir daha kulağına götürüp karşıdan gelen cevabı anlamaya çalıştı. O anda aşağıdaki hırsız kralına ağzı açık bakakaldı, duyduklarıyla tam anlamıyla afallamıştı. "İngiliz Albay'ın buraya geldiğini söylüyorlar! Senin atınla!"

"Ne?" Synnovea, kendini sundurma korkuluğuna atarak küçük bir çığlık kopardı. Şimdi titreyerek gözlerini dikip girişe doğru bakarken karla kaplı bir arazi parçasının güneş yansımaları parıltısına karşı elini gözlerine siper etti. Buna rağmen kocasına dair hiçbir emare göremedi ama kalbinin atı çarpıntısını hafifletmedi bu.

Ladislaus ise tamamen farklı bir ruh halindeydi. Düşmanın kampına gelmesi fikriyle neşeli bir ıslık öttürerek kükredti. “Gerçekten yalnız gelmişse bırakın girsin içeri hergele!”

Synnovea kocası için duyduğu beklenmedik bir endişeyle taş kesilmiş bir halde sonsuz gibi gelen bir süre bekledikten sonra, dar geçitten çıkan tek bir atlı gördü.

Gelen adamın inceleyen bakışları hemen üzerindeki küçük tepede dikilen muhafıza yönelince, adam ona evi gösterdi ve atını ileri sürmeye yöneltti. Synnovea’nın Gelenin kendi sevgili eşi olduğunu anlaması için adamın ne yüzünü, ne de şu an bir miğferin örttüğü sarımsı kahverengi saçlarını görmeye ihtiyacı vardı, çünkü hiç kimse Tyrone’un sergilediği kendinden emin zarafetle atını süremezdi. Onu taşıyan at sakince yürüdü ve nihayet Tyrone atını hırsızlar kralının önünde dizginleyip durdurdu.

Synnovea merdivenlerden uçarcasına inip kocasına koşacaktı ama Ladislaus bir elini havaya savurup daha bir adım bile atamadan onu durdurdu ve avazı çıktığı kadar bağırarak olduğu yerde kalmasını emretti, aksi halde kocasının başına kötü şeyler gelmesine neden olabilirdi. Synnovea bu emre derhal boyun eğdi, ama bunu izleyen sessizlikte gözleri, endişeyle yüzünü inceleyen o mavi gözlerle birleşti. O yarı saydam gözbebeklerinde yanan dile getirilmemiş soruya, o ana kadar bir zarar görmediğini yansıtan rahatlatıcı bir tebessümle yanıt vermeyi güçlükle başarabildi.

Ladislaus yalnızca ve yalnızca gözleriyle dile getirdikleri bir karşılıklı tapınma güvencesini paylaşan çifti, düşünceli bir şekilde dikkatle izledi. Sonra dikkatle inceleyen gözlerini sadece rakibine odakladı, gözüne bir kılıç kını ya da silah ilişmedi, sadece bir bıçak olması gereken yerde boş bir kın vardı. “Beyaz bir bayrak ve kibirinden başka kendini koruyacak hiçbir şey olmasızın kampıma girecek kadar akılsız bir budala mısın sen, Albay? Son karşılaşmanızda yaptıkları gibi adamlarımın seni atımdan çektikleri gibi alıp etini kemiklerinden sıyrıverecekleri gelmedi mi hiç aklına? Sana o olayı hatırlatacak hiç mi yara kalmadı vücudunda?”

“Karımı almak için geldim,” dedi Tyrone, gözü kara bir edayla, dik bakışlarını doğrudan kanun kaçağına yönelterek. “Onu almadan da gitmem.”

Ladislaus kahkahalarla güldü, kollarını abartılı bir şaşkınlık içinde açtı sonuna kadar ve alaycı bir ifadeyle düşmanına döndü. “Ama onu alabileceğimi söylemiştin, dostum. Hatırlamıyor musun? Şimdi söyle bize lütfen, Albay, fikrini mi değiştirdin?”

“İstediğin kavgaysa, Ladislaus, bunu sağlayabilirim,” dedi Tyrone alçak ama gümbürdeyen bir sesle. “Ama karımı almadan buradan gitmeyeceğim.”

“Ne? Yani sporsever arkadaşlarımla seni iki atın arasına bağlayıp sonunda hangisinin seni haklayacağı üzerine bahse girme haklarını mı ellerinden alayım? Hadi, Albay, yapma, o kadar da bencil değilim.”

Tyrone bir elini kaldırdı ve Synnonea’ya doğru kısa bir bakış atarak kenara çekilmesini işaret etti. Synnonea derhal bu isteğe uydu ve Ladislaus’un onu yakalamak için bir hırıltıyla ileri doğru sıçramasına neden oldu ama hırsız Tyrone’un hafifçe dürttüğü siyah atın koca cüssesiyle yoluna çıkmasıyla, birdenbire durdu. Ladislaus öfkeyle dişlerini gıcırdatarak yay gibi yukarı doğru, düşmanını yakalayıp eyerden indirmek için fırladı ama Tyrone bileğinin bir fiskeyle bir daha hayvanın dizginlerini sertçe çekti ve hızla dönen küheylanla kafa kafaya getirerek ustaca ve zor yoldan da olsa diğerinin aklını başına getirdi. Rahatça duyulabilir bir darbe sesini daha da gürültülü bir acı uluması izledi. Ladislaus bir eliyle yüzünü tutarak sersemlemiş bir yarı baygınlik halinde geriye sendeledi. Ladislaus parmağıyla burununun altını hızla silince sol burun deliğinden kan boşandığını anladı.

Petrov ürkütücü bir kahkaha patlamasını daha engellemek için apar topar öksürdü. Sonra zar zor kendine hakim olarak davranışına bir çeki düzen verdi ve en üzüntülü ifadesini takınarak, atından indi. Endişeli bir yüz ifadesiyle Ladislaus’un sundurmanın basamaklarını çıkmasına yardım etti ve şefinden aklını toplayıncaya kadar orada uslu uslu oturmasını ısrarla istedi. Alyona hemen içeri koştu ve bir süre sonra ıslak bir bez pa-

çasıyla veniden kapıda göründü, Ladislaus'un burnundan oluk oluk akan kanı usul usul sildi.

Haydutların dikkati dağılmışken Tyrone uzandı ve Synnovea'nın koluna yapıştığı gibi onu arkasına aldı. Petrov'un çakaralmazı ortaya meşum bir biçimde derhal çıktı. Dev gibi namlusu çok ikna edici bir biçimde deri ceketinin tam ortasını hedef alırken iri yarı adam gümbürdeyerek uyardı. "Sakın kıpırdama Albay, yoksa anında ölürsün!"

Synnovea kollarını kocasının beline sıkı sıkı dolamış ve endişeli bir korkuyla sırtına yapışmıştı ama Tyrone bu tehdite yine de neredeyse umursamaz bir karşılık verdi. "Beni öldürürsen Petrov, bu tepeler senin o parlayan kafanın tepesine çöker. Sana yemin ediyorum, çöker, haberin olsun."

Petrov yüksek sesle neşe içinde öttü, sonra da Albay'la dalgasını geçti. "Sen Tanrı mısın ki dağları tepemize yıkıyorsun, İngiliz?"

"Kulağını aç ve uyarımı dikkate al, Petrov," dedi Tyrone. "Kudretimle ilgili bir kanıt istiyorsan, küçük bir örnek verebilirim ama önce böyle bir kudrete sahip olduğumu anlar anlamaz silahını kazara boşaltma ihtimalini ortadan kaldırmak için, namlunu başka tarafa çevirmen konusunda kibarca ısrar etmek zorundayım."

Petrov'un bakışları, karşısındaki adamın tavsiyesine ne tür bir anlam vereceğini düşünürken ağaçlarla çevrili sarp tepelere çevrildi. Bunun arkasından neler geleceğini o da aslında görmek istiyordu. Silahının namlusunu düşmanından öteye çevirse de, göz açıp kapayıncaya kadar tekrar üzerine çevirebileceği bir konumda tuttu. Bir kaşını kaldırıp dikkatle Albay'ı izlerken, Tyrone beyaz bayrağı kaldırdı ve sertçe geri indirdi.

Gök gürültüsünü andıran bir patlama o anda sessizliği yırttı, bunun hemen ardından birbiri ardısıra gelen ve her biri hem Petrov'u hem de Ladislaus'u ani bir şoka sokan birkaç patlama daha izledi. Top gülleleri ikinci girişi kuşatan tepeleri döverek dev taş ve kaya parçalarını yerlerinden söküp ardından kanyonun içine doğru yuvarlamaya başlarken, şaşkınlıktan ağızları açık kalmışlardı. Aşağı düşen enkaz, orada nöbet tutan muha-

fızları da harekete geçirdi. Dehşetli bir korkuya kapılarak peşlerinde cehennem zebanileri varmış gibi kaçırmaya başladılar. düşen parçalardan daha hızlı koşma telaşı içinde omuzlarının üzerinden arkaya korku dolu bakışlar atıyorlardı.

Tyrone'un hızla atını döndürüp kanyonun öbür tarafına yıldırım hızıyla sürmesini bu kargaşada kimse fark etmedi. Sonunda Ladislaus güçlükle ayağa kalkıp koca koluyla kaçan Albay'ı göstererek Petrov'un dikkatini, at sürdükleri yön, soru işaretleriyle dolu olsa da, resmen kaçma girişiminde bulunan ikilinin üzerine çekebildi.

"Vur o atı, lanet olsun! Atı vur! Tutsaklarımız kaçarsa kellerimiz gider büyük ihtimalle!" diye haykırdı Ladislaus. Petrov çakmaklı tüfeğini doğrultup hedefe sabitlerken Ladislaus sabırsızlıkla hoplayıp zıplıyordu adeta. Dev adam yavaş yavaş tetiği çekti, böylesine güzel bir hayvanın yere indiğini görmekten nefret etse de kendi kellesini daha fazla düşünüyordu. Silahın ateşlenmesini olsa olsa bir kalp atışı kadar süren bir ara izledi. Ardından at yanlamasına taklalar atarak yuvarlandı, sürticülerini paldır küldür üzerinden fırlattı.

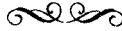
Tyrone küfürler savurarak yuvarlandı ve taklalar atarak kocaman bir kar parçası içinde durabildi. Öfkeli bir kararlılıkla dişlerini gıcırdattı ve sığırarak ayağa kalktıktan sonra karısının yerde hareketsiz yattığı yere çılgıncasına koştu. Synnovea, tamamiyle donmuşçasına, üzerindeki gökyüzüne bakakalmış bir haldeydi ama Tyrone'un onu içinde bulunduğu yarı baygınlik halinden çıkarmak için sarsmaya vakti yoktu. Tyrone onun gevşemiş bedenini kapıldığı gibi kollarının arasına aldı, umutsuzca, adamlarının zirvesinden çılgınca el sallayıp cesaretlendirmek için bağırarak aşağı ipler atıkları tepeye koşmaya başladı.

En az bir düzine at erken davranıp, kaçmalarını engelleyerek gümbür gümbür nal sesleriyle süratle yetişti ve Tyrone'u geçtiler. Haydutlar daha sonra dizginlerine yapışarak patinajlarla tam onun önünde atlarını durdurdular. Tyrone kılıçlarını havada sallayarak pis pis bakan adamlara kısa bir süre baktıktan sonra temkinli adımlarla geri çekildi, gözleri etrafta başka bir kaçış yolu arıyordu. Buna karşılık adamlar intikam arzusuyla yanan

aptallar gibi sırtıp atlarını dürterek ona doğru ilerledi. Tyrone boyun eğmez bir metanetle dişlerini gıcırdattı ve onları denemeye karar verdi; önce sol tarafa hızla koştu, sonra sağa fırlayıp aniden durdu, geriye, sonra bütün bu süre boyunca onları atlatarak, yilankavi dönüşler yaparak, daireler çizerek ileri kaçtı. Ne tarafa dönse haydutlar orada oluşturdukları insan duvarını geçmesini engelleyerek safları sıkıştırıyordu. Sonunda etrafındaki kapan iyice güvenli bir hale gelinceye kadar daralınca birdenbire durdu. Kapana kısıldığını ve belki de yakınlaşan ölümünü kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı, çünkü hiçbir yere kaçmasına izin vermiyorlardı.

Tyrone dizlerinin üzerine yavaş yavaş çöktü, derin bir nefes aldı, aralanmış dudaklarına bir veda öpücüğü kondurma niyetiyle karısının üzerine eğildi. O anda Synnovea'nın gözlerinin yüreğini korkuyla burkan bir sükûnetle kapandığını fark etti. En ufak bir yaşam belirtisi, dudaklarında bir nefes titreşimi bile tespit edemeyince boğazından kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. İçinde biriken, pişmanlıkla dolu bir çığlığının kopmak üzere olduğunu hissetti ve genç kadının bütün ağırlığını kollarına bırakmasını sağladı, başını omuzlarına değecek kadar arkaya yatırdı ve ciğerlerini patlatırcasına tepeye doğru haykırdı.

"Grigori! Öcümüzü al!"

Tyrone'un üzerindeki tepe, toplar bu kez tümüyle farklı bir taraftan başka yaylım bir ateşe başlarken adeta infilak etmiş gibi görünüyordu. Tyrone'un etrafını sarıp atlarını üstüne süren adamlar şimdi kurşun güllerin vadinin karşı ucuna yağmaya başlamasıyla birlikte, ürkmüş, ciyak ciyak bağırarak kaçışan bir kaz sürüsü gibi sağa sola dağılmıştı. O kadar adamdan sadece biri soğukkanlılığını korumayı başardı ve geri kalanlarla birlikte kaçmaya hazırlanan başka iki adamdan destek istedi. Esas duruşa geçmelerini emreden haydut, kılıcının ucuyla durdurdu onları.

"Ladislaus bu ikilinin geri getirilmesini istedi!" diye haykırdı hırsız, toplar ateşi keserken. "Şimdi inin atlarınızdan sizi korkak sıçanlar ve onları atlarınıza bağlayın. Yoksa, Tanrı aşkına, ikinizi de boğazınızdan kasıklarınıza kadar delik deşik ederim!"

Bu tehdit iki adamı durduramadı, çünkü bir saniye sonra tepenin zirvesine doğru şöyle bir göz atınca oraya doluşmaya başlayan sayısız askerin iplerin ucunda bir salıncaktaymış gibi dışarı doğru sallandıklarını, kendilerini uçurumdan aşağı bırakıp, kocaman sıçramalarla tepeden inmeye başladıklarını gördüler. Bu yeni tehditle karşı karşıya kalan hırsızların bu kez üçünün birden geri çekilmenin kesin bir ölümden daha iyi olduğu konusunda derhal birleşti. Topuklarını sonuna kadar kaldırarak sertçe atlarının sağrılarına indirdiler. hayvanları var güçleriyle ileri sürerek kanyonun girişine, geçitte hâlâ bir aralığın kaldığı yere doğru ölümcül bir yarışa kalktılar. Aralığa yaklaşırken, üçü birden dizginlere asılıp sarsa sarsa midillilerini durdurdu ve neredeyse aynı anda bir geri dön komutuyla hızla geri döndürerek tam ters yöne uçurcasına sürdüler, çünkü Grigori parlayan kı-

h  larını havada sallayarak hemen arkasından gelen bir atlı süvari birliğiyle birlikte yıldırmı gibi inlerine dalmıştı.

Tyrone karısını ge  sek bedenini sıkı sıkı tutup kollarına alarak kaldırdı ve ölmeyi isteyecek kadar korkunç bir pişmanlık hissederek uzun, umutsuz bir an boyunca onu öylece tuttu. Yüzünü onun boynunun yanına gömdüğü anda içinde oluşan bir hi  kırık burkula burkula   ıkımaya ba  ladı ve Tyrone a  lamaya ba  ladı. O anda Synnovea'nın, kelebek kanatlarının o hafıf vuru  u gibi bir nabız atı  ını hissetti. Yanılması imkânsızdı. Birden yukarı doğru sıçradı ve müthiş bir coşkuyla gözlerini dikip kirli yanaklarına de  ercesine kanat   ırgan o uzun, koyu renk kirpiklere baktı.

Synnovea yavaş yavaş kendine gelip boğuk bir iniltiyle canlandı ve ona bir anlığına dik dik baktı, kafası karışmış gibi görünüyordu. Cesur bir gülümseme girişiminde bulununca, Tyrone minnettar bir hi  kırıkla adeta boğuldu. "Synnovea, sevgilim benim!   ld    n   sanmıştım!"

"  lmedim mi?" Synnovea acılar içindeki vücudunu cesaret edip kıpırdatmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Sonra da buz gibi bir espri yaptı. "Bir hanımefendiyi at gezintisine çıkardığında başına bunlar geliyorsa, S  r    valye, bir sonraki davetinizi kabul edecek kadar aptal olmayabilirim."

"İyi misin?" diye sordu Tyrone endişeyle.

"Hayır!" diye inledi Synnovea. "En azından   yle hissetmiyorum! O kadar çok canım yanıyor ki   l  p cehenneme gittiğimi düşünecektim neredeyse, ne kadar korkunç bir yer olsa da, burası kesinlikle cennet değil! Gerçekten, bayım! Hayatım boyunca bu kadar acı çekmedim! Korkarım vücudumdaki bütün kemikler kırık ya da en azından, çürümüş durumda!"

"Cehennem falan değil burası, madam!" diye keyifli bir tebessümle rahatlattı onu Tyrone. "Hayattasın! Ve   yle olduğu için de tüm kalbimle Tanrı'ya şükrediyorum!"

"Artık eve gidebilir miyiz yani?" diye sordu Synnovea umutla. "Yata  ımıza kıvrılıp yatmayı ve bitkin bedenimi senin kollarında bir-iki hafta dınlendirmeyi çok istiyorum."

"Askerlerim hırsızları toplamayı bitirir bitirmez seni oraya

götüreceğim, aşkım.” Tyrone etrafına bir göz attı ve çatışmanın süratle kendi lehlerine döndüğünden emin oldu. Haydutların çoğu gafil avlanmış ve ellerinden silahları alınmıştı; diğerleri ise kısa sürede yakalanacaklarını anlamış ve savaşmaktan teslim olmuştu. Her şeyin sona ermesine dakikalar kalmıştı.

Karısı kollarında tekrar ayağa kalktı. Tyrone o yeşil-kahverengi gözlere bakıp gülümsedi, kendi gözleri de sıcak gözyaşlarıyla parlıyordu. “Synnovea, sevgilim, hayatımın en keyif verici neşesisin,” diye itiraf etti usulca. “Ve basit kelimelerin ifade edemeyeceği kadar seviyorum seni.”

“Seni seviyorum, Sör Şövalye, mümkün olabileceğini sandığımdan daha fazla!” diye karşılık verdi Synnovea, sesi heyecandan boğuluyordu. Kollarını sıkıca Tyrone’un boynuna doladı, alnını göğsüne bastırarak, hafif düşünceli bir ifadeyle mırıldandı. “Albay Sör Tyrone Rycroft, beni kurtarmak için gelip hırsızların arasına daldığınız sırada gördüğüm o ilk andan itibaren aşğım sanırım sana. Bana parlak zırhı içindeki kahraman bir şövalye kadar göz kamaştırıcı görünmüştün, lordum.”

Synnovea onun kollarında güvende olmaktan meinnun bir halde başını iyice yasladı Tyrone’un omzuna. Kocasını onu şimdi artık etrafında askerlerin hırsızları bir sürü gibi güttüğü Ladislaus’un evine geri taşıyordu. Ladislaus ve Petrov esirlerini ağır bir zincirle bir direğe bağlayan tek bir teğmenin gözetimi altında, merdivenlerde oturuyordu. Alyona, Ladislaus’un önünde diz çökmüş, burnunun altında hâlâ görülür biçimde akmaya devam eden kanı temizliyordu. Ladislaus’un gözleri de sanki şu son birkaç dakikadır fazla zamanları kalmadığını fark etmiş gibi, ondan başkasını görmüyordu.

Alyona aniden küçük bir çığlık atarak ayağa fırladı; gözlerini dikmiş, kaya ve molozların düştüğü dar girişten hiç acele etmeksizin tek başına küheylanını süren bir atlıya bakıyordu. Adam yaklaşıp evin önünde atından inerken, Alyona telaşla merdivenleri inip kollarını ardına kadar açtıktan sonra bir mutluluk çığlığı kopardı ve ardından da fırlayıp sarılarak ağabeyim karşıladı.

"Avar! Avar! Ah, seni ne kadar özledim, sevgili kardeşim!"

Keşif eri sorgulayan bakışlarla geriledi ve usulca sorusunu sorarken bir elini nazikçe onun karnına koydu. "Öcünü almamı ister misin, Alyona?"

"Nyet! Nyet!" Kadın şiddetli bir şekilde karşı çıkarak başını tutkuyla iki yana salladı ve aceleyle izah etmeye çalıştı. "Avar, bir engel çıkmazsa, Ladislaus'u kocam olarak isterdim ama şimdi Moskova'ya gitmek zorunda olduğunu söylüyorlar. Asılabilmemiş üstelik."

"Kulağımıza gelenlere bakılırsa, Ladislaus'un hak ettiği ceza da bu, Alyona. Bunu engelleyemem."

"Belki onun için yapılacak bir şey yoktur, Avar, ama ben yine de onun kocam olması ve doğacak çocuğuma ismini vermesi için can atıyorum."

Avar dudaklarını kısa bir süre onun alınına bastırdı. "Üzgünüm, Alyona."

Başıyla çok zor fark edilebilir bir biçimde onayladı genç kadın bunu ve oradan uzaklaşıp merdivenleri bir kez daha çıkarak eve girdi. Kapı yavaşça kapandı arkasından ve bunu izleyen sessizlikte onun acıklı ağlayışını duyabildiler.

Avar, Synnovea'nın yara bere içindeki alınına soğuk kompres yapmakta olan komutanının yanına gitti. "Albay, demin ilginç bir şey gördüm ve iki adam alıp neler olduğunu anlamaya gitmek için izin istiyorum."

Tyrone göz ucuyla ona dikkatli dikkatli baktı, bir yandan özenle bakımı sürdürürken. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Avar etrafına bir göz attı ve askerlerini saydı. Sonra düşünce- li bir tavırla çenesini ovdu ve bakışlarının kaldırıp merak içinde- ki mavi gözlere baktı. "Bence, Albay, yakınlardan koca bir alay asker geçiyor olabilir. Hepsi köylü kıyafetleri içinde olsa da, organize bir müfreze düzeni içinde at sürüyorlar. Sadece lider- lerinin üzerinde tanıdık görünen bir pelerin var. Bir diğeri de zengin bir boyar gibi giyinmiş." Avar omuz silkti. "Bir tahmin- de bulunacak olsam, Albay, bunların hareket halindeki Polonya askerleri olduğunu söylerdim."

"Bu kadar içerde mi?" Tyrone karısından bir adım uzaklaştı

ve gözlerini dikip şaşkınlıkla keşif erine baktı. “Sence nereye gidiyorlar peki?”

“Top seslerini duyduktan sonra iyice hızlandılar, Albay. Moskova’ya doğru, belki, ya da o yönde bir yere.”

“Onları durdurmak zorundayız!”

“Durdurmanız lazım, Albay, ama nasıl? Bizden iki, belki de üç misli daha fazlalar. Ondan da önemlisi, iki top bataryaları var.”

Tyrone ileriye işaret etti genç bir onbaşıya ve hâlihazırda Ladislaus’un bindiği ve hırsızın kendisinden çaldığı atı gösterdi. “O atın üzerini boşalt, Onbaşı, ve yerimi koy. Ve acele et. Avar’la beraber gidip bir etrafa göz atmam lazım.”

Tyrone, Synnovea’ya geri dönüp büyük bir özenle onu kaldırdı ve evin içine taşıdı; yatağın bir köşesine kıvrılıp yatmış ağlayan Alyona yaşlı gözlerle dik dik bakıyordu. Ufak tefek kadın biraz da utanarak hemen toparlanıp ayağa kalktı, eliyle kendisinin biraz önce kalktığı yeri işaret ederek Synnovea’yı oraya yattırmasını istedi.

“Ben eşinize göz kulak olurum. Albay, endişelenmenize gerek yok.”

Tyrone, Synnovea’yı yatağı kaplayan kurt pöstekileri yığının üzerine bıraktı ve eğilip alnındaki karmakarışık saç lülelerini arkaya taradı. “Avar’la gitmem gerekti, tatlım, bir süre burada olmayacağım. Eğer yapabilirsen, dinlen biraz. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

Synnovea ve Alyone sessizce onun kapıya doğru gidişini izlediler. Tyrone çıkmadan önce kapıya varınca arkasına dönüp karısına kısa bir bakış attı. Kadınlar birkaç dakika içinde nalların takırtısını duyduklar, iki adam atlarını birlikte sürüyordu.

“Dinlenemeyecek kadar kirliyim,” diye şikâyet etti Synnovea, bir dirseğinin üzerinde hafifçe kalkarken acıyla yüzünü buruşturarak. “Yıkanmayı ne kadar isterdim, imkânı olsa.”

Alyona bir kancayla ocağa asılı kaynar su dolu kocaman bir güğümü işaret etti “Bugün çamaşır yıkayacaktım ama eğer arzu edersen banyo için bir küvet doldururum. Belki şöyle sıcak sıcak, adamakıllı bir ıslansan kendini daha iyi hiss edersin.”

"Hayatımda bundan daha tatlı bir teklif duyduğumu sanmıyorum." Synnovea yavaş yavaş kendini ayağa kalkmaya zorladı, sertçe yüzünü buruşturdu. O düşüştten hatırlayabildiği tek şey, yere çarpışı ve vücudundaki bütün kemikler kırılmış veya çarpmanın etkisiyle mafsatsızca yerlerinden oynamış gibi hissetmesiydi. O andan sonra, dünyaya sersemlemiş bir yarı baygınlık halinin içinde bakıyormuş gibi gelmişti ona, soluğu ciğerlerinde donup kalmıştı sanki. Tyrone'un onu kaldırışından sonraki anlarda bilincini yitirmişti ve onun boğuk boğuk ağlayışını duyuncaya kadar olup bitenlerden tümüyle habersizdi.

Synnovea hatırı sayılır bir çaba sarf ederek dimdik ayağa kalktı. Bunun müthiş bir başarı olduğunu düşünecek bir ruh hali içindeydi. Çok geçmeden ikisinin birlikte hazırladıkları sıcak banyoda yıkanıyordu. Bedenindeki gerginliğin bir kısmını kaslarını terk etmeye başlamıştı ve hayatta kalacağına dair umutları da biraz olsun artmıştı. Saçlarını yıkadı, Ladislaus'un onun alelacele hazırladığı bohçanın içinden giyecek uygun bir kıyafet buldu. Alyona'ya küveti boşaltması için yardım etmeye hazırlanmaktayken kadın aniden bir çığlık attı ve bir eliyle karnını kavradı.

"Zaman geldi," dedi Alyona, kasılmış bir ses tonuyla. Sancı geri çekilmeye başlamıştı. "Bebek geliyor." Başını kaldırıp mîsafirine baktı ve onun kocaman açılmış gözlerinde keskin bir endişeyle karşılaştı. "Ne yapılacağı konusunda bir fikriniz var mı, leydim?"

Synnovea paniklemiş bir haldeydi. "En ufak bir fikrim yok!"

"Aşağıda, derenin yanındaki küçük bir evde yaşayan yaşlı bir kadın var. O ne yapılacağını bilir. Gidip onu alırsan ben de ihtiyaç duyacağı şeyleri hazırlarım."

"Tabii ki!" Synnovea kıpırdadığı anda başlayan ağrılarına rağmen çoktan kapıya doğru fırlamıştı.

Aşağı yukarı bir saat sonra Tyrone, Avar'la birlikte geri döndü ve Ladislaus'u ağır zincirlerinin izin verdiği kadarıyla küçük bir alanı huzursuzlukla adımlarken buldu. Tyrone'un adamın

sıkıntısının ne olduğunu düşünecek kadar bile zamanı yoktu ama uzun adımlarla kapıya doğru yürüdüğünde Teğmen onu kampta olup bitenler hakkında bilgilendirdi.

“Üzgünüm, Albay, Ladislaus’un kadını içerde bebeğini doğuruyor. Eşiniz hiç kimsenin içeri girmemesini söyledi. Zannederim, efendim, bu emri sizi de kapsıyor.” Genç adamın alnı ani bir kaygıyla kırıştı. “Elbette, efendim, tercih etmem gerekecekse, vereceğiniz her emre saygı göstermek zorundayım.”

“Rahat ol, Teğmen. Bu kez karımın emrini geçersiz saymayacağım.”

Subayın gülümseyen dudaklarından bir rahatlama nefesi çıktı. “Bunu duyduğuma memnun oldum efendim, Hanımefendi Hazretlerini hayal kırıklığına uğratacağım için kendimden nefret edecektim çünkü. İş olmayan hiç kimseyi içeri sokmayacağım konusunda temin etmiştim onu.”

“Devam et, Teğmen.”

“Emredersiniz, komutanım.”

Tyrone dönüp Ladislaus’a bir göz attı ve haydutun şu an evinde olup bitenlerden dolayı gerçekten de aklı başından gitmiş bir halde olduğuna hemen ikna oldu. Bu kanun kaçağı seriseriyi bir kız için derin bir endişe içindeyken görünce, Tyrone acaba şu an bu adamın daha önce hiç kimsenin bir anlığına dahi görmediği bir karakter özelliğini görüp görmediğini merak etti.

“Gözünü ondan ayırma,” diye emretti Teğmen’e, işini şansa bırakmadan. “Ladislaus’un onu zincirlediğin her direği kıracak gücü vardır, uyarılmış olayım.”

“Bana güvenilebilirsiniz, komutanım!”

Grigori bahçeyi geçip geldi ve komutanı yüzünü ona çevirirken bir ayağını en alt basamağa dayadı. “Avar’la birlikte bir şey bulabildiniz mi?”

“En az bir alay casus ya da Polonyalılar’ın eğittiği paralı asker,” diye cevap verdi Tyrone açık açık, onunla konuşmak için iki basamak aşağı inerken. “Köylü kılığına girmiş Polonya askerleri olmaları güçlü bir ihtimal.”

“Elimizde onların üçte birinden daha az askerle ne yapacağız, peki?” diye ani bir endişeyle sordu Grigori.

“Moskova’ya ulaşır, alayın geri kalanıyla birleştikten sonra geri dönerek onlara arazide saldırma umudumuz yok. Üstelik Moskova’dan ayrılmadan önce, o muhterem general, yokluğumda adamlarımın geri kalanının komutasının kendine verilmesini talep ediyordu. Bazı çılgın fikirlerinin olduğunu sen de biliyorsun ben de, yani muhtemelen kendi acil görevleri için bile onları sevk etmiştir. Buraya gelirken bütün bir alayı da yanıma alacak önsezilere sahip olmadığım için şimdi çok hayıflanıyorum.”

“Sizin planınız, tepede konuşlanıncaya kadar görülememek üzerine kuruluydu, Albay,” dedi Grigori. “Biz de tam bunu yaptık ve Ladislaus ile haydutlarını ele geçirme hedefinize başarılı bir şekilde ulaşıldı. Hiçbirimiz topraklarımıza yönelik bu yabancı tecavüzü beklemiyorduk. Ben yine de, bu paralı askerlerin tam bir ordu bile değilken Moskova’ya saldırmaya niyetli olduklarını düşünmekte zorlanıyorum.”

“Eminim Polonyalıların tahta kendi adamlarını geçirmeye yönelik son iki girişiminden haberdarsınızdır. Belki de bu paralı askerler Moskova’yı gafil avlayıp Çar’ı öldürmeyi umuyorlar ki, şayet General Vanderhout şehrin bir kısmını güç ve savunmadan mahrum bırakacak kadar aptalsa pekâlâ yapabilirler bunu.”

Ladislaus, adamların konuşmasına kulak misafir olunca o huzursuz adımlamalarına ara vermişti ve şimdi sundurmanın kenarına yakın bir yere çömelmiş, dinlemeye devam ediyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade, dikkatle onlara bakarken sonunda dikkatlerini çekti ve epey bir burnu havada, sırtarak Albay’a baktı. “Demek daha fazla adama ihtiyacınız var, İngiliz?”

Tyrone adama bir kaşını kaldırıp duygusuz bir ifadeyle dik dik baktı. “Niyetin böbürlenmekse, Ladislaus, uyarılmış olayım, şu anda hiç bunu iyi niyetle kabul edecek bir havada değilim.”

“Bu duruma sevinmek aklımdan bile geçmez Albay, hele ki Moskova’ya götürüldükten hemen sonra büyük bir ihtimalle asılacakken.” Ladislaus omuz silkti. “Doğmak üzere olan bir bebeğim varken, keşke olaylar farklı gelişseydi, bu hayatta daha iyi şeyler yapabilseydim demekten kendimi alamıyorum.”

“Artık pişman olmak için biraz geç değil mi sence de Ladis-

laus?" diye sordu Tyrone sınırsız bir alayla. "Yaşın en az benim kadar olması lazım, ya bir fazla ya bir eksik, ama iddia ederim bütün hayatın boyunca bir kere bile bir günlüğüne dürüst bir iş yapmayı düşünmemişsindir. Yani şimdi kalkıp bütün bunlara üzüldüğünü hissediyorsan, hiç kuşkun olmasın yakalandığın içindir. Şimdi git başkasının omzunda ağla, kanunsuz dostum. Ağıtlarını dinleyecek vaktim yok."

"Sadece bir dakikanı rica ediyorum, Albay. Bütün istediğim bu," diyerek pazarlık yaptı Ladislaus. "Söylemem gerekenler ilginı çekebilir."

"Sabrım tükeniyor," diye karşılık verdi Tyrone, kestirip atarak.

"Sizce bu paralı askerler ne iş çeviriyor olabilir?" diyerek bastırdı Ladislaus, Albay'ın ilgisizliğini kasten görmezden gelerek.

"Alçakça şeyler! Tıpkı senin gibi!"

"Bakın, Albay," diyerek dil dökmeye devam etti hırsız şef gülerek. "Teklifimin ilginizi çekebileceğini söylememiş miydim size? Ama eğer adamlarınızın koca bir yabancılar alayını geri çekilmeye mecbur bırakacağınızdan bu kadar eminseniz, o halde belki de boşuna nefes tüketiyorum."

Bezgin bir iç çekiş, Tyrone'un büyüyen öfkesini açıkça ortaya çıkardı. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Ladislaus? Dinliyorum."

Haydut şefi teklifini dile getirmekte pek bir hevesliydi. "Farzedin ki, Albay, adamlarım ve ben yabancıları defetmek için sizin güçlerinize katıldık..." İngiliz'e kısa bir bakış etti ve ardından onun pür dikkat dinlediğini fark edince artan bir coşkuyla sıırıttı. "Moskova'da bir şeytanlık düşünüyorlarsa ve adamlarımla ben onları geldikleri yere gönderilmelerine yardım edersek, belki Çar beni ve arkadaşlarımı affetmeyi düşünür... Bundan sonra kendimizi dürüst işlere adayacağımız konusunda sebat göstereceğimize en kutsal şeyler adına yemin edebiliriz."

Tyrone inanılmaz gözlerle Ladislaus'a dik dik baktı, böylece si bir teklife ihtimal dahi vermezdi. Adamın bu saatten sonra bütün hayat tarzını değiştirebilmesi oldukça kuşkulu görünüyordu. Gerçekten de ona güvenmek, bir leoparın avının tadına

bakmak konusundaki doğal eğilimlerini değiştirebileceğine güvenmek kadar büyük bir facia olabilirdi.

“Ne yapacaksın, peki?” diye dalgasını geçti Tyrone, “Bir keçi sürüsü edinip süt mü sağacaksın? Eminim seni sıradan bir işte çalışırken hayal etmekte neden bu kadar zorlandığımı anlayabiliyordur. Emir vermeye ve anında itaat edilmesine fazla alışmış durumdasın.”

“Aynı senin gibi, Albay,” diye karşı çıktı Ladislaus ve umursamazca omuz silkti. “Belki ben de senin gibi bir asker olabilirdim. Majesteleri kendi askerlerinin savaş eğitimi için yabancılara görev verebiliyorsa, zaten savaşabilen Ruslar’ı neden ordusuna katmasın ki? Öyle sağda solda gördüğüm zengin boyarlar gibi gösterişli üniformalara bürünmeyi falan da beklemeyiz ama yine de Çar’ın hizmetinde savaşabilir ve istilacılara karşı sınırların güvenliğini sağlayabiliriz.”

Tyrone bir kaşını kaldırıp inanmayan gözlerle hırsıza baktı. “Ve özgür kalır kalmaz da bunu yine yağma ve cinayet için kullanmayacaksın, öyle mi?”

Ladislaus, ellerini iki yana açarak İngiliz’in adalet duygusuna hitap etti. “Ben çok uzun yıllardan beri bir savaşçıyım, Albay. İnsanlar bana saldırdı, ben de elimden geldiğince kendimi savundum ama asla bir katil değilim! Önce benim canıma kastetmeyen hiç kimseyi öldürmedim.”

Tyrone kısıp gözlerini ona odakladı. “Kimseyi iki atın arasına bağlamadığına da inanacak mıyım şimdi yani?”

“Şakaydı o, Albay!” Ladislaus kıkırdayarak karşı çıktı. “Ara sıra düşmanlarıma gözdağı verip, beni aptal yerine koymaları halinde onları öldürmekten beter yapacağıma inandırmak zorunda kalırım. Bunda da bir yanlış görmüyorum. Böyle kuvvetli tehditlerin insanları zorbalıktan caydırdığı bilinir. Ayrıca seni o alçak Aleksey’in elinden kurtardığım için de bana bir iyilik borçlusun. Seni hadım ettirmek en çok istediği şeydi.” Evin içine sırtarak baktı, sonra düşünceli bir ifadeyle çenesini ovaladı ve Albay’ı iyice ikna etmek için sözlerine devam etti. “Bence, Albay, bunun için bana epey bir minnettar kalmanız gerekiyor. Eşiniz onun kocası olmanızın kıymetini fazlasıyla biliyor gibi

görünüyor. Ona dokunmama asla izin vermedi ve müthiş bir azimle ona sahip olmaya kalkarsam kendini öldüreceğine yemin etti. Bütün bunları göz önünde tutarsanız Albay, yanımda olması o sıçan Aleksey'in eline düşmesinden daha iyi oldu muhtemelen. O prens eşinizi kaçırmam için tuttu beni ama onu alıp doğrudan kendine götürmemi emretmişti. Gerisini siz düşünün artık, Albay. Çağrısına kulak asmamış olsam eşinizi kaçırmak için başkasını bulacaktı, belki de alçağın birini. Prens'in isteklerine muhtemelen benden daha iyi hizmet edecek birini."

Grigori dikkatini çekmek için bir elini komutanının koluna koydu. İki adam birlikte yürüyerek baş başa konuşabilecekleri bir yere doğru uzaklaştılar. Ladislaus ikiliyi dikkatle gözledi. istediği fırsatı kendisine tanıyacaklarını umuyordu.

"Ne düşünüyorsunuz, Albay?" diye sordu Grigori. "Gerçekten Ladislaus'a güvenilebileceğine inanıyor musunuz?"

"Bunu asla bilemeyebilirim ama bu koşullar altında risk almaya istekliyim sanırım."

"Ya gidip karşımızdaki alaya katılırsa?"

Tyrone'un kaşları sert bir biçimde çatıldı. "O zaman büyük bir ihtimalle ölürüz ama önce onu kısa hayatının geri kalanı boyunca pişman ederim. Bunu yapacağıma söz verebilirim."

Grigori başını sallayarak üstünün kararını kabul etti ve ardından iri adımlarla sundurmaya geri dönen komutanının peşinden gitti.

"Sana neden bir şans vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok Ladislaus, hele hele şahsen başıma açtığın belalar düşünülecek olursa," diye kısa bir açıklamada bulundu Tyrone. "Aleksey senin güvenilemez birisi olduğuna şahitlik ederdi kesinlikle ama onun seninle yaşadıkları sana bazı ayrıcalıklar tanıma isteğimi biliyor yalnızca... Eğer buna değdiğini kanıtlarsan. Şimdi şunları baştan belirleyelim. Bu gün nasıl sonlansın sonlansın, benimle birlikte Moskova'ya geri dönecek ve Çar Mikhail'in sen ve adamların için bir ceza ertelemesine karar vermesine olanak tanıyacaksın. Düşman güçlerini geri püskürtmemize yardım ederek samimiyetini açık bir şekilde gösterecek olursan, ben de hemen salıverilmeniz için şahsi ricalarını

Majesteleri'ne ileteceğim, ama uyarımış olayım, hiç üçkâğıda getirilecek havada değilim. Sana bu fırsatı tanıdığuma pişman edecek olursan adamların arasında ilk vuracağımı kişi sen olursun. Anladın mı?"

"Çok açık bir şekilde, Albay."

"Şimdi, bu işte adamlarının peşinden geleceğinden kesinlikle emin misin?" diye sordu Tyrone, ihtiyatlı davranma konusundaki son kaygısını da gidermek için.

Ladislaus keyifle güldü kısa bir süre. "Şu saati sağ salım atlatmayı nasıl istediklerini bildiğimden, olumlu cevap verebilirim."

Tyrone kanun kaçağının sözüne inandı ve Teğmen'e mahkûmu serbest bırakmasını emretti. Ladislaus ve Petrov hemen ayağa fırlayıp gerinirlerken, Albay acele etmelerini istedi. "Atlarınızı alın ve adamlarınızla birlikte burada, evin önünde toplanın. Hızla hareket edip toparımızı mevzilendirmek ve güçlerimizi önlerindeki tepelere dağıtmak için paralı askerlerin önüne geçmemiz gerekiyor, yani bir an önce yola koyulmamız lazım."

Ladislaus kapıya doğru bir göz atarken tereddüt etti ve İngilizden bir ricada daha bulunmaya cesaret etti. "Albay, Alyona'yla bir dakika konuşmak istiyorum. Eğer geri dönmezsem diye, ikimiz ve çocuğumuz için daha iyi bir yol bulmayı hiç değilse denediğimi bilmesini istiyorum."

Tyrone kapıya yaklaştı ve Synnovea ile ebeye birkaç dakikalığına sundurmaya çıkmalarını işaret etti. Ladislaus içeri süzülmeden önce başını eğerek minnettarlığını gösterdi. Tyrone onun arkasından kapıyı kapattı ve bir elini Synnovea'ya uzattı. Genç kadın buna karşılık gülümsedi ve ona elini verdi; Tyrone onu çektiği gibi sundurmanın öbür ucuna götürdü. Bir daha gitmek zorunda kalışını ve canlı dönememe ihtimali olduğunu ona anlatacak bir kelime bulamayınca ona sarılıp kendine çekti Tyrone ve büyüyerek anında Synnovea'ya da bulaşan bir keder duygusuyla onu öylece tuttu. Synnovea'nın olup bitenleri anlamsız için şöyle bir etrafına bakınması ve koşum takımlarını hazırlayan askerleri görmesi yeterli olmuştu.

"Yine mi gidiyorsunuz?" diye sordu endişeyle, yüzünü ince-

lemek için arkaya doğru onun kollarına yaslanarak. Tyrone'un kolunun arkasından bakınca, haydutlara da silah verildiğini fark etti.

"Nasıl korkunç bir şey oldu da hırsızlarla aynı safta buluştun?"

"Yakınlarda bir alay hain gördük. Dörtmala Moskova'ya gidiyor gibiydiler. Ne tür bir amaçları olduğundan henüz emin değilim ama gizlice Kremlin'e girip Çar'ı öldürmek ya da rehin almak gibi bir planları olduğuna inanıyorum. Böyle bir planla ülkenin yönetimini ele geçirmeye yönelik ilk girişimleri değil."

"Ama böyle bir şey nasıl başarılı olabilir ki?" diye sordu Synnovea şaşkınlıkla.

"Dalavereyle ve küçümsenmeyecek bir cüretten daha fazlasıyla. Kremlin'in içine casus ve yordakçılar yerleştirmişlerse, muhtemelen kimseye yakalanmadan gizlice içeri girebilirler."

"Dikkatli ol," dedi Synnovea çaresizce ve Tyrone bir daha onu sıkı sıkı kendisine çekmesine izin verdi. "Daha bana bir çocuk bile vermedin ve bu ölümün bizi ayıracağı anlamına geliyorsa, senden bir parçanın benimle kalmasını isterim."

Tyrone nazik bir öpücükle onun yumuşak dudaklarını tattı ve yaşla dolu gözlerine gülümseyerek baktı. "Birlikte çok az zaman geçirebildik, aşkım. Umarım aşkımızın bir yığın hayranlık verici kanıtını yaratmak için daha birçok on yılımız olur."

Ladislaus evden dışarı fırladı ve Tyrone'u sundurmayı geçip merdivenlerden inmeden öncede karısının dudaklarına ateşli bir öpücük yapıştırmaya sevketti. Aynı atın önünde durduklarını fark ettiklerinde iki adamın da kafası biraz karışmış gibiydi.

"Bu benim aygırımı!" dedi Tyrone üstüne basa basa, dizginleri toplarken. "Senin atın vuruldu, unuttun mu?"

"Ama değiş tokuş yapmıştık," diye itiraz etmeye kalktı Ladislaus. "Benimki senin oldu, seninki de benim."

"Seninki öldü!" Tyrone onunla atın arasına bir adım atıp bir sıçrayışta eyerin üzerine oturdu, orada aşağı doğru pis pis sırtı adama. Ladislaus ise homurdanarak itiraz ediyordu.

"Bundan sonra Ladislaus, kendini artık kendi malın mülkünle sınırlaman gerekecek. Kıymet verdiğim şeyleri paylaşmaktan nefret ederim, özellikle senin gibilerle."

Tyrone uzun bacaklı atı hafifçe dizginledi, şöyle hayvanın kuyruğuyla haydıtun suratına hafif bir fiske atmasına yetecek kadar; dev adam öfkeyle gürlültülü bir şekilde homurdandı. Tyrone, kendi atını sırta sırta yanı sıra süren Grigori'den miğferini aldı ve başına yerleştirdi. Sonra kolunu kaldırdı ve ileri doğru savurarak herkese izleme emri verdi. Oldukça kaba saba görünümlü bir atı ekşiniş suratıyla Albay'ın arkasında söylenmeye devam eden Ladislaus'a kıkırdaya kıkırdaya getirence Petrov oldu.

“Unuttun galiba, bana vurmamı söylediğin atın senin olduğunu.” Petrov parlayan başını büktüp yanında getirdiği atı işaret ederek, sırttı. “Bu canavar onun atı ya da vurduğum at kadar güzel değil belki ama, yürümekten iyidir bence.”

Yabancılar alayı tepenin üzerinde ilerliyordu ve vadinin yarısını katetmişlerdi ki, beklenmedik bir uyarı ateşi sessizliği yırttı. Adamlar ani bir şaşkınlıkla bakakalmışlardı, üniformalı Süvari Alayı askerlerinden oluşan dümdüz bir hat, sanki yerden bitmişcesine ortaya çıkıp hemen önlerindeki tepenin üzerinde atlarını durdurduğu zaman. Onlar felç geçirmişler gibi huşu içinde izlerlerken, toplar anında tepenin yamacında konuşlandırıldı, süvari birliği aralarına dağıldı ve komutanları yavaşça kılıcını kaldırdı.

Bağıra çağıra verilen emirler, yabancı saflar içinde dalga dalga yayılarak kabaran şaşkınlık dalgasının önüne geçti ve telaşlarının çılgınca bir püskürtme çabasına dönüşmesini sağladı ve derhal toplarını ortaya çıkarıp şu an karşılarında bulunandan daha etkileyici bir hat oluşturacak şekilde dizdiler. Açık bir şekilde daha büyük bir güce sahiplerdi ve bu tehditkâr saldırıya karşı koyup bu aptalları topuklarının üzerine düşürmeyi umuyorlardı. Saflarından ateşlenen birkaç misket tüfeği havada çınladı ve bir-iki süvari yere devrildi ama bir saniye sonra Rus topleri sağır edici bir yoğunlukta gümbürdemeye başladı. Geri teptiklerinde dev dumanı bulutları bırakarak hızla havaya fırlattıkları kurşun güllerle istilacıları bombardımana tuttular. Güller, hem in-

sanlardan hem de hayvanlardan çıkan irkiltici haykırıslara yol açarak indi ve hemen önlerinde devasa toz-toprak gayzerlerini yukarı doğru püskürttüler. İkinci bir yaylın ateşi ölen süvarilerden dolayı onları acımasızca cezalandırdı. Kıyafetinden varlıklı olduğu anlaşılan bir asilzade, uğradığı hüsrancı yansıtan bir öfkeyle adamlarına birbiri ardısıra karmakarışık emirler yağdıran komutana bağırdı. Emre itaat eden yürekli adamlar kılıçlarını çıkarıp atlarını mahmuzlayarak intikam için ileri fırladılar, tam o sırada bir topun havaya fırlatıldığı bir kurşun gülle asil olanın tepesine indi.

Düşmanları onlara doğru hücum geçtiğinde, Süvari Birliği şaşmaz bir sabırla tepenin üzerinde bekliyor gibi görünüyordu. Paralı askerlerden oluşan düşman güçler küçük tepenin ilk yokuşunu hızla katetti ama daha bunu yapar yapmaz göz kenarlarından hem sol hem de sağ taraflarındaki hareketlenmeyi gördüler. Ani bir panikle bu ikisinin arasına göz ucuyla bir bakış attıklarındaysa yürekleri korkuyla doldu; ihtişam dolu kıyafetleri içinde başka askerlerin de tepelerine binmek üzere olduğunu görmüşlerdi. Süvariler de komutanlarının kılıcının ileri doğru savurarak hücum işareti vermesiyle birlikte canlanmış gibiydiler. Kılıcını kaldırıp dostu düşmanı aynı şekilde geren bir feryat kopararak havayı yara yara gök gürültüsünü andıran bir tempoyla komutan adamlarının önünde ilerledi. İstilacılar içine düştükleri belanın hemen farkına vararak böylesi bir eşitsizliğe karşı koyup savaşmanın budalalık olacağı kararına vardılar süratle. Kaçma niyetiyle hızlı bir şekilde atlarını geri çevirdiler ama kendilerini bir anda hiçbir şekilde kaçış yolu bulamadıkları bir kutunun içinde buldular, çünkü acayip giysiler içindeki bir başka zebani dalgası da arkalarından hücumu geçmişti.

Koyu renk pelerinlere bürünmüş bir çift silüet, Kremlin duvarının yanındaki ağaçların arasından, *Borovitskaya* olarak bilinen kulçeye doğru hızlıca ilerleyen atlara kuru ot taşıyan bir yük arabası görünceye kadar, gizli gizli sürünerek ilerledi. İkili yola ulaşmak için acele etti; bu arada yük arabası gürültüyle yoldan

geçti ve hızla giriş kapısına kadar ilerledi; orada çiftçi aracı durdurdu, kapıdaki nöbetçiye yakın bir arkadaşın sıcak neşesiyle selam verdi ve onu bol kahkahalı bir sohbe tutarak, iki hayaletin görünmeden içeri sızmasını sağladı.

İkili ilerlemeye devam etti, birisi ağaçların arasında giden yolu ezbere biliyormuş gibi diğerinin önünden gidiyordu. Kremlin tepesinin kıyılarına yakın bir noktaya, kendilerine on beş dakika kadar beklemeleri söylenen yere geldiler. Randevu saati geldiğinde bir başka pelerinli gölge ve bu ikisinden gözle görülür biçimde ufak tefek bir başkası, *Blagoveşçenski Sobor*'dan çıkarak ilerledi, ihtiyatlı adımlarla onlara yaklaştı.

Ufak yapılı olan diğer ikisinin yanına geldiğinde derin kukuletanın içinden bastırılmış bir ses "Siz ikiniz, ne arıyorsunuz burada akşamın bu saatinde?" diye sordu.

Boğuk bir ses cevap verdi. "Çarların peşinde olduğu o güzel hazine için kendimizi göstermeye geldik."

Kısa olan onaylayarak başını eğdi ve beklenen karşılığı verdi. "Ve o da bir asilin tahta oturmasından başka nedir ki?" Üçü bir araya geldi ve ufak tefek olanı derhal sesini alçaltıp fısıltıyla konuşmaya başladı. "Adamlarınıza gerekli talimatları verdiniz mi?"

Cırtlak sesli olanı bilgi verirken arkadaşı sabırlı bir şekilde sessiz kalarak bekledi. "Belirlenen saatte bizim için dikkatleri başka yöne çekmek üzere Moskova'nın dört bir yanından ateş açmaya başlayacaklar, Çar'ın askerleri de bu yönlerde dağılacak. Bu sırada Çar Mikhail ve Piskopos Filaret dua etmek için *Blagoveşçenski Sobor*'a girecek. Biz de adamlarımızın geri kalanına katılacağız ve nöbete gelen kale muhafızlarını öldüreceğiz. Ardından kilisede piskopos ve Çar'ı da gebertip meşru Çar tahta oturup da kendine karşı çıkan boyarları öldürünceye kadar Kremlin'i ele geçireceğiz."

"Güzel! Bu işte size yardım etmek için adamlarınız herhalde şu anda Kremlin'in içinde bekliyordur."

"Hepsi hazır, lordum."

"Diğer mesele de halledildi mi?"

"Hangi mesele?"

“Herhalde yeni Çar’ın güvenliğini sağlanması ve ortaya çıkmaya hazır oluncaya kadar burada, Kremlin’de saklanabileceği bir yer bulunması işini halletmişsinizdir, değil mi?” Bu isabetli soru diğer ikisinin kafa karışıklığını gösteren gergin bir sessizlikle karşılaştı. Ufak tefek adam çileden çıkmıştı. Bu ahmakların beyinsiz budalahlıkları karşısında tamamen zıvanadan çıkmış bir halde, apaçık bir öfke sergileyerek kukuletasını geriye attı ve çiçekbozuğu yüzünü buruşturan bir hırıltıyla ikilinin üzerine yürüdü. Kısa parmaklı elinin tersi olanca gücüyle kendisine en yakın duran uzun boylu olanın geniş göğsünün ortasına indi. “Aptallar! Bütün bu komplonun en gerekli parçası o adam! Nerede o?”

“Meşru bir taht taliplisi nerede olması gerekiyorsa, orada Ivan Voronski,” diye cevap verdi uzun boylu olan, sonunda konuşarak.

İvan’ın zihni ani bir şokla durdu. Karşısındaki adam Rusça konuşmasına rağmen, kelimeler İngiliz aksanıyla telaffuz edilmiş, fena halde rahatsız edici bir korkunun Papaz’ın zihnini ele geçirmesine yol açmıştı. Bunu en son nerede ve ne zaman duyduğunu kesinlikle hatırlıyordu; haftalar önce Kremlin’de yapılan o askeri tören sırasındaydı.

“Rycroft!”

Uzun boylu adam ona yaklaştı, kukuletasını sıyrıp başından aldı. “Doğru, Ivan Voronski, Albay Sör Rycroft, emirlerinize amadeyim.” Tyrone bir elini arkadaşına doğru sallayarak onu da tanıttı. “Bu da benim adamım, Yüzbaşı Grigori Tverskoy, her türlü girişiminizde size destek olmak üzere burada. Polonyalı dostlarınız Moskova’ya ulaşmadan yakalandılar ve korkarım sizin müstakbel Çar’ınız da topçularımızın dikkatsiz bir auş sırasında havaya uçtu. Tam bir trajedi, kesinlikle. Eminim Çar Mikhail onu sizin yanınızda kellesi koparılmış halde görmeyi tercih ederdi.”

İvan hızla bir hançer çekip havaya kaldırdı. Kendisiyle aşağılayıcı bir tonda konuşan o iri yarı olanın tam göğsüne saplanmak niyetindeydi ama çelik bir mengene bileğini yakaladı ve sırtına doğru geri büküp acı verici bir yüksekliğe kadar kaldırdı, kahrre-

dici bir acı bileğinden omzuna kadar olan mesafeyi şok dalgaları halinde katederken dudaklarından irkiltici bir feryat yükseldi. Tyrone adeta gelişigüzel bir hareketle Ivan'ın elindeki bıçağı çekip aldı, buruşmuş dudaklarından bir başka öfkeli ciyaklama çıktı. Çıkan gürültü üzerine Kristal Saray civarından hızla kar-makarışık sesler yükselmeye başladı ve kısa süre sonra bağırarak verilen bir emir bütün bu gürültüyü bastırarak muhafızları ilk sesin kaynağını aramak zorunda bıraktı.

Ivan'ın kalbi, bu ikilinin ona kurduğu tuzaktan kurtulamaya-acağı fark etmesiyle birlikte küt küt atmaya başlamıştı. Çar'a karşı işlediği ihanet suçu nedeniyle kendisine ödetilecek bedeli düşüntünce istilacıların onun için bir kenara koyduğu onca para gözüne bir anda değersiz göründü.

"Altınlarımı var! Beni şimdi bırakırsanız hepsini size veririm!" Ivan omzunun üzerinden delirmişcesine yalvarıyordu. Saray muhafızları oraya ulaşmadan gitmiş olması şarttı, aksi halde kaçmak için çok geç kalmış olabilirdi! "İkinizin bütün hayatı boyunca kazanabileceğinden daha fazla! Lütfen! Beni bırakmalısınız!"

"Bize vaat ettiğin miktarın ne kadarını Prens Anna alacaktı? Senin suç ortağındı o, değil mi?" diye yokladı Tyrone, Papaz'ın omzunun üzerine eğilerek.

"Prens Anna mı? O sadece zengin boyarların davaya desteğini sağlama girişiminde kullandığını bir piyon."

Grigori parmaklarını Papaz'ın düz ve cansız saçlarına geçirdi ve kafasını kaldırıp keskin yüz hatlarına pis pis baktı. "Rus boyarları da mı sana yaptığın bir iş için altın vaat etti?"

"Hayır! Hayır! Sadece sizin cebinizi dolduracak kadar para zaten var diyorum! O budalalar bir Polonyalı'nın taht hevesinin bahsini bile işitmeyeceklerdi. Onlar aslında bir kuklanın ülkeyi yönetmesine izin vermekten memnun görünüyorlardı."

"Ne tür bir budala Polonyalı bir Çar'ın buyruğu altında olmayı ciddi ciddi düşünebilir ki?" diye çıkıştı Tyrone. "Şu altın meselesine gelince. Sanırım bu konuda ikimiz adına konuşabilirim. Gördüğün gibi şu anki kazancımızdan bir şikâyetimiz

yok ve kellelerimiz, seninkinin aksine, omuzlarımızın üzerinde kalmaya devam edeceği için de şükrediyoruz.”

Ivan Voronski birden çöktü ve dünyanın bütün kederleri olanca ağırlığıyla onu eziyormuş gibi acı acı ağlamaya başladı. Bağıra çağıra ağlayışı, azap ve hüsrana dönüşti, artık ayakta duracak hali kalmamış gibi görünene kadar da devam etti. Halsiz bir şekilde kendini bir mengene gibi tutan adamın üstüne çöktü. Artık boğuk hıçkırıklarının üzerinde koşan ayak seslerinin hızla yaklaştığı duyulabiliyordu.

“Neler oluyor burada?” diye sordu bir subay, karanlığın içinden bu üçlüye doğru yarışarcasına koşarken. Bir yandan da kılıcını çekti. Daha temkinli yaklaşmak için adımlarını yavaşlatmadan önce omzunun üzerinden takviye güçleri çağırdı. Pelerlinli silüetleri büyük bir dikkatle inceleyerek gelip durdu ve sertçe sordu. “Ne yapıyorsunuz burada?”

“Görünüşe bakılırsa seni bekliyoruz,” diye karşılık verdi Tyrone ciddiyle, başını kaldırıp Binbaşı Nekrasov’un ırkılmış bakışlarıyla göz göze gelerek.

“Albay Rycroft! Gitmiş olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydi,” diye cevap verdi Tyrone kısaca. Sonra bir eliy-le sıkı sıkı kistirdiği kederli Papaz’ı işaret etti başıyla. “Çar ve Piskopos’a düzenlenecek suikasta yardım etmesi için bu adamı kiralamış olan bir Polonya paralı asker ordusuna yolda denk geldik. Bizi inandırmaya çalıştıklarından daha fazla casusun hazır beklemesi ihtimaline karşı varlığımızdan kimse haberdar olmasın diye şehrin dış mahallerine kamp kurduk. Biz de paralı askerlerin buluşacağını söylediği kişiyi aramak için buraya geldik. Polonyalılar hainin ismini vermedi, biz de kendimiz bulmak zorunda kaldık. Bu adamla Leydi Synnovea’ya Moskova’ya kadar eşlik ettiğin zaman tanışmışsındır diye düşünüyoruz. O artık senin gözetimin altında.”

Nikolay, öfkeli öfkeli bakarak kuyruğundan vakalanmış küçük, zehirli bir engerek yılanı gibi dişlerini gösterip uslu uslu Papaz’ı dikkatle inceledi. Kulakları tırmalayan soluk alışverişim ve yaydığı pis kokunun birazını soluyan Binbaşı, bu adamın şu anki hal ve hareketlerinin karakterinin o güne kadar sergilediğinden daha gerçek bir dışavurumu olduğuna o an ikna oldu.

Nikolay çağrısına cevap veren askerlerine ortaya çıkmaları ve mahkûmu alıp *Konstantin Yelena* olarak bilinen kuleye götürmelerini işaret etti. Sabırla kendini tutarak, adamlarının bu kudurmuş bir kurdun vahşetine tutulmuşçasına hırlayan, karşı koyan Papaz'la boğuşmalarını izledi. Sonunda iki parça zincirle ona boyun eğdirmeyi başardılar ve vurdukları pranganın ucunda sürükleye sürükleye götürdüler.

Nikolay onların gidişlerini gözden kayboluncaya kadar izledikten sonra, adeta istemeye istemeye yüzünü rakibine çevirdi. "Albay, haberdar edilmemiz gereken son derece endişe verici bir mesele var. Şehirden ayrılmanızdan kısa bir süre sonra, Leydi Synnovea, Ladislaus ve adamlarının eşgaline çok uyan bir çete tarafından kaçırıldı. Kontes Andrejevna, eşinizin ortadan yok oluşunun ancak ertesi sabah, onu korumaları için tuttuğunuz muhafızların bahçede ağızları tıkalı ve bağlanmış bir halde bulunmalarından sonra, anlaşıldığını söyledi. O zaman da bir umut kaçışlarını engellemek üzere bütün ülkenin taranması için çok geç kalınmıştı artık. Üzgünüm."

"Sıkma canını Binbaşı," diye karşılık verdi Tyrone. "Eşim şu anda şehir dışındaki kampımızda güvenli bir şekilde oturuyor."

Nikolay bir an şaşkınlıktan afalladı. "Ladislaus'un Synnovea'yı kendisine ayırmaya ne kadar azimli olduğunu düşününce, artık onu bir daha kimsenin göremeyeceğinden emindim. Onu geri almayı nasıl başardınız?"

"Doğru zamanda doğru yerde olma konusundaki inanılmaz şansım sayesinde." Tyrone'un dudaklarından hafif bir gülümseme ince bir iz bırakıp geçti. "Ladislaus'un yasa dışı eylemlerine tövbe etmeye karar vererek Çar'dan af dilemeye geldiğini duy-mak da seni rahatlatabilir belki. Şu anda o da benim kampımda, vahim olmaktan çok duygusal bir yarasıyla meşgul. Her şey yağmır yeni doğan oğluyla caka satmaktan memnun. Onun ve adamlarının bize verdiği destek olmasaydı, paralı askerleri asla ele geçiremezdik."

"Ladislaus burada mı? Sizin kampınızda? Bu doğru olabilir mi gerçekten?"

Tyrone karşılık olarak gözlerini dikip ona bakarken yüzün-

de çarpık bir tebessüm belirdi. Binbaşı'nı bakişları o hirsızın böyle bir şeyi teklif ettiğine bile inanmadığını dışa vuruyordu. "İnanılması güç olduğunu biliyorum Binbaşı, ama Grigori de söylediklerini onaylayabilir."

"Ben de inanmak istemedim," dedi Yüzbaşı, "ama öyle görünüyor ki, Ladislaus bizim keşif erinin kardeşine fena halde abayı yakmış. Şimdi bir de baba oldu, çocuğu için kendi geliştiği ortamdan daha iyisini hazırlamak zorunda olduğunu hissediyor. Ladislaus son derece iyi bir eğitim almıştır aslında ama babası -bir Polonyalı prens- onu yasal evladı olarak kabul etmeyi reddetti. Ladislaus o kızıdan kendisiyle evlenmesini istedi ve şayet affedilirse, o zaman dürüst bir iş bulma fırsatını da değerlendirecektir."

Binbaşı Nekrasov mucizenin bu kadarına da şaşırarak bir kakhaha attı. Ardından elini ağzına götürerek boğazını temizledi ve tümüyle farklı bir konu hakkında konuşmaya hazırlandı. "Albay Rycroft, bilip bilmediğinizden emin değilim ama bu arada General Vanderhout da sizin alayınızın geri kalanını, performanslarını değerlendireceğini söyleyerek büyük bir ısrarla alıp götürdü, diğer alaylardan aldığı birliklerle beraber..."

Tyrone, Grigori'yle endişeli bakişları paylaşıırken, kendisini gelecek habere hazırladı. "Ne oldu peki, Binbaşı?"

"Şey, soruşturup öğrenebildiğim kadarıyla, sanırım kendilerine yamuk yapıldığında Kazaklar'ın ne kadar acımasız olabilecekleri konusunda General Vanderhout'un en ufak bir fikri yokmuş..."

"Devam et, Binbaşı," diye dürttü Tyrone sabırsızca, öteki duraklayıp ona bakınca. "Sonra ne olmuş?"

"Sonrası tam bir bozgun, Albay. Askerleriniz kalıp savaşmak istemiş ama General Vanderhout zaten sinirli olan Kazaklar'ı daha da sinirlendirme riskini göze alamamış. Askerlerini Moskova'ya dönme emri vermiş ve kendisi de diğerleriyle birlikte var gücüyle onları takip etmiş; bölgelerinde biraz daha uzun oyalanırsa topuklarını yakma tehdidinde bulunan Kazaklar'dan daha hızlı koşarak kurtulmak gibi yürekli bir girişiminde bulunmuş. General, Moskova'nın dış kapılarından girer girmez,

Kazaklar da, komutanınızın o telaşla kaçarken arkasında bıraktıklarıyla kendilerini avutmuşlar. Bunların içinde sadece mis-ket tüfekleri değil talep ettiği birkaç top da var. Kazaklar devasa kamp ateşleri yaktilar, gece gündüz bağırıp çağırarak, tepinerek, yeni buldukları ağır silahlarla Moskovalılar'ı canından bezdirdiler. Ciddi bir hasar yok, en azından ben duymadım, ama yaklaşık üç gün önce Kazaklar nihayet bu korkutmacaya son verip kendilerine başka eğlenceler bulmak için gittiler. O zamandan beri de General kayıplarda. Bence yüzünü göstermeye utanıyor ve muhtemelen korkuyor da."

Grigori bir kahkaha patlattı ve Binbaşı Nekrasov kendisine yan gözlerle dik dik bakarken neşesini dizginleme zahmetine bile girmedi. Tyrone'un yardımcı komutanının izinden gitmeksizin konuşabilmesi için epey bir süre geçmesi gerekti.

"Yokluğumuzda her şey yoluna girmiş görünüyor," diyerek mizah yollu bir yorumda bulundu.

Nikolay, tümüyle kafası karışmış bir halde, gülümsemesini gizlemekte zorlanır gibi görünen İngiliz'i dikkatle izledi. "Bu habere alışılmadık derecede sevinmiş gibisiniz, Albay. Oysa ben General'le iyi dost olduğunuzu sanıyordum, o da bir yabancı, sizin komutanınız ve ayrıca..."

"Yabancıların ya da kendi durumumda olanların dostluğuna bel bağlayacak değilim, Binbaşı." Tyrone bir kolunun Grigori'nin omzuna koydu ve onu yanına çekti. "İşte size gerçek bir dost, Binbaşı. İyiliğimi isteyen birisi. General Vanderhout'a gelince... Evet, en sıradan tanıdıklarımın bile daha az değer veriyorum ona."

Tyrone bir elini alnına götürerek üstünkörü bir veda selamı verdi. İkili birlikte oradan ayrıldıktan sonra bile arkalarından kesik kesik kahkahalar gelmeye devam etti. Yüzünde boydan boya şaşkın bir gülümsemeyi andıran bir şeylerle Binbaşı Nekrasov da döndü ve Çar'a Albay Rycroft'un naklettiği her şeyi anlatacağı Kristal Saray'a doğru yola koyuldu. Ardından, Çar Mikhail'in bir saat sürecek özel ibadeti için Piskopos ve Papaz'la buluşacağı Blagoveşçinski Sobor'a kadar Majesteleri'ne eşlik edecekti. Baba ve oğul, suçlular amaçlarını tamamlayamadan ele geçirildiği için hiç şüphesiz özel bir şükran duası sunmak istiyorlardı.

Toz toprak içindeki askerler, safları arasında çılgınca donanmış savaşçılardan oluşan başka bir topluluğa eşlik ederek Kızıl Meydan'ı boydan boya at sırtında geçerken, Moskova sakinleri kenarlara çekildi. Birisi battaniyeden yapılmış bir kundağa sarılı minicik bir bebek taşıyan, diğeri her tarafını saran bir pelerine bürünmüş iki kadın, her birinin en az iki değişik gerekçeyle ısrar ettikleri bir tercihle, saman dolu küçük bir yük arabasına binmiş, onlarla birlikte yolculuk ediyordu. Bir top bataryası onları izledi. Kafilenin en arkasında, ikisi yaralılarla dolu yük arabaları geliyordu.

Aleksey'i daha kızağından adım atar atmaz karşılayan manzara buydu. Yük arabasındaki koyu renk saçlı kadın, yani Ladislaus'a Nataşa'nın konağından kaçırması için emir verdiği kadın, gözüne iliştiğinde hâlâ ağzı açık bakakalmayı sürdürüyordu. Bu da yetmezmiş gibi, onu kaçırın da şu an, madalyasını almaya giden bir kahraman havasında, hempalarının en önünde at sürüyordu.

Aleksey neredeyse nefesini kesen buz gibi bir şeyin aniden göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Daha bu sabah odasına oturmuş. Ivan Voronski'nin haince girişimi konusunda bildiklerini konuşmak üzere Çar'ın sarayına çağırıldığı için dehşet içinde inleyen Anna'yı dinlemişti. Anna adamın gerçek niyetleri konusunda hiçbir bilgisi olmadığını yana yakıla iddia etse de, bir hane yardım etmek suçunun bedelini ödemek üzere, Alın Yeri, *Lobnoe Mesto*'ya götürülmesinin birkaç günlük bir mesele olduğuna kesin olarak ikna olmuş durumdaydı.

Şimdi de buradaydı işte, ağır ağır çalan ölüm çanları yaklaşan kıyametini haber verirken, gözlerinin önünde geçen hayatını izleyerek, kara kara düşünüyordu Aleksey. Çar Mikhail uyarısını

onu, ama o bir budala gibi kulak asmamıştı. Bunun yerine, başının gövdesinden ayrılmasına pek hevesli aptal zamparalar gibi, Synnovea'nın kaçırılması işini ayarlamamanın müthiş hazzına kapılmıştı kendisini. Şimdiyse katıksız bir dehşet soluk almasını engelliyor, yüreği korku içinde göğsünün içinde siniyordu.

Kalabalık derhal meydana toplandı, şu an izledikleri askeri birliğinin başarısını duymuşlardı. Söylendiğine göre Binbaşı Nekrasov olayı önce Çar'a rapor etmişti, o da ardından konuyu Rus Temsilciler Meclisi, *zemski sobor*'un dikkatine sunmuştu. Boyarlar üzerinden hikâye şehrin dört bir yanına dağılmış, mucizevi özelliğiyle bütün sadık vatandaşları huşu içinde bırakmıştı. Kulaktan kulağa gücü en az beş misli büyütülen bir istilacı orduyu tümüyle zararsız hale getirmek, akabinde sadece saygı-değer piskoposa değil ama bizzat Çar'a da yönelik bir suikastı durdurmak... Doğrusu, takdire şayan bir başarıydı bu!

Aleksey, etrafında bir izdiham halinde toplanan kalabalık gürültüden tiksinererek, sinirle dişlerini gıcırdattı. Dört bir yanının İngiliz albay ve o barbar Ladislaus'u günün kahramanları olarak alkışlamak için birbirini ezen insanlarla kuşatılması, bugüne kadar katlanmak zorunda kaldığı en rezil hakaretti. Bu adamların ikisinin de parça parça edilip kuzgunlara yem edildiğini görmek için can atıyordu, çünkü ikisi de ayrı ayrı, sahip olmak için hayatını tehlikeye attığı o hazineyi elinden çalmıştı.

"Pardon! Pardon!"

Yabancı bir subay telaş içinde hızla yanından geçerken onu iteleyince Aleksey irkilerek arkasına dönüp baktı. Adam omzunun üzerinden çıldırmaşcasına bir bakış atarken, cehennemin bütün zebanileri tarafından kovalanıyor olmanın tüm işaretlerini yüzünde görmek mümkündü.

"Pardon!" diye tekrarladı bir kez daha ve kalabalığın ortasından bir kadın sesi ona seslendiğinde artık Prens'i tereddütsüz ezip geçmek üzereydi.

"Hu-huu, Edward! Seninle konuşmam lazım! Bekle!"

Edward diye çağırılan, neredeyse çılgına dönmüşçesine ileri doğru, sürekli büyüyen insan yığınına yarak, sanki bir tür küçük mucize sayesinde kadını duymamış gibi, kendisine yol açmaya çalışırken, Aleksey'i de kenara iterek koştu. Edward

kendi kendine söylenerek bulaştığı iş nedeniyle aklına sövüyordu. "Aptal! Aptal! Seni uyarmadılar mı? Ama yok, seni sersem! General'in karısını yatağa atman şarttı, değil mi? Şimdi başına açtığın şu belaya bak! Bütün mesleki kariyerin mahvolacak!"

Ona uzaktan seslenense daha bir ısrarlı olmaya başlamıştı. "Edward Walsworth! General'i üzerine salarsam fazla uzun süre kaçamazsın!"

Edward hırıldayarak bir küfür savurdu ve Aleksey'in de bir kaşını sertçe kaldırmasına neden oldu, çünkü sövgü kulağının hemen yanından sarf edilmişti. Yine de genç adam birdenbire kadınla görüşmenin önemine ikna olmuş gibi göründü. Topuklarını eksen alarak ani bir geri-dön komutu uyguladı, kollarını iki yana açtı ve sanki onu görmekten gerçekten keyif almış gibi müthiş bir coşku gösterisi yaparak kadına yaklaştı. "Aleta! Seni görmek ne güzel, sevgili minik çiçeğim!"

Subay'ın düştüğü dehşetin kaynağını bir anlığına da olsa görme çabasıyla çifte yandan bir bakış atarken, Aleksey'in kaşları daha da havaya kalktı. Eteklikleri bir kenara bırakılacak olursa, kadın yaklaşıp konuştuğu uzun boylu adamın arkasında kalıyordu tamamen ama o azarlayan ses tonunu bastıramıyor, böylece de Aleksey'in söylediği her şeyi duymasına imkân veriyordu. Aleksey, onların İngilizce konuştukları için duyma mesafesindeki hiçbir Rus'un kendilerini anlayamayacağını sandıklarını tahmin etti ama şimdi içini tuhaf bir sıkıntıyla dolduran şey, bu sesi tanıdığına dair büyüyen bir kuşkuymdu.

"Seni edepsiz adam, seni! Bilmiyor olsam, beni savuşturmayaya çalıştığını düşünürdüm. Vincent'e, Albay Rycroft yerine senin peşine düşmesi gerektiğini anlatmalıydım! Sen böyle beni bir kez daha görmekten kaçınırken bütün bu olup bitenler hakkında sessiz kalacağımı sanıyorsan, cehennem köpeklerini seni bulup çıkarmaları için peşine salar, bebeğimin babası olarak da senin ismini veririm! Zaten tamamen senin hatan. Sana dikkatli olmanı söylemiştim, ama ne yaptın? İlk kızımı deviren küçük bir okul çocuğu kadar acemi davrandın! Şimdi, bu konuda bir şeyler yapılmasını istiyorum, duydun mu?"

Yarbay Edward Walsworth hafifçe omuzlarını silkerek ka-dım yatıştırdı. "Bak, Aleta, bu işten benim sorumlu olduğun-

dan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki? O zamanlar birkaç Rus'la da görüşüyordun, değil mi? Bir prensi, General'in kızı ve masum bir küçük bakire olduğunu söyleyerek kandırdığını anlatmıştın, gayet iyi hatırlıyorum. Yani şimdi, bu kadar ustaca avartımlarından sonra, ikinizin asla yatmadığını mı söylemek istiyorsun?" Edward'ın sesinde hafif bir alaydan fazlası vardı. "Eğer o Rus'tan da değilse, o zaman belki kocandandır. Onu yatağından atmış değilsin ki henüz?"

"Seni öküüz! Başka birisinin üzerine atarak bu işin içinden çıkamazsın! Vincent o sıralarda kendini fena halde harap eden ve kocalık görevlerini yapmaktan alıkoyan bir hastalıktan muzdaripti. Suçu benim üzerime atmaya cüret edecek kadar saygısız biri olsa da, hiç şüphe yok ki sarılıp yatmaktan pek bir hoşlandı-ğı o küçük cariyelerden birinden o hastalığı kapmıştı."

Hem Aleksey, hem de Edward, onun bu açıklamasının ve-hametini idrak eder etmez aynı anda içlerinden kulak tırmalayıcı şaşkınlık çığlıkları attılar. Aleksey etrafına çılgıncasına bir göz attı, dehşetli bir paniğe kapılmıştı; Edward ise sert bir şekilde öğrenmek istedi. "Lanet olsun, kadın! Sana da bulaşmış olma ihtimali varken bir erkeği ayartıp yatağına atman için nasıl bir garezin olmalı acaba?"

Aleta öfkeyle cıyakladı. "Ne? Bana da mı bulaşmış olduğumu sanıyorsun? Yani, hakaretin bu kadarına da hiç uğramamıştım -"

Edward, sinirden köpürerek, karmakarışık bir suratla kadına doğru eğildi. "Nasıl sevgili avına çıktığın düşünülürse, Aleta, bugüne kadar kaç erkeği tuzağına düşürdüğünü hiç kimse bilemez!"

Aleksey, yediklerinin boğazına kadar yükseldiğini hissederek tiksinti içinde gırtlığına sarıldı ve içkiyi fazla kaçırmış bir adam gibi yalpalaya yalpalaya, sersemlemiş bir halde kalabalığın sonunu bulana kadar ilerledi. Oradan karlara bata çıka kızağına doğru yürüdü. Kendini koltuğa atarken yüzü son derece solgun ve bitkindi. Hâlâ birbirlerini yiyerek o mevzu üzerine tartışan çıftı daha şimdiden unutmuştu; aklında sadece bu kadının numarasına inanarak düştüğü aptallık kalmıştı.

Aleksey bir şekilde evine ulaşmayı başardı. Sendeleyle sendeleyle içeri girdi, votka ve yukarı odasına çıkarılmak üzere su kaynatılmasını istedi. Uşaklar emri yerine getirmek için koşuştur-

du, kısa süre sonra onun talimatlarına uygun bir buharlı banyo hazırlandı. Kendine eşlik etmek üzere bekleyen özel uşağına ters ters baktıktan sonra öfkeli bir talimatla Aleksey onu dışarı gönderdi ve üzerindeki kılıcı çıkardı.

Buhar tüten banyoya yerleşirken nefesini içine çekti. Göztipek bir biçimde fırçayla vücudunu olanca kuvvetiyle, derisini yüzercesine ovaladı. Sonra küvetin içinde arkasına yaslandı ve fena halde sarhoş edici şarapla dolu sürahiyi kafasına dikip neredeyse üçte birini kana kana içti. Nihayet sendeleyerek ayağa kalktığı anda, kendini yeterince temiz hissediyordu artık. Had safhada hiddetli, zayıf ve fena halde sarhoştur. Yaşadığı şiddetli ıstırapta bir tür teselli arayarak sürahiyi fırlatıp attı ve sarsak sarsak sendeleyerek yatağına gidip yüzükoyun yattı. Serserilemiş, yarı baygın bir halde gözlerini dikip odaya baktı ve çocukluğunda babasının eline bir bıçak alıp hayatına son verdiği gün gördüğünü hatırladığı o berbat kan pıhtısı hakkında abuk sabuk şeyler gevelemeye başladı.

Anna o gece eve dönmedi, uşaklar da efendilerinin odasına çıkıp bakmaya cüret edemedi. Ertesi gün geç saatlerde atlıların gelip konağın önünde durduğunu, bir dakika sonra da güçlü bir yumruğun ısrarla ön kapıya vurduğunu işittiklerinde, neredeyse rahat bir nefes aldılar. Boris aceleyle koşup kapıyı açtı ve hemen ardından da korkuyla karışık bir saygıyla geriye doğru sendeledi. İngiliz albay beraberindeki üç subayla birlikte bir mazeret bile göstermeden paldır küldür içeri dalmıştı. İngiliz bu kez Rusça konuşmuştu ve derhal evin efendisini görmek istediğini söyledi.

“Prens Aleksey yukarıda.” Uşağın sesi de kendisi gibi efendisinin kendisini kapattığı yukarı katı işaret ederken titredi. “Dünden bu yana aşağıya inmedi, kendisine banyo hazırlamamızı emretmişti. Kötü bir ruh hali içindeydi, bayım, biz de kendisini rahatsız etmekten korktuk.”

“Ben onu rahatsız ederim şimdi!” diye gürledi Tyrone, hemen arkasından gelen adamlarıyla birlikte basamakları sıçrayarak çıkarken.

Boris de onları izledi, ayak uydurmak için didinirken bir yandan da dikkatli olmaları için subaylara yalvarıyordu, hayatlarını tehlikeye atmalarından korkuyorduk. “Prens Aleksey keyifsiz olabilir... Bir kadın nedeniyle... Ve izinsiz girdiğiniz için çok kızacaktır. Bizim yukarı çıkmanımızı ilk kez yasaklamıyor, ama genellikle kendisi ve arkadaşları için yiyecek bir şeyler çıkarmamızı isterdi.”

Tyrone’un dudağı homurtuyla büküldü, omzunun üzerinden geriye doğru kapkaranlık bir bakış attı. “Galiba o pisliği biraz fazla şımartmışsınız, dostum. Bugün başka tür bir ödül alacak, tam hak ettiği türden! Çar, beni ve subaylarımı kendisine cezaevine kadar refakat etmek gibi özel bir görev lütfetmiş bulunuyor ve zevkle bunu yapmaya geldim.”

Albay, uşağın gösterdiği kapının önünde kısa bir süre durakladı. Kapının topuzunu yakalayınca kilitli olduğunu fark etti ama bir omuz darbesiyle kalın ahşabı ardına kadar açtı. Tepesine kadar çıkmış bir öfke onu içeri doğru itti adeta arkasından. Neredeyse odanın yarısına kadar gelmişti ki, aniden durdu; gözlerini dikip bir an şahlanmış bir tiksintiyle yatağa yayılıp yatmış manzaraya baktı. Çok uzun yıllardan beri savaşılan bir adamdı ama bütün bu süre boyunca şu an midelerini burkan gibisini hiç görmemişti. Bir adamın hayatına son verecek cesareti bulamadan kendi bedenini bu denli zalimce parçalamak zorunda kalacak kadar delirmesi feci bir durumdu.

Tyrone olduğu yerde geri dönüp koşarcasına adamlarının beklediği kapıya doğru geri gitti. Grigori dikkatle onun yüzünü inceledi, Tyrone başını iki yana salladı. Dudaklarını burkan tatsız buruşukluk biraz önce gördüğü dehşeti sessizce onaylıyordu. Boris, Albay’ın tanıdığı şeyi görmek için ite kaka geçmeye çalıştı ama Tyrone kolunu kaldırarak hizmetçinin odaya girmesini engelledi.

“Askerlerim ve ben Prens’i yatak örtülerine sarıp aşağı indireceğiz sizin yerinize. En azından gömülünceye kadar serin bir yerde tutulmalı.”

Symovea, Andreyevna Konağı’nın sokağa bakan pencerele-

rinin önünde dikilmiş, endişeyle kocasının geri dönmesini bekliyordu. Grigori ve alaydan iki subay bir saat önce gelip, Çar'ın Prens Aleksey'in tutuklanmasıyla ilgili olarak Tyrone'a verdiği özel görevi ve kendilerinin de bu görevde ona eşlik edeceklerini bildirmişlerdi. Tyrone bu görevi tabii ki bir ayrıcalık, kuşkusuz büyük keyif olarak yerine getireceği bir iş olarak kabul etmişti ama Aleksey'in kocasına bu zevki yaşatmamak için işi nerelere kadar gösterebileceği korkusu Synnovea'yı aniden sarmıştı. Bu adamın, Tyrone, Ladislaus'un peşine düşmek için ayrılmadan kısa süre önce kocasına yönelttiği tehditleri kolay kolay unutmazdı. Aleksey fanatiklerin öfkesini bir taraflarını sakatlamak ve öldürmek için yapıp tuttuğu bir yabancıya karşı yöneltmekten geri kalmazdı. Prens'in bir kez düşmanının işini bitirdikten sonra ortadan kaybolma konusundaki hünerinden de Synnovea'nın kuşkusuz yoktu. Otların arasındaki bir yılan gibiydi. öldürücü zehirini akıttıktan sonra başka bir kurban için pusuya yatmak üzere sürüne sürüne ortadan yok olurdu.

Pırl pırl parlayan atını eve inen patikadan aşağı tek başına süren bir erkek silueti, Synnovea'nın ani bir sevinçle nefesini tutmasına neden oldu. Kocasının o rahat, mağrur at binişini ya da Ladislaus'tan geri aldığı o koyu kestane rengi aygırı bir başkasıyla karıştırması mümkün değildi. Titreyen parmaklarını gülümseyen dudaklarına bastırıp orada öylece dikilerek, sel gibi akan şükran gözyaşları arasından kocasının eve yaklaşmasını izledi ve gözüne o ince, sık üniforması üzerinde en küçük bir yara izi ilişmedi.

Ama Tyrone iyice yaklaşıncı, Synnovea yüzündeki tuhaf bir biçimde ciddi ifadenin farkına vardı, sanki Taraslovlar'da korkunç derecede ters bir şeyler olmuş gibiydi. O anda fark etti; yokluğunun verdiği onca endişeye rağmen bile, beklediğinden çok daha erken dönüyordu kocası. Aleksey'i tutuklama işini başarsa, onu Kremlin'e teslim etmesi gerekirdi ve bu, tamamlanması onun bu denli hızlı geri dönüşünün teyit eder göründüğünden çok daha fazla zaman alacak bir işti.

Üzerine ani bir şüphe ve belirsizlik duygusu hücum etti. Aleksey'in kaçmayı başarması ihtimali, korkunç bir kâbustan biraz önce uyanmış da henüz rüyasının gerçek olmadığından ve

kendine zarar veremeyeceğinden emin olamamış gibi, onu bir felaket duygusuyla baş başa bıraktı. Aleksey'in başka bir güvenli mekândan kendilerine cziyet etmek üzere serbest olduğunu anlayarak, o cehennemi dehşetin karanlık, mağaramsı çukuruna geri çekilmeyeceğini bütün kalbiyle umdu.

"Şimdilik uzakta," diye fısıldadı Synnovea kendi kendine, kaygılarını yatıştırma çabasıyla. "Geri dönmeye cesaret edemez. Şu an Çar'dan ve onca askerinden saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordur büyük ihtimalle."

Synnovea abuk sabuk yerlerde dolaşan düşüncelerini susturmak için derin bir iç çekerken, Tyrone da atını ahırlara giden dar patıkaya çevirdi. Gerçekte ne olduğu hakkında kesinlikle bir bilgisi olmadığı halde kendini böyle bir panik havasına sokması aptalcaydı. Evinde olduğu için çok mutluydu ve bu Aleksey'in asla ondan çalamayacağı bir gerçektir. Şehvet dolu arayışlar içinde geçen son derece keyifli bir geceden sonra kendini gök kubbenin bir yerlerindeki bir bulutun üzerine yükselmiş gibi hissetmişti. Şimdiyse, korkularla ketlenmiş bir halde sanki en koyu cehennem karanlığına inmiş gibiydi.

Synnovea suratını astı ve Tyrone'u neyin bu kadar meşgul ettiğini merak ederek endişeyle başını bükte. Günün bu saatinde atını genellikle ahırdaki seyislerden birinin bakımına bırakırdı. Buna rağmen o an bir mezar kadar sessiz görünen bu evde hareket eden bir şeyin sesini duyamıyordu. Nataşa, hiç şüphesiz çiftin rahat rahat keyiflerine bakmaları için evi bilerek neredeyse bomboş bırakıp, Ali, Danika ve Sophia'yı da alıp bir panayıra gitmişti. Nataşa tarafından her türlü isteklerini derhal karşılamaları talimatı verilmiş olan uşaklar bile, çağrılmadıkları sürece ortada görünmemeye özen gösteriyorlardı.

"Synnovea?"

Erkek sesi evinden derinliklerinden yükseliyormuş gibiydi, sanki uzun bir tünelin, çok çok uzaklardaki diğer ucundan çıkmıştı.

Synnovea başını kaldırıp cevap verdi. "Evet?"

"Gel, aşkım. Sana ihtiyacım var."

"Tyrone? Sen misin?" diye sordu Synnovea, ayakaları onu

ön kapıdan evim iç kısımlarına inen merdivenlere taşırken. Çağrı İngilizce yapılmıştı ama ses tuhaf bir biçimde boğuk ve bastırılmış geliyordu.

“Geliyor musun, aşkım?”

“Evet, evet, geliyorum! Neredesin? Seni zar zor duyabiliyorum. Lütfen söyle bana, ters giden bir şeyler mi oldu? Sesin çok tuhaf geliyor.”

“Acele et!”

Yükselen bir korkuyla Synnovea'nın kalbi yerinden sıçradı. Yanlış bir şeyler vardı! Kötü bir şey olmuştu! İyi de neredeydi bu adam? “Acele ediyorum, sevgilim! Bekle beni!”

“Bekliyorum, ama acele etmelisin...”

Synnovea'nın adımları evin daha aşağısına inen basamakları hızla aşıyordu. Sonunda açtığı bir kapıdan fırlayarak geçti. nefesi boğazında tutulup kalmıştı. Neyle karşılaşacağı konusunda hiç bir fikri yoktu. O anda sendeleyerek durdu ve ağzı açık bakakaldı.

Tyrone havuzun ortasından geriye doğru sırtarak bakıyordu. Nataşa'nın arasına uzaktaki hizmetçilere seslenmek için kullandığı uzun, çanımsı aleti bir kenara bırakarak bir elini kaldırıp yaklaşmasını işaret etti ona. “Gelin, katılın bana, madam. Bu gece kendimi her zaman rastlanmayacak kadar çok iyi hissediyorum ve isteklerinizi yerine getirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Neymiş o istekler acaba, Sör Şövalye?” diye sordu Synnovea, saçlarını örten eşarfbı başından çekip üzerindeki sarafanı'nı ipek kopçalarını aceleyle açarak.

“Ben, madam, daha ileri bir ilişki ihtimalini ciddi biçimde düşünmemiz gerektiğine karar vermiş bulunuyorum.”

“Öyle mi, bayım?” Synnovea'nın dudakları mest edici bir tebessümle kalktı kenarlardan. Bir omuz silkişiyle üzerindeki ipek sarafanı yerinden oynatıp sonra da yere bıraktı. Altına giydiği hafif sabahlığı da aceleyle çıkardıktan sonra sahte bir masumiyet ifadesiyle sordu. “Şu ankinden daha ileri bir ilişki nasıl olabilir acaba?”

Tyrone onun bu sorusuna çok düşünmeden cevap verdi “Ladislaus'un oğluna olan delicesine sevgisi beni çok etkiledi ve

aşkıımızı dünyaya buna benzer bir ikramda bulunarak kanıtlamamız gerektiğini düşünmeye başladım.”

“Sizi tanımakta güçlük çekiyorum bayım,” diye sataştı Synnovea, saçını kuşatan ağır örgüleri açarken.

“O halde gelin madam, aklımdakilerle tanıştırayım sizi. Görüyorsunuz, aramızdaki evlilik bağının verdiği bahtiyarlığı sizinle paylaşmaya pek istekliyim.”

Synnovea usulca kıkırdadı. “Tuhaf derecede çapkınca bir davet gibi geldi bu bana. Sör Şövalye.”

“Son derede dürüst bir davet bu madam, sizi temin ederim. Gerçekten, bütün hayatımı boyunca bundan daha istekli olmadım hiç.”

“Beni eğitime konusunda mı istekli? Yoksa birlikte bir bebek yapma konusunda mı?”

“İkisi de, madam, her ikisi de! Şimdi gelin kollarıma da ne kadar içten olduğumu göstereyim size.”

Çoraplarını katlayıp bir peykenin üzerine koyan Synnovea, havuzun merdivenlerinden çırlıçıplak indi. Kocasının bütün bu manzarayı yiyip bitiren bakışlarını üzerinde hissetti ve yüzünde bir gülümseme ile onun kollarını açıp onun beklediği yere doğru yüzdü. Tyrone sarılıp Synnovea’yı bağrına bastı ve hararetle parlayan mavi gözleriyle onun aşk dolu bakışlarını karşıladı.

“Artık kara sevdaya tutulmuş haydutlar ya da sizi benden çalmaya çalışan çapkınlar için endişelenmeme gerek kalmadı, madam. İlkinin hayatını değiştirme sağduyusu, diğerininse kendininkine son verme kararıyla, endişelerim tamamen ortadan kalkmış durumda.” Tyrone, ırkilti dolu bir çığlığın dudaklarını aralamasından yararlanarak olanca açlığıyla Synnovea’nın ağzına yumuldu. Uzun, büsbütün kıskırtıcı bir öpücüğün ardından, onun kaygan ve ıslak vücudunu kendi inatçı bedeniyile daha yakın bir uyum içine girecek şekilde yeniden ayarladı ve sarılmalarının şehvetiyle tamamen uyarılmış bir halde kısık bir sesle usulca konuşmaya devam etti. “Öyle, madam, artık bir daha Aleksey yüzünden endişelenmemize ya da Ladislaus oğlu ve Alyona’ya olan aşkını unutacak diye korkmamıza gerek kalmadı. Şu an itibariyle kendisi affedildi ve sınırlarımızda devriye

gezip güvenliğini sağlaması karşılığında da Çar'dan yıllık maaş sözü aldı, yani onu bir daha görüp göremeyeceğimiz bile şüpheli. Hatta Anna bile, Çar'ın kuzeni olarak bir zamanlar çıkar sağlayabildiği tüm itibarını ve mal varlığını kaybetti. Kendine anne ve babasının evine geri dönmesi talimatı verildi, orada onların yetki ve gözetimi altında yaşayacak. Ne olacağı tümüyle onların takdirine bırakılacak. Onların evinde neden olabileceği herhangi bir rahatsızlık Çar'ın kararını yeniden değerlendirmesine konu olacak ve muhtemelen geri dönmesini isteyecek. İvan'ın yapmak üzere olduğu şeyin farkına varacak bir akla sahip olmamasının cezasını çekiyor, çünkü boyarların büyük bir bölümü kendisini o adama nasıl adadığı düşünülecek olursa, bunu herkesten fazla Prenses'in fark etmesi gerektiğini söylemiş."

"Olayların bu şekilde sonuçlanmış olması şaşırtıcı." diye fısıldadı Synnovea, kocasının sınırsız okşayan dudaklarının altında. "Artık başımızı ağrıtabilecek tek belirsizlik Ladislaus'un verdiği söze bağlı kalıp kalmayacağı gibi görünüyor. Bir kere daha onun peşine düşebileceğini düşünmekten nefret ediyorum. Ashnda, kocacığım, senin beni herhangi bir şekilde bırakmanı düşünmekten nefret ediyorum."

"Bundan sonra bu ihtimal daha da azalabilir, madam. Çar, General Vanderhout ve karısının derhal Rus topraklarını terk etmesini talep etti ve yabancılar tümeninin komutanlığına Vanderhout'un yerine benim geçmemi istedi, aşkım. Tuğgeneralliğe terfi ettim yani."

Synnovea bir sevinç çığlığı attı ve kollarını kocasının boynuna sıkı sıkı sardı. Tyrone onu kendine bastırarak güldü, Synnovea'nın kendisine ait olmasından ve nadiren çıkabilecek işler dışında ondan ayrılmak zorunda kalmayacağı için ölçüsüz bir memnuniyet duyuyordu. O anda bir iç çekti, böyle bir banyo keyfini İngiltere'de geçirecekleri gelecek yıllarda çıkaramayacaklarına daha şimdiden hayıflanıyordu. Ama öte yandan, Tyrone yapmak istediklerinin peşine düşmekte de oldukça kararlı olabiliirdi. Eve geri döner dönmez o meseleyi de yoluna koymasına gerekecekti.

Sonsöz

Gemi Londra rıhtımına hafifçe yaklaşırken yelkenlerinin sonuncusunu da sardı. Aynı anda yaşlı bir adam parke taşlı bu büyük yük iskelesinin yanında beklemekte olan büyükçe bir at arabasından indi ve uzun, ince, kendinden birkaç yaş daha genç bir kadına yardım etmek için döndü. Kadının bir zamanlar sarımsı kahverengi olan ustaca yapılı bukleli saçları yıllar içinde solmuş, şimdi kremsi bir saten ışıltısıyla parlıyordu. Gösterişli kıyafetleri içinde en az yirmi küsur yıl daha yaşlı bir başka kadın daha arabadan indirildi. Güverte iskelesi rıhtıma indirilip yolcular inmeye başlarken bu üçlü de, birkaç yıldır görmedikleri bir yüzü arayarak istekle ileri atıldı.

Gemide yolcular hâlâ güverte yolundan çıkmaya devam ediyordu. Kucağında yaklaşık iki yaşlarında sarı kafalı bir erkek çocuğu taşıyan uzun boylu bir adam gemi güvertesi ve Thames Nehri üzerinde sürüklenen sise adımını attı. Kenara çekilerek, refakatçisinin sunduğu yardımı kabul etmeden önce bir battaniyeyle kolunun kıvrımına sokulmuş yatan minik bir bebeğin yüzünü kapatmak için bir anlığına duraklayan, ince yapılı, koyu renk saçlı bir kadın için kapıyı açık tuttu. Kadının arkasından, çocuklar için battaniye ve giysilerle dolu oldukça büyük bir valiz taşıyan, ufak tefek, siyah kıyafetlere bürünmüş, şapkalı hizmetçi çıktı. İki kadından daha genç olanı endişeli bir soruyla sarı-kahve saçlı adama döndü ve adam hemen bir karşılık vererek gülümsedi, bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Kaygılanmayın, madam. Ailem sizi neredeyse benim sevdiğim kadar çok sevecektir. Onlara iki harika torun armağan eden birini nasıl sevmeyebilirler ki?"

Eli onun ufacak sırtına indi ve güverte iskelesine doğru ona eşlik ederken orada kaldı. Diğerlerinin inmesini beklerken onu güverte korkuluğuna doğru çekti, tanıdık bir yüz bulmak için rıhtımı araştırdı.

"Tyre! Tyre!" Daha yaşlı olan kadın sevinç gözyaşları içinde bağırdı, aceleyle ilerleyerek onun dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

Tyrone coşkulu bir şekilde el sallayarak ona seslendi. "Büyükanne! Mektubumu aldınız demek. Bundan emin değildim ve kimse bizi karşılamaya gelmeyecek diye endişeleniyordum."

"Böyle bir şeyi dünyada kaçırmazdık, oğlum," diye seslendi yaşlı adam, kadına katılarak. "Günleri sayıyor ve gelip geçen her gemiyi gözlüyorduk, nihayet Rus bayrağı taşıyan bir tanesi geldi. Acele edin! Torunlarımızı görmek istiyoruz."

Tyrone başını oğluna doğru eğdi ve biraz önce konuşan adama gösterdi. "Bak, Alexander. Bu senin büyükbaban Trevor."

Küçük çocuğun mavi gözleri merakla ayrıldı babasından ve iskelede onun dikkatini çekmek için yarışan üçlüye döndü. "Büyükbaba?"

"Alexander... Alexander, bu tarafa bak tatlım," diye dil döktü soluk saçlı kadın.

Tyrone bu kadına el salladı ve oğluna bilgi verdi. "Bu da büyükanne."

Parmağının ucunu ağzına batıran küçük çocuk başının kaldırıp dikkatle baktı babasına bir kez daha. "Büyükanne?"

Tyrone güldü, ufaklığın elbette daha şimdiden kafası karışmıştı bu küçük yabancılar karışımından. "Doğru, Büyükanne Elianna."

Minicik ama artık ıslak parmağıyla annesinin kucakındaki bebeği gösterdi küçük çocuk ve gururlu bir ifadeyle büyükannesiyle konuştu. "O benim bebek kardesim."

Oğlunun kelime telaffuzu babasından bir keyitli kahkaha daha kopardı. "Büyükbabanlara kardeşinin ismini söyleyebilir misin peki?"

"Catha," dedi Alexander gururla onlara ve gülerken burnunu buruşturdu.

"Catha?" dedi babaannesi ani bir tereddütle. Bebeğin doğum haberi ona ulaşmamıştı, sadece Synnovea'nın Rusya'dan ayrılmadan önce doğum yapabileceğini biliyordu. "O da ne biçim isim öyle?"

"Catharina Nataşa." diye düzeltti Tyrone, bir kahkaha atarak. "Alex hâlâ telaffuzda biraz zorlanıyor."

"Ah, böyle daha sevimli," dedi Elianna Rycroft, rahatlayarak güldü. "Hadı acele edin Ty, aileni aşağı getir de bizimle, tanıştır artık tatlım."

"Tamam anne, şu iskele güvertesine bir ulaşalım da önce," diyerek ikna etti onu Tyrone. Synnovea'ya doğru eğilerek karısının göğsüne sokulmuş, dikkatli gözlerle sevimli sevimli bakan mincik, meleksi yüzden battaniyenin bir kenarını çekti. "Kendisine tapan büyükanne ve babası tarafından uyandırılmak pek hoşuna gitmeyecek."

"Belki gitmez ama, bu tatlı fındırdağın anında süt isteyeceğinden emin olabilirsiniz," diyerek muhabbete girdi Ali, hemen arkalarından. "Zamanı geldi."

Synnovea, dokunmasıyla birlikte göz kapakları hafifçe hareketlenen bebeğin parlak, siyah saçlarını düzeltti. "Şu an halinden pek bir memnun görünüyor, Ali. Belki de bize şu tanışma merasimini bitirecek ve baş başa kalabileceğimiz bir yere ulaşacak vakti bırakacak kadar uyur."

"Çok tatlı, uslu bir kız, tıpkı senin gibi," diyerek övdü onu Ali.

"Hadi, aşkım," diye çekti onu Tyrone, hemen önlerinde yolun açıldığını görerek. "Ailem çocuklar ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Eminim annemlerin yatak odalarından birinde Catharina'yı emzirirsin, birkaç saat içinde onları ziyaret edeceğiz zaten. Sonra seni çocukları yerleştirebileceğimiz kendi evimize götüreceğim."

Tyrone'un kolu onu kendine doğru çekerken, Synnovea başını sevgiyle onun omuzuna koydu, kendisine ailesiyle tanışacağı için gergin olmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyledi. Kocasının dudakları alına bir öpücük kondurdu ve usulca "Seni seviyorum," diye fısıldayıp Synnovea'nın bütün

endişelerini giderdi, yüreğini sevinçle doldurdu. Tyrone doğruldu ve büyük bir gurur ve dikkatle ailesinin güverte iskelesinden inmesine eşlik etti.

İskeleden inerken Elianna aceleyle koştu, kollarını sonuna kadar açtı. “Oğlum! Evladım! Sana tekrar kavuşmak ne güzel! Seni çok özledik!”

Rycroftlar sarmaş dolaş birbirlerine müthiş bir duygu seliyle sarıldılar, ardından Tyrone geriledi ve büyük bir coşkuyla tanıştırmaya işine girişti. Synnovea’yı hemen yanına alarak, içi içine sığmayan bir yüz ifadesiyle güldü onlara. “Baba, Anne, Büyükanne Meghan, sizi eşim Synnovea’yla tanıştırmak isterim. Bu bizim hizmetçimiz Ali McCabe, ve iki çocuğumuz, Alexander ve bebek Catharina. Synnovea’nın babasının ve onlara yakın dostumuz Prenses Nataşa Catharina Jerkovna’nın isimlerini verdik. Kendisi bu yaz kocası, bir başka yakın dostum Binbaşı Grigori Tverskoy ve eşi Tania ile birlikte ziyaretimize gelecek.”

Meghan küçük oğlanı babasının kollarından aldı ve kulağına gizli bir şeyler fısıldayarak onu kıkır kıkır güldürdü, çocuk hemen ardından babasını gösterdi.

“At! Baba!”

Tyrone büyükannesine bakıp sıırttı. “Evet, daha şimdiden ona benim önünde ata oturmasını öğrettim, yani onu ata binerken görme arzunuz sonunda gerçekleşebilir.”

Elianna müteşekkîr gözyaşları ve sevinçle dolu bir gülümsemeyle Synnovea’ya sarıldı ve onu ailesine memnuniyetle kabul etti. “Teşekkür ederim, şekerim, oğlumu bu kadar mutlu ettiğin ve kendileri için sevgimizi hesapsızca harcayabileceğimiz bu güzellikleri bize armağan ettiğin için. Bizi ayıran yılların sonunun geldiğini bir daha hiç göremeyeceğimden korkmaya başlamıştım. Şimdiyse Kral, Tyrone’a süvari birliklerinin eğitim tekniklerini kurma görevini verdi, artık yabancı seferlerde savaşmak için bir daha İngiltere’yi terk etmek zorunda kalmayacağından emin olabiliriz. Belki de babası gemi inşa işini öğrenmesi için sonunda onu ikna edebilir.”

Tyrone konuyu üç yılı aşkın bir süre önce İngiltere’den ay-

rilmasına neden olan olaya getirme cesaretini kendinde buldu. "Neler oldu ben yokken?"

"Her şey halloldu, oğlum," diyerek rahatlattı oğlunu Trevor Rycroft, bir elini onun omuzuna koyarak. "Aslında, Lord Garner senin geri dönmekte olduğunu duyunca, oğlunun Angelina'ya yaptıklarından ve düellodan sonra sana yapmaya çalıştıklarından dolayı gelip özürlerini sundu. Bir erkeğin karısının onurunu ve itibarını onu lekeleyenlere karşı korumak hakkına sonuna kadar sahip olduğunu söyledi. Kibri ve seni Rusya'ya kaçırmak zorunda bırakan öfkesinden çok pişman."

"Senin de bizzat görebileceğin gibi, Baba," diye karşılık verdi Tyrone, uzaklara gitmemi iyi oldu, çünkü burada bulabileceğimden çok daha zengin bir hazine buldum."

"Şunu söylemeliyim ki, oğlum," diye karşılık verdi Elianna, Tyrone'un hiç eksilmemiş yakışıklılığına hayretler içinde bakarak, "ayrıldığım günden çok daha mutlu ve ailen ile dostlarınla çok daha zenginleşmiş olarak döndün kesinlikle."

"Doğru, Anne," diye onayladı Tyrone, sevgi dolu eşine bakarak. "Gerçekten de çok zengin bir adamım."